

Ác Ma Chi Danh Hình Bóng Ác Ma

Contents

Ác Ma Chi Danh Hình Bóng Ác Ma	2
1. Chương 1: Tai Bay Vạ Gió	2
2. Chương 2: Bác Sĩ Tư	5
3. Chương 3: Chạy Trời Không Khởi Nặng	9
4. Chương 4: Di Chúc Sống	12
5. Chương 5: Giao Ước Đơn Giản	15
6. Chương 6: Đi Xe Cùng Ác Ma	19
7. Chương 7: Thoả Hiệp	22
8. Chương 8: Sống Chung	25
9. Chương 9: Cuộc Sống Bất Thường	29
10. Chương 10: Hư Tình Giả Ý	32
11. Chương 11: Mâu Thuẫn Trong Lòng	35
12. Chương 12: Muôn Trùng Hiểm Nguy	39
13. Chương 13: Hiểu Nhầm	42
14. Chương 14: Mời Nhử	46
15. Chương 15: Chuyện Tình Cảm	49
16. Chương 16: Trò Chơi Mới	53
17. Chương 17: Say Trong Mỹ Cảnh	58
18. Chương 18: Hư Hư Thực Thực	61
19. Chương 19: Phim Giả Tình Thật	65
20. Chương 20: Ngoài Dự Đoán	68
21. Chương 21: Hoạ Vô Đơn Chí	72
22. Chương 22: Lối Đường Mật	77
23. Chương 23: Mưu Ma Chúc Quỷ	81
24. Chương 24: Khi Gần Khi Xa	84
25. Chương 25: Sự Cố Bất Ngờ	89
26. Chương 26: Như Cá Gặp Nước	92
27. Chương 27: Thập Diện Mai Phục	96
28. Chương 28: Tình Yêu Chớm Nở	99
29. Chương 29: Chọn Lựa	103
30. Chương 30: Sa Lầy	106
31. Chương 31: Tình Hướng Ngoài Dự Đoán	109
32. Chương 32: Chuyện Đốt Ngột	113
33. Chương 33: Suy Tính Thiệt Hơn	117
34. Chương 34: Suy Tính Thiệt Hơn	122
35. Chương 35: Mạnh Mối Hé Lộ	128
36. Chương 36: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	132
37. Chương 37: Lạc Giữa Mây Mù	136
38. Chương 38: Mối Liên Hệ	140
39. Chương 39: Thập Tử Nhất Sinh	143
40. Chương 40: Một Núi Hai Hồ	147
41. Chương 41: Chỉ Chọn Một	152

42. Chương 42: Rơi Xuống Hồ Bùn	156
43. Chương 43: Ngọn Đèn Trước Gió	161
44. Chương 44: Gà Bay Chó Sủa	165
45. Chương 45: Bước Tiến Tình Cảm	170
46. Chương 46: Kết Thúc Bất Ngờ	174
47. Chương 47: Không Nơi Để Về	178
48. Chương 48: Khù Khờ Hay Giả Bộ?	181
49. Chương 49: Thời Gian Còn Lại	185
50. Chương 50: Kế Hoạch Cuối Cùng	190
51. Chương 51: Ngoài Tầm Với	195
52. Chương 52: Đổi Thay	199
53. Chương 53: Thế Giới	203
54. Chương 54: Nhớ Nhưng	207
55. Chương 55: Áo Giác	211
56. Chương 56: Ăn Miếng Trả Miếng	214
57. Chương 57: Bất Biến	219
58. Chương 58: Quan Điểm Rõ Ràng	224
59. Chương 59: Bước Ngoặt	229
60. Chương 60: Nguy Cơ	233
61. Chương 61: Kết Thúc Và Sự Khởi Đầu (hoàn)	236

Ác Ma Chi Danh Hình Bóng Ác Ma

Giới thiệu

Lâm Viễn vốn là một bác sĩ vô danh, trong lần nọ, do vô ý làm một ông già ra đi ngay trên bàn giải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-chi-danh-hinh-bong-ac-ma>

1. Chương 1: Tai Bay Vạ Gió

Cửa bệnh viện bật mở, ánh sáng trắng loá cùng mùi thuốc sát trùng tràn ngập theo gió lạnh ban đêm tiêu tán. Lâm Viễn hít sâu một hơi, không khí buốt giá ùa vào khiến đầu óc sau mấy giờ vật lộn với ca phẫu thuật bỗng chốc tỉnh táo hẳn. Đưa tay kéo cổ áo lên, anh rứt đầu hoà mình vào bóng đêm sâu hút.

Thật là cực chẳng đã, Lâm Viễn đang tận hưởng ngày cuối cùng ở nơi đây, ngày mai anh sẽ đến Thượng Hải. Nhưng lý do của anh khác với những người trẻ tuổi bị hấp dẫn bởi thứ ánh sáng hào nhoáng chốn phù hoa kia.

Mới hôm qua anh còn là một bác sĩ bình thường trong khoa cấp cứu ở bệnh viện của một thị trấn nhỏ. Nam Kinh chật chội với nhịp sống trầm lặng, trực tối có thể kê cao gối ngủ ngon không sợ bị đánh thức vì một ca nào đó. Vậy mà tự nhiên tối qua xuất hiện ông trùm của một băng nhóm xã hội đen, sau trận đấu súng

nảy lửa đã được đưa đến chỗ của anh rồi chẳng may qua đời. Người này gần sáu mươi, tim bị như thế, còn sống nổi mới là lạ! Tuy vậy, bằng nhóm cà chớn kia lại muốn anh chịu trách nhiệm, còn phát lệnh truy sát quái quỷ gì đó đối với anh, đúng là đen thấy ớn.

Thật ra Lâm Viễn đâu quan tâm đến chuyện này, muốn đuổi giết thì cứ việc, dù sao anh không nhà, không người thân, cùng lắm thì đầu có thêm một lỗ, mười tám năm sau trở lại làm hảo hán. Ấy thế mà bệnh viện lại chuyện bé xé ra to. Lâm Viễn thâm hiểu vị trí của anh sớm đã có người thâm thương trọng nhó, chẳng qua vì thường ngày anh không mắc sai lầm gì nên họ mới khó lòng xuống tay. Giờ hay rồi, bị người ta nắm thóp thì sao sống yên cho nổi? Quả nhiên giám đốc gọi Lâm Viễn vào phòng, chẳng đợi ông ta huyền thuyên anh chừa ngày đơn xin thôi việc đã chuẩn bị từ trước ra.

Nhận được tờ đơn, trên mặt vị giám đốc loé lên tia sung sướng khiến Lâm Viễn ngán ngẩm, toan xoay người thì bị giám đốc gọi giật lại, giúi vào tay một tấm danh thiếp. Lâm Viễn liếc thoáng qua – “Lý Cổ, bệnh viện tư số 174 phố Hoa Viên, Thượng Hải”.

“Thanh niên thường thích vùng vẫy ở những nơi rộng lớn, xông xáo kiếm tiền đúng không? Với khả năng của cậu, ở cái bệnh viện bé tý này sẽ bị thui chột mất thôi... Nhân có người bạn ở Thượng Hải mở bệnh viện tư đang cần một bác sĩ có năng lực, tôi đã tiến cử cậu với cậu ấy, tiền lương được lắm, nếu không vướng bận chuyện vợ con, tôi đã đến đó rồi.” giám đốc đơn đả.

Lâm Viễn tiếp nhận danh thiếp từ ông giám đốc, lịch sự nói, “Cảm ơn.”

Vừa ra khỏi cửa anh liền nhét vào túi áo khoác. Anh thở dài, bản thân không muốn ở một nơi quá xô bồ lương cao sự nghiệp thăng tiến gì gì đó, nguyện vọng của anh là làm ở một nơi bình yên, sống an nhàn... Phải thử hỏi xem còn nơi nào có công việc nhàn hạ thảnh thơi mới được. Giờ anh chỉ mong mau mau về nhà úp bát mì rồi leo lên giường đánh một giấc. Vừa đi Lâm Viễn vừa nghĩ. Nơi này vốn nhỏ bé, đêm xuống trên đường thưa thớt bóng người, anh kéo cao cổ áo, ủ ấm vào trong. Cơn gió cuối thu se se lạnh khe khẽ lướt qua.

Đi được vài bước thoáng thấy bóng nhà trọ, đang tính qua đường bỗng thấy có mấy chiếc xe đang dừng ở cách đó không xa, Lâm Viễn khựng lại, theo bản năng nấp vào một góc tường. Phía trước hai chiếc xe Mercedes Benz màu đen là một chiếc xe Cadillac ba cửa phô trương, xé xịn cả. Nam Kinh làm gì có loại xe như thế này, vì sao mấy cái siêu xe đó vô duyên vô cớ đỗ xích dưới phòng trọ của anh?

Tò mò quan sát từ góc tường, Lâm Viễn thấy có vài người mặc đồ đen đeo kính râm đứng cạnh hai chiếc Mercedes Benz. Anh cứng họng, nội tâm thầm la lớn, “Sợ người ta không nhận ra mình là xã hội đen sao? Đêm hôm khuya khoắt còn đeo kính râm, cẩn thận té đó!”

Lầm bầm được mấy câu, đã thấy “Men in Black([1])” mở cửa chiếc Cadillac, một người đàn ông áo khoác màu đen từ trong xe bước ra. Nhìn thoáng qua, Lâm Viễn không khỏi trầm trồ, vị này ắt thuộc hàng trùm sò, xem chừng có cả một tập đoàn ông trùm!

Anh đang tăm tắc thì người kia như có linh cảm gì đó, quay phắt đầu lại. Lâm Viễn nhanh chân trốn vào đằng sau tường, khẽ vuốt ngực, trong mắt còn đọng lại hình ảnh anh ta ngoảnh mặt nhìn. Người này không đeo kính, tuy chưa trông rõ tướng mạo nhưng ánh mắt đúng là đáng sợ. Lâm Viễn căng thẳng đứng sát vào vách tường một chỗ, thấy bên đó dường như không có động tĩnh gì mới dè dặt ghé mắt theo dõi, mấy Men in Black đều đã lên trên, chỉ còn lại vị đại ca lịch lãm kia tựa vào cửa xe châm một điếu thuốc.

Lâm Viễn nhẹ nhàng thở ra, anh xoay người, trong lòng cân đo đong đếm xem bước tiếp theo nên làm gì. Mấy tay anh chị đó phỏng chừng đang chờ anh. Lúc này mà tới không phải tự giết mũi trước họ súng sao, tránh đi thì hơn. Vừa mới định đánh bài chuẩn, trong không khí bất giác tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt, Lâm Viễn không hút thuốc nên đặc biệt nhạy cảm với mùi này, anh chợt thấy hồi hộp, tự ám thị bản thân là không phải đầu không phải đầu...

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Viễn quyết định chủ động đối mặt còn hơn cứ ngồi chờ chết. Tốt xấu gì anh đây trước khi chết cũng phải đánh cho tên SWAT kia một trận. Nghĩ thông suốt, đoạn đưa tay sờ soạng sau lưng... Rờ được gì đó, Lâm Viễn sao mà yêu di lao công ở công viên quá, để lại cây chổi bụi như thế cho anh! Cầm chắc vũ khí, Lâm Viễn đứng áp vào tường chờ đợi, cúi đầu nhìn mặt đất, y như rằng có một bóng người đang lại gần.

Lâm Viễn ngừng thở, hít một hơi thật sâu, lẩm nhẩm đếm. “Một... hai... ba...”

Mới đếm đến ba, đột nhiên cảm giác bầu không khí xung quanh trở nên bất thường, Lâm Viễn dồn sức nhảy tới. Nửa đêm nửa hôm Lâm Viễn dù đã chuẩn bị tinh thần còn thấy hoảng hốt nữa là người áo đen kia chưa kịp định thần đã bị anh dọa ột phen, trong thoáng chốc có phần sửng sốt. Lâm Viễn hươ hươ cái chối, không hề chệch tay, quệt qua mặt mục tiêu.

Cái chối của công viên này được di lao công chuyên dùng để dọn phân chó nhà người ta để lại, chính là... bị dính phải thứ này đừng nói là Men in Black, ngay cả người ngoài hành tinh cũng phải té ngã.

Người nọ nhanh trí giơ tay lên, dù chặn được cái chối nhưng rác rưởi với bụi bẩn trên đó vẩy hết vào mặt anh ta. Người mặc áo đen chau mày, Lâm Viễn nhấc chân đạp vào đùi đối phương làm anh ta thối lui vài bước rồi vùng chạy, vì đã quen đường nên chớp cái anh đã lủi vào khu dân cư rồi quẹo vào mấy ngõ nhỏ vắng tanh.

Thật lòng, Lâm Viễn định đạp vào chỗ ấy ấy của người kia, rồi lại thôi, làm người cũng nên tích chút phúc đức! Nhưng trong nháy mắt anh vẫn tia rõ anh ta, miệng ngậm thuốc lá, cơ thể cường tráng... đẹp trai kinh dị, chiếc mũi thanh tú...

“Đại thiếu gia.” mấy người mặc đồ đen từ trên lầu chạy xuống bên cạnh người kia, cầm ảnh trên tay. “Người không có, chỉ thấy ảnh trên thẻ công tác.”

Phủi phủi bụi trên vai, người nọ ngó tấm ảnh nhận được từ tay thuộc hạ, Lâm Viễn vừa tốt nghiệp đại học được hai năm, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, thoát trông vẫn còn có vẻ thư sinh. Anh chàng trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, trông lắc ca lắc các trên ảnh chính là thằng ranh ban nãy mặc áo khoác màu trắng ôm chối đánh người.

“Phi.” người nọ cười nhạo một tiếng, nhét ảnh vào túi, nói, “Trước nhất đừng để lộ.”

“Dạ.” đám thuộc hạ gật đầu, vào trong xe rồi rời khỏi đó.

Lâm Viễn hoang mang chạy được một đoạn xa mới ngồi xuống thở hổn hển, bụng bảo dạ rằng mình gặp phiền phức rồi, cả đời này chưa đụng phải chuyện nghiêm trọng đến vậy. Anh sờ sờ túi tiền, may mà mang theo ví, bên trong có chứng minh thư với thẻ tín dụng, trong nhà chỉ còn mấy đồ điện gia dụng với cái notebook... Quên đi, giờ mà trở về rất nguy hiểm, giữ lấy cái mạng nhỏ trước đã. Lại lần mò khắp người xem có gì không, Lâm Viễn sờ phải vật gì đó, là một tấm danh thiếp.

“Ồ.” Lâm Viễn xoa xoa cằm nghĩ ngợi rồi gật gù. “Được rồi, phải tìm chỗ cho qua cơn giông bão này đã!”

Anh đứng lên, vỗ tạch mông tìm một quán cafe internet, mua một cái bánh ở hàng ăn đêm rồi đi vào quán chơi điện tử thâu đêm, cho người ngoài hành tinh đánh Men in Black, chém trăm phát trăm trúng!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Viễn mua sáu cái bánh bao chiên, vội vàng ra bến xe, chọn chuyến sớm nhất đi Thượng Hải. Ăn xong bánh bao, mắt anh riu lại, liền dựa vào ghế rồi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Xe chạy vùn vụt trong ba giờ, cuối cùng cũng đến thành phố Thượng Hải sầm uất. Lâm Viễn bị đánh thức, anh xuống xe vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt, sửa sang qua loa đầu tóc, hai tay xỏ túi thông dong đi đến trạm xe, mua một cái bản đồ, hỏi rõ vị trí số 174 phố Hoa Viên, hết đi tàu điện ngầm lại sang xe buýt, rốt cuộc cũng đến trước cửa bệnh viện.

Hiện giờ khoảng mười giờ, trước cửa bệnh viện treo một tấm bảng “đang làm việc”.

Lâm Viễn trầm trồ một hồi trước tấm bảng bóng loáng, không hổ là bệnh viện tư ở nơi đất chật người đông! Lâm Viễn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một y tá đáng người nhỏ nhắn đang ngồi ở tiền sảnh ngẩng đầu hỏi, “Ngài đến xem bệnh?”

“A, không phải.” Lâm Viễn nói. “Tôi muốn gặp Lý Cố.”

“Bác sĩ Lý đang đi khám ở nhà một bệnh nhân,” y tá hỏi tiếp. “Ngài có hẹn trước không? Để tôi gọi điện hỏi.”

“Tôi là bác sĩ của bệnh viện ở Nam Kinh...” Lâm Viễn chưa nói hết câu, điện thoại trên bàn của y tá vang lên. Cô xin lỗi rồi tiếp điện thoại. “...Đông lắm! Anh không đến được à... Đúng rồi, có một bác sĩ ở bệnh viện của Nam Kinh đến tìm anh. Ha? Rồi, được!”

Y tá đập máy, nói với Lâm Viễn, “Bác sĩ Lâm, anh ở khoa nào?”

“Tôi ở... khoa cấp cứu, ngoại khoa...” Lâm Viễn vừa nói xong, y tá vỗ tay một cái. “Ngoại khoa sao, thật tốt quá! Trong kia đang có hai ca tai nạn giao thông, anh đi xem đi!” rồi cô đưa cho anh bộ blouse, chỉ ra đằng sau. “Phòng thay đồ ở bên trong!”

“Hơ?” Lâm Viễn còn chưa hiểu mô tê gì đã bị cô y tá đẩy vào phòng thay đồ.

Vì thế... Lâm Viễn ngơ ngẩn ngẩn mặt áo vào rồi đi xem bệnh. Nghe nói ngày trước chỗ này rảnh ghê lắm vì dù sao cũng là bệnh viện tư, đắt xắt ra miếng, bình thường đều là khám tại nhà, đôi khi mới có mấy đứa nhóc cảm mạo nhức đầu đến. Nhưng hôm nay trên đường xảy ra vài vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, mấy ca nặng đã được chuyển đến bệnh viện công, còn mấy ca bình thường thì đưa qua nơi này.

Lâm Viễn bận bịu cả ngày, giữa trưa thì ăn qua loa mấy miếng cơm hộp do y tá đưa cho, tối mịt mới có thể thở ra hơi... Anh phờ phạc nằm phịch lên mặt bàn không cựa cựa nổi, y tá bưng đến cho anh một ly cà phê, vỗ vỗ vai anh. “Bác sĩ Lâm thật tài giỏi!”

Lâm Viễn nhận cốc cà phê uống một ngụm... le lưỡi, đắng ngắt! Thà uống trà còn hơn.

Y tá nhìn thời gian, nói cô phải về nhà, buổi tối ở bệnh viện tư không có tăng ca, dặn Lâm Viễn trước khi về đừng quên khoá cửa xong liền ba chân bốn cẳng chạy về một cái.

Lâm Viễn thở dài, muốn đi thuê phòng cũng không còn kịp. Anh mệt nả thở, bèn nằm trên đi văng trước cửa phòng bệnh ngủ khì.

Không biết đã ngủ được bao lâu, bỗng nghe có tiếng “pi pi pi”, nửa tỉnh nửa mê Lâm Viễn mở mắt thấy bên cạnh có một người gầy tong teo, dáng cao cao, mặc quần bò cùng áo len màu lam đậm, một tay xách hòm thuốc thuốc, áo blouse trắng vắt trên tay còn lại, nghiêm mặt gọi điện thoại. “A lô, phòng cảnh sát đó à? Trong bệnh viện của tôi có xác chết! Ế? Tầm bậy, ai bảo tôi chữa chết người!”

Lâm Viễn đứng lên, người nọ liền ngoảnh lại ngó ngó anh. “Ồ, còn động đây, chưa chết! Bỏ đi, may cho các người đó!” rồi cụp máy.

Lâm Viễn mơ màng quan sát người trước mặt, người nọ cũng xoay người ngấm ngấm anh. Lâm Viễn chán chảng muốn nhìn anh ta nữa, giụi giụi mắt.

“Cậu là ai?” người nọ thấy anh mặc blouse trắng. “A... là bác sĩ đến từ Nam Kinh à?”

“Ừm.” Lâm Viễn gật gật đầu. “Tôi muốn gặp Lý Cố, là giám đốc đã giới thiệu tôi tới.”

“Tôi chính là Lý Cố!” người kia cười tủm tỉm. “Lúc này Tiểu Phi nói cậu rất có khả năng, tôi sẽ nhận cậu.”

Lâm Viễn cũng không biết Tiểu Phi là ai, cứ gật đầu trước đã.

“Sao lại ngủ ở đây?” Lý Cố hỏi. “Chưa có chỗ ở sao?”

Lâm Viễn nhún vai, ngáp một cái. “Tôi vừa mới tới đây.”

“Ra vậy.” Lý Cố gật đầu, kéo anh đứng lên. “Thế thì đến chỗ tôi đi!”

2. Chương 2: Bác Sĩ Tư

Nửa đêm, Lâm Viễn bị tiếng khóc lóc i i đánh thức, hồi tưởng lại mới nhớ ra là mình đã theo Lý Cố trở về, hiện đang ngủ trong phòng khách nhà anh ta, chỉ là sao lại có tiếng khóc?

Để đảm bảo an toàn cho bản thân, muốn xác định chắc chắn trong phòng không có ma với chả quỷ, Lâm Viễn quyết định bò dậy. Ánh sáng le lói phát ra từ khe cửa, đầy nhẹ, đèn phòng khách vẫn sáng. Phòng

khách dạng mở, rộng rãi, sạch sẽ, sáng sủa, trước cửa kính sát đất là sô pha màu trắng quây quanh bàn trà thủy tinh, bên cạnh bàn có một người đang ngồi... Dáng vẻ này, hình như là Lý Cố.

Thấy vai người nọ run run, Lâm Viễn đoán chừng anh ta đang khóc, trong lòng thoáng giật mình, đàn ông đàn ang gì đêm hôm ngồi khóc tu tu? Tiến lại gần vài bước, Lâm Viễn nhìn xung quanh Lý Cố toàn vỏ chai rượu, còn chất đông trên bàn, di động lẫn lông lóc trên sàn nhà, còn cả mấy hộp khăn giấy ở sô pha, khăn giấy vo tròn vút trắng đất. Lý Cố ngồi xếp bằng trên nền nhà, vừa ừng ực rượu vừa dùng khăn giấy xì xoẹt nước mắt nước mũi...

Lâm Viễn hơi nhú mày, dừng nói là bị thần kinh dất về nhà à nha?

Anh quan sát một hồi, Lý Cố không những khóc lóc, say khướt, miệng còn lảm bảm gì đó. Vẽnh tai hóng, có tiếng mắng mỏ. “Mẹ nó... đồ vô lương tâm, đáng chết nghìn lần, sớm muộn cũng có ngày ông thi* n bọn mày, đôi gian phu dâm phụ... dám để ông bị cầm sừng, ông phải làm thật bọn mày! Mù rồi hay sao, thằng đó có chỗ nào hơn ông hả cái đồ sỏi đá kia!”

Cả buổi lắng nghe, Lâm Viễn thở hắt, thất tình thất tình thôi.

“Này.” Lâm Viễn gọi.

Lý Cố bị dọa, nhìn nhìn, la toáng lên, “Mày là thằng khỉ nào? Khuya khoắt đứng trong phòng nhà người ta làm quái gì? Là người hay ma? Biết điều thì biến đi cho khuất mắt ông, đây đang bực, cẩn thận không ông thật cho biết mùi!”

Lâm Viễn nghe xong chau mày, “Uống rồi lú hả, chính anh mang tôi về chứ ai!”

“Hơ...” Lý Cố chớp chớp mắt, lại tiếp tục uống rượu. “À há, suýt thì quên mất, cậu tên gì ấy nhỉ?”

“Lâm Viễn.” Lâm Viễn bắt đắc dĩ trả lời. “Làm trò gì đấy? Nửa đêm định tự sát bằng rượu?” vừa nói vừa đá mấy lon bia rẽ đường đi đến.

“Đừng xía vào chuyện của tôi!” Lý Cố vẫn uống, còn chửi om sòm. “Tôi bị người ta đá đó! Bị oắt con nó cho de đó! Mẹ nó, chạy theo cái thằng Tây kia, thằng mắt xanh mũi lõ chết tiệt, đừng có để ông gặp được, ông mà bắt được ông xử thằng tay!”

“Ai dầ... nghĩ thoáng một chút.” Lâm Viễn ngồi phịch xuống bên cạnh Lý Cố, cầm một lon bia mở ra, tu ừng ực, anh sảng khoái “khà” một cái. “Thất tình thôi mà, đâu xui như tôi?!”

“Hả?” Lý Cố xoa xoa mũi nhìn Lâm Viễn. “Cậu sao thế? Cũng thất tình? Hay thất thân?”

Lâm Viễn trợn trắng mắt. “Thất tình thất thân cái rắm ấy, tý nữa thì mất mạng đó.”

“Hở...” Lý Cố hoảng hốt nhìn anh. “Cậu đã làm gì? Ngủ với bồ của đại ca băng nhóm nào à? Hay cậu chính là bồ của đại ca đó?”

Lâm Viễn trừng mắt khinh thường. “Anh tưởng tôi cũng thất tình như anh sao? Đâu ra mà yêu mới chả đương.”

“Thì cậu nói đó thôi.” Lý Cố thì thầm, uống tiếp rượu. “Tôi đối với người đó tốt lắm, mua xe mua nhà cho, rồi lên giường, khốn nạn, nói đi là đi, chỉ để lại vài dòng!” chân đạp cái di động một phát.

Lâm Viễn cầm cái di động, mấy dòng nhắn gửi vẫn hiện lên trên màn hình - “Tôi chịu đựng anh đủ rồi, chia tay đi, khỏi cần tìm. Tôi với David lên máy bay sang Mỹ đây, bye bye!”

“A...” Lâm Viễn dở khóc dở cười nhìn Lý Cố nước mắt nước mũi tèm lem mà vỗ vai anh bạn, “Quá đáng thật.”

Lời vừa dứt, thấy Lý Cố méo miệng với mình, anh bèn cạ chén với anh ta. “Ai, quên đi, uống cho đã, uống xong sáng mai sẽ đi tìm em khác!”

“Chí lý! Phải tìm ai ăn đứt kẻ phụ bạc kia!” Lý Cố lè nhè say khướt chạm chén với Lâm Viễn. “Hôm nay chúng ta đều xúi quẩy cả, dô!”

“Ừm.” Lâm Viễn cũng đang rầu đây, anh sắp phải tạm biệt cuộc sống hạnh phúc của sáu mươi khi xưa, về sau không biết trôi nổi ra sao nữa, nấu cả ruột, chỉ còn biết cùng Lý Cố chén tạc chén thù.

Lý Cố vừa uống vừa hô, “Uống xong, về sau là anh em!”

Lâm Viễn bĩu môi. “Vậy chắc anh có nhiều anh em lắm nhỉ?”

“Làm gì có.” Lý Cố chùi nước mắt. “Tôi trước toàn uống với người yêu...”

Lâm Viễn thấy Lý Cố ngà ngà say đoạn gật đầu cùng cụng cốc với anh ta. “Được, anh em thì anh em.”

Màn đêm buông xuống, hai con người vừa gặp đã thân uống say đến không biết trời biết trăng gì, gào khóc thảm thiết rồi ôm chai rượu đi vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Viễn bị tiếng chuông di động đánh thức. Anh ngồi dậy, lắc lắc cái đầu vẫn còn hơi cồn tới độ choáng váng. Ánh nắng chói chang rơi vào mắt, nhìn lên đồng hồ trên tường. Tám giờ. Điện thoại vang lên chưa chịu dứt, Lâm Viễn trông cái di động hôm qua Lý Cố đặt trên bàn. Anh liền cầm lên, màn hình hiện dòng chữ – “Biến thái số 3 .

Cầm di động ngó xung quanh không thấy Lý Cố đâu, anh định ngồi xuống sofa thì thấy Lý Cố đang nằm thượt dưới thảm lông cừu cạnh đó.

“Hô...” Lâm Viễn ngả lên sofa, duỗi tay xuống dưới, đưa tới trước mắt Lý Cố. “Ê, có điện thoại.”

“Ừm...” Lý Cố ngái ngủ lằm bằm không chịu tỉnh.

Lâm Viễn đi di chân đạp anh. “Này, điện thoại.”

Lý Cố cầm một cái gối úp lên đầu.

Thấy Lý Cố không định nghe Lâm Viễn liền ném thẳng lên người anh ta, làm như tai đã điếc, xoay người ngủ tiếp. Nhưng di động vẫn kêu, ngừng rồi lại kêu...

Rốt cuộc Lý Cố cũng bị cái di động ương ngạnh đánh thức. “Bố khỉ!” Lý Cố ném gối qua một bên, hằm hằm ngồi dậy. Từ tối hôm qua đến sáng nay vẫn chưa tỉnh rượu, anh tiếp máy, nổi cơn lôi đình mắng sa sả vào nó, “Khốn nạn, đứa nào dám đánh thức ông!”

Đầu dây bên kia trầm mặc nửa phút rồi cười lạnh. “Gan to nhỉ?”

Lý Cố sau khi nghe được giọng của đối phương liền hít một hơi, rượu cũng tỉnh phân nửa, nắm mũi nói, “A? Cháu tìm ai thế? Lý Cố không có ở đây, chú là ba thằng bé.”

“Biến.” Người kia lạnh lùng nói. “Trong vòng hai mươi phút lần đến đây, không thì cứ chờ lên thốt đi.”

Cúp máy.

Lý Cố tóc tai rối bù không cam tâm đứng lên, cào tóc, ngáp ngắn ngáp dài lằm bằm, “Ai... đúng là đạo này gặp vận rồi, hôm qua bị thằng khốn nó đá, hôm nay lại bị thằng khốn kêu đến khám.”

“Dậy, dậy!” Lý Cố đưa chân đá đá Lâm Viễn. “Có việc!”

Lâm Viễn nghe được loáng thoáng, đặc biệt là câu cuối cùng của người kia. Trong vòng hai mươi phút lần đến đây, không thì cứ chờ lên thốt đi.

“Khám bệnh tại nhà?” Lâm Viễn nhồm đậy. “Tôi có thói quen làm việc đúng giờ... mà phòng khám của anh không cần người à?”

“Chắc, phòng khám chỉ có cái mẽ thôi, tôi là bác sĩ tư.” Lý Cố khoát tay, chỉ chỉ di động. “Vừa rồi khách hàng gọi đến có thân phận hơi đặc biệt.” anh thở dài. “Tôi có thể xem là bác sĩ riêng cho nhà họ, hàng năm tiền kiểm chác từ nhà đó hơn đứt mười cái bệnh viện của tôi cộng lại ấy chứ.”

“Ồ, nhà họ mở bệnh viện?” Lâm Viễn thấy khó tin. “Nên nhiều bệnh nhân cho anh khám?”

“Đi rồi sẽ biết.” Lý Cố lấy tay gõ gõ cảm hỏi Lâm Viễn. “Đã nghe qua Hạ gia chưa?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Chưa... Hạ gia gì?”

“Hạ gia là một tập đoàn lớn, giàu có một ở thành phố này, làm ăn cỡ bự, nắm từ thế lực ngầm cho đến giới làm ăn chân chính.” Lý Cố giảng giải. “Tôi chủ yếu làm cho bọn họ, lần này sẽ mang cậu đi để làm quen với công việc, về sau nếu tôi bận, không có mặt ở đây được thì cậu đi thay tôi.”

“Ồm.” Lâm Viễn gật đầu, bụng thầm nghĩ kẻ có tiền quả là phiền phức, đến bác sĩ cũng gọi bác sĩ tư. Đứng lên khỏi sofa, Lâm Viễn thấy người bứt rứt, toàn thân còn nực mùi rượu, từ tối hôm trước đến giờ anh chưa tắm, bèn nói với Lý Cố, “Ê, tôi đi tắm đã nhé? Năm phút là xong, cho tôi mượn quần áo.”

Lý Cố gật đầu nhìn Lâm Viễn một lượt, vốc người mảnh khảnh, thấp hơn mình một chút, liền kéo anh đến phòng khách, đứng trước tủ âm tường.

Rầm một tiếng cửa tủ mở ra, Lâm Viễn nhìn vào bên trong, toàn quần áo màu trắng. Anh đứng ngây ngốc dán mắt vào đồng quần áo, Lý Cố cũng đứng chờ ra. Hai người đứng như trời trồng một lúc, Lý Cố đột nhiên ôm đồng đồ oa oa khóc lóc gào thét, “...Mấy thứ này đều là tôi nhờ nhà thiết kế tốt nhất người Ý may cho, đợi đến sinh nhật thằng ôn kia thì tặng... ô ô... đồ vô lương tâm.”

Lâm Viễn mới biết quần áo trong tủ này đều là làm cho người yêu của Lý Cố, nhưng mà... anh chột dạ... Vì sao toàn là đồ của nam?

“Nhìn cái gì thế?” Lý Cố lườm anh cháy mắt. “Mẹ nó, tôi thích đàn ông không được à?”

“Á, ơ...” Lâm Viễn đã tin chuyện kẻ thất tình thì thường mất trí, sau đó Lý Cố vẫn còn lải nhải, anh không dám dây vào anh ta, vội rút một bộ chạy đi tắm.

...

“Này!” thay đồ chuẩn bị hòm thuốc xong, Lý Cố đứng chải đầu trước gương, hất hàm vào nhà tắm, “Được chưa?”

“Đến đây!” Lâm Viễn sẩy qua qua tóc rồi thay quần áo. Cũng khéo, quần áo vừa người, anh đẩy cửa đi ra.

Lý Cố đang ở trước cửa, lúc Lâm Viễn đi ra anh nhìn thoáng qua rồi nhất thời ngớ người.

Hôm qua anh chưa kịp soi kỹ, ấn tượng với Lâm Viễn chỉ là tên nhóc gầy gò tính tình xởi lởi, nhưng hôm nay vừa mới thay một thân trắng... chỉnh trang gọn gàng hơn chút, mắt Lý Cố tức thì rực sáng, thằng nhóc này đẹp trai quá nha.

Thấy Lý Cố nhìn mình không chớp mắt Lâm Viễn nghĩ bụng, hiện giờ bản thân có khác nào cái đèn đường đầu, khi không lại mặc trắng toát, đợi lát rảnh rang anh phải đi mua vài bộ không quá hoa hoét mới được.

“Còn chưa chịu đi?” Lâm Viễn nhìn đồng hồ hỏi Lý Cố. “Quá mười phút rồi, không lo sao?”

“Ai... không sao.” Lý Cố điềm tĩnh cầm các thứ đi ra. “Người gọi tới là Tam thiếu gia thôi, ăn to nói lớn chẳng qua để hù người, sẽ không động thủ đâu. Nếu là Đại thiếu gia với Nhị thiếu gia thì phải cẩn thận, đặc biệt là Đại thiếu gia, anh ta nếu nói hai mươi phút đến thì dù trễ có một giây cũng sẽ gặp chuyện đó.”

Lâm Viễn khù khờ. “Theo tôi được biết thì bác sĩ cũng đâu phải nghề nguy hiểm đến mức này chứ.”

“Nhảm to.” Lý Cố nghiêm mặt mở mang đầu óc cho Lâm Viễn. “Làm bác sĩ vốn dĩ khá nguy hiểm, nhưng làm bác sĩ tư còn nguy hiểm hơn nhiều, mà làm bác sĩ tư cho đám biến thái Hạ gia kia thì vô cùng nguy hiểm, nói đi cũng phải nói lại, làm pháp y là an toàn nhất, mong sao ngày nào đó đám Hạ gia tiêu đời, tôi sẽ tự đi giải phẫu bọn họ!”

“Thế còn bác sĩ tâm lý?” Lâm Viễn nhướn mày suy nghĩ.

Lý Cố híp mắt, oang oang mắng, “Không phải mặc bộ đồ này rồi nói hành nói tỏi tôi!”

Lâm Viễn giơ tay xin hàng, quên mất chuyện Lý Cố đang ở vào thời điểm cực nhạy cảm.

“Đúng rồi.” khi hai người ra cửa lên xe, Lý Cố đột nhiên nói với Lâm Viễn. “Cậu kiên nhẫn một chút nhé, nhớ rõ, bọn họ đều lập dị, nếu có ai động tay động chân với cậu dù thế nào cũng chó có ho he gì.”

“Động tay động chân?” Lâm Viễn ù ù cạc cạc.

Lý Cố nhếch mép cười cười. “Cậu đẹp trai như thế, trước giờ chưa bị quấy rối sao?”

Lâm Viễn sững sốt, thốt lên hai chữ, “Biến thái.”

Lý Cố gật đầu. “Là thế đó, thời nay biến thái đều nhiều tiền, nhiều tiền thì sẽ biến thái!”

3. Chương 3: Chạy Trời Không Khỏi Năng

Lý Cố phóng xe vùn vụt. Lâm Viễn bầu chặt dây an toàn, toát mồ hôi hột nhìn những chiếc xe xẹt qua. Anh tự hỏi phải chăng Lý Cố thất tình nên muốn tự tử... Đã tự tử còn kéo người chết chung, “có tâm” thật.

Đang định kêu Lý Cố chậm lại một chút thì đã nghe phanh kít một cái... Xe dừng – tới rồi!

Lâm Viễn nhìn ra bên ngoài, trước mắt có một biệt thự trông khá bình thường, mày nướn nướn, thâm nghĩ thường thôi, có giống nhà trọc phú tỷ nào đâu, chỉ như biệt thự con con của nhà giàu mới phát.

Cửa tầng một chậm rãi nâng lên, lúc này Lâm Viễn mới hay đây là cửa của bãi đỗ xe ngầm. Lý Cố chạy xe vào trong bãi, Lâm Viễn đang tò mò vì sao lăm xe trong ga ra như vậy thì Lý Cố tắt máy nói, “Đi thôi, chốc nữa đừng lỡ lời là được.”

“Ồ.” Lâm Viễn mở cửa xe bước xuống, ga ra này quả hơi quá... y chang bãi ngầm của nhà xưởng hay công ty, xe gì cũng có, phần lớn đều là xe để đi lại thông thường, tính năng tương đối lại tiết kiệm.

“Này, đừng có đứng đực ra nữa.” Lý Cố vẫy tay với Lâm Viễn. “Nhanh khám rồi về, đứng thơ thẩn thêm một phút ở đây cũng là thêm một phút nguy hiểm đấy.”

“Ừ.” Lâm Viễn vội đuổi theo Lý Cố, cùng anh đi lên trên rồi khỏi bãi đỗ xe.

Theo lối cửa ra, Lâm Viễn ngẩn cổ nhìn, choáng! Anh quay đầu lại, cái biệt thự nho nhỏ đã ở phía sau bọn họ, xem ra không phải là biệt thự mà chỉ là một cái cửa, hay nói một cái chính xác là để nguy trang gạt người mà thôi. Trước mắt bọn họ xuất hiện một vườn hoa lớn như sân bóng... dĩ nhiên sân bóng ấy không phải loại nhỏ.

Rảo bước dưới con đường rợp bóng cây, Lý Cố chỉ một toà nhà toát ra khí thế ngút trời phía trước. “Đó là nhà chính – nơi lão chủ nhân ở, hiện giờ ông ấy đã không còn thì dành cho cái tên biến thái số 1, cậu ta là trưởng tôn, được nuông chiều hết mực, phần lớn chuyện trong nhà đều do cậu ta quản, mặt dày biến thái bạo lực lòng lang dạ sói, nếu thấy người từ nhà này đi ra thì phải né đi nha.”

“Ồ.” Lâm Viễn nửa cười nửa mếu gật đầu, anh ngược lên ngắm toà nhà nguy nga, phải làm bao nhiêu chuyện thất đức mới xây được cái nhà như thế này nhỉ?

“Đằng kia.” Lý Cố lại chỉ vào một khu nhà phía bên trái nhà chính. “Hai khu nhà đó là nhà phụ, biến thái số 2 và số 3 ở, Nhị thiếu gia háo sắc nhất mà cũng biến thái nhất, cậu phải tránh xa cậu ta một chút, đi qua toà nhà màu trắng đừng có ngẩng đầu lên, cẩn thận kéo lăm cậu ta chú ý, hợp với khẩu vị của cậu ta như cậu không khéo sẽ bị bắt đi XXOO đó.”

Lâm Viễn nhú mày, bắt đầu nghĩ đến chuyện đổi việc.

“Toà nhà bên cạnh toà nhà màu trắng trông qua hoa lệ như giáo đường là nơi Tam thiếu gia ở.” Lý Cố lải nhải giới thiệu với Lâm Viễn. “Ở nhà này, Tam thiếu gia có vẻ bình thường một chút nhưng phải cái xấu bụng, thích đùa dai, cậu nên cẩn thận.”

Lâm Viễn gật đầu, hỏi, “Hôm nay đi khám cho người đó?”

“Chính xác thì không phải xem bệnh cho Tam thiếu gia mà là thuộc hạ của cậu ta.” Lý Cố nướn mày. “Thuộc hạ của bọn họ có rất nhiều, phần lớn đều bị ngoại thương dễ xử lý, thật ra tôi thấy thế mà cũng gọi bác sĩ đến đúng là phí của, chữa bệnh cho cầm thú thì phải tìm thú y mới phải.”

Lâm Viễn bật cười, xa xa trông mấy dãy nhà phía bên phải liền hỏi, “Kia là nơi nào?”

“Hai toà nhà màu đen đó hả?” Lý Cố thấy Lâm Viễn gật đầu liền đề thấp giọng mà nói, “Đó là nhà của chú Hai với chú Ba, xì, cũng không phải thứ tốt, nhưng nghe nói đã ở ẩn không tham gia chính sự nữa, thân thể bọn họ không ổn cũng chẳng đến lượt chúng ta khám.”

Lâm Viễn gật đầu, nhìn phía sau khu nhà đó có một ngôi nhà nhỏ màu trắng khá đẹp liền thắc mắc, “Đó là phòng cho trẻ con à?”

Lý Cố liếc mắt qua một cái rồi nhún vai. “Chỗ đó tôi cũng chưa đi qua, là nhà cũ từ xưa, không chừng còn có ma đó, đừng bước vào.”

Vừa đi vừa nói thoáng chốc hai người đã đứng trước một toà nhà màu mè theo lối kiến trúc Baroque của Tam thiếu gia.

Hai người mặc áo đen đứng bên cửa lia mắt từ Lý Cố sang Lâm Viễn, thấy mặt Lâm Viễn là lạ bèn hỏi Lý Cố, “Bạn trai mới à?”

Hai tiếng “bạn trai” đã đụng trúng nỗi đau của Lý Cố, Lý Cố quăng cái hòm thuốc sang một bên định cùng kẻ kia liều mạng, Lâm Viễn vội vàng túm anh lại. Đúng lúc đang cãi nhau ầm ĩ, cửa trên lầu mở ra, một giọng nói vọng xuống phía dưới, “Lý Cố, lên đây, mau lên!”

Lý Cố cầm giận nhặt hòm thuốc, cùng Lâm Viễn lên lầu. Lâm Viễn vừa đi vừa hơi chột dạ, mặt người kia trông quen quen, rất giống một trong những Men in Black đến tìm anh đêm ấy, nhưng rồi anh xua ngay ý nghĩ đó đi, giữ vệ sĩ với Men in Black đều na ná nhau mà.

Cầu thang bằng kim loại mang phong cách Tây phương, bốn phía đều gắn camera theo dõi, Lâm Viễn bồn chồn không yên. Mấy người này quả nhiên mờ ám, phải mau chóng đổi việc khác mới được. Mải nghĩ ngợi, hai người đã lên tầng hai, cửa mở rộng, bên trong có rất nhiều người đang ngồi. Lâm Viễn đi theo Lý Cố nhìn vào, lập tức sửng sốt. Cũng đoán Lâm Viễn sẽ ngạc nhiên, Lý Cố dùng tay huých nhẹ, anh mới có phản ứng, cúi đầu xách hòm thuốc theo sau Lý Cố, trong lòng lại một lần nữa hạ quyết tâm – về sau bất kể thế nào cũng phải đổi nghề! Cái nghề này quá nguy hiểm.

Theo lý mà nói Lâm Viễn là bác sĩ ngoại khoa, sở hữu thần kinh thép cùng can đảm có thừa, nhưng tình cảnh trong phòng quả thực khiến anh phát hoảng. Những người trong phòng không ngồi thì xếp thành hàng, tổng cộng mười mấy người, mỗi người đều có thương do dao hoặc súng gây ra... Không ít kẻ trên người đầy máu mà còn có thể uống rượu nói chuyện phiếm, ý nghĩ bay vào đầu Lâm Viễn đầu tiên chính là – chạm mặt dân anh chị thứ thiệt rồi!

“Ô, Lý Cố, nghe nói cậu thất tình à!” một người đàn ông đứng tuổi trên tay có vết thương chào hỏi.

“Muốn chết hả!” Lý Cố vội đáp lại. “Khỉ thật, tôi cho chú thêm vài dao nữa bây giờ, không thì chích chết luôn!”

Lâm Viễn thấy Lý Cố đối với bọn họ như bạn bè, hơn nữa mấy người này cũng không lộ mánh thâm độc như trong suy nghĩ, anh hơi thả lỏng, nhớ lời Lý Cố dặn, anh không dám ngắt đầu mà cúi gằm mặt xuống bước đến khám.

“Lý Cố, ai thế?” lúc này, một chàng trai vẫn ngồi trên sofa cạnh cửa lên tiếng.

Lâm Viễn nhìn lướt nhanh, đó là một cậu thanh niên ngoài hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, tóc ngắn nâu nhạt, nét mặt hơi giống con lai, sống mũi cao, đôi mắt thâm sâu, chắc chắn không phải người Trung Quốc chính gốc, mặc một cái áo sơ mi nổi bật màu đen, quần da cũng đen nốt. Lâm Viễn lén thè lưỡi, mặc gì mà như trai bao số một trong gay bar ấy.

Tia bốn cột vừa loé lên trong mắt Lâm Viễn may sao lọt trúng tầm mắt đang trên dưới đánh giá anh của người kia, cậu ta mỉm cười nói, “Tôi mở gay bar thật đó, điều kiện của anh không tệ, muốn đến quán tôi làm không?”

Nói một câu mà làm mí mắt Lâm Viễn giật liên hồi, mấy người bị thương cũng cười xấu xa. Lý Cố mặt trắng bệch nhìn người nọ. “Đồ biến thái, đó là phụ tá của tôi, đừng có bắt nạt người ta!” nói rồi chỉ mấy người bị thương nhẹ cạnh đó cho Lâm Viễn. “Đi khâu miệng vết thương cho họ, tôi phải lấy mấy viên đạn ra.”

Lâm Viễn gạt đầu đi lại, bỏ hòm thuốc xuống, chữa ấy người kia.

Người ở sô pha thấy Lâm Viễn chẳng nói chẳng rằng, sẵn hiếu kỳ liền thắc mắc, “Tôi là Hạ Vũ Khải, mọi người gọi tôi là Tam thiếu gia hoặc Khải thiếu gia, anh có thể gọi tôi là Vũ Khải... anh tên gì?”

Lâm Viễn nhìn cậu rồi trả lời, “Lâm Viễn...”

“Chặc chặc...” Hạ Vũ Khải lắc đầu. “Sao lại lấy cái tên chết chóc xui xẻo([2]) đó vậy?”

Lâm Viễn nghiêng rằng, rất muốn nói, “Mẹ nó quản trời quản đất rồi việc quái gì còn muốn quản tên ông mày?! Với lại tên ông có phải do ông tự đặt đâu, muốn trách đi mà trách cha ông ấy.” nhưng đã được Lý Cố cảnh báo trước nên anh không thêm đáp trả người kia, một điều nhin chín điều lành, Lâm Viễn tối hôm trước mới bị dọa ột mẻ nên hiện tại cố dần xuống.

Thấy Lâm Viễn lặng im, Hạ Vũ Khải quàng tay qua vai anh, chọc chọc vào má anh. “Lạnh lùng quá nha... sao chẳng để ý đến người ta chút nào thế?”

Hạ Vũ Khải cố ý dùng giọng điệu xăng pha nhót trêu đùa Lâm Viễn khiến đám người bên cạnh cười một trận, Lâm Viễn mí mắt lại giật giật, trong đầu chỉ tâm niệm đúng chữ “nhẫn” – phải đổi việc ngay!

Lý Cố vừa gấp viên đạn vừa ra rả, “Muốn chết hả, cách xa cậu ấy ra, cậu ấy không phải người mấy người đụng vào được!”

Hạ Vũ Khải nhún vai. “Chán chết, còn tưởng được chơi một tý.”

Lâm Viễn đeo găng tay, rạch miệng vết thương ra rồi băng lại cùng thuốc, người nọ nhỏ giọng, “Tiên sư, dám đánh lén chúng ta, thằng khốn Thẩm Mật! Khải thiếu gia, không thể tha cho chúng được.”

Hạ Vũ Khải đi đến bên bàn ngồi xuống, ngồi thẳng lưng, cất tiếng nói, “Hừm... không còn cách nào khác, hiện chúng ta thân mình còn lo chưa xong, lão gia chết bất đắc kỳ tử, bọn người kia đang săm soi chúng ta, lần này chúng ta quá sơ ý mới để người của Thẩm gia đề đầu cưỡi cổ. Mấy người nên giữ mồm giữ miệng, nếu để anh hai biết...” chưa dứt lời, Hạ Vũ Khải đột nhiên mở lớn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâm Viễn cũng tò mò liếc một cái, liếc một cái cũng không chết ai, nhưng cảnh trước mắt đã dọa anh sợ vỡ mật. Dưới lầu có một chiếc xe màu đen nhìn hơi quen mắt, hai Men in Black đi qua, một người từ trong xe bước xuống... Chính là kẻ tối hôm trước xuất hiện trước cửa nhà anh bị anh dùng cái chổi quét phân chó quẹt trúng...

Lâm Viễn hít một hơi lạnh, trong đầu loé lên mấy chữ – oan gia ngõ hẹp oan gia ngõ hẹp, sắp xong đời rồi!

“Nguy, anh hai đến!” Hạ Vũ Khải còn căng thẳng hơn Lâm Viễn, nhảy vọt từ trên bàn xuống, nói với mọi người, “Nhớ giữ mồm đó, cấm nói xằng bậy!”

Mấy người mặc đồ đen liền gạt đầu, vờ mặt khấn trương đứng chờ đợi.

Lâm Viễn thấy mấy người mặc áo đen kia vào cửa, đầu bỗng rối cả lên. “A, người này chính là biến thái số 1 trong truyền thuyết.” lại nhớ đến lão gia mà mấy tay anh chị này vừa nhắc tới không phải là ông già hôm trước chết ngay trên bàn mổ chứ? Xong, bọn họ còn hạ lệnh truy sát mình, thế này không phải tự chui đầu vào rọ sao? Nếu cứ một người lại xẻo một miếng trên người anh, anh chắc chắn chết không toàn thây.

Suy đi tính lại, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách, tốt nhất nên chạy vù xuống trốn riết trong xe Lý Cố, đợi Lý Cố xong việc rồi cùng nhau về, sau đó lập tức đổi chỗ làm khác bốc hơi không ai hay... Khi ấy, trên lầu thang đã truyền đến tiếng bước chân, nghe thuộc hạ của Hạ Vũ Khải kêu “Đại thiếu gia”, Lâm Viễn quỳnh quáng, tay lấy bẫy.

“A...” người đang bị anh tiêm không chịu nổi đau hét lên, ngẩng mặt nhìn anh. “Anh bạn, tiêm nhẹ tay thôi!”

Lâm Viễn luống cuống cất băng, đem băng gạc ném cho anh ta rồi nói, “Tự băng đi!” không màng ánh mắt nghi hoặc của Hạ Vũ Khải, anh chạy đến cạnh Lý Cố hỏi, “Này, WC ở đâu?”

Lý Cố chỉ ra đằng sau. “Cuối hành lang... hả?”

Lâm Viễn chưa đợi Lý Cố nói hết câu đã một mạch chạy thẳng, lao ra cửa tiến vào hành lang. Vừa chạy khuất bóng, Lâm Viễn ngửa mặt lên trời hô, “Ông trời có mắt!”, phía trước xuất hiện cầu thang, xem ra có cửa sau! Quả nhiên sào huyệt xã hội đen thế nào cũng có cửa sau!

Lâm Viễn không chần chừ bước xuống dưới, chuẩn bị lui đi.

Lý Cố và bọn Hạ Vũ Khải không hiểu đầu cua tai nheo gì. Hạ Vũ Khải hỏi Lý Cố, “Phụ tá của anh làm sao thế?”

Lý Cố cười gượng. “Người có tam cấp([3]).”

Đúng lúc ấy, vài người đi vào, là những người mặc áo đen đi cùng Hạ Vũ Thiên.

“Anh hai đâu?” Hạ Vũ Khải hướng ra ngoài cửa nhìn. “Không phải cùng lên với mấy cậu sao?”

Thuộc hạ của Hạ Vũ Thiên trả lời, “Đại thiếu gia đi cửa sau rồi, nói phải ghé qua vài chỗ trước đã.”

4. Chương 4: Di Chúc Sống

Lâm Viễn thở phào khi tìm thấy ánh sáng nơi cuối đường hầm, tránh được tên mặc dịch kia. Lòng thầm suy tính lằng lằng mà trốn vẩn hơn, sau rời khỏi thành phố này, không thì cứ phương Bắc thẳng tiến, xa được chừng nào hay chừng ấy.

Vừa nghĩ vừa lao xuống, thoáng thấy một bóng người tiến vào, ngay lúc Lâm Viễn đang lao băng băng từ trên cầu thang, kết quả tất yếu là anh đâm sầm vào ngực người nọ. Phanh không kịp, đụng trúng mục tiêu, mũi dính sát rạt ngực người ta. Lâm Viễn nghe răng kêu đau. Ai vậy chứ, sao ngực cứng như đá vậy? Ngắc ngái cái đầu...

Thấy rõ người trước mặt, Lâm Viễn hít một hơi lạnh, trừng to mắt nhìn chăm chăm anh ta, quả là oan gia ngõ hẹp, còn ai vào đây ngoài đại biến thái của Hạ gia – Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nghe rõ tiếng mình nuốt nước bọt đánh ực một cái, còn cả tiếng tim đập càng lúc càng rộn ràng.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn Lâm Viễn.

“Cậu là ai?”

Lâm Viễn mất phông chừng ba mươi giây mới tiêu hoá được câu hỏi, lập tức à hiểu... Vị đại thiếu gia này đáng vẻ kiêu ngạo mắt để trên đỉnh đầu, với lại hôm đó trời cũng tối, xem chừng anh ta không nhớ rõ anh.

Thấy Hạ Vũ Thiên hoài nghi quan sát mình, Lâm Viễn vội trả lời, “A, tôi là phụ tá của Lý Cố, tôi ra xe lấy hòm thuốc...”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, nghiêng người có vẻ muốn đi lên, Lâm Viễn lúc này trái tim như treo ngược cành cây mới từ từ hạ xuống, vội vã muốn trốn đi nhưng mới được vài bước đột nhiên cảm giác một bên cổ hơi lạnh lạnh... Bàn tay lạnh như băng của ai đó đang để lên cổ anh.

Chưa kịp phản ứng, đã bị cái tay kia lôi đi.

“Ồ...” cả kinh kêu lên một tiếng, tới khi Lâm Viễn định thần lại liền nhận ra sau lưng có một lồng ngực rắn chắc, bên tai truyền đến tiếng cười lạnh.

Trong lòng phát run, trực giác mách bảo – tiêu!

Quả nhiên sau lưng Hạ Vũ Thiên áp lại gần, cười nhẹ bên tai. “Cậu đã quên tôi rồi sao? Hả?”

Lâm Viễn cố trấn tĩnh, xoay qua nhìn Hạ Vũ Thiên đã chuyển sang vẻ mặt âm trầm. Anh cố gắng vờ khờ dại ngây thơ mù mờ bối rối hỏi ai kia, “Đã quên gì cơ?”

“À...” Hạ Vũ Thiên lại gật đầu, tay siết chặt cổ Lâm Viễn.

Lâm Viễn có cảm giác khó thở, vươn tay muốn chống cự nhưng cổ tay bị bẻ quặt ra đằng sau.

“A... anh làm gì đó?” Lâm Viễn không vùng ra được, Hạ Vũ Thiên một tay tóm cổ, một tay giữ lấy cổ tay anh, tha Lâm Viễn lên tầng hai, mở cửa một căn phòng rồi ném anh vào trong.

Lâm Viễn chuệnh choạng, mông hạ cánh trên sàn nhà. Cửa đã bị đóng rồi khoá tạch một cái, Hạ Vũ Thiên từ từ hướng về phía anh.

Hạ Vũ Thiên nhìn chăm chú Lâm Viễn một lát, tay sờ soạng trong túi lấy ra một khẩu súng, lên cò.

Lâm Viễn thầm than – không phải chứ?

Hạ Vũ Thiên chìa súng thẳng vào anh, Lâm Viễn theo bản năng nhắm hai mắt lại – chết thì chết, tôi đi trước mà gặp ba anh thì tôi đập cho ổng một trận, rồi tôi sẽ mò lên ám cho cả nhà anh khốn khó mấy đời!

Nhưng đợi hồi lâu không nghe thấy tiếng súng vang lên, Lâm Viễn khê mở mắt, thấy mặt Hạ Vũ Thiên gần trong gang tấc, hoảng hồn giật lùi nhưng sau lưng đã là vách tường.

Hạ Vũ Thiên dùng súng hẩy hẩy cầm Lâm Viễn. “Tôi muốn hỏi cậu vài câu, tốt nhất là hãy ngoan ngoãn trả lời!”

Lâm Viễn gắng dần xuống ý nghĩ muốn đá chỗ quan trọng của đối phương, ra vẻ thức thời gật đầu nhìn Hạ Vũ Thiên. Dù sao người ta cũng có súng đó nha, kẻ khôn dại gì mua dây buộc mình.

“Khi lão gia qua đời có nói gì với cậu không?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn kinh ngạc, nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Không có, viên đạn xuyên thẳng qua tim, được đưa tới cũng đã quá trễ. Khi tôi cấp cứu ông ấy vẫn hôn mê, sau thì cứ thế mà đi.”

“Thật chứ?” Hạ Vũ Thiên nhấn giọng.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu.

“Một câu di ngôn cũng không có?” Hạ Vũ Thiên vẫn cố tìm kiếm chút hy vọng. “Có giao cho cậu cái gì không?”

“Không.” Lâm Viễn khê nhíu mày. “Đã nói ông ấy tử vong ngay tại chỗ.”

Ánh mắt dò xét của Hạ Vũ Thiên khiến anh sồn gai ốc. “Muốn chết, hay sống?”

Khoé môi run rẩy, nhin không được anh buột miệng, “Khùng hử, đang sống yên ổn tự dưng leo lên nóc tủ ngồi làm chi?!”

Hạ Vũ Thiên cau mày thu súng, thấy động tác này, Lâm Viễn khê khàng thở hắt.

“Muốn sống cũng được.” Hạ Vũ Thiên sửa sang lại cà vạt và tây trang, thản nhiên nói, “Cậu phải bảo với mọi người khi lão gia chết có để lại di ngôn muốn tôi kế thừa gia nghiệp.”

Lâm Viễn nghe xong ngược lên nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh muốn tôi giúp anh chiếm đoạt gia sản?”

Hạ Vũ Thiên cười khẩy. “Không thì để tôi tiễn cậu đi vậy.”

Lâm Viễn hơi do dự. “Tìm bừa ai đó không được sao...”

“Lúc ấy chỉ có mình cậu ở đó.” Hạ Vũ Thiên ngồi xổm xuống, vỗ vỗ má Lâm Viễn. “Tôi cảnh cáo cậu, mạng của cậu trong tay tôi, tôi muốn cậu sống thì cậu được sống, muốn cậu chết cậu phải chết. Cậu có liên quan đến lão gia, dù tôi không tìm ra cậu cũng sẽ có người tới tìm cậu, người của Hạ gia ắt sẽ có biện pháp xử lý cậu... Chỉ mình tôi là người duy nhất có khả năng bảo vệ cậu.”

Lâm Viễn bực bội. “Nếu tôi giúp anh lừa người khác, anh có thể đảm bảo sau đó sẽ không giết người diệt khẩu?”

Hạ Vũ Thiên bất ngờ nhìn Lâm Viễn – thằng nhóc này đúng là đi guốc trong bụng người ta.

“Chuyện ấy cậu không cần phải lo.” Hạ Vũ Thiên trấn an. “Cậu giúp tôi, tôi sẽ không giết cậu, còn có thể cho cậu một khoản, sau này khỏi phải lo chuyện cơm áo.”

Lâm Viễn trừng mắt. “Không thì thế này, tôi giúp anh nói, sau đó anh tìm cách đưa tôi về Nam Kinh làm một bác sĩ quen?”

Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn rồi gật đầu. “Được.”

“Quyết định vậy đi.” Lâm Viễn phui phui miệng đứng lên. “Khi nào? Bây giờ?”

“Một năm nữa.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Hở?” Lâm Viễn kinh hãi. “Anh đùa sao? Đợi lâu như thế?”

“Đây là gia quy, chủ nhân qua đời, nếu do nguyên nhân tự nhiên sẽ dựa vào di chúc để chọn vị chủ nhân tiếp theo. Trong trường hợp bị hại chết, con cháu sẽ đi báo thù, còn phải túc trực bên linh cữu một năm. Người đứng đầu gia tộc sẽ tạm thời quản sự, con cháu có đủ tư cách phải đấu đá với nhau, trả thù cho lão gia, phát triển gia tộc hưng thịnh, nói chung là chứng tỏ năng lực. Một năm sau, trưởng lão trong tộc sẽ chọn ra người có quyền thừa kế.” Hạ Vũ Thiên đáp. “Hơn nữa, di chúc lão gia lưu lại khi còn sống có phân chia rõ ràng vị trí quyền hành trong gia tộc.”

Lâm Viễn suy nghĩ. “Cũng đúng, không thì tôi viết vài dòng ấy người rồi các người tự tranh đoạt với nhau. Tôi về nhà ha?”

Khoé miệng Hạ Vũ Thiên vẽ lên một nụ cười. “Cậu ỉnh là ai? Cậu chính là một phần của di chúc.”

Lâm Viễn tròn xoe mắt, kính phục nhìn Hạ Vũ Thiên. Hôm nay anh mới ngộ ra, mình vốn không được người ta coi là người mà là di chúc.

“Trong khoảng thời gian này tôi sẽ trông chừng cậu.” Hạ Vũ Thiên nói tiếp.

“Không được!” Lâm Viễn kiên quyết không thoả hiệp. “Này, tôi hay thù dai lắm, nếu anh nhốt tôi lại, tôi sợ không chắc lúc đó sẽ nói cái gì đâu!”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt lại, vẻ mặt nguy hiểm. “Dám uy hiếp tôi?”

“Chưa nghe qua câu sinh mệnh đáng quý, tình yêu vô giá, nhưng vì tự do hai thứ đó đều có thể quẳng vô thùng rác sao?!” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên đầy xem thường.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Hạ Vũ Thiên nhún mày.

“Chẳng phải một năm nữa mới dùng đến tôi còn gì? Thế thì trước đó cứ thả tôi ra đi.” Lâm Viễn nói. “Một năm sau a lô phát tôi đến liền!”

“Mơ đi!” Hạ Vũ Thiên trừng Lâm Viễn. “Cậu chạy thì tôi biết làm sao? Có ai không rõ cậu là át chủ bài, đến khi ấy tất sẽ có những người khác tới tìm tận cửa! Bức cậu sửa di chúc!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Lâm Viễn vô lực.

“Tôi sẽ dẫn cậu đến chỗ của trưởng lão, trước mặt nhiều người tuyên bố thân phận của cậu, từ nay về sau cậu ở tạm ở lại Hạ gia, có thể ung dung tự tại, không ai có thể hại. Một năm sau xong việc, thân phận di chúc sống có thể đá đi.”

“Ở đây á?” Lâm Viễn chau mày. “Được tự do hoạt động thật chứ? Công việc thì sao? Đúng rồi, làm di chúc không công ấy người hả? Không bao ăn bao ở?”

Hạ Vũ Thiên tự dưng thấy xôn con mắt với Lâm Viễn. “Khỏi cần cậu nhọc công, chi phí ăn ở tôi bao trọn gói, dù sao giờ tôi cũng là chủ nhân của Hạ gia, bên cạnh đó, cậu phải theo tôi.”

“Đi theo anh? Để tôi nghĩ đã nghĩ đã... A!” Lâm Viễn chưa nói hết, đã bị Hạ Vũ Thiên bóp cổ uy hiếp. “Đây là lựa chọn cuối cùng cũng là lựa chọn duy nhất của cậu!”

“Biết rồi... Cần gì phải bạo lực thế!” Lâm Viễn giãy ra, xoa xoa cổ, tỏ vẻ bất mãn. “Tôi hiện giờ là di chúc, thô bạo với tôi, tôi nói hươu nói vượn cho coi!”

“Ô hô.” Hạ Vũ Thiên cười nhạt, nắm cằm Lâm Viễn đẩy anh lên tường cảnh cáo. “Nhớ cho kỹ, tôi có thể biến cậu thành di chúc, cũng có thể biến cậu thành thi thể, ngoan ngoãn nghe lời tôi, không có tôi cho cậu sống không được chết cũng không xong.”

Lâm Viễn thoáng nhìn Hạ Vũ Thiên, ai oán – sao kẻ xấu nào uy hiếp người tốt cũng dùng câu này, muốn sống không được chết cũng không xong, khốn, đừng chọc ông mày nóng, đến lúc đó ông ày biết ai mới là ông ai mới là cháu!

“Nghĩ gì thế?” Hạ Vũ Thiên thấy vẻ Lâm Viễn oán giận liền hỏi.

“Hơ?” Lâm Viễn mặt vô tội lắc đầu, khẩu phật tâm xà, “Đâu có, tôi đang nghĩ sao anh đẹp trai thế, biết trước xã hội đen có người đẹp trai như vậy tôi đã không đâm đầu làm bác sĩ! Hoài công học lời mất ra! Bỏ thiện hướng ác mới thành chính quả!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày buông tay xuống.

Lâm Viễn sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi ra nhưng lại bị cánh tay Hạ Vũ Thiên kéo lại.

“Sao?” Lâm Viễn ủ rũ quay đầu. “Không phải nhất trí rồi à?”

“Giờ mang cậu đi gặp trưởng tộc!” dứt lời, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn ra ngoài.

“Á!” Lâm Viễn giãy giụa. “Tự tôi đi được, lôi kéo cái gì?!”

Đang giằng co, bên ngoài chợt vang lên tiếng gọi của Lý Cố ở cầu thang. “Viễn Viễn? Tiểu Viễn Viễn? Cậu ở đâu?”

Lâm Viễn muốn hét, “Lý Cố, mau đến cứu mạng!” nhưng bị Hạ Vũ Thiên bịt kín miệng, hung hăng trừng mắt ra hiệu – cấm nói lung tung!

Lâm Viễn cắn răng gật đầu, lòng đem tổ tiên mười tám đời ai đó ra lễ phép hỏi thăm một lượt.

“Anh hai?” bước ra từ khúc quẹo, Hạ Vũ Khải cùng Lý Cố đi tìm người. Vừa thấy Hạ Vũ Thiên, trong tay anh là Lâm Viễn thì giật bắn người.

“Ê ề! Hạ Vũ Thiên, đừng khinh người quá đáng nha!” Lý Cố thấy Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên lôi kéo, còn tưởng anh bị người bắt nạt nên hơi bực mình.

“Cậu ta là gì của anh?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lý Cố.

“Là phụ tá của tôi!” Lý Cố trợn mắt. “Mau thả ra!”

“Cậu ta chính là tên bác sĩ ở bên lão gia trước khi ông lâm chung.” Hạ Vũ Thiên nói, khiến Hạ Vũ Khải với Lý Cố ngoác miệng ra.

“Lâm Viễn?” Lý Cố nhìn anh. “Thật à?”

Lâm Viễn bắt đắc dĩ gật đầu.

“Vũ Khải.” Hạ Vũ Thiên nói. “Nhấn chuông, tập trung mọi người từ các nhà đến, có chuyện phải tuyên bố!” rồi lôi cổ áo Lâm Viễn quay người đi một mạch.

“Này!” Lâm Viễn bị lôi xềnh xệch lên tiếng. “Buông ra, tôi tự đi được!”

“Bớt lải nhải đi.” Hạ Vũ Thiên lôi anh về phía trước, Lâm Viễn loạng choạng thiếu chút nữa ngã đập mặt. Anh đứng lên, Hạ Vũ Thiên lại đẩy đẩy, áp giải anh đến toà nhà màu trắng phía xa xa.

5. Chương 5: Giao Ước Đơn Giản

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên lôi lôi kéo kéo về phía trước, Lý Cố thấy chương mắt bèn lên tiếng, “Hạ Vũ Thiên! Bỏ ngay cái thói thô bạo đi!” vừa nói vừa túm Lâm Viễn về, Hạ Vũ Thiên liền trừng mắt, anh cũng trừng lại. “Cậu cứ đi đường cậu, đến nhà chính đúng không? Ra oai làm gì?”

Hạ Vũ Thiên cau mày đi thẳng, Lý Cố thì thầm với Lâm Viễn, “Này, bọn họ nói thật đó hả?”

Lâm Viễn nhún vai, gật gật đầu.

“Ồ...” Lý Cố cuối cùng cũng hiểu. “Thảo nào hôm qua cậu chặt vật thế, hoá ra là chạy trốn à?”

“Ừm.” Lâm Viễn bắt đầu dĩ thử dài. “Tôi không biết anh với bọn họ có quan hệ gì nên chưa nói...”

“Hiểu mà.” Lý Cố khoát tay lại gần Lâm Viễn, chắc lưỡi. “Tôi thấy cậu thật bất hạnh nha... Dính phải tên biến thái như thế.”

Lâm Viễn bĩu môi. “Quên đi, một năm thôi mà, nhần nại một chút, bao ăn bao ở còn có lương nữa đó.” nói rồi tỉnh bơ tay dứt túi quần một đường mà đi.

Chớp mắt tất cả mọi người đã đi đến toà nhà màu trắng phía trước. Hiện tại, xung quanh nhưng nhúc người, dưới con mắt của Lâm Viễn, phần lớn đều là Men in Black.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào một gian phòng màu trắng, mọi người ở trên tầng ba, bên trong có ba ông già răng sắp rụng tới nơi đã ngồi tự bao giờ.

Hạ Vũ Thiên đi qua, cung kính chào hỏi ba người kia rồi hàn huyên vài câu.

Lâm Viễn dáo dác nhìn xung quanh, không dám mồm năm miệng mười, định tìm một góc trốn đi nhưng lại bị Hạ Vũ Thiên túm lấy. Lâm Viễn không cam lòng đi theo anh ta tới trước cái bàn cực lớn ở ngay chính giữa phòng. Hạ Vũ Thiên ngồi ở vị trí trung tâm, Lâm Viễn ngồi bên cạnh.

Lý Cố không phải người trong gia tộc nên bị chặn bên ngoài.

“Này nhá!” Lý Cố ở bên ngoài đập cửa ồm ồm, “Hạ Vũ Thiên, tôi là người giám hộ của Lâm Viễn! Cho tôi vào!”

“Lý Cố... Anh muốn làm người nhà Hạ gia sao?” đúng lúc ấy, một người thanh niên từ đâu đi lại. Anh ta khoảng hơn hai mươi tuổi, vóc dáng ảnh khảnh, vẻ ngoài hết sức thanh tú, tóc dài đen mượt, cuộn lại phía sau, một thân trắng toát.

Anh ta đi đến bên người Lý Cố cười ha hả. “Không bằng theo tôi, có thể làm người của Hạ gia.”

Lý Cố nhìn lướt qua người nọ, khoe miệng giật giật. “Thôi cho xin, tôi chờ ở ngoài là được rồi.” đoạn xoay người chuẩn lẹ.

Người nọ cười rộ lên đi vào trong phòng, đưa mắt thấy Lâm Viễn liền nháy nháy vài phát với anh. Lâm Viễn đang ngỡ ngàng thì trông đằng xa nhận ra Lý Cố đang giơ hai ngón tay lên.

Lâm Viễn hiểu rõ trong lòng, người mới đi vào này chính là biến thái số 2 của Hạ gia, bị Lý Cố gọi là dê cụ bại hoại – Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt và Hạ Vũ Khải ngồi ở hai bên của Hạ Vũ Thiên, một trái một phải, Hạ Vũ Kiệt ngồi bên Lâm Viễn soi từ trên xuống dưới rồi cười nói, “Anh hai, đây là di chúc sống à?”

Hạ Vũ Thiên khề gật đầu.

“A...” Hạ Vũ Kiệt cảm thấy thú vị, một tay nắm cằm ngắm nghía Lâm Viễn. “Không tệ...”

Bị nhìn chăm chăm, Lâm Viễn có cảm giác toàn thân nổi da gà, bắt giác xích ghế lùi về sau, cách xa người kia một chút. Hạ Vũ Thiên ở cạnh nhứ mày nhìn Lâm Viễn lạnh lùng nói, “Đừng lộn xộn!”

Lâm Viễn lườm nguýt, nghiêng răng nghiĩ thâm – ông đây là “di chúc” nhưng đừng quên đằng sau còn có một chữ “sống” nữa!

Hạ Vũ Thiên thấy người kia lườm mình cũng làm ngơ, trong khi ngồi chờ thì hỏi Hạ Vũ Khải ở bên, “Đã có người đi thông báo cho chú Hai với chú Ba chưa?”

Hạ Vũ Khải gật gật đầu, chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy bên ngoài có tiếng nói. “Đến đây đến đây, đừng sốt ruột.”

Lâm Viễn quay lại, hai người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi đang đi vào, thoạt trông đều vô cùng linh lợi. Người đi đằng trước thân hình vạm vỡ, khá lực lưỡng, có vẻ trẻ hơn, nét mặt mang theo ý cười, người đi đằng sau thì hoàn toàn tương phản, trông giống một ông chú tao nhã, mặt lạnh như tiền, lặng lẽ bước vào.

Hai người này cũng như ba anh em nhà kia, đi đến bên các trưởng lão hành lễ.

Ba anh em nhà Hạ gia đứng lên, gật đầu chào hai người. “Chú Hai, chú Ba.”

Người đi sau miệng ngậm hột thị, chỉ gật nhẹ rồi ngồi xuống mà người đi trước lại cười sang sảng, “Vũ Thiên à, cháu nói thẳng nhóc này chính là di chúc sống sao?”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, ngoảnh mặt nhìn Lâm Viễn ra dấu mắt. “Đây là chú Hai, chú Ba.”

Lâm Viễn gật đầu chào. “Ồm...”

“Ồm cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt. “Chào đi!”

Lâm Viễn căm ghét nhìn Hạ Vũ Thiên – đó là chú anh cũng không phải chú tôi, mắc mớ gì bắt tôi chào?

“Ai, không cần, khách sáo quá đó.” chú Ba xua tay cười đơn đả. “Về sau sẽ thành người một nhà rồi.”

Lâm Viễn chau mày, thời buổi này còn kiếm được xã hội đen dễ gần thế này sao?

Mọi người ngồi xuống, hai Men in Black đứng cạnh cửa liền đóng cửa lại.

Trong nháy mắt, bầu không khí tĩnh lặng bao phủ khắp căn phòng, người được gọi là chú Ba châm một điếu xì gà rồi nói, “Vũ Thiên này, có chuyện gì thì cứ gọi điện báo một tiếng là được, dù sao giờ cháu cũng là chủ gia đình rồi.”

Hạ Vũ Thiên hơi gật đầu. “Có mặt các vị trưởng lão ở đây, cũng nên trang trọng một chút.” nói xong chỉ vào Lâm Viễn. “Cậu ta là Lâm Viễn, chắc mọi người đã biết? Khi lão gia qua đời, cậu ta là bác sĩ duy nhất ở bên lão gia.”

Tất cả mọi người đều gật gật, chú Hai lạnh lùng đưa mắt nhìn Lâm Viễn, thấp giọng, “Anh hai qua đời chắc cậu ta không có liên quan chứ? Bác sĩ của một nơi nhỏ như vậy...”

Lâm Viễn cau mày, Hạ Vũ Thiên liền đáp, “Cháu đã cho pháp y kiểm nghiệm qua, xác định lão gia qua đời là vì viên đạn xuyên qua tim trực tiếp cướp đi tính mạng.”

Người kia khoé miệng nhếch lên, tỏ ra khinh thường lên tiếng, “Nếu có năng lực, sẽ không làm ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó.”

Lâm Viễn mí mắt giật liên hồi, ngoài mặt bình thản, nội tâm dậy sóng. “Vậy chú cứ gọi mấy bác sĩ chuyên khoa tim quốc tế đến, tự bắn vào ngực mình hai phát rồi chờ xem mấy ông bác sĩ tai to mặt lớn đó có cứu được không?”

Anh vừa dứt lời, chú Hai hơi giật mình trừng mắt nhìn anh, hai anh em Hạ Vũ Kiệt và Hạ Vũ Khải hít một hơi lạnh, Hạ Vũ Thiên nhú mày áng chừng không vừa lòng.

Lâm Viễn trợn mắt. “Nhìn gì mà nhìn? Tôi là bác sĩ cũng không phải phường vô công rồi nghề, dám hoài nghi y đức của tôi, tôi chịu để yên cho đấy?”

Hạ Vũ Thiên thoáng tỏ ra bối rối nhưng rất nhanh biến mất, chợt nghe chú Ba cười ồ lên chỉ vào Lâm Viễn. “Thằng nhỏ này giỏi, có cá tính, rất đàn ông.”

Lâm Viễn không nói gì, cúi gằm mặt ngồi một bên.

“Cứ quyết định như vậy đi.” một vị trưởng lão trong đó nói. “Trong một năm này, cậu phải ở Hạ gia.”

Lâm Viễn không cự nự gì nữa, mọi người trao đổi linh tinh một hồi, không đề cập đến chuyện của Lâm Viễn mà chỉ đơn thuần bàn bạc công việc.

Lâm Viễn sau đó vẫn giữ im lặng, chán nản ngồi ngây ra.

Chờ mọi người bàn bạc xong rồi đi, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn đứng lên hỏi, “Không còn chuyện gì cần đến tôi nữa chứ? Tôi đi đây.”

Lâm Viễn chưa kịp đi ra đã bị Hạ Vũ Thiên kéo về. Anh quay người, Hạ Vũ Thiên hí mắt quan sát anh. “Cậu dễ nóng giận thật.”

Lâm Viễn không đáp lại – Bụt cũng phải biết tức giận chứ, ông hận nhất có người chà đạp lên y đức của ông!

“Nhưng lá gan không nhỏ.” Hạ Vũ Thiên tức cười nói, “Chú Hai có lẽ cả đời này cũng chưa từng gặp ai dám nói với mình như thế.”

Hiện giờ nghĩ lại quả thật Lâm Viễn cũng thấy sợ, tại khi đó tức điên lên mà quên mất trước mặt là dân anh chị, nhất thời bùng bột, may mà chú Hai kia dễ dãi, không thì ổng rút súng ra ỉnh một viên, chết thể oan ức lắm!

“Tuy nhiên cậu cần phải biết kìm chế một chút.” Hạ Vũ Thiên lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa. “Tính chú Hai nhìn bề ngoài cũng không rộng lượng như vậy đâu.”

Lâm Viễn lẩm bẩm, “Tôi cũng không nghĩ ổng tốt bụng gì cho cam, trong mấy người các người chỉ có chú Ba trông có vẻ thân thiện nhất.”

“Ồ...” Hạ Vũ Thiên nghe Lâm Viễn nói nhin không được nở nụ cười. “Cậu ngây thơ nhỉ, cậu cho rằng chỉ cần cười với mình thì đó đều là người tốt?”

Lâm Viễn không trả lời, thâm nhủ – tốt hay xấu thì mấy người rặt một lũ biến thái, không tránh xa mấy người thì đúng là chuốc họa vào thân.

“Cậu đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Nhà Lý Cố.”

“Ngày mai chuyển đến nhà chính, ở cạnh phòng tôi.” Hạ Vũ Thiên chỉ định. “Với lại, công việc bác sĩ tư ấy cũng bỏ đi.”

“Sao lại thế?” Lâm Viễn chau mày. “Anh đã bảo sẽ không can thiệp vào cuộc sống của tôi!”

Hạ Vũ Thiên đến gần Lâm Viễn, nghiêm mặt nói, “Tôi nói gì cậu đã quên rồi sao? Cậu vẫn phải ở bên cạnh tôi!”

“Marx nói, điểm khác nhau cơ bản nhất giữa con người và loài vật là ở chỗ con người có thể tự làm chủ lao động!” Lâm Viễn cứng đầu bảo vệ quyền lao động chính đáng của mình.

Hạ Vũ Thiên nghe xong nhìn anh một lượt rồi hỏi, “Marx nào?”

Lúc này đến phiên Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên một lượt, hồi lâu sau mới đáp, “Bao giờ xuống dưới đó là sẽ gặp.”

Hạ Vũ Thiên chau mày, không định nghe mấy lời ba hoa kia nữa, đoạn lúi anh ra ngoài. “Nếu muốn có việc thì làm bác sĩ riêng cho tôi.”

Lâm Viễn nhăn mặt. “Anh nhìn khoẻ như trâu, sao phải lãng phí như thế, hiện giờ nhân viên y tế trong nước đang khan hiếm.”

Hạ Vũ Thiên dừng bước, quay đầu bật cười. “Bớt dạy khôn tôi đi, ai nói phải về cái chỗ bé như lỗ mũi kia làm một bác sĩ vô danh không ai quản? Tôi nghĩ có mà cậu không muốn ở Hạ gia đúng chứ?”

“Ồ...” Lâm Viễn bị truy vấn – mình bị vạch mặt rồi sao, không lẽ trên mặt mình có chữ “kí sinh trùng”?

“Đi!” Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn đi khỏi căn phòng màu trắng. Dưới lầu Lý Cố còn đang thấp thỏm ngồi chờ.

“Lâm Viễn?” Lý Cố hỏi. “Cậu có về với tôi không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, trả lời. “À, tôi phải trở về lấy vài thứ!” anh nháy mắt với Lý Cố.

“Tốt.” Lý Cố kéo tay anh. “Tôi đưa cậu về.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên ở phía sau cau mày liền trấn an, “Tôi đi một lúc, lấy được đồ sẽ về ngay.”

Hạ Vũ Thiên cân nhắc rồi đáp, “Được, tôi sẽ đưa cậu.”

“Khỏi cần!” Lâm Viễn ngoác miệng. “Anh đi lo chuyện của anh đi...”

“Chuyện của tôi chính là phải đảm bảo một năm sau sẽ ngồi lên vị trí cao nhất của Hạ gia.” Hạ Vũ Thiên lạnh nhạt nói. “Nên một năm này với tôi, cậu quan trọng hơn bất cứ vụ làm ăn nào, cậu nên biết điều một chút, bằng không tôi sẽ không khách khí!” nói rồi bắt lấy Lâm Viễn, lôi về ngồi cạnh mình.

Lâm Viễn thầm kêu khổ, vốn muốn đi để hưởng chút không khí tự do, hoặc mượn mấy bộ quần áo của Lý Cố nhảy tàu đi về phương Bắc, xem ra muốn trốn cũng không được rồi. Bị Hạ Vũ Thiên túm đi, trong lòng chợt thấy mông lung, sự việc này với người nhà Hạ gia đều kỳ quái như nhau, về phần làm sao mà kỳ quái, anh biết được chết liền!

6. Chương 6: Đi Xe Cùng Ác Ma

Hạ Vũ Thiên giám sát Lâm Viễn chặt chẽ. Vừa mới về nhà, Lý Cố khóc sụt sùi đem cơ man là quần áo trắng tinh từ trong tủ gửi vào tay Lâm Viễn. Lâm Viễn đỡ khóc đỡ cười ôm đồng hồ rồi nhìn Lý Cố. “Tôi lấy mấy thứ này làm gì? Anh cứ giữ lấy, biết đâu một ngày nào đó người kia sẽ đổi ý?”

Lý Cố nghe chữ được chữ mất, càng đau lòng khóc thảm thiết chỉ vào Lâm Viễn ai oán, “Cậu đâm bị thọc chọc bị gào người ta làm gì hả! Ô ô...”

Lâm Viễn bó tay, đang muốn an ủi anh vài câu thì bị Hạ Vũ Thiên lôi đi. “Tôi còn nhiều chuyện phải làm, đừng có làm mất thì giờ vàng ngọc của tôi!”

Anh đành cáo biệt Lý Cố, từ phía sau vang lên tiếng Lý Cố thất thanh, “Tiểu Viễn Viễn, nếu cậu ta khi dễ cậu thì cứ tìm tôi, còn nữa, lúc rảnh tôi sẽ đi thăm cậu!”

Lâm Viễn chưa kịp đáp liền bị Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe rồi ra lệnh cho lái xe, “Đi!”

Lâm Viễn chật vật ôm đồng hồ quần áo Lý Cố mới đưa cho ngồi phía sau. Chiếc xe này rất rộng, Hạ Vũ Thiên lại không ngồi đối diện anh mà cố tình dính sát rạt. Đưa tay giật túi quần áo, ném ra chỗ khác, anh ta châm một điếu thuốc, thần nhiên nói, “Chẳng qua chỉ là mấy cái áo, còn phải đi một chuyến về lấy? Tôi mua cho cậu là được rồi.”

Lâm Viễn cau mày nhìn Hạ Vũ Thiên rồi lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ. “Tôi ghét nhất có người hút thuốc bên cạnh, anh ở với tôi thì đừng hút, để tôi hút gián tiếp là giết người không dao!”

Hạ Vũ Thiên hít một hơi dài, xoay mặt hưng phấn ngắm nghía Lâm Viễn, há mồm đem một đồng khối phả lên mặt anh.

“Khụ khụ... khụ...” Lâm Viễn ho khan mấy tiếng – thuốc khỉ gì mà lắm khói vậy?

Hạ Vũ Thiên mỉm cười kéo mặt Lâm Viễn quay lại, Lâm Viễn bị anh ta bóp đau quá toan gỡ tay anh ta ra. “Ê, anh sờ chỗ nào đấy?”

Hạ Vũ Thiên không thèm trả lời, tay bắt đầu sờ soạng khắp người Lâm Viễn, hết từ bên eo lại chuyển đến trước ngực.

“Này!” Lâm Viễn hoảng sợ – biến thái, vừa mới thoả thuận đã bắt đầu sờ anh sao?

Hạ Vũ Thiên lấy từ trong túi của Lâm Viễn chứng minh thư cùng sổ tiết kiệm của anh nhét vào trong áo vest của mình.

“Làm gì đó?” Lâm Viễn bất mãn. “Ăn cướp à?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh. “Như vậy cậu sẽ không chạy trốn.”

Lâm Viễn vắt chân, nhìn ra bên ngoài. “Còn đến mức này.”

Hạ Vũ Thiên nói thêm, “Đến khi giao ước kết thúc, tôi sẽ trả lại. Dầu gì tháng nào tôi cũng sẽ đưa tiền cho cậu, chuyện ăn mặc cậu khỏi lo.”

Lâm Viễn cười gượng, dẫu môi chẳng so đo nữa.

Hạ Vũ Thiên cười cười, từ bên ghế lấy ra một cái hộp, cầm hai cái vòng màu bạc ở trong đó đeo cho Lâm Viễn.

“Cái gì đây!” Lâm Viễn nhìn cái vòng trên tay. “Tôi không phải các bà các chị, mang trang sức làm gì?”

Hạ Vũ Thiên đáp, “Đây là hệ thống định vị.” rồi rút từ trong túi ra di động của mình nhấn nhấn vài phát. “Ở đây sẽ hiện lên nơi cậu đang ở.”

Lâm Viễn cúi xuống tức cười. “Tôi còn không biết anh mẹ nó là 007!”

Hạ Vũ Thiên cất di động. “Thứ này còn có một tính năng hơi bị hay, có muốn biết không?”

Ánh mắt Lâm Viễn đầy cảnh giác, Hạ Vũ Thiên ân cần giải thích. “Nó hoạt động theo giọng nói, chỉ nghe giọng của tôi.” đoạn ra lệnh, “Khoá.”

Vừa dứt lời, Lâm Viễn có cảm giác hai cái vòng ở tay đang hút nhau lại, anh chau mày, tay chưa kịp cử động, hai cái vòng đã dính chặt lấy nhau, Lâm Viễn dùng hết sức cũng không tách ra được.

“Sao lại thế?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh đã nói không hạn chế tự do của tôi mà! Mau bỏ ra!”

Hạ Vũ Thiên ngồi một bên, thấy điệu bộ Lâm Viễn hai tay bị trói vào nhau liền cười nói, “Mở.”

“Cách cách” vòng tay tách ra.

Lâm Viễn giật mình quan sát hai cái vòng kia, anh đưa tay định tháo ra. Hạ Vũ Thiên bất ngờ bẻ tay Lâm Viễn ra đằng sau. “Khoá.”

“Cách” một tiếng. Lâm Viễn biến thành tư thế hai tay bị trói sau lưng.

“Đùa đã chưa?” Lâm Viễn lạnh lùng trừng mắt. “Mau bỏ ra, đừng chọc giận tôi! Nếu không sau này tôi sẽ nói tầm xàm bá láp đó!”

Hạ Vũ Thiên bật tấm vách ngăn bằng kính đen lên ngăn cách với phía trước.

Lâm Viễn dè chừng. “Anh... anh định làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nắm cằm Lâm Viễn nhìn vào cổ anh rồi nói, “Có vài điều cậu phải nhớ kỹ!”

Lâm Viễn khẽ nuốt nước bọt, hầu kết trượt xuống. Hạ Vũ Thiên nhếch mép cười.

“Trên thế giới này, không ai có thể uy hiếp tôi!” Hạ Vũ Thiên vừa cười vừa nói. “Theo giao ước, chỉ tôi mới có thể bảo vệ cậu, muốn sống yên ổn thì tôi bảo gì phải nghe đấy!”

Đối mặt với một Hạ Vũ Thiên đang áp bách mình, Lâm Viễn chợt cảm thấy con người này thật nguy hiểm.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn hay phản bội tôi.” Hạ Vũ Thiên cười khẩy. “Tôi ghét nhất thú cưng không biết nghe lời.”

Lâm Viễn nhú mày. “Ai là thú cưng của anh?”

Tay Hạ Vũ Thiên từ cằm trượt xuống dưới cổ Lâm Viễn, chậm rãi mân mê. “Một năm này, sống chết của cậu đều do tôi quyết định, cậu phải phục tùng tôi, nếu dám vi phạm...”

Hạ Vũ Thiên đột nhiên ngừng lại, Lâm Viễn hít sâu.

“Tôi có hứng thú với người đồng giới hơn nữ giới.” Hạ Vũ Thiên cười gian tà. “Chúng tôi từ nhỏ đã được dạy dỗ, nếu muốn có khoái cảm thì tìm những thanh niên tuấn tú, còn muốn duy trì hương hỏa thì tìm mấy người phụ nữ xinh đẹp xuất chúng.”

Lâm Viễn lạnh người, mắt trợn lên căng thẳng. Hạ Vũ Thiên hết sức hài lòng.

“Nên đúng như cậu nói, mỗi người của Hạ gia đều là sói đói ăn tươi nuốt sống kẻ khác.” Hạ Vũ Thiên cởi cúc áo Lâm Viễn, phần ngực thanh mảnh lộ vào tầm mắt, anh cười nhạt. “Gu của Hạ gia đều như nhau, cậu lại đúng là kiểu con mỗi người ta muốn săn... Sạch sẽ, hoang dã, không có kinh nghiệm hơn nữa còn thẳng!”

“Đồ biến thái.” Lâm Viễn hơi giận. “Tôi không thích đàn ông, nếu anh muốn làm thì đi tìm người khác!”

Hạ Vũ Thiên tiếp tục cởi dần từng cái cúc một, mở rộng áo khoác của Lâm Viễn ra, dán mắt lên thắt lưng của anh. “Đừng làm tôi cẩu, tôi thích chậm chậm dạy dỗ cậu đến khi cậu nghe lời mới thôi.”

Lâm Viễn cố gắng khống chế hơi thở của mình, tức nha, vốn tưởng xui xẻo đụng phải khắc tinh, ai dè lại là biến thái.

“Được rồi.” Lâm Viễn là người thích uống rượu mời chứ không thích uống rượu phạt, anh nói với Hạ Vũ Thiên, “Anh đừng làm bừa, tôi sẽ không phản kháng!”

“Ha?” Hạ Vũ Thiên cởi cái cúc cuối cùng của Lâm Viễn, tuột áo đến tận bả vai, vươn tay nhẹ nhàng chơi đùa hai điểm trước ngực anh. “Thật chứ?”

“Này!” Lâm Viễn chưa từng bị người cùng giới sờ qua, khó chịu đáp, “Đủ rồi! Tôi không thích bị đàn ông sờ!”

Hạ Vũ Thiên khê chau mày. “Cậu vừa nói sẽ không phản kháng!”

“Trừ chuyện này.” Lâm Viễn giận dữ, nhấc chân định bụng đá vào chỗ hiểm của Hạ Vũ Thiên, tiếc là đang ở trên xe chật chội, tay còn bị trói, nếu đạp mà anh ta không chết thì chính anh sẽ chết chắc. Không đúng, cho dù đá chết anh ta, chốc nữa đến nơi anh cũng sẽ bị anh em của anh ta làm thịt. Hay là thế này, đầu tiên đá chết anh ta rồi nói với mấy người kia là anh ta bị thương mã phong?

Đang tính kế, Lâm Viễn chợt thấy bên hông lạnh lạnh, thắt lưng đã bị tháo ra.

“Anh đừng quá đáng!” Lâm Viễn bất chấp tất cả đạp mạnh một phát, Hạ Vũ Thiên tránh được, Lâm Viễn lại nhắm vào chỗ đó của Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên né sang một bên, tóm lấy chân Lâm Viễn rồi nhân cơ hội chen vào giữa hai chân anh.

Lâm Viễn khấn trương nhìn Hạ Vũ Thiên. “Đừng làm càn! Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Tôi quyết liều cái thân già này với anh!”

“Ha ha ha...” Hạ Vũ Thiên cười phá lên. “Cậu quẹt cái chổi đó vào tôi, tôi về nhà tắm rửa cả đêm mới xoá được cái mùi kia đi, cậu bồi thường tôi thế nào đây? Hả?”

Lâm Viễn cười gượng. “Không lẽ nào... chuyện đó... anh không nên vì chuyện cón con mà đi thù dai, tôi làm theo phản xạ thôi.”

“Phản xạ của cậu rất thú vị.” Hạ Vũ Thiên từ từ kéo quần Lâm Viễn xuống, khoá vừa kéo lộ ra quần lót màu trắng.

“Ày, trắng.” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu. “Đúng màu ưa thích của tôi, nhưng màu đen kích thích tôi hơn.”

Lâm Viễn nghiêng răng nghĩ cách thoát thân, hiềm nỗi đầu óc trống trơn, cuối cùng bất đắc dĩ nói, “Được được, coi như tôi sợ anh rồi. Anh không làm ầu muốn gì tôi cũng nghe.”

“Cậu nói làm ầu là chỉ mặt nào?” Hạ Vũ Thiên tụt hẳn quần Lâm Viễn xuống.

“Ê!” Lâm Viễn cáu tiết. “Anh bệnh à, dám cởi quần của người ta! Bị chạm mạch chắc!”

Hạ Vũ Thiên cười lắc đầu. “Cậu hay thật, mới trêu chút chút mà đã nổi giận dùm dùm, nếu cứ làm tiếp không biết cậu còn la hét thế nào nữa.”

“Anh thôi đi!” Lâm Viễn thật muốn chết quách đi cho rồi, sống trên đời không biết phải bị bao nhiêu con quạ đen bay qua đầu mới mắc phải chuyện này, sắp thất thân đến nơi.

“Anh rốt cuộc muốn sao?”

Hạ Vũ Thiên dừng lại đối mặt với Lâm Viễn. “Muốn cậu nghe lời.”

“Thế nào mới là nghe lời?” Lâm Viễn nhướn mày.

Hạ Vũ Thiên cười. “Cậu giả làm người tình của tôi.”

“Hử?” Lâm Viễn ngây người. “Không phải làm di chúc à? Sao chưa gì đã thành người tình rồi?”

“Đáng yêu thật.” Hạ Vũ Thiên cúi đầu, hôn lên cái bụng lằng lằng của Lâm Viễn.

“Dừng dừng!” Lâm Viễn hét lên. “Làm gì cũng được, anh dừng lại đã!”

Hạ Vũ Thiên vuốt ve eo Lâm Viễn. “Bình thường cậu tập luyện gì thế? Đáng người được lắm.”

Lâm Viễn chán ghét nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh cứ thử làm việc trong khoa cấp cứu, không vận động mà nhàn hạ nằm chơi thế nào cũng có ngày đi sớm!”

Hạ Vũ Thiên ngẩng lên. “Chỉ cần cậu giả làm người tình của tôi.”

“Giả kiểu gì?” Lâm Viễn bắt mắt. “Tôi gà lắm, anh tìm người nào có kinh nghiệm phong phú ấy được không?”

Hạ Vũ Thiên nhếch miệng. “Đúng, chính là người như cậu!”

7. Chương 7: Thoả Hiệp

Bộ mặt thật của Hạ Vũ Thiên bị phơi bày khiến Lâm Viễn không thích ứng kịp, thảo nào Lý Cố gọi anh ta là đại biến thái. Người này mới cách đây mấy giờ còn có vẻ bình thường, Lâm Viễn khi ấy tại cái nhà chính gì đó, cảm thấy anh ta cũng hiểu đạo lý nhưng hiện tại có lẽ anh đã nhầm rồi... Không lẽ là bệnh đa nhân cách?

Đang nghĩ ngợi liền có cảm giác cổ bị ai đó bóp, Hạ Vũ Thiên lãnh đạm nhìn anh. “Đồng ý hay không?”

Lâm Viễn suy nghĩ rồi hỏi, “Chẳng phải anh chỉ muốn tôi làm di chúc thôi sao? Tôi không nghĩ mới liếc có một cái mà anh có hứng thú với tôi... Mục đích của anh là gì?”

Trong mắt Hạ Vũ Thiên ánh lên ý cười, anh chỉnh trang lại quần áo, ngồi vững vàng, thông dong vắt chân rồi châm thêm một điều thuốc. “Cậu thật thông minh, lúc này chỉ có thể nói là cậu không gặp may.”

Lâm Viễn nhú mồm – không phải là không gặp may mà là bị sao quả tạ đè đầu mới đúng.

“Tôi phải làm một chuyện, cần cậu hỗ trợ. Ở với tôi, tôi bảo sấm vai gì thì phải sấm cho trọn, đầu tiên, chính là giả làm người tình của tôi.” Hạ Vũ Thiên từ tốn nói. “Ít nhất tôi đảm bảo cậu sẽ giữ được mạng, chờ xong chuyện tôi sẽ thả cậu đi, cho cậu một cuộc sống nhàn nhã, không phải lo cơm áo gạo tiền nhưng hiện tại thì cố chịu khổ một chút.”

Lâm Viễn nhìn về nơi xa xăm thăm hỏi – tôi đã trêu ai chọc ai vậy hử trời?

“Cậu phải hiểu,” sắc mặt Hạ Vũ Thiên âm trầm. “Nếu cậu không đáp ứng thì sẽ chết rất khó coi.”

Lâm Viễn thở dài. “Được rồi... tôi biết, nhưng tôi có một yêu cầu.”

Hạ Vũ Thiên nhìn anh. “Nói đi.”

“Cho dù tôi có là đối tượng để anh lợi dụng nhưng chúng ta coi như đang ở trên cùng một con thuyền đúng không?” Lâm Viễn cò kè. “Anh tôn trọng tôi một ít. Đừng có lúc nào cũng dùng bạo lực hay la hét ồm ồm, thoả thuận hợp tác không được sao?”

Hạ Vũ Thiên ngẫm một hồi rồi hỏi, “Cậu chịu bắt tay với tôi?”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày. “Phải xem là chuyện gì đã, tôi chạy không được mà. Bắt tay thì bắt tay, dù sao cũng có một năm thôi.”

Hạ Vũ Thiên cười. “Cậu nghe lời tôi, tôi sẽ không gây khó dễ cho cậu.” đoạn nhỏ giọng thì thầm. “Mở.”

“Cách cách” – tay Lâm Viễn được nói lỏng, anh vội xoa xoa cổ tay của mình, mặc quần áo vào rồi nói với Hạ Vũ Thiên, “Nghe tôi nói mấy lời đã.”

Hạ Vũ Thiên nhìn anh ý bảo nói.

“Đưa chứng minh thư với sổ tiết kiệm cho tôi.”

Hạ Vũ Thiên nhú mồm, có vẻ không đồng ý. “Còn muốn chạy?”

“À...” Lâm Viễn lắc đầu. “Nếu tôi thật sự muốn chạy, anh có làm gì cũng không khiến tôi gạt bỏ ý định đó được đâu. Ý tôi là, những người anh muốn gạt chắc không phải kẻ ngốc, nếu tôi hoàn toàn bị anh khống chế, người khác sẽ nghi ngờ anh đang giở trò.”

Hạ Vũ Thiên đắm chiêu suy nghĩ, cũng cảm thấy có lý.

“Mặt khác, tôi muốn tiếp tục làm ở chỗ của Lý Cố.” Lâm Viễn nói.

Mặt Hạ Vũ Thiên cau lại, Lâm Viễn khó chịu bảo, “Này này... sao nhanh biến sắc thế?”

Hạ Vũ Thiên xụ mặt. “Cậu làm ở chỗ Lý Cố sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi.”

“Cứ gọi là tôi sẽ đến ngay.” Lâm Viễn nhượng bộ thêm một bước nữa. “Mỗi tối tôi sẽ về nhà anh... Tôi vẫn muốn kiếm tiền để nuôi sống bản thân.”

Hạ Vũ Thiên bật cười. “Tôi nói rồi, tôi sẽ chu cấp cho cậu tất cả mọi thứ. Cậu muốn gì tôi đưa nấy.”

Lâm Viễn phì cười. “Như vậy đi, mẹ tôi đã qua đời nhiều năm, anh đến chỗ lão Diêm Vương bảo ổng đưa bà về, tôi nguyện cả đời này làm trâu làm ngựa cho anh?”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày.

Lâm Viễn sửa sang lại quần áo rồi nói tiếp. “Tôi chưa nói không cần thù lao của anh, đến lúc đó nói sau, hiện cứ thế đã. Về chuyện sinh hoạt, tôi ở chỗ anh sẽ khỏi phải trả tiền thuê, chi phí ăn mặc tôi có thể tự lo, tôi là bác sĩ, lương không ít.” nói xong chìa tay ra. “Đưa tôi.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn trong chốc lát rồi đưa chứng minh thư với sổ tiết kiệm cho anh.

Lâm Viễn nhét các thứ vào túi, gõ gõ tay lên cửa. “Này, anh lái xe, đến Nam Kinh một chuyến đi, tôi phải thu dọn hành lý rồi còn tìm chủ nhà trả phòng.”

Lái xe quay sang Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên gật đầu. Anh liền quay xe, hướng thẳng về Nam Kinh.

Hai thành phố không cách nhau quá xa, xe đi với tốc độ cao nên chẳng mấy chốc đã đến gần nơi Lâm Viễn sinh sống.

“Dừng xe, dừng xe.” Lâm Viễn qua một cái hẻm nhỏ thì lên tiếng. “Hai người muốn đi ăn không?”

Hạ Vũ Thiên xem đồng hồ, đã đến giờ ăn tối.

“Cậu muốn đi đâu ăn?”

Lái xe quay đầu lại, nói với Hạ Vũ Thiên, “Đại thiếu gia, khu trung tâm có mấy nhà hàng nhưng hơi nhỏ.”

“Không thì thế này, hai người cứ đến nhà hàng đi, tôi ăn luôn ở gần đây.” Lâm Viễn nói rồi xuống xe. Hạ Vũ Thiên buột miệng, “Cậu ăn cái gì? Tôi cũng đi.”

“Khỏi cần.” Lâm Viễn nhìn anh. “Không thích hợp với anh đâu! Tôi đi mua phở xào.”

“Phở xào?” Hạ Vũ Thiên hỏi lái xe. “Phở là cái gì?”

Lái xe cười trừ. “Giống bún...”

Hạ Vũ Thiên mù mờ. “Sợ làm từ bột gạo? Rồi xào lên?”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên với vẻ xem thường. “Gần như vậy.”

Khi anh xuống xe, Hạ Vũ Thiên tỏ ý muốn đi cùng anh.

Lâm Viễn căng thẳng. “Ê, ngồi cái thứ này đến chỗ mua phở hả, tôi không đi với các người đâu!”

Hạ Vũ Thiên khó hiểu hỏi, “Bán phở giàu lắm à? Ngồi xe này sẽ mất mặt với bọn họ?”

“Ai da, anh cách xa xa tôi một chút, dù sao tôi cũng không muốn người ta nghĩ tôi với chiếc xe này có quan hệ.”

Lâm Viễn mở cửa xe. “Nhà của tôi ở ngay phía trước, mấy người biết rồi đó, tôi mua đồ rồi về, cứ đi trước đi.” không đợi Hạ Vũ Thiên ngăn cản, anh vọt phát chạy đến một quán nhỏ trong hẻm.

Hạ Vũ Thiên trầm ngâm hồ nghi dõi theo Lâm Viễn. Anh nhảy xuống xe, nói với lái xe, “Anh đi đến dưới nhà trọ của cậu ta chờ tôi.”

“Đại thiếu gia.” lái xe hơi lo lắng gọi.

Hạ Vũ Thiên thoáng chau mày. “Không có gì nguy hiểm đâu, yên tâm.”

“Không phải thế.” người lái xe cười gượng. “Thì là, cậu bảo cậu bạn kia mua cho tôi thêm một phần phở xào... đã lâu tôi chưa ăn.”

Hạ Vũ Thiên ngó ngó người lái xe, bỗng nổi máu tò mò với cái thứ gọi là phở kia, gạt đầu một cái rồi xoay người đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn tới bên ngoài cửa hàng liền hô to, “Ông chủ, cho cháu một phần phở xào loại lớn, nhiều ớt, một quả trứng ốp thêm hai phần thịt quay... cả một phần canh thịt bò, tất cả đóng hộp mang về.”

Ông chủ độ tuổi trung niên, vóc người mập mạp, thấy Lâm Viễn thì hớn hở. “Bác sĩ Lâm à, hai ngày nay đi đâu đó? Mãi không gặp cậu.”

Lâm Viễn nhoẻn miệng cười. “Cháu có việc phải ra ngoài, ông chủ, cho nhiều thịt gà chút, cháu sắp đi xa, phải lâu lắm mới được thưởng thức nữa.”

“Rồi!” ông chủ cười giòn tan thuận theo.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên đi tới, anh ngẩng lên nhìn trời, nhìn chán rồi đưa ông chủ mười đồng. “Tỷ nữa cháu đến lấy.” đoạn đi vào sâu bên trong tới quán khác mua đồ ăn vặt.

Hạ Vũ Thiên theo tới đầu hẻm, thấy trên tường có sơn đỏ nguệch ngoạc mấy chữ – “phở ăn vặt”.

Anh đi đến trước cửa quán.

Ông chủ thấy có khách tới, định hỏi muốn gì, chợt nhận ra Hạ Vũ Thiên mặc áo khoác màu đen hàng hiệu, trông tướng mạo có vẻ không giống người quen ăn đồ ven đường bèn thôi không hỏi nữa.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn trả tiền, hình như là mười đồng, thế là đưa tờ một trăm cho ông chủ. “Đồ Lâm Viễn vừa gọi, thêm hai phần nữa.”

“Được được.” ông chủ quay lại kêu nhà bếp, đang định quay lại thối tiền cho người ta thì thấy... vị khách đã đi đâu mất. Chạy ra bên ngoài quán nhìn xung quanh, Hạ Vũ Thiên đang đi về phía trước, ông vội vàng đuổi theo.

Hạ Vũ Thiên nghe được đằng sau có tiếng bước chân, khẽ cau mày ngoảnh lại bắt gặp ông chủ kia thì hơi ngạc nhiên.

“Vội đến thế à? Thối lại tiền cho cậu nè.” ông chủ đem tiền nhét vào trong tay Hạ Vũ Thiên. “Cậu cùng chỗ với bác sĩ Lâm? Vậy giao cho hai người luôn một thể nhé.” dứt lời trở về quán tiếp tục làm ăn.

Hạ Vũ Thiên cầm tiền quay người, Lâm Viễn đang ghé qua một cửa hàng nhỏ mua vài thứ lặt vặt, tay xách theo cái túi nylon rồi lại vào một quán khác. Hạ Vũ Thiên đi qua, lúc này Lâm Viễn đang chọn mấy quyển truyện tranh, đứng lúc đứng đỉnh bước ra vừa vận dụng độ anh. Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn quyển truyện trong tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn vội giấu sau lưng, hỏi, “Anh đến đây làm gì?”

Trong tay Lâm Viễn có hộp bạch tuộc nướng với túi ức gà chiên xù to xụ, Hạ Vũ Thiên im bật. Lâm Viễn kẹp truyện vào nách, Hạ Vũ Thiên liếc thấy hai chữ “One piece” thì ngệt mặt ra. Tiếp đó, Lâm Viễn chạy ngược chạy xuôi mua hết xôi nướng này rồi bánh mì kẹp ruốc nọ xong mới đi về. Trở lại quán bán này mua phở, ông chủ đưa ba phần phở cho anh.

Lâm Viễn vừa thấy liền thắc mắc, “Ông chủ, sao lại ba phần?”

“Hai phần này là của cậu kia.” ông chủ cười ha hả, Lâm Viễn giật mình quay lại thì chạm mặt Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhú mày dán mắt lên hộp cơm màu trắng trong túi nylon.

Lâm Viễn nhận túi đồ ăn cùng Hạ Vũ Thiên lên xe đi thẳng về nhà Lâm Viễn.

Ngồi đằng sau, Lâm Viễn vừa cầm cúi ăn bạch tuộc nướng vừa đọc truyện. Hạ Vũ Thiên lôi một quyển khác ra lật lật, quăng về, tò mò hỏi, “Cậu là con nít sao?”

Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh. “Ai cần anh lo.”

Hạ Vũ Thiên nghĩ Lâm Viễn thật sự lập dị, nhưng thứ trên tay cậu ta thơm nức mũi.

“Ăn không?” Lâm Viễn thấy hộp bạch tuộc nướng cho Hạ Vũ Thiên. “Ngon cực.”

Hạ Vũ Thiên đưa tay, dùng tăm xiên một miếng rồi nhét vào miệng, cắn cắn, nuốt nuốt, hương vị khá được.

“Hắc hắc.” Lâm viễn bật cười. “Không tồi chứ?”

Hạ Vũ Thiên gạt đầu, lại mở mấy túi khác ra, xem chừng cũng muốn thử.

Lâm Viễn hào phóng đem một xiên thịt dê nướng trong túi giúi vào tay Hạ Vũ Thiên nói, “Hơi ngấy, nhưng ăn vào không đau bụng đâu.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm, cầm lấy một xiên, cắn một ngụm...

Lái xe dừng xe trước cửa nhà trọ của Lâm Viễn. Lâm Viễn bê đồ ăn vào, bước nhanh lên lầu. Hạ Vũ Thiên bấm sát gót đằng sau.

Kỳ thật cũng không có nhiều đồ để thu dọn, Lâm Viễn cầm cái vali, quần áo, mền, với mấy quyển truyện tranh đều gom vào, sau đó bỏ nhào ôm lấy cái notebook mười hai inches. “Nhớ mày quá...”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu cảm thấy người này quả có vấn đề.

“Thu dọn xong chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Đi thôi.”

“Cơm nước xong hẵng đi.” Lâm Viễn nói rồi nhìn cái máy vi tính, mở hộp phở xào, anh chạy vào phòng bếp lấy từ tủ lạnh hai hộp bia, ném cho Hạ Vũ Thiên một hộp.

Hạ Vũ Thiên ngược lên đánh giá căn phòng chật chội này. “Làm bác sĩ lương chắc không thấp, sao lại ở đây?”

Lâm Viễn trờm mắt. “Tôi thích chỗ này, mắc mớ gì đến anh...” rồi quay qua vừa xem tiếp phim hoạt hình vừa ăn phở, coi Hạ Vũ Thiên như không khí.

Hạ Vũ Thiên uống bia, quan sát Lâm Viễn. Lâm Viễn dán mắt vào màn hình máy tính cười ngây ngô, miệng còn lẩm nhẩm. “Naruto ơi là Naruto, vô dụng, phải núp bóng Sasuke.”

Lâm Viễn ăn xong, đang muốn gọi điện trả phòng, đã thấy Hạ Vũ Thiên đột nhiên nhú mày, đứng lên nói, “Cho mượn toilet chút.” nói rồi tức tốc vọt vào WC.

Đóng máy lại, Lâm Viễn cười xấu xa. “Lần đầu ăn thịt dê nướng còn dám uống bia lạnh... ông đây hại chết đại thiếu gia nhà anh, hớ hớ hớ.”

8. Chương 8: Sống Chung

Cùng chủ nhà trọ kết thúc hợp đồng thuê nhà xong, linh kinh vác các thứ xuống lầu, Lâm Viễn đã thấy mặt Hạ Vũ Thiên xám như tro đang ngồi chờ ở ghế sau. Lâm Viễn thoáng xúc động tính ngồi ghế phó lái nhưng Hạ Vũ Thiên nhanh tay mở sẵn cửa xe cho anh trước rồi.

Lâm Viễn hỏi hộp đem cái thùng thả vào, sau đó chui vào trong xe, ngồi đối diện với Hạ Vũ Thiên, cảnh giác nhìn đối phương.

Hạ Vũ Thiên phớt lờ, vắt chéo chân, đọc quyển tạp chí tài chính trên tay.

Lâm Viễn thở phào, bắt đầu đọc truyện, miệng nhấm nháp khoai tây chiên.

Nghe tiếng phạch phạch từ quyển truyện truyền tới, Hạ Vũ Thiên buông tạp chí xuống. Lâm Viễn nhai rồm rộp khoai tây chiên, đọc truyện với vẻ thoải mái.

Hạ Vũ Thiên quan sát anh một lát rồi mở miệng, “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn ngẩng mặt lên. “Sao thế?”

“Khi làm người yêu của tôi, tôi hy vọng cậu sẽ có chút ý thức.” Hạ Vũ Thiên nói. “Trang phục vừa mắt, tóc tai gọn gàng sạch sẽ, mong cậu biết tận dụng ưu thế về ngoại hình và diện mạo của mình tốt hơn.”

Lâm Viễn bấu môi không đáp.

Hạ Vũ Thiên liếc xéo Lâm Viễn, mặt tái đi có phần giận dữ. “Có nghe không?”

Lâm Viễn thở dài. “Rồi rồi, cậu chủ.”

“Gọi Vũ Thiên là được.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cậu có thể tiếp tục làm bác sĩ, nhưng thường ngày khi theo tôi ra ngoài phải mặc theo ý tôi, cảm xúc cũng phải theo ý tôi.”

“Hơ...” Lâm Viễn dở khóc dở cười. “Thà anh tìm diễn viên nào đó còn hơn.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Bình thường lúc không có ai, cậu có thể thích làm gì thì làm, nhưng ở bên ngoài phải biết giữ hình tượng.”

“Tôi bảo,” Lâm Viễn tự nhiên cảm thấy hứng thú liền hỏi Hạ Vũ Thiên. “Nếu về sau người anh thích lại là một người lồi thối lếch thếch thì sao?”

“Vấn đề chính là chuyện này.” Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn. “Từ trước đến nay tôi đều chỉ thích những người nho nhã thanh cao, nên tôi không muốn người khác vì hoài nghi khẩu vị của tôi mà nghi luôn thân phận của cậu.”

Lâm Viễn cười ruồi ngả đầu vào ghế tiếp tục xem truyện.

“Hiểu chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Hiểu hiểu.” Lâm Viễn ung dung nói. “Không phải là sĩ diện thôi sao, nên mới nói kẻ có tiền đúng là ăn no rừng mỡ mà, đã yêu còn sĩ diện, sĩ diện thì mơ đấy mà có tình yêu chân chính.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên hiếu kỳ hỏi Lâm Viễn. “Vậy cậu nói xem thế nào mới là thật lòng?”

Một lúc lâu sau, không đợi được câu trả lời từ Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên quay lại, thì ra Lâm Viễn đang chau mày chúm mũi vào quyển truyện.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên gọi.

Lâm Viễn đột nhiên bật dậy, tức giận nói, “Có làm không thể, Ace bị bắt đi rồi, lão Râu Đen thật xảo quyệt!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn vẫn còn xem, cau có giật lấy quyển truyện.

“Á!” Lâm Viễn phản đối. “Đang đoạn gay cấn, trả cho tôi!”

“Dừng tai nghe tôi nói!”

Lâm Viễn lườm một cái. “Giờ tôi được tự do hoạt động, khi nào vào việc, tôi sẽ chú ý!”

“Trả lời vấn đề tôi hỏi đã.” Hạ Vũ Thiên đưa quyển truyện cho Lâm Viễn. “Cậu vừa mới bảo, sĩ diện thì không thể có tình yêu chân chính, vậy cậu nói coi thế nào mới là tình yêu chân chính?”

Lâm Viễn trề môi. “Nếu về sau cưới vợ, tôi sẽ tìm người có thể ở bên tôi, không phải vì tiền, một cô gái sẵn sàng cùng tôi tán gẫu về truyện tranh đến xế chiều vẫn thấy vui vẻ,” nói đến đây lại nằm xuống tiếp tục xem truyện. “Anh đó, thì phải tìm cô nào thích ba hoa với mình về hàng hiệu... Nhưng mà, người yêu tôi vô luận tôi có giàu sang hay nghèo hèn đều ở bên tôi. Còn người yêu của anh, thử đi hỏi xem nếu một ngày anh không xu dính túi, mấy người ấy có còn ở với anh không?”

Hạ Vũ Thiên sau một lúc lâu mới lên tiếng. “Tôi sẽ không bao giờ nghèo khổ.”

Lâm Viễn bật cười bỏ quyển truyện xuống, đưa mắt sang Hạ Vũ Thiên. “Vừa nghe đã biết anh chưa từng thật lòng với ai bao giờ, nếu thực sự một ngày nào đó cho dù anh có tất cả nhưng người ấy không còn ở bên thì anh có khác nào trắng tay?”

Hạ Vũ Thiên cau mày. “Chả liên quan.”

Lâm Viễn cười cười, nhìn quyển truyện rồi nói băng quơ, “Chuyện tình cảm vốn không thể dùng logic để lý giải... Luffy, chui đầu mất rồi? Mau đi cứu anh trai!”

Lúc trở lại Hạ gia, màn đêm đã buông xuống. Hạ Vũ Thiên xuống xe, Lâm Viễn xách cái vali to tướng hỏi, “Phòng tôi ở đâu?”

Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn đến một gian phòng khá lớn trên lầu hai, có ban công, sàn nhà màu đen, giường rộng trắng tinh, màu sắc chủ đạo của căn phòng là trắng và đen, lịch lãm mà lạnh lùng.

Lâm Viễn nhăn mặt, mở ngăn kéo định xếp quần áo thì phát hiện ngăn kéo chặt cứng.

“Phòng này có người ở rồi sao?”

Hạ Vũ Thiên đi đến bàn mở laptop ra, châm một điếu xì gà, nói, “Đây là phòng của tôi.”

“Không phải chúng ta ở chung chứ!” Lâm Viễn nhú mày.

Hạ Vũ Thiên khó chịu ra mặt. “Phòng của cậu đáng lý là ở bên cạnh nhưng hiện tại chúng ta đang ở giai đoạn ý mặn tình nồng, đối với đàn ông, mấy ngày đầu tôi thường rất có hứng thú nên bình thường họ đều ngủ với tôi.”

“Mấy ngày đầu?” Lâm Viễn cảm thấy tò mò. “Sau bao lâu thì bị biếm vào lãnh cung?”

Hạ Vũ Thiên trả lời, “Tôi thường không quá độ như thế, thật sự coi trọng mới mang về, nhưng cũng chẳng quá một tuần.”

“Một tuần?” Lâm Viễn suy nghĩ. “Đồ dùng của tôi vẫn nên để ở phòng tôi đi.”

“Nơi này có một cửa xoay.” Hạ Vũ Thiên chỉ cái cửa kính cạnh bàn làm việc. “Bên kia là phòng của cậu. Cậu có thể ở đó nhưng trong khoảng thời gian này phải ở với tôi, để người khác nghĩ tôi với cậu sống chung. Đợi đến khi tôi chán ngấy cậu, cậu có thể sang phòng kia.”

“Tuỳ anh.” Lâm Viễn nhún vai. “Một tuần thôi hả? Đúng rồi, ở đây có nối mạng không?”

“Ừm, sẵn quần gia với người hầu, nếu có chuyện gì, cậu kêu bọn họ tới làm cho.” Hạ Vũ Thiên nói xong, đoạn ngồi kiểm tra email, xem qua sổ sách trên bàn.

Lâm Viễn ôm thùng mở cánh cửa kính bước vào một căn phòng nhỏ, vừa nhìn thì khóc không ra nước mắt... Hạ Vũ Thiên này đúng là kim ốc tàng kiều, dù phòng này không được xem như kim ốc, nhưng sàn lát ngọc lưu ly, bàn ghế phủ vải nhung hoa lệ, hào nhoáng xa xỉ... Màn trắng rủ xuống sàn nhà cũng trắng toát.

Lâm Viễn ngáp một cái, lầu bầu, “Chẳng biết ở đây lâu có mắc chứng quáng tuyết không nữa.”

Anh đi thu xếp các thứ, tắm rửa, thay đồ ngủ, rồi lên giường vừa chat vừa chơi.

Hạ Vũ Thiên mở cánh cửa xoay ra đi vào, Lâm Viễn ngẩng lên nói, “Anh hai à, về sau trước khi vào nhớ gõ cửa.”

Hạ Vũ Thiên liếc anh một cái, đáp, “Tôi không có thói quen gõ cửa.” thấy Lâm Viễn mặc quần đùi áo may ô, anh quắc mắt. “Thô thiển.”

Lâm Viễn coi khinh. “Thế mới thoải mái, tôi mặc gì đi ngủ anh còn muốn quần sao?”

Hạ Vũ Thiên mở ngăn kéo lấy ra một bộ đồ ngủ ném lại cho Lâm Viễn. “Thay cái này.”

Lâm Viễn cầm lên, nhẹ nhàng thở hắt, may mà không phải bằng tơ tằm, chỉ là áo ngủ bình thường chất liệu khá tốt nên anh khoác luôn qua vai.

Mày Hạ Vũ Thiên nhú lại, anh đi qua lột áo của Lâm Viễn xuống.

“A!” Lâm Viễn lùi lùi vào trong giường. “Anh làm gì đó? Không phải đã bảo sẽ không rờ mó gì mà?”

Hạ Vũ Thiên lườm. “Áo ngủ phải mặc cùng màu với quần lót.”

“Tôi không bệnh đến thế.” Lâm Viễn bĩu môi, cảm bỗng bị Hạ Vũ Thiên nắm lấy. Giọng nói lạnh lẽo vang lên, “Sáng mai cậu phải mặc như vậy nằm trên giường của tôi, để mấy người giúp việc trong nhà thấy tôi với cậu ngủ qua đêm, nhớ chưa?”

Lâm Viễn nuốt nước miếng. “Sáng sớm mai sao? Tôi không dậy được.”

“Cậu khỏi cần lo chuyện ấy, tôi sẽ đánh thức cậu.” Hạ Vũ Thiên buông cảm anh ra. “Nhưng trước đó mặc đồ vào đi, hơn nữa...” nói tới đây, Hạ Vũ Thiên thuận tay đẩy Lâm Viễn xuống giường, bắt đầu liếm mát cổ và ngực của anh.

“Anh làm gì thế?” Lâm Viễn cau có đẩy Hạ Vũ Thiên ra.

“Tạo vết tích!” Hạ Vũ Thiên vừa nói vừa hôn, gặp phải sự phản kháng của Lâm Viễn bèn kêu to, “Khoá!”

Cái còng tay thần kỳ vạn năng ngay tức thì ngăn Lâm Viễn lại, Lâm Viễn khóc thầm chỉ có thể mặc Hạ Vũ Thiên áp đảo trên giường, trơ mắt coi anh ta hôn lần lượt từ ngực, bụng đến tận đùi làm thành một đường.

Hôn xong, Hạ Vũ Thiên bỏ Lâm Viễn ra. Lâm Viễn bực bội đẩy anh ta, mắng, “Ghê quá!”

Hạ Vũ Thiên ngồi bên giường, nhìn ngó qua qua rồi hỏi, “Làn da cậu được lắm, đã từng để người ta chạm vào chưa?”

“Ông cóc thích đồng tính.” Lâm Viễn trợn mắt. “Ông đây giữ thân như ngọc!”

“Có muốn thử chút không?” Hạ Vũ Thiên cười cười xoa xoa vai Lâm Viễn. “Tôi là dân chuyên nghiệp đó, tôi không ngại ném thử hương vị của cậu đâu.”

“Ai mà thèm!” Lâm Viễn khinh bỉ. “Ông chỉ ngủ cùng người ông yêu!” nói xong đập thẳng Hạ Vũ Thiên xuống. “Cút! Đừng làm vướng chân ông!”

Hạ Vũ Thiên từ dưới đất nói với lên. “Tôi ở phòng bên sẽ tạo tiếng động để che mắt một số kẻ đến nghe ngóng.” rồi xoay mình về phòng.

Lâm Viễn muốn biết Hạ Vũ Thiên sẽ tạo ra thanh âm gì, đột nhiên, từ cách vách truyền đến một trận thổ dốc rên rỉ mờ ám vô cùng còn có tiếng kéo kẹt sờn gai ốc từ cái giường.

Lâm Viễn lại gần cửa, mở ra thì thấy Hạ Vũ Thiên tựa vào giường xem sổ sách, trên bàn là laptop đang chạy một đoạn phim, âm thanh là từ cuộn phim kia phát ra...

Hạ Vũ Thiên ngược lên thấy Lâm Viễn mắt to như đèn pha đang theo dõi hình ảnh hai người đàn ông khoả thân quần lấy nhau trên màn hình. Hạ Vũ Thiên thích thú hỏi, “Có muốn thử không? Quan hệ đồng tính sướng như lên mây đó nha.”

“Miễn đi!” Lâm Viễn vội vã đóng sầm cửa lại, hoảng loạn nhảy lên giường... Chẳng còn tâm trí chơi chiếc gì nữa, anh đi ngủ sớm, mong ngóng sáng mai mau tới, có thể qua bệnh viện của Lý Cố. Lần đầu tiên trong đời anh hy vọng được đi làm đến vậy.

Dần dà, không gian chìm vào tĩnh mịch, Lâm Viễn ngà ngà đi vào giấc ngủ.

...

Rạng sáng, Hạ Vũ Thiên mở cửa bước vào, thoáng chau mày thấy Lâm Viễn mặc cái áo ngủ thoáng mát kia lộ ra khuôn ngực. Tư thế tuy hơi khó coi nhưng với vẻ ngoài ưa nhìn, đường nét tinh xảo cùng dáng người mảnh khảnh, Lâm Viễn dẫu làm gì cũng đều đem lại cảm giác thuận mắt. Làn da trắng bóc với những vết hôn tối qua càng khiến anh quyến rũ mê người.

Hạ Vũ Thiên tiến tới, nhân lúc Lâm Viễn đang ngủ say bèn tỉ mỉ quan sát đường nét trên khuôn mặt anh... Không thể phủ nhận, Lâm Viễn cực kỳ anh tuấn. Với điều kiện như vậy, chắc cũng đủ để thắng trận này.

Nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên bế anh về phòng mình, thả anh xuống giường, dịu dàng vuốt tóc anh, vừa lòng nằm xuống nhắm mắt lại.

9. Chương 9: Cuộc Sống Bất Thường

Khi Lâm Viễn tỉnh lại, thấy ngực nặng nề. Mở mắt, trước mặt anh có một người... lắc lắc đầu, rõ ràng có người, chính là Hạ Vũ Thiên kia.

“A...” Lâm Viễn hít một hơi lạnh, chưa kịp mở miệng đã bị Hạ Vũ Thiên bịt lại ra lệnh, “Đừng nói gì, phổi hợp một chút.”

Lâm Viễn há hốc mồm thoáng sửng sốt. “Phối... phổi hợp cái gì?”

Hạ Vũ Thiên mở áo ngủ của anh ra, để eo và chân anh đều hiển hiện. “Cứ thế ngủ đi, nhớ rõ phải giả đồ một chút, dù có chuyện gì cũng đừng mở mắt.”

Lâm Viễn tròn mắt – cái quái gì đang diễn ra thế này?

Đúng lúc ấy, từ bên ngoài có tiếng đập cửa nhẹ. Trước khi đứng lên đi vào phòng tắm, Hạ Vũ Thiên lườm Lâm Viễn. “Nhắm mắt lại, không diễn cho tốt thì liệu hồn.”

Lâm Viễn nghĩ tới nghĩ lui, thôi cứ ngủ đi, kệ nó.

Quả nhiên tiếng đập cửa sau một hồi thì ngừng lại, cánh cửa chuyển động rất khẽ.

Mắt Lâm Viễn đang nhắm nên anh không biết ai đang vào, chỉ thắc mắc đại thiếu gia Hạ Vũ Thiên đi ngủ hay tắm đều không đóng cửa hay sao.

“Hừ...” người bước vào lăm la lăm lét kêu lên một tiếng, sau ấy, Lâm Viễn có cảm giác người này đang tiến lại gần. Vạn nhất vị nhân huynh này trong tay thủ sẵn con dao, chẳng lẽ cũng không chống cự mà cứ để anh ta xọc ột phát?

Đầu Lâm Viễn căng như dây đàn, chợt thấy như có bàn tay ấm áp mơn man cạy chân mình rồi dần dần sờ lên trên một tý lại một tý, Lâm Viễn cảm thấy ngứa ngứa nhưng không dám giãy giụa, Hạ Vũ Thiên chết tiệt kia bắt anh phải vờ ngủ. Dựa vào xúc cảm từ bàn tay kia, Lâm Viễn đoán người này hẳn là đàn ông, anh ta sờ càng ngày càng lên cao. Nguy, sắp đụng đến vị trí quan trọng rồi. Lâm Viễn nghĩ, “Mình mà không động thì thế nào cũng bị...” vì thế liền ậm ừ rồi vùng chồm lên vùi đầu vào trong.

“Hô...” tiếng cười truyền đến, nghe quen quen, nhưng anh không nhớ ra là người nào.

Cửa phòng tắm mở ra, Hạ Vũ Thiên mặc áo ngủ lau tóc đi tới, bắt gặp người đang đứng bên giường thì nhú mày. Người nọ vờ cười trừ. “Anh hai, hôm nay có cuộc họp anh phải đứng ra chủ trì, là về việc giành miếng đất nội thành kia.”

Lâm Viễn nghe đến đây nhận ra ngay, chủ nhân của giọng nói này là Nhị thiếu gia của Hạ gia – Hạ Vũ Kiệt.

“Chuyện cạnh tranh không phải cậu đã xử lý rồi sao?” Hạ Vũ Thiên khẽ chau mày.

“Vốn thuận lợi,” Hạ Vũ Kiệt lộ vẻ bất đắc dĩ. “Nhưng lão gia ra đi đột ngột, Âu Dương gia và Tôn gia có ý nhảy vào tranh địa bàn, họ cho rằng chúng ta nội bộ lục đục không rảnh lo việc khác nên vênh váo lắm.”

“Ồ.” Hạ Vũ Thiên gật gật đầu. “Muốn chết cả đôi đây.”

“Chú Hai nói muốn chúng ta ra mặt, cho họ thấy mấy anh em ta đồng lòng.” Hạ Vũ Kiệt nhún vai. “Làm trò cho người coi.”

Lâm Viễn thầm nghĩ rồi hơi à, anh em ruột còn phải giả vờ giả vịt? Định cho cả thiên hạ biết chuyện người này giở trò sau lưng người kia, là anh em còn phải dè chừng lẫn nhau?!

“Để anh đi thay quần áo.”

“Ừ.” Hạ Vũ Kiệt lại liếc qua Lâm Viễn đang nằm trên giường, cười hỏi Hạ Vũ Thiên. “Anh à, anh là thật đó hả? Hay theo lệ, chơi đùa vài ngày thôi?”

Hạ Vũ Thiên mắt tròn trĩnh, lại nghe Hạ Vũ Kiệt nói tiếp, “Nếu là chơi đùa thì khi nào chán nhớ chừa cho em, em thích.”

Hạ Vũ Thiên mặc áo, đeo cà vạt, điềm nhiên nói, “Đừng có động đến cậu ta.”

Hạ Vũ Kiệt tiếc nuối nhún vai mở cửa đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Lâm Viễn mới chậm rãi mở mắt, nhìn ngó xung quanh, trong phòng chỉ còn lại anh và Hạ Vũ Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại hỏi, “Nó vừa nãy làm gì cậu?”

Lâm Viễn mí mắt giật giật. “Rờ chân tôi.”

Hạ Vũ Thiên cười, mặc xong tây trang thì đưa danh thiếp đưa cho Lâm Viễn.

“Cái gì đây?” Lâm Viễn nhìn chằm chằm tấm danh thiếp, trên đó đề địa chỉ tập đoàn Hạ thị, mày hơi nhíu lại.

“Lưu số của tôi vào di động.” Hạ Vũ Thiên nói rồi tìm trong cái tủ, quăng một bộ đồ màu trắng cho Lâm Viễn. “Chốc nữa sẽ có người đến, nhớ, mười một giờ rưỡi tới công ty tìm tôi.”

Lâm Viễn dòm bộ đồ ngay tức khắc mặt chảy ra – lại là màu trắng?!

“Cậu hợp với đồ trắng.” Hạ Vũ Thiên tỉnh rụi. “Nhớ kỹ, lúc tới tìm tôi phải ra vẻ điềm đạm, từ tốn, đừng có há mồm là ông này ngậm miệng là ông nọ, biết chưa?”

Lâm Viễn khinh khỉnh, nhỏ giọng lầm bầm, “Ông giả câm điếc là xong chứ gì?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười cúi đầu hôn lên má anh một cái.

“Ê!” Lâm Viễn chùi mặt. “Đừng nhập vai quá nha!”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đứng dậy chải đầu. “Muốn ăn gì kêu người hầu làm cho.” nói xong xoay người đi khỏi.

Đợi Hạ Vũ Thiên đi rồi, Lâm Viễn lại chui vào trong chăn ý chừng định ngủ tiếp nhưng lẫn lộn hai vòng mà không thể nhắm mắt nổi bèn rời giường, tắm rửa, mặc áo phông quần jeans của mình. Mở cửa ra bên ngoài, nhìn nhìn, cách đó không xa có một người đàn ông mặc Âu phục đang đứng chờ ở đó, tóc bạc trắng, đúng khuôn mẫu quần gia chuẩn mực. Lâm Viễn tức thì cười duyên với ông.

Thấy Lâm Viễn cười với mình, quần gia đi tới cung kính. “Lâm thiếu gia, cậu có gì sai bảo?”

Lâm Viễn nghĩ rồi hỏi, “Mọi người dùng bữa sáng ở đâu ạ?”

“Có thể ăn ở phòng khách dưới lầu hoặc trong sân, cậu dùng bữa ngay tại phòng cũng được, tùy ý cậu.”

“Ừm... Cháu ra sân ăn vậy, hôm nay trời nắng đẹp nha.” Lâm Viễn cười tủm tỉm.

“Dạ.” ông lão gật đầu. “Lâm thiếu gia muốn ăn gì?”

“Bác gọi cháu Tiểu Lâm là được rồi.” Lâm Viễn nghĩ rồi nói, “Ở đây có bánh tráng trứng không ạ?”

Quần gia há miệng nhìn chòng chọc Lâm viễn một chốc, có vẻ kích động, đáp ngay, “Tôi lập tức đi chuẩn bị.”

“Ai... chú à, cháu còn muốn một cốc sữa đậu nành với một cái bánh quẩy.” Lâm Viễn cười ha hả. “Cảm ơn chú.”

Quần gia hít sâu, ù té chạy đi chuẩn bị.

Lâm Viễn chỉnh trang một chút, trải phẳng giường Hạ Vũ Thiên, rồi đi ra ngoài.

Được vài bước lại có vài Men in Black rất lễ phép với anh. Lâm Viễn hỏi đường, đi qua hành lang vừa dài vừa rộng thênh thang tới sân.

Đó là một cái sân nhỏ, rải đá cuội màu trắng, trong bồn hoa còn trồng mấy cây chuối tây, chính giữa là cái bàn cùng vài cái ghế dựa, cách đó không xa có một đài phun nước bằng đá cẩm thạch trắng, khung cảnh thật động lòng người.

Lâm Viễn hoạt động trong sân một lúc, uốn éo người, ngoắc ngoắc cổ, thầm nghĩ lát sẽ đến bệnh viện của Lý Cố nhưng mà ba tiếng nữa là đến mười một giờ rồi... Lỡ may đến muộn, dựa vào tính khí Hạ Vũ Thiên anh chết chắc, hay là cứ đi shopping trên đường hoặc làm gì đó nhỉ?

Đang miên man suy nghĩ, quán gia từ đâu đã bừng bữa sáng đến. Cái bánh nằm gọn lỏn trong bộ đồ ăn cao cấp, trông kỳ kỳ, bánh trắng trứng thì nên nằm trong túi nylon mới phải.

Quán gia còn cầm theo báo, Lâm Viễn công nhận ông thật sự có tinh thần trách nhiệm liên vớ vớ vai. “Phải xưng hô với chú như thế nào ạ?”

“Tôi họ Chung.” ông lão nói.

“Ra là chú Chung, chào chú chào chú.” Lâm Viễn ngồi xuống, mở báo tìm tin thể thao rồi vừa đọc vừa ăn.

“Lâm thiếu gia còn gì phân phó không?” chú Chung hỏi.

“Không có... a, đúng rồi.” Lâm Viễn gọi chú Chung đang định đi. “Chú có bản đồ không? Càng chi tiết càng tốt, cháu muốn một tờ.”

Quán gia hơi sững sốt, hỏi ngay tức khắc. “Lâm thiếu gia muốn bản đồ làm gì?”

Lâm Viễn trả lời, “Hạ Vũ Thiên bảo cháu đi đến công ty anh ta nhưng cháu không biết đường.”

Quán gia cười. “Có lái xe riêng rồi, Lâm Thiếu gia muốn đi thì kêu một tiếng, nói địa điểm cho anh ta. Đại thiếu gia đã phân phó, cậu nếu ra ngoài thì phải dẫn theo vệ sĩ.”

Lâm Viễn nhăn mặt nhú mày, nhìn về phía xa xa, chưa gì đã thấy hai Men in Black đứng ở cửa. Khổ sở nhún vai, “Được, cháu biết rồi, nhưng cứ cho cháu bản đồ đi, không ngày nào đó cháu bị người ta bắt cóc lại không biết đường mà chạy về.”

“Vâng.” quán gia bèn đi xuống.

Lâm Viễn dùng đĩa nửa ngày cũng không xiên được miếng bánh trứng, giận dữ anh ném cái đĩa đi, trực tiếp dùng tay bốc ăn với bánh quẩy, vừa ăn vừa uống cốc sữa đậu nành, một chữ thôi... đã!

“Dậy sớm thế à?” Lâm Viễn đang đắm mình trong mỹ vị, chợt nghe cách đó không xa có tiếng người nói chuyện, ngẩng đầu liền chạm mặt hai người quen, mí mắt anh giật giật. Đi phía trước là chú Ba nham hiểm của Hạ Vũ Thiên – Hạ Mạt, theo sau là chú Hai mặt sắt – Hạ Liệt.

Lâm Viễn bỗng cảm thấy tên hai người này nên đổi cho nhau mới phải([4]).

“Lâm Viễn, đang ăn gì đó?” Hạ Mạt tò mò nhìn bánh quẩy trên tay Lâm Viễn, còn có một cốc sữa đậu nành trắng mượt.

Bộ là người sao Hoả hay sao? Bánh trắng trứng cũng không biết?

Hạ Liệt cười lạnh, ngồi xuống cạnh bàn, quán gia đã thông tỏ thói quen ăn uống của hai người nên tự bùng bữa sáng lên, của Hạ Liệt là đồ Nhật, của Hạ Mạt là đồ Âu.

Lâm Viễn ăn cái bánh ngẫu nhiên, phải ăn nhanh nhanh rồi chạy biệt về phòng, ai đại gì cùng ngồi ăn với biến thái.

“Vũ Thiên đâu?” Hạ Mạt trước giờ luôn tỏ ra thân thiện, lời kéo Lâm Viễn.

“A... hình như là ra ngoài, khi cháu rời giường, anh ta đã đi.” Lâm Viễn nói cho có rồi tiếp tục gặm bánh.

Hạ Liệt đắm chiêu nhìn cổ Lâm Viễn, cười khẩy rồi cúi đầu ăn.

Không lẽ mặt sắt mà dây thần kinh trên mặt vẫn còn hoạt động sao? Không phải cười lạnh mà là cười đều. Mãi nghĩ nhưng cũng đã hạ gục nhanh tiêu diệt gọn cái bánh trên tay, miệng nhồm nhoàm một đồng đồ ăn, Lâm Viễn lấy giấy lau lau tay, cầm lên bản đồ quán gia mới mang tới, đoạn nói với Hạ Mạt và Hạ Liệt, “Cháu đi trước, hai chú cứ từ từ dùng.”

Dứt lời, chuồn mất hút.

“Liệt, thằng nhỏ thú vị đó.” Hạ Mạt ngoảnh mặt dõi theo bóng dáng ba chân bốn cẳng chạy vào trong.

“Chỉ là đồ chơi của Vũ Thiên thôi, có gì hay.” Hạ Liệt lạnh lùng.

Hạ Mạt cười gương, cúi xuống ăn tiếp.

Lâm Viễn về phòng – nguy hiểm nguy hiểm thật, lần sau tốt nhất nên gọi người đem đồ ăn vào phòng. Đang thâm tính toán thì đột nhiên có người gõ cửa, quản gia gọi to, “Lâm thiếu gia, có Ôn tiên sinh đến.”

“Mời vào.” Ôn tiên sinh? Ôn tiên sinh là ai? Mình có quen ai họ Ôn đâu.

Cửa mở, quản gia đi cùng một cậu thanh niên ăn mặc tân thời, cậu ta mang theo một cái thùng bự, nếu có blouse trắng, Lâm Viễn còn tưởng cậu ta là đồng nghiệp.

“Tôi là nhà tạo mẫu tóc.” vị kia lễ phép mở lời. “Cứ gọi tôi là Ôn Miểu, Hạ tiên sinh gọi tôi tới để làm tóc cho anh.”

“Hà?”

Không phải chứ!

“Cắt tóc gì mà lấy tên thế, cố tình ra vẻ một sách([5])?”

“Trông anh được đấy.” Ôn Miểu coi như không nghe thấy, mở dụng cụ ra, đặt Lâm Viễn lên ghế, bắt đầu đổi kiểu tóc cho anh.

Khoảng hai giờ sau, Ôn Miểu chỉnh sửa cho Lâm Viễn một trận, ngay cả móng tay cũng không tha, xong xuôi buông một câu, “Ồn rồi.”

Lâm Viễn soi soi, tên một sách này tay nghề không tồi nha, hai ba nhát kéo đã biến mình từ Hai Lúa thành sao xẹt, trông khác quá nha.

“Xin cáo từ.” Ôn Miểu chào rồi đi mất, hình như rất vội.

Lâm Viễn đành ngồi thờ thẩn trong chốc lát, sau ấy, lái xe được Hạ Vũ Thiên dặn dò đưa anh đến công ty, trong lòng anh bất an. Hạ Vũ Thiên đến tột cùng muốn làm gì?

10. Chương 10: Hư Tình Giả Ý

Lâm Viễn được lái xe cùng hai Men in Black hộ tống đến toà cao ốc của tập đoàn Hạ thị. Xuống xe, Lâm viễn ngửa mặt nhìn lên, ngửa đến gãy cổ còn chưa thấy nóc đầu thì đã thấy xây xẩm mặt mày rồi. Nghĩ mà xem, Hạ Vũ Thiên không phải xã hội đen sao, gia tộc vốn có tiền án tiền sự như thế. Lâm Viễn lắc đầu, dạo này lưu manh giả danh trí thức, ăn trắng mặc trơn, giày da Âu trang, trong khi một số ít dân có học lại chạy theo thời thượng, nuôi râu tóc bờm xờm, trông chẳng khác gì ăn mày.

“Chán chết, Hạ Vũ Thiên có gì hơn người chứ, dù có đi bán muối thì lưu manh vẫn hoàn lưu manh!” vừa nghĩ Lâm Viễn vừa xỏ tay túi quần thẳng tiến.

Theo thói quen, Lâm Viễn thích đút hai tay vào túi, giống như khi mặc áo blouse, thoát nhìn có chút lắc cắc. Chưa bước tới cửa, di động đã vang lên. Lâm Viễn liếc thấy có một tin nhắn do Hạ Vũ Thiên gửi, trên đó chỉ vắn vắn hai chữ – “đáng điệu!”

Lâm Viễn “xì” trong lòng một tiếng, Hạ Vũ Thiên có con mắt thứ ba phỏng? Bất đắc dĩ, anh đành nghĩa mình qua cái cửa kính trước mặt. Rút tay ra khỏi túi, phù hợp với bốn chữ “đoan trang mẫu mực” rồi, chính anh cũng bất giác rùng mình. Ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi về phía cửa ra vào, anh cảm thấy mình bây giờ trông chẳng khác nào con vịt bị nhồi béo mập.

Cửa cảm ứng tự động mở, Lâm Viễn bước vào, thấy tiền sảnh có ba cô gái cực xinh đẹp ở đó. Trong lòng thầm khen nức nở, chắc chắn, sao người đẹp như vậy lại phải đi làm cảnh ấy tay xã hội đen?

“Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?” một cô gái tóc gọn sóng đứng lên hỏi.

Lâm Viễn nhìn thoáng qua, ba người, một tóc vàng gọn sóng, gợi cảm; một tóc đen thẳng, ngây thơ; một tóc nâu ngắn, già dặn, thế này gọi là gì nhỉ – đúng rồi, người làm sao của chiêm bao là vậy.

“Thưa ngài?” thấy Lâm Viễn thất thần, cô gái tóc vàng kia hỏi lại. Vốn gặp cậu nhóc một mình đi đến, điệu bộ có vẻ hơi khả nghi, nhưng nhìn quần áo Lâm Viễn không phải hạng xoàng mà lại đẹp trai thế này, cô liền cất tinh thần cảnh giác đi.

“A, chào cô.” Lâm Viễn gật gật đầu. “Tôi muốn gặp Hạ Vũ Thiên.”

Ba người ngạc nhiên, nhìn nhau một lúc, cô gái tóc ngắn gõ cách cách bàn phím, hỏi Lâm Viễn, “Ngài họ gì ạ, ngài có hẹn trước không?”

“A, tôi là...”

“Lâm Viễn.”

Lâm Viễn chưa nói hết câu, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, héch mặt lên bắt gặp Hạ Vũ Thiên đang sánh bước cùng một người thanh niên và mấy Men in Black từ trên hành lang lát bằng kính ở lầu hai sắp sửa đi xuống.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên mỉm cười với mình, mắt anh ta nheo lại, tư thế đầy uy hiếp – biết điều một chút!

Nhìn Hạ Vũ Thiên như vậy, Lâm Viễn đột nhiên muốn chọc chơi bèn nở nụ cười, tùm tùm sáp vào gọi một tiếng, “Vũ Thiên à.”

Nét kinh ngạc trên khuôn mặt của Hạ Vũ Thiên làm Lâm Viễn muốn bò lăn ra cười nhưng phải cố nhịn, bình thần đứng chờ bên dưới.

Thoáng cái đoàn người trên thang cuốn đã đứng trước mắt, Lâm Viễn quan sát kỹ, người bên cạnh Hạ Vũ Thiên là một chàng trai trẻ tuổi tóc ngắn màu cà phê, ăn mặc tân thời, nụ cười hé trên môi, đúng là khuôn mặt đào hoa thường gặp, trông đã biết là cái loại ăn chơi trác táng. Lâm Viễn thầm nghĩ, mang cái mặt này đúng là sai lầm của tạo hoá, trên đó như viết mấy chữ – anh đây là con dê họ Sở tên Khanh!

Anh ta có phần tò mò sẫm soi Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lúc này mới định thần, ra vẻ thân thiết khoác vai Lâm Viễn. “Đi ăn nhé?”

Diễn xuất thần nha, có tình cảm quá đầu mà y như thật, không làm trai bao hơi phí! Lòng nghĩ vậy nhưng Lâm Viễn nào dám nói ra, chỉ dám bảo, “Chưa, còn chờ anh.”

“Vũ Thiên, đây là?” người bên cạnh Hạ Vũ Thiên tò mò hỏi.

“Lâm Viễn.” nói cộc lốc mỗi cái tên, Hạ Vũ Thiên một tay chỉ vào người kia. “Đây là Âu Dương Mậu.”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, nhớ buổi sáng Hạ Vũ Kiệt có nói Âu Dương gia với Tôn gia đang cùng Hạ gia giành mối làm ăn, xem ra đây chính là đối thủ của Hạ Vũ Thiên, anh ta cố tình để mình và người này chạm mặt không biết rốt cuộc là vì mục đích gì.

“Xin chào.” Âu Dương Mậu thân thiết bắt tay Lâm Viễn, hỏi, “Anh Lâm cũng là dân kinh doanh?”

Lâm Viễn quay về phía anh ta cười nói, “Tôi là bác sĩ.”

“À... bác sĩ.” Âu Dương Mậu gật gù rút tay về. “Nếu chưa ăn thì cùng đi đi, trước mặt có một nhà hàng Pháp khá nổi.”

“Muốn ăn đồ Pháp không?” Hạ Vũ Thiên cúi xuống hỏi Lâm Viễn, nhưng chân đã đi theo Âu Dương Mậu từ bao giờ. Lâm Viễn đành gật bừa. Hạ Vũ Thiên anh tiêu rồi! Tôi lần đầu tiên ăn đồ Pháp, tay nào cầm dao, tay nào cầm đĩa cũng không biết, có khi tôi sẽ bốc thẳng tôm hùm mà chén đó, hứ!

Lâm Viễn lòng toan tính, chung quy mạnh miệng mà không có gan làm, đối phó với Hạ Vũ Thiên phải mềm dẻo, tuyệt đối không thể trực diện tấn công, quên đi, cứ bắt chước anh ta là được rồi... Ai, vậy mới nói ở nhà là sướng nhất.

Ba người được Men in Black bảo vệ đi tới một nhà hàng cao sang xa xỉ, vừa nhìn đã biết khó nuốt trôi rồi, chắc chắn trong đây không có mì xào.

Phục vụ mặc áo gi lê màu đen, phía dưới có tạp dề, tay áo dính kếp, cả dàn mỹ nam bắt mắt, cơ thể tỉ lệ 1:9... Lâm Viễn nhìn mà cứng lưỡi.

Tay Hạ Vũ Thiên trên vai hơi siết lại, Lâm Viễn vội dời tầm mắt, không nhìn ngang dọc nữa.

Hạ Vũ Thiên thừa dịp Âu Dương Mậu đi trước không trông thấy đằng sau liền trừng Lâm Viễn – không chú ý một chút được sao? Sắp được ăn rồi!

Lâm Viễn bực bội – dám chọc tôi lần nữa, có tin tôi ăn cho anh xem không?!

Ba người ngồi xuống, phục vụ lấy thực đơn đến. Lâm Viễn xem xem, ôi ôi, toàn chữ là chữ, chúng nó biết mình mà mình không biết chúng nó, lại đưa mắt sang Hạ Vũ Thiên, anh ta đang chỉ món cho phục vụ bên cạnh. Đùa chứ... xã hội đen còn biết ngoại ngữ, lưu manh cũng học văn hoá!

Phục vụ đứng sát Lâm Viễn chờ anh gọi món, Lâm Viễn chỉ vào Hạ Vũ Thiên, “Gọi như anh ta.”

Hạ Vũ Thiên hơi bất ngờ, bỗng hiểu ra Lâm Viễn lần đầu đến nơi cao cấp ăn. Được lắm, bẽ mặt rồi đây.

Âu Dương Mậu ở một bên quay sang hỏi Lâm Viễn, “Lần đầu ăn đồ Pháp?”

Lâm Viễn chẳng muốn vờ vịt nên cười tí mắt gật đầu. “Ờ.”

Âu Dương Mậu tươi cười. “Ăn được hải sản không? Tôi giới thiệu vài món cho cậu nhé?”

Lâm Viễn đồng ý. “Được, tôi thích hải sản.”

Âu Dương Mậu chọn món cho Lâm Viễn, anh nơm nớp lo sợ quay đầu liếc nhìn Hạ Vũ Thiên, chỉ thấy Hạ Vũ Thiên trợn mắt – không phải cậu là bác sĩ sao? Sao đến nhà hàng còn chưa đặt chân vào?

Lâm Viễn trừng mắt quay đầu về, lén lút dựng thẳng ngón tay giữa ở bên dưới bàn. Anh là trùm xã hội đen thế đã từng ném qua đồ ven đường chưa?!

Chẳng mấy chốc, các món được mang lên, Âu Dương Mậu nhiệt tình hướng dẫn sơ sơ cách dùng đồ ăn Pháp cho Lâm Viễn. Lâm Viễn ít ra ngoài thật đấy nhưng dù sao cũng đã bước qua cánh cổng đại học, năng lực học hỏi cũng không vừa, nghe một lần nhìn người ta làm cũng dư sức bắt chước y chang. Âu Dương Mậu ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên. “Vũ Thiên, sao chuyện này cũng để tôi làm thay? Anh nên từ từ dạy cho cậu ấy chứ?”

Lâm Viễn liếc Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên mỉm cười, chỉnh lại khăn ăn cho Lâm Viễn.

Có vẻ Hạ Vũ Thiên không giận, chắc anh chưa làm gì thất thố, với lại lần này có phải lỗi của anh đâu ha? Chính Hạ Vũ Thiên muốn dẫn anh đi mà!

Trong lúc dùng bữa, Lâm Viễn không nói chuyện với Hạ Vũ Thiên mấy mà chủ yếu anh tán phét với Âu Dương Mậu. Song, vì muốn tỏ vẻ thân mật với Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn đều đưa hải sản cho anh ta để anh ta lột vỏ cho, tiện thể đem thứ nào ăn được trút vào đĩa của mình, đồ ăn nhắm thứ không thể ăn, cũng đỡ phải dùng tay bốc tôm hùm. Như vậy thật ra trông lại có vẻ tình tứ thân mật.

Thời đại học Âu Dương Mậu cũng học y nên có nhiều chuyện để nói với Lâm Viễn. Anh ta hơi giật mình nhìn hành động của Hạ Vũ Thiên mà nói với Lâm Viễn, “Chưa bao giờ tôi thấy Hạ Vũ Thiên đối xử dịu dàng với ai như thế đâu.”

Lâm Viễn nhếch môi cười, thâm giải thích – diễn trò diễn trò thôi!

Bữa ăn trôi qua nhanh chóng, Hạ Vũ Thiên cùng Âu Dương Mậu bàn chuyện làm ăn, Lâm Viễn nghe một hồi liền hiểu bọn họ đang mặc cả giá vài mảnh đất. Cảm thấy vô vị, xực xong món tráng miệng anh liền sốt ruột, bao giờ mới xong hả, chiều có thể về thì tốt rồi. Anh còn muốn đến bệnh viện của Lý Cố chơi.

Đang nghĩ, Lâm Viễn nhìn cà vạt của Hạ Vũ Thiên, có gì đó trắng trắng... chắc lúc ăn không cẩn thận để dính lên. Lâm Viễn thắc mắc, rõ ràng có khăn ăn rồi, không lẽ là món tráng miệng? Anh đưa tay lên, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau cho người kia.

Hạ Vũ Thiên nhìn anh rồi gí sát lại nói cảm ơn, hôn lên trán anh một cái.

Lâm Viễn chết trân tại trận, cười gượng một cái, lỗ tai đỏ lựng... Đây không phải là giả bộ, xung quanh toàn người là người, trước bàn dân thiên hạ, anh – Lâm Viễn bị đàn ông hôn... Không đúng, đầy đủ phải là anh giúp một tên lưu manh chùi cà vạt, sau đó anh bị tên lưu manh đó hôn!

Âu Dương Mậu chứng kiến màn này của hai người liền nhếch mép. Một Men in Black Hạ Vũ Thiên mang bên người đi tới, rí tai Hạ Vũ Thiên vài câu, Hạ Vũ Thiên gật đầu, nói với Âu Dương Mậu, “Tôn bá phụ tới, giá cả cụ thể để đến cuộc họp buổi chiều quyết định đi, chúng ta về công ty trước.”

“Được.” Âu Dương Mậu đồng tình, một thủ hạ đã thanh toán tiền, Hạ Vũ Thiên không để ý. Lâm Viễn tò mò nhìn, có cậu em sướng thế, tiện quá đi chứ!

Mọi người ra khỏi nhà hàng quay về công ty của Hạ Vũ Thiên.

Tới thang máy, Hạ Vũ Thiên bảo Âu Dương Mậu, “Cậu tới phòng họp trước đi, tôi về văn phòng lấy mấy thứ.” đoạn kéo Lâm Viễn chui vào thang máy trong suốt nằm ở trung tâm toà nhà.

Thang máy chậm rãi đi lên, Lâm Viễn sợ độ cao nên không dám nhìn đông nhìn tây, chỉ ngó lên trên.

Hạ Vũ Thiên đột nhiên bảo, “Biểu hiện tạm chấp nhận được, về sau ít xem truyện tranh đi, tôi sẽ bảo chú Chung tìm sách cho cậu đọc!”

Lâm Viễn cau mày, định nói không cần thì Hạ Vũ Thiên đã lại gần, ôm anh vào trong lòng cúi đầu hôn anh.

Lâm Viễn mở to hai mắt, cảm giác bờ môi Hạ Vũ Thiên đang áp sát miệng anh hơi mấp máy, “Nhắm mắt, phối hợp vào!”

Lâm Viễn nghi ngờ nhắm hai mắt lại, khoé mắt thoáng liếc qua thấy Âu Dương Mậu đang đứng trước cửa phòng họp lầu hai lạnh mặt theo dõi hai người.

Đợi thang máy lên tầng cao nhất, dừng lại trước cửa văn phòng của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn bị anh ra lời ra.

“Này.” Lâm Viễn thắc mắc. “Hai người cãi nhau hay giận dỗi đó, định lấy tôi chọc anh ta ghen hả?”

Hạ Vũ Thiên chau mày hỏi, “Cớ tôi mà thèm để mắt đến cậu ta sao?”

Lâm Viễn bĩu môi. “Vậy sao cứ làm như thân thiết với tôi trước mặt anh ta?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, đưa tay hảy cằm Lâm Viễn, đáp, “Không chỉ riêng cậu ta, mà là tất cả mọi người... Nhớ cho kỹ, nhiệm vụ của cậu là khiến mọi người biết tôi yêu cậu đến mù quáng!”

11. Chương 11: Mâu Thuẫn Trong Lòng

Nghe Hạ Vũ Thiên nói xong, Lâm Viễn dù ngực cũng đánh hơi được có mùi bất thường. Qua một lúc, Lâm Viễn mới hỏi, “Hạ Vũ Thiên, thật ra anh muốn làm gì? Để tất cả mọi người nghĩ anh yêu tôi sẽ mang đến lợi lộc cho anh chắc?”

Hạ Vũ Thiên lùi ra phía sau mấy bước, buông Lâm Viễn ra, anh tự châm một điếu thuốc thản nhiên trả lời, “Lâm Viễn, cậu thật ra cũng khá thông minh.”

Lâm Viễn nhíu mày nhìn Hạ Vũ Thiên. “Thế thì sao?”

“Nhưng hồ đồ một chút vẫn hơn,” Hạ Vũ Thiên biếng nhác nói tiếp. “Hồ đồ một chút là coi như không rõ chuyện cả.” dứt lời, anh ta kéo áo Lâm Viễn xuống.

“Này!” Lâm Viễn túm chặt áo. “Làm gì thế?”

“Diễn.” Hạ Vũ Thiên tỉnh bơ phán. “Tỷ nữa sẽ có một ông chú tới, họ Tôn, tên đầy đủ là Tôn Nghĩa Cường, bọn tôi hay gọi là Tôn bá phụ, tôi muốn để ông ấy thấy tôi với cậu...” nói tới đây, Hạ Vũ Thiên lại gần tai Lâm Viễn thủ thỉ, “S-E-X.”

Lâm Viễn nhướn mày, đưa mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

Không đợi anh nói thêm, Hạ Vũ Thiên khoát tay. “Đừng lo, tôi không làm thật đâu, chỉ cần phụ hoạ với tôi thôi.” anh kéo cửa lá sách trước cánh cửa kính lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ.

Hạ Vũ Thiên ngồi trên ghế sau bàn, mở chân ra rồi gọi Lâm Viễn, “Ngồi lên đây.”

Lâm Viễn nhăn nhó lẽ mề không muốn tới, Hạ Vũ Thiên cười nói, “Xong việc sẽ cho cậu về, không thì hôm nay khỏi đi đâu.”

Lâm Viễn vén mặt dang chân ra ngồi lên đùi Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đưa tay cởi áo Lâm Viễn, vén lên cao, hai tay ôm vòng qua eo anh.

“Lạnh bụng!” Lâm Viễn cự tuyệt. Hạ Vũ Thiên hơi chau mày. “Lại đây, đừng có phản kháng! Kéo tôi làm thật đây!”

Kéo Lâm Viễn tới gần, Hạ Vũ Thiên sờ soạng khắp người Lâm Viễn, ngẩng đầu lên răng khê day day tai anh. Cơ thể từ trên xuống dưới đều bị kích thích, chỉ biết là do Hạ Vũ Thiên giở trò, chẳng còn cách nào khác Lâm Viễn đành nhắm mắt giả chết...

Lúc này, thang máy bên ngoài mở ra, có người đang đi đến ngay trước cửa văn phòng. Lâm Viễn cảm giác động tác Hạ Vũ Thiên càng kịch liệt, anh khổ sở vùi đầu vào cổ anh ta, còn mặt mũi đâu mà gặp người khác!

Hai người trong phòng vật lộn cả buổi, cuối cùng, Hạ Vũ Thiên ngừng lại lãnh đạm nói, “Được rồi.”

Lâm Viễn thở phào mặt ửng đỏ, cơ thể mơ hồ có phản ứng, nhưng may mà... không rõ ràng lắm. Ngước lên thấy nét mặt hờ hững của Hạ Vũ Thiên, anh ta đang nhìn anh chăm chăm, mặt không biến sắc, cười nhếch mép. “Cậu cũng không gây thơ như vẫn oang oang tự nhận nhĩ.”

Lâm Viễn ngượng ngùng. Hạ Vũ Thiên ngay cả hơi thở vẫn đều đều, đúng là chỉ diễn trò mà thôi.

Anh đứng bật dậy, chỉnh lại quần áo, muốn chạy nhưng Hạ Vũ Thiên đã bước lại.

“Tôi cùng cậu xuống dưới.” Hạ Vũ Thiên bá vai Lâm Viễn nói.

Hai người cùng ra tới cửa thang máy.

“Tối nay tôi không về, có mình cậu thôi, nhớ ngủ trên giường của tôi đây.”

Lâm Viễn lẳng lặng gật đầu.

Cửa thang máy mở ra, Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn xuống dưới lầu. Ra vẻ ga lăng, Hạ Vũ Thiên đưa anh đến tận cửa, ân cần mở cửa xe cho anh, trước khi đi còn hôn lên đầu anh. Thấy Lâm Viễn ngơ ngác bèn cười. “Sao thế, không cười một cái với tôi được à?”

Lâm Viễn ngẩng lên, nhìn khuôn mặt Hạ Vũ Thiên, ý cười mờ nhạt không quá rõ nét, đôi mắt lạnh lùng không gợn sóng... Học anh ta, hơi nhếch khoé miệng xong Lâm Viễn liền chui tọt vào trong xe đóng cửa lại.

Xe chuyển bánh, Hạ Vũ Thiên đứng tại chỗ, nhớ lại nụ cười của Lâm Viễn vừa mới lướt qua. Khẽ chau mày, gạt bỏ mọi suy nghĩ, Hạ Vũ Thiên quay đầu đi vào công ty lên phòng họp lầu hai.

Bên trong, Âu Dương Mậu đang nói chuyện phiếm với một người đàn ông đã ở vào tuổi ngũ tuần nhưng thoát trông vẫn phong độ chán. Hạ Vũ Kiệt cũng ở đây.

“Anh hai.” Hạ Vũ Kiệt thấy Hạ Vũ Thiên thoáng thở phào. “Chậm thế, để Tôn bá phụ chờ lâu.”

Người được gọi là Tôn bá phụ nói, “Chà chà, thanh niên là vậy, không sao, không sao... Ha ha ha, ta cũng đã từng là thanh niên trai tráng mà.”

Hạ Vũ Thiên xấu hổ cười cười... Nụ cười bên lên này như một cú đánh trực diện khiến cả Âu Dương Mậu và Hạ Vũ Kiệt mất chữ O mồm chữ A. Hạ Vũ Thiên đi đến bên bàn ngồi xuống, bắt đầu bàn công chuyện.

...

Người lái xe chở Lâm Viễn tên A Thường, Lâm Viễn thường gọi anh là anh Thường. Vì đã từng ăn phở xào với nhau cho nên đối với anh, Lâm Viễn không có ác cảm. Ngồi trong xe, Lâm Viễn phờ phạc cả người,

Hạ Vũ Thiên làm vậy vì mục đích gì, tại sao phải nhọc lòng giả bộ cho người ta coi? Lâm Viễn nghĩ nát óc cũng không ra, thôi khỏi nghĩ nữa cho rồi. Nhưng giờ mà về Hạ gia, Lâm Viễn càng phiền não hơn, anh bèn hỏi anh lái xe, “Anh Thường, gần đây có trường đại học nào không?”

Anh Thường hơi sững sốt. “Có, có một cái.”

“Anh lái xe đến đó đi!” Lâm Viễn nói.

Anh Thường ngây người. “Để tôi gọi điện cho vệ sĩ phía sau đã. Cậu đi làm gì?”

Lâm Viễn dẫu môi – cứ làm như anh là nguyên thủ quốc gia ấy.

“Em muốn đi thăm thú mấy quán ăn vặt gần trường học.”

Anh lái xe ngạc nhiên, bấm di động cho đám vệ sĩ phía sau, thực tế vệ sĩ không có quyền can thiệp hành động của Lâm Viễn, gọi cho có mà thôi. Xe chuyển hướng đưa Lâm Viễn lên vỉa hè gần một trường đại học, ngoài cổng trường đương nhiên phải có hàng quán rồi.

Lâm Viễn bước xuống, tính xả hết oán khí trong bụng ra cho bằng sạch nên quyết định càn quét bốn phương tám hướng – ăn thật lực, ăn thoải thuê, ăn không hết thì đem về!

Vì thế anh một tay xiên nướng một tay màn thầu kẹp thịt, bắt đầu tác chiến, mấy vệ sĩ đi theo giương mắt nhìn nhau, Lâm Viễn còn hào hiệp mời bọn họ một chén ma lạt năng, bánh mì thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ với bánh mì Ấn Độ...

Khi ấy vốn chưa đến giờ cơm nhưng đã là sinh viên thì giờ giấc ăn uống đâu có cố định, nên trên đường vẫn tùm năm tùm ba mấy cậu sinh viên đang nạp năng lượng.

Lâm Viễn mới hơn hai mươi tuổi, lại hay quanh quẩn xá nhà đâm ra trông anh cứ như sinh viên. Người mặc đồ hàng hiệu, phía sau còn có hai Men in Black đi theo cộng thêm chiếc Limousine ven đường đang chực chờ khiến không ít người chú ý tới anh.

Khi Lâm viễn xì xụp canh màn thầu thịt dê, bỗng có người đến bên ngồi xuống.

“Cậu học khoa nào?” người kia hỏi.

Lâm Viễn đang nhá miếng thịt dê giữa mặt lên, nhìn thấy một cậu nước da màu đồng, mặc cái áo thể dục màu trắng tay cầm túi bóng rổ đứng trước mặt.

Lâm Viễn nuốt miếng thịt dê xuống, đảo mắt nhìn xung quanh, xác định cậu này đang nói chuyện với mình liền ngây ngô, “Cậu hỏi tôi?”

“Đúng thế.” Người kia gật đầu. “Cậu là sinh viên năm nhất à? Trước kia chưa từng gặp cậu bao giờ!”

Lâm Viễn cười gượng, sinh viên năm nhất kia đấy, ông đây tốt nghiệp từ lâu rồi! Nhưng anh không đáp mà tiếp tục ăn.

Người này thấy Lâm Viễn không trả lời bèn nói, “Tôi là giáo viên trong trường.”

Lâm Viễn hơi giật mình – giáo viên gì mà mặt búng ra sữa thế!

“Cậu là giáo viên mới ra trường? Dạy Thể Dục?”

Cậu ta hơi xấu hổ đáp, “Đúng, tôi chỉ muốn nhắc cậu, ở trường không nên huênh hoang quá!”

Lâm Viễn kinh ngạc chớp mắt mấy cái nhìn cậu giáo viên kia, cậu ta còn lên giọng, “Trong trường loại người nào cũng có, quanh đây còn xuất hiện trộm cướp, hôm nay cậu mang người theo nên họ không dám động đến nhưng sẽ nhớ kỹ mặt cậu. Nếu ngày nào đó cậu đi một mình sẽ gặp nguy hiểm. Đừng phô trương nữa, biết không?”

Lâm Viễn ngậm thìa mặt dần ra nhìn cậu giáo viên kia, lòng thầm cảm động – đời còn nhiều người tốt, không ngờ còn có giáo viên Thể Dục nhiệt huyết tốt bụng như vậy. Tự dưng anh lấy lại lòng tin đối với sự nghiệp giáo dục.

Thấy Lâm Viễn không nói gì, cậu ta nghĩ anh đã hiểu liền khuyên, “Mau về đổi trang phục giản dị một chút, đừng quá mắc tiền, nếu gặp chuyện cứ đến văn phòng tìm tôi, nói muốn gặp thầy Lâm.”

“Cậu cũng họ Lâm?” Lâm Viễn lắp bắp. “Lâm gì?”

“Tôi không họ Lâm.” cậu giáo viên cười. “Tôi họ Tôn, Tôn Lâm, nhưng gọi thầy Tôn khó nghe lắm sao ấy, tôi thích người ta gọi tôi là thầy Lâm hơn.”

“À há.” Lâm Viễn gật gù, cậu này chắc hay tập luyện lắm, toàn thân phát sáng, đặc biệt là nụ cười kia.

“Cậu họ Lâm à?” Tôn Lâm hỏi anh. “Tên là gì? Khoa nào?”

Lâm Viễn cười. “Lâm Viễn, học Y.”

“À... trường Y sao...” Tôn Lâm gật đầu, đang trò chuyện chợt nghe có tiếng gọi, “Tôn Lâm, có đi không đây?”

Tôn Lâm ngẩn cổ nói vọng tới chỗ mấy cậu trai cao lớn khác, “Đến đây!” đoạn quay qua nói với Lâm Viễn, “Hôm nay có trận đấu với sinh viên bên trường Thể Thao, cậu muốn xem không?”

“Ừm... ăn xong sẽ đi.” Lâm Viễn gật gù.

“Ở sân thể dục phía Đông, sân bóng rổ B.”

Bỏ lại câu nói xong, Tôn Lâm xoay người chạy về một cái.

Lâm Viễn tiếp tục ăn bát canh nhạt phèo, bất chợt nổi hứng thú, húp hết bát canh anh đứng dậy, cùng hai vệ sĩ thông thả vào trường. Quả nhiên thấy một đám sinh viên đang tụ tập ở một chỗ xem trận đấu bóng rổ.

Trận đấu mang tính giao hữu, thiếu vắng không khí ganh đua nhưng đám nam sinh rất hưng phấn.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm thấy Lâm Viễn cạnh rào chắn vội chạy lại chào. “Cậu biết chơi chứ? Có muốn thử không?”

Lâm Viễn tuy ít ra ngoài nhưng cũng thích thể thao, anh thường hay chơi bóng rổ ở trường, nên đáp, “Tôi chơi vị trí hậu vệ.”

“Thử đi!” Tôn Lâm cười sáng khoái.

Lâm Viễn hừng hực cởi áo ngoài ném cho vệ sĩ rồi ra sân chơi một trận.

Nhất thời, đám học sinh nhốn nháo, “Cái cậu áo trắng đẹp trai kia là ai thế?”

“Chưa thấy qua, sinh viên mới à?”

“Chơi được đó!”

Hai vệ sĩ đứng bên ngoài không lên tiếng, bắt đầu hoài nghi mình đi theo Lâm Viễn để làm gì đây. Đúng khi ấy di động trong túi áo Lâm Viễn vang lên, một vệ sĩ cầm lấy thấy trên màn hình có chữ – “Phân([6])”...

Nghe máy – là Hạ Vũ Thiên...

Nhiệt huyết đang trên đà trào sôi, Lâm Viễn tự dưng thấy ngoài sân vệ sĩ vậy vậy.

Ủ rũ ném bóng cho đồng đội, Lâm Viễn kêu lên, “Đổi người.”

Có người đi lên thay vị trí của anh. Anh ra khỏi sân, nhận khăn Tôn Lâm đưa cho, hỏi hai vệ sĩ, “Sao thế?”

“Đại thiếu gia gọi cậu đi tham gia một buổi tiệc từ thiện.” một người nói. “Ngay bây giờ.”

Lâm Viễn nhìn với vẻ khinh bỉ. “Không phải anh ta nói hôm nay có thể về nhà hả?”

Vệ sĩ không nhiều lời, chỉ giục anh mau về.

Lâm Viễn quay đầu, thấy Tôn Lâm cách đó không xa, hình như nghe thấy bọn họ nói chuyện, về mặt tò mò.

Lâm Viễn bắt đầu nói, “Tôi có việc phải về trước, bữa sau chơi tiếp.” rồi đi theo đám vệ sĩ.

Mới ban này thôi, Lâm Viễn bị bắt phải mặc Âu phục tiêu chuẩn, chói loá mắt. Anh xuống xe, lên tầng cao nhất của khách sạn Hạ Vũ Thiên đã chỉ định, để tham gia một thứ gọi là tiệc từ thiện.

12. Chương 12: Muôn Trùng Hiểm Nguy

Lâm Viễn lách tha lách thếch lê thân đến cửa khách sạn, tới nơi bèn ngửa lên – Hạ Vũ Thiên này sao thích mấy chỗ nhìn gây cổ không thấy nóc vậy? Quả nhiên nhân phẩm có vấn đề. Lâm Viễn vừa bước vào đại sảnh liền được một người tiếp đón, “Xin chào quý khách, khách sạn hiện đã hết chỗ, xin hỏi ngài có đặt trước không?”

Lâm Viễn gãi gãi đầu đáp, “Ừm, tôi đến tham dự buổi tiệc từ thiện tối nay.”

“A!” nhân viên phục vụ vội niềm nở. “Buổi tiệc được tổ chức ở đại sảnh xoay tròn trên tầng cao nhất, ngài có mang theo thiệp mời chứ?”

“Thiệp mời?” Lâm Viễn lắc đầu. Không có thiệp mời là khỏi phải đến hả? Thôi về vậy, Hạ Vũ Thiên có lên cơn thì cứ nói bị phục vụ đuổi đi... Dù sao phục vụ cũng không phải nhân viên của Hạ Vũ Thiên, mà cái nơi này không phải của anh ta đâu chứ? Nhắc tới xã hội đen là nhắc tới sông bạc, nhà thổ, còn khách sạn nghe có vẻ hơi vô lý.

Nghĩ vậy, Lâm Viễn tính quay đi thì người kia lại hỏi, “Xin hỏi họ của ngài là gì, ngài có đi cùng ai không?”

Lâm Viễn rầu rĩ nói, “Tôi họ Lâm, Hạ Vũ Thiên kêu tôi tới.”

“Ồ, ra là bạn của ông chủ.” anh ta ngay tức khắc cung kính đưa Lâm Viễn ra tận thang máy. “Ngài Hạ đã dặn chúng tôi chờ một vị họ Lâm đến rồi dẫn thẳng ngài lên tầng thượng. Thật thất lễ rồi.”

Lâm Viễn trông bộ dáng khúm núm của anh ta bỗng cảm thấy khó hiểu. “Ừm... không sao, mà Hạ Vũ Thiên là chủ nơi này?”

“Vâng, là của ngài Hạ.” người phục vụ trả lời. “Tiệc từ thiện hôm nay sẽ rao bán một số di vật của Hạ lão gia sinh thời, số tiền thu được sẽ chuyển vào quỹ khuyến học do Hạ lão gia khi còn sống lập nên.”

Lâm Viễn nghe thấy liền le lưỡi. Ai da da, Hạ Vũ Thiên lưu manh kia không những mở khách sạn còn lập hội từ thiện... Hừ! Sói đội lột cừu chứ gì!

Ít phút sau, thang máy lên đến tầng cao nhất, người phục vụ mời Lâm Viễn ra, chỉ về một cái cửa to tướng hoành tráng phía trước. “Đằng sau là đại sảnh, ngài đẩy cửa vào là thấy, chúc ngài vui vẻ.” nói xong ấn thang máy đi xuống.

Người phục vụ để lại Lâm Viễn đứng như trời trồng trên tấm thảm đỏ rộng lớn. Anh nhìn nhìn thang máy đã đóng cửa phía sau, lại nhìn nhìn cánh cửa vàng chói hoa lệ trước mắt. Đằng sau cánh cửa kia có tiếng nhạc phát ra, trong không khí phảng phất mùi nước hoa. Lâm Viễn ngược lên, chòm đèn pha lê trên trần nhà chiếu sáng cả dãy hành lang, ngắm nghía hoa văn trên pha lê lấp lánh, lòng anh đầy mâu thuẫn, làm cách nào để không phải vào đây?

“Lâm Viễn?” đúng lúc ấy, có một người đi đến từ đầu hành lang, Âu phục xanh thẫm, điệu bộ khó ưa. Lâm Viễn nhướn mày. “Hạ Vũ Khải?”

“Gọi Vũ Khải là được rồi, sao khách sáo thế? Đều là người một nhà cả mà.” Hạ Vũ Khải phì cười nói. “Tôi một mình à? Vào đi, anh hai vừa nhắc đến anh đó.”

Lâm Viễn ủ ê rũ mắt xuống – số anh sao đen thế này?

Hạ Vũ Khải đẩy cái cửa lớn lấp lánh ánh vàng ra, Lâm Viễn có cảm giác làn gió xa hoa đang ùa vào mặt mình, mùi nước hoa nồng nặc, anh nhìn không được hắt xì hai cái. Hạ Vũ Khải cười cợt quan sát anh.

Lâm Viễn day day cái mũi, đảo mắt khắp đại sảnh một lượt. Toàn là nam thanh nữ tú già trẻ lớn bé chói mắt, đồ quý giá lướt tới lướt lui. Kia mấy chiếc bàn mạ vàng tinh xảo nằm rải rác xung quanh, trên đặt

những cái tủ pha lê bên trong là vài vật phẩm tinh mỹ. Lâm Viễn hoang mang Hạ lão gia kia không phải chỉ là một lão già thôi à? Sao lại cất giữ lắm châu báu ngọc ngà vậy ta? Hay ông nghiện trang sức? Thích cross-dressing?

Miên man với những suy nghĩ bất thường trong đầu, Lâm Viễn với tay lấy một ly người bồi bàn ở bên cạnh đưa qua, uống một ngụm, khụ, anh cứ tưởng thứ chất lỏng vàng óng này là nước chanh, hoá ra là Champagne.

“Có nước chanh hay nước dưa hấu, nước dừa, nước táo,... đại loại không phải đồ uống có cồn không?” Lâm Viễn hỏi người phục vụ.

Người phục vụ ngờ ngàng một lát rồi đáp, “A, có, để tôi đi đổi cho ngài.”

“Có Coca thì quá tốt.” Lâm Viễn cười tủm tỉm.

Anh thích Coca, nó khiến anh thấy vui vẻ, cũng không biết vì sao! Đại để tối thứ Năm, thứ Sáu nào anh cũng tay cầm coca, miệng nhai khoai tây chiên ngồi xem giải ngoại hạng Anh. Tất nhiên, ôm quả dưa hay nhắm chân gà cay với bia cũng thi thú, mặc khi ấy trời tối mịt, buồn ngủ díp mắt ra cũng ăn đứt cái nơi hoa lệ kiểu cách mà thối hoắc, à không, thơm ngát ngây cùng thứ Champagne vừa cay vừa đắng này.

“Có ạ.” phục vụ đành định bưng cái ly Champagne đi thì bị giữ lại. Một bàn tay vươn đến từ đằng sau Lâm Viễn, cùng lúc có bóng đen đổ lên người anh, anh chợt thấy như có cơn gió lạnh len qua sống lưng.

Mí mắt nhấp nháy, Lâm Viễn quay lại, quả nhiên là Hạ Vũ Thiên đang sa sầm mặt mày đứng cạnh hệt như anh thiếu nợ anh ta vậy.

Đưa ly Champagne nhét vào tay Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói đúng một chữ, “Cầm.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ đành cầm lấy cái ly, bực dọc nhìn cậu phục vụ kia.

Phục vụ bị Hạ Vũ Thiên dọa ột mẻ, vội vàng vàng chạy khỏi đó.

Lâm Viễn ngẩng đầu, Hạ Vũ Thiên đang trầm mặc nhìn anh. Hồi lâu sau, Lâm Viễn trấn tĩnh nói, “Có thể uống bia được không? Màu giống nhau mà!”

Mắt Hạ Vũ Thiên loé lên, Lâm Viễn ngoan ngoãn đưa lên miệng uống một hớp, tửu lượng anh không cao, sau mà say khướt thì chính kẻ kia sẽ lãnh đủ! Nghĩ xong, uống tiếp hai ngụm nữa, thâm than vãn – rượu đắt tiền với đồ ăn đắt tiền đều giống nhau, trông thì đẹp mà vào miệng rồi lại muốn phun ra!

Người đến chào hỏi Hạ Vũ Thiên không dứt, Lâm Viễn thấy mình đứng bên chẳng khác nào con chó cảnh. Người nào đi ngang qua đi qua chào Hạ Vũ Thiên xong cũng đánh mắt sang phía anh một cái như muốn hỏi – Ồ, anh Hạ, đây là chó à? Giống gì thế?

Bị sầm soi đến phát cáu, Lâm Viễn muốn trốn đi nhưng ý đồ chưa kịp thực hiện đã bị Hạ Vũ Thiên túm cổ áo kéo về. “Không yên được một lúc hả?”

Lâm Viễn ngoáy ngoáy tai, thấy Hạ Vũ Thiên trừng mắt liền thu tay về, nhìn trái nhìn phải, đoạn hỏi, “Phải đứng đến khi nào?”

“Buổi đầu giá còn chưa bắt đầu.”

“Hơ.” Lâm Viễn tiu nghỉu, xoay người bước bước.

“Đứng lại.” Hạ Vũ Thiên nhìn anh. “Đi đâu đấy?”

Lâm Viễn ra vẻ ta đây đáp lại. “Đi WC, không cho đi tôi giải quyết luôn ở đây nhá!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Đi đi.”

Lâm Viễn cong môi. Thoát khỏi đám người, qua cửa lớn, tới hành lang vắng tanh, anh mới nhẹ nhàng thở ra. Liếc đông liếc tây, thấy cuối hành lang có chữ “toilet” liền hai tay xỏ túi quần, đứng đà dĩnh đỉnh đi vào.

Rửa mặt. Lâm Viễn nghĩ cũng nên tiện thể đi “giải quyết vấn đề” luôn nhỉ? Rõ ràng chỉ có mình mình, về chậm chừng nào hay chừng ấy, đỡ phải chuốc khổ vào thân.

Mở cửa ra, Lâm Viễn bước vào một gian chuyên biệt, vừa đóng cửa lại đã nghe bên ngoài “cạch” một tiếng. Theo sau là tiếng hai người cãi nhau.

“Cậu điên rồi!?” một người đóng cửa, hạ giọng nói, “Đây là địa bàn của Hạ Vũ Thiên, không muốn sống nữa sao?”

Vừa nghe ba chữ “Hạ Vũ Thiên”, lỗ tai Lâm Viễn bắt giác dựng lên. Thú vị đây, có chuyện để hóng rồi chẳng?

“Thì sao?” người còn lại cắn răng nói. “Cùng lắm thì chết chung!”

Lâm Viễn há hốc mồm – chết chung? Say hả?

“Bình tĩnh lại đi! Sao cậu mang súng vào được?” có tiếng quần áo cọ vào nhau, chắc đang giằng co khẩu súng...

Lâm Viễn chau mày... súng?

“Không việc gì đến anh!” thanh âm lạnh lùng đáp lại. “Hôm nay tôi sẽ cho Hạ Vũ Thiên nợ máu phải trả bằng máu!”

“Đừng ngốc thế, bên anh ta nhiều người như vậy, chưa đến gần cậu đã bị bắn thủng rồi!”

“Khi diễn thuyết mở màn buổi từ thiện chỉ có mình anh ta lên trên bục, tôi không tin anh ta sẽ mang ai lên cùng!”

“Giấu khẩu súng đi đã, nhờ có người...”

Hai người nói đến đây liền nhất loạt im lặng.

Lâm Viễn cả kinh, theo bản năng lùi dần ra sau, linh tính mách bảo – không phải chứ? Nếu bọn họ biết có người nghe lén thì anh một viên kẹo đồng là đủ thẳng cẳng rồi. Hạ Vũ Thiên kia, hại chết ông rồi!

Y như rằng có tiếng bước chân tiến lại gần. “Rầm!” một phát, cánh cửa gian đối diện bị mở ra, rồi đến cửa bên cạnh... Trái tim treo ngược cành cây, Lâm Viễn nghĩ bụng, cửa này mà mở thì anh sẽ đá một cước rồi chạy thiệt lẹ.

Nhưng trước khi người kia mở cửa phòng anh đang đứng thì đột nhiên có tiếng cửa toilet bị đẩy ra. Ai đó đi đến, hình như là hai người, vừa nói vừa cười, có vẻ đang thảo luận chuyện chốc nữa chụp ảnh trong bữa tiệc.

Người mới vào xem chừng nhận ra bên trong có hai người, cũng cảm thấy bọn họ hơi kỳ quái liền dừng nói nhìn thoáng qua.

“Đã bảo uống ít thôi mà.” một trong hai người ban nãy lấp lửng một câu rồi đỡ cái người hận Hạ Vũ Thiên thấu xương kia đi ra ngoài.

Lâm Viễn xác định bọn họ không còn ở đây liền ngồi phịch lên bồn cầu, thở dài... Hú hồn!

Anh thoáng suy tư, người nợ thật sự muốn giết Hạ Vũ Thiên, tuy rằng Hạ Vũ Thiên chết là đáng đời, cũng là trừ hại cho dân. Lâm Viễn xoa cằm, mở cửa ra đã không thấy ai, hai người vừa mới vào chắc đang ở trong gian nào đó rồi.

Rời khỏi gian phòng, đẩy cánh cửa toilet ra, liếc chung quanh, trên hành lang không một bóng người, anh ba chân bốn cẳng chạy về.

Lòng nặng trĩu đi vào đại sảnh, thấy Hạ Vũ Thiên đang tán dóc với người ta. Ngó xung quanh... anh không biết bộ dáng hai người kia ra sao, chỉ nhớ giọng, có nên nói cho Hạ Vũ Thiên biết không?

“Sao lẽ mề thế?”

Lâm Viễn đang mải suy nghĩ, chợt nghe bên tai có giọng nói vang lên, thanh âm lạnh băng quen thuộc, vừa ngược lên đã thấy khuôn mặt như bị tảo bón của Hạ Vũ Thiên. Ngán ngấm. Thôi làm thật anh ta cũng hay, vì hoà bình của thế giới.

“Nghĩ gì đó?” Hạ Vũ Thiên ngơ vực nhìn Lâm Viễn.

“A...” Lâm Viễn xoa xoa tai hỏi, “Anh... lát nữa sẽ lên diễn thuyết à?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày. “Thì sao?”

“Ông chủ Hạ!”

Lâm Viễn chưa kịp mở miệng thì đã bị tiếng gọi phía sau cắt ngang, một ông trung niên hói đầu lùn tịt đang dẫn hai cậu thanh niên đi đến.

Hạ Vũ Thiên quay đầu gật chào, “Vương bá phụ.”

“Ha ha.” người được gọi là Vương bá phụ kia vừa cười vừa bắt tay Hạ Vũ Thiên nói mấy lời xã giao.

Lâm Viễn đứng một bên, chút nữa làm cách nào để Hạ Vũ Thiên đừng lên diễn thuyết? Anh ta có chết cũng không sao, nhưng anh sẽ gặp nguy, Hạ gia trừ anh ta ra còn cả đồng biến thái khác!

“Lại đây, Triệu Nhân, Triệu Nghị, vị này là Hạ Vũ Thiên, hai đứa nên kêu một tiếng anh Hạ.” người đàn ông đẩy hai người trẻ tuổi về phía trước.

Hạ Vũ Thiên thoáng lướt nhìn bọn họ đưa ánh mắt dò hỏi vị Vương bá phụ kia.

Vương bá phụ cười nói, “Triệu Nhân là con của ông Triệu, Triệu Nghị là cháu ông ấy.”

Hạ Vũ Thiên hiểu ra gật đầu cười với hai người đó. Triệu Nghị cũng cười chào, “Ông chủ Hạ.”

Người kêu Triệu Nhân chỉ nói một câu, “Không dám trèo cao.”

Lâm Viễn cau mày, sắc mặt trắng bệch... chính là giọng hai người kia! Người có súng chính là Triệu Nhân!

Lúc này, trên bục truyền đến tiếng thông báo của người dẫn chương trình, “Xin kính mời chủ nhân của bữa tiệc từ thiện lần này, ngài Hạ Vũ Thiên lên phát biểu.”

Đám người lập tức vỗ tay. Triệu Nhân đi ra xa, Triệu Nghị vội đuổi theo.

Lâm Viễn sợ hãi, thấy Hạ Vũ Thiên đưa ình cái ly liền bảo, “Anh... đừng đi có được không?”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên ấn cái ly vào trong tay anh, tiến sát lại cười cười, để lại câu nói “Cậu nên hôn tôi mới đúng.” rồi đi thẳng.

Không ít người bị động tác của Hạ Vũ Thiên thu hút, cũng chú ý đến đối tượng được anh đối xử thân mật vô cùng là Lâm Viễn. Trong khi Lâm Viễn đầu đổ mồ hôi lạnh. Từ xa nhìn thấy Triệu Nhân đang rút tay vào túi quần... Sắp chết người đó, làm thế nào đây!

13. Chương 13: Hiểu Nhầm

Lâm Viễn sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, Hạ Vũ Thiên thì khoan thai vừa đi vừa nói, nhất cử nhất động thông dong chưa kìa, bình tĩnh chưa kìa, khí phách chưa kìa...

Chỉ là Lâm Viễn hiện không có tâm tư để thưởng thức, anh còn mãi theo sau Triệu Nhân, hai mắt anh đều dán lên người cậu ta. Có nên tung hô lên không? Chỉ cần hét “thằng nhỏ có súng!” là xong chuyện. Nhưng Lâm Viễn nảy ra ý khác, vừa nảy ở trong toilet nghe Triệu Nhân nói vì báo thù nên mới xuống tay với Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn không muốn Hạ Vũ Thiên chết, mà nào phải là vì anh có lòng trắc ẩn gì cho cam, anh và Hạ Vũ Thiên giờ cùng ngồi trên một con thuyền, anh ta còn sống ngày nào anh được nhờ ngày ấy. Nhưng anh với Hạ Vũ Thiên không thù, anh với Triệu Nhân không oán, nếu anh nói ra thì... Hạ Vũ Thiên là ai? Xã hội đen đó nha, lưu manh có văn hoá đó nha, cam đoan anh ta sẽ không bỏ qua cho Triệu Nhân, thế không phải anh gián tiếp hại chết con nhà người ta sao? Triệu Nhân chẳng qua tuổi trẻ bột bột thôi, tốt nhất nên đi khuyên cậu ta “bể khổ vô biên, quay đầu là bờ” vậy.

Nghĩ rồi Lâm Viễn gặt gao bám sát Triệu Nhân.

Hạ Vũ Thiên đi lên trên, nhìn xuống tìm Lâm Viễn thì thấy Lâm Viễn đang lén lút theo sau Triệu Nhân. Anh khẽ chau mày sinh nghi, lại trông Triệu Nhân, cậu ta cúi gầm mặt, tay đút vào túi quần, không biết đang nghĩ gì.

Lòng thoáng dao động, Triệu Nhân đang mặc Âu phục thời thượng được cắt may khéo léo, xuất thân gia thế hiển hách, tại sao khi mặc Âu phục cậu ta lại xỏ tay túi quần, có phải Lâm Viễn đâu!

Nghĩ đến đây, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Hạ Vũ Thiên càng sâu hơn... Ba của Triệu Nhân – Triệu Quảng trước đây đã bị anh nắm tay trên khá nhiều mỗi làm ăn, ông ta vì bệnh tim tái phát mà qua đời, để lại không ít nợ nần, về sau để trả nợ, mẹ cậu ta đã bán nhà. Chỉ trong một đêm hai mẹ con bọn họ từ chốn vinh hoa phú quý bỗng chốc rơi vào cảnh bần hàn, nghe nói cũng vì hăm hực chuyện này mà mẹ cậu ta đã tự sát để lại cậu ta côi cút một thân một mình. Hiện Triệu Nhân đang sống trong nhà anh họ, cũng chính là Triệu Nghị kia.

Nói đi cũng phải nói lại, Triệu gia khánh kiệt không phải lỗi của Hạ Vũ Thiên, Triệu Quảng đầu tư vào thị trường chứng khoán, do không chống đỡ nổi với khủng hoảng kinh tế nên mới đi xuống. Ông ta nợ Hạ thị không ít, thiếu tiền thì gán nợ bằng công ty thôi... Hơn nữa Hạ thị chỉ đoạt công ty của ông ta, còn những kẻ truy đuổi hai mẹ con họ là người thân, là bạn bè Triệu Quảng khi ông ta còn sống. Cái này gọi là tan đàn xẻ nghé, ông ta vừa qua đời, cô nhi quả phụ hiển nhiên phải đứng mũi chịu sào. Bên cạnh đó, Hạ Vũ Thiên chỉ coi Triệu Nhân là loại tép riu bạc nhược, hết như đứa nhóc mới bảy, tám tuổi, chẳng hề biết phân đấu. Hơn hai mươi tuổi rồi chứ có còn nhỏ nhít gì đâu, ăn học ở nước ngoài bao năm mà không thể bảo vệ nổi sản nghiệp cha mình lưu lại.

Hạ Vũ Thiên dù mãi suy nghĩ mãi vẫn chú ý đến từng cử động nhỏ của Triệu Nhân, một mặt bắt đầu phát biểu.

Từng đứng ở vị trí này không biết bao nhiêu lần, anh dùng giọng đọc trôi chảy, ngữ điệu cao nhã, khoé mắt lại vô thức liếc về phía Lâm Viễn. Cậu ta mắt tròn trĩnh nhìn chòng chọc vào bàn tay đút vào trong túi quần của Triệu Nhân. Hạ Vũ Thiên thật muốn bật cười... canh me kiểu gì mà như mèo rình chuột thế kia.

Vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên vốn dày dạn kinh nghiệm, thấy anh chú ý tới Lâm Viễn và Triệu Nhân liền nhất loạt quay về phía này, hai tay Triệu Nhân đang nắm gì đó, xuyên qua lớp vải mỏng của tây trang, vệ sĩ nhìn thấy hình dáng khẩu súng.

Đồng thời, Lâm Viễn phát hiện Triệu Nhân dường như sắp rút súng.

Mấy vệ sĩ mau chóng tiếp cận Triệu Nhân. Ở bên này, ánh mắt đầy hận thù của Triệu Nhân chỉ một mực hướng về Hạ Vũ Thiên. Tay tiếp tục giấu trong túi, Triệu Lâm chậm rãi rút lên, bóng súng đã lộ ra.

“A!” Lâm Viễn đột nhiên kêu toáng lên, âm thanh tuy không lớn nhưng giữa không gian lặng như tờ, mọi người đều đang lắng nghe Hạ Vũ Thiên diễn thuyết thì tiếng kêu này của Lâm Viễn đã khiến tất cả đều ngoảnh lại nhìn anh. Triệu Nhân cũng bị anh dọa cho giật bắn mình. Cậu ta vừa quay đầu lại đã thấy Lâm Viễn đứng ngay cạnh từ bao giờ, cách đó không xa là vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên đang đi tới, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lâm Viễn vội đến ấn tay của cậu ta vào trong túi. “Lộ đồ này, dùng xong phải cất kỹ chứ!”

Triệu Nhân sững sốt, ánh mắt hiếu kỳ của những người đứng đó dán vào túi của Triệu Nhân làm cậu ta thấy căng thẳng. Lâm Viễn giúp cậu ta che giấu, còn dặn dò, “Táo bón thì ăn chuối tiêu ấy, đừng dùng thuốc thật, không tốt cho cơ thể, lơ mơ còn bị trĩ nữa đó.”

“Phụt...” mọi người nhin không được cười rộ lên, có một cậu nhóc còn hỏi, “Thuốc thật là gì ạ?”

“Đi thôi!”

Triệu Nhân mặt tái mét, Triệu Nghị đứng cạnh kéo cậu ta chạy ra khỏi đại sảnh, đóng cửa lại, xuống bằng thang máy, chạy ra xe phóng thẳng về nhà.

“Phù...” mãi đến khi xe đi được một quãng, Triệu Nghị mới thở hắt ra. “May mà có thằng nhóc kia, không thì chúng ta đã thành cái sàng rồi.”

Triệu Nhân tuy giận Lâm Viễn ăn nói bậy bạ nhưng cũng hiểu nếu vừa rồi không có anh ta, có lẽ bản thân sẽ xong đời. Triệu Nhân đâm chiêu hỏi, “Anh ta không phải là người của Hạ Vũ Thiên hả? Vì sao lại giúp chúng ta?”

Triệu Nghị lắc đầu nói, “Dù thế nào thì lần này cậu đã khiến Hạ Vũ Thiên nghi ngờ, thời gian tới phải biết giữ mình một chút.”

Triệu Nhân gật đầu. “Em biết rồi.”

Triệu Nhân, Triệu Nghị đã chuẩn trước, Lâm Viễn nhẹ cả người, vừa quay đầu liền bắt gặp không ít người nhìn mình cười trộm. Lâm Viễn chớp mắt lia lịa, tức thì ý thức được mình đã làm Hạ Vũ Thiên mất mặt, ngẩng lên, quả nhiên Hạ Vũ Thiên vừa nói mấy câu cuối xong thì xuống dưới hung hăng trừng mắt với anh.

Lâm Viễn lạnh cả gáy – chết chắc rồi.

Sau khi Hạ Vũ Thiên xuống thì buổi đấu giá mới bắt đầu, MC chủ trì buổi đấu giá, những người mua sẽ giờ tầm bắng bên cạnh lên.

“Lâm Viễn, anh vừa mới làm gì thế?” Hạ Vũ Khải đi tới cạnh Lâm Viễn, tọc mạch hỏi. “Hình như anh hai có vẻ mất hứng.”

“À...” Lâm Viễn cười gượng. “Tôi có nhiều lúc sẽ lơ lờ...”

Hạ Vũ Khải gật gật đầu tỏ ra thông cảm. “Tất cả những người trước của anh hai đều không dám làm ảnh muối mặt... đây là chuyện ảnh ghét nhất.”

“Thật... thật không?” Lâm Viễn nhếch miệng cười. May mà tôi không phải người yêu của anh ta, tình cờ góp vui thôi, Hạ Vũ Thiên chắc không nhỏ mọn đến mức ấy nhỉ?

Hạ Vũ Thiên ở cách đó không xa đang chuẩn bị rời đi, anh liếc nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn cũng dè chừng quan sát anh. Ánh mắt chạm nhau, Lâm Viễn vội ngửa cổ nghiêng cứu trần nhà, làm bộ cái gì cũng chưa thấy.

Hạ Vũ Thiên đứng yên tại chỗ neho mắt, Hạ Vũ Khải huých Lâm Viễn. “Anh hai đang nhìn anh đó.”

Ngốc hả? Cứ làm như không phát hiện ra thiên hạ sẽ đại loạn ấy! Bất đắc dĩ, Lâm Viễn phải đưa mắt về phía Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên giơ tay, cụp bốn ngón lại, chỉ để lại đúng một ngón, ngoắc ngoắc... không phải đang gọi chó thì là gì!

Lâm Viễn phùng phùng lửa giận, nhưng chân vẫn di chuyển, ai kêu Hạ Vũ Thiên có súng chứ! Lâm Viễn anh từ trước đến nay quen khuất phục cường quyền rồi! Chân như có chì nhưng vẫn ung dung bước tới.

“Không phải muốn về à?” Hạ Vũ Thiên nói. “Giờ về được rồi.”

“Hơ...” Lâm Viễn về mặt chân thành. “Đây là lần đầu tiên tôi tham dự một buổi đấu giá, tôi muốn ở lại xem... có vẻ thú vị. Anh đi trước, tôi có thể đi nhờ xe hay kêu taxi... Ai nha.”

Lâm Viễn chưa nói hết đã bị Hạ Vũ Thiên túm cổ kéo đi.

“Tôi tự đi được, thế này xấu hổ lắm!” Lâm Viễn chụp cánh tay Hạ Vũ Thiên, chợt nghe Hạ Vũ Thiên trầm giọng, “Còn biết xấu hổ?”

Lâm Viễn lảm bảm, “Ai biết là không thể kêu... có phải người ta có ý đâu.”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn vào thang máy, nhấn nút.

“Đừng tưởng tôi mù... Lâm Viễn à, cậu ăn của tôi, dùng đồ của tôi mà lại đi giúp người ngoài?”

Lâm Viễn tròn mắt, giả bộ ngây thơ giải thích, “Không có, tôi thề trên danh dự của Mao Chủ tịch là không có!”

Thang máy xuống tầng hầm, Hạ Vũ Thiên lôi Lâm Viễn ra.

Lâm Viễn hét cách dành để Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe, lòng thầm chửi, “Triệu Nhân cá mực kia, tôi đây mà có làm sao, thành ma chắc chắn đi ám cậu đầu tiên! À không... đi tính sổ với Hạ Vũ Thiên trước rồi mới đến cậu!”

Lâm Viễn thận trọng lui vào một góc trong ghế, giữ khoảng cách với Hạ Vũ Thiên, khoang xe vốn rộng rãi giờ lại có vẻ chật chội. Lâm Viễn nghĩ Hạ Vũ Thiên có tiền thì mua quách cả đoàn tàu đi, như vậy anh ta sẽ ở khoang đầu, còn anh sẽ chui tọt xuống khoang dưới cùng!

Hạ Vũ Thiên cũng không làm gì tiếp mà chỉ châm một điếu thuốc.

“Lý do?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt. “Cậu ấy táo bón...”

Hạ Vũ Thiên ngay tức khắc nhả một đám khói vào mặt anh.

“Khụ khụ.” Lâm Viễn ho khan mấy tiếng, Hạ Vũ Thiên áp lại gần, sắc mặt âm trầm, ánh mắt đáng sợ, lạnh lẽo cắt tiếng, “Lâm Viễn, chắc cậu chưa hiểu rõ tôi nên mới lớn mặt như thế... Cậu có tin tôi sẽ chặt cậu thành tám khúc rồi cho Lý Cố đến làm cậu đứng lên được không?”

Lâm Viễn nuốt một ngụm nước miếng, sau một hồi mới nói, “Cái đó... anh uy hiếp đương nhiên tôi sợ... nhưng mà... tôi là bác sĩ, chuyện anh vừa nói hơi bị... phản khoa học.”

Nói chưa hết câu đã bị Hạ Vũ Thiên tóm cổ áo.

“Được rồi, được rồi!” Lâm Viễn cuống quýt lùi ra sau. “Quân tử chỉ dùng miệng không dùng chân tay, cách xa tôi ra chút chút.”

Hạ Vũ Thiên chưa từng lo lắng cho ai đến thế, Lâm Viễn căn bản không biết chuyện của xã hội đen, lại ỷ vào chuyện trong một năm sẽ không bị giết nên mới to gan dám nói bừa. Một ngày nào đó phải dạy dỗ cho cậu ta một trận mới được.

“Nói!” giận dữ trừng mắt.

Lâm Viễn méo miệng đem mẫu đối thoại mình lén nghe trong toilet khai ra, còn cả khi Hạ Vũ Thiên lên diễn thuyết kể tuốt tuần tuốt.

Hạ Vũ Thiên nghe xong cau mày. “Sao không nói cho tôi?”

Lâm Viễn hấp tấp bào chữa, “...Tôi nào dám nói lung tung, cậu ta có súng!”

Hạ Vũ Thiên nhích lại gần Lâm Viễn, nâng cằm anh lên cười hỏi, “Hay là cậu nghĩ tôi bị giết cũng tốt?”

“Í!” Lâm Viễn tròn xoe mắt ngây thơ nhìn anh. “Lo gì, vừa rồi nếu tôi không nói, anh đã bị bắn rồi, đúng là quen cần cần!”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, ngữ khí đột nhiên trở nên ám muội. “Nói như vậy là cậu đã cứu mạng tôi, muốn tôi báo đáp thế nào?”

Lâm Viễn nhìn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Thật hay giỡn đó?”

“Muốn gì?” Hạ Vũ Thiên cười. “Nói, cái gì tôi cũng có thể đáp ứng!”

Lâm Viễn suy nghĩ, nhướn mày hỏi, “Thật?”

“Thật.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Lâm Viễn sờ sờ cằm cân nhắc, nhìn cái vòng trên tay, rồi nghe Hạ Vũ Thiên bổ sung, “Không tính những chuyện trái với giao ước.”

Lâm Viễn chán ngán vênh môi, nghĩ rồi đáp, “Ừm, tôi muốn One Piece bản giới hạn có bìa cứng, còn muốn chữ ký của Eiichirou Oda.”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên nhăn mày. “One piece? Là bộ truyện cậu đọc?”

“Ừ.” Lâm Viễn mỉm cười.

Hạ Vũ Thiên trầm tư một lát, bất thành linh đưa tay nắm cầm Lâm Viễn hung dữ. “Giỏi thật nha, mạng của tôi, theo cậu chỉ đáng một bộ truyện tranh?!”

Lâm Viễn lườm nguýt. “Tôi... có nói thế đâu!”

Hạ Vũ Thiên mặt thoáng dịu đi một chút, lại nghe Lâm Viễn không sợ chết bồi thêm, “Anh tuổi gì mà đòi so với truyện tranh?”

Hạ Vũ Thiên có cảm giác “phụt” một tiếng, trong não như có sợi dây nào bị chặt đứt!

14. Chương 14: Mỗi Nhử

Thấy dáng vẻ dữ tợn kia của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn bèn lùi dần về phía sau, anh lên giọng phê phán, “Ai kia đó nha, tôi dù sao cũng cứu anh một mạng, không mua truyện cho tôi cũng không thể làm được những chuyện khác chứ gì? Lý nào lại vậy!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn về mặt “như thế là bất nhân” của Lâm Viễn, cũng chẳng thèm chấp nhát với cậu ta nữa, nghĩ một lúc rồi hỏi, “Cậu nghe Triệu Nhân nói tôi nợ máu phải trả bằng máu?”

“Ừ... A!” Lâm Viễn đột nhiên kêu lên, Hạ Vũ Thiên bị anh dọa giật bắn người. Lâm Viễn gọi với lên lái xe, “Dừng lại!”

Lái xe ngay lập tức làm theo, xe của vệ sĩ phía sau cũng dừng, mấy vệ sĩ còn tưởng có chuyện liền nắm chặt súng trong túi, nín thở đi ra.

Lúc bấy giờ, Lâm Viễn mở cửa xe chạy vụt xuống, tới chỗ người bán khoai nướng rong trước cửa một siêu thị ven đường, nói, “Loại ruột đỏ, chọn củ mập ấy!”

Mấy người vệ sĩ chợt nhen lên khát khao muốn bóp chết Lâm Viễn ngay tại trận, họ nhẹ nhàng thở phào trở vào trong xe.

Lâm Viễn xách cái túi khoai to tướng chạy về, ngồi yên vị trên xe, anh hỏi, “Anh Thường, có ăn khoai không? Em mua hai phần đó.”

A Thường bối rối nhìn về mặt của Hạ Vũ Thiên từ kính chiếu hậu, anh trả lời, “Dạ dày tôi không tốt, ăn khoai sẽ tức bụng.”

“À há...” Lâm Viễn gật gù, cầm lấy một củ bửa ra, quả nhiên là khoai ruột đỏ chính hiệu liền nức nở khen, “Hết sảy!”

Cầm củ khoai nóng bỏng tay kia, Lâm Viễn cắn một miếng, quay sang, Hạ Vũ Thiên mang sắc mặt phức tạp quan sát anh, anh bèn chia một nửa củ khoai mời, “Ăn không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Không ăn thì thôi, Lâm Viễn lại tiếp tục chén.

Tới khi về đến Hạ gia, Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn xuống xe, trở về phòng.

Mới tới cửa đã thấy một người thanh niên cao gầy đang đứng chờ ở phòng khách. Hạ Vũ Thiên bước vào, anh ta vội đứng lên, đi tới cung kính cúi chào Hạ Vũ Thiên, khoé mắt lướt nhanh qua Lâm Viễn.

Hạ Vũ Thiên bảo Lâm Viễn tay cầm túi khoai. “Lên phòng trước đi.”

“Không cho lên tôi cũng muốn lên.” nghĩ thầm, Lâm Viễn thủng thẳng đi lên.

“Mọi chuyện đã được xử lý tốt.” người kia nhỏ giọng báo cáo với Hạ Vũ Thiên.

“Ừm.” Hạ Vũ Thiên gật gật, cùng anh ta vào thư phòng, đóng cửa lại bàn bạc tỉ mỉ.

Lâm Viễn ở một mình trong phòng nằm xem truyện ăn khoai nướng, kim ngân đồng hồ dần chuyển từ số chín sang số mười hai... Hạ Vũ Thiên với người kia nói chuyện gì mà lâu vậy nha?

Nghĩ nghĩ, cũng chẳng liên quan đến anh, Lâm Viễn tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Đúng lúc anh vừa tắt đèn thì cửa gian phòng ngoài bật mở, dựa vào tiếng bước chân, Lâm Viễn biết Hạ Vũ Thiên đã trở lại. Kệ đi, vờ ngủ cho rồi.

Một lát sau, bỗng nghe thấy tiếng Hạ Vũ Thiên mở cánh cửa thông sang phòng anh.

Lâm Viễn thắc mắc – đêm hôm khuya khoắt còn sang đây làm gì?

Hạ Vũ Thiên đi tới đầu giường Lâm Viễn, có vẻ như trầm tư xoi mói anh hồi lâu. Lâm Viễn nhắm nghiền mắt không phát ra tiếng động, vờ ngủ là hay nhất, đỡ dính phải phiền phức.

Qua tầm năm phút, Hạ Vũ Thiên đứng dậy đi ra, Lâm Viễn lại nghe thấy tiếng đóng cửa.

“Ra rồi?” Lâm Viễn chống cằm nghĩ... Bộ hay lắm sao? Ra ra vào vào cũng không ngại mệt. Trở mình, đi ngủ tiếp vậy. Sau một lúc, cửa lại mở ra, ai đó lại đi vào.

Lâm Viễn lấy cái gối úp lên đầu – phiền muốn chết!

Có tiếng cởi áo vest, là một trong những thói quen của Hạ Vũ Thiên trước khi đi ngủ, đồng thời, cánh cửa kính mở ra thêm lần nữa, Hạ Vũ Thiên đi vào hỏi, “Vì sao không ngủ trên giường tôi?”

Lâm Viễn tự thôi miên mình – đang ngủ nha. Hạ Vũ Thiên lật cái gối che lấp mặt Lâm Viễn ra. “Khỏi phải giả bộ nữa, cậu ngủ hay không tôi lại không biết sao?”

Lâm Viễn vểnh môi, không cam tâm mở to mắt đáp, “Sao tôi biết anh có cho phép tôi ngủ ở trên giường anh không.”

“Sau này nếu tôi không có ở đây cũng phải ngủ trên giường tôi!” Hạ Vũ Thiên ra lệnh.

Lâm Viễn ngáp dài một cái, nhỏ giọng lầu bầu, “Vừa rồi có nói đâu...”

“Ai ngờ cậu chậm tiêu như thế,” Hạ Vũ Thiên phàn nàn, chuẩn bị đi tắm. “Hôm nay ngủ sớm thế hả?”

“Sáng mai phải đến bệnh viện làm việc.” Lâm Viễn trả lời, lại đưa tay tắt đèn, đột nhiên phát hiện đầu giường có một hộp chocolate nhỏ không biết từ đâu ra. Anh thích ăn vặt nhưng mà là đồ nướng, cánh gà cay linh tinh, chocolate à... Đầu phải anh mua, lẽ nào Hạ Vũ Thiên đem tới?

Nghĩ vậy, Lâm Viễn cầm một viên chocolate lên xem, hỏi Hạ Vũ Thiên đang đi về phía phòng tắm. “Ê, chocolate của anh à?”

Hạ Vũ Thiên quay đầu nhìn thoáng qua rồi lắc. “Không.”

“Thế sao lại ở đây... ban nãy trước khi tôi đi ngủ làm gì có.” Lâm Viễn gãi đầu gãi tai.

Hạ Vũ Thiên lập tức cảnh giác hỏi, “Ban nãy có người đến?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Đâu có... mà không phải đó là anh hả?”

Vừa mới dứt lời, Hạ Vũ Thiên nhanh tay đoạt lấy viên chocolate ném thẳng xuống dưới sân.

Lâm Viễn thầm nghĩ không ăn cũng đừng lãng phí chứ, bất thành linh nghe từ bên dưới “BÙM!” một tiếng như tiếng xe nổ.

Một lúc lâu sau Lâm Viễn mới có phản ứng, mở cửa nhìn ra, dưới sân khói bốc lên...

“Vào ngay!” Hạ Vũ Thiên lôi Lâm Viễn lại, kéo kín rèm. Thoáng chốc, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, vệ sĩ ủa vào.

“Đại ca?”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt. “Có người đã tới đây.”

Đám vệ sĩ nhìn nhau – không thể nào.

“Đi điều tra đi!” Hạ Vũ Thiên túm Lâm Viễn theo. “Kiểm tra những người còn lại trong nhà một lượt.”

Lâm Viễn mơ mơ màng màng bị Hạ Vũ Thiên tha đi, lơ mơ hiểu đôi chút, người vừa vào khi nãy không phải Hạ Vũ Thiên, nhưng lạ thật, tiếng bước chân người này rất giống Hạ Vũ Thiên.

“Cậu vừa nói tôi qua đây?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Chính cậu thấy?”

Lâm Viễn lắc đầu nói, “Tôi nghe tiếng chân giống của anh nên tưởng là anh, lúc đó tôi vờ ngủ.”

Hạ Vũ Thiên nghe xong gật đầu, Lâm Viễn vẫn chưa hiểu lắm. “Viên chocolate vừa này là gì thế? Sao vừa ném xuống là “bùm”?”

“Có lẽ là thuốc nổ dạng nhỏ... tiếng nổ không lớn, chắc kẻ đó chỉ muốn hù dọa cậu thôi.” Hạ Vũ Thiên rút một điều thuốc ra hút.

“Vì sao lại dọa tôi?” Lâm Viễn ngu ngơ. “Mà không phải là dọa anh?”

Hạ Vũ Thiên nhìn anh. “Cậu nghĩ tôi có bao nhiêu khả năng sẽ ăn viên chocolate kia?”

Lâm Viễn bĩu môi không đáp, ngồi trên sofa ngẩn người. “Đó là ai nhỉ? Có thể tự do ra vào Hạ gia.”

“Chưa rõ.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Trước giờ chưa từng có chuyện như thế này, người ngoài không thể vào, trừ phi có người cho vào.”

“Ồ...” Lâm Viễn suy nghĩ. “Vì sao lại muốn dọa tôi? Tôi có phải xã hội đen đâu.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm Lâm Viễn một lúc, ngồi lại gần anh, cười, “Hiện tại chỉ có mình cậu biết mình không ở trong giới thôi.”

Lâm Viễn khoé miệng giật giật, lẩm bẩm. “Xem như gặp quạ đen vậy.”

“Ngày mai đừng đến chỗ Lý Cố nữa, đi theo tôi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Lúc này chạy loảng quảng rất nguy hiểm.”

Lâm Viễn mất hứng. “Liên quan gì đâu...” trong lòng oán thăm, “Ồ cùng anh mới nguy hiểm, toàn do anh hại tôi.”

Chẳng bao lâu, vệ sĩ trở lại, nói vào tai Hạ Vũ Thiên vài câu. Hạ Vũ Thiên cau mày, vẻ mặt khó coi. Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên biến sắc, không rõ là vui hay buồn nhưng trông thật sự dọa người.

“Biết rồi.” Hạ Vũ Thiên gật, ngoắc ngoắc tay gọi Lâm Viễn. “Phòng đã được kiểm tra, về đi ngủ được rồi. Mai tôi có việc, cậu cứ đến bệnh viện đi, tôi sẽ phái người theo cậu.”

Nói xong, Hạ Vũ Thiên vội vã đi ra.

Lâm Viễn hơi ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng lẩn như chạch của người kia, mắt nheo lại – tò mò à ghen.

Không lảng nhăng thêm nữa, Lâm Viễn thông dong về phòng, vừa đặt đầu xuống gối là lẩn ra ngủ, đương nhiên anh ngủ trong phòng của mình. Sáng sớm hôm sau, lúc tỉnh dậy vẫn phát hiện vẫn nằm nguyên chỗ cũ, cảm thấy kỳ kỳ, bèn chạy ra gian ngoài... Hạ Vũ Thiên không ở trong phòng, có lẽ cả đêm đã không về.

Tuy hiểu kỳ chuyện gì đã khiến Hạ Vũ Thiên tối hôm qua lại trở nên bất thường như thế nhưng Lâm Viễn cũng không hỏi nhiều, chỉ đi tìm lái xe chở đến bệnh viện của Lý Cố.

Vừa tới bệnh viện, thấy Lý Cố vội vàng đến sát đầu mở trán nhào đến ôm lấy anh như mèo thấy mỡ. “Lâm Viễn, chưa chết sao!”

Lâm Viễn cứng người lườm Lý Cố. “Đúng là chẳng nói được mấy câu dễ nghe. Phải rồi, sao đông như thế?”

“Có một chiếc xe trở học sinh tiểu học bị lật, nhưng các em bị thương không nặng, nên mới đưa đến đây.”

“Ừ.” Lâm Viễn thay áo blouse, mau chóng cùng Lý Cố khám bệnh.

Lâm Viễn sợ nhất là khám cho trẻ con, trẻ con là loài sinh vật kỳ dị, nhỏ nhẹ dễ dàng là oà khóc, nghiêm khắc thì càng khóc lớn, có ba mẹ bên cạnh khóc, không có ba mẹ cũng khóc... Mười đứa nhóc trước mặt bị dọa ột mẹ đồng thanh khóc hu hu, Lâm Viễn vội biến đổi vẻ mặt từ đều giả sang hoà ái dễ gần đi dỗ mấy đứa.

Khổ sở ra ngoài hít thở, Lâm Viễn bưng cốc uống một ngụm cà phê. Tình cảnh này dù có bận bù đầu nhưng so với ở cạnh Hạ Vũ Thiên cả ngày phải căng óc ra thì vẫn dễ chịu hơn.

Đúng khi ấy, Lâm Viễn có cảm giác ai đó đang vỗ vai mình, phía sau vang lên tiếng người, “Bác sĩ, tôi muốn tìm một em học sinh tên Tôn Miếu.”

Lâm Viễn quay đầu lại ngó người thanh niên mặc đồ cao bồi trước mắt, coi bộ có vẻ gấp gáp, chắc vừa chạy tới... nhìn quen quá nha?!

“A?” người này sững sốt, giật mình. “Không phải Lâm Viễn đó sao?”

Lâm Viễn nhớ ra, là Tôn Lâm hôm qua đã cùng anh chơi bóng.

“A, tôi biết rồi, cậu tới chỗ này thực tập à?” Tôn Lâm cười nói. “Thảo nào chưa từng gặp qua, ra cậu ở khoá đã tốt nghiệp rồi!”

Lâm Viễn ngoác miệng, chẳng muốn dính chính nữa, dù sao cũng không thân sơ gì, đoạn cười hỏi, “Muốn tìm người?”

“Ừ.” Tôn Lâm gật đầu. “Có một em tên Tôn Miểu, là cháu tôi, ba mẹ đều đã đi công tác. Nghe nói chỉ bị trầy da thôi nên tôi đến đón.”

“Tôi đi giúp anh xem.” y tá ngồi trực cười tủm tỉm đi vào. Lâm Viễn uống xong cà phê thì thấy Lý Cố sống dở chết dở đi ra, nằm thẳng cẳng trên ghế than thở, “Tôi ghét trẻ con!”

...

Hạ Vũ Thiên một mình lái xe đến một nơi hẻo lánh ngoại ô thành phố. Một ngôi nhà lấp ló sau những tán cây xanh mướt dần dần hiện ra.

Mở cánh cửa sắt khép hờ, Hạ Vũ Thiên đặt chân bước vào, tầng hai có bóng người thoáng qua.

Khẽ thở dài, Hạ Vũ Thiên đẩy cửa. Trên gác nhỏ của tầng hai, một người đang tựa vào lan can ngoài ban công.

“Sao lại trở về?” Hạ Vũ Thiên đi đến sau người nọ. “Không phải tôi đã bảo cậu tạm thời đừng xuất hiện sao?”

“Người ở đâu cũng thế thôi, không an toàn là không an toàn, vô vị chính là vô vị.” người nọ hai tay chống cằm, hỏi Hạ Vũ Thiên, “Chocolate hôm qua có thích không?”

Hạ Vũ Thiên chau mày. “Đúng là cậu!”

Người nọ cười tủm tỉm. “Tôi chỉ muốn gặp con người ngây thơ chịu chết thay mình, cậu ta đáng yêu thật đấy, tôi thấy hơi chướng mắt nên đã tặng cậu ta chút quà gặp mặt.”

“Cậu ta rất quan trọng với bọn tôi, cậu nên biết điều một chút đi.” Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc.

“Nhắc mới nhớ, cậu ta trẻ như vậy, trông còn có vẻ thật thà.” người nọ cười hỏi Hạ Vũ Thiên. “Kéo người không liên quan vào cuộc, không áy náy sao?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh. “Áy náy? Cậu nghĩ tôi còn có thứ đó sao?”

“Đúng vậy... suýt nữa quên anh không còn là người nữa rồi.” người nọ cười gật gù. “Vậy anh tính khi nào động thủ?”

“Hiện tại đuôi cáo còn chưa lộ.” Hạ Vũ Thiên đáp. “Chờ kẻ đó có động tĩnh hăng hay.”

Nói xong, anh bước xuống dưới lầu, còn không quên nhắc nhở, “Đừng gây chuyện nữa.”

Người kia cười cười, từ trên lầu hai gửi xuống một nụ hôn gió cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên vài phần bất đắc dĩ rời khỏi nơi đó.

15. Chương 15: Chuyện Tình Cảm

Trò chuyện với Tôn Lâm được dăm ba câu, Lâm Viễn được cậu ta mời đi ăn. Nhìn cậu nhỏ đang nắm tay Tôn Lâm, anh thoáng phân vân, ai muốn ăn với trẻ con chứ...

Tôn Lâm mỉm cười. “Nhà nó ngay gần đây, để tôi đưa nó về sau đó chúng ta ra biển làm một bữa, được không?”

“Biển?” Lâm Viễn giật mình hỏi, “Ở đây có thể nhìn thấy biển à?”

“Có thể.” Tôn Lâm cười. “Tôi đi câu suốt. Đồng ý chứ?”

“Được.” Lâm Viễn thấy tụi nhóc đã được khám xong xuôi hết rồi, liền đánh mắt sang Lý Cố. Lý Cố khoát tay nói, “Đi đi, đừng ngại bỏ lại người ta cô đơn lẻ bóng chết già ở đây.”

Lâm Viễn cởi áo blouse, cùng Tôn Lâm đi ra ngoài.

Đến cửa, y như rằng có xe đang chờ anh và mấy Men in Black cách đó khá gần mau chóng bám theo, phỏng chừng hoài nghi thân phận của Tôn Lâm.

Tôn Lâm bối rối hỏi Lâm Viễn, “Từ lâu tôi cứ thắc mắc mãi, nhà cậu có thể lực lắm à, mà sao bao nhiêu vệ sĩ đi theo thế?”

“Ai, vệ sĩ gì chứ.” Lâm Viễn nhún vai. “Nếu có vệ sĩ thật thì tôi còn cần gì phải đến bệnh viện làm việc nữa. Là như thế này, gần đây tôi gặp chút chuyện nên những người này đi theo để bảo vệ tôi.”

“Cậu gặp chuyện gì?” Tôn Lâm hiếu kỳ.

“Chắc, lỡ tay làm một chuyện ghê ời đất trời, thế là bị một tên xã hội đen vô duyên chỉ số thông minh thấp tè mặt lạnh như tiền bám riết.” Lâm Viễn thuận miệng nói.

“Khụ khụ...” Hạ Vũ Thiên đang ngồi trong văn phòng xem sổ sách, nhấp một ngụm cà phê thì tự nhiên ho sặc sụa, lỗ tai bên trái nóng nóng, mí mắt bên phải giật từng búng. Bất giác đáng về lác các của Lâm Viễn loé lên trong đầu, anh thở dài.

Lúc này, thư ký gõ cửa bước vào báo với Hạ Vũ Thiên, “Ông chủ, có ngài Thẩm đến.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu, thấy một chàng trai quần jeans, áo sơ mi trắng đang đứng trước cửa. Người này có nét của con lai, diện mạo vô cùng anh tuấn, mái tóc vàng nhạt được cắt ngắn, làn da trắng như tuyết, ngũ quan hài hoà nổi bật tinh xảo như búp bê.

Hạ Vũ Thiên gật đầu. “Cậu chính là Thẩm Dực?”

“Đúng thế, ông chủ Hạ.” Thẩm Dực có chút dè chừng cầm một xấp giấy tiến tới.

Hạ Vũ Thiên nhìn xấp giấy, hỏi, “Đây là bản thiết kế của cậu?”

“Đúng,” Thẩm Dực trả lời. “Tôi có hứng thú với hạng mục này, tuy là do công ty khác đấu thầu nhưng vẫn muốn thử một lần.”

“Tôi rất vừa lòng với thiết kế của cậu, cậu có thể tham gia thiết kế công trình này, bắt đầu từ hôm nay.”

Trên mặt Thẩm Dực lộ vẻ sung sướng, Hạ Vũ Thiên nói thêm, “Nhớ nộp cho tôi một bản kế hoạch tỉ mỉ.”

“Đương nhiên.” Thẩm Dực tiếp nhận tài liệu từ Hạ Vũ Thiên rồi xoay người đi.

Hạ Vũ Thiên hút một điếu thuốc, hờ hững dõi theo bóng Thẩm Dực đi ra.

...

Lâm Viễn cùng Tôn Lâm mua cả đồng đồ ăn vặt tới bờ biển, chỗ này nói chính xác là một bãi đá chứ không phải bãi cát, gần đây còn có cái đập lớn chưa xây xong. Hai người chọn một chỗ bằng phẳng ngồi xuống ăn.

Tôn Lâm xoay lại nhìn Men in Black đang chậm rãi đi theo. “Bọn họ phải theo cậu đến chừng nào? Không khó chịu sao? Chẳng tự do gì cả.”

“Tôi biết đâu đấy.” Lâm Viễn nhún vai.

“Ừm... cậu đặc tội với xã hội đen à?” Tôn Lâm hỏi. “Tôi có người thân quan hệ rất rộng, mà cũng khá quan tâm đến tôi. Hay để tôi hỏi thử xem có thể giúp cậu được không nhé?”

Lâm Viễn cười nhìn Tôn Lâm, xua tay. “Ai da, không sao đâu, có mấy Men in Black lận, nhờ hôm nào đụng độ người ngoài hành tinh thì bọn họ sẽ cứu tôi mà, đừng để tâm.”

“Không phiền đâu.” Tôn Lâm nói. “Tôi coi cậu như bạn bè, cậu không cần phải khách sáo.”

Lâm Viễn cười cười. “Yên tâm, nếu cần nhất định sẽ tìm cậu.”

Sau đó, hai người tiếp tục trò chuyện, vì đều thích thể thao, bóng rổ rồi bóng đá nên có khá nhiều thứ để nói, đề tài còn lan man sang phim ảnh, trò chơi,... Tán gẫu qua giữa trưa rồi đến tận khi trời sâm sẩm tối, cả hai mới đứng dậy phủi mông măn nguyệt đi về.

Bước song song bên Lâm Viễn, Tôn Lâm gợi ý, “Ngày mai ở trường có trận bóng rổ, cậu có tới không? Hôm cậu đi rồi, các anh em đều nhắc tôi lần sau gọi cậu đến nữa.”

Lâm Viễn suy nghĩ, hỏi, “Vẫn ở trường?”

“Ừ.”

“Vậy ngày mai đi, nếu không bận tôi sẽ đến.” Lâm Viễn hớn hử đáp.

Ngẩng mặt lên liền bắt gặp một chiếc xe màu đen trước cửa bệnh viện của Lý Cố. Hạ Vũ Thiên tay dứt túi, miệng ngậm thuốc, tựa bên ngoài xe, mắt dính lên người Lâm Viễn.

Lâm Viễn thấy không ít các cô gái xinh đẹp đi ngang qua đều liếc mắt trộm ngắm anh ta. Ày, kẻ này mặt người dạ thú, đừng bị lừa bởi bề ngoài nha, dân anh chị thứ thiệt đó. Các chị em ơi, mau tránh xa anh ta ra!

“Lâm Viễn.” đi qua ngã tư, Tôn Lâm giúi cái túi nylon vào tay Lâm Viễn. “Tôi đi trước, ngày mai cậu nhớ đến đây!”

“Ồ, có thời gian nhất định sẽ tới.” Lâm Viễn gật gật, Tôn Lâm vỗ vai anh rồi đi. Lâm Viễn cầm cái túi nhàn nhả về bệnh viện, không cam tâm tình nguyện bước qua chỗ Hạ Vũ Thiên.

Tới nơi, Lâm Viễn hỏi, “Sao anh lại đến đây?”

Hạ Vũ Thiên khoé miệng giật giật. “Chưa đợi lâu.”

Lâm Viễn khó hiểu. “Sao không gọi điện trước?”

Hạ Vũ Thiên vẻ mặt tỉnh bơ nhún vai. “Đã bảo chưa đợi lâu mà, đi ăn không? Lên xe.”

Lâm Viễn hồ nghi nheo mắt lại. “Hôm nay anh có chuyện gì vui à?”

“Ồ.” Hạ Vũ Thiên không phủ nhận.

Lâm Viễn hơi kinh ngạc, Hạ Vũ Thiên của hôm nay điềm đạm lịch sự, khác hẳn với cái kẻ sát khí đằng đằng mọi bữa.

Hạ Vũ Thiên vắt chéo chân ngồi trong xe. “Lâm Viễn, cậu thích người cùng giới hay khác giới?”

Lâm Viễn chun mũi đáp, “Hỏi thừa, tôi đây thẳng, về sau nhất định sẽ sinh một cô con gái rứa.”

Hạ Vũ Thiên ngoảnh lại đối diện với anh. “Là bé gái sao?”

Lâm Viễn ngẩn người rồi cười. “Là bé gái.”

Hạ Vũ Thiên nhướn nhướn mày. “Vì sao? Bình thường người ta thích con trai hơn chứ?”

“Sao phải nuôi một thằng con cứng đầu cứng cổ hả?” Lâm Viễn mỉm cười. “Sinh con gái rất hay, hiền lành lại hiếu thảo, về sau lớn lên dù học hành không đến nơi đến chốn, không tìm được một chỗ làm ngon lành thì... lại nói, gen tôi chất lượng như vậy, nếu cưới cô vợ xinh đẹp chút, con khi sinh ra sẽ là một bé gái khả ái, sau gả ột chàng trai tốt bụng nào đó thì cũng hả lòng hả dạ quá đi chứ?”

Hạ Vũ Thiên đắm chiêu nhìn Lâm Viễn một lúc. “Vậy đời này cậu có khao khát gì không? Như lý tưởng hay hoài bão?”

“Tôi chả có hoài bão gì hết.” Lâm Viễn thản nhiên. “Từ nhỏ đến lớn đều không có.”

“Như vậy sao biết phấn đấu?” Hạ Vũ Thiên cảm thấy buồn cười.

“Ai bảo không có ước mơ thì không biết phấn đấu?” Lâm Viễn quay lại nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh có biết Zidane năm tuổi đá bóng đến đôi giày còn không có... Anh ấy khi đó đã bóng đơn giản là sở thích mà thôi,

bé tí ai đã mơ đến chuyện sau này làm một cầu thủ đẳng cấp quốc tế đâu? Mỗi người đều là bước từng bước một, tôi chỉ biết hôm nay mình muốn làm gì, ngày mai muốn làm gì, còn ước mơ lại là chuyện ngày mai của ngày mai. Tôi nào biết ngày mai và hôm nay sẽ phát sinh những cái gì? Nói không chừng mai mạng đã chẳng còn. Ước mơ chỉ là thứ viễn vông.”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày. “Cậu còn trẻ như thế, đột nhiên chết không phải là đáng tiếc sao?”

“Chuyện này cùng tuổi tác đâu có liên quan?” Lâm Viễn khinh thường ngó Hạ Vũ Thiên. “Anh nghĩ chết khi vẫn là trẻ con hay khi đã hai mươi tuổi thì hơn?”

Hạ Vũ Thiên nhìn anh.

“Nếu chọn một trong hai, tôi thà chết khi còn bé, đối với cha mẹ và cả bản thân đều ngoài hơn phần nào, chưa nhận thức thế giới sâu sắc, bản thân chưa từng chịu khổ cũng không để cho người khác chịu khổ, chưa từng thích ai cũng không có ai quá lưu luyến mình, chết là hết, vô tư đi. Thứ hai, cha mẹ khi ấy vẫn còn trẻ, thấy đứa con vừa mới sinh đã ra đi, bọn họ có thể sinh đứa khác, không phải vội.” Lâm Viễn nhún vai. “Nếu qua tuổi hai mươi mà chết, thế thì thảm rồi, lưu luyến đồ ăn này, tiếc nuôi bộ phim ngày mai không còn xem được nữa này, trận bóng thứ Bảy phát đơ không được, nếu còn có người yêu thì... ôi thôi, bị kịch, bị kịch.”

“Cậu có người yêu không?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

“Không định kiếm.”

“Sao lại thế?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Chừng này tuổi rồi...”

“Tôi đã từng có bạn gái.” Lâm Viễn thoải mái đáp. “Nhưng đúng khi ấy mẹ tôi qua đời nên tôi phải về quê mai táng cho bà, sau khi bà đi, tôi chẳng còn lòng dạ yêu với chả đương nữa, tôi thì không sao nhưng đã khiến người ta muộn màng hơn một năm, giờ gặp tôi cô ấy còn coi như kẻ thù. May mà sau đó lại êm xuôi, bằng không tôi đã làm lỡ chuyện đại sự của cô ấy rồi... nên mới nói, không phải thích thật lòng thì khỏi phải tìm kiếm nữa.”

“Vậy vấn đề sinh lý cậu giải quyết như thế nào?”

Lâm Viễn nhăn mặt. “Tôi với anh tuy đã trưởng thành, nhưng anh chỉ là người đứng, tôi không muốn đề cập đến chuyện tế nhị với anh.”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Khi nào cần, tôi có thể giúp cậu tìm mấy cô vừa ý.”

Sắc mặt Lâm Viễn trầm xuống, anh trợn trắng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Không cần, anh cho tôi là người thế nào chứ?”

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Sống là phải biết hưởng thụ lạc thú trước mắt, đã nghe qua câu này chưa?”

“Chúng ta sinh ra đúng là để tận hưởng lạc thú trước mắt.” Lâm Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nhưng tận hưởng đến mấy cũng không nên để lại hậu quả, kể cả khi có giải quyết bằng tiền bạc đi chăng nữa, chuyện này tôi vẫn muốn đường đường chính chính cùng với người mình thích hơn, nếu không đến một ngày đó gặp được đúng ý trung nhân, lúc làm chuyện này sẽ cảm thấy có lỗi với cô ấy.”

Hạ Vũ Thiên bật cười, cho rằng lý luận của Lâm Viễn rất thú vị. “Làm cách nào mà khi gặp người đó cậu xác định được cô ấy là người cậu thích?”

Lâm Viễn trầm nghĩ – bộ đầu óc có vấn đề hay sao mà thích hay không thích cũng chẳng rõ.

Hạ Vũ Thiên hỏi nghiêm túc, “Thử tưởng tượng, hôm nay tôi gặp cậu, thấy cậu hay hay, tôi thích... Ngày mai tôi gặp người nào đó, còn đẹp hơn cả cậu, thế là tôi thích hơn... lại cứ thế, ngày kia lại thích người khác hơn nữa, thì đến khi nào mới gặp được người mình thích nhất? Chẳng lẽ cứ gặp được người này thì sẽ bỏ lại tất cả những người trước sao?”

Coi Hạ Vũ Thiên như không khí, Lâm Viễn khẽ thở dài, chống cằm ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Hạ Vũ Thiên vẫn chưa chịu bỏ cuộc. “Sao, bí rồi?”

Lâm Viễn nửa đùa nửa thật nhìn Hạ Vũ Thiên. “Đúng rồi, trong sân có mấy con chó, anh thích chó à?”

“Ồ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu. “Tôi thích Doberman, hung dữ lại biết nghe lời.”

“Hai con trong nhà đúng là dữ nha.” Lâm Viễn bắt mắt. “Hôm đó suýt nữa đã cắn tôi.”

“Lát để tôi mang cậu đi chào bọn nó.” Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Bọn nó sẽ không hung tợn với cậu nữa.”

“Ô? Nghe lời như thế hả?” Lâm Viễn giật mình.

“Dĩ nhiên.” Hạ Vũ Thiên gật.

“Nếu sau này có người tặng anh vài con khác giống quý, về ngoài, bản tính không thua gì con Doberman đó đối với anh, anh có đổi không?”

“Không.” Hạ Vũ Thiên nghĩ rồi lắc đầu.

“Vì sao?” Lâm Viễn cười nói. “Quan điểm của anh là thích thứ tốt nhất còn gì.”

“Mấy con đó là tốt nhất rồi.” Hạ Vũ Thiên đáp. “Không có con nào tốt hơn đâu.”

“Sao dám khẳng định? Có rất nhiều giống Doberman đoạt giải trong các cuộc thi quốc tế trên TV, có thể là Doberman huyết thống hoàng tộc, hoặc loài biết nói...”

“Chó sao nói được?” Hạ Vũ Thiên ngứa mắt trông Lâm Viễn.

Lâm Viễn nhếch mép. “Nhìn chung là thứ tốt, đối với anh, anh sao lại không đổi?”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, có vẻ đang nghiền ngẫm.

“Anh đúng là khờ.” Lâm viễn dùng cái xiên thịt xỉa xỉa răng, thấy Hạ Vũ Thiên neho mắt nhìn mình bèn nhận ngay ra tâm trạng anh ta vốn đang lên giờ đã bị anh đập xuống rồi. Anh vội lấp liếm, “Ý tôi là, anh có tình cảm với mấy con chó kia, có tình cảm nên mới thấy bọn nó là tốt nhất, dù có ai muốn đổi, anh cũng không đổi.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn. “Chó với người không giống nhau.”

Lâm Viễn cười cười gật gù. “Chó và người tất nhiên khác nhau... nhưng anh cũng thật là...”

“Tôi thì sao?”

“Anh nghĩ đi, anh dành tình cảm cho chó, nhưng với con người thì không, anh chỉ coi họ như công cụ.” Lâm Viễn nhún vai. “Cái này gọi là báo ứng, anh không thể hiểu hết người khác nhưng thừa hiểu chính bản thân mình, anh cũng biết mình đối với người khác ra sao thì họ sẽ coi anh y như vậy. Trong thế giới của anh, con người vốn dĩ là sinh vật máu lạnh, so ra còn kém cả chó.”

“Mạnh miệng nhỉ.” Hạ Vũ Thiên nắm lấy cằm Lâm Viễn. “Tôi hỏi cậu, tình cảm là cái quái gì? Tình cảm có thể cho cậu cơm ăn áo mặc sao? Có thể giúp cậu thoát khỏi nguy hiểm sao?”

Lâm Viễn gạt tay Hạ Vũ Thiên ra. “Anh nói tình cảm vô dụng thì là vô dụng, nhưng nếu anh bảo nó hữu dụng thì thực sự nó có thể mang lại phép màu cho anh.”

“Vớ vẩn.” Hạ Vũ Thiên cười cười, có vẻ không đồng tình.

Lâm Viễn thần nhiên. “Anh không tin kẻ anh, tôi tin là được.”

16. Chương 16: Trò Chơi Mới

Hai người về đến nhà. Lâm Viễn rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Từ trong phòng tắm đi ra, lấy khăn lau tóc cho khô, anh ngó thấy Hạ Vũ Thiên đang ngồi trên giường lật xem một đồng ảnh chụp cùng tư liệu.

Lâm Viễn mon men lại gần. “Ồ, đang ngắm ảnh kiều nữ à? Không phải anh đồng tính sao? Cô này đẹp nha, đôi mắt thật hút hồn.”

Hạ Vũ Thiên buông ảnh quay sang nhìn Lâm Viễn. “Đều là nam cả đó.”

“Ồ?” Lâm Viễn kinh ngạc, giật lấy cái ảnh soi kỹ, ánh sáng trong ảnh chụp được xử lý khéo léo trở nên nhu hoà, người trong ảnh đích thị là mỹ nhân, còn đẹp hơn cả nữ giới, làn da trắng nõn láng mịn!

Lâm Viễn vênh môi với Hạ Vũ Thiên, “Anh không phải thích đàn ông à, sao lại đi tìm người giống nữ thế, tôi biết gay chân chính không như vậy.”

Hạ Vũ Thiên sờ cằm. “Nói đúng điểm then chốt đó, nhưng dù có chuyện này thật thì đây chẳng qua chỉ là đồ chơi thôi.”

Lâm Viễn nghe hai chữ “đồ chơi” thấy chướng tai liền hỏi, “Chọn làm gì thế? Ai cũng đẹp nhỉ.”

“Tìm tình địch cho cậu.” Hạ Vũ Thiên buột miệng.

“Hơ?” Lâm Viễn ù ù cạc cạc. “Tôi còn lâu mới cùng gay tranh giành người yêu.”

“Nên mới bảo là diễn thôi.” Hạ Vũ Thiên đẩy đồng ảnh lại. “Cậu thích ai?”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái, ngẫm ngẫm. “A? Muốn diễn đau thương quần quai sao? Anh gặp người mới quen kẻ cũ là tôi, sau đó tôi biến mất, đúng không? Cao chạy xa bay! Một năm sau anh tìm tôi về tuyên bố nốt cái di chúc cho xong chuyện!” – chủ ý này quá tuyệt!

Hạ Vũ Thiên cười lạnh. “Đừng có mơ!”

Lâm Viễn tiu nghỉu. “Xương à nha.”

“Không cần gấp, có thể từ từ luyện tập.” Hạ Vũ Thiên nói. “Còn phải chờ một khoảng thời gian nữa.”

“Anh định mưu tính chuyện gì thế?” Lâm Viễn khó hiểu. “Đang sống êm bẽ lạng sao lại muốn đi tìm tình địch cho tôi?”

Hạ Vũ Thiên xoa cằm. “Sự tình dần chuyển biến theo hướng phức tạp, tôi cần dời bớt sự chú ý lên người cậu đi.”

Lâm Viễn ngồi xếp bằng trên thảm, ngửa mặt quan sát Hạ Vũ Thiên. “Không phải trong lòng anh đã có người nên mới để tôi làm lá chắn cho à?”

Hạ Vũ Thiên ngậy người nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn khoác khăn lên vai, vuốt cằm. “Tôi đã nghĩ suốt, công việc của anh tôi không thể giúp, chuyện di chúc nghe cũng hợp lý đấy, có điều mọi sự trong nhà chẳng phải đều đã vào tay anh rồi sao? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể giải thích là chuyện tình cảm, anh để mọi người dồn hết sự chú ý lên người tôi, như vậy người anh thật sự yêu sẽ không gặp nguy hiểm, đúng chứ?”

Hạ Vũ Thiên trầm tư một lúc lâu, rồi buông lời khen ngợi, “Thông minh đấy.”

“Khắc khắc.” Lâm Viễn cười. “Thật sự đúng là như vậy hả?”

“Người kia cũng không thể xem như người yêu của tôi nhưng đối với tôi rất quan trọng. Tôi đã từng mắc nợ cậu ta, nhiều người không hiểu chuyện, chỉ cho rằng cậu ta từng là bạn tình của tôi, cho nên không ít người tìm cách dò hỏi tung tích của cậu ta. Nếu cậu ta bị bắt, chắc chắn sẽ bị thủ tiêu. Người này chết cũng chẳng sao nhưng mà tôi sẽ gặp chút phiền toái, tôi muốn dùng cậu để thu hút sự chú ý của bọn họ, để bọn họ cảm thấy cậu mới chính là người tôi yêu.”

Lâm Viễn nhíu mày. “Hoá ra, anh vì bản thân nên mới bảo vệ anh ta chứ không phải vì tình cảm?”

“Hiện giờ không phải lúc nói đến chuyện tình cảm, nhưng khi mọi chuyện êm xuôi, tôi nghĩ mình và cậu ta cũng có cơ hội nên mới âm thầm bảo vệ cậu ta. Có một số việc, sau này hẵng bàn tới.”

Lâm Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai. “Ai, động vật máu lạnh như anh mà trong lòng cũng dành chỗ ột người thì vẫn chưa hết đường cứu chữa đâu, tôi sẽ cố gắng giúp hai người.”

Hạ Vũ Thiên hơi bất ngờ, hỏi lại, “Cho cậu tiền, cậu không muốn, cưỡng ép cậu, cậu không chịu, nhưng chỉ đơn giản vì tôi có tình cảm với người kia nên bằng lòng giúp?”

Lâm Viễn gãi đầu. “Không hẳn, dù sao cũng không thấy anh quá đáng ghét.” đoạn đứng lên lau tóc. “Ngày mai có không có việc gì nhỉ, tôi muốn đi chơi bóng.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Không có...”

Nhìn Lâm Viễn lững thững đi về phòng ngủ, Hạ Vũ Thiên buông mấy tấm ảnh trong tay xuống, khoé miệng nhếch lên – tình cảm sao? Đây là nhược điểm của cậu à? Lâm Viễn...

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Lâm Viễn có cảm giác cổ hơi đau, gối sao lại cứng thế này? Quay lại thì y chóc, Hạ Vũ Thiên biến thái kia đang ôm anh ngủ.

“Này!” Lâm Viễn ngồi xuống. “Ông dù gì cũng sáu mươi cân lận, anh bố nhà nó đừng có thích ôm thì ôm, không chừa chút thể diện cho ông hả!”

Hạ Vũ Thiên khẽ cử động, mái tóc bình thường gọn gàng giờ hơi rối, ánh mắt mơ màng. “Sáu mươi cân? Sao tôi không cảm thấy như vậy?”

“Biến.” Lâm Viễn đập Hạ Vũ Thiên một cái, nhảy xuống giường xem đồng hồ. Hơn tám giờ rồi, anh bèn vội vã mặc quần áo, định tới bệnh viện rồi chiều đi chơi bóng.

Hạ Vũ Thiên chống cằm nhìn Lâm Viễn.

“Sao hôm nay anh rảnh vậy, không ra ngoài sao?”

“Chắc tôi sẽ đi, có muốn đi cùng không?” Hạ Vũ Thiên mỉm cười.

“Không.” Lâm Viễn lắc đầu.

“Cùng đi đi.” Hạ Vũ Thiên ngồi dậy thay đồ.

“Tôi muốn đến bệnh viện.” Lâm Viễn nói. “Chiều còn đi chơi bóng.”

“Buổi sáng không tới Lý Cố cũng không mệt chết được.” Hạ Vũ Thiên vừa rửa mặt vừa nói. “Cũng sẽ không làm cậu trễ trận bóng.”

“Anh muốn đi đâu?” Lâm Viễn hỏi. “Chuyện biến thái tôi không làm đâu đó.”

Hạ Vũ Thiên bật cười. “Cậu đi với tôi đi, tôi không thích một mình tới chỗ ấy.”

Lâm Viễn khẽ nhăn mày, thấy vẻ mặt Hạ Vũ Thiên dường như u ám hẳn, anh liền gật đầu. “Thôi được, đi thì đi.”

Nửa giờ sau, hai người rời khỏi nhà. Hạ Vũ Thiên đọc báo trên xe, Lâm Viễn ngồi bên, xem bản tin trên TV được trang bị bên trong. Hai người ăn sáng ngay ở xe, Hạ Vũ Thiên theo gợi ý của Lâm Viễn, ăn bánh tráng trứng.

Xe hướng về phía ngoại ô thành phố, sau hơn nửa giờ, đỗ lại trước cửa một viện điều dưỡng. Lâm Viễn chau mày, anh là bác sĩ, dựa vào cung cách viện điều dưỡng này, anh biết – đây là bệnh viện tâm thần.

“Anh đến bệnh viện tâm thần làm gì?”

Hạ Vũ Thiên mở cửa, đi xuống. “Gặp một người.”

Lâm Viễn theo sau Hạ Vũ Thiên băng qua một vườn hoa nhỏ, nhiều bác sĩ thấy Hạ Vũ Thiên thì chào hỏi thân thiết như đã quen từ lâu. Lâm Viễn vào khu bệnh xá, xuyên qua hành lang dài gấp khúc, nghe văng vẳng có tiếng kêu thảm thiết từ đâu đó, anh thoáng khó chịu.

“Bệnh viện tâm thần chính là như vậy,” Hạ Vũ Thiên nói. “Ở trong đây, kẻ điên sống hạnh phúc hơn những kẻ bình thường.”

Lâm Viễn phì cười. “Không điên ai lại đưa đến bệnh viện tâm thần làm gì?”

“Trước kia tôi đã từng ở đây.” Hạ Vũ Thiên bất giác nói.

Lâm Viễn mắt tròn mắt dẹt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh có tiền sử bị tâm thần?”

Hạ Vũ Thiên bình tĩnh cười vang. “Ai bảo nhất định phải bị tâm thần mới được đến bệnh viện tâm thần?”

Lâm Viễn lặng im, sau lưng như có cơn gió lạnh thổi qua.

Đi theo Hạ Vũ Thiên đến một gian phòng ở tầng ba, nói là phòng bệnh nhưng kỳ thực có vẻ giống nhà giam hơn, điều kiện sống tuy tốt nhưng khắp nơi vây quanh bởi những thiết bị lạnh lẽo.

“Ngài Hạ đến gặp bà Hạ?” y tá hỏi.

Hạ Vũ Thiên gật đầu.

Bà Hạ... không lẽ vợ Hạ Vũ Thiên? Lâm Viễn nhìn vào bên trong cửa sổ. Không phải, đó là một người đàn bà tóc bạc trắng, vóc dáng tiêu tụy, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm cây thập tự trên tường.

Thấy Hạ Vũ Thiên lặng lẽ chăm chú quan sát người kia, Lâm Viễn liền hỏi, “Ai thế?”

“Mẹ tôi.” Hạ Vũ Thiên trầm ngâm một lát.

Lâm Viễn nhũu mày – quả nhiên.

“Sao bà lại ở đây?” Lâm Viễn tuy không thích tọc mạch vào chuyện riêng của người khác nhưng anh cũng không phải kẻ lãnh đạm, ở vào hoàn cảnh này, dù chỉ là xã giao cũng nên tỏ vẻ quan tâm một chút.

“Anh em chúng tôi không phải cùng một mẹ sinh ra.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên nói. “Nhưng mẹ tôi là người duy nhất còn sống. Những người trẻ trung xinh đẹp ở nhà chính sau này là do ba tôi tìm về, tiếc là không một ai sinh được con trai cho ông.”

Lâm Viễn nghe chuyện, thoáng bối rối hỏi, “Vì ba anh là xã hội đen? Mẹ anh đã ở với ông từ trước sao?”

“Nội tình đằng sau đó không thể nói gọn trong một hai câu được.” Hạ Vũ Thiên ngoảnh mặt đối diện với Lâm Viễn. “Luận thứ bậc tôi là con cả, vì những người lớn hơn tôi, đều đã chết.”

Lâm Viễn im thin thít, Hạ Vũ Thiên và anh không sống trong cùng một thế giới.

“Ba anh em tôi sống đến tận bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì.” Hạ Vũ Thiên lại quay đầu, tiếp tục theo dõi người phụ nữ đang ngơ ngẩn kia. “Không phải chúng tôi vô tình mà vì tình cảm chỉ hại chết chúng tôi.”

Lâm Viễn gãi đầu, có lẽ đối với người lớn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt như Hạ Vũ Thiên, bản thân anh thoát nhìn có vẻ quá mức ngây thơ.

“Nhưng,” Hạ Vũ Thiên nhếch miệng. “Lời cậu nói tối hôm qua tôi đã suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý.”

“Hả?” Lâm Viễn ngớ người.

“Bây giờ đã khác xưa.” Hạ Vũ Thiên dăm chiêu. “Có lẽ nên thử cái gọi là tình cảm xem sao.”

Lâm Viễn sững sờ, chẳng biết vì lý do gì mà chợt thấy đồng cảm với Hạ Vũ Thiên.

Thật lâu sau, Lâm Viễn mới mở miệng, “Vì sao lại mang tôi đến đây?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Ai mà biết, chỉ là không muốn đến một mình.”

Lâm Viễn méo miệng im bất, nhưng cái nhìn của anh về Hạ Vũ Thiên đã có chút đổi khác, con người này vốn lạnh lùng khó ưa nhưng cũng không thể trách anh ta, do hoàn cảnh xô đẩy mà thôi.

Rời khỏi bệnh viện tâm thần, khi xe trở về nội thành cũng đã vào giữa trưa, Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn đến một khách sạn cao cấp dùng bữa, cố ý chọn phòng kín, cẩn thận dạy Lâm Viễn cách ăn.

Lâm Viễn lần này ngoan ngoãn, nhất nhất nghe theo Hạ Vũ Thiên. Có cái bằng đại học có khác, trí nhớ hơn người, học một biết mười. Hạ Vũ Thiên rất vừa lòng, hôn lên đầu anh một cái, cười nói, “Ng ngoan lắm.”

Lâm Viễn bỗng thấy khó ở, buồn nôn thối mồm!

Ăn cơm xong, Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn đến trường của Tôn Lâm. Lâm Viễn như có ma đuổi cuống quýt chạy khỏi xe vọt vào khúc rẽ, biến mất khỏi tầm mắt Hạ Vũ Thiên mới chậm chân lại, lắc lắc đầu thông thả bước đi.

“Lâm Viễn.” Tôn Lâm từ xa xa vẫy anh.

Lâm Viễn neho mắt nhìn một nhóm sinh viên khoẻ khoắn tươi roi rói đang chơi bóng rổ trên sân, chợt nghĩ chắc Hạ Vũ Thiên chưa từng được thưởng thức cảm giác khoan khoái giản đơn này, hay ngày nào đó đưa anh ta tới chơi một trận? Nghĩ đến đây, Lâm Viễn vội gõ đầu mình, chết tiệt, nghĩ vớ vẩn gì chứ, Hạ Vũ Thiên là kẻ thù của anh! Quảng tất cả ra khỏi đầu, Lâm Viễn nhảy vào sân, vứt áo sang một bên, chơi tới bến!

...

“Thiếu gia.” A Thường lái xe, chở Hạ Vũ Thiên về công ty, đột nhiên gọi anh.

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu. “Sao?”

A Thường tần ngần một chốc. “Lâm Viễn là đứa trẻ ngoan.”

“À...” Hạ Vũ Thiên cười cười. “Rồi sao?”

A Thường không đáp, lại tiếp tục lái xe.

“Anh theo tôi bao lâu rồi nhỉ?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Từ năm thiếu gia mười sáu tuổi.” A Thường trả lời. “Cũng được mười mấy năm rồi.”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu nói. “Vậy chắc anh biết thôi thích nhất cái gì.”

A Thường lặng người đáp, “Dạ, biết.”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu đọc báo.

Xe tới công ty, Hạ Vũ Thiên bảo A Thường, “Đi đón Lâm Viễn đi, rồi kể chuyện của tôi cho cậu ta... Cái gì nên nói, hẳn trong lòng anh đã rõ?”

A Thường sắc mặt tái nhợt, hồi lâu sau mới gật đầu. “Dạ.”

Hạ Vũ Thiên vừa lòng, xuống xe vào công ty.

A Thường quay xe lại, lái đến ngôi trường kia. Tới nơi, anh từ từ đi bộ dọc theo rìa sân. Trên sân có vài cậu thanh niên tràn trẻ sức sống đang chơi bóng, tiếng cười đùa vui vẻ thỉnh thoảng truyền đến.

A Thường châm một điếu thuốc, ngồi xuống bậc thang bên sân, mải mê ngắm thăm cổ, không biết thời gian đã qua bao lâu, bất chợt cảm thấy phía sau lạnh lạnh. Giật mình ngược lên, Lâm Viễn đang cầm hai lon Coca cười với anh.

“Lâm thiếu gia.” A Thường hồi hộp.

“Anh không chơi à?” Lâm Viễn lấy khăn lau mồ hôi, kẹp một lon Coca giữa hai gối, mở lon còn lại đưa cho A Thường xong liền mở lon của mình ra.

“Tôi không chơi đâu.” A Thường cười. “Bọn họ đang gọi cậu kìa.”

Lâm Viễn quay lại, Tôn Lâm đang ra hiệu với anh, có một cậu nhóc người nước ngoài cùng chơi với bọn họ bập bẹ thứ tiếng Trung không thạo, “Lâm Viễn, muốn chạy?”

“Cái gì?” Lâm Viễn quăng khăn xuống. “Đợi ông uống xong miếng nước, ông đánh cho nhóc con nhà cậu cú về Mỹ!”

Thế là Lâm Viễn chạy vào.

A Thường ngồi yên, dõi theo bóng dáng Lâm Viễn – điều Hạ Vũ Thiên thích nhất, anh đương nhiên hiểu rõ, anh đã từng chứng kiến vô số lần, Hạ Vũ Thiên thích tìm nhược điểm của người khác rồi không ché trong tay, để người đó bán mạng vì mình, nhưng khi mục đích đã đạt được, những người bị lợi dụng đều đã một đi không trở lại... Hạ Vũ Thiên, vốn là kẻ máu lạnh.

17. Chương 17: Say Trong Mỹ Cảnh

Lâm Viễn say sưa chơi một trận thoải thích, sau đó Tôn Lâm kéo anh cùng tụi anh em đi ăn lẩu. Lâm Viễn chạy qua một chỗ gọi điện cho Hạ Vũ Thiên.

“Này... tối nay có chuyện gì không?” Lâm Viễn hỏi. “Tôi muốn đi ăn lẩu với bạn.”

Hạ Vũ Thiên cười nói, “Đi đi, rủ cả A Thường đi nữa, đừng về muộn đấy.”

“Ừ.” Lâm Viễn cúp máy, hoang mang thầm hỏi sao tự nhiên Hạ Vũ Thiên dễ tính vậy nha?

“Này.” Tôn Lâm vỗ vỗ vai Lâm Viễn. “Ra ngoài ăn cơm còn phải báo về sao? Bị bạn gái quản lý sát sao quá nhỉ?”

“Hả?” cả đám bỗng tỉnh cả người. “Kêu cùng đi đi!”

“Thôi... Đi nào, ăn ở đâu?” Lâm Viễn vỗ ngực. “Mấy đứa đều là sinh viên nghèo, để anh mời.”

“Anh Lâm Viễn!” một xấp tiểu quỷ ôm lấy chân Lâm Viễn. “Chúng em thề nguyện sống chết bên anh!”

...

Đám người tới khu phố lẩu gần trường, làm một nồi uyên ương([7]), thêm vài món khác cùng một chậu bia, thật đã đời!

Đến hơn chín giờ, Lâm Viễn xua mấy đứa kia về ký túc xá rồi mang theo vài phần đồ ăn đến gần xe. Anh chạy vòng ra phía sau chiếc xe, đưa hai hộp cơm cho vệ sĩ, hai người kia nhìn nhau. Lâm Viễn cười hì hì leo lên ghế trước ngồi cạnh A Thường, thắt dây an toàn, đưa một phần đồ ăn lại, bảo, “Anh Thường, trễ rồi, anh ăn trước đi.”

A Thường cười cười. “Tôi không đói, đã quen rồi.”

“Thế giữ lại làm đồ ăn khuya.” Lâm Viễn nói. “Đồ nướng nhà này ngon lắm.”

A Thường cười, gật đầu hỏi, “Sao không ngồi đằng sau?”

Lâm Viễn xoa bóp bả vai. “Phía trước ngồi dễ chịu hơn, lại có thể tán gẫu với anh, ngồi đằng sau thì... ai da...”

“Sao thế?” A Thường khởi động xe, chợt thấy Lâm Viễn xoa xoa lưng.

“Thật là... mới ra trường vài năm, ngày trước có thể chơi tới chiều rồi bơi vài vòng quanh bể bơi nữa kia, giờ lười vận động, tay chân chưa gì đã rã rời.” Lâm Viễn rên rỉ.

A Thường cười. “Cậu có thể theo thiếu gia đi tập thể hình.”

“Hạ Vũ Thiên đi tập thể hình sao?” Lâm Viễn cảm thấy hứng thú. “Thảo nào cường tráng như thế, à, anh ta còn tập gì nữa không?”

“Ừm, thiếu gia từ nhỏ có học võ, cái gì liên quan đến võ đều học qua.” A Thường vừa lái vừa trả lời.

“A.” Lâm Viễn chợt dạ, sao học lắm thế? Phải dè chừng anh ta mới được... Lơ mơ có hôm nào anh ta mất hứng lại bề ngoéo mình một cái không ta?

“Phải rồi.” Lâm Viễn lại thắc mắc. “Anh chắc theo anh ta lâu rồi nhỉ?”

A Thường trong lòng căng thẳng, chuyện Hạ Vũ Thiên tính toán chưa sai bao giờ, Lâm Viễn đã bắt đầu tò mò, liền gật gật, lưỡng lự đáp, “A, ừ.”

“Bao lâu?”

“À thì... mười mấy năm gì đó.” A Thường trả lời, trán lấm tấm mồ hôi. Lâm Viễn à, đừng hỏi nữa, cậu không hỏi tôi sẽ không nói nhưng nếu cậu hỏi, tôi chỉ còn nước kể ra thôi.

Tiếc rằng A Thường phải thất vọng rồi, Lâm Viễn hỏi tiếp, “VẬY... Hạ Vũ Thiên có nói anh ta trước kia từng ở bệnh viện tâm thần, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

A Thường thầm thở dài, bất đắc dĩ kể, “Ồ, trước khi lão gia tránh được quyền hành, đại thiếu gia cùng đại phu nhân rất cực khổ. Đại phu nhân vì muốn bảo vệ thiếu gia nên đã để cậu ấy giả điên vào bệnh viện tâm thần, trên lưng thiếu gia giờ vẫn còn vết thương do côn điện ở bệnh viện đó gây ra... Thiếu gia cứ chịu khổ như vậy được hơn một năm, cuối cùng lão gia có chỗ đứng, cậu ấy mới ra ngoài. Lão gia tưởng cậu ấy hết rồi, ai ngờ lại đến đại phu nhân đang bình thường lại trở nên phát điên. Lão gia cảm thấy thiếu nợ đại phu nhân, nên đối với đại thiếu gia rất tốt, sau có đi tìm phụ nữ nhưng cũng không đi bước nữa, tất cả đều coi như người tình mà thôi.”

Lâm Viễn nhăn mày, không ngờ quá khứ của Hạ Vũ Thiên lại thảm đến thế. A Thường tiếp lời, “Chuyện kia... Lâm thiếu gia.”

“Gọi em Lâm Viễn là được rồi.” Lâm Viễn nói. “Em không phải thiếu gia.”

“Lâm Viễn... Anh Thường sẽ nói với cậu hai câu, hãy nhớ cho kỹ, đừng kể lại cho ai khác.” A Thường nhìn hộp cơm phía trước tấm kính chắn gió.

“Dạ.” Lâm Viễn gật lia lịa.

“Cậu... cậu đừng tin người của Hạ gia.” A Thường sau một lúc do dự mới nói.

“Người của Hạ gia?” Lâm Viễn hỏi. “Kể cả Hạ Vũ Thiên?”

A Thường không trả lời câu hỏi, chỉ bảo, “Đừng trao trái tim cho ai, đến lúc đó có muốn cũng lấy không lại.”

Chân mày Lâm Viễn nhíu nhíu, anh ngó A Thường. “Ý anh là gì?”

“Nhớ rõ là được.” A Thường nói. “Bọn họ sống trong hoàn cảnh như thế vốn không hiểu chuyện tình cảm, có thể làm bất cứ cái gì. Cậu đừng tin là thật.”

Lâm Viễn nghe xong gật gù, ngần ngừ rồi hỏi, “Không thể tin người nhà Hạ gia, vậy sao anh còn đi theo bọn họ?”

A Thường cười cười. “Sống qua ngày thôi, mặt khác, tụi tôi đi theo lâu như thế cũng nảy sinh lòng trung thành, mà điều quan trọng là... tôi tận mắt chứng kiến đại thiếu gia trưởng thành, tôi hy vọng cậu ấy có thể hạnh phúc. Tôi lái xe, so với người khác vẫn tiện hơn.”

Lâm Viễn cười. “Không phải anh coi anh ta như con chứ?”

A Thường vội lắc đầu. “Tôi đâu già đến thế, nhưng cũng có thể coi như em trai.”

Lâm Viễn đồng tình. “Hiếm gặp người như anh, anh coi Hạ Vũ Thiên như em trai, nhưng anh ta lại coi anh như thuộc hạ anh cũng không giận. Nếu ai được là em trai anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

A Thường sững sốt hồi lâu mới đáp, “Đại thiếu gia không coi tôi như thuộc hạ...”

Lâm Viễn nhếch mép cười. “Anh muốn em giúp Hạ Vũ Thiên nên mới nói tốt về anh ta chứ gì?”

A Thường cứng miệng, Lâm Viễn đã hiểu nhầm ý anh, người này lúc nào cũng lạc quan, sao có thể đối đầu với Hạ Vũ Thiên đây?

Lâm Viễn vỗ vỗ anh nói, “Anh yên tâm, em sau này sẽ tận lực giúp anh ta, dù sao ai cũng có cái khó của mình.”

A Thường gật đầu với vẻ lo lắng.

...

Sau khi về đến nơi, Lâm Viễn gấp gấp nhảy bổ vào phòng, không để Hạ Vũ Thiên kịp phản ứng liền cầm quần áo chạy một mạch vào phòng tắm, gột rửa một trận. Vừa mới chơi bóng ướt sũng mồ hôi lại thêm ăn lẩu bị ám khói, Lâm Viễn thấy cả người bốc mùi, tắm thôi tắm thôi.

Hạ Vũ Thiên tắt máy, đi tới bên giường xem mấy quyển tạp chí bóng rổ và điện ảnh Lâm Viễn vừa mang về.

Một chốc sau, Lâm Viễn lau tóc đi ra, khoan khoái thả lỏng người lẩm bẩm, “Sảng khoái nha.”

Hạ Vũ Thiên nhưn mắt thấy Lâm Viễn đang lau đầu, mặc quần đùi rộng thùng thình, áo phong trắng, hai cái đùi và cánh tay trắng bong lộ ra.

Hạ Vũ Thiên xoa cằm, ngắm Lâm Viễn bằng một con mắt khác... Không thể phủ nhận, bỏ tính cách qua một bên, Lâm Viễn đúng là dạng anh thích nhất.

Dáng người mảnh khảnh, có lẽ do thường xuyên vận động nên không có vẻ nhu nhược, đường cong miên man, chân tay tinh tế, động tác linh hoạt làm người ta liên tưởng tới loài báo. Mái tóc và đôi mắt cùng màu đen huyền, làn da trắng trẻo hơn người châu Á bình thường, ngũ quan tinh xảo, không phải khả ái mà là vẻ đẹp hiếm gặp ở phái nam, cằm nhọn, cổ thanh tú, xương quai xanh hoàn mỹ, mỗi đường nét đều khiêu khích thị giác của anh. Nhìn dưới góc độ nào, Lâm Viễn cũng là bạn tình lý tưởng. Nếu ảnh cậu ta lẫn trong đồng ảnh anh chọn để tiêu khiển, anh nhất định sẽ gọi cậu ta tới rồi sẽ cưng chiều một thời gian dài...

Hạ Vũ Thiên chậm chậm dùng ánh mắt phác hoạ từng chi tiết trên cơ thể Lâm Viễn, không buông tha một tấc, đến khi Lâm Viễn ngẩng đầu, hai tầm mắt lơ đãng giao nhau.

Mặt đối mặt, Hạ Vũ Thiên đắm chìm trong ánh mắt trong trẻo, trong nét mặt ngơ ngẩn của người kia, cảm giác khô nóng trời dậy.

“Nhìn gì đó?” Lâm Viễn đưa khăn lau tóc thuận tiện lau luôn cả mặt, chạy đến giật lấy tạp chí trên tay Hạ Vũ Thiên. “Anh không phải chỉ thích xem tạp chí tài chính – kinh tế thôi sao, trả lại cho tôi.”

Lâm Viễn chống tay xuống giường khom người giằng lấy quyển tạp chí. Xuyên qua cái áo phong rộng, Hạ Vũ Thiên nhìn thấy cơ thể Lâm Viễn, khuôn ngực trắng nõn, hai điểm hồng nhạt hiếm thấy nhô lên, kết thúc là đường eo mảnh mai.

Hạ Vũ Thiên vô thức nuốt một ngụm nước miếng, giật vài quyển tạp chí lại. “Cho tôi mượn xem.”

“Tôi cũng muốn xem.” Lâm Viễn nói. “Anh xem một quyển là được rồi, đưa mấy quyển khác cho tôi.”

Hạ Vũ Thiên vẫn không chịu, Lâm Viễn nheo mắt, nhảy lên giường chiến đấu.

Lâm Viễn chớp được quyển tạp chí, chưa kịp đi đã bị Hạ Vũ Thiên ôm lưng, ấn xuống giường sau đó bổ nhào lên.

“A, làm gì đó?” Lâm Viễn đưa quyển tạp chí lên ngăn chặn. “Tránh ra, tôi muốn đọc.”

Hạ Vũ Thiên nhìn trân trân Lâm Viễn một lúc, lên tiếng, “Cậu nói xem, nếu tính cậu cao ngạo lạnh như băng, diễm đạm quý phái thì có phải hơn không?”

Lâm Viễn miệng giật giật. “Anh thích thì đi mà mua người băng, hay dụ Tiểu Long Nữ về nhà ấy.” đoạn đẩy Hạ Vũ Thiên. “Xê ra, xê ra.”

Hạ Vũ Thiên không buông tay, hai tay sờ sẫm trước ngực Lâm Viễn. Thấy Lâm Viễn vùng vẫy, Hạ Vũ Thiên cười. “Lâm Viễn, ngủ với tôi một đêm được không?”

“Ngủ cái búa!” Lâm Viễn mắng. “Chẳng phải hôm nào cũng nhảy lên giường tôi nằm đến sáng còn gì?”

“Tôi không nói ‘ngủ’ đấy.” Hạ Vũ Thiên nói. “Ý tôi là, muốn làm chuyện đó với cậu.”

“Biến.” Lâm Viễn lấy chân đạp. “Ông không thích.”

“Sao lại không chịu?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Nói điều kiện đi, cái gì tôi cũng có thể đáp ứng.”

“Còn lâu.” Lâm Viễn khinh thường đáp. “Anh má nó có cả đồng người sẵn sàng lên giường với mình, muốn hạ hoả thì đi mà tìm người khác, ông còn phải giữ lần đầu cho vợ ông sau này!”

Hạ Vũ Thiên kinh ngạc. “Lần đầu tiên? Cậu chưa từng? Cùng phụ nữ?”

Lâm Viễn mí mắt giật giật. “Đấy gọi là thủ thân như ngọc!”

Hạ Vũ Thiên bật cười. “Không phải cậu từng có bạn gái sao?”

“Ai nói có bạn gái sẽ làm gì đó?” Lâm Viễn đưa tay đẩy Hạ Vũ Thiên. “Động dục đi tìm người khác, đừng động vào tôi!”

“Sao không thử chút?” Hạ Vũ Thiên dỗ ngọt. “Có mất gì đâu, kỹ thuật tôi miễn chê luôn.”

“Tôi thềm vào!” Lâm Viễn lấy gối ném vào Hạ Vũ Thiên, toan vùng chạy thì bị Hạ Vũ Thiên túm lấy áo.

“Này, đừng ép tôi!” Lâm Viễn phảng kháng, nhưng không hề nao núng, cứ như từ chối đã thành chuyện cơm bữa. Hạ Vũ Thiên hiểu kỳ hởi, “Trước kia cậu đã từng gặp chuyện này?”

“Hả?” Lâm Viễn khù khờ nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Tôi hỏi, trước kia đã từng có người đùa với cậu như vậy sao?”

“Nam sinh không phải đều thích đùa kiểu này à?” Lâm Viễn kể. “Hồi còn ở trường tôi cũng gặp đầy rồi, tốt nghiệp còn thế, vừa nói ‘để tôi nuôi cậu đi’ rồi sau còn ‘đem đầu tiên của cậu tôi trả bốn mươi vạn!’”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn nửa ngày trời mới buông một câu, “Lâm Viễn, cậu sống đến giờ này mà chưa bị người ta dè xuống, thật đúng là kỳ tích.”

Lâm Viễn thưởng cho Hạ Vũ Thiên một cú đá chí mạng. “Ngủ đi, bớt huyền thuyên.”

Hạ Vũ Thiên nằm trên thảm. “Không đùa với cậu nữa, đêm nay ngủ ở chỗ tôi, sáng sớm mai tôi muốn cùng cậu đi đánh golf.”

“Golf?” Lâm Viễn ngồi bên giường. “Thôi đi, tôi chưa bao giờ chơi.”

Hạ Vũ Thiên trả lời như đã đoán trước được, “Biết mà.”

Lâm Viễn chửi thảm – gì đây, tưởng có tiền là giỏi sao? Đánh cho kêu cha gọi mẹ bây giờ!

Hạ Vũ Thiên miết nhẹ cằm Lâm Viễn. “Nghĩ gì thế?”

Lâm Viễn gạt ra. “Sao lại đi đánh golf?”

“Để bàn công việc.” Hạ Vũ Thiên nói rồi vỗ vỗ cái gối bên cạnh. “Nằm đây, ngủ nhanh đi, sáng mai năm giờ phải dậy.”

“Năm giờ?” Lâm Viễn không cam lòng nằm xuống. “Sớm quá vậy.”

Hạ Vũ Thiên ngấm khuôn mặt Lâm Viễn gần trong gang tấc, khoé miệng khẽ nhếch lên. “Lâm Viễn.”

“Gì?” Lâm Viễn ngoảnh lại, thấy Hạ Vũ Thiên khẽ mở môi, nói băng quơ, “Hình như tôi thích cậu rồi.”

Lâm Viễn ngẩn người một lát, rồi thoát vùi đầu vào trong chăn.

“Taliban tới đây.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhú mày nhìn Lâm Viễn trùm chăn kín người chỉ để lộ ra mái tóc đen huyền.

Một lúc sau, Lâm Viễn mới lấp bắp, “Bin Laden

18. Chương 18: Hư Hư Thực Thực

Áng chừng năm giờ sáng hôm sau, Lâm Viễn đang mơ mơ màng màng thì bị Hạ Vũ Thiên nhấn tâm dưng dậy.

“Không đi, không đánh golf đâu.” Lâm Viễn ôm gối ì ra trên giường. “Anh đi một mình đi...”

Hạ Vũ Thiên ném quần áo xuống, lôi Lâm Viễn lên, bắt anh thay đồ, đoạn lôi ra khỏi cửa.

Lâm Viễn mắt nhắm mắt mở leo lên xe. A Thường chở hai người đến một sân golf ở ngoại ô thành phố.

Khi bước xuống, Lâm Viễn hầy còn ngáp ngáp dài.

“Tỉnh táo lên.” Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ má anh. “Cẩn thận kéo lộn lổ.”

“Hừ.” Lâm Viễn bực bội bĩu môi. “Nhỏ xíu thế này lọt vào kiểu gì!”

Hạ Vũ Thiên không thèm nghe, anh vươn tay giúp Lâm Viễn chỉnh lại đầu tóc. Bên cạnh có mấy chiếc xe đỗ lại, vài người từ trên xe bước xuống, toàn là mấy lão hói đầu tay ôm mỹ nhân.

Lâm Viễn lú lẫm, ai dè, Hạ Vũ Thiên đúng là hàng chất lượng cao, nếu trước đây xúi quẩy đụng trúng hói đầu, còn phải giả làm bồ nhí của ông thì đời anh xong rồi còn đâu.

Miên man suy nghĩ, chợt nghe tiếng cười khe khẽ vô duyên của Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn quay lại, thấy anh ta đang phờn phơ ra mặt.

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, bực nha.

“Tiểu Hạ.” lúc này, mấy vị trưởng bối đi tới chào Hạ Vũ Thiên, rồi nhìn đến Lâm Viễn cười nói, “Hôm nay rảnh thế, đến chơi hả?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười gật đầu. “Dạ, chơi cùng Tôn lão gia.”

“Chà... Ông ta cũng đến sao.” người nọ cười gượng. “Nghe đồn mấy ngày trước bệnh tim tái phát, cứ tưởng ông ta đi rồi, ai ngờ còn dai sức như thế.”

Hạ Vũ Thiên cười cười, đi lướt qua người kia, kéo Lâm Viễn vào bên trong.

“Tôn lão gia là ai?” Lâm Viễn tò mò hỏi. “Là người lần trước anh để nhìn thấy chúng ta... ấy ấy?”

Hạ Vũ Thiên khoé miệng run run, “Ấy ấy là sao?”

Lâm Viễn liếc xéo một cái, hạ giọng, “Biết rồi còn hỏi.”

“Không, người này là Tôn Vĩnh Nghiệp, trụ cột của Tôn gia, hơn bảy mươi tuổi, một con cáo già chính hiệu.” Hạ Vũ Thiên nói. “Sau khi lão gia qua đời, đối thủ cạnh tranh của nhà tôi chỉ có người đó cùng Âu Dương gia. Phía Âu Dương dễ đối phó hơn, Tôn gia phiền toái nhất, lão già đó nham hiểm có thừa.”

“Không phải bọn họ nói bệnh tim của ông ta mới tái phát sao?” Lâm Viễn hỏi. “Hơn bảy mươi tuổi rồi còn gì.”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh. “Ai biết. Có khi chỉ là làm trò thôi.”

Hai người đi tới sân bóng, đang trò chuyện thì có một nhân viên lái một chiếc xe đi trên cỏ lại, lễ phép chào hỏi Hạ Vũ Thiên, “Ngài Hạ đến chơi bóng ạ?”

Hạ Vũ Thiên gật. “Tôn lão gia cũng đến đây?”

“Dạ.” Nhân viên đáp. “Ngài Tôn ở ngay đằng trước.” nói xong thì quành xe lại.

“Vây cùng đến chào hỏi ông ta một câu nào.” Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn ngồi trên xe hướng về phía xa xa. Lâm Viễn ngấm ngấm thâm cò, lòng không khỏi cảm thán – cò em thế dùng để đánh golf thật lãng phí, chỗ này mà đá bóng thì phải biết.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn ngây người đắm đuối nhìn bãi cỏ liền hỏi, “Sao thế?”

Lâm Viễn nhún nhún vai. “Đánh golf chán bỏ xừ, bóng đá vui hơn.”

Hạ Vũ Thiên hơi cau mày. “Thế này vậy, bàn công chuyện với ăn trưa xong, chiều tôi rảnh.”

“Hả?” Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Rồi sao?”

“Có thể sắp xếp cho cậu được.” Hạ Vũ Thiên lại gần Lâm Viễn cười. “Có muốn đi với tôi không?”

Lâm Viễn cau mày. “Đi? Đi đâu?”

“Ừm...” Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ. “Đi đá bóng. Không phải cậu muốn đi đá bóng sao, tôi cũng lâu rồi chưa vận động.”

Lâm Viễn hoảng sợ ngó Hạ Vũ Thiên, sau hồi lâu mới bật lên thành tiếng, “Anh nói đi đá bóng... là bóng đá á? Anh và tôi?”

Hạ Vũ Thiên tỏ vẻ hơi bực. “Ngoài bóng đá ra còn có môn nào đá được bóng nữa?”

“Anh thì chưa chắc. Xã hội đen như anh, ai biết anh thích cái gì.” Lâm Viễn nhỏ giọng.

“Nói gì thế?” Hạ Vũ Thiên không hiểu.

“Đâu có.” Lâm Viễn lầu bầu. “Hai người đá thể quái nào được, anh đá cho tôi, tôi đá cho anh à? Có phải anh em nhà cá heo ở công viên hải dương học đâu.”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt với Lâm Viễn. “Có đi không?”

“Ha ha ha, bàn sau bàn sau.” Lâm Viễn đánh trống lảng vội quay mặt đi. Hướng mắt về đằng xa, chợt thấy một bóng người nhìn quen mắt ghê ha...

Hai hàng lông mày vô thức nhíu lại.

Hạ Vũ Thiên trông về mặt Lâm Viễn, bình tĩnh nói, “Tôi đã sớm muốn nói cho cậu, nhưng sợ cậu không nghe.”

Lâm Viễn cắn chặt răng, cúi đầu im lặng.

Cách đó không xe trên thảm cỏ, có vài người đang đứng, đám người đằng sau hiển nhiên là thuộc hạ ăn mặc như mấy Men in Black, đứng đầu là hai người một già một trẻ. Người già hơn khoảng sáu, bảy mươi tuổi, dáng hơi hơi mập, Lâm Viễn nhìn không rõ, dù sao trong mắt anh, mặt mấy ông lão đều na ná nhau cả. Nhưng cậu thanh niên kia, đích xác là người đã chơi bóng cùng anh – Tôn Lâm.

Lâm Viễn nhăn nhó, Tôn Lâm mặc một bộ đồ thể thao màu xanh nhạt, cầm gậy đánh golf trên tay, thoát nhìn như một cậu ấm quý phái, hoàn toàn khác hẳn cậu nhóc cuồng nhiệt khi chơi bóng rổ. Trong đầu như có tiếng ong ong, chợt nhớ lại hoàn cảnh gặp Tôn Lâm, cũng thật trùng hợp... Cậu ta tiếp cận anh là có mục đích từ trước ư? Họ Tôn sao? Phải chăng vì mối làm ăn liên quan đến Hạ gia nên cậu ta mới kết bạn với anh? Trong chốc lát, Lâm Viễn có cảm giác như mình bị lừa gạt, lòng chùng xuống.

Về mặt Lâm Viễn cực khó coi, anh lặng thinh. Hạ Vũ Thiên cười phớt lờ kéo anh đến chỗ Tôn Lâm.

“Tôn lão gia, tình cờ thật.”

Lâm Viễn té ngã... Tình cờ thật? Thế nghĩa là Hạ Vũ Thiên vốn không có hẹn trước với ông ta mà tự vác xác đi?

Lâm Viễn ngược lên thấy Tôn lão gia cũng hơi bất ngờ, rồi lập tức cười vang, bắt tay Hạ Vũ Thiên. “Tiểu Hạ, cũng đến chơi?”

Hạ Vũ Thiên lịch sự gật đầu, làm bộ quan tâm hỏi han sức khỏe của ông ta.

Lâm Viễn đứng gần đó, đối diện với Tôn Lâm. Tôn Lâm cũng chết trân tại chỗ, xấu hổ luống cuống, hình như muốn nói gì đó với Lâm Viễn, lại có chút bối rối.

“Tiểu Lâm, lại đây.” Tôn lão gia vẫy tay gọi Tôn Lâm đến bên, giới thiệu với Hạ Vũ Thiên, “Cháu của ta, vừa mới đi du học về.” rồi lại giới thiệu Hạ Vũ Thiên với Tôn Lâm, “Tiểu Lâm, đây là anh Hạ, nhớ học tập anh ấy chuyện làm ăn, đừng suốt ngày chỉ biết lông bông chơi đùa.”

“Dạ.” Tôn Lâm gật, mắt lại đưa sang chỗ Lâm Viễn.

“Ô?” Tôn Vĩnh Nghiệp thấy Lâm Viễn, cười hỏi Hạ Vũ Thiên, “Người mới à? Dáng dấp không tệ nha.”

Tôn Lâm hơi chau mày, sắc mặt Lâm Viễn cũng không tốt. Hạ Vũ Thiên ôm lấy Lâm Viễn, nói với Tôn Vĩnh Nghiệp, “Ngài cứ đùa, đây là bác sĩ riêng của Hạ gia, cậu ấy tên Lâm Viễn, khách quý ở Hạ gia đó.”

“À...” ông ta gật đầu. “Nghe nói, trước khi lão gia mất có một bác sĩ đã phụ trách, sau di chúc cũng nhờ đến người này, chắc không phải là...”

“Chính xác.” Hạ Vũ Thiên tươi cười. “Vị này là Tôn lão gia, đã gặp qua chưa?”

Lâm Viễn lắc đầu cười lấy lệ.

“Có bác sĩ bên người thật tiện nha.” Tôn Vĩnh Nghiệp nói. “Trận trước kẻ già này suýt nữa mất mạng. Ai, già nên vô dụng, các cậu đừng ý mình trẻ tuổi mà làm bừa nhé, năm mươi năm trước ngày nào ta cũng mất ngủ, không phải đánh đấm thì cũng là với phụ nữ... Ha ha ha, ai mà ngờ lại có ngày chân đứng cũng không vững thế này.”

Lâm Viễn quan sát Tôn Vĩnh Nghiệp, ông ta sắc mặt hồng hào hơn người bình thường một chút, khi di chuyển hơi thở không đều, xem ra thể trạng quả thực không tốt.

“Thế nào hả Tiểu Hạ?” Tôn Vĩnh Nghiệp vỗ vỗ Hạ Vũ Thiên. “Miếng đất đó còn có ý đúng không?”

“Tất nhiên.” Hạ Vũ Thiên cười đáp. “Nếu hôm nay đã tình cờ gặp chi bằng tiện thể bàn bạc luôn đi ạ.”

“Tốt, hay là thế này đi, cậu còn trẻ như vậy, chịu khó đi theo giúp ta vận động rồi từ từ nói chuyện.” ông ta cầm gậy, rủ Hạ Vũ Thiên đi đánh.

Hạ Vũ Thiên vui vẻ đồng ý, quay lại hỏi Lâm Viễn có muốn cùng đi không, Lâm Viễn đang cụt hứng liền từ chối. Hạ Vũ Thiên chỉ cái bàn có ô che nắng gần đó, bảo Lâm Viễn ra ngồi nghỉ để anh chơi bóng với Tôn Vĩnh Nghiệp.

Lâm Viễn gật gật làm theo lời Hạ Vũ Thiên.

Tôn Vĩnh Nghiệp định rủ Tôn Lâm cùng đánh golf, nhưng Tôn Lâm lại nói muốn đi chuẩn bị thuốc cho ông ta nên không tham gia. Chờ hai người kia đi khuất, Tôn Lâm mới ngoảnh về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngồi trên chiếc ghế màu trắng, có người bưng cho anh một tách trà. Anh ngồi thần thờ, trong lòng có phần oán hận... Xem đi, vất vả lắm mới có nơi để chơi bóng lại không thể đến, chẳng lẽ thật sự phải chơi cái trò đá bóng quái dị đó cùng Hạ Vũ Thiên?

Đang nghĩ ngợi thì Lâm Viễn có cảm giác trước mắt tối sầm lại, ra người nào đó đang đứng cạnh, nhìn bộ trang phục màu xanh lam liền biết ấy là Tôn Lâm.

“Lâm Viễn.” Tôn Lâm gãi gãi đầu đứng một bên. “Xin lỗi.”

Lâm Viễn ngẩng mặt liếc Tôn Lâm. “Cậu là ai?”

Tôn Lâm đỏ mặt ngồi xuống cạnh Lâm Viễn. “Tôi không ngờ anh sẽ đến.”

Lâm Viễn nhướn mày uống trà, thâm nhủ – liên quan quái gì đến tôi... dù sao mấy người cũng có phải nai tơ gì đâu, khỏi phải ra vẻ.

“Ngôi trường kia gần nơi tôi ở. Tôi chơi thân với giáo viên dạy Thể Dục ở đó, khi tôi đến trường, vì đã học qua thể thao nên mới nhận cái chức nhân hạ đó, cũng bởi muốn có người cùng chơi bóng mà thôi.” Tôn Lâm giải thích. “Tôi thật lòng không định lừa anh.”

Lâm Viễn nghĩ bụng – trời mới tin.

“Anh cũng có nói với tôi anh là di chúc sống của Hạ gia đâu, tôi cũng có thể nói anh gạt tôi chứ!”

Lâm Viễn ngửa mặt lên trời ngó lơ – nhóc con à, dám cắn ngược, không thèm nhìn mặt cậu nữa!

Thấy Lâm Viễn không đáp, Tôn Lâm hơi thất vọng. “Tôi mới ra trường, vừa về nước được vài bữa, đang tập làm quen với việc ở công ty. Hai năm nữa tôi sẽ kế thừa sản nghiệp của Tôn gia, anh cũng biết đấy, việc làm ăn chán ồm, tôi đâu có hứng thú gì, nhưng biết sao được. Nên thừa dịp hai năm này, tôi muốn ăn chơi cho đã... Mấy anh em cùng chơi bóng đều coi tôi như thầy giáo hay sinh viên khoa nào đó.”

Lâm Viễn tròn mắt nhìn Tôn Lâm, anh muốn tin cậu ta lắm nhưng thật sự quá tình cờ, nên đành hòng lung lạc anh!

Tôn Lâm thấy Lâm Viễn vẫn lặng im bèn nói, “Này! Anh cũng không phải bạn gái tôi, việc gì tôi phải dỗ anh? Anh có tin không?”

Lâm Viễn bất mãn đáp, “Tự cậu ba hoa từ nãy đến giờ chứ tôi có hỏi đâu.”

“Tôi không muốn mất đi một người bạn như anh!” Tôn Lâm thú thật. “Tôi vẫn muốn chơi bóng với anh.”

Lâm Viễn nhếch mép – chơi bóng thì có thể, nhưng sau này ở chung sẽ mất tự nhiên.

“Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Lâm Viễn nhìn Tôn Lâm, trong đầu rối như tơ vò, tuy gật đầu nhưng vẫn lo ngay ngáy. Ở lâu với Hạ Vũ Thiên, anh cảm thấy, bất cứ ai tiếp cận mình cũng đều có mục đích, không thể không đề phòng.

Nhận được cái gật đầu của Lâm Viễn, Tôn Lâm mới vui vẻ hẳn lên. “Thật tốt quá!” đoạn kéo tay Lâm Viễn. “Anh có biết đánh golf không?”

Lâm Viễn lắc đầu – biết thì còn ngồi đây làm gì?

“Để tôi dạy anh!” Tôn Lâm lôi Lâm Viễn đi, giảng giải cho anh quy tắc cùng phương pháp chơi.

Lâm Viễn tính tình tuy hướng nội nhưng với bản tính ham vui, chẳng bao lâu đã bị Tôn Lâm dụ dỗ, chăm chú học chơi với cậu ta.

Cách đó, Hạ Vũ Thiên đang cùng Tôn Vĩnh Nghiệp chơi bóng, anh quay lại, thấy Lâm Viễn và Tôn Lâm dính vào nhau cùng nghiên cứu gậy golf, khoe miệng anh hơi nhếch lên, ánh mắt như ngầm suy tính gì đó.

19. Chương 19: Phim Giả Tình Thật

Lâm Viễn và Tôn Lâm ở một bên đánh golf, xa xa, Hạ Vũ Thiên cùng Tôn lão gia thì bàn việc.

Lâm Viễn theo bản năng liếc về phía Hạ Vũ Thiên vài lần, đôi lúc sẽ chạm phải ánh mắt của Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn có cảm giác Hạ Vũ Thiên không vui lắm, hình như anh ta để ý đến chuyện anh cùng Tôn Lâm.

Tôn Lâm đưa Lâm Viễn ra một chỗ, đánh được mấy gậy, khi Lâm Viễn đi nhặt bóng, Tôn Lâm đột nhiên hỏi, “Lâm Viễn, anh với Hạ Vũ Thiên... chỉ là quan hệ bác sĩ với bệnh nhân thôi à? Nghe nói anh ở nhờ nhà anh ta?”

Lâm Viễn cau có. “Ở nhờ là sao!”

Tôn Lâm nói tiếp, “Vì tôi thấy hai người hay đi cạnh nhau, mà những người theo sát anh cũng là thủ hạ của Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn nhún vai, buột miệng, “Cũng chỉ là để bảo vệ di chúc thôi.”

“Anh với anh ta không phải một cặp?” Tôn Lâm hỏi.

Lâm Viễn tròn mắt, bực mình đáp, “Ê... bậy nào, anh ta có cả tá người tình, tôi đây phải giữ mình nên còn lâu mới dây dưa với anh ta.”

“Khụ khụ...”

Lâm Viễn còn đang miêu tả sinh động như thật Hạ Vũ Thiên cầm thú như thế nào, rồi phải tránh xa bao nhiêu mét, khi chạy được thì phải chạy thật nhanh, bỗng nhiên nghe có tiếng ho khan đằng sau.

Lâm Viễn quay đầu, Hạ Vũ Thiên không biết đã đứng sau lưng anh từ khi nào.

Anh trừng mắt ngoảnh mặt tỉnh rụi bảo, “Tôi nói đó là một người tên Hạ Vũ Thiên, là chữ “hạ” trong “mưa rơi” (hạ vũ –) chứ không phải “hạ” của “mùa hạ” (hạ thiên –) đâu.”

Chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên lôi về.

“Làm gì đấy hả?” Lâm Viễn ngó lom lom Hạ Vũ Thiên - mắt cả mặt!

Hạ Vũ Thiên lườm anh một cái. “Nói xong rồi thì đi.”

Lâm Viễn sửa sang lại quần áo, tự dưng nghe tiếng Tôn Lâm vang lên từ đằng sau, “Lâm Viễn, anh có rảnh không? Ăn với tôi một bữa nhé?”

“Hô, ăn gì?” Lâm Viễn tỏ vẻ hứng thú.

“Lẩu, không thì đồ nướng, kêu cả bọn A Bang nữa.” Tôn Lâm nói. “Tôi đãi.”

“Hay...” Lâm Viễn chưa kịp nói chữ “quá” thì đã bị Hạ Vũ Thiên tha đi.

“Chưa xong việc đâu, nhì nhằng cái gì?!”

Chẳng thèm giải thích, Hạ Vũ Thiên cứ thế kéo Lâm Viễn ra khỏi sân golf, nhét vào trong xe rồi lái thẳng về.

Trên sân golf, Tôn Lâm nhú mày khi thấy Lâm Viễn bị kéo đi, Tôn lão gia bên cạnh hỏi, “Sao thế? Quen cậu ta?”

“A... Dạ.” Tôn Lâm gật gật. “Trước kia đã từng gặp.”

“Ày, nhóc con có tương lai nha, muốn giành người từ tay Hạ Vũ Thiên?”

“Không ạ, chỉ là bạn bè thôi.” Tôn Lâm vội xua tay.

“Tôn gia chúng ta chẳng phải thích nhất là cướp đồ của người ta sao?” Tôn Vĩnh Nghiệp cười.

“Ông nội.” Tôn Lâm nhìn Tôn Vĩnh Nghiệp. “Có người ông nào dạy cháu mình như vậy không?”

“Khà khà.” Tôn Vĩnh Nghiệp cười, xoay mình lại nhìn thoáng qua xe Hạ Vũ Thiên đang dần dần đi khuất, lạnh nhạt, “Thằng nhóc kia giờ vẫn còn non nớt, sau này nhất định sẽ thành cọp. Thứ trong miệng cọp mãi mãi là thứ ngon lành nhất, cháu phải giành được.”

Tôn Lâm cười đáp, “Ông nội, cháu với Hạ Vũ Thiên không giống nhau, sao có thể so sánh được?”

Tôn Vĩnh Nghiệp nhướn nhướn mày. “Đừng nói nữa, Tôn gia sau này trông chờ vào cháu cả.”

“Sao được hả ông?” Tôn Lâm bật cười. “Mấy ông anh ai cũng có năng lực hết, cháu cả ngày chỉ biết ăn chơi thôi.”

“Ha ha ha.” Tôn Vĩnh Nghiệp phá lên cười như không sao cả. “Giỏi thì giỏi thật nhưng chẳng máu mủ ruột già gì... Cháu nhất định phải học ông.”

Tôn Lâm nhìn Tôn Vĩnh Nghiệp một lượt.

Ông ta giúp Tôn Lâm vuốt phẳng quần áo. “Chỉ cần giống ông một phần mười thôi, cháu có thể ngang cơ với bất cứ ai trong đám người tôm tép đó, bản thân cháu trong lòng cũng đã rõ, đúng không?”

Tôn Lâm khoé môi hơi nhếch, không đáp.

“Muốn làm gì thì làm đi.” Tôn Vĩnh Nghiệp ngồi xuống ghế. “Tôn gia sớm muộn cũng vào tay cháu, một mình cháu thôi. Người có thể đấu với cháu, chỉ có Hạ Vũ Thiên.”

Tôn Lâm châm trà cho ông, hồi lâu sau lên tiếng, “Dạ, cháu hiểu.”

“Đi đâu thế?” Lâm Viễn nhìn sang Hạ Vũ Thiên. “Không phải nói chiều rảnh à? Sao không cho tôi đi ăn?”

Hạ Vũ Thiên lườm. “Chưa già đã lẩn. Mới rồi còn nói đi ăn xong thì đá bóng còn gì?”

“Đi thật?” Lâm Viễn giật mình soi soi Hạ Vũ Thiên. “Thôi, bỏ đi...”

“Bộ đầu chỉ dùng để mọc tóc thôi hả? Tôn Lâm là người của Tôn gia, Tôn gia chẳng có mấy ai tốt đẹp cả, cậu còn muốn cùng cậu ta đi ăn?” Hạ Vũ Thiên trợn mắt.

Lâm Viễn trề môi, lẩm bầm, “Anh cũng có phải người tốt đâu, thế mà tôi vẫn ở cùng anh đấy thôi.”

“Nói gì đó?” Hạ Vũ Thiên mắt toé lửa nhìn Lâm Viễn.

“Không có gì.” Lâm Viễn quay phắt đi ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc. “Cậu ngay cả chút nhận thức mình là người của tôi cũng không có?”

Lâm Viễn xoay lại tia Hạ Vũ Thiên từ đầu đến chân, rồi lại nhìn chính mình, thầm thở phào một cái – may mà không có!

Hạ Vũ Thiên đưa tay choàng qua vai Lâm Viễn. “Còn nữa, cậu mà gần gũi với thằng ranh kia là tôi ghen đó.”

“Hơ hơ hơ...” Lâm Viễn cười gượng, chẳng có hứng phụ hoạ, nghĩ bụng, anh lừa con nít vất mũi chưa sạch chắc?

Đúng lúc ấy, A Thường đỗ xe lại hỏi, “Đại ca, đi chỗ nào ăn cơm?”

“Cậu nói xem.” tay Hạ Vũ Thiên còn trên vai Lâm Viễn, ngón trỏ vươn ra nhẹ nhàng hẩy hẩy má anh.

“Chỗ nào cũng được.” Lâm Viễn nhún vai. “Chỉ cần không phải loại cơm ăn nhai hai mươi lần mới được nuốt, húp canh không được phát ra tiếng động, dao đĩa còn nhiều hơn cơm là được.”

Hạ Vũ Thiên cười cười, bất chợt lại hỏi, “Đúng rồi Lâm Viễn, cậu biết nấu cơm không?”

“Ừm, cũng biết chút chút,” Lâm Viễn gật, rồi lại dòm Hạ Vũ Thiên. “Hỏi làm gì?”

“A Thường.” Hạ Vũ Thiên ra lệnh. “Quay về căn hộ trong thành phố đi.”

“Vâng.” A Thường lướt nhìn Hạ Vũ Thiên qua kính chiếu hậu.

Lâm Viễn vẫn còn đang băn khoăn xem Hạ Vũ Thiên về làm gì thì A Thường dừng xe dưới lầu một toà nhà náo nhiệt.

Lâm Viễn qua cửa kính ngắm nhá. “Đây là đâu?”

“Nơi ở của tôi.” Hạ Vũ Thiên xuống xe. “Ra siêu thị đằng trước mua đồ ăn đi.”

“Mua đồ ăn?” Lâm Viễn mở to hai mắt. “Mua cái gì cơ?”

“Tự hỏi mình đi.” Hạ Vũ Thiên tỉnh bơ. “Cậu nấu mà.”

“Ai bảo tôi sẽ nấu... này nhá.” Lâm Viễn chưa nói hết, đã bị Hạ Vũ Thiên đẩy đi.

Tới siêu thị, Hạ Vũ Thiên hai tay đút túi nhân nhả sải bước, Lâm Viễn đáng thương đẩy một cái xe đi mua nguyên liệu.

Cuối cùng lúc ra Hạ Vũ Thiên rút thẻ trả tiền một phát là xong. Còn Lâm Viễn ôm một đồng đồ bám theo, thấy Hạ Vũ Thiên nhớn như thế kia, Lâm Viễn hận không sao tả nổi, hạ giọng chửi rửa, “Người tình cái con khỉ, bảo mẫu thì có!”

Hạ Vũ Thiên quay lại, đưa tay rút từ trong đồng lớn đồng nhỏ Lâm Viễn đang ôm một túi nhẹ nhất gọi là ga lăng xách giúp, rồi lại đi tiếp.

Lâm Viễn nghiêng răng kèn kẹt – chờ mà xơi cơm trộn bột giặt!

Vào thang máy, Lâm Viễn hỏi, “Tưởng anh ở ngoại thành chứ?”

“Đó là nhà chính, tôi thường ở đây hơn.”

“Hả?” Lâm Viễn tò mò, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp, “Nơi kia chỉ có người yêu chính thức mới được vào. Xem như cậu là người thứ hai, bình thường tôi hay đưa qua đây.”

Lâm Viễn nghe xong cau mày, phán, “Trăng hoa.”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên liếc xéo Lâm Viễn.

“Có gì đâu.” Lâm Viễn lười biếng đáp. “Đúng rồi, người thứ nhất là ai thế?”

“Sao, ghen hả?” Hạ Vũ Thiên cười.

Lâm Viễn cười méo máo. “Thì đúng đó, ai bảo anh đẹp trai anh tuần ai gặp cũng thích như thế.”

Hạ Vũ Thiên không tức giận, rộng lượng bỏ qua cho Lâm Viễn, thuận miệng nói, “Cậu không biết cũng không sao, dù gì người đó cũng chẳng còn.”

Câu chuyện đang dở dang thì lên đến nơi, Hạ Vũ Thiên đi ra.

Lâm Viễn theo sau, thấy giọng điệu Hạ Vũ Thiên thật điềm nhiên – loại người gì thế này, nhắc đến chuyện người yêu đã mất còn nói nhẹ hều như thế.

Tầng này chỉ có một cửa lớn, bên cạnh cửa, ai đó đang ngồi chờ.

Thấy thang máy mở, người nọ ngẩng đầu, vội đứng lên run run chào, “Vũ Thiên, anh về rồi à?”

Lâm Viễn nghe hai chữ “Vũ Thiên” thì sồn da gà, sau đó cẩn thận quan sát người nọ, khoảng hai mươi tuổi, nhìn qua rõ là nam sinh rồi, bộ dáng thanh tú kia... trông quen quen, à, là mỹ nam xuất hiện trong đồng ảnh chụp của Hạ Vũ Thiên. Thế là anh càng soi kỹ hơn. Ồm nom, còn gầy hơn trên ảnh nữa, chẹp chẹp, eo thon à nha.

Hạ Vũ Thiên thấy cậu ta mừng rỡ ào đến, bèn hỏi, “Sao lại đến đây?”

“Ngày đó anh để đồng hồ ở chỗ em.” nam sinh ngượng ngùng nói. “Em mang đến trả anh.”

Đoạn đưa ánh mắt dò xét nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn hai tay ôm cả đồng hồ, không còn cách nào khác bèn gật đầu cười cười. Tâm sự sau được không? Nặng chết đi!

Hạ Vũ Thiên nhìn cái đồng hồ. “Hôm đó cậu cầm, tôi còn tưởng cậu thích. Sao lại trả tôi?”

Hạ Vũ Thiên vừa dứt lời, nam sinh kia liền đỏ mặt.

Lâm Viễn ở đằng sau, trong lòng than thầm – dào ôi, sến súa quá ha, thì ra tiểu mỹ nam kia cùng Hạ Vũ Thiên qua một đêm, sau đó trộm đồ của người ta để có cơ đem trả lại... đúng là ngôn tình thứ thiệt rồi.

Cậu nam sinh xấu hổ đứng dờ ra, thoát nhìn quả thực đáng thương. Nghĩ tới chuyện Hạ Vũ Thiên tuyệt tình, Lâm Viễn đập phát vào chân anh ta.

Hạ Vũ Thiên bị đập, quay đầu lại ngó Lâm Viễn với vẻ mặt khó hiểu.

Lâm Viễn ném cho Hạ Vũ Thiên một cái nhìn xem thường – chả hiểu chữ “tình” gì cả!

“Mở cửa ra đã, nặng.” anh sai Hạ Vũ Thiên.

Cậu nam sinh kia hơi giật mình, gặp Lâm Viễn dám đối xử với Hạ Vũ Thiên như vậy liền hoài nghi, lí nhí hỏi, “Người này là?”

“À, anh là Lâm Viễn.” Lâm Viễn cười tùm tùm lại gần tiểu mỹ nam. “Bác sĩ riêng của Hạ Vũ Thiên. Đừng trách anh ta, anh ta bị chứng mất trí nhớ, chứng hoang tưởng với chứng hoang tưởng bị truy đuổi rất nghiêm trọng. Cậu tên gì?”

Cậu ta hoảng hốt nhìn Hạ Vũ Thiên rồi quay lại nói, “Cứ gọi em là Tiểu Dịch.”

“Ồ, Tiểu Dịch sao.” Lâm Viễn gật. “Đúng lúc đúng lúc thật, ăn cơm chưa?”

Tiểu Dịch đáng thương đưa mắt sang Hạ Vũ Thiên lắc đầu đáp, “Chưa, em đứng chờ cả ngày.”

“Í chà, tội nghiệp quá.” Lâm Viễn kéo tiểu mỹ nam vào trong. “Vào ăn cùng đi!”

“Vâng.” Tiểu Dịch buông lơ cảnh giác với Lâm Viễn, cười toe toét gật đầu.

Lâm Viễn đưa cậu ta vào, đoạn ra lệnh cho Hạ Vũ Thiên, “Đóng cửa.”

Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại, một cách kích động.

20. Chương 20: Ngoài Dự Đoán

Tiểu Dịch cùng Lâm Viễn vào phòng, Lâm Viễn bỏ mấy bịch lớn bịch nhỏ xuống hỏi, “Tiểu Dịch, có biết nấu cơm không?”

“Một chút ạ.” Tiểu Dịch muốn nói vài câu với Hạ Vũ Thiên nhưng thấy Hạ Vũ Thiên ngồi trên sofa hút thuốc, sắc mặt không được tốt lắm nên cậu hơi chùn bước.

“Biết à?” Lâm Viễn vui vẻ. “Được, vậy cùng nấu nhé?”

“A, vâng.” Tiểu Dịch gật đầu, lại thấy Lâm Viễn dáo dác ngó quanh như tìm kiếm gì đó.

Lâm Viễn ra ra vào vào một vòng, tìm thấy tủ lạnh, toilet, phòng ngủ nhưng không thấy bếp.

“Lâm Viễn, anh tìm gì thế?” Tiểu Dịch tò mò hỏi.

“Này... bếp ở đâu?” Lâm Viễn thắc mắc. “Bếp ga, bếp lò, bếp dầu?”

“À, là ở đây.” Tiểu Dịch chỉ chỉ quầy bar nói. “Có bếp từ.”

“Còn các thứ khác?” Lâm Viễn ngẩn người nhìn chằm chằm cái bếp từ mỏng dính.

“Nồi ở dưới.” Tiểu Dịch mở ngăn kéo lấy ra một cái chảo, lại ấn cái nút nằm khuất ở một góc trên đầu. “Đây là máy hút mùi.”

Tất cả ngăn tủ được mở toang, bên trong có đầy đủ nồi cơm điện, lò vi sóng và nồi hấp.

Lâm Viễn chớp chớp mắt nửa ngày trời, ngẩng lên bắt gặp Hạ Vũ Thiên đang cười đùa mình. Bộ đám dụng cụ nấu nướng này có răng hay sao mà giấu kín dữ vậy? Người ăn ngày ba bữa, tủ rượu chưng bên ngoài còn nồi niêu xoong chảo lại giấu kín, kể có tiền thật khác người!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn và Tiểu Dịch thân thiết với nhau bèn khoác tay lên sô pha, nói với Lâm Viễn, “Tôi muốn ăn cơm chính tay cậu làm, không muốn thứ khác.”

Lâm Viễn và Tiểu Dịch cùng quay lại, nghe vậy, Tiểu Dịch cảm giác mình như người thừa liền cúi gằm mặt xuống.

Lâm Viễn cụt cả hứng – Hạ Vũ Thiên mắc bệnh gì vậy, không để ý đến cảm nhận của người ta gì cả, nếu muốn đuổi đi cứ tìm đại một cái cơ là được, việc gì phải ăn nói chường tai như thế...

Một mặt, Lâm Viễn cũng nghĩ, Tiểu Dịch này hay quá nha, phải người khác thì đã sớm vùng vằng chạy biến rồi, máu lên não chậm hay là thực sự muốn ở lại đây? Có chuyện quan trọng phải nói với Hạ Vũ Thiên sao?

“Lâm Viễn, anh cứ làm tiếp đi, em ngồi đằng kia.” Tiểu Dịch khẽ lên tiếng.

“Ừ, cũng được.” Lâm Viễn gật đầu, Tiểu Dịch như bé mèo con ngoan ngoãn ngồi khẹp nép cạnh Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn nổi máu tọc mạch, vừa nấu vừa dỏng tai lên nghe.

Nhưng hai người cứ ngồi thộn ra chẳng ai nói câu nào.

Lâm Viễn lẩm nhẩm tính toán, làm trứng xào hành tây, thịt băm xào ớt ngọt, ừm... thêm cơm rang trứng, này còn mua ít rau dưa ở siêu thị, có gà nướng rồi này, nấu canh cà chua trứng nữa, quá phong phú!

Vừa nghĩ Lâm Viễn định đem hành tây với ớt ngọt cho vào trong chậu rửa. Ít da, cái chậu rửa cũng bị giấu đi rồi!

“Vũ Thiên!” đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rốt cuộc Tiểu Dịch cũng mở lời.

Hạ Vũ Thiên thật ra đang mãi ngắm Lâm Viễn nấu nấu nướng nướng, anh liếc mắt sang Tiểu Dịch, nhướn mày.

“Cái này trả anh.” Tiểu Dịch rút từ trong túi ra một phong bao khá dày.

Hạ Vũ Thiên không nhận lấy mà hỏi, “Gì thế?”

“Ngày đó... tiền thuộc hạ của anh đưa em.”

“Không đủ?”

“Không phải, em không muốn tiền của anh, em lên... lên giường với anh không phải vì tiền.” Tiểu Dịch dè dặt nói.

Ở bên kia, Lâm Viễn đang đánh trứng – ày, Hạ Vũ Thiên đúng là bất nhân, người ta còn là sinh viên đó nha, đang tâm lừa gạt “tương lai của đất nước”!

Hạ Vũ Thiên mặt không biến sắc. “Chuyện này không liên quan đến tôi, quan hệ giữa chúng ta chỉ là giao dịch, cậu không muốn thì cứ ném đi.”

Lông mày Lâm Viễn giật giật, ngược lên nhìn Tiểu Dịch đang cúi xuống, vẻ mặt tội nghiệp, nước mắt lưng tròng, lòng anh có chút cảm thương. Cậu nhóc này thiếu năng à, dù thích đàn ông thì đời này thiếu gì người để trao thân gửi phận, có gì lại cứ bám lấy Hạ Vũ Thiên? Đã bần tính, mặt như bị táo bón, ý có chút tiền mà cứ vênh mặt, lại còn là xã hội đen, không tiền đồ, thiếu thẩm mỹ, chẳng có tương lai, còn không bằng ông Vương hàng xóm nhà anh trước đây.

Hạ Vũ Thiên nói chuyện với Tiểu Dịch nhưng vẫn không quên đưa mắt quan sát Lâm Viễn ở đằng kia, thấy anh lăm bả lăm bả cầm gậy đó, khẽ nhíu mày.

Tiểu Dịch trầm mặc một lúc, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu lên đối diện với Hạ Vũ Thiên. “Vũ Thiên, em thích anh, chúng ta kết giao đi!”

Lâm Viễn lúc này đang đem thịt băm cho vào chảo nóng – “xèo” một tiếng, làm anh giật cả mình vội giảm lửa nhỏ xuống. Chà chà, màn tỏ lộ đằng sau thật vô vị.

Hạ Vũ Thiên châm điều thuốc khác, đáp, “Tôi với cậu chẳng qua là bạn tình, người như tôi có cả đồng.”

Tiểu Dịch sững sốt, mặt hoe đỏ, hai tay nắm chặt lấy quai cặp.

Lâm Viễn thô lỗ xúc thịt từ chảo ra. Hạ Vũ Thiên, đúng là đồ trời đánh, đồ trời tráo vô duyên đến vậy! Xúc chết anh!

Hạ Vũ Thiên tỏ ra thích thú theo dõi động tác mạnh bạo của Lâm Viễn. Nhưng Tiểu Dịch ngồi bên có vẻ vẫn chưa chịu buông tay. “Em không giống họ đâu.”

Hạ Vũ Thiên ngửi mùi thịt xào ớt ngọt, lại quay sang nói với Tiểu Dịch, “Thì sao?”

Tiểu Dịch cắn môi. “Em biết anh chưa có người... anh không thể cho em một cơ hội sao?”

Lâm Viễn thái hành tây, cảm thấy Tiểu Dịch đáng thương thật, oắt con Hạ Vũ Thiên không đáng làm người!

Hạ Vũ Thiên đứng lên đi đến cạnh Lâm Viễn, ôm lấy vai anh. “Ai bảo tôi không có người yêu!”

Lâm Viễn ứa nước mắt nhìn Tiểu Dịch – trò cũ rích thế cũng tin?

Tiểu Dịch kinh ngạc liếc Lâm Viễn. Mắt Lâm Viễn ứa lệ, anh rút khăn giấy chấm nước mắt – hành tây cay mắt ghê!

“Em hiểu rồi.” Tiểu Dịch cúi đầu, xoay người rời đi. Hạ Vũ Thiên chêm thêm một câu, “Mang cả tiền đi nữa, cậu đáng được mà.”

Mắt Tiểu Dịch ánh lên tia giận dữ.

Lâm Viễn nghĩ bụng, Hạ Vũ Thiên mặt dày không phải thường đâu, đi với anh ta chắc phải kiếm sẵn cái hồ để chui mất. Anh đột nhiên ôm chặt lấy Hạ Vũ Thiên, kêu Tiểu Dịch, “Không muốn báo thù sao?”

Hạ Vũ Thiên chấn kinh chờ người ngó Lâm Viễn, Tiểu Dịch ban đầu cũng ngỡ ngác nhưng nhanh chóng phản ứng lại đưa tay cầm lấy cái thớt hành tây đổ ập một cái lên đầu Hạ Vũ Thiên, mắng, “Hạ Vũ Thiên, đồ Sở Khanh! Sẽ có ngày anh sẽ bị người khác đá, đá thê đá thảm!” dứt lời, chạy lẹ.

“Rầm” một tiếng cửa đóng lại. Lâm Viễn quá sức hả hê, buông Hạ Vũ Thiên ra, đã thấy anh ta hằm hằm quay lại, từ trên xuống dưới toàn là hành tây.

“Giỏi lắm.” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng.

Lâm Viễn gượng cười, anh cứ tưởng nhóc kia sẽ cho anh ta một dao, không ngờ chỉ có ụp hành tây vào. Hơi thiếu sáng tạo, nhưng đúng là một đứa trẻ ngoan, cách tốt nhất là chụp lấy con dao kia, thì*nh kẻ bạc tình mới là trừ hại cho dân cho nước.

Thấy Hạ Vũ Thiên tiến lại gần, Lâm Viễn cầm chặt dao thủ thế siêu nhân Điện Quang trước khi hành động, hét lên, “Hành Tây, đừng mừng vội, vì hoà bình thế giới, ta phải tiêu diệt ngươi!”

Khoé miệng Hạ Vũ Thiên méo xệch, Lâm Viễn đem nửa đồng hành tây còn lại cầm trên tay. “Trước khi ăn vẫn còn kịp đi tắm đấy.”

Hạ Vũ Thiên hít hà mùi trên người, lắc đầu rồi đi vào phòng tắm.

Xào hành tây chín tới, lúc lấy giấy lau nước mắt lại thấy phong bì tiền trên bàn, Lâm Viễn dao động. Anh đi lại, cầm lên, mở ra, những vài vạn. Tuy anh chưa từng đi mua hoa nhưng vẫn thường xuyên theo dõi tin tức, có chỗ nào đắt như thế đâu? Xem ra cậu sinh viên kia là lần đầu rồi, chẳng có ai lần đầu tiên lại cam tâm tình nguyện bán thân, sau này sẽ hối hận lắm, chắc cậu ta cần tiền gấp rồi.

“Ầy.” Lâm Viễn gõ gõ cái phong bì vào cằm, đoạn cởi tạp dề xoay người đi ra ngoài, đến hành lang nhìn trái nhìn phải. Văng ngất. Nghĩ ngợi một hồi, đi xuống cầu thang phía dưới mấy bậc, quả nhiên nghe thấy tiếng khóc thốn thức đau đây.

Lắc lắc đầu, mấy bộ phim tình cảm ba xu đúng là chân thật thấy khiếp.

Lần theo thanh âm, nơi góc khuất Tiểu Dịch đang ôm đầu gối ngồi khóc, Lâm Viễn đi đến trước mặt cậu. Tiểu Dịch ngẩng lên, quệt nước mắt. Lâm Viễn ngồi xổm xuống, đưa khăn giấy cho cậu. Tiểu Dịch đón lấy rồi trừng mắt nhìn Lâm Viễn.

“Sao cay mắt thế?”

“Ồ...” Lâm Viễn ngại ngùng, chợt nhớ mình vừa lấy để lau hành tây. Gãi đầu, Lâm Viễn nhét cái phong bì vào tay Tiểu Dịch.

“Tôi không cần tiền của anh ta!” Tiểu Dịch đỏ bừng mặt trả lại.

Lâm Viễn bĩu môi. “Không phải của tên khốn, là tôi trộm.”

Tiểu Dịch tròn mắt hỏi, “Anh là người yêu của anh ta còn gì? Sao lại gọi là “tên khốn”?”

Lâm Viễn vênh môi đáp, “Chỉ là diễn thôi, tôi đâu ngu ngốc đến mức thích cái kẻ lòng lang dạ sói đó?”

Tiểu Dịch khịt khịt mũi. “Anh là bác sĩ của anh ta thật à? Nhưng mà... anh ta thích anh như thế, anh lại rất đẹp.”

“Đẹp thì làm được cái rắm gì!” Lâm Viễn nhét tiền vào trong phong bì đưa cho Tiểu Dịch. “Học hành cho tốt, bao giờ nên người thì tìm một công việc ngon lành. Cậu phải thấy mình may mắn mới đúng, xã hội đen có gì hay? Nói không biết chừng có ngày bị lôi đi bắn chết đó.”

Tiểu Dịch lau khô nước mắt. “Anh thật thú vị.”

Lâm Viễn vỗ vai Tiểu Dịch. “Mau về đi, tôi là cực chẳng đã thôi, nếu có cách thì đã sớm đi rồi, cậu có thể đi thì sao lại không đi?”

Tiểu Dịch trợn mắt nhìn Lâm Viễn trong chốc lát.

“Lâm Viễn, sau này tôi sẽ trả anh tiền.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gù. Tiểu Dịch đứng dậy, phủi sạch bụi ở mông, lướt nhìn Lâm Viễn rồi xoay người ba chân bốn cẳng chạy đi. Lâm Viễn thở dài, vừa quay lại đã đụng phải ngực một người. Lồng ngực này quen thiết, mũi anh đánh hơi được, vì đã từng đụng phải. Nhìn lên. Hạ Vũ Thiên cười nham hiểm. “Hào phóng ghê chưa.”

“Hơ...” Lâm Viễn sờ mũi. “Anh nhìn nhầm người rồi, tôi chỉ đi ngang qua.”

Tính đánh bài chuẩn thì bị Hạ Vũ Thiên tóm được.

“Làm gì đó?” Lâm Viễn vùng vẫy. “Không phải anh đi tắm hả?”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn về phòng đóng cửa lại. “Cậu nghĩ tôi tự nhiên động đến người trong sạch sao? Người quan hệ với tôi chẳng có ai sạch sẽ cả!”

Lâm Viễn trừng mắt. “Không biết lựa lời mà nói sao, cái gì sạch sẽ hay không sạch sẽ? Anh tưởng mình cao xa lắm ư?!”

Hạ Vũ Thiên thở dài, xoay mình cầm lấy cái áo sơ mi bước vào phòng tắm. “Đi nấu cơm!”

Lâm Viễn nghiêng răng – chết tiệt!

Khi Hạ Vũ Thiên đi ra, cơm đã rang xong, thức ăn cũng đầy bàn, Lâm Viễn cầm bát canh trứng đi đến cạnh bàn, đặc ý lấy đũa.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống đánh giá, đồ Trung chính hiệu, màu sắc bắt mắt.

Lâm Viễn ăn cơm với canh, thấy rất ngon miệng, ăn thế mới gọi là ăn chứ!

“Sao người thì như vậy mà ăn uống chẳng đẹp mắt tý nào?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu hỏi Lâm Viễn.

“Hử?” Lâm Viễn miệng nhồm nhoàm đồ ăn, hỏi, “Đẹp mắt là sao?”

“Xem đi, bề ngoài lạnh lùng tuấn tú nhã nhặn, học hành đến nơi đến chốn, lại là bác sĩ, tuy nghèo rớt mồng tơi nhưng cũng coi như có tố chất... Thế mà ăn uống có khác gì cừu vạ đâu?”

Lâm Viễn bĩu môi vừa nói vừa lấy thìa húp canh. “Khỏi phải dạy đời tôi, đẹp mắt là học theo cách ăn đồ Tây? Tổ tiên tôi đều là dân thường, còn loại người trên dưới đều là đồ Armani chẳng qua chỉ là trưởng giả học làm sang thôi! Để quốc Mỹ có tố chất không? Không phải là kỳ thị chủng tộc sao, dân Nhật cả ngày khoe khoang về bọn họ có tố chất không, chẳng phải toàn một đám ăn cướp? Liên quân tám nước tốt đẹp lắm hả, ông đây việc quái gì phải học phép lịch sự của Tây? Có hay không có tố chất cũng chả cần ai phải bàn, dân anh chị còn bày đặt này nọ, đẹp trai đến mấy cũng rất một lũ lưu manh! Ăn cơm không phát ra tiếng động là thanh cao, rùa ăn chậm không tiếng động thì đầu cũng chỉ tròn hơn ba ba một tí, vô công rồi nghề thì đừng có chọc ngoáy vào cách sống của người ta! Ông đây quê mùa không có tố chất, anh quản được sao?”

Hạ Vũ Thiên cầm bát cơm lên, không hiểu lắm lời người này nói.

Nhưng mà... đáng vẽ Lâm Viễn miệng bóng nhảy phùng má nhóp nhép cơm thật sự đáng yêu.

21. Chương 21: Hoạ Vô Đơn Chí

Cơm nước xong, Lâm Viễn xoa xoa bụng cho xuôi cơm. Hạ Vũ Thiên lục tung cả phòng lên muốn tìm trang phục thích hợp để chơi bóng đá, phải cái thứ thích hợp nhất lại chính là bộ đồ anh mặc khi chơi golf, với lại còn không có bóng nên giờ phải đi mua.

Lâm Viễn trề môi, phớt lờ Hạ Vũ Thiên chạy đến bên cửa sổ sát sàn ngắm phong cảnh bên ngoài. “Ồ, view rộng thật, quả nhiên nhà ngon đều bị lũ cầm thú chiếm cả.”

“Ăn nói ý tứ giùm tôi.” Hạ Vũ Thiên thành linh xuất hiện phía sau Lâm Viễn, tay vòng qua eo Lâm Viễn ép người anh lên cửa sổ, hôn lên cổ anh.

“Ê, cửa sổ nhà anh không chịu nổi cường lực nha, đừng hại chết người.” Lâm Viễn ngo ngoáy, chợt tỉnh mắt phát hiện bên ngoài toà nhà ở khu dân cư lân cận có mấy sân bóng rổ lặn.

“Này, Hạ Vũ Thiên.” Lâm Viễn chỉ tay. “Được chơi bóng rổ tự do ở kia chứ? Tôi thấy sân bóng rổ rất ít khi thu phí, mà đây còn là khu vực sinh sống của kẻ có tiền nên chắc cũng dễ dãi nhỉ?”

“Cậu vừa nói gì?” Hạ Vũ Thiên bắt giác hỏi.

Lâm Viễn quay đầu lại.

“Hạ Vũ Thiên...” rồi tiếp tục chỉ. “Nơi đó có sân bóng rổ, thôi khỏi đá bóng nữa, đi chơi bóng rổ đi, đá bóng nhiều người chơi mới vui, hơn nữa cũng thiếu sân.”

Hạ Vũ Thiên vốn chẳng để tâm đến chuyện bóng đá bóng rổ gì. Anh xoa cằm hưởng thụ cảm giác Lâm Viễn vừa mới gọi tên mình. “Chà... lần đầu tiên cậu gọi tên tôi.”

“Đâu có, trước kia tôi cũng gọi mà.” Lâm Viễn nói rồi xoay người cởi áo khoác ra, ngoắc ngoắc Hạ Vũ Thiên. “Đi một lát, không thì kêu thêm mấy người tới nữa, trong xe anh Thường còn có một quả bóng rổ.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nói, “Tôi chỉ muốn chơi với cậu, đi thôi.” đoạn kéo Lâm Viễn ra ngoài.

Vừa vào thang máy, Hạ Vũ Thiên liền dè Lâm Viễn lên vách hôn lấy hôn để.

“Ê.” Lâm Viễn bắt đầu dĩ. “Đừng có chỗ nào cũng lên cơn được không?”

“Hết cách, tôi thật sự muốn, nhịn lâu rồi.” Hạ Vũ Thiên cười. “Hay là như thế này, chúng ta chơi bóng, ai thua thì phải nghe lời người thắng.”

“Nếu thắng, tôi sẽ bắt anh chạy tòng ngồng trên đường, vừa trần như nhộng vừa hét ‘Chị Phù Dung([9]), em yêu chị!’ nhé?” Lâm Viễn tức cười nói, tưởng tượng đến cảnh đó thì thậm thịch chí vô cùng.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười đến nham nhở liền đáp trả, “Còn nếu là tôi, tôi đâu nỡ để cậu nude cho người khác xem, tôi sẽ chỉ yêu cầu cậu nude ỉnh tôi xem thôi.”

Lâm Viễn im bặt. Lúc này cửa thang máy mở ra, hai cô gái trẻ tuổi đứng trước cửa, tay xách nách mang, nhác thấy Hạ Vũ Thiên đứng áp Lâm Viễn vào vách thang máy thì đều giật mình mắt tròn mắt dẹt nhìn.

Lâm Viễn đẩy Hạ Vũ Thiên ra, vù biến khỏi đó. Đáng chết! Làm tôi mất mặt trước hai quý cô xinh đẹp.

Hạ Vũ Thiên đứng đĩnh đi ra, còn tốt bụng đưa tay giữ thang máy cho hai người kia, đợi bọn họ đỏ mặt bước vào rồi thì anh bỏ tay. Trong tích tắc khi cửa thang máy đóng lại, Lâm Viễn nghe được tiếng cười đầy hưng phấn của hai cô kia.

“Oa, con gái thời nay sao lại như thế?” Lâm Viễn bắt mồm. “Thấy hai thằng đực rửa có gì đấy, vả lại tôi sáng láng thế này... phải bấm bụng thương tiếc chứ sao lại mừng rơn?”

Hạ Vũ Thiên lại gần nói, “Nếu chúng ta thân mật hơn, bọn họ còn vui hơn ấy chứ, tin không?”

Lâm Viễn bĩu môi nhìn Hạ Vũ Thiên một lượt. “Nè, anh vẫn dùng cái giọng điệu lưu manh này tán gái sao? Có tác dụng không đó?”

“Người ta phần lớn đều thích dạng người yêu chủ động một chút.” Hạ Vũ Thiên tỉnh bơ giảng giải. “Thuận theo ý nghĩ ấy, cứ trực tiếp đẩy họ lên giường là xong.”

“Nói thế... anh mặc kệ chuyện người đó có thích anh không? Nhỡ bọn họ thích người khác thì sao?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Thường thì ai tôi cũng qua đường có một lần, thứ tôi cần chỉ là cơ thể của bọn họ, cần gì tình yêu, yêu đương với họ chỉ vướng chân tôi thôi.”

Lâm Viễn nghe xong, dăm chiêu suy nghĩ. “Ày, nói thế chứng tỏ vẫn còn tình người chứ chưa hẳn là cầm thú mất hết nhân tính.”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên giật mình. “Tôi còn tưởng cậu sẽ chỉ trích tôi mặt dày vô lương tâm.”

“Hừm, tình cảm và lương tâm đối với anh đúng là quá xa xỉ.” thấy Hạ Vũ Thiên sa sầm mặt, Lâm Viễn vội chữa lời, “Ý tôi là, nhiều người cũng nuôi bồ hay người làm ấm giường, bản thân không thật lòng mà lại muốn người khác toàn tâm toàn ý đối với mình, loại người như thế không phải là tham lam nhất ư? Dù sao cũng là lừa lọc, anh lừa tôi – tôi lừa anh, cuộc sống phải thế mới là cuộc sống, tỷ lệ mắc HIV càng cao, tỷ lệ báo thù lại càng thấp. Hạ Vũ Thiên, anh là Người Nhện đội lốt ăn chơi, là Người Dơi đội lốt vô lại, là bại hoại đội lốt nhân tài, là nhân tài đội lốt bại hoại, là mẫu mực của toàn giới xã hội đen, là trung tâm của thế lực hắc ám, là đầu sỏ huỷ hoại mẹ Trái Đất, là con siêu vi trùng cấp một gây nên thảm cảnh của toàn nhân loại.”

“Lâm Viễn...” Hạ Vũ Thiên nghe hết câu, không như trước, một tay bóp cổ Lâm Viễn hay nhéo vai cái cho hả giận, mà lẳng lặng đánh giá anh một lúc. “Còn tôi thì nghĩ cậu là người có cái miệng liến thoắng nhất tôi từng thấy, nhưng cũng là kẻ vô tâm nhất trong đám người tình của tôi và còn là người duy nhất sau khi tôi ngất xỉu hơn nửa tháng đến một sợi lông chân tôi vẫn chưa động qua.”

Khoé miệng Lâm Viễn lại một lần nữa bắt giắc run lên. “Anh hai à, nửa tháng trước vừa mới đụng mặt, đêm ấy không trăng không sao, tôi chỉ cầm có cái chổi quét phân phủ bụi cho anh, thế mà đã trót khiến anh say mê đến vậy sao?”

“Thật ra ngày ấy tôi không nhìn rõ mặt cậu.” Hạ Vũ Thiên thành thật. “Mới ngó qua dáng cậu thôi, nhưng sau khi xem cái ảnh thuộc hạ tìm được trong phòng, tôi rất muốn thân mật với cậu hơn.”

Lâm Viễn đột nhiên thấy ân hận. Hôm đó anh đập chổi vào Hạ Vũ Thiên mà trúng cái chỗ dưới rốn ba tấc thì hay rồi, nhiều thanh niên trong sáng sẽ được cứu vớt.

Tới sân bóng rổ, A Thường đưa hai người quả bóng, Lâm Viễn hỏi anh có muốn chơi không, A Thường chỉ cười cười lắc đầu rồi ra ngồi trong một chiếc xe cách đó không xa.

Lâm Viễn cầm bóng đi đến giữa sân, đập đập bóng hỏi Hạ Vũ Thiên, “Chơi được không đó? Tí có thua ề mặt cũng đừng giận cá chém thớt đó nha!”

Hạ Vũ Thiên cởi cúc trên cổ áo, đáp, “Chuyện đánh cuộc vừa nãy vẫn tính chứ?”

“Thôi đi.” Lâm Viễn bĩu môi.

“Sợ?”

“Ừ đó, sợ thì sao?” Lâm Viễn nhướn mi. “Tôi không trúng kế của anh đâu, nói rồi, ông đây giữ thân như ngọc. Anh đói khát thì đi mà tìm mấy người tình đồng tính của anh.”

Hạ Vũ Thiên nhếch mép cười. “Lâm Viễn à, giọng điệu cậu như đang ghen.”

“Tự sướng cũng là một loại bệnh.” Lâm Viễn cười nhạt, đập bóng bình bịch. “Anh hai, đã chuẩn bị tinh thần chưa?”

“Không cực gì thì chán lắm.” Hạ Vũ Thiên cười. “Chi bằng tôi không yêu cầu cậu lên giường, cậu cũng đừng bảo tôi khoả thân, chúng ta cực cõi đồ, thế nào?”

“Ừm...” Lâm Viễn sờ sờ cằm, thấy cũng hay hay liền đáp, “Khá thách thức, được, thua đừng mít ướn!”

Dứt lời, đập bóng xuống chuẩn bị ném vào giỏ.

Ngoài dự kiến, Hạ Vũ Thiên xuất thần tả xung hữu đột, Lâm Viễn mới lơ đi một thoáng, đã suýt nữa bị Hạ Vũ Thiên cướp bóng.

Bị đẩy đến ngoài vạch ba điểm, Lâm Viễn nhú mày. “Hạ Vũ Thiên, anh từng chơi rồi à?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh. “Hồi học đại học bên Mỹ.”

“Hừ!” Lâm Viễn tức giận chỉ về phía Hạ Vũ Thiên. “Rùa biển([10]), đã vậy tôi quyết cho anh tịt ngòi!”

Lâm Viễn ra tuyệt chiêu, đập bóng vài phát rồi nhảy thoát lên ném bóng. Cổ tay thoáng run, bây giờ anh cực kỳ cao hứng, quả bóng trong không khí vẽ một đường vòng cung rồi vào thẳng rổ... trợn ba điểm.

Lâm Viễn hạ cánh, huơ huơ tay, cười hớn hở. “Hạ Vũ Thiên, hôm nay anh chết chắc, tôi giờ đang ở phong độ tốt nhất!”

Hạ Vũ Thiên thấy bộ dáng căng căng của Lâm Viễn, lòng hơi động, cầm quả bóng ra oai, “Tôi chưa chơi thật sự đâu, cậu kích động quá đấy!”

“Hừ.” Lâm Viễn xắn ống tay áo lên. “Lát nữa kêu anh ra bên đường chọc ghẹo thím nào đó đi chợ rồi đưa anh đến đồn công an, phạt cái tội dâm dâm!”

Hạ Vũ Thiên cười trừ, ném một cú trúng ngay vào rổ. Thế tiến công của Hạ Vũ Thiên hết sức dồn dập, dáng dấp anh lại to con hơn Lâm Viễn, lên rổ dễ như chơi. Lâm Viễn theo bản năng thối lui đến khu vực hình thang để phòng bị, không ngờ Hạ Vũ Thiên xông thẳng vào, nhảy lấy đà, tư thế úp rổ.

Lâm Viễn sao có thể để anh ta huênh hoang như thế, tuy có úp rổ cũng chỉ ghi được hai điểm nhưng hơn hết tinh thần sẽ dao động, đây cũng là bệnh chung của dân bóng rổ. Lâm Viễn xông lên chặn đường Hạ Vũ Thiên, va chạm với anh ta, nào ngờ Hạ Vũ Thiên không định úp rổ mà vươn tay ném một phát. Quả bóng vừa bay ra, Lâm Viễn xui xẻo thế nào chạm trúng tay Hạ Vũ Thiên.

“Phạm quy, nhóc con.” Hạ Vũ Thiên sau khi tiếp đất nói.

Lâm Viễn hối hận vô cùng.

“Phạt một quả.”

Lâm Viễn chun mũi, lằm bằm, “Dù trúng cũng coi như bằng nhau.”

Hạ Vũ Thiên cười xấu xa. “Nếu ném phạt, tôi ném trúng rồi nhảy lên ném tiếp phạt nữa, được hai điểm không phải người thắng sẽ là tôi sao?”

“Làm quái gì có quy tắc đó?” Lâm Viễn nhú mày. “NBA cũng cùng lắm là ba quả ném phạt một lần phạt bóng biên thôi, tôi với anh một đấu một mà!”

“Hô, thế cậu còn chuyện bóng làm gì? Sao không ôm rồi lẳng lên rỏ luôn cho rồi? Thấy sắp thua nên mắt mặt thì khỏi chơi!” Hạ Vũ Thiên cầm quả bóng suy tính, cười. “Coi như tôi nhường cậu vậy.”

“Đừng quá đắc ý!” Lâm Viễn giận ghen cổ, xắn tay áo lên. “Hôm nay đánh cho anh lên bờ xuống ruộng!”

Vừa nói vừa đi đến cạnh bảng.

Anh đứng tại vạch ném phạt, tôi đứng dưới rổ, đáng ghét, tưởng mình là Jordan, có thể nhảy lấy đà từ vạch kia một tắc lên giò ném trúng rổ được á?

Hạ Vũ Thiên đập hai cái tư thế chuẩn bị. Trên mặt đất bóng xuất hiện một điểm sáng màu đỏ. Điểm sáng chậm rãi di chuyển... đến trên người Lâm Viễn.

“Ê, mau lên, đừng hòng dọa được tôi...”

Lâm Viễn còn chưa dứt lời, thấy Hạ Vũ Thiên sắc mặt trắng bệch, đột nhiên lao người đến, đẩy anh sang một bên cúi xuống dưới bảng bóng rổ.

“Sao thế?” Lâm Viễn chưa kịp hiểu gì. “Không ném phạt lại tính chơi xấu?”

Cùng lúc đó, nhìn lên chỗ Lâm Viễn ban nãy đã thấy “phụt” một tiếng như có thứ gì xuyên thủng nền đất.

“A.” Lâm Viễn chợt hiểu ra, anh sững người.

“Đi!” Hạ Vũ Thiên kéo anh chạy đến bên bồn hoa, trên mặt đất xuất hiện thêm mấy lỗ thủng toả ra làn khói xám.

“Hạ Vũ Thiên?” Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên lôi đi lẩn vào sau bồn hoa, đã thấy “bùm” một tiếng.

Lâm Viễn nhìn xuyên qua bụi cây nhỏ đưa mắt về phía xa, hoảng hốt kêu lên, “Hạ Vũ Thiên, xe của anh! A Thường còn ở trong xe!”

“Yên tâm.” Hạ Vũ Thiên giữ lại Lâm Viễn nói, “A Thường không bị dính bẫy dễ như thế, là anh ta biết không được làm vướng chân tôi.”

Mắt Hạ Vũ Thiên dõi về nơi nào đó.

“À...” Lâm Viễn chọc chọc Hạ Vũ Thiên.

“Làm sao thế?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Ừm... tôi biết anh đang bận nhưng... chân tôi hơi đau.” Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên kinh ngạc, cúi đầu nhìn thấy trên bắp chân Lâm Viễn có vết thủng, máu thấm ướt quần.

“Cậu...” Hạ Vũ Thiên giật bắn người, đám vệ sĩ đã bị Hạ Vũ Thiên đuổi đi chỗ khác để không quấy rầy anh và Lâm Viễn chơi bóng đang chạy lại. A Thường không may thương tích từ đâu đó vọt qua, vội tiến lên xem xét tình hình Lâm Viễn, thấy anh bị thương bèn cuống cuống gọi điện thoại kêu Lý Cố đưa xe đến.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu đánh giá thương thế của Lâm Viễn.

“Không có việc gì.” Lâm Viễn nói. “Với kinh nghiệm của tôi, cái này còn chưa động đến xương, không sẽ còn đau hơn nữa.”

Hạ Vũ Thiên lặng ngắt, sắc mặt khó coi.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương từ bệnh viện của Lý Cố tới đưa Lâm Viễn lên xe, xe cảnh sát cũng xuất hiện. Hạ Vũ Thiên tỏ ra khó chịu muốn sai A Thường ở lại đuổi đám cảnh sát đi nhưng vị đội trưởng kia

có ý muốn cùng Hạ Vũ Thiên nói chuyện. Sự mất kiên nhẫn của Hạ Vũ Thiên hiển nhiên đã chọc tức phía cảnh sát, nhưng dầu gì Hạ Vũ Thiên vẫn có phần kiên đề họ, hai bên cò cưa hồi lâu.

“Tôi đi một mình được.” Lâm Viễn đề nghị. “Vết thương không quá nặng.” vừa nói vừa túm Hạ Vũ Thiên lại, rỉ tai, “Ngốc ạ, anh là lưu manh, còn bọn họ là lưu manh có giấy phép!”

Hạ Vũ Thiên dở khóc dở cười, Lâm Viễn còn có tâm trạng nói giỡn, anh cũng không cản nữa, để Lý Cố đem người đi, rồi theo mấy người kia về cục cảnh sát khai báo sự việc.

Hạ Vũ Thiên dù sao cũng là người bị hại nên phía cảnh sát cũng chỉ hỏi lấy lệ mấy câu, qua một lúc, bảo sẽ điều tra rồi thả anh đi. Hạ Vũ Thiên vừa đi khỏi, có một cậu cảnh sát mới hỏi, “Đội trưởng, có điều tra vụ này không? Hạ Vũ Thiên thân phận ghê gớm, không thể động vào anh ta.”

“Chắc.” Vị đội trưởng kia cười lạnh bình tĩnh đáp, “Ngốc... dại gì đi dây vào Hạ Vũ Thiên, sau khi Hạ lão gia chết, hai giới trong tối ngoài sáng ai cũng cầu cho anh ta thọ trăm tuổi chắc, nói cách khác, chẳng biết sẽ còn loạn đến đâu nữa.”

A Thường ngồi trên một chiếc xe mới chờ Hạ Vũ Thiên ở cửa. Lên xe, Hạ Vũ Thiên bảo A Thường chở đến bệnh viện của Lý Cố.

Khi đi ngang qua một cái ngõ nhỏ, Hạ Vũ Thiên đột nhiên hô, “Dừng xe.”

Hạ Vũ Thiên mở cửa xuống xe, A Thường muốn gọi người đi cùng nhưng Hạ Vũ Thiên khoát tay. “Không cần.” thoáng chốc, anh biết mất sau hẻm.

Trong hẻm có một cánh cửa khép hờ, Hạ Vũ Thiên bước tới, đẩy nhẹ cửa chợt nghe thấy tiếng lên cò súng “tạch”.

Không bao lâu, có người nở nụ cười. “Là anh? Tôi còn nghĩ làm cục cưng của anh bị thương, anh thẹn quá hoá giận sẽ sai người đến xử tôi chứ?”

Chỉ thấy trong một góc tối, một người thanh niên đang ngồi lau súng trên chiếc sofa dài.

Hạ Vũ Thiên lẳng lặng đứng nhìn.

Người nọ buông súng, thông thả đứng lên đi đến quầy bar bên cạnh Hạ Vũ Thiên rót rượu. “Sao lại rảnh đến chỗ tôi, không đi thăm cậu ta à?”

Hạ Vũ Thiên từng bước tới gần, lạnh như băng nói, “Ai cho cậu tự ý hành động?”

Người nọ nhún vai, nâng chén uống một ngụm rượu. “Cái này gọi là kim lòng không đậu, ai bảo lúc anh cứu cậu ta trông nhập tâm vậy, hại tôi vô thức từ giả thành thật.”

Người nọ còn chưa nói xong, chén rượu đã vỡ tan tành trên mặt đất, Hạ Vũ Thiên nắm cổ anh ta, cười lạnh. “Cậu cho cậu là ai?”

“Ồ...” người nọ có vẻ ngạt thở, nhìn Hạ Vũ Thiên cười cười. “Anh nên cảm ơn tôi mới phải, gặp hoạn nạn mới thấy chân tình, như thế không phải cậu ta sẽ càng tín nhiệm anh?”

Hạ Vũ Thiên dùng sức, sắc mặt người nọ dần tím lại nhưng nụ cười vẫn giữ trên môi. “Hừ... vì thế thân mà ngay cả chính chủ cũng mặc? Vỡ kịch của anh, sao có thể diễn tiếp?”

Ánh mắt Hạ Vũ Thiên đầy vẻ tàn độc, đến khi kẻ kia choáng váng khó thở anh mới buông lỏng tay.

“Khụ khụ...” anh ta ôm cổ. “Chẳng nể tình bạn cũ gì cả.”

Hạ Vũ Thiên nhìn chằm chằm người kia đến khi anh ta không cười nổi nữa. Anh gần giọng, “Cậu tự gọi mình là chính chủ nhưng cũng chỉ là một quân cờ, tính cả lần trước cậu đã hai lần tự tiện, nếu có lần thứ ba, sau này cậu cứ chờ sống mà như đã chết. Nhớ lấy, giữ mình cho tốt.” nói rồi anh cầm lấy khẩu súng trên tay anh ta.

Người kia sắc mặt nhợt nhạt, thấy Hạ Vũ Thiên chìa khẩu súng vào đùi mình vội hấp tấp hạ giọng, “Vũ Thiên... tôi chỉ đùa thôi.”

Hạ Vũ Thiên không lưu tình thẳng tay bóp cò, chỉ nghe tiếng “cách” vang lên – súng không có đạn.

Kể dưới đất trợn mắt nhìn, thái dương lấm tấm mồ hôi.

Hạ Vũ Thiên buông súng xuống. “Ngày mai cút ra nước ngoài, tôi cho gọi mới được trở về.”

Đội Hạ Vũ Thiên đi rồi, người kia trút một ngụm rượu lớn vào miệng cho đỡ sợ rồi chạy đến ngồi phịch xuống sô pha, lấm bầm, “Thật nhỏ mọn, chỉ quá tay một tẹo đã giận như vậy!”

Hạ Vũ Thiên từ trong ngõ đi ra lên xe hướng về bệnh viện của Lý Cố.

Vào viện, Hạ Vũ Thiên đi đến phòng bệnh chuyên biệt ở lầu hai, qua lớp kính nhìn thấy Lâm Viễn đang ngồi trên giường, đùi quấn băng dày cộp, miệng gặm cam. Một nữ y tá xinh đẹp đang nói chuyện phiếm với anh, coi bộ khá thân mật, Lâm Viễn cười ngoác đến tận mang tai.

Hạ Vũ Thiên cau mày, thở dài đẩy cửa bước vào.

Cô y tá kia nhanh nhạy đứng bật dậy hỏi thăm Lâm Viễn, “Chiều anh muốn ăn gì?”

Lâm Viễn cười tủm tỉm. “Tuỳ cô.”

Cô ta cười cười, gật đầu rồi rời khỏi đó.

Hạ Vũ Thiên nhìn chân Lâm Viễn cười khẩy, “Ba chân([11]) còn bày đặt tán gái?”

Lâm Viễn đưa mắt lườm. “Sao ra nhanh vậy? Nếu tôi là cảnh sát tôi bỏ tù anh dăm bữa nửa tháng là ít.”

“Tôi không phạm pháp, có gì bắt tôi?” Hạ Vũ Thiên đi tới, rút khăn giấy ra chùi miệng cho anh, khoé mắt liếc sang thấy cô y tá kia đã trở lại, trên tay cầm đồ ăn.

Miệng Hạ Vũ Thiên nhếch lên, ngồi sát lại gần Lâm Viễn, anh lặng lẽ nhào tới hôn đối phương.

...

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên chắn tầm mắt nên không thấy được cô gái xinh đẹp ở cửa, anh mà biết thì chắc chắc sẽ sống chết phản kháng. Tưởng không có ai nên kệ thấy Hạ Vũ Thiên, hôn thì cứ hôn.

Nữ y tá đứng ở cửa nhìn một lúc rồi xoay người bỏ chạy, xuống dưới kéo một đám y tá trẻ trung xinh đẹp lại xôn xao, “Thật đó! Thật là một đôi đó nha!”

Chiều này của Hạ Vũ Thiên hại Lâm Viễn thê thảm, một khoảng thời gian dài sau đó, anh không lý giải được vì sao mấy cô kia vừa thấy mình liền cười rinh rích. Anh còn tưởng bản thân anh tuần phi phạm, sức lôi cuốn đột ngột tăng khiến bọn họ thắm thương trộm nhớ.

22. Chương 22: Lời Đường Mật

Sau khi Lý Cố kiểm tra từ đầu đến chân Lâm Viễn một lượt, xác định không có di chứng gì liền cho phép anh về nhà tĩnh dưỡng.

“Mất khoảng bao lâu thì ổn?” Hạ Vũ Thiên hỏi Lý Cố. “Có cần... kiêng cử gì không?”

Lý Cố hất hàm nhìn Hạ Vũ Thiên, chỉ vào Lâm Viễn. “Cậu ta là bác sĩ, bác sĩ đó! Bác sĩ là gì cậu có biết không hả?!”

Hạ Vũ Thiên cứng miệng, suýt nữa thì quên, Lâm Viễn thân là bác sĩ nên hẳn phải biết rõ. Anh mượn Lý Cố cái xe lăn rồi đưa Lâm Viễn về.

“Tôi anh bảo phải hợp đúng không?” Lâm Viễn lên xe lăn càu nhàu. “Thì đúng là anh hại tôi bị thương thật, tôi không quen anh thì đâu có gặp đen đủi như vậy, nhưng tình cảm thì tôi không dám nhận, anh bồi thường tôi bằng vật chất là được rồi. Cứ đi lo việc của anh đi, ai đưa tôi về chẳng giống nhau.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Ăn gì mà lấm mồm thế hả?!”

Lâm Viễn bĩu môi, ngồi trên xe kéo áo lên che khuất mặt mình.

“Làm gì đó?” Hạ Vũ Thiên cau có.

“Đẩy đi, hồi nhiều.” Lâm Viễn bực mình nói qua lớp áo.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, đưa Lâm Viễn ra ngoài tới bên xe. Lâm Viễn vịn lên cánh cửa muốn đi vào thì Hạ Vũ Thiên đưa tay ôm lấy anh.

“Khỏi cần.” Lâm Viễn di chuyển chân nhảy bịch một cái vào trong, miệng lầu bầu. “Có phải con nít đâu mà ôm với chẳng ấp!”

Hạ Vũ Thiên ngồi cạnh Lâm Viễn. A Thường xếp xe lặn vào vừa khởi động xe vừa hỏi Hạ Vũ Thiên muốn đi đâu.

Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ, đáp, “Tới căn hộ của tôi đi.”

A Thường thoáng giật mình nhìn Hạ Vũ Thiên. “Thiếu gia, không về nhà chính sao?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Chưa về đó vội, anh cho người canh giữ bên ngoài căn hộ.”

“Vâng.” A Thường khởi động xe.

Hạ Vũ Thiên lấy một điều thuốc ra, Lâm Viễn vẫn còn tươi roi rói.

“Nhóc con, chắc lần đầu bị trúng đạn hả?”

Lâm Viễn nhếch môi. “Vớ vẩn, tôi có phải dân anh chị đâu mà suốt ngày được ăn kẹo đồng.”

“Không thấy đau sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Chưa động đến xương nhưng cũng xuyên qua chân còn gì?”

Lâm Viễn ngấm ngấm chân mình rồi trả lời, “Thì dĩ nhiên là đau... mà tôi chịu được.”

Hạ Vũ Thiên quét mắt khắp người Lâm Viễn một vòng. “Cậu kiên cường ghê nhỉ, lẽ ra nên ngoan ngoãn giả bộ đau đớn để cho tôi cưng nựng mới phải.”

“Là thằng đàn ông có đau cũng phải nói không đau, còn phụ nữ thì không đau vẫn nói là đau.” Lâm Viễn tủm tỉm.

“Đạo lý gì vậy?” Hạ Vũ Thiên cười.

“Chắc, đàn ông nói đau thì có ma nào quan tâm, lại còn có vẻ chết nhất, nhưng khi chị em kêu đau, hiền dịu đáng yêu, sẽ khiến người ta mềm lòng, có điều...” Lâm Viễn nói đến đây ngáp ngừng một lúc, lặng ngẫm phong cảnh ngoài cửa sổ. “Mặc kệ là nam hay nữ, tôi chỉ thích người dù đau cũng sẽ nói không đau.”

“Tức là thích nhịn đến chết?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Chính thế!” Lâm Viễn soi Hạ Vũ Thiên một lượt. “Hạ Vũ Thiên, rốt cuộc anh cũng nói được một câu giống người!”

Hạ Vũ Thiên nét mặt sa sầm, anh lại gần Lâm Viễn. “Nhẫn nhịn có gì hay? Chết vì sĩ chỉ khổ thân, chẳng thực tế chút nào.”

Lâm Viễn cười cười, không thêm để ý đến Hạ Vũ Thiên nữa.

“Ê.” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn không nói gì, ánh mắt lộ vẻ xem thường, kiểu như “chán chả buồn giải thích, có giải thích anh cũng hiểu được sao?” liền bất mãn.

Lâm Viễn ngửi được mùi thuốc súng từ Hạ Vũ Thiên bèn đẩy anh ta ra. “Nín nhịn chịu đựng một mình quanh đi quẩn lại cũng là chỉ có bản thân thấy khó chịu, nếu đã đau rồi còn nói cho người mình thích biết làm gì, để người ấy và anh cùng nhau khổ sở, nếu thật sự thích người ta, anh nỡ sao?”

Hạ Vũ Thiên kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Viễn, xem chừng còn lơ mơ chưa ngấm, anh khẽ xoa cằm, sắc mặt liên tục biến đổi.

“Ai da.” Lâm Viễn lắc đầu. “Mấy ông trùm triếc xã hội đen như anh, lúc rảnh đã bao giờ thử qua lại với mấy người sâu sắc chưa? Đừng có suốt ngày chỉ bám lấy mấy kẻ lông bông. Hết người này tới người khác, không bằng giá, lạnh lẽo như sinh ra từ đá lại quay sang chọn loại nhiệt tình như lửa, nóng đến mức mặc đồ mà còn rục cả người. Hãy tìm một người kha khá một chút, thích người như vậy mới thú vị, bằng không đúng là có phúc mà không biết hưởng, tiền mất tật mang.”

“Cậu là người sâu sắc như thế thì khiến tôi mê mệt đi.” Hạ Vũ Thiên dính sát vào Lâm Viễn. “Để tôi biết thế nào gọi là thú vị.”

Lâm Viễn liếc mắt một cái, khoát tay. “Quên đi, tôi thâm sâu quá anh chẳng đỡ nổi đâu, anh nên kiếm mấy người đàn đàn một tí.”

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên kéo cầm anh. “Tôi phát hiện ra cậu càng ngày càng nông cuồng, hình như tôi nuông chiều cậu quá rồi?”

Lâm Viễn hươ hươ cái chân bị thương lên trước mắt Hạ Vũ Thiên. “Ô? Anh vừa nói cái gì? Ai nuông chiều tôi cơ?”

Hạ Vũ Thiên thở dài, anh đúng là không có tư cách nói nên đành bỏ qua cho Lâm Viễn.

Không bao lâu sau, xe dừng trước cửa khu nhà, A Thường lấy xe lăn cho Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên bế Lâm Viễn ra nhưng không để lên xe mà trực tiếp bước vào bên trong khu nhà.

“A, làm gì đó?” Lâm Viễn vùng vẫy. “Có phải người chết đâu, thả tôi xuống, tôi thà nhảy lò cò vào còn hơn!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mắt. “Hết cách rồi, ai bảo tôi hại cậu bị thương, làm cu li cũng đáng đời.”

Mãi nói, hai người đã đến trước cánh cửa bị chặn của khu nhà, quản lý bên trong nhìn hai người với ánh mắt tò mò. Hạ Vũ Thiên lườm ngoắt một phát, viên quản lý kia sợ tới mức vội vàng vàng chạy lại ấn thang máy cho bọn họ.

Lâm Viễn lấy tay che mặt, còn Hạ Vũ Thiên cứ thế ôm anh đi vào thang máy.

“Này, không còn ai đâu.” Hạ Vũ Thiên bảo Lâm Viễn.

Lâm Viễn lơ luôn.

“Thì cậu cũng phải ấn nút đi chứ.” Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ. “Tầng mười bảy.”

Lâm Viễn trừng mắt, vươn tay ấn số mười bảy.

Lấy chìa khoá mở cửa vào, Hạ Vũ Thiên đặt Lâm Viễn lên sofa ở phòng khách, rồi ngồi luôn cạnh anh.

“Tối ăn gì?” Lâm Viễn hầy hầy Hạ Vũ Thiên. “Đều tại anh, vừa rồi không nói sớm, tôi còn chưa kịp ăn hộp cơm tình yêu của cô y tá xinh đẹp!”

Hạ Vũ Thiên liếc xéo Lâm Viễn. “Cậu sao không chút tiến bộ gì cả, vừa về đã nghĩ đến ăn!”

“Đâu phải vừa về đã nghĩ đến ăn.” Lâm Viễn nghiêm túc. “Chính xác mà nói trước khi về tôi đã nghĩ đến.” nói rồi chỉ chỉ đồng hồ trên tường.

Hạ Vũ Thiên theo hướng ngón tay của Lâm Viễn, thấy kim giờ đã chỉ đến số sáu... đúng là tới giờ ăn tối thật.

“Ăn gì?” Lâm Viễn nhỏ giọng. “Hay về nhà chính, chí ít cũng có chú quản gia tài giỏi, đồ ăn kêu bao nhiêu cũng được, dù không phải đồ Trung truyền thống, nhưng chú Chung có sẵn năng khiếu như vậy, tôi nguyện dạy chú ấy thêm chút kiến thức.”

Hạ Vũ Thiên lấy một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh mở nắp, đưa cho Lâm Viễn. “Nhà chính tạm thời chưa thể về, nếu bọn họ thấy cậu bị thương sẽ hạn chế tự do của cậu.”

Lâm Viễn sững người, anh trở nên căng thẳng. “Hả?”

Hạ Vũ Thiên ngồi bên anh. “Sau khi vết thương đã lành, cho đến lúc tìm ra kẻ muốn giết cậu, cậu tốt nhất nên theo sát tôi, hoạt động đơn lẻ không an toàn, biết chưa?”

Lâm Viễn nghe xong chẳng nói chẳng rằng, uống một ngụm nước rồi gật gật đầu. Hạ Vũ Thiên ngồi uống bia, được một lát, Lâm Viễn lại chọc chọc anh. Hạ Vũ Thiên quay lại, Lâm Viễn chỉ đồng hồ. Anh bắt đắc dĩ gọi điện bảo A Thường mang ít thức ăn đến. Lâm Viễn về mặt cảm thông nói với Hạ Vũ Thiên, “Hạ Vũ Thiên, đàn ông không biết cơm nước đúng là đáng thương!”

“Đàn ông vì sao lại phải biết nấu nướng?” Hạ Vũ Thiên nói chắc nịch, “Đó là chuyện của phụ nữ.”

Lâm Viễn trợn mắt cãi, “Đàn ông có phải ăn không? Đàn ông chỉ biết ăn đồ ăn phụ nữ làm thì người ta kêu là bám váy đó.”

Hạ Vũ Thiên bị Lâm Viễn trêu người, anh ghì đôi phương xuống sô pha. “Cậu không nên để tôi cho cậu một trận rồi mới biết sợ.”

Lâm Viễn ôm cái gối, nhìn Hạ Vũ Thiên rồi lẩm nhẩm, “Cầm thú, ngay cả người bệnh cũng không tha, tôi chẳng tội tình gì tự nhiên phải ôm bệnh vào thân!”

Hạ Vũ Thiên ngán ngẩm bỏ Lâm Viễn ra rồi tiếp tục uống bia.

Lâm Viễn với gói khoai tây chiên trên bàn ngồi nhai rau rầu, Hạ Vũ Thiên cau mày. “Bớt xơi đồ ăn của lũ nhóc đi, sắp đến bữa rồi.”

Lâm Viễn lại gần Hạ Vũ Thiên, neho mắt đánh giá anh ta. “Hạ Vũ Thiên, chắc anh chưa bao giờ nấu cho ai ăn nhỉ?”

“Hỏi thừa.” Hạ Vũ Thiên châm thuốc.

Lâm Viễn nhai khoai tây chiên, lắc đầu với lấy cái điều khiển từ xa xem TV.

“Cậu nói xem.” Hạ Vũ Thiên hút hết một điếu thuốc mới hỏi Lâm Viễn. “Vì sao đàn ông nhất định phải biết nấu cơm?”

“Nấu cơm chẳng phân biệt giới tính.” Lâm Viễn nói. “Cũng không phân biệt có ngon hay không.”

“Thế là sao?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Mấu chốt là anh có thể được ngắm người mình thích ăn những thứ do chính tay mình làm.” Lâm Viễn tiếp lời. “Cảm giác ấy không phải kỳ diệu lắm sao?”

Hạ Vũ Thiên thoáng chau mày, suy nghĩ một hồi. “Ý cậu là, với cách này, chinh phục dạ dày đối phương, rồi sau sẽ chiếm được người đó...”

Chưa nói hết câu, Lâm Viễn quăng ngay cái gối vào mặt Hạ Vũ Thiên. “Hạ~ lưu~”

...

Chừng bảy giờ, Lâm Viễn cuối cùng cũng được đánh chén bữa ăn bổ dưỡng A Thường mua cho, A Thường đem cơ man là thức ăn tối, chủ yếu là thịt với xương heo.

“Ăn gì bổ vậy.” A Thường nhiệt tình bảo. Lâm Viễn định nói cho anh biết suy nghĩ này trên thực tế hoàn toàn sai lầm nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền biến thành, “A Thường anh ăn chưa? Chưa thì cùng nhau ăn nhé?”

A Thường cười. “Khi đợi đồ ăn tôi đã ăn rồi.”

A Thường nói rồi cuống cuồng chạy ra ngoài.

“Dà.” Lâm Viễn sờ sờ cằm.

“Có chuyện gì thế?” Hạ Vũ Thiên đưa chén canh cho Lâm Viễn.

“A Thường hình như gần đây có tâm sự.”

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, bèn cười. “Không thấy anh ấy nói gì.”

Lâm Viễn chun mũi. “Anh ấy có chuyện không vui thì phải, cười rồ rượng, anh rảnh thì hỏi thăm chút xem sao. Hỏi xem có phải vợ chồng xích mích, con cái hư hỏng, hay là...”

“Anh ấy còn chưa kết hôn.” Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ.

“Anh thật vô nhân đạo! A Thường đến tuổi này rồi còn chưa kết hôn?”

“Liên quan gì đến tôi?” Hạ Vũ Thiên chưa từng ngờ bản thân sẽ bị người khác chọc giận nhiều bận như thế, ngày hôm nay anh nói còn nhiều hơn so với một tuần trước đây, kết quả nước uống cũng nhiều.

Lâm Viễn chẳng quan tâm, ăn bát canh chân giò to tướng, sau một lát rồi kêu lên, “Đúng rồi!”

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên giương mắt nhìn anh.

“Có thể là chuyện thưởng hay đãi ngộ không?” Lâm Viễn hỏi. “Anh tăng tiền lương cho anh ấy đi!”

Hạ Vũ Thiên nắm cằm Lâm Viễn. “Đừng nghĩ đến người đàn ông khác nhiều như thế, tôi sẽ ghen đấy.”

Lâm Viễn chán ngán dùng bữa. Anh nghĩ bụng, người này... mắc ói thật...

23. Chương 23: Mười Ma Chúc Quỷ

Màn đêm buông xuống, Lâm Viễn chèn chén no nê, vì đi đứng không tiện nên đành ngồi yên trên sofa xoa bụng. Anh cố đứng lên sau khi ăn để tiêu cơm, vốn là bác sĩ, anh có thói quen sống khá lành mạnh.

Hạ Vũ Thiên đem tất cả nồi niêu xoong chảo bát đĩa quẳng vào thùng rác, Lâm Viễn ở bên cửa sổ bắt gặp hành động này liền cong môi.

“Anh không biết rửa?” Lâm Viễn hỏi.

“Đàn ông đàn ông rửa bát cái gì.” Hạ Vũ Thiên nhướn mày.

Lâm Viễn dấy lên suy nghĩ muốn phi thẳng cái đĩa vào mặt anh ta.

“Cậu làm gì đó?”

Nửa giờ sau, Hạ Vũ Thiên dời mắt khỏi màn hình tivi, liếc sang Lâm Viễn đang nhảy như con chơi chơi cạnh cửa sổ. “Chân sẽ không sao chứ?”

Lâm Viễn chỉ vào chân của mình. “Nhảy bằng một chân thôi, sợ cái gì?”

Hạ Vũ Thiên đi tới. “Muốn đi đâu? Tôi đỡ cho.”

“Khỏi cần.” Lâm Viễn gạt phắt. “Sau khi ăn xong tôi hay đi bộ cho xuôi bụng.”

“Có nhiều loại phương pháp vận động.” Hạ Vũ Thiên cười. “Đi bộ không ích gì đâu, tôi biết có một cách cực kỳ hiệu quả, muốn thử không?”

“Ai.” Lâm Viễn đưa tay đẩy Hạ Vũ Thiên ra. “Đừng dựa gần như thế, tôi với anh đâu thân thiết gì. À mà đêm nay ngủ như thế nào?”

“Còn thế nào nữa? Trên giường.”

Lâm Viễn rất muốn nói “Hạ Vũ Thiên, anh có thể ngủ trên sofa” tiếc là anh nào dám hé răng. Đúng lúc này, di động của anh đổ chuông.

Trước khi Lâm Viễn kịp nhảy lên lấy thì Hạ Vũ Thiên đã vụt qua định mang di động lại cho anh, nhưng nhìn màn hình thấy tên “Tôn Lâm”, Hạ Vũ Thiên bèn thẳng tay ngắt máy.

“Ê!” Lâm Viễn nóng nảy. “Sao lại động vào máy của tôi?!”

“Số lạ, khỏi cần nghe.” Hạ Vũ Thiên trả lời như đúng rồi.

Lâm Viễn trợn trắng mắt. “Trả cho tôi, tôi muốn xem là ai!”

Hạ Vũ Thiên đời nào chịu.

“Hạ Vũ Thiên, anh xâm phạm đời tư của tôi!” Lâm Viễn cực kỳ phẫn nộ. “Có đưa đây không?!”

Đang chí chóe, tiếng nhạc chuông lại một lần nữa vang lên, người gọi vẫn là Tôn Lâm. Hạ Vũ Thiên toan ấn từ chối, thấy Lâm Viễn eo éo dòi, Hạ Vũ Thiên nghĩ nghĩ rồi tiếp máy, đặt bên tai mình.

“A lô?”

Lâm Viễn cả kinh, tay muốn chộp nhưng bị Hạ Vũ Thiên ngăn lại, anh đứng không vững nên chẳng thể giẫy giụa thoát ra, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

“A... Tôi muốn gặp Lâm Viễn.” Tôn Lâm ở đầu dây bên kia dĩ nhiên nhận ra giọng Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn lại gần hếch tai lên nghe, Hạ Vũ Thiên cố tình làm ngơ, đoạn nói đầy ám muội với đầu dây bên kia, “Chà, Lâm Viễn giờ không tiện lắm.”

“Anh mới là không tiện ấy!” Lâm Viễn giận. “Cả nhà anh không tiện, trả máy cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên lườm Lâm Viễn một cái rồi trả di động lại cho anh.

“A lô.” nhận điện thoại, Lâm Viễn chưa kịp bắt chuyện thì đã kêu “A!” một tiếng.

“Sao thế?” Tôn Lâm ở phía kia giật mình hỏi. “Lâm Viễn?”

“Anh làm gì thế?” Lâm Viễn bỏ di động xuống, trừng con người tự nhiên ôm chầm lấy mình kia.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Cậu đi lại khó khăn, để tôi ôm vào nằm, cứ từ từ mà nói.”

“Lâm Viễn?” Tôn Lâm gọi.

“Ai.” Lâm Viễn nghe máy. “Tôi không sao, có chuyện gì thế?”

“Sao lại bảo anh đi lại khó khăn?” Tôn Lâm hỏi.

“A, không sao đâu.” Lâm Viễn đáp. “Chân bị thương ấy mà.”

“Có nặng lắm không?”

“Không sao, không sao.” Lâm Viễn nói. “Đúng rồi, có chuyện gì thế?”

“À.” Tôn Lâm cười cười. “Tôi định rủ anh đi chơi bóng rổ.”

“Trẻ thế này còn chơi?” Lâm Viễn ngơ người.

“Ừ, chơi rồi tiện thể ăn khuya luôn, tối nay tôi chỉ có một mình, buồn chán không có gì chơi.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gù. “Không được rồi, phải tháng nữa tôi mới chơi bóng được.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Tôn Lâm lo lắng. “Anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh, đang ở nhà à?”

“Hả?” Lâm Viễn có vẻ khó xử. “Thôi khỏi, để khi khác.”

“Anh cho tôi địa chỉ.” Tôn Lâm kiên quyết. “Tôi đến chỗ anh, không thấy anh tôi sẽ lo lắng!”

“Ồ...” Lâm Viễn bối rối, Tôn Lâm này thật quá nhiệt tình.

Không chờ Lâm Viễn trả lời, Hạ Vũ Thiên ở bên bắt chợt giật lấy điện thoại trong tay anh, bảo Tôn Lâm, “Lâm Viễn đang ở nhà tôi, nếu muốn đến tôi có thể cho cậu địa chỉ.”

Lâm Viễn nhăn mày nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Anh cứ nói.”

Hạ Vũ Thiên không ngần ngại nói luôn địa chỉ nhà mình.

“Anh có ý gì thế? Khuya rồi...” cúp máy, Lâm Viễn thắc mắc. “Tuỳ tiện cho người khác biết địa chỉ sẽ không có vấn đề gì chứ? Nhà cậu ta đối nghịch với nhà anh mà.”

“Ồ?” Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, cười nói, “Thực không ngờ cậu còn nghĩ cho tôi như vậy.”

“Nghiêm túc vào!” Lâm Viễn cúi xuống dán mắt vào mặt đất. “Anh thả tôi xuống được chưa? Ôm mãi không mỏi hả?”

“Cậu làm như có tí thịt nào ấy.”

Hạ Vũ Thiên nhún vai ôm Lâm Viễn vào trong phòng. Đưa anh nằm trên giường, Hạ Vũ Thiên bắt đầu cởi quần áo anh.

“Này!” Lâm Viễn giữ tay Hạ Vũ Thiên. “Tôi chợt nhớ ra anh bụng dạ khó lường, đừng có động tay động chân. Nói đi, vì sao đêm hôm còn gọi Tôn Lâm đến đây? Anh có âm mưu gì?”

Hạ Vũ Thiên cười, ngồi cạnh giường, nâng cằm Lâm Viễn lên. “Sao? Sợ tôi hại cậu ta?”

“Hừ.” Lâm Viễn cau mày. “Cậu ấy là người thật thà, so sao được với anh, phải làm thế nào anh mới bỏ qua cho cậu ấy?”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên nở nụ cười. “Xem ra địa vị tôi trong lòng cậu cực kỳ cao ha.”

“Mèo khen mèo dài đuôi.” Lâm Viễn thúc giục. “Nói không đó?”

“Tôi chỉ muốn xác định xem thằng nhóc đó có ý với cậu không.” Hạ Vũ Thiên lại gần bên tai Lâm Viễn thì thầm, “Cậu cũng sợ cậu ta tiếp cận cậu là có mục đích còn gì?”

Lâm Viễn sững sờ quay sang Hạ Vũ Thiên.

“Cậu muốn chơi bóng cùng cậu ta?” Hạ Vũ Thiên cười. “Tôi đây sẽ thay cậu kiểm tra, nếu cậu ta có mưu đồ, tôi sẽ trút giận thay cậu.”

Mắt Lâm Viễn tròn trừng, anh giữ im lặng, trầm nghĩ, Hạ Vũ Thiên thật ra đoán không sai, anh sợ Tôn Lâm tiếp cận anh là có ý đồ. Hơn nữa, Tôn Lâm rõ ràng biết anh sống trong nhà Hạ Vũ Thiên thì sao còn phải tới? Hạ Vũ Thiên chắc gì sẽ nói tuốt tuột địa chỉ cho cậu ta?

Đợi chưa lâu, chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Hạ Vũ Thiên ra mở cửa, Tôn Lâm đang đứng cạnh cửa ôm hai cái túi to tướng.

“Lâm Viễn đâu?” Tôn Lâm hỏi.

“Bên trong.” Hạ Vũ Thiên để Tôn Lâm vào rồi đóng cửa lại.

Tôn Lâm đặt cái túi lên bàn, đoạn chạy vào trong phòng ngủ. Trên chiếc giường đôi rộng thênh thang giữa căn phòng, Lâm Viễn đang nằm tựa vào gối xem TV, thấy Tôn Lâm đến liền bật nhỏ tiếng xuống.

“Cậu đến rồi.”

“Anh không sao chứ?” Tôn Lâm đi vào đứng cạnh Lâm Viễn, cúi đầu xem chân anh. “Sao lại bị thương?”

“A, không có việc gì. Do bất cẩn thôi.”

“Để tôi coi.” Hai hàng lông mày Tôn Lâm thoáng nhíu lại. “Trông giống ngoại thương? Tôi còn tưởng anh chơi bóng bị bong gân cơ!”

“Ồ...” Lâm Viễn nhún vai. “VẬY MỚI NÓI LÀ NGOÀI Ý MUỐN.”

Tôn Lâm thận trọng nhìn về phía cửa thấy Hạ Vũ Thiên chưa vào liền tiến lại gần hỏi nhỏ Lâm Viễn, “Có liên quan đến Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn ngây ngốc ngó Tôn Lâm một lúc lâu, lắc đầu. “Vô tình thôi.”

Đang nói chuyện thì Hạ Vũ Thiên đi đến đưa cho Lâm Viễn một chén nước. “Uống thuốc đi.”

“Ừm.” Lâm Viễn nhận cái chén với đồng thuốc kháng sinh, giảm đau Lý Cố kê cho.

Tôn Lâm ở một bên hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Rồi.” Lâm Viễn gật đầu.

“VẬY À, TÔI ĐÃ MUA ĐỒ ĂN VỚI HOA QUẢ, ANH ĐI ĐỨNG BẮT TIỆN NÊN TÔI MUA NHIỀU MỘT CHÚT, ANH GIỮ LẤY ĂN DẦN.”

“Ồ, cảm ơn.” khoé miệng Lâm Viễn nhếch lên, anh nuốt viên thuốc rồi uống ực một cái.

Tôn Lâm ngồi hàn huyên đôi ba câu với Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên thật ý tứ, không đuổi Tôn Lâm đi, cũng không trêu đùa cậu ta mà chỉ ngồi một bên xem TV. Nhưng phải chăng hành động sửa sang lại quần áo cho Lâm Viễn, đút ít đồ ăn vặt một cách đầy thân mật kia là muốn cho Tôn Lâm thấy quan hệ rất không bình thường giữa hai người?

Tôn Lâm cũng có vẻ hơi ngại ngùng.

Gần chín giờ, Hạ Vũ Thiên nói với Lâm Viễn, “Nghỉ ngơi sớm chút nhé?”

Lâm Viễn không đáp, Tôn Lâm bèn đứng lên. “Tôi về đây.”

...

Đi xuống lầu, Tôn Lâm ngẩng đầu nhìn lên tầng cao thì thấy ánh sáng tắt ngúm như có người kéo rèm lại.

Cậu ta xoay người lên xe, đóng cửa, lấy ra điện thoại.

“A lô, ờ, là tôi.” Tôn Lâm cài dây an toàn. “Lâm Viễn đúng là bị trúng đạn, xem ra tin đồn Hạ Vũ Thiên bị ám sát là thật.”

Người ở đầu dây bên kia không biết nói gì, Tôn Lâm khẽ “ừ” một tiếng. “Biết rồi.”

...

“Đi ngủ sớm đi.” Hạ Vũ Thiên bước tới. Lâm Viễn cúi đầu thất thần quan sát vĩ thuốc trong tay.

“Sao thế?”

Lâm Viễn ngược lên nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên cũng nhìn lại.

Lâm Viễn trầm ngâm rồi nói, “Nước.”

Hạ Vũ Thiên hơi bất ngờ, quay lại đem cốc nước ở đầu giường đến đưa cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngấm ngấm cốc nước trên tay.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy kỳ quái, Lâm Viễn bỗng nhiên kêu, “Này, Hạ Vũ Thiên.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên vừa mới đáp một tiếng đã bị Lâm Viễn đem cái cốc đổ ụp lên đầu...

Hạ Vũ Thiên ban đầu kinh ngạc, lập tức chau mày yếu ớt nói, “Cậu tinh thật.”

Lâm Viễn trả cái cốc lại cho Hạ Vũ Thiên. “Anh đúng là đồ khốn, nhờ may kỹ năng bắn của người kia kém thêm một chút xui, trúng xương của tôi, sau này tôi đi cà nhắc cả đời chắc?”

Hạ Vũ Thiên nhăn mày. “Chẳng phải bắn chưa trúng à?”

Lâm Viễn cười gượng, lắc đầu nằm xuống, cuốn chăn lại co người ngủ.

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt, nằm bên cạnh. “Không để ý đến tôi nữa?”

Lâm Viễn không đáp, lấy chăn trùm kín đầu. Âm thầm thở dài. A Thường nói quả không sai, người của Hạ gia là đồ vô tri vô giác, Hạ Vũ Thiên cũng không ngoại lệ. Anh ta sợ dĩ không về nhà chính là để dụ Tôn Lâm đến, gọi cậu ta đến là muốn cho cậu ta biết anh bị thương, anh bị thương tức là sao? Tức là có người tập kích Hạ Vũ Thiên!

Chuyện này có lẽ sẽ càng ngày càng xảy ra thường xuyên hơn.

Lâm Viễn lười muốn nghỉ tiếp, nhắm mắt lại bình thản đi vào giấc ngủ. Thì ra, tất cả mọi người đều là đồ dối trá.

24. Chương 24: Khi Gần Khi Xa

Cái chân bị thương kéo theo cả đồng bất tiện, rõ ràng nhất là không thể tự lo liệu cho bản thân được. Lâm Viễn trở thành Độc Cước tiên([12]), đi chỗ nào cũng phải nhảy lò cò.

Hạ Vũ Thiên mấy ngày nay không đến công ty, phần lớn thời gian đều ở với Lâm Viễn, nhưng Lâm Viễn vẫn có vẻ giận dữ, lạnh nhạt với anh.

Sau ba hôm kể từ ngày bị trúng đạn, Hạ Vũ Thiên rời giường đi làm bữa sáng, gần đây được Lâm Viễn huấn luyện, anh đã biết nấu cháo, nướng sandwich,... Hôm nay là đồ ăn kêu người ta mang tới, Hạ Vũ Thiên đang hấp bánh chưng. Thật là, khẩu vị của Lâm Viễn làm anh không nói được câu nào.

Lâm Viễn từ trong toilet nhảy ra, vươn vai. “Cả người bứt rứt thật.”

Hạ Vũ Thiên lấy bánh chưng trong lò vi sóng ra ngoài, bóc vỏ, đặt một miếng bánh quẩy giòn tan ở cạnh, cầm cốc sữa đậu nành ngọt mát trong tay đi lại đưa cho Lâm Viễn.

“Khắc khắc.” nhận đồ ăn, lông mày Lâm Viễn giãn ra.

Hạ Vũ Thiên ngồi bên ăn sandwich, liếc Lâm Viễn. “Ăn thứ đầy mỡ đó không sao chứ? Cậu không ăn được rau sao?”

“Giữa trưa mới ăn.” Lâm Viễn trông cái sandwich trong tay Hạ Vũ Thiên. “Đồ Trung vừa ngon lại ít chất béo hơn đồ Tây!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Nên cậu mới không cao bằng tôi.”

Lâm Viễn nghiêng rằng, cúi kính cái cùn, “Anh chưa từng nghe câu ‘chất lọc mới có tinh hoa’ sao?”

Hạ Vũ Thiên cười. “Nói chất lọc thì cậu vẫn còn cả đồng cặn, vậy mới bảo, cao chẳng cao thấp chẳng thấp có cho cũng không ai thêm.”

Lâm Viễn miết lên tay áo Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên cười cười nhưng Lâm Viễn vừa bỏ tay ra, mặt Hạ Vũ Thiên đen lại, trên ống tay áo hàng hiệu là một dấu tay ngà ngà vàng cùng một ít bột dinh dính.

Hạ Vũ Thiên đứng bật dậy, Lâm Viễn trêu người. “Sao? Muốn hành hạ người tàn tật?”

Lặng lặng thu dọn chén đĩa, Hạ Vũ Thiên xoay người đi vào nhà bếp, tiện tay thay cái áo khác.

“Lâm Viễn,” Hạ Vũ Thiên thay xong, cầm di động từ trong phòng đi ra. “Chốc nữa cậu có ra ngoài không?”

“Làm gì?” Lâm Viễn khó hiểu. “Giờ tôi đâu hoạt động thoải mái được.”

“Đừng lo, có xe lăn.” Hạ Vũ Thiên nói. “Đi dự lễ tang một người bạn với tôi.”

“Lễ tang?” Lâm Viễn khẽ chau mày, tự nhìn mình một lượt. “Tôi thế này mà đến không sao chứ?”

“Cậu cứ ở trong xe chờ tôi là được.” Hạ Vũ Thiên tìm trong phòng hai bộ quần áo đen, đưa cho Lâm Viễn một bộ. “Là một người khá quan trọng, không thể không đi.”

“Thế mình anh đi thôi.” Lâm Viễn ôm cái gối nằm nhoài trên sofa. “Tôi định trưa sẽ dành thời gian xem một bộ phim Mỹ.”

Hạ Vũ Thiên quẳng đồng quần áo lên người Lâm Viễn. “Mặc vào rồi đi với tôi, cậu ở một mình tôi lại lo.”

“Nguy hiểm gì đâu.” Lâm Viễn lầu bầu. “Lại định diễn trò tiếp?”

Hạ Vũ Thiên thoáng nhú mày, thấy Lâm Viễn còn bắt mắt chột khoé miệng nhếch lên. “Lâm Viễn, cậu có biết người ngày đó nổ súng là ai không?”

Lâm Viễn nhăn mặt – có trời mới biết.

“Chính là người kia.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Người đã chết kia?” Lâm Viễn giật bắn người.

“Không.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Là người cậu thế thân cho.”

“À...” Lâm Viễn cười. “Thì ra là người có thể trở thành người yêu của anh sau này, anh ta lợi hại ghê nhỉ, biết bắn súng, tôi còn tưởng mẫu người của anh như cô công chúa nhỏ cao quý lạnh lùng xinh đẹp cơ.”

“Chính xác lạnh lùng lôi cuốn là mẫu người của tôi.” Hạ Vũ Thiên cười. “Nhưng cậu ta không phải cô công chúa nhỏ mà là một con mèo hoang. Cậu không tin cũng chẳng sao, tôi chỉ ra lệnh cậu ta bắn lên đất mấy phát, chứ không làm cậu bị thương.”

Lâm Viễn khoé môi giật giật, tỏ vẻ không tin.

“Cậu ta thấy tôi đối tốt với cậu nên nổi cơn ghen. Nhưng cậu yên tâm, cậu ta đã bị tôi đuổi, trong khoảng thời gian này sẽ không xuất hiện.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Sao không lưu anh ta lại, dựa vào năng lực của anh ta chắc dư sức tự bảo vệ chứ?”

“Ngày đó tôi suýt nữa đã bắn gãy chân cậu ta.” Hạ Vũ Thiên đứng đưng châm một điếu thuốc.

“Vì sao?” Lâm Viễn dăm chiêu.

“Không biết.” Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Nhưng tôi rất tức giận, sau đấy đã đuổi cậu ta đi.”

Lâm Viễn im lặng uống hết cốc sữa đậu nành.

“Nghe chuyện này cậu có thấy cao hứng không?” Hạ Vũ Thiên áp lại gần Lâm Viễn.

“Có cái gì mà cao hứng?” Lâm Viễn khinh khỉnh. “Không phải xã hội đen trước sau như một à, anh đúng là lòng dạ nham hiểm, đối với người yêu còn xuống tay được.”

“Nếu là bình thường, ai bị giết tôi đây mặc.” Hạ Vũ Thiên cười. “Nhưng vì là cậu, kẻ nào dám đụng đến cậu, bất kể thế nào tôi cũng sẽ không tha cho đâu.”

Lâm Viễn nhướn nhướn mắt – việc quái gì phải ngả ngớn như thế, gai cả người, anh là đồ mèo già hoá cáo, nhũn não mới tin anh. Nghĩ đoạn Lâm Viễn cầm lấy đồng hồ, nhảy vào phòng ngủ để thay. Đến khi Lâm Viễn ra, Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu, bất giác huýt sáo một cái, “Lâm Viễn, cậu có biết bản thân cậu thật sự rất quyến rũ không?”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên với vẻ xem thường. “Có định đi không?”

“Đi luôn.” Hạ Vũ Thiên vẫy tay ra hiệu cho Lâm Viễn. “Ra tôi ôm.”

“Tìm cho tôi cái nạng hay gì đó cũng được, ôm gì chứ, thấy mà ghê.” Lâm Viễn nhảy tưng tưng. “Không thì để tôi nhảy đi... A!” chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ Thiên túm lấy đặt Lâm Viễn ngồi lên đùi mình.

Lâm Viễn trợn trừng mắt. “Ê, anh... ưm...”

Bị Hạ Vũ Thiên bắt ngờ hôn, anh không rõ hành động này mấy phần thực mấy phần hư, vấn đề là khi quá gần với Hạ Vũ Thiên, mặt anh bất giác nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn.

“Nhịp tim của cậu tăng lên rồi kìa.” Hạ Vũ Thiên cọ cọ vào tai Lâm Viễn cười nhẹ thành tiếng.

“Vớ vẩn, là do bị anh sàm sỡ.” Lâm Viễn đẩy mặt Hạ Vũ Thiên. “Xê ra chút chút.”

Hạ Vũ Thiên ngó Lâm Viễn một hồi rồi hỏi, “Phải thế nào cậu mới bằng lòng cho tôi một đêm?”

“Thần kinh.” Lâm Viễn xoay người toan đứng dậy, nhưng tay Hạ Vũ Thiên giữ chặt lưng làm anh không ngo ngoe được gì. Hạ Vũ Thiên nhẹ nhàng ấn anh nằm xuống sô pha, bồ nhào đè lên anh, nhìn thẳng vào hai mắt người phía dưới. “Cậu sau này nếu bị kẻ nào lôi lên giường chắc tôi ghen tị chết mất.”

Lâm Viễn oán thăm – khỏi cần nói quá lên thế!

“Nè, anh có người trong lòng rồi, ít làm trò thôi, tôi ghét nhất là kẻ bắt cá hai tay.” Lâm Viễn chống vào sô pha nhồm đậy. Hạ Vũ Thiên ôm lấy eo anh cười nói, “Cứ đà này không biết tôi còn có thể làm được chuyện gì nữa đây, cậu mặc đồ trắng vẫn hơn.”

“Có gì khác?”

“Màu trắng nhìn sạch sẽ, bớt ghẹo người.” Hạ Vũ Thiên đứng lên, chỉnh trang lại quần áo, đưa tay ôm lấy Lâm Viễn rồi xoay người tiến về phía cửa. “Màu đen nhìn quá cuốn hút, quá ngon miệng, Lâm Viễn, cậu có tổ chất của ác ma.”

Lâm Viễn nhìn trời, chỉ chỉ cửa. “Đi nhanh đi, vội tới dự tang lễ còn lễ mà lễ mề.”

...

A Thường chạy xe đến một giáo đường, Lâm Viễn sững người. “Sao lại vào trong nhà thờ?”

“Ông ta là người theo đạo, không hoả táng mà chôn ở nghĩa địa đằng sau giáo đường.” Hạ Vũ Thiên giải thích rồi mở cửa, A Thường lấy xe lăn từ cốp xe ra, Hạ Vũ Thiên bế Lâm Viễn đặt vào đó.

“Bây giờ còn thổ táng được à?” Lâm Viễn khó hiểu. “Chẳng phải theo quy định thì chỉ được hoả táng?”

“Có tiền mua tiên cũng được.” Hạ Vũ Thiên vênh váo buông một câu xanh rờn, Lâm Viễn khoé miệng run run, nửa ngày sau mới thốt ra hai chữ, “Cặn bã!”

“À há.” Hạ Vũ Thiên đẩy xe lăn cho Lâm Viễn, hướng vào bên trong.

Lâm Viễn quay đầu lại hỏi, “Anh bảo ở trong xe chờ mà? Sao đẩy tôi đi thế, cứ làm như tôi là người tàn tật vậy.”

“Có mấy người cậu cần gặp, về sau mà thấy họ thì phải tránh mặt.” Hạ Vũ Thiên nói băng quơ.

“Mấy người?” Lâm Viễn nhăn nhó rút di động ra. “Để tôi chụp đăng sau còn phải chuồn lệ!”

“Tất cả những ai ở bên trong!” Hạ Vũ Thiên ghé tai Lâm Viễn. “Đặc biệt là mấy lão già.”

Lâm Viễn gật gật có chút bất đắc dĩ, đây là chuyện anh ghét nhất.

Vào giáo đường, hai bên đều có Men in Black đứng. Dân xã hội đen mang theo vệ sĩ ăn mặc giống nhau thế này liệu có khi nào nhìn nhầm không? Quân ta đánh quân ta thì hơi bị vui đó nha.

Hạ Vũ Thiên thấy trên mặt Lâm Viễn mang nét cười liền hỏi, “Nhìn gì thế?”

Lâm Viễn ghéech lên. “Này, anh đã bao giờ gặp chuyện nào mất mặt chưa?”

Hạ Vũ Thiên sững sốt. “Mất mặt?”

“Ừm!” Lâm Viễn gật đầu. “Bánh chọe, ăn chơi đàng điếm như anh có khi nào gặp tình cảnh như rơi xuống hố phân không? Đã từng làm trò cười cho thiên hạ chưa?”

Hạ Vũ Thiên nhếch nhếch miệng. “Khi không sao lại nói đùa như thế?”

“Nói cho tôi đi, đừng keo kiệt.” Lâm Viễn cười tùm tùm.

Hạ Vũ Thiên suy nghĩ rồi lắc đầu.

Lâm Viễn nheo mắt. “Anh không chịu nói?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Ở bệnh viện tâm thần giả điên ăn con gián có tính không?”

Lâm Viễn ngẩn người vài giây rồi cúi đầu không nói lời nào.

“Chuyện gì vậy?” Hạ Vũ Thiên nhìn xuống.

Lâm Viễn chỉ cảm thấy hơi rầu lòng. “Không có gì...”

“Vũ Thiên!”

Lâm Viễn chưa nói hết câu, đã bị một giọng nói trong trẻo xen ngang, anh cùng Hạ Vũ Thiên theo bản năng quay lại, một cô gái xinh đẹp yếu điệu thân vận trang phục dạ hội màu đen đi tới.

Lâm Viễn cố nén cười – từ thẳm đỏ vội về chịu tang hay sao, có vội đến đâu cũng không cần mặc áo trễ như này? Người đã khuất có khi nào phun máu mũi đội quan tài bạt dẫy không ta?

Lâm Viễn thận trọng quan sát, cô gái này ước chừng khoảng hơn hai mươi lăm tuổi, dáng vẻ từng trải, form người chuẩn, “ngực tấn công, mông phòng thủ”, khúc nào ra khúc nấy, khuôn mặt lẳng lơ, vừa thấy đã biết là hồ ly tinh. Anh gật gù, kiểu này phần lớn đều chỉ gặp trên TV hay trong manga, ở ngoài đời thật thì quả là hiếm có. Đúng là bácmãng xã hội đen ắt có ngày được mở rộng tầm mắt.

“Tần tiểu thư.” Hạ Vũ Thiên gật đầu chào. “Đừng quá đau lòng.”

Vị Tần tiểu thư kia làm bộ ai oán rút khăn tay ra lau nước mắt, tiếc là động tác này trong mắt Lâm Viễn chẳng khác gì đang trát phấn lên mặt.

“Cám ơn anh.” Tần tiểu thư liếc sang Lâm Viễn một cái rồi hỏi, “Vị này là...”

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên đáp.

“A...” vẻ mặt Tần tiểu thư cho thấy hiển nhiên đã rõ thân phận của Lâm Viễn, cô ta tỉ mỉ đánh giá anh từ đầu tới chân.

Lâm Viễn tỏ ra nghiêm túc, vẻ mặt buồn bã an ủi cô ta, “Tần tiểu thư, xin hãy nén bi thương.”

“Vâng.” Tần tiểu thư lại vờ vĩnh. “Cám ơn cậu Lâm đã quan tâm.”

“Bọn anh vào trong trước đây, em đang bận mà.” Hạ Vũ Thiên bỏ lại vẻ mặt si mê của Tần tiểu thư phía sau, đẩy Lâm Viễn vào.

“Cô ta là ai?” Lâm Viễn thấy đằng sau cô Tần tiểu thư vẫn còn đang dõi theo bóng dáng bọn họ.

“Thân nhân của người đã mất.” Hạ Vũ Thiên thuận miệng trả lời.

“Oa... là con ruột?” Lâm Viễn giật mình. “Đâu giống người có cha vừa qua đời ha?”

Hạ Vũ Thiên lạnh lùng cười. “Thế đã là gì, ông ấy chết là do cô ấy hại đó.”

“Rốt cuộc cô ta là ai?” Lâm Viễn kinh ngạc.

“Tần Dụ, hôn thê trên danh nghĩa của tôi.” Hạ Vũ Thiên điềm nhiên đáp.

Lâm Viễn tròn mắt nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Thế nào?” Hạ Vũ Thiên nhìn lại. “Tôi từng này tuổi, có hôn thê cũng có gì đáng ngạc nhiên, huống chi gia đình của cô ấy là bạn làm ăn của Hạ gia.”

Lâm Viễn nghĩ bụng, thấy trót quớt như thế còn tưởng chưa có bạn gái, ai dè còn có hẳn hôn thê.

“À.” Hạ Vũ Thiên cơ hồ nhìn ra tâm sự của Lâm Viễn, lắc đầu. “Cậu tưởng đây là phim tình cảm rẻ tiền sao?”

“Hả?” Lâm Viễn vẫn thấy mù mờ.

“Phụ nữ trong giới không ghen với đàn ông đâu.” Hạ Vũ Thiên giảng giải. “Mà còn ưa thích những người đàn ông biết tìm đồng tính mua vui.”

“Vì sao?” Lâm Viễn không hiểu, nữ giới bình thường nếu biết người mình thích đồng tính... không phải sẽ bị tổn thương ư?

“Những người phụ nữ đó đều được bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, đủ tư cách đường đường chính chính làm vợ người ta.” Hạ Vũ Thiên tỉnh bơ. “Đối với bọn họ, người tình là nam giới so với nữ giới dễ đối phó hơn nhiều, vì đàn ông vĩnh viễn không thể tranh cướp vị trí làm vợ hợp pháp của họ.”

Lâm Viễn thoáng chau mày. “Cuộc sống của anh quả là muôn màu muôn vẻ ha.”

“Có ý gì đó?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lâm Viễn cười gượng. “Có nam có nữ, trái ả phải ôm, khỏi cần thật lòng cũng sống như vợ chồng được, quả thực đến heo giống còn chưa dư dả như thế.”

Mí mắt Hạ Vũ Thiên nheo lại. “Lâm Viễn, cậu càng ngày càng càn rỡ.”

Lâm Viễn nhướn mày. “Một người cả đời cũng chưa từng có ai càn rỡ với anh ta mới gọi là đáng thương.”

“Vì sao?” Hạ Vũ Thiên thấy hứng thú liền hỏi.

“Vì cả đời anh ta đều chỉ nghe được những lời dối trá.” Lâm Viễn chống tay lên thanh vịn của xe lăn, một tay chống cằm, thản nhiên nói. “Cả đời không bạn bè, không người yêu, chỉ toàn tiền, quyền, tình dục.”

“Những thứ người ta đeo đuổi không phải là thứ này sao?” Hạ Vũ Thiên lạnh giọng.

“Nên mới nói...” Lâm Viễn bĩu môi. “Tôi với anh không chung một loài, anh là cái loại xuyên không, hoặc giả bỏ sát chuyển thể đầu thai.”

25. Chương 25: Sự Cố Bất Ngờ

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đi vào thấy gia quyến ai cũng tỏ vẻ tiếc thương, liếc qua người đã khuất – một ông lão phúc hậu. Lâm Viễn từ khi đùng phải Hạ lão gia ra đi ngay trên bàn phẫu thuật liền sinh ra ám ảnh trong lòng, bây giờ vừa thấy người kia cũng là một ông già thì dạ dày quặn cả lên.

Hạ Vũ Thiên cũng những người đến truy điệu nói đôi ba câu, Lâm Viễn ngồi yên trên xe ngẩn người. Đang buồn thối ruột chột có cảm giác ai đó vỗ nhẹ anh, quay đầu, Tôn Lâm mỉm cười đứng phía sau.

Hơi giật mình, Lâm Viễn quay lại cười xã giao, quả nhiên “bạn” của Hạ Vũ Thiên cũng là “bạn” của thằng nhóc này.

“Vết thương thế nào?” Tôn Lâm hỏi.

“Ồ.” Lâm Viễn đùng đưa cái chân cười đáp, “Sắp lành lại rồi.”

“Hạ Vũ Thiên chăm sóc anh chu đáo nhỉ.” Tôn Lâm mỉm cười. “Anh ta đối với người tình nào cũng quan tâm thế à?”

Nghe Tôn Lâm nói vậy, không hiểu sao anh có cảm giác chói tai. Đưa mắt lên nhìn cậu ta, bỗng nhiên cảm thấy người này sao lại trở nên xa lạ đến vậy? Người trước kia cùng anh chơi bóng cười nói rôm rả, thật sự là cậu ta sao? Anh còn cho rằng Tôn Lâm là đứa nhỏ ngốc nghếch khờ dại, giờ ngẫm lại, thằng nhóc này đích thị sói đội lột cừu. Khác với Hạ Vũ Thiên, nhìn cái mặt thì biết ngay là cái loại lằng nhằng lố nhố, từ đầu đến chân đều toả ra mùi “du côn chính hiệu, thứ dữ lâu năm, ngon thì cứ rờ.”

Nghĩ tới đây, Lâm Viễn tự nhiên bật cười. Đang ở giữa lễ tang, dù trong lòng ai muốn ông già kia đi quách cho rồi nhưng trên mặt phải cố mà bày ra một bộ nuối tiếc xót thương, thế nhưng Lâm Viễn dám cười trắng trợn thành tiếng, việc này khiến không ít người hồ nghi, ánh mắt trách cứ.

Lâm Viễn vội cúi gầm mặt, tai ửng hồng.

Tôn Lâm ở bên ngồi xuống quan sát kỹ một bên mặt Lâm Viễn, nhỏ giọng hỏi, “Có chuyện gì mà vui đến thế?”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày, nhún vai – không có.

Hành động của hai người hoàn toàn thu vào tầm mắt Hạ Vũ Thiên ở cách đó không xa, thoát nhìn có vẻ như Tôn Lâm nói gì đấy chọc cười Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên thầm tức giận, Lâm Viễn đúng là đồ vô tâm. Bình thường mở miệng là móc mỉa, thế mà xem chừng không phát giác ý đồ của thằng nhóc Tôn Lâm kia.

Càng nghĩ càng bất mãn, mấy ngày nay kêu gọi đầu tư, thằng nhóc kia lại không thêm ra mặt, bực cả mình.

Đang nhìn chòng chọc Lâm Viễn đến ngây ra, cánh tay bỗng bị ai đó ôm. Tần Dụ không biết từ khi nào đã tới gần anh. “Sao thế? Tròng mắt như sắp rớt ra rồi kìa. Ghen à?”

Hạ Vũ Thiên xoay người lại nhìn cô ta rồi hỏi, “Ông ấy sao đột nhiên lại đi?”

“A, bệnh tim tái phát.” Tần Dụ bình tĩnh đáp. “Cũng có thể... ai đó đã ra tay nhanh hơn em.”

“Mọi chuyện đã được lo liệu ổn thoả?”

“Yên tâm.” Tần Dụ lấy khăn che miệng lại, hai mắt đầy bi thương nhưng khoé miệng lại lộ lên nụ cười. “Em làm việc anh còn phải lo ư? Chắc chắn anh sẽ thu phục được cậu ta.”

Dùng khăn chấm nước mắt xong, Tần Dụ rời đi.

Hạ Vũ Thiên quay người thấy Lâm Viễn một tay chống cằm, tựa vào xe lăn với vẻ chán chường, Tôn Lâm đã đi chỗ khác nói chuyện phiếm, nhưng đôi khi vẫn không quên ngoảnh lại nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn có ngập một cái cũng nhìn không chớp mắt.

Hạ Vũ Thiên chậm rãi đi đến, kéo một cái ghế ra ngồi xuống cạnh Lâm Viễn, gác chân hỏi, “Cậu thiệt tình... đi dự tang lễ còn cười sằng sặc?”

“Còn không phải tại anh.” Lâm Viễn lẩm bẩm.

“Gi?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Không.” Lâm Viễn vênh môi, đưa mắt ra chỗ khác. “Chúng ta phải ở đây bao lâu nữa? Ngồi ở đây hút gió lạnh không tốt cho cơ thể.”

“Sắp xong rồi.” Hạ Vũ Thiên trả lời. “Đúng rồi, tí nữa đi theo tôi đến công ty một lúc, giải quyết xong chuyện là có thể về.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gật, Hạ Vũ Thiên đứng dậy, xếp hàng đi cáo biệt người đã khuất. Lâm Viễn chẳng có việc gì làm đành đi tìm nơi khuất gió rồi ngồi yên tại chỗ.

Dưới bóng cây, Lâm Viễn phát hiện Tôn Lâm tách ra khỏi đám người, đi vào sau giáo đường. Hành động này nói như thế nào cũng thật lén lút. Anh thoáng bối rối, Hạ Vũ Thiên đang cùng Tần Dụ đứng cạnh di thể đón tiếp thân bằng cố hữu đến phúng viếng. Ồm, dù sao cũng coi như vợ chồng, người kia đối với Hạ Vũ Thiên có thể xem là cha vợ. Lâm Viễn ngẫm ngẫm rồi lẩn bánh tới cửa giáo đường. Cửa khép hờ – không bằng đi vào thăm thú giáo đường một chút ha?

Đúng lúc này, bên trong loáng thoáng truyền đến tiếng trò chuyện.

Lâm Viễn tò mò, dỏng tai lên nghe được giọng thì thầm của Tôn Lâm. “Ông ta sao lại chết bất ngờ như thế? Người ra tay là cậu hay Tần Dụ?”

“Ông ấy chết vì bệnh tim tái phát.” có tiếng một người thanh niên. “Là ngoài ý muốn.”

“Không phải do Hạ Vũ Thiên nhúng tay vào?”

“Không phải. À, lát nữa khi Tần Dụ lên đọc diễn văn...”

“Suyt.” Tôn Lâm thỉnh thoảng cắt ngang lời người kia, Lâm Viễn cả kinh, dừng bảo là anh bị phát hiện chứ. Nhưng chắc không phải, anh đâu có nhúc nhích cũng không phát ra âm thanh nào.

“Ha ha... an tâm, mọi người đang đi cáo biệt ông ta, không có ai ở đây đâu. Chỉ cần Tần Dụ chết, sợi dây duy nhất còn lại giữa Hạ Vũ Thiên và Tần gia sẽ bị chặt đứt, liên minh của Hạ gia sẽ không còn một ai.” người kia nói. “Nhưng đến lúc đó anh phải giữ lời, Tần gia là của tôi.”

“Yên chí...”

Lâm Viễn nghe đến đó liền vội vàng lẩn xe ra xa. May mà xe này là hàng xịn, di chuyển nhanh lại không có tạp âm, đúng chuẩn thiết bị nghe lén cao cấp.

Tới dưới tán cây, Lâm Viễn quay lại, vừa lúc cửa giáo đường mở ra. Tôn Lâm thong dong sải bước. Lâm Viễn nấp sau gốc cây cẩn thận quan sát, thấy cậu ta thản nhiên hoà vào đám người, chẳng một ai phát hiện.

Lâm Viễn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cửa giáo đường, anh muốn xem đến tận cùng là ai cùng cậu ta bí mật mưu đồ, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy ai ra, anh hơi sốt ruột.

“Này.” Lâm Viễn còn đang mải mê, bả vai bất chợt bị người ta đụng nhẹ, anh hoảng hốt ngược lên.

“Ồ... dọa cậu rồi sao?” người cất lời là Tần Dụ, cô ta dùng khăn giấy che miệng để không cho người khác thấy, chỉ có Lâm Viễn trông rõ biểu cảm kia – một nụ cười nhạt, vốn chẳng phải là vẻ mặt con gái người vừa qua đời nên có.

“Á...” Lâm Viễn ngây ngốc nhìn Tần Dụ, Hạ Vũ Thiên cũng đã đi tới, liếc liếc Tần Dụ.

Tần Dụ bắt đầu dĩ nhiên vai. “Em chỉ mới gọi cậu ta một tiếng, có làm gì đâu.”

Hạ Vũ Thiên cau mày trông vẻ mặt thất thần của Lâm Viễn.

“Đáng yêu thế này... Vũ Thiên sao lại chưa động đến chứ?” Tần Dụ đưa tay nhéo nhéo hai má Lâm Viễn rồi xoay sang dặn Hạ Vũ Thiên, “Lát nữa nhớ đến giáo đường nhé, em phải đọc lời cảm ơn. Nhân tiện vài ngày nữa sẽ tuyên bố di chúc, anh cũng phải có mặt.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, ý bảo mình khắc biết.

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhíu nhíu nhớ đến lời người nọ, “chỉ cần Tần Dụ chết...”, xem chừng có kẻ muốn lấy mạng Tần Dụ, muốn tranh giành gia sản nên bắt tay với Tôn Lâm, mục đích của Tôn Lâm quả nhiên là Hạ Vũ Thiên.

“Cậu sao vậy?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn Lâm Viễn, đưa tay sờ nhẹ gáy anh. “Sao ngẩn ngơ như thế? Không thoải mái à?”

Lâm Viễn gãi má, bỗng nhiên tỏ ra đau khổ ôm chầm lấy Hạ Vũ Thiên. “Đều tại anh, tại anh hết. Hại tôi xui xẻo thế này, phiền chết đi.”

Hạ Vũ Thiên bị Lâm Viễn quấy đến sững sờ, người chung quanh ngoảnh qua nhìn không ít, vẻ mặt như đang chứng kiến trò hay. Ai chả biết Hạ Vũ Thiên phong lưu ngất trời, bên cạnh toàn người đẹp, chắc lại muốn diễn cảnh lâm ly gì đây.

Hạ Vũ Thiên xấu hổ, tóm cổ Lâm Viễn kéo ra, trừng mắt. “Làm cái trò gì thế?!”

Lâm Viễn xoa xoa tai mình. Cái tai này, cái tai này, tai hoạ tai hoạ! Sao lại nghe được chuyện sống chết của người quan trọng chứ?

“Nè.” Lâm Viễn liếc mắt nhìn về hướng giáo đường, hỏi Hạ Vũ Thiên. “Trong đó có người không?”

Hạ Vũ Thiên chẳng hiểu ý Lâm Viễn, anh trả lời, “Trong giáo đường đương nhiên là có người, cha cố, các sơ, người theo đạo, còn có nhóm cô nhi.”

“Trừ những người này?” Lâm Viễn hỏi. “Người đi dự lễ tang có thể vào không?”

“Trong chốc lát mọi người sẽ đi vào cầu nguyện cho người quá cố.” Hạ Vũ Thiên nói. “Thân nhân của người quá cố sẽ nói lời cảm ơn, cảm tạ bạn bè người thân đã đến dự.”

“Liệu có ai vào trước được không?”

Hạ Vũ Thiên càng mơ hồ. “Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

“Hừm.” Lâm Viễn không lên tiếng. Không bằng không chứng, liệu có phải mình nghe lầm không? Tôn Lâm kia quỷ quyết, không nên tin lời cậu ta nói.

Hạ Vũ Thiên không quá bận tâm, Lâm Viễn trước giờ lúc nào chẳng cần nhần, có phải ngày một ngày hai đâu. Thấy tất cả mọi người đều đi về phía giáo đường, anh cũng đưa Lâm Viễn vào.

Lâm Viễn lòng nặng trĩu được Hạ Vũ Thiên đẩy vào giáo đường, giương mắt dò xét bốn phía quan sát đám người, khó có thể phân biệt được, bọn họ đều mặc đồ đen, vẻ mặt nghiêm trang. Lại nhìn quanh giáo đường, nào có gì khả nghi.

Ngó nghiêng, Lâm Viễn chú ý tới phía bên kia giáo đường, chỗ Tần Dụ đang diễn thuyết, trên đầu cô ta có một cái đèn chùm hoa lệ.

“Hừ...” Lâm Viễn lòng hơi động, lúc này, Tần Dụ sắp đi lên, cô ta dùng khăn tay che miệng, lộ vẻ đau buồn đọc diễn văn cảm ơn. Anh nhớ đến vẻ mặt cười trộm của cô ta, khoé miệng nhin không được run rẩy. Người này thật sự... nói không chừng chết đi cũng tốt.

Khi Tần Dụ đang nói thì Lâm Viễn bắt giác ngẩng cái đèn chùm treo phía trên, càng xem càng thấy kỳ quái. Hình như nó sụt sụt xuống vài nhát.

“Này.” Lâm Viễn túm góc áo Hạ Vũ Thiên muốn bảo anh ta coi.

Hạ Vũ Thiên chưa hiểu, đưa mắt nhìn qua lập tức nhăn mày.

Sau đó, anh ta vọt ra khỏi đám người, không đợi Tần Dụ đọc xong đã xông lên kéo mạnh Tần Dụ sang một bên, đồng thời ngay tại chỗ Tần Dụ vừa đứng, đèn chùm “kịch” một tiếng ầm ầm rơi xuống.

Cái đèn cực lớn làm bằng thủy tinh rơi trên mặt đất đánh uỳnh. Lâm Viễn kinh hồn bạt vía, trong lòng thầm vẽ chữ thập, niệm, “A di đà Phật([13]), may mà vừa rồi không nghĩ là hoa mắt, bằng không Tần Dụ đã nát bét, Hạ Vũ Thiên sẽ thành goá phụ.”

Mãi nghĩ, tự dưng Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên chỉ tay lên phía trên, lo lắng vung tay ra hiệu, bảo anh tránh ra.

Lâm Viễn lơ mơ, chợt nghe trên đầu có tiếng kéo kẹt. Đùa hả?

May mắn Lâm Viễn sắc bén hơn người. Anh không nhìn lên trên, chẳng nghĩ ngợi gì mà lặn nhanh sang một bên. Cùng lúc, “ầm” một tiếng, một cái đèn chùm nhỏ hơn cái trước từ trên cao đổ rầm xuống đè nát chiếc xe lăn. Lâm Viễn ngồi dưới đất mắt trắng dã, vẫn chưa hoàn hồn, sau một lúc mới tỉnh lại – Chúa ơi, con không nên ở trong giáo đường niệm “A di đà Phật”! Con sai rồi!

Làm người ta không thể tưởng tượng được chính là lại có tiếng nổ vang lên. Một chùm đèn cách đó không xa rớt xuống nữa, có người trốn không kịp đã bị liên lụy.

“Chuyện gì vậy? Động đất sao... Mọi người mau ra ngoài!” Lúc đó có một người hô to lên. “Nhanh rời khỏi giáo đường!”

Vừa nghe tiếng kêu này, Lâm Viễn khựng lại, chính là người vừa cùng Tôn Lâm nói chuyện. Ngắc đầu muốn xem đó là ai, chỉ là mọi người đã bắt đầu hỗn loạn, nam đẩy nữ thét, tình cảnh này cho dù là xã hội đen cũng sợ run người.

Lâm Viễn không tiện hoạt động, thấy mọi người đều ủa ra liền nhảy lại gần một cái ghế rồi ngồi thụp xuống ôm đầu. Thật kém hiểu biết! Nếu có vật rơi xuống thì thực tế nhất chính là tìm một góc mà núp vào!

Lúc anh còn đang núp dưới ghế như con rùa, thân mình giấu biệt thì đã bị ai đó ôm xốc lên.

“Á?” Lâm Viễn nhận ra là Tôn Lâm.

“Nơi này không an toàn.” Tôn Lâm nói. “Để tôi giúp anh.” rồi ôm Lâm Viễn theo dòng người chạy ra.

Lâm Viễn ngắc đầu nhìn đèn chùm – không biết còn rơi được nữa không. Cậu không biết cách tự bảo vệ mình cũng khỏi cần hại chết tôi!

Anh cười gượng. “Ừm... tôi có thể tự nhảy ra được.”

Tôn Lâm không phản ứng, tiếp tục chạy.

Lâm Viễn cảm thấy có chút xóc nảy, Tôn Lâm không khỏe bằng Hạ Vũ Thiên. Đang vẫn vợ thì thấy xa xa trên bục, Hạ Vũ Thiên nhảy vào đám người chạy về phía anh. Lâm Viễn chợt loé lên suy nghĩ, sau khi Hạ Vũ Thiên cứu Tần Dụ, sao có thể ngay lập tức chú ý đến chuyện cái đèn trên đầu anh? Lâm Viễn hồi tưởng lại thật chi tiết – Hạ Vũ Thiên không hề ngắc lại.

Trong nháy mắt, đầu óc oang oang, nhìn Hạ Vũ Thiên đang nhào về phía mình, Lâm Viễn cắn răng – khi thật, so với phim tình cảm rẻ tiền còn mắc ói hơn, Hạ Vũ Thiên, quân dối trá!

26. Chương 26: Như Cá Gặp Nước

Đám người tràn ra ngoài, Lâm Viễn quay lại, xem ra giáo đường còn lâu mới sập, đèn treo chắc sẽ không rơi nữa.

“Anh không sao chứ?” Tôn Lâm chạy đến nơi an toàn, thả Lâm Viễn xuống rồi hỏi.

Lâm Viễn im lặng khẽ cúi đầu, bắt đầu lý giải sự việc – nếu nói cái đèn chỗ Tần Dụ là do người đã nói chuyện cùng Tôn Lâm động thủ, vậy thì cái đèn ở vị trí của anh là do Hạ Vũ Thiên sắp đặt! Bằng không sao anh ta biết nó sẽ rơi?! Mà cái đèn còn lại, rất có khả năng là một trong hai người bọn họ làm, lý do rất đơn giản – để che mắt. Nếu chỉ một cái rơi xuống, người khác sẽ dễ dàng nghi ngờ có kẻ giở trò, mục đích là hại chết Tần Dụ hoặc anh, nếu nhiều hơn một cái gặp sự cố, người ta có thể cho rằng do đèn ở giáo đường đã cũ.

Lâm Viễn quả thực rất muốn cười trong bụng, quả nhiên ngu tầm ngu mã tầm mã, đám xã hội đen này đều cùng một giuộc. Hạ Vũ Thiên đẩy anh đến chỗ đó là có chủ đích, anh ta lên bục cứu Tần Dụ là tình huống bất ngờ, sau khi cứu xong ngay cả đầu cũng chưa ngẩng mà đã bảo mình né ra cho thấy anh ta đã biết cái đèn trên đầu anh sắp rơi. Nói cách khác, nếu anh không nhanh trí tránh ra, đầu anh hiện tại có khi

nát như cám rồi. Tức cười thật, hai ngày trước suýt nữa què, hôm nay thiếu điều mất mạng, đi theo Hạ Vũ Thiên, cuộc sống quả là đầy những kích thích muôn hình vạn trạng, thời thời khắc khắc đều như ngàn cân treo sợi tóc. Có điều anh không rõ động cơ Hạ Vũ Thiên khi làm những chuyện thừa thãi này, dù sao, anh chết đi anh ta cũng không có lợi, với lại thiếu gì phương pháp giết anh. Việc gì phải vất vả dàn cảnh như thế rồi cuối cùng lại muốn cứu anh?

“Lâm Viễn!”

Hạ Vũ Thiên lúc bấy giờ đã ở ngoài, anh ta đi đến bên Lâm Viễn, đầu tiên lướt mắt qua Tôn Lâm sau đó ngồi xuống xem xét anh. “Cậu không sao chứ?”

Lâm Viễn thờ ơ nhìn Hạ Vũ Thiên, cười thầm – chẳng phải đều là trò quỷ của anh à, còn hỏi thăm tôi cơ đấy, nét mặt cần gì phải căng thẳng vậy?

Hạ Vũ Thiên thấy biểu cảm nhàn nhạt của Lâm Viễn liền hơi nhíu mày. Hôm nay xui tận mạng, không ngờ có kẻ âm mưu muốn hại Tần Dụ, kế hoạch anh đã sớm an bài đều bị đổ bể. Coi về mặt Lâm Viễn, với trí thông minh của cậu ta, nhất định đã phát hiện... Ai! Hạ Vũ Thiên lắc đầu, bực dọc nói với Lâm Viễn, “Cứ tưởng anh hùng cứu mỹ nhân, ai dè lại mất cả chì lẫn chài.”

Lâm Viễn lườm Hạ Vũ Thiên, cục tức trong bụng bật ra thành tiếng cười, lúc này mới hiểu, hoá ra Hạ Vũ Thiên định tìm cơ hội cứu anh, như vậy mới có thể thay đổi hình tượng trong lòng anh, để bản thân bị thương rồi sau đó anh sẽ một lòng một dạ với anh ta.

“Ngốc!” Lâm Viễn dùng cái chân không bị thương đạp Hạ Vũ Thiên một cái. “Đần độn! Làm tôi thót cả tim!”

Hạ Vũ Thiên bị đạp cũng chẳng hề nổi giận, thấy Lâm Viễn cười lòng nhẹ cả đi, đưa tay ôm anh. “Còn không phải vì cậu chẳng khác nào con nhím cứ suốt ngày xù gai lên. Tôi chỉ muốn đi đường tắt, hơn nữa tôi đã từng nói mình là người tốt chưa! Cách dễ tiện như thế hợp với tôi quá đi chứ?”

Lâm Viễn khinh miệt nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên ôm anh lên rồi quay người đi về phía xe, Lâm Viễn vẫn thấy khó chịu, hung hăng trừng Hạ Vũ Thiên. Hai người cứ như vậy mà đi, bỏ lại Tôn Lâm đứng ngây dại ở đó trông theo bóng bọn họ.

“Đừng trừng nữa, trừng nữa rớt mắt ra bây giờ!” Hạ Vũ Thiên trêu chọc.

Lâm Viễn ngoảnh đi nơi khác, khoé mắt liếc Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Trước đây tôi cho người bắn đích thật là để đối thủ cảm thấy có người đuổi giết tôi, nhưng không ngờ cậu lại bị thương. Lần này tôi muốn kiểm soát cậu, vì cậu mà bị thương, sau đây cậu sẽ gần gũi với tôi hơn.”

Lâm Viễn cười gượng. “Anh Hạ à, thôi đi, lần này chẳng phải anh cũng muốn làm cho người ta nghĩ có người muốn giết anh sao?”

Hạ Vũ Thiên nhướn nhướn mày. “Ừm, năm mươi năm mươi đi.”

“Da mặt anh dày thật đó!” Lâm Viễn chán ghét nói. “Chuyện này còn dám ngang nhiên thừa nhận.”

Hạ Vũ Thiên nhàn nhã cười. “Cậu vẫn nói tôi là xã hội đen vô lại đúng không, đằng nào chả vậy, không thành vấn đề.”

Lâm Viễn lặng thinh nhưng chỉ ít cảm giác khó chịu ban nãy đã tan biến.

Hạ Vũ Thiên quan sát thần sắc Lâm Viễn, nhỏ giọng, “Nên cậu đừng giận nữa.”

Lâm Viễn đứng hình ngó Hạ Vũ Thiên, không ngờ anh ta còn có lúc nhún nhường như thế. Nghĩ mà xem, có lắm tình nhân như vậy, chắc đã quen đồ ngon đồ ngọt rồi á.

Hạ Vũ Thiên dường như đọc được suy nghĩ của Lâm Viễn, anh cười. “Tôi chưa từng dỗ ai cả, người tình của tôi không cần tôi dỗ.”

Thấy Lâm Viễn trừng mắt, Hạ Vũ Thiên nhếch khoé miệng tiếp lời, “Trừ cậu.”

Lâm Viễn nghe Hạ Vũ Thiên nói vậy cũng không nghĩ ngợi sâu xa nữa, anh ta đến tột cùng câu nào thật câu nào giả, anh thật sự nhìn không thấu. Hai người tới chỗ ô tô, A Thường mở cửa ra. Hạ Vũ Thiên vừa mới đưa Lâm Viễn ngồi ghế sau, Tần Dụ đã từ đâu cuống cuống chạy tới.

“Vũ Thiên!” Tần Dụ nhào đến ôm Hạ Vũ Thiên. “Anh lại cứu em lần nữa!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Không phải anh cứu em, người cứu em là Lâm Viễn.”

“Lâm Viễn?” Tần Dụ thoáng giật mình đưa mắt sang Lâm Viễn.

“Chính cậu ấy phát hiện ra đèn chùm bất thường.”

Tần Dụ nhìn Lâm Viễn một hồi rồi đột nhiên nhào vào hôn Lâm Viễn một cái. Lâm Viễn được người đẹp hôn, đang khó ở tự dưng thấy phấn chấn hơn hẳn, vì má trái được hôn rồi, anh chia luôn má phải qua. “Nữa nào.”

Tần Dụ đầu tiên dờ ra sau đó phá lên cười, hôn má phải Lâm Viễn đánh chụt một cái, hỏi, “Có muốn môi nữa không?”

“Được chứ?” Lâm Viễn cao hứng, vui nha! Đang định tiến đến hôn môi người đẹp thì đã bị Hạ Vũ Thiên ngăn cản.

“Rồi rồi, yên nào.” Hạ Vũ Thiên kéo Tần Dụ ra, Tần Dụ thích thú neho mắt quan sát anh. Hạ Vũ Thiên bị sẫm soi đến không tự nhiên liền ho khan một tiếng.

Lâm Viễn chẳng nhận ra điều đó vì vừa bị ngã sắp xuống. Trên quần có dính chút bụi, anh đưa tay phải đi, lại nghe Hạ Vũ Thiên tự nhiên hỏi, “Đúng rồi, sao cậu lại chú ý đến đèn treo? Có liên quan đến chuyện cậu hỏi tôi lúc ở ngoài không?”

Lâm Viễn sờ cổ, Hạ Vũ Thiên cùng Tần Dụ đều nhìn anh, anh ngó ngang ngó dọc, hạ giọng đem những chuyện mình mới nghe được trong giáo đường ra kể sơ qua.

“Cậu nói người kia chính là kẻ đã hét lên sau cùng ban nãy?” hai hàng lông mày Tần Dụ thoáng chau lại.

“Ừm.” Lâm Viễn gật gật. “Không thì giọng cũng tựa tựa, tôi nhớ rõ mà.”

“Là em họ em?” Hạ Vũ Thiên hỏi Tần Dụ.

“Đúng thế.” Tần Dụ dặn Lâm Viễn. “Lát nữa tôi sẽ nói chuyện riêng với nó, cậu nghe qua xem có phải không nhé.”

“Ừ.” Lâm Viễn đồng ý. Tần Dụ xoay người đánh mắt qua chỗ nào đó, chẳng mấy chốc, có vài người chạy tới. “Đại tiểu thư.”

Tần Dụ gật. “Tần Sơn đâu?”

“Dạ... thiếu gia vừa mới chạy đến, ở đằng kia.” một người hình như là vệ sĩ chỉ về phía xa.

Lâm Viễn dõi theo, thấy một cậu thanh niên trẻ tuổi vội vã chạy tới, thất thanh, “Chị à, chị có sao không?”

Tần Dụ quay đầu lại, Lâm Viễn khẽ gật gật, giọng nói cùng ngữ điệu này giống hệt người nọ. Trên mặt Tần Dụ lập tức toả ra sát khí. Lâm Viễn hơi lo lo, kéo Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhún vai – cậu ta sắp tiêu rồi.

Lúc này, người tên Tần Sơn đã đến trước mặt mọi người, cậu ta hỏi Tần Dụ, “Chị, ổn cả chứ?”

“Ừ.” Tần Dụ đáp, sát khí trên mặt đã sớm tiêu tan, ngược lại còn mang nét cười, nụ cười này khiến Lâm Viễn ở đằng sau lạnh cả người.

“Tần Sơn, đi tra nguyên nhân sự cố lần này, không thể trùng hợp như vậy, xem xem có phải có người muốn giết chị với Vũ Thiên không!” Tần Dụ cười nói.

“Không thể nào?” trong nháy mắt trên mặt Tần Sơn lộ vẻ khấn trương, nhìn Hạ Vũ Thiên. “Vài cái đèn rơi có khi là do rỉ sét, dạo này thời tiết ẩm thấp như vậy...”

Lâm Viễn thở dài – sao có xã hội đen gốc thế này, nói lấp ba lấp bắp, đầy sơ hở, Tôn Lâm vẫn khá hơn.

“Cậu cảm thấy trùng hợp đến độ có ba cái đèn cùng rơi xuống, một ở chỗ chị, một ở chỗ Vũ Thiên?” Tần Dụ cười.

“A...” Tần Sơn xem ra rất muốn nói cái ở chỗ Hạ Vũ Thiên kia là ngoài ý muốn ha? Hay là thằng nhỏ nào đó khi động thủ đã sơ sẩy, vốn chỉ định làm rớt hai cái mà thôi. Nhưng nói ra câu này chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này há, nên cậu ta cũng chỉ còn cách gật lia lịa, làm bộ cái gì cũng không biết, đoạn chạy đi điều tra.

Tần Dụ vẫy tay một vệ sĩ cao to cường tráng lại gần, Tần Dụ ghé tai nói vài câu với anh ta, anh ta gật đầu rồi mang vài người theo.

Hạ Vũ Thiên thấy sự tình đã được giải quyết bèn nói với Tần Dụ, “Bọn anh đi trước, em cẩn thận một chút.”

“Vâng.” Tần Dụ xua tay với Lâm Viễn, nở nụ cười nói, “Tiểu Lâm Tử, lần sau gặp.”

Lâm Viễn nghe ba chữ “Tiểu Lâm Tử”, khoé miệng bất giác giật giật nhưng khuôn mặt tươi cười cứng ngắt của Tần Dụ quả thực dọa người, anh gật đầu chào ngay tắp lự.

Hạ Vũ Thiên lên xe, A Thường lái xe rời khỏi giáo đường.

“Này,” Lâm Viễn túm túm Hạ Vũ Thiên đang hút thuốc. “Tần Dụ sẽ làm gì Tần Sơn?”

“Dựa vào tính cách của Tần Dụ mà nói, xem ra sáng mai Tần Sơn sẽ bốc hơi khỏi thế giới này.” Hạ Vũ Thiên trầm giọng. “Không nên đắc tội với cô ấy.”

“Đối với người thân của mình cũng tàn nhẫn vậy sao?” Lâm Viễn hỏi. “Hơn nữa tôi thấy Tần Sơn kia còn trẻ như thế, có thể dạy dỗ lại được mà.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình.”

“Là người một nhà chứ thù hằn gì đâu.” Lâm Viễn thì thầm.

“Phải rồi, sau này cậu nên giữ khoảng cách với Tôn Lâm.” Hạ Vũ Thiên nhắc nhở. “Người đó không đơn giản, rất phiền phức. Cậu ta đã bắt đầu chú ý đến cậu, tôi sợ cậu ta sẽ gây bất lợi cho cậu.”

“Chắc...” Lâm Viễn thản nhiên. “Cậu ta đối với tôi bất lợi nhưng cũng chưa đụng đến một sợi tóc của tôi, còn cứu tôi một lần. Anh thì đối tốt với tôi mà suýt chút nữa hại chết tôi những hai lần liền.”

Hạ Vũ Thiên ngẹn họng.

Đúng lúc ấy, xe bỗng dừng lại.

“Có chuyện gì vậy, A Thường?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Thiếu gia, xe hình như có vấn đề.” A Thường xuống xe mở phía trước ra. Một đám khói bốc lên.

“Khụ khụ.” A Thường xua khói. “Không đi được nữa.”

Hạ Vũ Thiên nhướn mắt, đám vệ sĩ ngồi xe đằng sau đi lên hỏi tình hình.

Hạ Vũ Thiên xuống xe nhìn rồi nói. “Đổi xe thôi, A Thường, anh ở đây chờ xe cứu hộ đến.”

“Vâng.” A Thường gật.

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn, Lâm Viễn nhảy ra đang định nhảy tới chỗ xe đằng sau của vệ sĩ thì bị Hạ Vũ Thiên lôi về.

“Này, Lâm Viễn.”

“Sao thế?” Lâm Viễn quay đầu.

“Thời tiết hôm nay đẹp đấy chứ?” Hạ Vũ Thiên bỗng dưng cảm thán.

“Ừm, cũng có thể coi là vậy.” Lâm Viễn tán thành.

“Hay tôi công cậu xuống núi nhé?” Hạ Vũ Thiên đề nghị.

“Hử?” Lâm Viễn ngoáy ngoáy lỗ tai, anh có nghe nhầm không?

Hạ Vũ Thiên nhắc bổng Lâm Viễn đặt lên mui xe, đứng trước anh xoay người lại nói, “Lên đây nào!”

27. Chương 27: Thập Diện Mai Phục

Con đường đi từ giáo đường xuống núi không quá rộng lại xa vắng, hai bên là rừng cây cùng bụi rậm, có vẻ ít người qua, xe cũng thưa vắng. Hạ Vũ Thiên công Lâm Viễn, chậm chậm rảo bước. Lâm Viễn ở trên lưng, đối diện với gáy Hạ Vũ Thiên, anh cố ngẩng mặt lên, thành thử hơi mỏi cổ.

“Có mỏi không?” Hạ Vũ Thiên xoay đầu lại.

“Không sao không sao.” Lâm Viễn xấu hổ cười. “Anh vất vả hơn mà.”

“Tôi nói cổ cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên trợn mắt. “Cậu có thể dựa trên vai tôi.”

Khoẻ miệng Lâm Viễn run rẩy – chính là vì không muốn nên tôi mới không dựa vào đó.

“Nghe rõ chưa?” Hạ Vũ Thiên cười. “Tôi có ăn thịt đầu mà sợ.”

Lâm Viễn nghĩ nếu còn ngang ngạnh nữa cổ có thể bị sái mất nên đành đem cằm đặt lên vai Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhủ mày. “Cầm nhọn thế? Định làm cái dùi sao!”

Lâm Viễn nhướn mày. “Cầm rằm cái gì, đi mau đi!”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu đi tiếp tục công Lâm Viễn.

Vừa lúc ấy, phía sau xuất hiện một chiếc ô tô màu trắng. Xe ngừng lại bên cạnh hai người, cửa kính mở, Tôn Lâm nhô đầu ra.

“Lâm Viễn.” Tôn Lâm gọi. Lâm Viễn cười cười, Hạ Vũ Thiên không dừng bước vẫn đi đi đi.

“Sao thế?” Tôn Lâm lái theo.

“À, xe bị hỏng.” Lâm Viễn thật thà trả lời.

“Có cần tôi lái đưa anh về không?”

“Không cần.” Lâm Viễn tùm tùm, tựa lên lưng Hạ Vũ Thiên, bày ra bộ dáng vô cùng thân thiết. “Thế này thú vị hơn.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhếch mép, có cảm giác tự đắc.

“Ừm... Anh biết số của tôi rồi, nếu có việc thì cứ gọi.” Tôn Lâm nói xong đánh xe đi thẳng.

Lâm Viễn thấy xe đã khuất liền thở khe khẽ, dựa vào lưng Hạ Vũ Thiên ngẩn người.

“Nghĩ gì đó?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Không có gì.” Lâm Viễn đặt hai tay lên bả vai Hạ Vũ Thiên, ngắm bầu trời trên không, một trận gió lùa qua, thật thoải mái. Thấy xe của vệ sĩ theo sát đằng sau giữ một giữ khoảng cách nhất định, anh chợt tò mò, “Hạ Vũ Thiên, anh có súng không?”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên, ngoảnh lại cười. “Cậu đừng mong tôi sẽ đưa cậu súng, còn nữa, có cho cậu cũng không dùng được.”

“Hử.” Lâm Viễn khinh thường bĩu môi. “Chính vì không biết dùng nên mới muốn liếc một cái, lần trước tôi thấy vệ sĩ của anh có, anh nhất định cũng có, cho tôi xem đi.”

“Giờ lấy kiểu gì?” Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Chờ đến khi về, nhà chính có bãi bắn, nếu cậu có hứng thú tôi có thể dạy.”

“Ồ, giờ anh có mang?” Lâm Viễn hiếu kỳ đưa tay ra trước ngực Hạ Vũ Thiên, sờ sờ quần áo. “Anh giấu đâu? Cho xem nào.”

“Ai.” Hạ Vũ Thiên bị sờ đến mắt tự nhiên. “Đừng có mò mẫm bậy bạ, cẩn thận tôi không khách sáo với cậu nữa đâu.”

Lâm Viễn vỗn môi. “Bùn xỉn.”

“Cậu hỏi súng làm gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Tò mò thôi.” Lâm Viễn nói thm. Tốt nhất ông đây cũng nên sờ vào một chút, như vậy nếu bữa nào đó gặp nguy hiểm còn biết cách phòng thân, đi theo anh chết người có ngày.

Trên sườn núi, A Thường chống mui xe lên, kiểm tra xem bên trong có hư hỏng gì. Lạ thật, anh ngày nào cũng kiểm tra, đâu có vấn đề gì, sao tự nhiên lại dở chứng?

Anh lại gần nhìn liền phát hiện – phân dây nối ở ống dẫn hơi bị đứt.

A Thường khẽ chau mày, cảm thấy kỳ quặc, xe này tối qua anh đã coi qua, ống dẫn hơi mới tinh không có khả năng bị rỉ, rõ ràng vẫn tốt, khi không lại đứt. Nhìn kỹ thì mặt cắt khá phẳng. A Thường lập tức dự cảm tình hình không ổn, có người lợi dụng lúc anh vắng mặt đã động vào xe này. Người đủ khả năng tiếp cận xe của anh... là người trong nhà?!

Nghĩ đến đây, A Thường lập tức lấy ra điện thoại, đoạn chạy vội xuống núi.

Lâm Viễn thư thái nằm trên lưng Hạ Vũ Thiên, anh thấy hơi buồn ngủ. Điện thoại của Hạ Vũ Thiên chợt vang lên “di di di”.

“Nhạc chuông dở ẹc.” Lâm Viễn vươn tay lấy di động trong túi áo Hạ Vũ Thiên ra, ấn nút nghe rồi đưa đến bên tai anh ta.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng thở dốc của A Thường, có lẽ là vừa chạy vừa nói. A Thường báo cáo ngắn gọn mấy câu, Hạ Vũ Thiên gật khẽ. “Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, A Thường gọi một cuộc khác kêu anh em đến.

Lâm Viễn ngắt máy xong nhét lại vào túi Hạ Vũ Thiên, bỗng nghe giọng cười nhẹ của anh ta.

“Lâm Viễn, bây giờ thì không phải do tôi sắp xếp đâu.”

“Hả?” Lâm Viễn chưa nghe rõ, đang lơ ngơ thì bất thành lình từ phía sau có tiếng phanh gấp dồn dập rồi “đùng” một cái. Lâm Viễn kinh ngạc, xoay người lại nhìn. Không biết từ khi nào một chiếc xe Jeep quân dụng cỡ lớn đang xông thẳng vào xe của vệ sĩ.

“A!” Lâm Viễn kêu lên, “Tai nạn!”

“Lâm Viễn, cậu chưa từng gặp qua xã hội đen thật sự bao giờ à?”

“Hả? Không được,” Lâm Viễn đẩy Hạ Vũ Thiên. “Buông tôi xuống, mấy người vệ sĩ kia hình như bị thương.”

“Ái...” chưa dứt lời, Lâm Viễn đã bị Hạ Vũ Thiên ném vào một lùm cây bên trong.

“Anh làm gì đó?” Lâm Viễn lẩn lộn lốc, anh xoa xoa cái chân bị thương. Hạ Vũ Thiên lách người lao đến cạnh anh, từ ống quần rút ra một khẩu súng ngắn thứ thiệt, tháo chốt giao cho Lâm Viễn. “Ngoài tôi ra, ai tiếp cận cậu cũng phải nổ súng.”

“Hơ?” Lâm Viễn cầm khẩu súng trong tay, có chút lúng túng. “Tôi... chưa từng bắn súng.”

“Đừng bắn chính mình là được.” Hạ Vũ Thiên lại lấy một khẩu súng khác ở đằng sau. Lúc này chợt nghe “đoàng đoàng” vài tiếng súng vang lên từ trong xe của đám vệ sĩ. Hạ Vũ Thiên cau mày.

“Sao?” Lâm Viễn hỏi.

“Trong bốn vệ sĩ kia có một kẻ là nội gián.” Hạ Vũ Thiên nói qua loa. “Ba người còn lại chắc đã bị kẻ đó bắn chết.”

Lâm Viễn thm kinh hãi. Đây không phải cảnh trong phim xã hội đen cũ rích của Hồng Kông, mà là thật.

Trên chiếc xe Jeep quân dụng kia vài người vạm vỡ bước xuống, trên tay đều được trang bị súng ống. Lâm Viễn quay đầu, bắt gặp Hạ Vũ Thiên đang quan sát bốn phía, dường như nghiên cứu xem nên trốn kiểu gì.

“Này, Hạ Vũ Thiên.” Lâm Viễn chọc chọc.

“Hả?” Hạ Vũ Thiên nhìn.

“Anh không được bỏ lại tôi một mình mà chạy nha.” Lâm Viễn nghiêm túc.

Hạ Vũ Thiên phì cười. “Tình huống này cậu nên bảo tôi đừng lo cho cậu, cứ đi trước đi mới đúng?”

“Còn lâu! Cùng lắm thì chết chung!” Lâm Viễn vừa nói vừa nắm bả vai Hạ Vũ Thiên. “Cơ hội tốt thế này, anh cầu còn không được nhỉ? Cho nên nhất định phải biểu hiện cho tốt nha! Đại ca!” Lâm Viễn giờ nắm chặt lên.

Hạ Vũ Thiên bắt giác thấy kích động khôn tả – Lâm Viễn, “tốt” cái con khỉ!

Xa xa đám người kia đã chia năm xẻ bảy đang đánh bọc sườn lại, họ lúng lúng bụi rậm hồng kiếm Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên.

“Tôi sẽ dụ bọn họ rời đi, cậu trốn bên trong. Nhớ kỹ lời tôi, ngoài tôi ra, bất cứ ai tìm được cậu trước cũng phải nổ súng bắn chết tại trận.” Hạ Vũ Thiên nắm lấy cổ tay Lâm Viễn. “Nghe rõ chưa?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gù như gà mổ thóc. Khoé miệng Hạ Vũ Thiên thoáng giương lên, anh đứng dậy nhanh chóng vọt ra khỏi cánh rừng chạy về hướng khác.

Cùng lúc đó, một trận súng nổ vang dội, Lâm Viễn nhăn mặt vẽ chữ thập trước ngực. Hạ Vũ Thiên, Thượng Đế cùng Bồ Tát sẽ phù hộ anh, anh đừng có chết nha, anh ngỏm tôi cũng không xong, đi theo anh vẫn tốt hơn, tuy anh đôi khi động kinh nhưng tôi có thể chịu đựng được, vạn nhất mà phải theo biến thái thì... chắc chắc.

Không nghĩ vẫn vợ nữa, Lâm Viễn theo khe hở tán cây nhìn ra bên ngoài. Phần lớn mọi người đã bị Hạ Vũ Thiên dẫn dụ. Chẳng dám ngó nghiêng lâu, càng thấy nhiều càng nguy hiểm, Lâm Viễn quan sát một lượt, tính len lén vào sâu sâu chút, anh liền đứng lên lạng lẽ nhảy vào phía trong, tựa vào thân cây giấu khẩu súng ra sau.

Lâm Viễn yên vị ở đó, là bác sĩ, còn là bác sĩ khoa cấp cứu, thời điểm nguy khốn anh vẫn có thể giữ tỉnh táo phân tích vấn đề, ít nhất, anh biết sẽ không có người nhắm mắt nhắm mũi cứ gặp là bắn, thân phận di thư của anh vẫn còn chút giá trị lợi dụng, dù bị phát hiện họ cũng sẽ bắt sống anh. Hơn nữa anh không có khả năng phản kháng lại ôm cái chân bị thương nên người bắn anh sẽ mất phòng bị, anh còn cầu nguyện, mong sao người đến không phải hai mà chỉ có một.

Cứ phải đứng mãi tại một chỗ chờ đợi, lắng nghe tiếng súng liên tiếp bên ngoài, thật là toát mồ hôi hột vì Hạ Vũ Thiên. Lại thêm một trận súng nữa, rồi tiếng súng ngừng lại, bốn bề trở nên lặng ngắt như tờ.

Không biết rõ tình hình hiện tại, lòng Lâm Viễn nóng như lửa đốt, lúc này bỗng nhiên nghe có tiếng cây xao động bên ngoài. Lạo xà lạo xạo. Anh tức thì hồi hộp. Một người xông đến, Lâm Viễn nắm chặt khẩu súng phía sau lưng, trông kỹ đối phương, một Men in Black. Anh nhận ra đó là vệ sĩ của Hạ Vũ Thiên!

“Lâm thiếu gia!” người nọ thấy Lâm Viễn liền tỏ ra kích động, mừng rỡ hỏi, “Đại thiếu gia đâu?”

Lâm Viễn chân chừ, hơi chột dạ. Anh theo Hạ Vũ Thiên lâu như thế, chưa thấy vệ sĩ nhà anh ta có người nào cười. Mặt của Men in Black đều lạnh như tiền, người này quả có vấn đề.

“À... Anh ta nói đi dụ những kẻ kia.” Lâm Viễn nhỏ giọng, ra vẻ sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn hết trắng lại xanh. Giống thật chưa?!

Đối phương gật đầu vẫy tay với Lâm Viễn. “Để tôi đưa cậu ra ngoài, nơi này không an toàn.”

Lâm Viễn làm như khó xử. “Nhưng... Hạ Vũ Thiên không cho tôi đi, anh ta bảo tôi ở đây chờ.” Lâm Viễn cố gắng làm bộ “tôi đang sợ lắm nha sợ lắm nha” kinh dị đến mức chính anh cũng muốn ói.

“A... nơi này không an toàn, bọn lính đặc chủng ban nãy...” vệ sĩ vừa tiến lên, toan muốn kéo Lâm Viễn đi. Lâm Viễn đột ngột nhìn ra sau lưng anh ta lớn giọng hô, “Hạ Vũ Thiên!”

Người này hốt hoảng giật thót mình, đưa tay cầm súng quay ngoắt lại, nhưng... chẳng có ai.

Anh ta nhướn mày nhận ra mình đã bị lừa, lại nghe giọng nói lạnh lùng của Lâm Viễn đằng sau. “Đừng cử động, nếu không muốn bị thương thì đứng yên ở đó.”

Người nọ sững sốt nhìn Lâm Viễn trong tay cầm một khẩu súng ngắn đang chọn góc ngắm. Lâm Viễn tự hỏi bắn kiểu gì mà không chết nhưng cũng không nhúc nhích được đây? Đầu thì trăm phần trăm là chết, chân tay không khả dĩ mà bắn sẽ không chính xác. Xem ra chỉ có thể bắn vào người, nhưng nếu thế, từ cơ hoành trở lên là không thể, phổi với tim nhờ trùng thì nguy hiểm lắm. Dạ dày đỡ hơn chút, bắn thận cũng được, cùng lắm thì rụng một quả, vẫn còn một quả để xài, lá lách thì thôi đi vậy, máu chảy nhiều thấy ớn...

Lâm Viễn còn đang cân nhắc, người nọ đã chậm rãi di chuyển tới gần cười gằn, “Cậu thật sáng dạ.”

Lâm Viễn chấn động. Má ơi, thật khủng khiếp! Lần đầu thấy loại sát nhân biến thái cuồng loạn thế này, Hạ Vũ Thiên đồ hại người!

Nhưng có câu “thần quỷ sợ kẻ ác”, Lâm Viễn nhướn mắt lên, “Anh kia, đừng hòng giở trò, không tôi bắn chết đây.”

“Ha ha ha!” tên vệ sĩ đô con hung hăng lại gần. “Cậu nếu có thể bắn được thì bắn đi, nhưng mà đừng có bắn lệch, tôi mà bắt được cậu, tôi...”

Lâm Viễn dựng thẳng tai muốn nghe nốt câu. Nếu lời đe dọa thật sự uy hiếp, anh sẽ đầu hàng, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. Khi Lâm Viễn đang phân vân, chợt thấy bóng người chớp nhoáng vọt lên cho kẻ kia một cú chí mạng. Lâm Viễn mắt sáng ngời – Hạ Vũ Thiên! Good job

28. Chương 28: Tình Yêu Chớm Nở

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn cả kinh kêu lên đầy hạnh phúc – Hạ Vũ Thiên, anh đúng là Superman! Rốt cuộc cũng tới! Canh giờ cực chuẩn! Có điều, chui vào bộ đồ điện thoại cởi áo khoác mặc quần s* p với áo choàng vào mà mất thời gian quá! Thiếu chút nữa anh đây tiêu rồi đó!

Hạ Vũ Thiên đồn ngã gã vệ sĩ kia do ván thẳng căng trên mặt đất, còn không quên bồi thêm mấy cú đấm thô bạo. Nháy mắt, khuôn mặt đối phương bê bết máu, Hạ Vũ Thiên cười lạnh, “Tôi đối với anh đâu đến nỗi nào, phản bội tôi thì không nói nhưng sao đến cả anh em của mình cũng xuống tay?”

“Tôi cùng đường rồi.” người kia phun ra một ngụm máu. “Để bảo vệ gia đình tôi, cậu phải chết.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày. “Kẻ nào bắt người thân của anh?”

“...”

“Được rồi.” Hạ Vũ Thiên gật gù. “Nếu cứu được bọn họ tôi sẽ thu xếp chu đáo. Song, anh giết từng này anh em, chuyện cùng xuống mồ với bọn họ là đương nhiên...” Hạ Vũ Thiên lại tiếp tục đấm đá, người kia bị đánh đến hôn mê. Cuối cùng anh ta đứng lên, đi đến bên Lâm Viễn, cầm lấy súng của anh.

“A, anh làm gì đó?” Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên chìa súng vào người vệ sĩ kia.

Hạ Vũ Thiên bỏ ngoài tai lời nói của anh, nhắm thẳng vào lồng ngực kẻ đối diện, bắn ba phát liên tiếp, người này rên vài tiếng sau đó tắt thở.

Lâm Viễn là bác sĩ, đã từng chứng kiến biết bao sinh lão bệnh tử nhưng tận mắt nhìn thấy người bị bắn chết thì chưa bao giờ. Trong phút chốc, anh khó có thể thích ứng, Hạ Vũ Thiên xoay người nhìn anh, bình thản buông một tiếng khen ngợi, “Cậu khá lắm.”

Lâm Viễn nhìn người trước mặt, anh hãy còn chưa hoàn hồn chuyện anh ta giải quyết một mạng người dễ dàng đến thế, nhanh gọn hơn cả giết gà, Hạ Vũ Thiên chắc chắn đã từng giết người, không thể nào là lần đầu tiên.

“Sao?” Hạ Vũ Thiên thu súng lại.

“Những người khác đâu...” Lâm Viễn lí nhí hỏi.

“Đều đã chết.” Hạ Vũ Thiên hạ giọng. “Là tôi giết.”

Lâm Viễn đơ người.

“Tôi không giết họ, họ sẽ giết tôi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Kẻ này đã giết những anh em khác.”

“Tôi biết.” Lâm Viễn lẩm bẩm. “Tôi cũng không phải Đức Mẹ, hờ chút là khóc rống lên. Chỉ hơi hoảng thôi, có thể để tôi quen đã được không?”

Hạ Vũ Thiên cười âm đạm. “Tốt, vậy chờ cậu chậm rãi thích ứng...” nói xong anh ngã ụch một cái xuống thảm cỏ.

“Này!” Lâm Viễn hốt hoảng, nhảy lại gần Hạ Vũ Thiên.

“Anh làm sao thế?” trước ngực Hạ Vũ Thiên có vết máu loang lổ. Không thể nào?!

Anh muốn cởi áo Hạ Vũ Thiên ra để nhìn nhưng Hạ Vũ Thiên bất chợt kéo tay anh lại, cười nhẹ. “Hôm nay có cơ hội rồi... cả hai lần trước thất bại nhưng lần này lại thành công, đúng là quá tam ba bận, biểu hiện của tôi thế nào?”

“Anh còn tâm trạng nói giỡn?” Lâm Viễn nhủ mày. “Này, đừng ngăn tôi, để tôi coi qua vết thương!”

Hạ Vũ Thiên ho khan. “Không chết được đâu.”

“Anh...” Lâm Viễn lật đồ của Hạ Vũ Thiên, quần áo cơ hồ đều nhuộm đỏ, màu trắng nguyên bản đã hoá hồng, anh trở nên luống cuống – Ai da! Chảy nhiều máu như thế còn sống nổi sao!

“Lâm Viễn, cậu có cảm động chút nào không?” Hạ Vũ Thiên chợt hỏi.

“Cảm động cái rắm!” Lâm Viễn trừng mắt. “Không phải vì anh, tôi có thể sợ đến vậy không?!”

Hạ Vũ Thiên bật cười. “Tôi chẳng màng tính mạng để cứu cậu, một chút cảm động cũng không có?”

“Hừ, có tí xiu thôi.” Lâm Viễn nói nhỏ, rồi bỏ sung, “Nhưng mà thứ anh cứu chẳng qua là di chúc.”

Hạ Vũ Thiên vươn tay hẩy cầm anh. “Tôi không cho là vậy.”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên trắng nhợt, thanh âm càng ngày càng yếu. Lâm Viễn sốt ruột ghé vào nghe nhịp tim của Hạ Vũ Thiên – bình thường. Sau đó, mặc kệ Hạ Vũ Thiên cản trở, anh kiểm tra nửa người trên, phát hiện không bị thương. Lâm Viễn trầm nghĩ, “Đừng nói bị thương nửa dưới nha?” tay vươn tới toan cởi quần Hạ Vũ Thiên.

“Này này, tôi bị thương, cậu định giở trò quỷ rồi tôi sao?” Hạ Vũ Thiên cười.

“Anh còn lải nhải được nữa hả!” Lâm Viễn tiếp tục công việc, tiếc là ngay lúc đó lại nghe một trận nháo nhác bên ngoài, Lâm Viễn căng thẳng vội cầm súng chắn phía trước Hạ Vũ Thiên.

“Lần này là ai tới?”

Hạ Vũ Thiên bắt gặp hành động của anh bèn mỉm cười. “Cậu muốn bảo vệ tôi à?”

Lâm Viễn nghĩ – không bằng tôi bắn anh chết quách đi, sau đấy giao ấy bằng nhóm giành thưởng. Có khi tiện tay vứt đi cái số xui, vớ được một chức vị béo bở trong giới ấy nhỉ?

Đúng lúc này, có tiếng kêu vang lên, “Thiếu gia!”

“Là A Thường!” Lâm Viễn liếc Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên hơi gật đầu, Lâm Viễn vội hét, “A Thường! Chúng tôi ở đây.”

Vừa hô xong mấy tiếng, A Thường đã vọt vào, nhác thấy Hạ Vũ Thiên toàn thân bê bết máu liền hải hùng tới mức mặt trắng bệch, nhào tới gọi, “Thiếu gia!”

“Đừng làm ồn, không có việc gì.” Hạ Vũ Thiên đột nhiên ngồi dậy, dáng vẻ vô sự.

“Đây không phải máu của tôi.” anh cười nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn tròn tròn hai mắt, nét mặt không tin nổi trên trên ngó Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên hơi nhếch khoé miệng cười cười. “Thế nào? Không phải muốn kiểm tra à? Sao còn chưa cỏi? Trở về tôi sẽ cho cậu từ từ kiểm tra.”

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn định giơ súng xả vào Hạ Vũ Thiên thì bị anh ta tóm lấy tay, đoạt súng đi. Hạ Vũ Thiên đem người đang giật ngút trời kia ôm vào lòng hôn một trận.

“Buông ra... A, đáng ghét!” Lâm Viễn vùng vẫy, Hạ Vũ Thiên lại cảm thấy cao hứng liền đề xuống cho Lâm Viễn hết đường cựa cựa.

“Thiếu gia.” A Thường dường như hiểu được ý đồ của Hạ Vũ Thiên. “Cậu giả bị thương?”

Hạ Vũ Thiên gật nhẹ. “Kêu một vài người lanh trí đến. Ba vệ sĩ trong xe phải hậu tống cho tốt, nhớ dàn xếp ổn thoả chuyện gia đình của họ, để bọn họ sau này cũng không phải lo đến chuyện cơm áo.”

“Rõ.” dứt lời, A Thường thấy thi thể một vệ sĩ nằm trên mặt đất bèn cau mày. “Là cậu ta?”

“Xe đã bị ai đó mó tay vào?” Hạ Vũ Thiên hỏi A Thường.

“Vâng.” A Thường khẳng định. “Ổng dẫn hơi bị cắt đứt. Tôi nhớ sáng nay có đi toilet, bốn vệ sĩ đều được tản đi bảo vệ cậu, chắc hẳn cậu ta đã thấy nên nhân cơ hội ra tay.”

“Đám người tập kích kia không đơn giản.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cho người điều tra.”

“Dạ.” A Thường vâng lời, gọi người kêu xe cứu thương của Lý Cố đến.

“Bỏ ra!” Lâm Viễn nằm cứng ngắc trong lòng Hạ Vũ Thiên, anh vẫn mắt trừng đối phương.

“Ngoan, đừng quậy, phối hợp với tôi một chút.” Hạ Vũ Thiên dịu dàng vuốt tóc Lâm Viễn. Lâm Viễn nghe thấy mấy lời sỗ sàng đó bèn ngồi yên nhỏ giọng cầu nhàu – ngoan cái búa!

Hạ Vũ Thiên đưa tay vỗ nhẹ má Lâm Viễn một cái, Lâm Viễn kinh hãi mắt chữ O mồm chữ A nhìn anh ta.

“Lâm Viễn à, cậu đáng yêu thật.” Hạ Vũ Thiên nở nụ cười.

“Đồ thần kinh.” Lâm Viễn lỗ tai đỏ bừng cố gắng đứng lên, nhảy đến chỗ khác mặc Hạ Vũ Thiên ở một bên cười.

Không bao lâu sau, Lý Cố mang người đến khiêng Hạ Vũ Thiên ra, vừa thấy liền cau mặt. “Oa... máu chảy thành sông, các người giết từng này mạng người, ngồi tù một gông là cái chắc!”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt. “Nói cho bọn họ tôi bị trọng thương, cậu cũng giúp tôi xử lý cho tốt, xong việc thì về nhà chính.”

“Biết rồi.” Lý Cố gật đầu, quay lại hỏi Lâm Viễn, “Lâm Viễn, cậu không sao chứ?”

“Không.” Lâm Viễn nhướn mắt liếc sang Hạ Vũ Thiên tròn mắt đảo liên lảo như đang tính toán cái gì. Hạ Vũ Thiên hơi chau mày, mấy ngày nay cùng ở chung, anh thừa hiểu vẻ mặt này của Lâm Viễn, hẳn cậu ta đang có ý nghĩ quái gở nào đó.

Hạ Vũ Thiên bị mấy bác sĩ khẩn thiết bị y tế lên người, trên mặt có thêm mặt nạ thở, Lý Cố cho người nâng cáng đưa Hạ Vũ Thiên ra. Lâm Viễn nhảy nhảy theo sau. Mới chớm ra khỏi rừng, Lâm Viễn liền rống lên, “Bớ Hạ Vũ Thiên, anh ngàn vạn lần đừng chết!”

Hạ Vũ Thiên mặt tối sầm... quả nhiên!

“Anh nói chỗ nào không bị thương lại bị thương trúng chỗ đó, anh lo cho cuộc đời sau này của vợ lớn nhờ bé với tình nhân số một hai ba bốn năm sáu bảy như thế nào đây?!”

“Phụt.” Lý Cố suýt nữa cười sặc sụa, anh gắng nhịn xuống.

“Ráng lên Hạ Vũ Thiên, anh phải cố chịu đựng nha!” Lâm Viễn ở phía sau đuổi theo. “Vì vợ lớn nhờ bé với tình nhân số một hai ba bốn năm sáu bảy của mình, anh nhất định phải chịu đựng! Châu Á gió to([14]) thổi mãi không ngừng!”

Lúc Hạ Vũ Thiên bị nâng lên xe, mặt đã gần như thành màu gan heo. A Thường lắc đầu lúi Lâm Viễn lên xe, đóng cửa rồi lái đến bệnh viện của Lý Cố, phía sau còn có một loạt xe màu đen.

Có nhiều anh em không hiểu chuyện mới hỏi, “Đại ca sao thế?”

“Mà cái gì gọi là Châu Á gió to?”

“Ai, đừng nói là bắn trúng chỗ hiểm đi?”

“Thế thì thăm lăm!”

“Biết đâu có thể chữa được.”

“Cũng đúng ha?”

...

Xe cứu thương vừa mới chuyển bánh, Hạ Vũ Thiên đã ngồi bật dậy, quăng đồng “đồ nguy trang” sang một bên, Lý Cố chửi um sùm, “Nằm yên một chút được không? Lát còn phải hoá trang!”

“Lại đây!” Hạ Vũ Thiên trừng một người đang núp ở một góc xe giấu thân sau một đồng thiết bị không rõ tên.

“Để làm gì?” Lâm Viễn rướn mày. “Phải diễn hết sức mà, tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi!”

“Oắt con chết tiệt!” Hạ Vũ Thiên gạt các thứ trên người, vọt qua chỗ ai đó đang định lẩn đi, ấn xuống giường.

“Anh làm gì thế?” Lâm Viễn đẩy ra, nói với Lý Cố, “Lý Cố, anh thấy chết mà không cứu à? Mau cho anh ta thuốc gây mê!”

Khoé miệng Lý Cố giật giật. “Tôi là bác sĩ, không phải thú y!”

“Vậy đưa ê te cho tôi!” Lâm Viễn nói. “Để tôi gây mê anh ta!”

“Cậu có tin tôi sẽ gây mê cậu không?” Hạ Vũ Thiên ngăn Lâm Viễn lại, khoé miệng mang nét cười. “Cậu thật có ý đó nha... Muốn tôi dùng sức đúng không?” đoạn giữ chặt hai tay Lâm Viễn, một tay ghì chặt cằm anh, cúi đầu đặt môi lên môi anh.

Lâm Viễn chống cự vài cái vô ích, vì sao ban nãy không ai khoan được một lỗ trước ngực Hạ Vũ Thiên hở?!

Vừa hôn vừa giằng co một lúc lâu, Lâm Viễn ban đầu còn giãy giụa nhưng sau đó hết chịu nổi, Hạ Vũ Thiên làm anh khó thở, thấy ngứa ngáy trong lòng, nhịn không được khẽ hừ một tiếng. Hạ Vũ Thiên vừa nghe vào tai liền cảm thấy đầu óc oang oang, động tác càng thô bạo mạnh mẽ. Sau một lúc mới nhẹ nhàng buông ra, Hạ Vũ Thiên lưu luyến cắn ở cổ Lâm Viễn một cái. “Lâm Viễn, cậu chết chắc rồi, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!”

Lâm Viễn cảm thấy cổ lẩn tai tê dại, cả người gượng gạo đến kỳ quái, định bụng đẩy Hạ Vũ Thiên ra.

Lý Cố thở dài xa xăm, “Hai người giỏi lắm... Bộ coi tôi là người chết hả?”

Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn lúc này mới nhận ra ở đây có người, ngẩng đầu thấy vẻ mặt cầu xin của ai đó. “Không biết tôi mới thất tình sao? Các người ân ái cũng không cần ở trước mặt tôi thể hiện. Các người... Oa...”

Lý Cố bỏ nhào đến ôm Lâm Viễn gào khóc.

Trong giây lát, từ trong xe cứu thương truyền đến tiếng khóc cực kỳ bi thương của Lý Cố, người ở bên ngoài nếu không phải đã biết trước đây là khóc muốn thế nào cũng sẽ một mực tin rằng – Hạ Vũ Thiên thật sự đã chết.

Chiếc xe xé gió bay nhanh qua một cái cầu lớn.

Dưới chân cầu là một chiếc xe màu trắng, bên trong, Tôn Lâm đang gọi điện.

“Ừ, Hạ Vũ Thiên hình như bị thương, không biết ai đứng đằng sau, tình hình cụ thể chưa rõ. Tốt, biết rồi.”

Cúp máy, Tôn Lâm thoáng cau mày, cậu nhìn quả bóng rổ trên ghế phó lái bên cạnh, khẽ thở dài rồi lái xe rời đi.

29. Chương 29: Chọn Lựa

Hạ Vũ Thiên ở bệnh viện của Lý Cố bị lẩn qua lẩn lại đến nửa đêm, Lý Cố băng trước ngực anh một vòng dày cộm, xong xuôi đẩy một xe bông toàn máu ra ngoài. Lâm Viễn đứng bên, vừa găm táo vừa cầm túi huyết tương dựng ngược trên cao. Hạ Vũ Thiên quần băng kín mít trước ngực, ngồi trên sô pha hoá trang thành bộ dạng mặt mày phờ phạc, môi khô nứt, ánh mắt mỗi mệ, tóc tai rối bù.

Chẳng bao lâu sau, trước cửa tụ tập không ít người, Lâm Viễn thấy có động tĩnh bên ngoài liền nhảy đến cạnh cửa áp tai lên nghe ngóng.

Có tiếng của Hạ Vũ Kiệt, “Anh hai sao rồi?”

“Đang giải phẫu.” A Thường đáp.

“Là kẻ nào ra tay?” ngữ khí Hạ Vũ Khải cứ như muốn dẫn người đi trả thù cho Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn tắc lưỡi, quả là anh em như thể tay chân.

“Có phải có nội gián không?” Hạ Mạt hỏi.

A Thường gật. “A Khải đã bị đại ca bắn chết.”

“Thằng khốn!” Hạ Mạt chửi một câu. “Hạ gia đối với cậu ta không tệ mà dám ăn cây táo, rào cây sung!”

Khoé miệng Lâm Viễn nhếch lên, mỗi người của Hạ gia có đến n Men in Black đi theo, tôi không tin trong quân đoàn vệ sĩ dưới trướng Hạ Vũ Thiên chú nhở được ai là A Khải. Anh cau có, bất giác phía sau một cánh tay vòng qua ôm lấy anh, Lâm Viễn thất kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng, nhìn lại, thì ra là Hạ Vũ Thiên.

“Oa...” Lâm Viễn lại gần quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của anh ta, anh che miệng, “Kỹ thuật của Lý Cố siêu thật, anh trông thế này ai nghĩ sống được đến ngày mai...”

Lâm Viễn chưa nói hết đã bị Hạ Vũ Thiên nắm cằm. “Còn nói nữa?”

Lâm Viễn ngay lập tức ngậm miệng, bị Hạ Vũ Thiên ôm đến khó chịu bèn chụp tay anh ta. “Buông ra đi! Người sắp chết nên có bộ dáng của người sắp chết.”

“A...” Hạ Vũ Thiên xấu xa cười. “Lâm Viễn, cậu có biết nếu tôi đột tử, điều cuối cùng tôi còn hối hận là gì không?”

“Sao tôi biết được.” Lâm Viễn ngửa mặt lên trời, lườm nguyệt. “Hối hận vì đã gia nhập xã hội đen? Làm nguy hại đến sự ổn định và hoà bình lâu dài của chủ nghĩa xã hội?”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh, “Hối hận chưa thật cậu!”

Lâm Viễn nheo mắt, xua tay. “Hạ Vũ Thiên, bớt phát bệnh đi, xê ra xê ra, đừng có lại gần đây!”

Hạ Vũ Thiên ôm Lâm Viễn không buông. “Ngoan, cho tôi nếm thử hương vị của cậu đi!”

“Hương cái con khỉ! Biến thái!” Lâm Viễn quấy đạp. “Cút ngay!”

Lý Cố ngồi một bên xem báo, băng quơ xen vào, “Hạ Vũ Thiên này, phóng túng vừa thôi, nhìn kỹ xem đây là đâu!”

“Đúng đúng!” Lâm Viễn được Lý Cố nói đỡ, cũng gật lấy gật để. “Còn có người ở đây, đừng làm càn!”

Chẳng ngờ đâu Lý Cố vừa dứt lời, đã đưa tay chỉ chỉ một cánh cửa cách đó không xa. “Đằng sau có phòng kín, đi đến đó mà làm!”

“Há?” Lâm Viễn kinh hãi, Hạ Vũ Thiên nhếch miệng khiêng thẳng Lâm Viễn vào căn phòng kia, đoạn đóng sầm cửa lại. Gian phòng này dùng để thay quần áo, vừa nhỏ lại hẹp, Lâm Viễn không trốn đi đâu được, anh trợn mắt với Hạ Vũ Thiên, “Này, đừng có táy máy, tôi không khách sáo đâu!”

Hạ Vũ Thiên cười. “Cậu khỏi cần khách sáo với tôi!” một tay giữ chặt Lâm Viễn, tay kia trước ngực Lâm Viễn nhẹ nhàng mân mê, thì thầm, “Lâm Viễn.”

“Đừng kêu tên tôi mới như thế được không?” cơ thể trở nên gò bó, mặt khác lại bị dồn đến chân tường rồi, Lâm Viễn vội kêu toáng lên, “Thôi đi, tôi không thích đàn ông!”

“Không sao.” Hạ Vũ Thiên đến gần. “Tôi sẽ khiến cậu thích!”

Tay nhẹ nhàng nâng gáy Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên cúi xuống hôn anh.

Lâm Viễn ngăn lại, quay ngoắt mặt đi. “Đừng quá trớn! Tôi trở mặt đó!”

“Không nghe lời sao?” Hạ Vũ Thiên bắt lấy hai cổ tay Lâm Viễn, ép anh lên vách tường phía sau. “Trước giờ tôi muốn là sẽ ra tay, có khi nào nịnh nọt dỗ dành ai bao giờ, người khác còn quỳ cầu tôi lên giường với họ chưa chắc tôi đã ưng, vậy mà cậu dám phản kháng?”

“Cút bà anh đi!” Lâm Viễn phát giận. “Muốn thì đi tìm người nguyện ý lên giường với mình, đừng có má nó đâm đầu vào ông! Ông cóc thích đàn ông!”

“Không thích? Không thích thì khi tôi hôn, cậu đã sớm ói ra rồi!”

“Anh biết tôi không nôn?” Lâm Viễn quay lại trừng Hạ Vũ Thiên. “Nôn nôn nôn, riết cũng thành quen, anh có hiểu không hả?!”

“Cậu... còn cãi được!” Hạ Vũ Thiên thô lỗ áp lên Lâm Viễn, nhào tới hôn, Lâm Viễn không cho anh ta chạm vào môi, nhưng Hạ Vũ Thiên quyết không buông tha, mạnh mẽ giữ cầm Lâm Viễn, môi cùng đầu lưỡi đi vào nạy hai hàm răng của anh ra, Lâm Viễn giận dữ cắn môi Hạ Vũ Thiên.

Lúc Hạ Vũ Thiên buông ra, khoé miệng đều là máu. Vươn đầu lưỡi liếm môi, nếm được mùi tanh của máu, anh cười lạnh, “Vừa được người lại được cả vị! Tôi chán ăn ngọt rồi, muốn thử chút chua xem sao!”

“A...” Lâm Viễn cuống cuống thở dốc.

Hạ Vũ Thiên kéo roẹt áo Lâm Viễn, hay tay nâng thất lưng anh, ấn người anh lên tường, cúi đầu day day bờ môi đỏ ửng còn vương máu, bàn tay lướt xuống.

“Hạ Vũ Thiên, hẳn anh hiểu rõ.” Lâm Viễn ngừng kháng cự. “Tôi với anh đã thoả thuận ngay từ đầu, anh không thể ép buộc tôi, nếu anh không tuân thủ giao ước, tôi cũng sẽ phá bỏ nó! Lâm Viễn này có đáng gì?”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên, ngược lên nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn cười nhạt. “Anh ngẫm lại xem, tôi có thể sánh bằng kế hoạch của anh, thứ anh muốn có, quyền lực hay địa vị không? Nếu không thì tôi khuyên anh nên sớm thu tay lại, anh mà thật sự đang có nhu cầu, tôi đi ra ngoài để tự anh giải quyết. Anh không làm được thì hậu cung ba nghìn mỹ nam của anh chả lẽ không có đến ba mươi người, gọi bọn họ đến hầu anh, tôi không hầu!”

Hạ Vũ Thiên thoáng cau mày nhưng thấy Lâm Viễn trợn mắt nhìn mình không chút nhượng bộ, anh thở dài, “Hiếm khi được thấy cậu nghiêm túc thế này.”

Lâm Viễn gơ chân lên đá một phát, Hạ Vũ Thiên nhăn mặt, cú đá không hề nhẹ. Cục cưng ương bướng chẳng chịu chừa mặt mũi cho anh gì cả.

Hạ Vũ Thiên thầm hỏi chính anh có phải giả bệnh rồi giả ngu luôn không, sao có thể nhân nhượng với Lâm Viễn như vậy, trước kia nếu có kẻ nào dám làm thế với anh, anh đã dùng vũ lực ép kẻ đó không thể không khuất phục. Có điều với Lâm Viễn...

Hạ Vũ Thiên đột nhiên nhận ra trong mắt Lâm Viễn có một tia bồn chột lại có vẻ thất vọng, đầu chợt loé lên – vừa rồi anh mới xả thân cứu Lâm Viễn, tuy ngoài miệng vẫn không nể nang gì như trước nhưng trong đôi mắt thần nhiên kia lại le lói nét căm kích, lúc này trên xe bị hôn cậu ta cũng có vẻ chịu đựng. Hạ Vũ Thiên nhéo mạnh chính mình, sao lại quên được, nhược điểm lớn nhất của Lâm Viễn chính là hay mềm lòng! Người này lạt mềm buộc chặt, nhất định phải dùng tình cảm khiến cậu ta cảm động, già néo đứt dây.

Hạ Vũ Thiên lấy làm bất mãn với thứ tình cảm thất thường dở dở ương ương của mình. Trước kia anh chưa từng phạm sai lầm như vậy nhưng từ khi gặp Lâm Viễn, đầu óc anh sẽ thường bất chợt chập mạch.

Hạ Vũ Thiên quan sát kỹ Lâm Viễn, tự an ủi chẳng qua cậu ta có vẻ ngoài quá phù hợp với thẩm mỹ của anh nên anh mới lúc nào cũng thấy hưng phấn vì cậu ta, dù cậu ta chỉ động đầu ngón tay cũng khiến anh ý loạn tình mê, mất đi lý trí.

Rốt cuộc cũng tìm được lý do giải thích cho sự mất kiểm soát của mình, Hạ Vũ Thiên thấy... có lẽ cần nghĩ biện pháp cứu vãn tình thế, bằng không công sức ban nãy cứu Lâm Viễn sẽ phí hoài.

Nghĩ vậy, Hạ Vũ Thiên giữ yên Lâm Viễn đang chuẩn bị chạy ra ngoài, nơi đây mắt Lâm Viễn ánh lên sự sợ hãi. Hạ Vũ Thiên sững sốt – ra vậy, Lâm Viễn vừa nãy hùng hùng hổ hổ chỉ là gương oai, cậu ta hai tay trói gà không chặt, có thể cản được anh sao? Anh dù có trói cậu ta lại ngày nào cũng để cậu ta trên giường, cậu ta cùng lắm cũng chỉ biết khóc lóc, muốn cậu ta cầu xin van nài có rất nhiều phương pháp... Nhưng trong đầu Hạ Vũ Thiên chưa từng có ý niệm dùng bất cứ phương pháp nào trên người Lâm Viễn cả.

Hạ Vũ Thiên vô thức kéo Lâm Viễn qua ôm vào lòng thủ thủ, “Quên đi, đừng giận... là tôi quá đặc ý mà thôi.”

Cảm giác Lâm Viễn trong lồng ngực hơi kinh ngạc, Hạ Vũ Thiên biết Lâm Viễn không còn tức giận nữa.

Quả nhiên khi buông ra, Lâm Viễn chỉ nhăn mặt bĩu môi ngoảnh đi nơi khác, ánh mắt lại trong veo vô tâm như ban đầu, toàn thân cũng thả lỏng.

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên sáng giọng. “Tôi thật sự thích cậu, lại không biết ngoài lên giường còn có cách nào biểu đạt nữa.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ lắc đầu, lườm, “Chỉ biết dùng nửa thân dưới, đúng là động vật cấp thấp.”

Hạ Vũ Thiên phì cười. “Tôi chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ như thế đã hơn hai mươi năm rồi, cậu muốn tôi đột nhiên sửa thì tôi sửa kiểu gì?”

Lâm Viễn hừ một tiếng.

“Nhưng... Lâm Viễn, tôi đã cực kỳ nhẫn nại với cậu, chắc cậu cũng hiểu?” Hạ Vũ Thiên tỉnh rụi nói. “Phải kể khác, tôi có cả ngàn cả vạn cách thức khiến kẻ đó sống không bằng chết. Chỉ riêng với cậu, tôi không muốn như vậy.”

Lâm Viễn quay qua nơi khác, anh cũng hiểu Hạ Vũ Thiên đã rất kiên nhẫn với mình.

“Còn có một số việc, tôi cũng không rõ vậy là quá giới hạn cho phép.” Hạ Vũ Thiên cúi xuống hôn lên trán Lâm Viễn. “Lần sau tôi sẽ không tái phạm, tin tôi đi, đừng giận nữa!”

Sau một lúc lâu, Lâm Viễn mới buông một câu, “Tôi đâu có hẹp hòi thế.”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười.

Lâm Viễn nhìn nụ cười kia, cảm thấy không được tự nhiên liền xoay người, nhảy nhảy muốn ra ngoài, Hạ Vũ Thiên đi đến bế anh ra đặt lên sofa.

Lý Cố vừa thấy thì giậm chân bành bạch. “Hạ Vũ Thiên, tôi vừa hoá trang cho cậu môi khô nứt tái nhợt, sao giờ lại đỏ như vậy?”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, nhớ ra là Lâm Viễn vừa mới cắn môi mình. Lý Cố hùng hổ tiến đến sửa lại cho Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên mặc cho Lý Cố vẽ loạn xạ, một mặt trộm theo dõi Lâm Viễn. Lâm Viễn ngồi dựa vào sofa, hai mắt lơ đãng nhìn vào không trung, không biết đang suy tư điều gì.

Hạ Vũ Thiên đánh giá Lâm Viễn từ trên xuống dưới. Lúc này trời chiều đã ngã về tây, ráng đỏ cam từ ngoài cửa sổ lan toả, nhẹ nhàng quán quanh đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của Lâm Viễn. Anh càng khẳng định Lâm Viễn đúng là kiểu người anh thích nhất, thậm chí còn hơn cả thích nhất, dấu cho cậu ta đang vui vẻ, mưu mô hay đang cấu kỉnh.

Bỗng chốc thấy mệt mỏi, anh liền nằm xuống, cơn buồn ngủ ập đến. Hạ Vũ Thiên thâm nhủ, chắc vừa rồi đối phó với nhiều người như vậy nên mới thấy bất ổn. Nhưng bên cạnh đó Hạ Vũ Thiên cũng tỉnh táo cảm nhận được, chẳng phải cơ thể mà là đầu óc mới mệt, rồi tự nhiên trong thâm tâm lại dấy lên xúc động

muốn từ bỏ ý định lừa dối Lâm Viễn. Chỉ là lưới đã giăng, bàn cờ đã được thiết lập, Lâm Viễn là quân cờ máu chốt, đi sai một nước thôi cũng có thể bị chiếu tướng.

Hạ Vũ Thiên tự trấn an bản thân, anh thích Lâm Viễn, nhưng dù thích đến đâu anh cũng có thể hy sinh người này... thật sự có thể...

30. Chương 30: Sa Lầy

Hơn hai giờ sáng, người chờ bên ngoài cuối cùng cũng thấy cửa phòng bật mở, Lý Cố đi ra, để lại Hạ Vũ Thiên trong phòng bệnh. Nhìn qua lớp kính, Hạ Vũ Thiên đang nằm trên giường dường như đã chìm sâu vào hôn mê, chần phủ kín người, đeo mặt nạ thở, cạnh đó là những thiết bị y tế chẳng chịt. Lâm Viễn mặc trang phục vô khuẩn màu lam ngồi kế bên thẩn thờ đối diện với mọi người.

“Anh hai!” Hạ Vũ Khải ghé vào cửa sổ, vẻ mặt hoảng hốt. Lâm Viễn nghe theo sắp đặt của Hạ Vũ Thiên, nhìn quét qua một lượt, mỗi người đều tỏ ra lo lắng không ít thì nhiều, chỉ có Hạ Liệt... ừm, là hơi cau mày, ánh mắt nghi hoặc đầy suy tính.

Lâm Viễn thâm kinh ngạc, Hạ Vũ Thiên từng nói qua, Hạ Liệt là con cáo già thâm sâu khó lường, hiện tại chứng minh, quả nhiên là vậy.

Dáng vẻ bây giờ của Hạ Vũ Thiên là do Lâm Viễn và Lý Cố hoá trang phỏng theo bệnh trạng của người bị trúng đạn ở phổi, dù là dân trong ngành chỉ cần không mở hẳn ra kiểm tra vết thương thì tuyệt đối sẽ không phát hiện được. Bởi vậy, Lâm Viễn cảm thấy việc Hạ Liệt hoài nghi... có phần kỳ quái.

Nhưng điều làm Lâm Viễn giật mình chính là – nhóm Men in Black vừa mới được A Thường mang đến, bọn họ đều đã biết Hạ Vũ Thiên giả bộ nhưng không ai lộ chút sơ hở.

Lâm Viễn sau có lén hỏi Lý Cố nguyên do, Lý Cố tiết lộ, những người này không giống với vệ sĩ thường theo Hạ Vũ Thiên, mấy vệ sĩ Hạ Vũ Thiên mang theo đều là của chung, ai trong Hạ gia cũng có thể sai sử, chỉ mỗi mình A Thường theo Hạ Vũ Thiên từ nhỏ. Song trên thực tế, dưới tay Hạ Vũ Thiên còn có tới mấy trăm người hết mực trung thành.

Lâm Viễn nghe xong liền nhếch mép – mấy trăm người kia Hạ Vũ Thiên dùng làm gì? Đi đánh trận sao?

Lý Cố thấy Lâm Viễn nói thế bèn cười anh ngốc, vài ba vệ sĩ mang súng theo bên mình kia chẳng qua chỉ là bộ phận nhỏ, Hạ Vũ Thiên còn sở hữu cả một tập đoàn tài chính hùng hậu qua lại với đủ mọi tầng lớp thế lực, tỷ như gia tộc của Tần Dụ. Đó mới là bộ mặt thật của anh ta, ghê gớm thiệt!

“Anh tôi thế nào rồi?” Hạ Vũ Khải hỏi Lý Cố. “Sao còn chưa tỉnh?”

“Khỏi phải lo, viên đạn tuy trúng phổi nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, hiện còn hôn mê, ngày mai có thể sẽ tỉnh. Sau nghỉ ngơi một khoảng thời gian là sẽ bình phục.”

Mọi người trong Hạ gia người nọ ngó người kia, đoạn thở phào nhẹ nhõm. Hạ Vũ Khải liếc Lâm Viễn đang ngồi trong phòng. “Khi anh hai gặp chuyện, Lâm Viễn cũng ở cùng anh sao?”

“Ờ.” Lý Cố đưa mắt qua Lâm Viễn rồi nói tiếp. “Chính Lâm Viễn đã bắn kẻ phản bội.”

“Cái gì?” Hạ Liệt bất ngờ. “Lâm Viễn?”

“Ừ.” Lý Cố xác nhận.

“Lâm Viễn làm sao biết A Khải phản bội?” Hạ Mạt hỏi A Thường.

A Thường trong lòng hiểu rõ ngọn ngành, Lâm Viễn vốn không xuống tay, Hạ Vũ Thiên mới là người bóp cò. Anh quay sang nhìn Lý Cố, mặt cậu ta lạnh tanh, A Thường lén thở dài... Lý Cố là bạn nối khố của Hạ Vũ Thiên, điều này chắc chỉ có Lâm Viễn không biết.

“Khi tôi đến thì phát hiện A Khải đã chết, Lâm Viễn đang cầm súng, còn thiếu gia ngã dưới đất, khẩu súng ngắn Lâm Viễn cầm chính là của thiếu gia.” A Thường dựa theo lời căn dặn của Hạ Vũ Thiên mà nói. “Cũng là khẩu trước kia phu nhân đã sử dụng.”

“...Ồ, vậy Lâm Viễn có bị thương không?” Hạ Vũ Kiệt cau mày hỏi. “Cậu ta liệu có thể...”

“Viên đạn không phải bắn từ súng của Lâm Viễn mà từ súng của A Khải.” Lý Cố trả lời. “Còn viên đạn bắn trúng ngực A Khải mới là từ khẩu súng ngắn bắn ra, trước đó còn có dấu vết ầu ẩu, Lâm Viễn trên người không có súng, qua đó có thể thấy A Khải bắn bị thương Hạ Vũ Thiên rồi trong tình thế cấp bách, Lâm Viễn đã nổ súng bắn A Khải.”

“Vệ sĩ đều bị bắn chết tại chỗ, thiếu gia hiển nhiên là khi trở về cứu Lâm Viễn mới bị ám hại.” A Thường nói.

Tầm mắt của những người trong Hạ gia giao nhau, ai nấy đều ngạc nhiên khi nghe Hạ Vũ Thiên không quản nguy hiểm đến tính mạng ra tay cứu Lâm Viễn.

“Sao Lâm Viễn vẫn ở trong phòng?”

“À.” Lý Cố đáp. “Hạ Vũ Thiên kéo vào, cậu ta vẫn nắm chặt tay Lâm Viễn suốt.”

Hạ gia ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy là lạ.

“Không có chuyện gì thì tôi đi đây.” Lý Cố nói với A Thường. “Anh phụ trách việc bảo vệ, mấy ngày tới đừng để ai đến quấy rầy Hạ Vũ Thiên, để cậu ta nghỉ ngơi cho tốt.”

“Anh hai khi nào có thể xuất viện?” Hạ Vũ Khải lên tiếng.

“Ba ngày nữa, nhưng cũng phải tĩnh dưỡng một tháng.” Lý Cố nói xong vội chạy đi.

“Chúng tôi có thể đi vào không?” Hạ Liệt truy hỏi.

“Mỗi lần chỉ có thể một người vào!” xa xa, Lý Cố khoát tay. “Không vào quá ba lần, mỗi lần hai phút thôi. Cậu ta hiện tại đang hôn mê, các người có vào hỏi cũng chẳng được gì.”

Thấy Lý Cố lui mất, A Thường cho người vây quanh bệnh viện, đặc biệt là phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào.

Lâm Viễn trông mấy người bên ngoài cùng nhau nói gì đó nét mặt thoát cái kích động thoát cái ngỡ vực, nhưng cách lớp kính anh không thể nghe rõ, đang hiểu kỳ bỗng thấy Hạ Vũ Thiên bắt lấy tay mình.

“Này.” Lâm Viễn nhỏ giọng thì thầm. “Làm gì đó, cẩn thận bị phát hiện.”

Hạ Vũ Thiên đang đeo mặt nạ thở nên không thể nói chuyện, chỉ cầm tay Lâm Viễn không buông. Lâm Viễn dài mặt, muốn rút mà rút chẳng ra, tức nha.

Cánh cửa kính mở ra, Hạ Liệt mặc đồ vô khuẩn màu xanh nhạt bước vào. Lâm Viễn vừa thấy bộ mặt nghiêm nghị nặng như chì mà có phần suy tư của người nọ liền cúi đầu lặng im. Hạ Liệt đi đến xem qua Hạ Vũ Thiên, lại chú ý tới tay Lâm Viễn đặt bên giường bị Hạ Vũ Thiên nắm chặt không rời. Hạ Liệt thoáng nhăn mày, cẩn trọng đánh giá thương thế của Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn trầm nghĩ, cáo già đang nghi ngờ đây...

Hạ Liệt xem cả buổi không tìm ra điểm khả nghi mới hỏi Lâm Viễn, “Ăn cơm chưa?”

Lâm Viễn vừa mới ăn cơm hộp của Lý Cố, bốn món mặn một canh, hai phần cơm rang trứng, một quả táo và một miếng bánh Mousse nhỏ, hiện tại no căng bụng nhưng không thể nói mình đã ăn. Thế khác gì giấu đầu hở đuôi.

“Cháu không đói.” anh ấp úp đáp.

Hạ Vũ Thiên buồn cười, thầm khen Lâm Viễn nhanh miệng.

Hạ Liệt nhìn Lâm Viễn. “Có muốn tôi gọi người mang đồ ăn đến cho cậu không?”

Lâm Viễn do dự một lúc, toan bảo, “Hết xảy, chú cho người mang đồ ăn khuya đến được đó!” nhưng chưa kịp nói ra, chợt có cảm giác cổ tay bị Hạ Vũ Thiên siết chặt. Lâm Viễn chau mày. “Thôi ạ, cháu không thấy đói.”

Hạ Liệt gật đầu, A Thường khi này từ bên ngoài gõ lên cửa sổ ý bảo Hạ Liệt đã hết giờ. Hạ Liệt liếc Hạ Vũ Thiên với Lâm Viễn một cái rồi bảo Lâm Viễn, “Sáng mai tôi lại đến, nhớ chăm sóc Vũ Thiên chu đáo.”

“Dạ.” Lâm Viễn gật – đi mau, đi mau đi!

Hạ Liệt sau khi rời khỏi, đến lượt Hạ Vũ Khải vào.

“Lâm Viễn.” trong Hạ gia, Hạ Vũ Khải đối với Lâm Viễn vẫn tốt hơn cả, trước tiên xem xét tình hình của Hạ Vũ Thiên rồi hỏi Lâm Viễn, “Anh hai thế nào rồi?”

“Sáng mai sẽ tỉnh.” Lâm Viễn nói. “Đêm nay cần nghỉ ngơi.”

Hạ Vũ Khải tỏ ý đã biết, hình ảnh Hạ Vũ Thiên nắm lấy tay Lâm Viễn bỗng lọt vào mắt. “Anh hai vì sao lại...”

Lâm Viễn nhú mồm – Hạ Vũ Thiên, thấy chưa, bề mảnh kia?! Gặp Hạ Vũ Khải hồ nghi vội nhỏ giọng bảo, “Anh ấy từ lúc đó đã cầm chặt... không rút ra được.”

Hạ Vũ Khải hỏi sơ sơ vài câu rồi bị A Thường giục ra.

Cuối cùng là Hạ Vũ Kiệt.

“Tiểu mỹ nhân, chắc sợ lắm à?” Hạ Vũ Kiệt vẫn lộ ra vẻ hứng thú với Lâm Viễn như trước, Lâm Viễn lặng thinh.

“Há...” Hạ Vũ Kiệt thấy tay Hạ Vũ Thiên, cười hỏi, “Đừng nói anh hai thích cậu nha?”

“Còn lâu á.” Lâm Viễn lẩm bẩm.

“Hai người không phải đều đã ngủ cùng giường sao?” Hạ Vũ Kiệt cười. “Còn ngại gì mà không nhận?”

Lâm Viễn nghĩ rồi đáp, “Người lên giường với anh ta đâu ít. Hơn nữa, anh ta đã có hôn thê rồi.”

“Cậu nói Tần Dụ? Tần Dụ với anh hai chỉ là tình anh em thôi.”

Lâm Viễn bĩu môi – liên quan gì đến ông! Lạ nha, vì lý do gì Hạ Vũ Kiệt lại nói chuyện này cho anh?

“Ài, đang định chờ anh hai chán cậu thì quảng sang cho tôi.” Hạ Vũ Kiệt nhún nhún vai. “Xem ra hết hy vọng rồi, đi đây cứng.” nói xong đứng đĩnh đi ra.

Lâm Viễn ai thán – đám Hạ gia rớt cuộc vào đây làm cái quái gì? Anh có cảm giác bọn họ vốn chẳng quan tâm đến sống chết của Hạ Vũ Thiên, hay là, ừm, quan tâm theo kiểu rất giả tạo.

Nhìn qua cửa thấy người Hạ gia dần đi hết, A Thường đóng cửa lại rồi đứng canh giữ, Lâm Viễn vỗ vỗ vai Hạ Vũ Thiên. “Nè, có thể bỏ ra được chưa, mọi người đều đi rồi.”

Lúc này, Hạ Vũ Thiên mới chậm chậm thả tay, mắt mở to. Lâm Viễn rút tay về xoa nắn, cổ tay ửng hồng một vòng. Hạ Vũ Thiên thối tha sao lại dùng sức như thế!

Bỏ mặt nạ thở trên mặt ra, Hạ Vũ Thiên hỏi, “Vừa rồi kẻ nào có vấn đề?”

Lâm Viễn nhún vai. “Nếu anh hỏi ai đó có vấn đề, thật ra tôi chưa nhìn ra vấn đề gì, nhưng nếu anh bảo không có vấn đề, tôi lại thấy có chút vấn đề. Ờ, nói tóm lại, chính là nửa hư nửa thực.”

“À.” Hạ Vũ Thiên cười cười, ngồi dựa lên tường, hỏi, “Cậu cảm thấy ai bất thường nhất?”

“Bất thường? Ý anh là không như bình thường?” Lâm Viễn hỏi.

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật.

“Ồm...” Lâm Viễn vuốt cằm ngó lên trần nhà nghĩ nghĩ rồi nói, “Tuy chú Hai nhà anh đáng nghi, không có đáng về lo lắng như những người khác nhưng vốn dĩ trước giờ ông lúc nào chẳng thân bí như vậy. Đáng ngờ nhất là chú Ba, Hạ Mạt.”

“Hạ Mạt làm sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi anh.

“Sao lại gọi thẳng tên chú mình ra thế?” Lâm Viễn bất mãn. “Không được bất kính với trưởng bối.”

“Mặc kệ.” Hạ Vũ Thiên cười khẩy. “Trường bối đáng để tôi tôn kính trên thế giới này căn bản không tồn tại.”

“Ăn nói kiểu gì vậy?” Lâm Viễn lên án. “Mẹ anh thì sao?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi trầm xuống, sau một lúc mới nói, “Bà vốn là người tàn nhẫn. Chỉ tiếc về sau dù đã tính tới tính lui nhưng chính mạng mình cũng khó giữ nổi.”

Lâm Viễn cong môi. “Cũng không nên để bà ở trong bệnh viện tâm thần chứ, hiếu thuận quá à.”

“Bà không thể ra.” Hạ Vũ Thiên điềm tĩnh. “Hạ gia không chấp nhận bà ấy.”

Lâm Viễn thở cái sượt, bên trong hẳn có nội tình vượt xa suy nghĩ của anh, vì an toàn của bản thân, có lẽ biết càng ít càng tốt.

“Nói tiếp, Hạ Mạt có vấn đề gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Chà... Không phải ổng là người chưa thấy người đã thấy tiếng sao? Chuyện hôm nay tày đình như thế, tôi lại không nghe thấy giọng của ổng.”

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt, lạnh lùng, “Đúng là đáng khả nghi.”

Lâm Viễn cầm cốc uống nước. Hạ Vũ Thiên xoay sang anh. “Cậu cũng có một thân một mình nhỉ, tôi nhớ lần trước cậu bảo mẹ cậu đã qua đời.”

“Đúng thế.” Lâm Viễn đáp. “Vài năm trước. Sao?”

“Không thấy cậu đi tảo mộ.” Hạ Vũ Thiên cười.

“Chưa tới tiết thanh minh.” Lâm Viễn luôn tay vào lồng ngực lấy ra một cái vòng anh luôn đeo trên cổ, phía dưới treo cái bình nhỏ tinh xảo bằng thủy tinh, bên trong chứa một thứ bột màu trắng.

Hạ Vũ Thiên ngẩn cổ xem.

“Đây là vật bất ly thân của tôi.” Lâm Viễn nhướn mày, cảnh cáo Hạ Vũ Thiên, “Nên đừng có chơi xấu tôi! Cẩn thận mẹ tôi trên trời có linh thiêng xách tai anh theo cùng!”

31. Chương 31: Tình Huống Ngoài Dự Đoán

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên nghe bên tai có tiếng ngáy. Xoay người, anh buông tiếng thở dài, Lâm Viễn nằm trên sô pha, vùi mình trong cái chăn to sụ ngủ ngon lành, miệng phát ra âm thanh khò khè... Hạ Vũ Thiên đỡ khóc đỡ cười, nếu ai bị bệnh nan y thật nằm trên giường cũng có khi bị cậu ta đánh thức luôn không biết chừng.

Lý Cố từ cửa tiến vào, thấy tình cảnh trước mắt liền nhú mày. Anh lại gần ngắm bộ dáng khi ngủ của Lâm Viễn, nhìn nửa ngày rồi phán, “Ồ, không chảy nước miếng! Lại rất đáng yêu, có tiếng khò khò nữa này, ai hay ngáy khi ngủ thì thường vô tâm lắm đó nha.”

Hạ Vũ Thiên bật cười, ngồi dậy định châm điều thuốc thì bị Lý Cố dữ tợn trừng mắt. “Cậu điên à?! Sắp có người đến, muốn bọn họ ngủ được mùi thuốc lá trong phòng bệnh sao?! Cậu mẹ nó bị trúng đạn ở phổi đó biết không hả!”

Hạ Vũ Thiên nhếch nhếch môi, bỏ điều thuốc xuống, nhưng vẫn cảm thấy buồn mồm. Lâm Viễn bị tiếng ồn ào đánh thức, anh giụi mắt, từ từ mở ra, thấy bóng Lý Cố loang loáng bèn thoải mái trên sô pha ngo ngoay, đem chăn cuộn cuộn định tiếp tục ngủ lại.

Từ hành động của anh, Hạ Vũ Thiên đoán chừng con mèo lười kia chưa đẩy giấc lại sắp ngủ tiếp. Thấy thú vị, Hạ Vũ Thiên lon ton xóc chăn xuống giường.

“Ồ?” Lý Cố đang chuẩn bị hoá trang cho Hạ Vũ Thiên, lát nữa thể nào người của Hạ gia cũng sẽ tới, gì thì gì cũng phải diễn cho trọn vai chứ.

“Còn lâu mới đến. Có người canh giữ phía dưới rồi.” vừa nói Hạ Vũ Thiên vừa ngồi xuống sô pha cạnh Lâm Viễn, đưa tay miết miết cằm anh.

“Ừ... đừng làm ồn!” Lâm Viễn kéo chăn lên trên, bực bội. “Yên, tôi ngủ thêm một lát.”

Hạ Vũ Thiên cười nhào tới đè lên người anh.

“Nặng.” Lâm Viễn huých Hạ Vũ Thiên, toan chui sâu vào trong chăn nhưng Hạ Vũ Thiên không cho, tay anh ta luồn vào chăn quấy rối Lâm Viễn.

“Phiền chết đi!” Lâm Viễn nhận ra mình sắp tỉnh lại, tỉnh rồi khỏi ngủ tiếp được nữa, đối với anh, khoảng khắc vàng của giấc ngủ chính là khoảng thời gian được nường thêm vào mỗi sáng trước khi rời giường.

Hạ Vũ Thiên vẫn kiên quyết không cho Lâm Viễn ngủ, hết vôn vê tai lại hôn lên cổ anh. Lâm Viễn lặn tới lặn lui co ro gần như thành sâu róm rồi mà Hạ Vũ Thiên còn chưa chịu bỏ qua, cách lớp chăn bóp bóp móng của anh.

Cuối cùng...

“Khốn nạn!” Lâm Viễn một cước đạp Hạ Vũ Thiên. “Hạ Vũ Thiên, tôi với anh có thù hằn gì hả! Ngủ cũng không yên!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn rớt cuộc cũng chui ra liền xông đến hôn hôn hôn.

Lý Cố ngồi một bên quan sát Hạ Vũ Thiên sáng ngày ra đã hút thuốc ngẫu nhiên, mà thuốc chính là Lâm Viễn ở đằng kia, bên bắt đắc dĩ lắc đầu. Chỉ là nhìn thoáng qua... sự cao hứng trong mắt Hạ Vũ Thiên không phải ra vẻ. Lý Cố hơi lo, thầm thở than, Hạ Vũ Thiên à Hạ Vũ Thiên, cậu đừng có tính toán trăm cay nghìn đắng rồi đến phút cuối lại tự sa vào vòng!

Nghĩ đến đầu đau, Lý Cố ngó ra – có liên quan gì đến mình đâu?! Lo gì cho già người!

Bất thành linh di động trong túi rung rung, Lý Cố lấy ra xem rồi nhắc Hạ Vũ Thiên, “Này, người Hạ gia đến đây, đừng làm loạn nữa.”

Hạ Vũ Thiên mất hứng cong môi, Lâm Viễn kéo chăn lau miệng, cần nhân, “Cầm thú!”

Hạ Vũ Thiên tàn nhẫn nhéo nhéo sau cổ Lâm Viễn mấy cái rồi mới đứng dậy, không cam lòng trở về giường ngồi im cho Lý Cố hoá trang. A Thường chạy lên, mang bữa sáng đến ọi người, của Hạ Vũ Thiên dĩ nhiên vẫn là sandwich bổ dưỡng cùng cà phê, về phần Lâm Viễn...

“Lâm Viễn.” A Thường đem hai hộp đồ ăn cho anh. “Tôi phát hiện ra một quán sau bệnh viện, miễn chê luôn.”

Lâm Viễn mở, thấy bên trong là một phần sủi cảo hấp, hộp kia chính là cái gì đó bọc bằng lá sen. Lâm Viễn bóc ra liền hô, “A! Thịt hấp bột lọc bọc lá sen!”

“Còn đây là sữa đậu nành với bánh quẩy.” A Thường đưa tới đặt bánh quẩy và sữa đậu nành trên bàn trước mặt Lâm Viễn.

Lâm Viễn buông cái hộp, hểnh hểnh cái mũi.

“Sao thế?” A Thường hỏi. “Tôi tưởng cậu thích...”

“Anh Thường!” Lâm Viễn nhào đến ôm ôm cọ cọ. “Anh em tốt, anh đúng là đáng mày râu mẫu mực của thế kỷ mới, đáng tiếc em không phải phụ nữ, chứ không em đây xin nguyện nâng khăn sửa túi cho anh!”

A Thường méo miệng, anh vừa quay lại thì đụng trúng một khuôn mặt lạnh băng đang gặm sandwich của ai đó.

“Tôi... Cậu ăn từ từ, tôi phải ra ngoài.” A Thường vất vả gỡ Lâm Viễn ra, cúp đuôi chạy bán sống bán chết.

Lâm Viễn hạnh phúc dùng đũa kẹp một miếng thịt hấp cho vào miệng. “Ừm, bột dính vừa vừa, thịt có nạc có mỡ ăn không ngấy, còn cả gạch cua~! Đời người phải vậy mới có ý nghĩa!”

Lý Cố cũng đi lại bảo, “Thịt nhà này rất có tiếng, bọn họ còn có mấy món nữa được lắm, đồ ăn trưa cũng ngon, cơm hộp bọn tôi ăn đều đặt nhà họ làm!”

“Thật không?!” Lâm Viễn rưng rưng. “Thảo nào mấy hộp cơm lần trước ngon vậy, tôi còn tưởng là do đồ ăn ở bệnh viện thành phố khác với bệnh viện vùng sâu vùng xa, ngày trước tôi ăn trưa ở nhà chỉ có đùi gà còn nhỏ hơn cánh gà, không thì dưa chua thịt muối thôi!”

Hạ Vũ Thiên nghe xong bèn tò mò, “Bản thể có gì ngon?”

Lâm Viễn liếc cái sandwich trên tay anh ta, đáp, “Hạ Vũ Thiên, anh chẳng biết ăn gì cả, sinh ngoại là công rần cần gà nhà! Không ăn mì Zha Jiang mà xúc nui (Macaroni) góp phần tăng GDP cho Liên quân tám nước, chủ nghĩa xã hội không thể chèo chống tiếp được! Làm hoàng đế độc([15]) là ngáng chân sự phát triển năm mươi năm văn minh kiến thiết!”

Mí mắt Hạ Vũ Thiên run lên, anh ném sandwich xuống nhảy đến tranh đồ ăn với Lâm Viễn.

“A!” Lâm Viễn bảo vệ bánh bao với thịt hấp bột lọc, miệng ngậm bánh quẩy trốn ra đằng sau sofa. “Không được uống sữa đậu nành của tôi! Rõ ràng anh chỉ thích uống cà phê đắng ngắt còn gì!”

Hạ Vũ Thiên trả thù cướp lấy nửa phần thịt với bốn cái bánh bao, uống phân nửa cốc sữa đậu nành, cắn được nửa miếng bánh quẩy.

Lâm Viễn bực mình chửi thề, “Đáng chết! Đồ tư bản bóc lột vô sản, kẻ thù của giai cấp công nông, loài ký sinh trùng chủ nghĩa cộng sản, sớm muộn gì cũng có ngày tôi sẽ nhân danh mặt trăng tiêu diệt anh!”

Hạ Vũ Thiên cực kỳ thích thú với bộ dáng tức giận thở phì phò của Lâm Viễn, chặc lưỡi một cái – bữa sáng kiểu Trung Quốc cũng không quá tệ, thỉnh thoảng thử chút cũng hay hóm.

Lý Cố thấy đã đến giờ liền hấp tấp đẩy Hạ Vũ Thiên về giường, dùng cả đồng đồ trang điểm gì đó tô tô trát trát lên mặt anh, thoảng cái đã biến thành đáng vẻ hấp hối. Lâm Viễn ăn xong, chùi miệng rồi bặt tách ngón tay cái lên với Lý Cố, “Lý Cố, pro!”

A Thường bước vào thu bát, Lâm Viễn định rửa bát, không thể ăn miễn phí rồi còn bắt người ta đi rửa.

“Cứ để đây chủ quán sẽ rửa.” A Thường nói. “Đại ca, xe đã ở dưới lầu rồi, mọi người chuẩn bị đi!”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật gật, Lý Cố mở dụng cụ ra, trát phấn lên mặt Lâm Viễn, vẽ thêm hai quầng mắt thâm đen.

Lâm Viễn đứng dậy, ngoan ngoãn chạy đến ngồi bên người Hạ Vũ Thiên, lấy cái gương nhỏ Lý Cố vừa dùng để trang điểm cho Hạ Vũ Thiên soi soi, điều chỉnh nét mặt.

“Này, đừng có làm quá, tôi chưa chết đâu!” Hạ Vũ Thiên trông Lâm Viễn bày ra bộ dáng bị thương như vừa mất cha.

Lâm Viễn hấp háy mắt, nói như thật, “Ấy da, Hạ Vũ Thiên, anh cũng hóm ghê nha!”

Hạ Vũ Thiên nhếch miệng, đoạn nắm chặt cổ tay Lâm Viễn. Anh nhờ dùng lực hơi mạnh, thấy Lâm Viễn chau mày, bèn tự nhiên nới lỏng hơn. Lâm Viễn nhìn anh nhưng không nói lời nào, Hạ Vũ Thiên cũng nhìn chăm chăm vào tay Lâm Viễn mà suy nghĩ gì đó.

Một chốc sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra, Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Khải dẫn đầu, bắt gặp Hạ Vũ Thiên đã tỉnh lại, sắc mặt nhợt nhạt nhưng đã tươi tắn hơn bèn thở phào.

“Anh hai!” hai người đi đến bên giường.

“Vũ Thiên!” Hạ Mạt cùng Hạ Liệt đều đã đến.

“Không có gì đáng ngại nữa.” Lý Cố nói. “Ngủ nghỉ mấy bữa là có thể xuống giường, có điều phải tính dưỡng một tháng, chuyện làm ăn chớ có dính vào, phổi bị thương nói lớn là lớn nói nhỏ là nhỏ! Còn nữa, cấm được hút thuốc!”

“Ai, không có việc gì là tốt rồi.” Hạ Mạt nói. “Đúng rồi, Vũ Thiên, có biết ai tập kích không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Hạ Mạt, khẽ lắc đầu.

“Vệ sĩ trong nhà lại có nội gián.” Hạ Liệt lạnh lùng. “Việc này không thể không điều tra!”

“Đúng thế.” Hạ Vũ Khải gật đầu. “Anh à, cứ giao cho em! Một mẻ tóm gọn, quét sạch mọi chứng ngại.”

Hạ Vũ Thiên gật, không tỏ vẻ phản đối.

“Cậu ta chưa thể lên tiếng.” Lý Cố giải thích. “Để cậu ta từ từ dưỡng bệnh.”

Tất cả mọi người đều đồng lòng nghe theo. Hạ Vũ Khải quay sang Lâm Viễn. “Lâm Viễn, anh trông từ hôm qua đến giờ à? Có mệt không?”

Lâm Viễn lắc lắc.

“Ăn chưa?” Hạ Vũ Kiệt hỏi, rồi dí mặt lại gần Lâm Viễn. “Mắt thâm thế này, thật đáng thương.”

Lâm Viễn thầm nghĩ – chắc không ợ được ha? Xin thêm thịt hấp được chứ?

“Cứ thế cậu sẽ ngã quỵ mất.” Hạ Liệt nói. “Đi ăn chút gì rồi ngủ một giấc đi!”

Lâm Viễn lắc. “Cháu không đói.”

Bỗng Hạ Vũ Thiên kéo kéo anh, gạt nhẹ ý bảo – cứ đi.

Lâm Viễn thoáng ngáp ngừng, trước đó Hạ Vũ Thiên đâu nói anh cần phải ra ngoài. Với lại... Lâm Viễn đưa mắt đánh giá mấy người trước mặt, cảm giác không được bình thường, đi theo bọn họ liệu có gặp nguy hiểm không?

“Đi thôi.” Hạ Vũ Kiệt lôi Lâm Viễn. “Tôi đưa cậu đi ăn gì đó rồi về nhà tắm rửa thay quần áo, lát lại đến.”

Lâm Viễn lưỡng lự trông Hạ Vũ Thiên, thấy anh ta khẽ gật rồi đưa mắt ra dấu cho Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt nhún vai. “Yên tâm đi anh hai, em không có gan động đến cậu ấy đâu.”

Lâm Viễn thoáng nhíu mày, liếc Hạ Vũ Thiên – để tôi đi cùng anh ta? Có chết người không đó?

Hạ Vũ Thiên lại đưa mắt ngó lại Lâm Viễn – khôn lên tí giúp tôi! Nếu lộ chuyện thì chết với tôi!

Kỳ thật hai người trừng nhau xoẹt xoẹt nhưng người bên ngoài nhìn vào lại nghĩ... Đôi này có xa một lúc cũng sướng mát quá, quả là tìm hồng bay phấp phới.

Sau cùng Lâm Viễn bị Hạ Vũ Kiệt lôi đi, những người khác cũng rời khỏi đó, Hạ Vũ Kiệt mang theo Lâm Viễn lên xe đi ăn cơm.

Lâm Viễn cúi đầu mắt xem mũi, mũi nhìn tim, Lý Cố gán cho Hạ Vũ Kiệt hai từ – “háo sắc” cộng thêm “biến thái số 2 – phải dè chừng!

“Vẫn còn lo sao?” Hạ Vũ Kiệt lại gần, đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt Lâm Viễn lên, ngón cái hữu ý vô tình chạm vào dưới mắt Lâm Viễn. Anh giật mình, Nhị thiếu gia này tài thật, tinh ranh thật, còn hoài nghi đây là giả. Nhưng cứ sờ vô tư, Lý Cố nói cái này dùng nhãn hiệu gì gì mà không thấm nước! Trừ khi có nước tẩy chuyên dùng bằng không có cọ xước da cũng còn khuya mới phai màu!

Hạ Vũ Kiệt không phát hiện gì, lại tỏ vẻ đau lòng. “Thật tội nghiệp... đi đứng cũng khó khăn.”

Lâm Viễn tự nhận là năng lực khôi phục chỉ chậm hơn chó con một chút, mấy ngày nay tập luyện, sáng đứng lên khỏi cần nhảy nữa, di chuyển bằng hai đùi hơi chậm mà có chút đau. Anh nghĩ bụng, cái gì mà đi đứng khó khăn, nói cà nhắc cũng được, liền điềm nhiên, “Cũng ổn.”

Hạ Vũ Kiệt nhìn Lâm Viễn thật lâu sau mới buông một câu, “Khó trách sao anh hai lại thích cậu như thế, cậu từ trong đến ngoài đều phù hợp với tiêu chuẩn của anh.”

Lâm Viễn mặt dừng dừng, bụng cười thầm – nhóc à, vậy mới nói muốn xem xét sự việc phải nắm rõ bản chất của hiện tượng! Anh biết cái quái gì, tôi còn vượt qua tiêu chuẩn của Hạ Vũ Thiên n lần, anh ta vì tôi mà sôi sục đến phát điên, há há há

32. Chương 32: Chuyện Đột Ngột

Hạ Vũ Kiệt không thấy có dấu hiệu đáng ngờ bèn đưa Lâm Viễn đến một khách sạn cao cấp. Lâm Viễn ăn no nê chán chê rồi nên chỉ uống mấy ngụm canh, nhìn qua cứ tưởng vì lo cho Hạ Vũ Thiên mà anh nuốt không trôi. Trên thực tế, Lâm Viễn thật sự ăn không nổi nữa, anh chọc chọc miếng bít tết trong đĩa, cái thứ nửa sống nửa chín này còn chẳng bằng thịt bò nướng trên phố. Lại quấy quấy súp ngô trong bát, đây không phải cháo ngô sao? Trên điểm bột gì đó xanh xanh, nhạt nhẽo vô vị, chả hiểu chi cả đồng tiền ra ăn mấy thứ này làm gì... Cảnh biển coi cũng được, xem ra đất đỏ chính là ở tiền mặt bằng.

Lúc này, người phục vụ đi lên rót nước cho Lâm Viễn, tiện để lại cái chai trên bàn. Lâm Viễn ngẩng cái chai, sao đẹp vậy ta?! Chẳng phải chỉ là chai nước thôi sao? Hàng thủ công mỹ nghệ à... Lướt qua thực đơn đặt bên cạnh, có quảng cáo của loại nước này. Ô, ra là nhà hàng này tự cung tự cấp. Lâm Viễn đọc bảng giá, cổ rụt lại tức thì. Một chai sáu trăm? Anh chớp lấy cốc nước uống một ngụm, rồi tặc lưỡi – vị giác của mình mất rồi ư? Sao nhạt thêch thêch này?! Rành rành là... nước lọc mà!

Hạ Vũ Kiệt ngồi một bên, thấy Lâm Viễn nghịch chai nước khoáng, bất giác mỉm cười. “Đúng là không đáng.”

Lâm Viễn cười ồ lên, “Anh mà còn biết không đáng à...” dứt lời Lâm Viễn liền hối hận, thiếu chút nữa quên người trước mặt là Hạ Vũ Kiệt chứ không phải Hạ Vũ Thiên.

“Hả?” Hạ Vũ Kiệt đang chán nhưng vừa nghe Lâm Viễn nói liền tỉnh cả người. “Vậy cậu nói xem, vì sao lại nghĩ mất nhìn của tôi kém thế?”

Lâm Viễn ôm cái cốc uống một ngụm, không đáp.

Hạ Vũ Kiệt dán mắt lên người anh một hồi rồi đưa thẻ cho phục vụ thanh toán. “Đi được chưa? Ra ngoài shopping nha? Tiện thể đưa tôi đến chỗ nào có đồ ăn ngon, cũng lâu rồi tôi chưa được bữa nào ra trò.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Kiệt, lập tức giả bộ mặt buồn như đưa đám. “Nhưng tôi muốn về trông Hạ Vũ Thiên.”

Lâm Viễn nói xong thầm mắng bản thân – Lâm Viễn à, sao mày lại biến chất vậy!

Hạ Vũ Kiệt nở nụ cười. “Dù sao cũng phải có gì bỏ bụng chứ, cậu tự chọn đi, đợi khi no rồi tôi sẽ đưa về ngủ, vậy tôi mới an tâm.”

Lâm Viễn chun mũi, ăn không vô mà... Bây giờ anh có chút cảm kích Hạ Vũ Thiên, may mà tên đó mới đoạt đi nửa phần ăn của anh, không thì hôm nay anh vỡ bụng mất.

Hai người rời khỏi khách sạn. Hạ Vũ Kiệt dọc đường đều thử chọc Lâm Viễn nhưng dù thế nào Lâm Viễn cũng chẳng hưởng ứng. Hai người đi qua con phố náo nhiệt, Lâm Viễn thấy một cái quán nhỏ, ngẩng ngẩng, bữa chính xong thì phải tráng miệng!

Bèn nói, “Tới đó đi!”

Hạ Vũ Kiệt nhòm vào trong quán, hầu hết là học sinh, nam có nữ có, vừa ăn kem vừa cười nói vui vẻ, tuyệt nhiên không hề có khách nào sang trọng như mình.

“Tiểu Viễn Viễn, định đi tán các em à?”

Lâm Viễn trợn mắt. “Ở đây toàn thiếu nữ vị thành niên, tôi không có sở thích bệnh hoạn ấy...” nói chưa xong đã thấy nụ cười thâm thúy của Hạ Vũ Kiệt, Lâm Viễn muốn cắn lưỡi mình – lại lỗ lời rồi.

Hạ Vũ Kiệt đẩy cánh cửa kính ra, đưa Lâm Viễn vào. Lâm Viễn đến trước quầy phục vụ, nhân viên là một cô gái trẻ, hết liếc Lâm Viễn lại sang Hạ Vũ Kiệt, mắt chớp chớp đầy tò mò.

“Ừm...” Lâm Viễn ghé mắt xem thấy có món nhân vật nam chính luôn ôm cây đao bụi trong bộ phim hoạt hình anh vẫn thường xem thích nhất – Sundae dâu, liền gọi, “Cho tôi kem Sundae dâu tây.”

Gọi xong phần mình, Lâm Viễn hỏi Hạ Vũ Kiệt. “Muốn thử không?”

Hạ Vũ Kiệt nhún vai. “Cậu gọi giùm tôi đi.”

Lâm Viễn dẫn đo, kiểu người như Hạ Vũ Kiệt... coi thực đơn nào, tên thú vị nha – Playboy, anh buột miệng chỉ cho nhân viên. “Chính cái này!”

Cô gái gật đầu. “Tổng cộng năm mươi đồng.”

Nhìn Hạ Vũ Kiệt theo thói quen đưa người ta đi shopping đang định rút thẻ trả tiền, Lâm Viễn đành móc ví đưa năm mươi đồng cho cô nhân viên. “Nhớ cho nhiều dâu tây nhé, người đẹp!”

Cô gái liền cười tủm tỉm. “Không thành vấn đề!”

Thu tiền xong, cô gái chỉ chỗ cho hai người ngồi chờ. Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Kiệt ra cái bàn gần đó. Vừa đặt mông xuống ghế, anh phát hiện trên tấm card được thiết kế tinh xảo của cửa hàng quảng cáo viết có thể gọi về được, nơi này không xa bệnh viện lắm, chốc mua một phần về cho Hạ Vũ Thiên đi, không biết có kem cho lưu manh không... Ày, Thỏ Lưu Manh (Mashimaro) cũng được đó.

“Cậu có vẻ rất vui.” Hạ Vũ Kiệt thấp giọng nói.

Lâm Viễn mím môi – vì sao cứ phải hẹn anh ra ngoài, muốn dò la gì chẳng?

“Tôi vẫn không hiểu sao anh lại thích cậu như thế.” Hạ Vũ Kiệt ra vẻ nghiền ngẫm. “Trước đây cũng chẳng phải chưa xuất hiện người phù hợp với tuýp của anh hai như cậu, nhưng bọn họ không được anh hai yêu thích tới vậy.”

“Chắc, Hạ Vũ Thiên hoá ra đã phá không ít đời trai thiện lương...” Lâm Viễn đang mải mê suy nghĩ thì bất thành lời, ngoài cửa sổ có một bóng người chạy vụt vào quán kem.

“Chủ quán, em đến muộn!”

Lâm Viễn ngó ngó, đây không phải cậu nhóc si tình Tiểu Dịch à, cậu ta làm công ở đây?!

Hạ Vũ Kiệt chú ý đến tầm mắt của Lâm Viễn, xoay lại nhìn qua, nhận ra cậu ta trước kia từng có quan hệ với Hạ Vũ Thiên, anh nhớ rõ, người có gương mặt ngây thơ như búp bê thế này thật sự khó lòng quên được.

Tiểu Dịch vừa đến, mấy cô bé trong quán đã kích động hét lên.

“Tiểu Dịch, cậu đến rồi!”

“Thương quá, sao lại trễ trễ như thế?”

“Tắc đường à?”

Tiểu Dịch cười tí mắt, nhận lấy kem Sundae dâu tây cùng kem Playboy từ cô chủ quán, xem mã – bàn số 3. Quay người, lọt vào mắt là hình ảnh Lâm Viễn ngồi đối diện với cửa sổ lấy tay vẫy vẫy. “Tiểu Dịch!”

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch mừng rỡ bưng kem chạy lại, đưa Sundae dâu cho Lâm Viễn, Playboy cho Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt sầm soi ly kem. Anh cứ đinh ninh ly Sundae dâu tây của Lâm Viễn thuộc loại truyền thống, tạo hình tầm thường, đồ gọi ình hần mắc hơn, dù là theo phong cách Baltic hoặc Bohemian anh cũng tạm chấp nhận nhưng... ly kem trước mặt là một con thỏ trắng hí hí mắt vẽ đều giả. A, là vậy, kem được tạo hình từ con thỏ mặc đồ Playboy, nhìn kiểu gì cũng chẳng muốn ăn.

“Ồ, đáng yêu thế!” Lâm Viễn kéo con thỏ Playboy bé xíu trước mặt Hạ Vũ Kiệt về phía mình hỏi Tiểu Dịch, “Lần đầu tiên thấy đó!”

“Còn có Mashimaro với thỏ Tuzki cơ!” Tiểu Dịch cười. “Chủ quán của bọn em là thiên tài!”

“Có cả thỏ Tuzki? Thế có Doraemon không?” Lâm Viễn hỏi.

“Có hết! Còn có bánh mặt Hanamichi nữa.” Tiểu Dịch cười đáp.

= = Lâm Viễn há hốc miệng. “Anh muốn ăn bánh mặt Rukawa cỡ bự!”

“Được.” Tiểu Dịch liền chạy đi đặt. Lâm Viễn cầm thìa ăn kem, cắn một ngụm ngập răng, kem ngọt mà không ngán, thoảng mùi dâu tây, ngon dã man. Dâu tây lành lạnh, vừa ngọt vừa mềm, quá tuyệt. Nhắm

nháp, lại xem Hạ Vũ Kiệt vẫn đang soi con thỏ trước mặt mà chưa xuống tay, anh giục, “Ném thử đi, dễ thương ha.” Lâm Viễn nói rồi kéo một cái tai của con thỏ xuống nhét vào miệng. “Ừm, ngọt!”

Hạ Vũ Kiệt liếc Lâm Viễn. “Cậu quả thật chẳng giống những người của anh hai trước đây chút nào.”

Lâm Viễn nghe Hạ Vũ Kiệt nói bèn có cảm giác – xong, lỗ mũi anh sắp nổ!

“Cũng dễ hiểu thôi, nếu không phải vì cậu đang lo lắng cho anh hai bình thường chắc càng đáng yêu hơn, nhìn đáng vẻ của cậu tôi cũng yên tâm phần nào.” Hạ Vũ Kiệt trầm tư.

“Anh lo cái gì chứ?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi.

“Có gì đâu.” đối phương thần nhiên nói. “Cậu xuất hiện thật đột ngột, lại làm anh hai mê mết, tôi với Vũ Khải hơi lo, chẳng rõ cậu làm trò gì lại khiến anh hai thích đến thế... Giờ tôi đã hiểu, Lâm Viễn.” Hạ Vũ Kiệt vươn tay lấy một quả dâu tây trên ly Sundae của Lâm Viễn cười. “Vì đối với anh hai mà nói, cậu rất mới lạ, giống như quả dâu tây này.”

Lâm Viễn ngơ ngác. Hạ Vũ Kiệt nhét trái dâu vào miệng. “Nhưng sự mới lạ chỉ có tồn tại trong khoảng thời gian nhất định, dần dần vui đi, sức hấp dẫn rồi sẽ biến mất. Cậu nghĩ sao?”

Lâm Viễn cứng người, bị Hạ Vũ Kiệt nói như vậy có thằng ngốc mới nghe không ra, ý tứ là nói chẳng qua Hạ Vũ Thiên ăn sơn hào hải vị chán rồi, tự nhiên có người đưa ột đĩa cơm cà dưa muối, thấy ngon miệng nên mới bắm lấy ăn, ăn vài ngày rồi sẽ ngấy đến tận mang tai. Lâm Viễn tuy biết mình không thích Hạ Vũ Thiên nhưng khi nghe Hạ Vũ Kiệt nói những lời này anh vẫn cảm thấy không thoải mái, mất cả hứng.

Cuộc đối thoại của Hạ Vũ Kiệt và Lâm Viễn tình cờ lọt vào tai Tiểu Dịch lúc cậu đi đưa kem cho người khác. Thoáng trông sắc mặt Lâm Viễn, Tiểu Dịch hơi nhăn mày, bực dọc xoay người chạy vào bếp.

Một lát sau, Tiểu Dịch bưng hai ly kem đi ra, đưa Lâm Viễn một phần, là một cái bánh cỡ lớn hình mặt Rukawa, bên cạnh còn viết câu – Con khỉ tóc đỏ là đồ ngốc!

Lâm Viễn phì cười, gánh nặng trong lòng theo đó mà vơi đi chút đỉnh.

Chợt nghe Tiểu Dịch nói với Hạ Vũ Kiệt, “Anh đẹp trai, tặng anh một phần, tôi mời.”

“A?” Hạ Vũ Kiệt nhướn mắt nhìn Tiểu Dịch, từ trước đến nay anh vốn là chàng công tử hoa thơm bướm lượn, chân đi đến đâu người bầu đến đó, đã quen được xu nịnh bèn cười đáp lại, “Thật sự phải cảm ơn cậu rồi.”

Tiểu Dịch nhếch miệng, cầm một ly đưa đến trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

“Phụt...” Lâm Viễn suýt nữa cười ngặt nghẽo.

Tiểu Dịch đặt trước mặt Hạ Vũ Kiệt một ly kem màu vàng, hình dạng kia, màu sắc kia, cảm quan kia, đích thị là đồng phân. Trên đó cắm một nhánh cây nhỏ có dính con ruồi mắt đỏ trông y như thật.

Khoé miệng Hạ Vũ Kiệt giật lên giật xuống, anh ngẩng đầu nhìn lên Tiểu Dịch. “Đặc biệt nhỉ.”

“Rất hợp với anh!” Tiểu Dịch vẫn cười hì hì như trước.

“Cậu là nhân viên ở đây à, tôi có thể phàn nàn với chủ quán chứ?” Hạ Vũ Kiệt hỏi.

“Tuỳ anh, cùng lắm thì đổi sang chỗ khác.” Tiểu Dịch nhún vai.

Hạ Vũ Kiệt cười cười, vừa định mở miệng thì Lâm Viễn đã cắt ngang, “Tiểu Dịch, cậu đừng hạ thấp giá trị của phân!”

Hạ Vũ Kiệt và Tiểu Dịch đều bất ngờ, Lâm Viễn cười gian manh nhìn Hạ Vũ Kiệt rồi nói với Tiểu Dịch, “Cậu có biết phân là gì không?”

Tiểu Dịch chớp mắt mấy cái – phân không phải chỉ là phân sao?

Lâm Viễn khoát tay. “Phân là hình thức đồ ăn được đào thải thông qua quá trình trao đổi chất của cơ thể con người, có bao nhiêu phân thì có bấy nhiêu thức ăn, thức ăn và phân về lý thuyết mà nói là một chu

trình tuần hoàn. Thức ăn là do bác nông dân làm ra, mang mồ hôi và nước mắt của người lương thiện. Sao có thể đánh đồng với anh ta!”

Tiểu Dịch và Hạ Vũ Kiệt đều tròn tròn mắt.

Lâm Viễn nhướn nhướn mày, thế nào? Trợn tròn mắt? Trợn là cái chắc! Lão hồ không phát uy lại tưởng là mèo bệnh! Nói à biết, Hạ Vũ Thiên còn cãi không lại, Hạ Vũ Kiệt anh lẻo mép thế nào cũng chỉ là số 2 không hơn!

Lâm Viễn rút tiền ra trả cho phần kem có cái bánh hình Rukawa và ly kem hình đồng phân để Tiểu Dịch gói vào rồi đứng lên đi về – phân cũng không cho Hạ Vũ Kiệt ăn, để dành cho Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Kiệt nói, “Để tôi lái xe đưa cậu về?”

Lâm Viễn trừng mắt bĩu môi, lướt thẳng ra ngoài.

“Chủ quán, hôm nay em xin nghỉ!” Tiểu Dịch cởi tạp dề đặt lên quầy rồi vội đuổi theo Lâm Viễn.

“Anh sao lại đi cùng Hạ Vũ Kiệt? Người này rất xảo quyệt!” Tiểu Dịch hỏi.

“Còn cách nào khác đâu, Hạ Vũ Thiên bị thương nên anh ta đến bảo đưa tôi đi.” Lâm Viễn rử rử.

“Hạ Vũ Thiên bị thương?” Tiểu Dịch cau mày. “Như vậy, việc kia là thật? Thảo nào dạo này xôn xao như vậy.”

Lâm Viễn đàn mặt hỏi Tiểu Dịch, “Xôn xao?”

“Ừ.” Tiểu Dịch gật gật đầu. “Anh không biết sao, nhiều người rỉ tai nhau là Hạ Vũ Thiên thế là xong rồi!”

“Bọn họ mới xong rồi ấy.” Lâm Viễn bắt mồm dẩu môi.

“Này, không phải trước anh vẫn mắng anh ấy là cầm thú à, sao giờ thấy người khác mắng anh ấy lại phật ý vậy?” Tiểu Dịch cười.

“Làm gì có.” Lâm Viễn đáp. “Dù sao bọn họ đều giống nhau cả thôi.”

“Lâm Viễn.” Tiểu Dịch hạ giọng xuống. “Em biết một chuyện, anh nghe rồi đừng nói cho ai khác, kể cả Hạ Vũ Thiên.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gật. “Chuyện gì?”

“Em trước kia khi còn ở với Hạ Vũ Thiên mới phát hiện được... hai chú của anh đều có vấn đề!”

Lâm Viễn kinh ngạc. “Hai ông chú đó?”

“Ừm.” Tiểu Dịch thì thầm. “Anh có biết vì sao Hạ Vũ Kiệt ghét anh không?”

Lâm Viễn nháy nháy mắt. “Anh ta ghét tôi?”

Tiểu Dịch bắt đắc dĩ ngược lên trời ra vẻ ta đây. “Anh đúng là ngốc, nói cho anh biết, đừng tưởng Hạ Vũ Kiệt là kẻ lẳng nhăng, thật ra anh ta mắc chứng brother plex đó!”

“Há?” Lâm Viễn giật mình tròn mắt, tưởng tượng đến cảnh Hạ Vũ Kiệt cùng Hạ Vũ Thiên XXOO, lập tức toàn thân nổi da gà, lạnh cả sống lưng.

“Hạ gia chỉ có Hạ Vũ Khải mới giống người một chút!” Tiểu Dịch nói tiếp. “Ít nhất bình thường hơn, Hạ Vũ Kiệt trừ chuyện bầm sinh biến thái ra cũng sẽ không hại Hạ Vũ Thiên. Còn hai ông chú kia đáng ngờ lắm!”

“Lần này Hạ Vũ Thiên bị tập kích có liên quan đến hai người đó không?” Lâm Viễn hỏi

Tiểu Dịch nhìn trái nhìn phải thấy không có ai mới lại gần rỉ tai Lâm Viễn, “Thì đó! Em nghe nói, là nội bộ đấu đá lẫn nhau!”

Lâm Viễn nghiêm túc nhìn Tiểu Dịch. “Em nghe ai nói?”

“Ai da, anh đừng hỏi, em có nguồn của em!” Tiểu Dịch trả lời.

Lâm Viễn gật gù, trong đầu lại hơi chùng xuống. Mọi chuyện có vẻ bất thường, vẫn nên mau quay về với Hạ Vũ Thiên, hơn nữa nếu không về kem chảy ra mắt!

“Tiểu Dịch, có muốn đi thăm Hạ Vũ Thiên không?”

“Không.” Tiểu Dịch đáp. “Em phải học. Chiều em muốn đi đọc sách.”

“Em... đã giải quyết được chưa?” Lâm Viễn hỏi.

“Rồi.” Tiểu Dịch nói. “Đã xong, lần này dầu gì cũng nhờ có anh Lâm Viễn, nếu em có tin gì nhất định sẽ nói cho anh biết. Anh dây dưa với cả đồng người của Hạ gia phải cẩn thận, biết chưa?”

“Ồ.” Lâm Viễn gật rồi chia tay Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch chuẩn bị đi nhưng đột nhiên như nhớ ra điều gì liền ngoảnh đầu nói với Lâm Viễn, “Lâm Viễn, anh biết không...”

“Sao?” Lâm Viễn giương mắt nhìn Tiểu Dịch.

“Hạ Vũ Thiên, hình như anh ấy thích anh.”

“Ha ha ha.” Lâm Viễn cười gượng. “Không có đâu. Chẳng qua anh ta nhất thời hứng thú thôi. Em cũng nghe Hạ Vũ Kiệt nói rồi đó, qua một lúc lâu nữa sẽ chẳng còn ham thích nữa.”

“Không đúng.” Tiểu Dịch nghiêm giọng. “Em với Hạ Vũ Thiên coi như cũng có một khoảng thời gian với nhau, anh ấy chưa từng dùng ánh mắt nhìn anh để nhìn em, cũng như với bất cứ ai khác. Lâm Viễn, anh ấy thật sự thích anh. Mà anh cũng không ghét anh ấy!”

Lâm Viễn ngượng ngùng – cậu làm anh bối rối nha!

“Cứ biết thế đã, em đi rồi anh phải bảo trọng.” Tiểu Dịch chào rồi chạy mất.

Lâm Viễn đã bị đả kích không ít, cảm thấy lòng dạ rối bời khi nhớ tới lời nói ban nãy của Hạ Vũ Kiệt và Tiểu Dịch bây giờ, tóm lại quá rắc rối.

Đúng lúc ấy, một chiếc taxi đỗ ở trước mặt anh, anh chực đi lên thì chợt chú ý đến trên tay người lái xe có một cái đồng hồ màu vàng, hình như còn nạm kim cương.

Lâm Viễn trầm nghĩ – Giỡn hờ trời? Mang đồng hồ này còn phải đi làm thuê? Thối lui từng bước, bỗng nhiên, từ phía sau hai người tiến lại, dồn anh đẩy vào xe.

33. Chương 33: Suy Tính Thiệt Hơn

Lâm Viễn cảm giác có người giúi mình vào trong xe, chỉ kịp biết đã xảy ra chuyện chẳng lành. Không phải chứ? Bắt cóc!? Nhờ phước của Hạ Vũ Thiên, dân đen chân đất mắt toét như anh cũng có ngày được ném trải mùi vị bị bắt cóc.

Đồng thời, vài người mặc đồ đen bước ra từ một chiếc xe tối màu, gấp gáp chạy về hướng này. Trong hai người đang giữ Lâm Viễn, một nhét Lâm Viễn vào xe, một chạy tới ngăn cản mấy người mặc đồ đen.

Những người kia Lâm Viễn biết, là Men in Black của Hạ Vũ Thiên!

Bọn họ trông có vẻ cực kỳ nôn nóng! Nói như vậy... Lâm Viễn thất kinh, đây không phải trò hề Hạ Vũ Thiên bày ra rồi, nghĩ chuyện này vốn chẳng can hệ tới anh ta, không hiểu vì sao Lâm Viễn thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Kể bắt cóc Lâm Viễn dường như định tiến vào trong xe, Lâm Viễn nhanh như cắt giơ chân đạp thẳng vào mặt kẻ kia. Người nọ nhe răng mà Lâm Viễn cũng nhe răng, anh dùng chân không bị thương đạp, giờ hay rồi, vì góc đá mà từ vết thương truyền đến cơn đau nhói. Cẩn rằng nhện đau, thấy đá trúng người thì chừa ra khoảng không, anh toan chạy nhưng tiếc thay, kẻ kia động tác gọn lẹ nhóm phất từ dưới mặt đất lên ngay lập tức túm anh lại.

Vừa lúc ấy vang tới tiếng thắng xe gấp, giọng nói quen thuộc âm vang, “Lâm Viễn!”

Lâm Viễn nghe gọi liền quay lại, trên chiếc xe màu trắng đang lao tới, một người thò đầu ra, chính là Tôn Lâm. Vừa thấy Tôn Lâm bất ngờ xuất hiện, theo phản xạ có điều kiện anh bèn hoài nghi – xuất hiện đúng lúc quá vậy!

“Lâm Viễn!” Hạ Vũ Kiệt cũng vừa mới đi từ trong quán kem ra, gặp Lâm Viễn bị bắt đi cũng không kém phần kinh hãi. Anh tự khắc hiểu, chính mình đưa Lâm Viễn ra ngoài, nếu đánh mất người, Hạ Vũ Thiên khi về sẽ giết chết mình.

“Này!” Hạ Vũ Kiệt vọt đến, người đằng sau Lâm Viễn ụp anh vào trong rồi đóng sập cửa xe lại, đoạn đi ngăn cản Hạ Vũ Kiệt.

Thừa dịp nơi phố xá nhộn nhịp phát sinh sự vụ bất cóc ẩu đả kéo theo đám đông nháo nhác, người lái xe mang đồng hồ vàng chói nhún ga chạy vù đi. Lâm Viễn bị ngã ngửa ra sau, vết thương ở chân ban nãy trong lúc giằng co lại bị hở miệng, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi – vì sao bao nhiêu xui xẻo cứ trút hết lên đầu anh thế này!

Thấy cảnh tán loạn xung quanh, Lâm Viễn chân thành nhắc nhở, “Ai, anh hai ơi, chú ý an toàn giao thông nha!”

Người kia phớt lờ, điên cuồng lái về phía trước.

Lâm Viễn thở dài, đành quay mặt quan sát phía sau, xe Tôn Lâm đang đuổi sát sao. Anh sốt ruột – chuyện gì đây? Đang yên đang lành bắt anh làm gì, còn Tôn Lâm kia sao tự nhiên lại ló mặt?

“Anh là ai?” Lâm Viễn hỏi anh đồng hồ vàng, từ kính chiếu hậu quan sát, thoáng thấy tướng mạo người kia liền cau mày, đối phương đã luống tuổi, mặt đúng kiểu dân anh chị, dữ tợn, sẻo siếc đủ cả. Đùa, vậy mà cũng dám giả làm lái xe, thiếu đạo đức nghề nghiệp quá nhá! Tốt xấu gì cũng phải hoá trang vào, xem Hạ Vũ Thiên đó, diễn người chết y như thật!

Nghĩ đến Hạ Vũ Thiên, lòng Lâm Viễn dao động, anh móc di động ra, hiện tại chỉ có mình anh ở sau xe, người kia chăm chú lái xe cẩn thận không thể chú ý, nên gọi cho Hạ Vũ Thiên. Nhưng rồi lại nghĩ bụng, không được, nếu gọi cho Hạ Vũ Thiên, chẳng phải sẽ cho người khác biết anh ta đang vờ bị thương sao? Lâm Viễn nhăn nhó, khê cần môi – phiền muốn chết!

Cuối cùng anh đành cất di động đi, trong óc loé lên ý nghĩ, với tính cách đa nghi của Hạ Vũ Thiên, nhất định đã biết anh bị bắt, chắc chắn giờ anh ta tắt quách máy rồi! Cứ chờ xem mọi việc thế nào đã rồi nói sau, một chọi một, anh lái xe đồng hồ vàng kia, coi ai sợ ai?! Mắt quét bốn phía, anh ngoảnh quanh kiểm xem có gạch đá côn kiếm gì đó có thể dùng được không.

Lái xe ngược lên, nhìn qua kính chiếu hậu thấy Lâm Viễn cựa tới cựa lui liền nheo mắt cảnh cáo, “Ngồi yên!”

Lâm Viễn nghĩ – cũng chịu mở miệng nói chuyện cơ đấy, còn tưởng anh bị câm chứ. Anh hỏi, “Sao anh bắt tôi? Tôi với anh không thù không oán, nhà tôi nghèo rất mỏng tôi, ba mẹ đều đã qua đời, anh muốn tiền chuộc cũng chẳng ai đưa! Với lại, tôi có quyền tiền giúp học sinh, sinh viên nghèo khó, anh phải hiểu anh hại tôi là liên đới tới nhiều người khác.”

“Câm!” người nọ lộ vẻ cáu bẳn, bản thân phải chuyên chú lái xe mà Lâm Viễn cứ luôn mồm liên thoảng.

Xe đằng sau đuổi sát rạt, lái xe những tưởng hai người ban nãy chỉ ít sẽ có một người lên được xe, đáng còn không chế thắng oắt này, không ngờ Hạ Vũ Thiên sắp xếp nhiều vệ sĩ cho cậu ta như vậy, quả nhiên coi cậu ta như báu vật. Mà cho dù bị ngăn cản họ cũng đủ khả năng chống đỡ, nhưng Tôn Lâm lại cố tình đến làm rối. Kỳ lạ, Tôn Lâm tự dưng xuất hiện, có thật sự là trùng hợp không?

Không chỉ có xe Tôn Lâm đuổi đằng sau, còn có vệ sĩ cùng Hạ Vũ Kiệt góp vui.

Lâm Viễn quay lại dòm – phóng như bay! Y như ở Speed([16])! Trong nước còn có cảnh này há?

Chớp mắt, xe chạy ra ngoại thành đến vùng nông thôn vắng người, đường cũng bắt đầu xấu, xóc nảy kinh người. Lâm Viễn ngấm hai bên đều là đồng ruộng, trông mất đảo liên hồi, anh với lên ghế trước, ôm bụng. “Ui da, anh dừng xe lại cái, em phải đi giải quyết.”

Lâm Viễn thấy rõ khoé miệng đối phương giật giật – Lâm Viễn thực sự coi anh ta như anh trai.

Người kia chẳng thèm quan tâm, Lâm Viễn bèn nói tiếp, “Người có tam cấp mà! Anh không dừng thật à? Em sẽ ở trong xe tới luôn đó! Đến lúc ấy anh dừng hồi hận, trưa em lỡ ăn nhiều quá...”

Anh ta vẫn làm ngơ.

Mí mắt Lâm Viễn rung rinh – tốt thôi, là do anh tự chuốc lấy đấy. Anh giả bộ cởi quần ngồi xổm xuống, mới vừa ngồi, Lâm Viễn cảm nhận được xe chấn động, y như rằng lái xe đã bị dọa. Lâm Viễn nhin cười – hết hồn chưa? Phần hay còn ở phía sau cơ.

Lâm Viễn lùi ra sau, lặng lẽ mở hộp kem, bánh mặt Rukawa phải bảo quản thật cẩn thận! Đoạn chậm rãi lấy ra phần kem hình đồng phân kia.

“Hự~~” Lâm Viễn cố tình kéo dài giọng, giả bộ hóp bụng dùng sức rặn, người lái xe đằng trước bất giác nhú mày, hạ cửa kính xuống.

“Hô...” Lâm Viễn thở phào một cái, giương mắt hỏi lái xe. “Anh ơi, có giấy không?”

Người kia lơ đẹp Lâm Viễn, bụng đầy thắc mắc – Hạ Vũ Thiên sao lại coi trọng cái thằng lác cắc này? Nghe nói còn say như điên đó.

Lâm Viễn thấy mình bị coi như không khí liền ê a, “Ừ... không lấy giấy cho em là muốn em lấy tay chùi hả?!”

Lái xe cau mặt tiếp tục lái. Tôn Lâm ở đằng sau đã đuổi gần sát.

“Được rồi, anh không để ý thì em chùi vào người anh nha!” nói dứt lời, Lâm Viễn đưa tay mò vào cái cốc kem kia, lòng thầm tiếc đứt ruột, nếu cho Hạ Vũ Thiên xem, mặt anh ta nhất định sẽ xám đen!

Nghĩ tới nghĩ lui, anh bèn bứt con ruồi bằng chocolate xuống, dùng giấy bạc cẩn mẫn bọc lại rồi nhét vào túi – thứ đáng yêu thế này không được lãng phí. Anh đem nhánh cây bằng chocolate nhét vào miệng, xong đứng lên, cầm cục kem phân trên tay, xát xát vào người lái xe. “Anh đồng hồ vàng! Muốn ăn không?!”

...

Bất chợt mấy chiếc xe đuổi theo đằng sau nhìn thấy xe của Lâm Viễn đột nhiên truyền đến tiếng phanh gấp, mắt đã bắt đầu uốn éo hình chữ S.

“Lâm Viễn đã làm gì thế?” Hạ Vũ Kiệt hỏi mấy vệ sĩ bên cạnh.

“Hình như bôi gì đó lên mặt lái xe!” một người mắt tinh nói. “Nhìn không rõ lắm!”

Hạ Vũ Kiệt nhú mày tăng tốc. Nơi bọn họ đi qua là một con đường què gồ ghề chật hẹp, rớt cuộc cái xe kia chệch khỏi đường, đâm ùm xuống ruộng lúa bên cạnh. Thế rồi cửa xe mở ra, Lâm Viễn nhanh chân bỏ chạy, cầm trong tay một cái hộp, hình như chân vẫn còn đau nên mới nhảy lên nhảy xuống.

“Lâm Viễn!” Tôn Lâm mở cửa xe chạy tới đỡ anh, lại nhìn vào trong chiếc taxi dưới ruộng kia, có vẻ đang muốn lên nhưng bánh xe bị kẹt cứng trong đồng bùn bầy nhầy, không nhích được phân nào. Lúc này, xe Hạ Vũ Kiệt cũng đã đuổi kịp, Hạ Vũ Kiệt xuống xe, mang theo mấy vệ sĩ đi đến chỗ Lâm Viễn.

“Anh không sao chứ?” Tôn Lâm hỏi Lâm Viễn.

“Không.” Lâm Viễn xua tay, xoa xoa chân mình. Hình như vết thương bị toác ra rồi, sớm biết có ngày này, sáng đã không tháo băng.

“Để tôi đưa anh đến bệnh viện.” Tôn Lâm dìu Lâm Viễn.

“Không cần, không cần.” Lâm Viễn nắm lấy Hạ Vũ Kiệt, nhảy đến cạnh anh ta. “Tôi được bọn họ đưa đi thì thuận đường để họ đưa về luôn.”

Tôn Lâm chân chừ hồi lâu, rồi buông tay, Hạ Vũ Kiệt đón lấy Lâm Viễn để vệ sĩ đỡ anh về.

“A... đau.” Lâm Viễn nhảy về phía trước vài cái, cảm giác như vừa chạm vào vết thương. Nguy, bị thương sợ nhất là tái phát, vài ngày tới xem ra không thể đi lại.

Vệ sĩ đỡ anh, Lâm Viễn nhảy tưng tưng. “Đau lắm, khiêng đi khiêng đi! Không đi nổi!”

Mấy vệ sĩ kia không còn cách nào khác cầm hộp kem trong tay anh rồi hai người một trái một phải nâng cánh tay Lâm Viễn lên. Lâm Viễn mới thở hắt ra. Khi đó, hai vệ sĩ khác đem lái xe taxi áp giải tới trước mặt Hạ Vũ Kiệt.

Hạ Vũ Kiệt thoáng nhìn liền cười lạnh, “Tiền lão Lục, anh bố khỉ ăn gan hùm rồi sao?”

Mặt Tiền lão Lục dài ra, trên đỉnh dóp thứ gì đó vàng vàng, thoát trông, hệt như một mặt toàn phân.

“Khặc.” Lâm Viễn cười hì hì nhìn cái tay đang đặt lên vai vệ sĩ, trong lòng bàn tay vàng vàng.

Người vệ sĩ kia cũng nhìn qua, khoé môi vô thức run run, Lâm Viễn cười xấu xa rút tay về liếm. “Hương vị cũng được.”

Tiền lão Lục mặt nhăn như khỉ, đợi cho thứ “phân” kia được chùi mới phát hiện điểm vô lý, phân lẽ ra phải âm ẩm, nhưng thứ này lạnh buốt, còn có mùi chocolate. Thằng nhóc này thật sự ranh ma, bị cái mặt ngổ rùng của nó lừa ột mẻ, sớm biết đã cho nó một phát ngay đơ.

“Dẫn đi.” Hạ Vũ Kiệt ra lệnh cho người đưa Tiền lão Lục đi, Lâm Viễn liền hỏi hai vệ sĩ trái phải. “Này, sao lại dẫn đi? Báo cảnh sát là được mà?”

Mấy người vệ sĩ không nói gì, thận trọng khiêng Lâm Viễn trở về xe của Hạ Vũ Kiệt. Hạ Vũ Kiệt quay đầu lại nhìn Tôn Lâm mỉm cười. “Tôn thiếu gia, trùng hợp ghê ha?”

Tôn Lâm gật gật. “Vừa lúc đi ngang qua.”

“Đúng là quá khéo.” Hạ Vũ Kiệt cùng gật gù. “Để tôi về nói cho anh hai, mấy bữa nữa phải gặp mặt cảm ơn cậu mới được.”

“Hạ Vũ Thiên sao rồi?” Tôn Lâm hỏi.

Hạ Vũ Kiệt cười cười đáp, “Sức khoẻ á? Tốt lắm! Lâm Viễn muốn ăn kem, anh hai không rảnh nên bảo tôi đưa đi. Không ngờ lại gặp chuyện này. Hôm nay may có Tôn thiếu gia hỗ trợ, bằng không tôi chết chắc.” đoạn chào Tôn Lâm rồi đi khỏi đó.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Kiệt đang tiến tới mép nhếch lên ra chiều thích thú, liền hỏi, “Này, Hạ gia các người đều ghét Tôn gia à?”

Hạ Vũ Kiệt quay sang. “Coi như cậu nói chính xác.”

Xe chuyển bánh.

“Có thể về trong nửa giờ không?” Lâm Viễn hỏi lái xe.

“Cậu vội lắm hả?” Hạ Vũ Kiệt khó hiểu.

“Hộp cách nhiệt này chỉ được hai giờ thôi, sắp chảy rồi!” Lâm Viễn nói. “Kem mà chảy thì mất ngon!”

Hạ Vũ Kiệt đắm chiêu nhìn Lâm Viễn, lắc đầu ngao ngán, bắt đầu nghi ngờ Hạ Vũ Thiên vốn chẳng thích cậu ta mà giống như chỉ là quan hệ qua đường, vì anh thật sự không tưởng tượng nổi sao Hạ Vũ Thiên có thể thích người với tính cách thế này. Nghĩ nghĩ, anh ra lệnh cho lái xe lập tức hướng thẳng về bệnh viện.

Xe nhanh chóng dừng trước cửa bệnh viện, được mấy vệ sĩ khiêng xuống, đứng trước phòng bệnh Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn vung tay bảo với mấy người kia. “Các anh khỏi cần đưa vào, chuyện này đợi Hạ Vũ Thiên khá hơn hẵng nói.”

“Biết rồi.” Hạ Vũ Kiệt tán thành.

Lâm Viễn sắp đẩy cửa vào thì bị Hạ Vũ Kiệt giữ chặt tay, mặt lộ vẻ hứng thú. “Tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Cứ nói.” Lâm Viễn ngó.

“Vì sao... lúc này cậu không cùng đi với Tôn Lâm mà theo tôi về?”

“Vì anh là em trai Hạ Vũ Thiên.” Lâm Viễn bày ra nét mặt “tôi tin anh” đáp.

Hạ Vũ Kiệt mở to mắt, thở đánh sượt một cái, Lâm Viễn cười tít mắt xua tay, mở cửa nhảy vào rồi đóng lại.

A Thường cho người canh cửa, Hạ Vũ Kiệt hỏi anh, “Anh hai đã khoẻ lên nhiều chưa?”

“Bác sĩ Lý nói tất cả đều bình thường.” A Thường gật.

Hạ Vũ Kiệt cười khẩy, dáng điệu như muốn nói lại như không. Hết cách, anh em bọn họ từ nhỏ mọi chuyện đều do Hạ Vũ Thiên định đoạt, anh đành phải mang người rời đi.

Lâm Viễn nghe trên cửa A Thường gõ nhẹ ba tiếng, biết mọi chuyện đã êm xuôi thì nhảy vào mở cửa phòng Hạ Vũ Thiên, bê hộp đến.

Hạ Vũ Thiên mới rời ở trên giường giả chết, thấy Lâm Viễn đã trở lại lập tức tung chăn ngồi dậy. “Sao thế? Xảy ra chuyện?”

Lâm Viễn chắc chắn những người Hạ Vũ Thiên bí mật phái đi đã báo tin cho anh ta nên cũng không giấu nữa. “Ừm, gặp một người đeo đồng hồ vàng giả làm lái xe taxi bắt cóc, đuổi qua đuổi lại, nghe nói người bắt tôi gọi là Tiền lão Lục.”

Mở hộp, ngắm nghía cái bánh hình Rukawa, anh cười. “May mà chưa chạy, đồ tốt thật!”

Anh rút tấm card từ túi ra. “Kem nhà đó là số một. Lần sau phải đặt ở đây!”

Nhìn Lâm Viễn cầm cái thìa nhỏ múc quả bóng rổ trong tay Rukawa ra ăn, Hạ Vũ Thiên bỗng hỏi, “Cậu chỉ mua mỗi phần mình, không có phần tôi?”

“Ài... nói ra thì dài lắm.” Lâm Viễn lắc đầu. “Cũng có đó, mua hẳn cho anh một phần, cực kỳ cực kỳ giống anh, cực kỳ cực kỳ hợp với anh, tiếc là tôi đã dùng nó đổi phỏ với tên bắt cóc, thành thử hy sinh rồi.” Lâm Viễn vừa ăn kem vừa giải thích, đột nhiên vỡ đầu. “A, phải rồi, còn phần cho anh một thứ.”

Anh lấy một bọc nhỏ từ trong túi, mở mở, cầm con ruồi lên, nhảy đến bên Hạ Vũ Thiên.

“Xoè tay ra nào.”

Hạ Vũ Thiên chìa tay, Lâm Viễn cười gian manh để con ruồi lên tay anh ta.

Mặt Hạ Vũ Thiên lập tức biến sắc.

“Í! Vừa kịp nha! Anh xem cái cánh kia, dùng đường kéo sợi trong suốt, có cả vân! Màu đỏ trên đầu cũng là đường kéo, thế mà vẫn trong suốt, trông như thật nhỉ?!” Lâm Viễn kéo chân con ruồi nhét vào miệng. “Nghe bảo kem phân kia là món đỉnh của cửa hàng bọn họ! Tiếc là anh không có phúc hưởng, vừa nãy tôi có thử một miếng, vị chocolate... A!” đang nói lưng chừng Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên ôm chầm áp xuống giường.

“Anh làm gì đó!” Lâm Viễn giận dữ trừng mắt. “Vết thương lại rách miệng đó!”

Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn chân Lâm Viễn, cuộn ống quần lên, thấy trên miệng vết thương đã đóng vảy bị tróc ra một mảng thì nhăn mặt, đưa tay với lấy điện thoại bên giường, gọi Lý Cố đến xử lý.

Lâm Viễn phát hiện ra điện thoại của Hạ Vũ Thiên không hề tắt máy, khoé miệng vô thức giương lên.

...

Đợi Lâm Viễn được Lý Cố đưa đi, Hạ Vũ Thiên lấy từ trong túi ra một cái di động khác, khởi động, đánh một cuộc điện thoại.

“A lô? Tiền lão Lục sao lại bắt cóc Lâm Viễn?”

“Lão Lục chết nhất, có cho vàng anh ta cũng không dám, nhất định có kẻ giật dây!”

“Lẽ nào là người trong nhà?”

“Dạ, có thể nói như vậy.”

“Anh bắt tin cho Tôn Lâm?”

“Vâng, cậu ta vừa nghe nói có người bắt cóc Lâm Viễn liền vội chạy đến, xem ra thằng nhóc này có ý với Lâm Viễn.”

“...Sau này bớt tự tiện hành động đi.”

“Vâng, xin lỗi đại ca.”

“Mau giải quyết nhanh gọn.”

“Dạ, đại ca yên tâm.”

Hạ Vũ Thiên cúp máy, khe khẽ thở dài, lại liếc thấy con ruồi kẹo thiếu chân ban nãy Lâm Viễn nghịch bị rơi xuống gối. Anh cầm con ruồi như thật kia, ma xui quỷ khiến thế nào mà bỏ vào miệng. Quả nhiên là ngọt. Vị ngọt của sữa, vị chua của hoa quả được vị đắng của chocolate.

Hạ Vũ Thiên bật cười, hoá ra nuốt ruồi cũng không phải chuyện quá đáng sợ.

Đưa mắt bắt gặp phần kem còn hơn phân nửa Lâm Viễn quên mang theo, anh đi qua nhắc lên, nhìn nhìn, thật đáng yêu... Anh dùng thìa xúc một miếng.

Một lát sau, Lâm Viễn cuống cuống nhảy về kêu lên thất thanh, “Chết rồi! Chảy kem, quên mất tiêu!”

Tới cạnh bàn thì kem đã chẳng còn.

“Hơ? Kem...” Lâm Viễn quay người đụng phải Hạ Vũ Thiên đang ngậm thìa ngó mình.

“Anh ăn kem của tôi?!” Lâm Viễn tiến lên vừa nhìn đã biết Hạ Vũ Thiên chén sạch bách. Thấy Lâm Viễn mặt ghê ra, Hạ Vũ Thiên thản nhiên giải thích, “Tiếc cái gì, dù sao có để lại cũng chảy hết mà.”

Lâm Viễn nheo mắt, nhào đến bóp bóp Hạ Vũ Thiên. “Tôi liều mạng với anh!”

Hạ Vũ Thiên cười, hai tay vòng qua eo Lâm Viễn, nghiêng người đặt anh dưới thân rồi hôn lên môi anh.

“Chỉ là kem thôi mà, nếu cậu thích, tôi cho cậu cả phòng kem!” tiếp tục hôn.

Lâm Viễn cảm nhận được hương vanilla của kem trên môi Hạ Vũ Thiên, tiếc thật, thì ra mặt trên của bánh là kem vanilla. Anh thích nhất là hương này, biết vậy đã mua thêm mấy phần nữa.

Trời nhá nhem tối, Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đang ăn cơm chiều, A Thường bước vào, thì thầm với Hạ Vũ Thiên mấy câu. Hạ Vũ Thiên cười gian, anh bảo Lâm Viễn, “Ăn mau đi, ăn xong còn phải diễn một tuồng!”

“Lần này ai sắp đến?” Lâm Viễn hoang mang.

“VIP!” Hạ Vũ Thiên bí hiểm.

34. Chương 34: Suy Tính Thiệt Hơn

Lâm Viễn khịt mũi, vừa nghe Hạ Vũ Thiên nhắc đến nhân vật quan trọng nào đó rồi thì kế hoạch lớn cả người bỗng thấp thỏm.

Thấy Lâm Viễn rầu rĩ không vui, Hạ Vũ Thiên hỏi, “Sao thế?”

Lâm Viễn lảng lạng nhườn mắt. “Có gì đâu, tôi đi kiểm Lý Cố đây.”

“Kiểm Lý Cố làm gì?” Hạ Vũ Thiên chau mày. “Họ sắp tới.”

“Lúc tới thì gọi tôi.” Lâm Viễn đáp. “Tôi đến chỗ Lý Cố hít thở chút.”

Thoáng cái Lâm Viễn đã biến mất sau cánh cửa.

Ngồi tựa trên giường, Hạ Vũ Thiên lắc đầu, trong lòng hơi bồn chồn. Anh đứng lên đi tới góc giường, thấy Lâm Viễn nhảy lên nhảy xuống nhảy ra giữa sân, tìm một cái ghế dài trong vườn hoa rồi ngồi xuống, cúi

đầu ngăn người với vẻ không vui. Ghé vào bên cửa sổ, anh lặng lẽ nhìn Lâm Viễn dưới tán cây, đúng lúc này, Lý Cố xách theo cái thùng nhỏ đi qua, bắt gặp Lâm Viễn bèn lại gần.

“Tiểu Viễn Viễn?”

Lâm Viễn ngược lên.

“Làm gì thế?” Lý Cố ngồi xuống bên cạnh.

Hạ Vũ Thiên mở di động, ấn một phím. Trên vòng tay Lâm Viễn đeo có gắn thiết bị nghe trộm, anh ít khi dùng tới, cũng không hiểu vì sao, nhưng gần đây thường xuyên động đến chức năng này bao gồm cả chiều nay, khi Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Kiệt ra ngoài, anh đã khởi động nó.

“Sao mất tinh thần thế kia?” Lý Cố hỏi.

“Không có gì.” Lâm Viễn lướt mắt qua Lý Cố. “Đi hoá trang à?”

“Ừ.” Lý Cố chỉnh lại tóc cho Lâm Viễn. “Có phải đại biến thái Hạ Vũ Thiên khi dễ cậu không?”

“Hừm... Anh ta đúng là hợp với ba chữ “đại biến thái”, nhưng đạo này hoàn lương, chẳng còn làm phiền tôi nữa.”

Hạ Vũ Thiên mấp máy môi, không thốt nên lời.

“Này, Lâm Viễn, tôi hỏi cậu một chuyện.” Lý Cố bắt chợt hỏi. “Nếu có người lừa cậu, cậu sẽ tính sao?”

Lâm Viễn nghĩ rồi nói, “Tôi bị lừa suốt.”

“Thảm như vậy?” Lý Cố giật mình. “Tiền hay tình?”

Lâm Viễn nhìn Lý Cố. “Ồ thì... Ví dụ như trưởng khoa ngày trước, rõ ràng ngứa mắt với tôi lại suốt ngày khen tôi, tôi đi đến đâu ngắm chân tôi đến đó mà cứ làm như coi trọng tôi lắm.”

“Ý tôi không phải nói loại này.” Lý Cố lắc đầu. “Mà là có người nào từng lừa cậu một cách nhẫn tâm chưa?”

“Nhẫn tâm?” Lâm Viễn hỏi lại.

“Ồ, đến mức cậu không thể tha thứ cho người đó?”

“Chưa.” Lâm Viễn lắc đầu. “Tôi không hay thù dai.”

“Thế... lừa cậu kiểu gì cậu sẽ vĩnh viễn không tha thứ?”

Lâm Viễn ngó Lý Cố hồi lâu, cười đáp, “Hạ Vũ Thiên sẽ không để ý đến chuyện tôi có tha thứ cho anh ta không.”

Lý Cố ngơ ngàng, mà Hạ Vũ Thiên cũng ngơ ngàng.

“Tôi chưa nói Hạ Vũ Thiên lừa cậu.” Lý Cố đỏ mặt.

Lâm Viễn ngoảnh sang Lý Cố. “Tôi chỉ đoán thôi, anh có nói cho tôi biết cái gì đâu.”

Hạ Vũ Thiên cau mày, Lý Cố ừ ừ nói, “Tưởng cậu là thỏ con, ra là cáo già.”

“Cậu đã chuẩn bị gì ột năm sau chưa?” Lý Cố hỏi tiếp. “Có muốn đến bệnh viện của tôi làm việc không?”

Lâm Viễn ngẫm nghĩ, đoạn trả lời, “Đến lúc đó rồi nói. Có khi sau này đổi nghề làm diễn viên không biết chừng.”

“Có làm cũng để Hạ Vũ Thiên làm chứ.” Lý Cố mỉm cười.

“À há, anh ta có thể làm vua màn ảnh.” Lâm Viễn nhếch mép. “Vua màn ảnh Oscar.”

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ tắt máy, trở mình nằm xuống giường.

Ít phút sau, Lý Cố cùng Lâm Viễn đi lên, Hạ Vũ Thiên nhận ra sau khi Lâm Viễn trở về đã khôi phục dáng vẻ từng từng trước kia, nhân lúc rảnh rỗi bèn mở laptop ra xem phim Mỹ.

Hạ Vũ Thiên được hoá trang xong xuôi liền vẫy tay gọi, “Lâm Viễn, lại đây.”

“Có chuyện gì?” Lâm Viễn liếc xéo. “Tôi xem xong ngay đây! Hung thủ sắp lộ diện rồi!”

Hạ Vũ Thiên bỗng nhiên thấy bức bội, anh quay qua bảo Lý Cổ, “Mau đi đi, để tụi tôi giải quyết!”

Lý Cổ thở dài nhìn Hạ Vũ Thiên rồi cầm các thứ rời khỏi. Hạ Vũ Thiên đi đến bên Lâm Viễn, Lâm Viễn vẫn đang mãi xem. Hạ Vũ Thiên kéo anh lại.

“Anh làm gì đó?” Lâm Viễn thoáng nhìn Hạ Vũ Thiên một cái rồi mắt lại dán chặt lên màn hình.

“Là thế này, có một người quan trọng sẽ đến.” ngữ điệu Hạ Vũ Thiên không mấy vui vẻ.

“Biết, anh đã bảo rồi.” Lâm Viễn nói. “Chẳng phải tai to mặt lớn à?”

“Còn là người cậu thế thân cho.” Hạ Vũ Thiên chột buột miệng.

Lâm Viễn kinh ngạc một chút rồi nhanh gật đầu. “Ờ.”

“Chỉ ‘ờ’ thôi sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi dồn.

“Ừm.” Lâm Viễn thêm một tiếng.

Tâm tình Hạ Vũ Thiên càng ngày càng đi xuống, thấy Lâm Viễn cứ bình thản như thế anh sẽ khó chịu.

Rốt cuộc cũng hết phim, Lâm Viễn thầm khen phim của Mỹ quả là thú vị, ngay cả nhạc cuối phim cũng không có, tự nhiên anh cảm thấy bầu không khí xung quanh Hạ Vũ Thiên như trầm xuống liền ngoảnh mặt nhìn anh ta. “Anh sao thế?”

Hạ Vũ Thiên ngẩng ngó Lâm Viễn một lượt. “Lâm Viễn, chốc nữa tôi muốn cậu phải tỏ ra vô cùng ghen tị.”

Lâm Viễn khẽ chau mày. “A... yêu cầu hơi bị cao đó, tôi sẽ cố.”

“Tôi sẽ ra vẻ thân mật với cậu ta, trong ánh mắt cậu nhất định phải hằn học hờn ghen.”

Lâm Viễn quay về phía Hạ Vũ Thiên, ngập ngừng, “Anh mới là vua màn ảnh, đừng có biến những diễn viên phụ quanh anh đều thành vua màn ảnh được không?”

“Cảnh lần này là cảnh quyết định thành bại.” Hạ Vũ Thiên nói. “Người tới cùng cậu ta không phải kẻ tầm thường, nếu diễn vụng sẽ bị lật bài.”

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhíu xoay sang chỗ khác. “Tôi đã bảo sẽ cố mà.”

A Thường chạy vào cửa thông báo cho Hạ Vũ Thiên, “Đại ca, xe đã đến bên dưới!”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, đe dọa Lâm Viễn, “Diễn hỏng thì biết tay tôi!”

Hạ Vũ Thiên đã lâu không dùng khẩu khí uy hiếp này với Lâm Viễn, mấy bữa giờ đa phần đều là đùa giỡn. Lâm Viễn hơi khựng lại nhưng vẫn lặng im. Bị Hạ Vũ Thiên lôi đến bên giường, kéo ghế ngồi xuống, anh ta đưa tay nắm lấy tay anh. Lâm Viễn theo phản xạ rút về nhưng Hạ Vũ Thiên vẫn giữ chặt. Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn như đang tỏ ra ngang bướng lại như đang giận lẫy bèn ngẩng lên nhìn, Lâm Viễn cúi đầu, cơ hồ mất hứng.

“Cậu dối cái gì?” Hạ Vũ Thiên tỏ ra không vừa lòng.

Lâm Viễn khoé miệng run run, trừng Hạ Vũ Thiên. “Tìm cảm xúc! Ghen tị không phải là sa sầm mặt mày sao, chứ không như thế nào? Ông đây ngứa mắt với ai kia thì sao mà diễn ghen được?”

Tay Hạ Vũ Thiên siết lại, Lâm Viễn cắn răng phần nộ trợn mắt. Hạ Vũ Thiên ý thức được liền nới lỏng tay, Lâm Viễn rút ngay về, đến cạnh bàn rót trà.

Biết Hạ Vũ Thiên đang quan sát mình, Lâm Viễn xoay người đưa lưng về phía anh ta, móc mũi đem rỉ mũi ném vào trong chén, rồi bưng đến đưa cho Hạ Vũ Thiên. Uống đi! Uống rồi biến thành rỉ mũi! Đồ ba trợn ba trạo!

Không bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau truyền đến tiếng gõ cửa.

Lâm Viễn định nói “cứ vào” thì Hạ Vũ Thiên lườm anh một cái, Lâm Viễn hất hàm, cổ dùng giọng nói thanh cao lạnh như băng hướng về phía cánh cửa, “Mời vào~”

Hạ Vũ Thiên méo mặt – ông ọ ơ như thế làm gì?

Cửa bị đẩy ra, hai người thoát nhìn giống vệ sĩ bước vào. Họ đứng xoay về phía cửa, theo sau ba người đi đến. Gồm một ông lão ngoài tuổi thất thập, dáng xương xường gầy, khoác lên mình bộ tây trang sang trọng, chống cây gậy đen bằng gỗ mun, trông đã biết là thân phận không vừa. Bên cạnh có một người thanh niên đang đỡ ông cụ, Lâm Viễn trong thoáng chốc hiểu được vì sao Hạ Vũ Thiên lại chọn mình làm thể thân cho người kia. Diện mạo anh ta tựa tựa anh, mảnh khảnh cao cao, trắng trẻo thư sinh. Lâm Viễn đoán chừng người này chắc hẳn hơn mình vài tuổi, ngũ quan càng thêm phần sắc bén, ồm... nói chính xác hơn, là nét đẹp đậm chất Đông phương, nhìn qua có vẻ trầm mặc lại cao ngạo. Đúng là xứng với gu của Hạ Vũ Thiên, lạnh lùng cao quý đầy sức lôi cuốn.

Đứng sau bọn họ là một người đàn ông tương đối cao, Lâm Viễn đánh giá một lượt, mày nhăn lại, khí chất người này có phần tương tự Hạ Vũ Thiên, vừa thấy đã biết là không tốt lành gì, ngoại hình hơi giống con lai. Ngẩng đầu. Lâm Viễn bĩu môi, sao đạo này lắm người vừa đẹp lại vừa ngạo mạn thế này?

“Cha nuôi.” Hạ Vũ Thiên yếu ớt kêu lên, làm bộ như muốn nhõm dậy.

Lâm Viễn lạnh người – Hạ Vũ Thiên, đừng dùng ngữ điệu đáng khinh như vậy!

Dù đang thăm móc mĩa nhưng Lâm Viễn vẫn ngoan ngoãn tung hứng với Hạ Vũ Thiên, đi ra dìu anh ta. Hạ Vũ Thiên thình lình đẩy anh ra, động tác vô cùng tự nhiên khiến Lâm Viễn thoáng sửng sốt, lùi sang một bên.

“Gượng đã gượng đã!” ông cụ khoát tay, nói với người trẻ tuổi hơn. “A Thụy, còn không đi đỡ anh con.”

Lâm Viễn sái quai hàm – Anh? Không phải là loạn luân chứ? Nhưng nghĩ kỹ thì, đúng rồi, Hạ Vũ Thiên gọi ông ấy là cha nuôi, xem ra là thanh mai trúc mã.

“Vũ Thiên, không sao chứ?” người nọ gọi tiếng “Vũ Thiên” thật thân mật gần gũi, nghe mới ngọt làm sao. Lâm Viễn tự nhiên muốn đi tìm chỗ để nôn một trận.

“Anh muốn uống nước?” người kêu A Thụy cầm lấy cốc trà Lâm Viễn vừa mới để lên, đưa Hạ Vũ Thiên uống một ngụm. Lâm Viễn ráng nhịn cười – đúng là khóc dở mếu dở!

Mới nhớ đến – không đúng, phải ghen tị, phải ghen tị!

Nghĩ vậy, anh bắt đầu điều chỉnh ánh mắt và biểu cảm, cảm thấy chưa đủ độ, lại đổi tiếp. Lâm Viễn cảm khái, hôm nay mới hiểu, làm vua màn ảnh chẳng dễ xơi chút nào. Anh Triều Vỹ, em hâm mộ anh! Không... Mã giáo chủ([17]), cháu sùng bái chú!

Lâm Viễn tự biên tự diễn, đưa mắt ra xung quanh, lại thấy người thanh niên còn lại kia đang giật mình nhìn anh, trong mắt ánh lên ý cười. Lâm Viễn không hứng thú với loại người có cái mặt cùng ánh mắt kiểu này nên quay ngoắt đi chỗ khác.

Thấy anh quấy quá cho xong chuyện, Hạ Vũ Thiên hơi cau mày, A Thụy gặp anh cau mày liền hỏi, “Anh không thoải mái à?”

“Không có.” Hạ Vũ Thiên lắc lắc.

“Ai dám đụng đến con trai ta?” ông lão hung tợn hỏi. “Là kẻ nào? Âu Dương gia hay Tôn gia?”

Hạ Vũ Thiên định thần nhìn lại, lắc đầu. “Vẫn chưa điều tra được ạ.”

Đôi mày hơi nhíu, cha nuôi Hạ Vũ Thiên tỏ vẻ suy tư, rồi gật một cái. “Ta đã rõ, là người trong nhà.”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi biến. “Không thể nào.”

“A.” ông lão cười gượng. “Ta cũng đoán, ba con vừa đi, Hạ gia không thể không loạn, đừng tưởng bề ngoài bọn họ đều sợ con, trên danh nghĩa họ còn là trưởng bối của con, làm khó con âu cũng là điều dễ hiểu.”

Hạ Vũ Thiên nghe đến đó, cúi gầm mặt xuống.

Ông lão trầm mặc một hồi, lại hỏi, “Quả nhiên là chú Hai con sao?”

Lâm Viễn lắng nghe đoạn đối thoại của hai người, bất giác cảm thấy diễn xuất của Hạ Vũ Thiên thực sống động. Người như thế, chẳng biết bao giờ mới nói được một câu thật lòng? Những lời anh ta đã từng nói liệu tin được mấy phần?

Lâm Viễn ngẩn người nhìn chăm chăm cốc nước, lại nghe người thanh niên vừa đi vào hỏi, “Vũ Thiên, ai thế? Người tình hay bảo mẫu?”

Mí mắt Lâm Viễn run run. Hạ Vũ Thiên, anh đúng là hết thuốc chữa, nam giới bên cạnh anh không phải người tình thì cũng là bảo mẫu.

“Cậu ấy là Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“À.” người kia gật gật. “Thì ra đây là di chúc sống trong lời đồn.” anh ta đi lại bắt lấy tay Lâm Viễn, cười. “Tôi là Tống Hy, anh kết nghĩa của Hạ Vũ Thiên, còn đây là Tiêu Thuy.” rồi chỉ chỉ người thanh niên chói mắt kia.

“Lâm Viễn.” Hạ Vũ Thiên để ý tới bàn tay Lâm Viễn vẫn còn ở trong tay Tống Hy, anh lên tiếng, “Ra đây, ra gặp lão gia, lão tổ tông của Hạ gia.”

Lâm Viễn bụng nghĩ – thân phận của các người phức tạp thật, xã hội đen quản lý theo cung cách phương Tây vậy mà giờ lại lòi ra cái danh lão tổ tông vốn của phương Đông, trước gọi ổng là cha nuôi, sau lại thành lão tổ tông. Được rồi, Hạ gia các người là đại tổ tông, con kiến nhép trước cửa nhà Hạ gia các người là tiểu tổ tông.

Nhưng Lâm Viễn vẫn đi lại, lễ phép chào ông lão kia, “Chào ngài.”

Lão gia nhìn Lâm Viễn, gật đầu. “Chào cậu.”

Lâm Viễn thầm ngạc nhiên – khó chơi nha, ngày nay người đảng hoàng lần đầu gặp mặt cũng không mấy ai chào hân hoan, ông lão này học thông ngữ giảng tứ mỹ([18]) có khác.

“Dáng đi của cậu có vẻ là lạ?” Tiêu Thuy cười hỏi. “Què à?”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái, nhớ ra Hạ Vũ Thiên có nói, kẻ nổ súng bắn mình chính là người này thì thuận miệng đáp, “Bị thương nhẹ ấy mà.”

“À há.” Tiêu Thuy gật gù. “Nghe nói Hạ Vũ Thiên chỉ mang theo mình cậu thôi.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt. “Nghe ai nói?”

Tiêu Thuy cứng miệng nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên vẫn mắt với Lâm Viễn – ngoan ngoãn theo lời tôi đã dặn mà diễn cho tốt.

Lâm Viễn cười cười. “Tiêu Thuy, tôi ghen với anh lắm đó.”

...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hạ Vũ Thiên cũng vậy – diễn cái khi gì đây?!

Tiêu Thuy nhướn mày. “Ghen cái gì?”

“Hạ Vũ Thiên lấy tôi làm thể thân cho anh, nên lẽ dĩ nhiên tôi hẳn phải ghen tị rồi.” Lâm Viễn đáp.

“Ha ha ha.” Tống Hy bất chợt cười phá lên. “Cậu là thể thân cho A Thuy? Tôi thì lại cảm thấy A Thuy là thể thân của cậu mới đúng.”

Lâm Viễn tỏ vẻ ngây thơ. “Mọi người từ từ trò chuyện, tôi đi châm trà.” rồi nhảy nhảy đi.

Tiêu Thuy nhú mắt nhìn theo Lâm Viễn, hỏi Hạ Vũ Thiên, “Đầu óc cậu ta vẫn bình thường đấy chứ?”

Ông già kia cũng cười. “Vũ Thiên, đàn ông phong lưu cũng chẳng sao, có điều chơi đùa với người này thì phải chú ý. Lâm Viễn có thân phận đặc biệt, với lại, tìm thể thân gì chứ, người đã mất được nhiều năm rồi.”

Hạ Vũ Thiên cười trừ, trong lòng tức ghen – Lâm Viễn cố tình chơi xỏ anh.

Lâm Viễn vào bên trong phòng nghỉ, lấy chén ra châm trà, Lý Cố thấy điệu bộ của anh bèn tới gần. “Này, cậu có chuyện gì à, sao trông buồn vậy?”

Lâm Viễn buông cái chén xuống, xoay mặt nhìn Lý Cố. “Lý Cố, mấy người cả ngày đeo bộ mặt giả tạo không thấy phiền sao?”

Lý Cố ngạc nhiên, khoé miệng hơi giương lên. “Hạ Vũ Thiên làm vậy vì không còn cách nào khác, nhưng tôi đâu có điên.”

Lâm Viễn đặt cốc trà xuống. “Cái miệng Hạ Vũ Thiên, chỉ toàn nói huyền thuyên.” dứt lời, cầm cái khay đi.

Lý Cố ngó người hồi lâu, đột nhiên vỗ đùi. “Rất vắn! Tài thật!”

Đoạn anh cười buồn bã, quay người bước đi, miệng lầm bầm, “Tiểu Viễn Viễn, xin lỗi, sau này đừng trách tôi, có trách thì trách Hạ Vũ Thiên ấy.”

Lâm Viễn đưa trà vào phòng rót cho từng người, Tiêu Thụ nhận cái chén, hỏi, “Lâm Viễn, cậu đã lên giường với Hạ Vũ Thiên chưa?”

Lâm Viễn nháy mắt lia lịa, lắc đầu.

“Hả?” ba người khác đều quay lại nhìn anh, dường như bị dọa ột mẻ, còn Hạ Vũ Thiên thì cau có.

“Lạ nha.” Tống Hy cười. “Vũ Thiên chưa chạm đến cậu mà vẫn giữ cậu bên người lâu vậy?”

Lâm Viễn sau một lúc mới giải thích, “Anh bị thương nửa người dưới, từ nay về sau không thể làm chuyện đó được.”

“Hơ...” tất cả mọi người đều chấn kinh ngó Hạ Vũ Thiên. Cha nuôi Hạ Vũ Thiên hỏi, “Thật hả con?”

“Không phải đâu cha nuôi.” Hạ Vũ Thiên có phần tức tối. “Cha đừng nghe cậu ta nói bậy.”

Tống Hy cười tủm tỉm. “Giật chần lên kiểm tra coi.”

Tiêu Thụ chồm vươn tay ra thì Hạ Vũ Thiên vội ho khan một tiếng, thế là anh ta dừng lại. “Xin lỗi, Vũ Thiên, không chọc anh nữa.”

“Thấy bảo mới đây có người định đoạt di thư?” Tống Hy vuốt cằm nhìn Lâm Viễn.

“Là ai?” ông lão mở miệng.

“...Mới bắt được Tiền lão Lục, kẻ đứng đằng sau còn đang điều tra.” Hạ Vũ Thiên đáp.

“Cậu hiện giờ bị thương nặng như thế, bọn họ ắt sẽ theo dõi cậu.” Tống Hy cười. “Hay là thế này, tôi giúp cậu canh chừng di thư mấy bữa, để A Thụ lại trông cậu.”

“Đúng đó.” Tiêu Thụ gật.

Hạ Vũ Thiên hơi chau mày, nhất thời lưỡng lự.

Lâm Viễn đứng lâu thấy mỏi liền ngồi xuống sô pha, cúi đầu đọc tạp chí.

“Cậu nói xem.” Hạ Vũ Thiên quay sang Lâm Viễn.

Lâm Viễn héch cằm lên. “Tuỳ, tôi sao cũng được.”

Tống Hy cười phụ hoạ, “VẬY đến chỗ tôi ở đi, mấy ngày tới tôi sẽ để mắt đến cậu. Mà lâu rồi tôi không về nước, cậu làm hướng dẫn viên cho tôi, chúng ta đi shopping.”

“Tôi đi lại không tiện.” Lâm Viễn ngược lên đối mặt với Tống Hy nói.

“Đừng lo.” Tống Hy tới gần. “Không đi đâu mà vội.”

“À.” Lâm Viễn gật đầu. “Được đó.”

Hai hàng lông mày Hạ Vũ Thiên càng nhú chặt hơn.

Chẳng mấy chốc, lão gia dặn Hạ Vũ Thiên dăm ba câu xong thì rời đi, Tống Hy và Tiêu Thụ ngồi thêm một lát đến khi chập tối, Tống Hy kéo Lâm Viễn ra. “Vũ Thiên, bọn tôi đi đây, chờ cậu khoẻ hơn sẽ đưa cậu ấy về.”

Hạ Vũ Thiên liếc Lâm Viễn, gật đầu.

Tống Hy lôi Lâm Viễn đi, trước khi ra khỏi cửa Lâm Viễn bất giác đưa mắt về phía Hạ Vũ Thiên một cái, ánh mắt giao nhau, Hạ Vũ Thiên chưa kịp thấy rõ thì anh đã bị Tống Hy kéo ra ngoài.

Cửa lớn sầm một tiếng đóng lại, Hạ Vũ Thiên bỗng chốc cảm thấy hụt hẫng.

“Sao thế? Không nở?” Tiêu Thụ ở một bên gọt táo. “Mục đích cuối cùng của anh không phải muốn để cậu ta bên cạnh Tống Hy sao? Anh cũng biết, Tống Hy không thể kháng cự được.”

Hạ Vũ Thiên giương mắt, ném cho Tiêu Thụ một cái nhìn cảnh cáo, Tiêu Thụ im bật cười khẩy.

Hạ Vũ Thiên thoáng thở dài đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn Tống Hy dắt Lâm Viễn xuống dưới, hai người chậm rãi bước từng bước. Tới bên xe, Tống Hy mở cửa ra rồi mỉm cười đỡ Lâm Viễn lên xe.

Xe lăn bánh... dần đi khuất.

35. Chương 35: Manh Mối Hé Lộ

Lâm Viễn ngồi trong xe ngẩn ngơ dựa vào cửa kính ngắm nhìn phong cảnh bên đường không ngừng biến hoá. Tống Hy ngồi bên quan sát anh.

“Cậu muốn đi đâu?” Tống Hy hỏi.

Lâm Viễn thoáng ngây người, lúng túng, “Không phải đến chỗ anh à?”

“Tôi mới về, còn chưa tìm được chỗ ở. Cậu nói xem, nên mua nhà, đi thuê hay ở khách sạn?”

Lâm Viễn chống cằm. “Tuỳ anh.”

“À?” Tống Hy cười. “Hạ Vũ Thiên tặng cậu cho tôi, thấy buồn sao? Cậu ta chưa nói là tặng, do tôi đoạt, mà cũng thế cả thôi.”

Lâm Viễn toan đáp trả thì đột nhiên cụt hứng, bèn gạt ngay ý định đó đi.

“Đã trễ rồi.” Tống Hy xem giờ. “Tôi có muốn đi coi phim không? Ngày mai đi leo núi? Hay là dạo phố?”

Lâm Viễn ngửa mặt lên trời trợn mắt đáp, “Đã bảo chân tôi bắt tiện rồi mà.”

“Không thành vấn đề.” Tống Hy cười hì hì. “Rất vinh hạnh được công cậu.”

Lâm Viễn thoáng giật mình. “Anh giống Hạ Vũ Thiên, đều là xã hội đen?”

“Ừ... có thể nói một nửa là như thế.” Tống Hy nghĩ. “Vũ Thiên không thể coi là xã hội đen, bề ngoài cậu ấy vẫn là doanh nhân.”

Lâm Viễn thản nhiên nhún nhún vai, là gì cũng mặc.

Yêu nhau làm chi để làm chi, quét hoàng đạo phi([19]) ta quyết chí, này hời anh của đồng đại thần ơi, mau lại bắt hai con rùa kia đi.

“Tôi vẫn ở nước ngoài trong suốt một thời gian dài.” Tống Hy nói. “Ai ngờ về lại gặp chuyện vui, giờ càng thêm chắc chắn, không thì đã chẳng quay về.”

Lâm Viễn cười lấy lệ – Đùng vậy, anh nên về đi, nghiên cứu khoa học đang thiếu rùa biển, nhưng làm xã hội đen chứ đừng làm rùa biển, ở Mỹ quây cho quần địch toi bờ đi!

Tống Hy thấy Lâm Viễn cười xấu xa, liền ngồi sát lại. “Biểu cảm của cậu thật phong phú.”

Lâm Viễn khụ khụ mấy tiếng, xoay mặt đi, tâm tình thư thái phần nào. Mẹ ơi, việc cái quái gì phải vì Hạ Vũ Thiên mà tức cái bụng!

Xe dừng trước cửa một khách sạn trông xa hoa phải biết, Lâm Viễn cùng Tống Hy đi xuống. Trong khi Tống Hy đặt phòng, Lâm Viễn ngồi trên sofa ở đại sảnh đợi. Vừa hay di động của anh vang lên, là Hạ Vũ Thiên gọi tới. Lâm Viễn chun mũi không thèm đếm xỉa. Điện thoại càng bấm riết không tha rên ỉ ỉ, sau cùng Lâm Viễn phát hiện quần chúng xung quanh bực dọc ra mặt nên đành phải bắt máy. Anh vốn định bình tĩnh ăn từ chối nhưng vẫn không đủ dũng khí. Thôi bỏ đi, phải mềm mỏng với dân anh chị, lấy độc trị độc là đại rồi! Nghĩ vậy liền bắt máy.

“A lô.”

“Sao lâu vậy mới nghe?” giọng Hạ Vũ Thiên có vẻ bất mãn.

Khoé miệng Lâm Viễn héch lên. “Đang đại tiện!”

Nơi này là khách sạn năm sao tráng lệ, được người người liếc nhìn, Lâm Viễn thầm nghĩ – nhìn cái mông, có giỏi nhịn đại tiện thử xem!

“Cậu đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Đại tiện thì còn có thể ở đâu?” Lâm Viễn cả giận đáp.

Hạ Vũ Thiên trầm ngâm một lát rồi hỏi, “Không vui?”

“Không có.” Lâm Viễn tỉnh bơ.

“Vậy sao bỗng dưng nói chuyện lại cục cằn như thế?” hỏi tiếp.

“Táo bón.” Lâm Viễn sáng khoái.

Hạ Vũ Thiên nở nụ cười bất đắc dĩ. “Còn giận tôi?”

Lâm Viễn miệng méo xệch. “Táo bón thì nói là táo bón, chọc giận tôi là cục phân! Anh là cục phân sao?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày, Lâm Viễn này mở miệng thật sự là...

“Cậu đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên cũng chẳng so đo, chỉ hỏi, “Đêm nay cậu ngủ chỗ nào?”

Lâm Viễn cực chẳng đã mới trả lời, “Khách sạn XXX.”

“Phòng số mấy?”

“Hỏi lảm như vậy làm gì?” Lâm Viễn mất kiên nhẫn.

“Có nói hay không?” Hạ Vũ Thiên ụy hiếp. “Không nói không đón về.”

Lâm Viễn nghĩ bụng, “Sợ chác!” nhưng ngoài miệng vẫn đáp, “Chưa biết, đang đặt phòng.”

“Khi nào biết nhớ nhắn tin cho tôi.” Hạ Vũ Thiên căn dặn. “Còn nữa, nếu Tống Hy dám động tay động chân với cậu thì cứ thẳng tay phết đi, rõ chưa?”

Khoé môi Lâm Viễn bắt tri bắt giác giật giật. Lúc này, Tống Hy đã trở lại, Lâm Viễn nói nhanh với Hạ Vũ Thiên, “Thôi nhé.” rồi vờ cúp máy. Lâm Viễn dựng di động lên, di động của anh là loại cục gạch, anh không ngắt máy mà cứ để mở nhét vào túi, đứng lên cùng Tống Hy hướng về phía thang máy.

“Vũ Thiên gọi à?” Tống Hy hỏi.

“Ừ.” Lâm Viễn không giấu giếm, gật gật.

“Gọi làm gì?” Tống Hy cười. “Lo cho cậu?” hai người vừa nói chuyện vừa bước vào thang máy.

“Ồ. Anh ta nói nếu anh dám động tay động chân thì cứ phết anh đi, sau đó anh ta sẽ đến huỷ thi diệt tích.”

“Ha ha...” Tống Hy cười vang, thang máy dừng lại ở tầng mười một, hai người bước ra, Tống Hy dùng chìa khoá mở cánh cửa phòng 11-7. Lâm Viễn cau mày. “Số này mang điềm gở, đã tầng mười một còn phòng số bảy.”

“Có gì gở chứ?” Tống Hy cười hỏi.

Lâm Viễn vênh môi. “Cứ như nhà ma ấy, không phải số mười một thì là số bảy.”

Đầu dây bên kia, Hạ Vũ Thiên ngắt máy, gọi cho A Thường, nhỏ giọng phân phó vài câu.

Sau khi vào phòng Lâm Viễn há to miệng nhìn trong ngoài một lượt, cảm thán, “Trời đất... đây là phòng tổng thống trong truyền thuyết sao?”

Tổng Hy cởi áo khoác đặt lên sofa. “Lâm Viễn, trở thành người của tôi đi. Tôi sẽ mang cậu ra nước ngoài, đừng ở đây nữa, lắm thị phi.”

Lâm Viễn dờ người – ha, mượn giặc Tây dụ anh phản quốc theo địch đây!

Lâm Viễn đi thăm thú gần hết phòng liền nhảy lên nhảy xuống ngồi bên cạnh Tổng Hy. “Này, tôi có chuyện muốn hỏi chút.”

“Cứ nói.” Tổng Hy gật đầu.

“Nhà tôi tổ tiên đều là ba đời làm nông, ba mẹ tôi cũng là giai cấp công nhân thuần túy, vì sao bọn địa chủ các anh nhìn thấy tôi lại như ruồi bọ thấy phân mà bầu đến vậy?”

Tổng Hy kinh ngạc, lập tức bị so sánh của Lâm Viễn chọc cười, lắc đầu đáp, “Không ai nói cho cậu nguyên nhân?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Không có.”

“Để tôi cho cậu xem cái này.” Tổng Hy lấy từ trong túi ra một cái bóp, rút một tấm ảnh đưa cho Lâm Viễn. Trên ảnh có bốn người, ba cậu thiếu niên và một cô gái.

“À?” Lâm Viễn chỉ vào hai cậu bé. “Đây không phải anh với Hạ Vũ Thiên trước đây? Đứa nhỏ hơn một chút là Tiêu Thụy?”

“Đúng.” Tổng Hy gật.

“Còn đây là ai?” Lâm Viễn chỉ vào người con gái xinh xắn nhả nhận kia.

“À.” Tổng Hy nói. “Hồi ba đứa bọn tôi còn nhỏ, vì gia cảnh nên thường bị truy sát, cha nuôi đã thu dưỡng bọn tôi rồi đưa ra nước ngoài lánh nạn, đây là chị của Tiêu Thụy, tên Tiêu Linh, phụ trách việc chăm sóc bọn tôi.”

“À, hèn chi quen mặt vậy, giống Tiêu Thụy ghê.” Lâm Viễn xoa cằm ngẫm nghĩ.

“Cậu đúng là đồ ngốc.” Tổng Hy chán ngán đứng lên, vào nhà tắm tìm một cái gương nhỏ đi tới đưa Lâm Viễn. “Có biết vì sao tôi nói Tiêu Thụy là thể thân của cậu mới phải không? Tự nhìn xem, cô ấy giống ai?”

Lâm Viễn chưa hiểu gì, cầm gương, thoáng cái đàn mặt ra. Thảo nào nhìn thấy quen quen, thì ra Tiêu Linh cùng anh cảm giác như long phượng thai.

“Ày...” Lâm Viễn bối rối. “Chuyện này...”

“Tiêu Linh là giấc mộng thuở niên thiếu của tôi và Vũ Thiên.” Tổng Hy bỏ gương xuống, dựa vào sofa nói. “Chúng tôi khi ấy đều đã từng nằm gai nếm mật, mười mấy tuổi tay đã vấy máu, để trốn tránh số mệnh đã định, có cái gì chưa từng trải qua? Thế giới quan của chúng tôi khi ấy vốn là một màu đen bất tận, cho đến khi cô ấy xuất hiện. Những ngày ấy quãng thời gian hạnh phúc nhất là thời điểm được cha nuôi thu dưỡng, cùng sống với Tiêu Linh. Tính cách cô ấy hoàn toàn trái ngược với A Thụy.”

Lâm Viễn suy nghĩ, thắc mắc, “Lạnh lùng xinh đẹp cao quý là...?”

“Ha ha.” Tổng Hy cười. “Đó là khí chất của cô ấy, thực tế, Tiêu Linh rất đối đãi dàng thiện lương.”

“Khỏi nói cũng biết, chắc là bi kịch rồi?” Lâm Viễn nhớ tới lối cư xử của Hạ Vũ Thiên.

“Cô ấy đã qua đời, trong một vụ nổ.” Tổng Hy thở dài. “Về sau tôi cùng Hạ Vũ Thiên tách khỏi cha nuôi, hoạt động độc lập, nên dù bọn tôi có coi trọng cậu thế nào, người quen biết bọn tôi cũng sẽ không hoài nghi.”

Lâm Viễn nghe đến đây, vô thức cau mày. Hạ Vũ Thiên cho tới bây giờ chưa từng nhắc đến chuyện này, cả người Hạ gia cũng vậy, đến Hạ Vũ Kiệt suông sã với anh như thể cũng không nói qua... So với trong tưởng

tượng, sự tình phức tạp hơn nhiều, cái chết ngay trên bàn mổ của lão gia kia có lẽ không đơn giản, chuyện này đến tột cùng có bao nhiêu huyền cơ? Tất cả đều là kế hoạch của Hạ Vũ Thiên? Hay là do người khác đặt bẫy anh ta, để rồi sau đó anh ta tương kế tựu kế? Thật sự đúng là rối như bòng bong!

“Lần này giao cậu cho tôi...” Tống Hy đột nhiên tới gần hơn, nhìn Lâm Viễn chăm chú. “Tôi dù biết, có khả năng là kế hoạch của Hạ Vũ Thiên nhưng vẫn không thể cự tuyệt.”

Lâm Viễn nhăn nhó. “Này... tôi và cô ấy khác nhau mà, về sinh lý giới tính khác nhau, diện mạo tương đồng nhưng tính cách một trời một vực, vậy nên các anh cần phải nhìn thấu triệt bản chất, đừng bị vẻ ngoài mê hoặc.”

Tống Hy nghe xong điềm nhiên nở nụ cười, phủ nhận, “Tôi không cho là như thế.”

Lâm Viễn chột dạ, e rằng chuyện sắp sửa tới sẽ càng thêm phiền hà.

“Có một số việc tôi mong cậu khi rảnh hãy lựa lời mà hỏi Hạ Vũ Thiên.” Tống Hy đứng lên. “Nhưng thấy cậu tôi rất có hứng, theo tôi chơi mấy ngày đi.”

Lâm Viễn ngây ngô gật đầu. Bất ngờ nha, cứ tưởng Hạ Vũ Thiên bị ám ảnh từ thời thơ ấu, không ngờ là vì đối tượng thâm mến đã không còn, quả là số phận. Đàn ông khi không chiếm được thứ gì thì vĩnh viễn coi thứ đó là đẹp nhất, đáng sợ nhất chính là yêu thầm người ta mà chưa kịp nói ra, tình yêu chưa kịp giải bày, người kia đã từ già cỗi đời, để rồi chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng. Nói trắng ra, nếu người kia không đi, mười năm sau không biết chừng sẽ trở thành cô vợ đồng cam cộng khổ với anh ta, rồi đến khi ly hôn, đi tìm kẻ thứ ba, đánh nhau chửi ầm ầm lên hội hoà giải, chưa hẳn đã có hình tượng hay ho như bây giờ. Hạ Vũ Thiên chịu đau thương, trúng một dao hiểm, à... cả Tống Hy nữa. Lâm Viễn anh xin được mặc niệm cho bọn họ trong ba phút.

Đêm đó, theo yêu cầu của Lâm Viễn, A Thường mang notebook đến cho anh, Lâm Viễn ôm cái máy cùng một gói lớn đồ ăn vặt Hạ Vũ Thiên dặn A Thường đưa cho chạy về phòng, tại khách sạn cũng giam mình trong bốn bức tường!

Lâm Viễn mở máy liền thấy icon QQ góc bên phải loé lên, hí mắt nhìn avatar, chưa kịp qua.

Săm soi, thấy câu – “Máy của cậu kiểu gì ngay cả AV cũng không có?”

Người dùng ẩn danh đang chat thì ra là Hạ Vũ Thiên.

“Hứ!” – Lâm Viễn mắng – “Hạ Vũ Thiên, dám động vào máy của ông!”

Lâm Viễn vừa mắng xong, đầu bên kia lại quăng tới hình một con gấu trúc thô thiển tay cầm đoá hoa hồng, cửa sổ chat chớp động – “Người đẹp, đến đây chụp một cái!”

Môi Lâm Viễn rớt xuống – Hạ Vũ Thiên, lấy chiêu này tán gái, đưa trên mười bốn tuổi còn có thể mắc câu sao? Liền tặng một đồng phân cho anh ta.

“Đang làm gì đó?” – Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn lấy từ trong túi ra một hộp bánh trứng, vừa nhai vừa uể oải đánh – “Ồ trong phòng.”

Hạ Vũ Thiên xuất ra cái mặt che miệng cười – “Đáy túi có gì í.”

Lâm Viễn chun mũi, với lấy cái túi, thấy một hộp cứng bèn tò mò – “Gì đây? Bom?”

“Đồ chơi người nhón.” – Hạ Vũ Thiên dùng emoticon bỉ ổi đáp lại.

Lâm Viễn dè bủ, tìm kéo gỡ cái hộp ra xem – là thứ anh định mua cho Hạ Vũ Thiên, một ly kem hình đồng phân đặt trong hộp cách nhiệt.

Lâm Viễn nhìn chòng chọc ly kem kia sững sốt hồi lâu, cái này hơi khác, trên đỉnh có hai con ruồi.

“Vừa ăn xong.” – QQ hiện lên.

Lâm Viễn há miệng, đánh – “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên? Vì sao qua mạng lại đáng yêu thế?”

Hạ Vũ Thiên gửi đến hình một con gấu trúc đặc ý – “Người ta vốn đáng yêu mà, chẳng qua cậu không phát hiện ra thôi, trên giường tôi còn đáng yêu hơn nữa, có muốn thử không?”

Lâm Viễn liền đáp lại bằng hình ảnh dựng thẳng ngón tay giữa lên.

Hạ Vũ Thiên lại gửi tới một cái mặt thương tâm – “Viễn Viễn, tôi nhớ cậu!”

Lâm Viễn liên tục bị kinh hách, bắn ra hình con thỏ Tzuki tung cái bàn – “Anh mẹ nó uống nhầm thuốc?!”

Hạ Vũ Thiên đưa ra hình một con heo đen đang cọ cọ người đẹp – “Người ta thấy hối hận, muốn tới đón cậu.”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày – “Khỏi cần, Tống Hy tốt lắm.”

Hạ Vũ Thiên đánh một chuỗi dấu chấm – “Cậu nhanh như thế đã thay lòng đổi dạ?” – ôm ngực.

Lâm Viễn quăng sang cái mặt khinh bỉ – “Cứ giả chết tiếp đi!”

Hình một con mèo nhỏ lăn qua lăn lại hiện lên – “Buồn ơ là buồn!”

Lâm Viễn sụ mặt – “Dù gì anh cũng là đại ca xã hội đen, bỏ ngay cái trò giả nai cho tôi nhờ!”

“Vậy đi!” – Hạ Vũ Thiên đột nhiên đánh cái emoticon nảy ra sáng kiến – “Tôi sẽ gặp trộm cậu! Đầu tiên lên trốn viện, chuẩn đến phòng cậu, rồi đôi ta lên XXOO!”

Lâm Viễn nhăn mặt – “Thần kinh! Tôi đang ở tầng mười một, có giỏi lăn đến đây xem?”

Bên kia im lặng trong phút chốc – “Tới đây!” – QQ đăng xuất.

Lâm Viễn kinh ngạc, gõ tạch tạch nhưng không thấy Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Không phải đến thật chứ?” Lâm Viễn tròn mắt, đúng lúc ấy, có người gõ cửa.

“Cứ vào.” Lâm Viễn kêu, Tống Hy mở cửa, tựa vào cạnh cửa. “Lâm Viễn, bên dưới có quầy bar, cậu có muốn đi không? Tôi muốn làm mấy chén.”

“Tôi không uống rượu.” Lâm Viễn chỉ chỉ gói to bên người. “Anh cứ đi đi, đừng để ý đến tôi.”

Tống Hy nhún vai, đoạn tìm giấy ghi số di động của mình đưa Lâm Viễn. “Có chuyện thì tìm tôi, muốn ăn gì thì gọi điện thoại kêu phục vụ mang đến.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, khoát tay ý bảo anh ta nhanh đi đi.

Thế rồi tiếp tục nghịch máy, lòng thoáng bất an, Hạ Vũ Thiên không chạy đến đây thật chứ?

Đang vò đầu bứt tai, chợt nghe thấy tiếng “Reng reng~” từ chuông cửa truyền đến.

36. Chương 36: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Hạ Vũ Thiên thấy Tiêu Thụy sửa QQ thành trạng thái ẩn rồi ngửa mặt nhìn mình. “Nghệt ra làm gì đó? Đi thôi!”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày. “Cậu vừa nói với cậu ấy chuyện gì? Lắm mấy con ngo ngoe như vậy?”

Tiêu Thụy bật cười. “Anh ngốc lắm, Lâm Viễn chính là con rùa rút cổ tiêu chuẩn, cung cách xã hội đen của anh chẳng hợp với cậu ta tí nào. Giữa hai người luôn tồn tại một khoảng cách nhất định, cậu ta sao không cảnh giác với anh cho được?”

Hạ Vũ Thiên liếc Tiêu Thụy. “Nghe không hợp lý lắm.”

“Tuỳ anh thôi.” Tiêu Thụy nói. “Còn không mau đi, Tống Hy hằng ngày có thói quen uống chút rượu, anh có thể tận dụng khoảng thời gian này đến đó mà tạo không gian lãng mạn, ở đây để tôi lo.”

Hạ Vũ Thiên bất đắc dĩ mặc thêm quần áo, từ cửa sau đi ra, lên xe hướng về phía khách sạn.

...

Tiếng chuông cửa làm Lâm Viễn bắn khoăn, Hạ Vũ Thiên dù bay tới cũng không thể nhanh thế. Tống Hy... có khi là anh ta, dù thể anh ta bỏ lại trong phòng, cơ mà hình như có hai cái lặn.

Nghĩ nghĩ, Lâm Viễn chạy tới bên cửa, sàn được phủ thảm nhưng anh vẫn theo bản năng nhón chân, rón ra rón rén đứng kề vào cửa, từ mắt thần nhìn ra ngoài.

Đứng trước cửa là một người thanh niên đội mũ trắng mặc đồ phục vụ của khách sạn đang nhấn chuông. Lâm Viễn thoáng cau mày, anh có gọi đồ ăn đâu? Không phải Tống Hy kêu cho anh đấy chứ? Cũng có khả năng...

Đang muốn hỏi, bất giác anh nhìn đến nơi góc tường có một cái ống màu đen bằng kim loại, dù chỉ thò ra một đoạn ngắn. Lâm Viễn nhăn trán, tuy anh chưa tận mắt coi hàng thật nhưng loại ống này xuất hiện nhan nhản trên TV, chính là ống giảm thanh của súng lục. Lại thấy trên mặt đất, trừ bóng của người phục vụ kia ra còn xuất hiện một cái bóng khác từ sau tường.

Anh lùi vài bước – không thể nào...

Lập tức lấy ra di động, Lâm Viễn nghiêng nghiêng ngả ngả chạy núp vào trong phòng, tìm được tờ giấy Tống Hy vừa mới đưa cho, toan gọi thì... đầu dây vang lên tiếng rè rè, tín hiệu bị gián đoạn. Thứ có thể làm nhiễu sóng di động anh cũng đã từng thấy ở kênh mua sắm trên truyền hình, loại thiết bị này trong phạm vi mấy mét có thể biến di động thành cục sắt!

Vụ việc xảy ra vào sáng nọ đã giúp Lâm Viễn thông suốt, thực sự có người muốn bắt anh. Không hiểu sao lần này anh thấy sợ. Làm thế nào bây giờ? Di động chết queo rồi.

Suy đi tính lại, cái khó ló cái khôn, anh chạy tới cầm điện thoại của khách sạn gọi tới số của Tống Hy. Hiềm nỗi ngoài cửa lại có tiếng chuông đổ.

“Nguy!” Lâm Viễn vội cúp máy, chạy tới khoá cửa phòng lại.

Quả nhiên bên ngoài truyền đến tiếng “coong!” như tiếng khay bị rơi, Lâm Viễn đoán chừng bọn họ đẩy phục vụ kia ra chuẩn bị phá cửa, điện thoại trong phòng khẳng định đã bị bọn họ mó vào, bây giờ chắc biết anh đã phát hiện ra nên mới định “chó cùng rút giậu”.

Lâm Viễn kinh hãi. Xong rồi, cái này gọi là “kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay”! Anh cuống cuống chạy đến bên giường, thấy trên màn hình vẫn hiện đoạn chat QQ tầm bậy cùng Hạ Vũ Thiên ban nãy, nghĩ, Lâm Viễn gõ nhanh lên bàn phím hai chữ – “Cứu mạng!”

Đồng thời, từ cửa vang lên tiếng nổ “rầm” rồi bị đá ra.

Lâm Viễn vọt vào trong, thảm chửi – má nó chửi, đây là đâu, là khách sạn năm sao mà ngay cả khẩu súng hay bảo vệ cũng không có!

Anh kéo cái tủ ngay gần đó ra chặn cửa, xong núp đằng sau dồn hết sức chống đỡ. Trời ạ, Hạ Vũ Thiên, anh có bản lĩnh thì đến mau đi, tôi giữ chẳng được bao lâu đâu!

Ở phía bên này, Tiêu Thụ nhìn thấy trên màn hình cái avatar QQ của Lâm Viễn nhảy ra. Bật lên, Tiêu Thụ suy nghĩ, lấy di động gọi.

“Vũ Thiên! Lâm Viễn gửi đến hai chữ.”

“Chữ gì?” Hạ Vũ Thiên đang lái xe.

“Cứu mạng.”

...

Di động của Hạ Vũ Thiên ngắt ngay tức thì, Tiêu Thụ nhún vai bỏ máy xuống, khoác thêm áo. Ra đến cửa, anh dặn dò A Thường canh chừng cẩn mật, một người cũng không cho vào. A Thường ý thức đã có chuyện xảy ra nhưng anh phải đóng chốt ở đây không thể đi được, đành gật đầu.

Lâm Viễn gắng gượng chặn cửa, bên ngoài tiếng chân đạp không ngừng vang lên rầm rầm, may mà cái tủ nặng, Lâm Viễn đem hết mọi thứ có thể kéo được dịch về phía cửa nhưng vẫn có cảm giác từng đợt chấn động đằng sau.

Tổng Hy đang ngồi buồn bã bên quầy bar dưới lầu uống rượu, anh cầm trên tay một cái bật lửa cũ kĩ, vô thức xoay xoay, trên bàn là tấm ảnh vẫn thường yên vị trong ví. Đúng lúc ấy di động rung. Tổng Hy cầm lên, thấy người gọi tới là Hạ Vũ Thiên. Anh nhấn nút nghe, giọng Hạ Vũ Thiên có vẻ hơi gấp gáp, “Di động của Lâm Viễn bị mất tín hiệu.”

Tổng Hy cúp máy chạy vù ra khỏi quán bar.

Lâm Viễn tựa lưng vào tủ, bỗng nhiên thanh âm đập cửa đằng sau ngừng lại, đang thắc mắc thì phát hiện bên ngoài cửa sổ sát sàn có một người mặc áo đen treo mình lơ lửng, thế là anh chết đứng. Người nọ cầm trên tay một khẩu súng giảm thanh, nã một phát vào cửa sổ bằng thủy tinh, cánh cửa vỡ vụn, đoạn nhảy qua lán vào phòng. Lâm Viễn hết đường trốn, vốn định đứng lên thì bị người nọ tới gần đập một phát vào chân.

“A...” sẵn vết thương trên đùi, lần này anh đau đến chảy nước mắt. Ngoài cửa truyền đến tiếng va đập, tủ bị phá, có người lách vào, người áo đen kia thu súng, tóm cổ áo Lâm Viễn lên.

Bọn họ nhìn nhau, không nhiều lời một mạch lôi thẳng Lâm Viễn ra bên ngoài. Tha cái chân đau nhức, Lâm Viễn giả bộ bất động, người nào đẩy lấy một miếng băng dính đen dính lên miệng anh, sau đó khiêng anh ra khỏi phòng. Lâm Viễn vùng vẫy nhưng vô ích, miệng chỉ có thể phát ra tiếng ư ư, mặc cho người ta khiêng đi.

Mấy người này vào thẳng thang máy, Lâm Viễn lia mắt sang cái chìa khoá cắm bên ngoài thang máy. Xem chừng thang máy đã bị khoá, họ hẳn muốn dẫn anh xuống bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Quả nhiên, những người đó ấn nút -1, thang máy rất nhanh đi xuống dưới. Lâm Viễn lòng thầm cầu nguyện – Hạ Vũ Thiên, mau xé gió tới đây, chạy 220 dặm/giờ đi!

Trái với mong muốn của anh, thang máy cuối cùng vẫn dừng ở tầng hầm. Cửa mở, anh bị khiêng ra, bọn họ tiến về phía trước, Lâm Viễn quay lại phía sau. Ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy nơi góc khuất sau lưng mấy kẻ này, Tổng Hy đang đứng ở cửa thang máy trên tay cầm một con dao, dựng ngón trỏ lên ý bảo anh dừng lên tiếng.

Lâm Viễn gật gật, ngậm chặt miệng. Bất thành linh, Tổng Hy vọt lên mấy bước hạ một dao với kẻ đang khiêng anh. Người nọ rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất. Song song, những kẻ còn lại đang tính rút súng thì Tổng Hy nhổ dao ra, phi vào cổ một người. Lâm Viễn đứng dậy, bắt gặp đối phương muốn nổ súng bắn Tổng Hy liền xô mạnh kẻ đó. Tổng Hy nhanh như chớp tặng gã một dao, đoạn xoay người ôm Lâm Viễn né sang một bên, đồng thời, tiếng súng “phụt phụt” vang lên.

Tổng Hy với tay lấy di động và một con dao từ trong túi áo ra, vạch mẩu băng dính trên miệng Lâm Viễn.

“Chốc nữa, cậu chạy về bên kia bãi đỗ xe, đừng quay đầu lại, tôi sẽ giải quyết những kẻ khác.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật.

Tổng Hy ấn di động, căn giờ với Lâm Viễn – một, hai, ba... tức thì hô to, “Chạy!” rồi ném di động sang bên cạnh.

Di động đột nhiên phát ra âm thanh chói tai, theo sau là tiếng súng, chiếc di động bị bắn nát. Lâm Viễn nhanh chân chạy, Tổng Hy khi đó đứng lên, tay phi dao, lặn qua thùng xe. Rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Viễn luống cuống chạy tới sau tường, định bụng ngoảnh lại xem, chợt có cảm giác sau lưng có một bàn tay bịt lấy miệng mình.

Lâm Viễn chưa kịp kêu tiếng nào đã bị đối phương kéo vào trong xe, anh toan giãy giụa thì tiếng cười quen thuộc lọt vào tai, nhướn mắt – Hạ Vũ Thiên!

Hạ Vũ Thiên nhếch mép mỉm cười, Lâm Viễn nhìn thấy một chiếc xe khác đi về phía mình. Xe dừng, Tiêu Thụy bước xuống, tay cầm một khẩu súng trường, động tác tháo chốt ra hết sức oai phong. Lâm Viễn không khỏi hâm mộ – oa, nhóc con, xem còn hay hơn phim của Ngô Vũ Sâm!

Hạ Vũ Thiên khởi động xe, Lâm Viễn sốt ruột. “Nè, bỏ mặc anh em của anh sao?”

“Hừ, vài người này há có thể làm khó bọn họ?” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng. “Hai người kia thừa sức đối phó với đám ô hợp đó.” nói rồi lái xe chạy thẳng ra đường quốc lộ.

Tống Hy thấy Tiêu Thụy đến liền nép vào đằng sau cây cột. Tiêu Thụy xả hai phát súng bắn chết hai người, định bắn tiếp thì Tống Hy vội ngăn lại.

“Bất sống!”

Tiêu Thụy mới không bắn chết tên cuối cùng mà chỉ bắn vào chân rồi ném kẻ này vào trong xe. Tống Hy cũng lên xe.

“Lâm Viễn đâu?”

“Được người của Hạ Vũ Thiên đưa đi rồi.” Tiêu Thụy đáp. “Anh ấy nói không muốn để anh phân tâm.”

“Hô...” Tống Hy tỏ ra uể oải nhắc chân tựa vào ghế thở dài.

“A,” Tiêu Thụy tức cười. “Sao, còn hối hận vì đã thành thế này?”

“Sớm biết đã không đi, chẳng rõ cậu ấy có bị thương không.” Tống Hy xoa trán, lẩm bầm.

“Bớt si tình đi, cậu ta giống Tiêu Linh, trong mắt chỉ có Hạ Vũ Thiên, anh cứ bị lụy chỉ tổ hại thân.”

Tống Hy trừng mắt. “Có cần phải phũ như vậy không?”

Tiêu Thụy bĩu môi. “Chẳng lẽ không đúng?”

Tống Hy làm ngơ, dựa lưng vào ghế ngăn người. “Đi đâu?”

Tiêu Thụy chỉ cái chân đầy máu của kẻ mặc đồ đen đằng sau. “Tìm một chỗ xử lý gã này, thuận tiện moi xem ai muốn động đến anh và người của Hạ Vũ Thiên.”

Tống Hy quay xuống, cơ thể người kia bỗng nhiên rúm ró – hiển nhiên đã không còn sống.

“Xem chừng muốn lần theo manh mối thì không thể khinh địch được.” Tống Hy bình tĩnh. “Giờ muốn hỏi cũng bó tay.”

“Bổ khí!” Tiêu Thụy kêu. “Xơi chất độc thần kinh sao? Đúng giờ thật.”

“Kẻ thuê chúng quá kín kẽ.” Tống Hy sờ động mạch trên cổ xác chết. “Quá thời gian lập tức phát tác, cả quá trình chưa đến hai mươi phút, khó trách đám người kia điên cuồng chạy đua với thời gian như thế.”

“Rốt cuộc kẻ nào muốn cướp Lâm Viễn?” Tiêu Thụy chau mày. “Cậu ta thì ích gì?”

“Có cậu ấy trong tay, Hạ Vũ Thiên tôi không biết chứ tôi thì chắc chắn sẽ bán mạng vì cậu ấy.” Tống Hy cười.

“Kém tầm!” Tiêu Thụy lườm. “Nên Tiêu Linh mới không chọn anh!”

Tống Hy bịt tai, nằm xuống. “Không nghe thấy gì hết!”

Cửa bệnh viện.

Hạ Vũ Thiên dừng xe, muốn đưa Lâm Viễn ra, lại thấy anh xoa chân mình. “Động đến xương rồi.”

Hạ Vũ Thiên hoảng hốt, cúi đầu kéo ống quần Lâm Viễn lên, nhả mảy. “Thằng khốn nào dám đánh cậu?”

“Không phải đánh, mà là quệt chân qua.” Lâm Viễn nhấn mạnh. “Cái đồ đánh lén! Chứ giáp lá cà chưa chắc tôi đã kém miếng nào!”

Hạ Vũ Thiên cười trừ. “Tay chân cứng ngắc thế này rồi còn nói không sợ! Vờ vĩnh làm gì?”

Lâm Viễn dẩu môi. Hạ Vũ Thiên rời khỏi xe cẩn thận bế Lâm Viễn vào, dựng Lý Cố từ trên giường dậy đi băng bó cho Lâm Viễn. Lý Cố nhảy bình bịch mắng, “Không cho yên được một tháng à?! Cứ bị như thế lần nữa xem, tàn phế là cái chắc!”

Lâm Viễn nhăn nhó, liếc xéo Hạ Vũ Thiên một cái.

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Lâm Viễn, đi nghỉ không?”

“Hả?” Lâm Viễn giật mình.

“Tôi có đảo tư nhân loại nhỏ, chúng ta đến nơi đó nghỉ ngơi, không có những người khác, cùng nhau tận hưởng một tháng yên bình, sau đó trở về?” Hạ Vũ Thiên cười hỏi.

“Khỏi cần.” Lâm Viễn lắc đầu ngoay ngoay. “Khỏi cần!”

Hạ Vũ Thiên vẫn giữ nụ cười trên môi. “Tốt, cứ quyết định như vậy đi!”

37. Chương 37: Lạc Giữa Mây Mù

Tống Hy cùng Tiêu Thụy lái xe tới bệnh viện của Lý Cố. Lâm Viễn đã được băng bó xong, chuyện ngày hôm nay quả thực đã vất kiệt sức anh, kết quả hiện giờ anh đang ngủ ngon lành trên sofa. Hạ Vũ Thiên tựa vào bên giường, sắc mặt hồng hào hơn nhưng vẫn hơi tái xanh, đương nhiên, đều là nhờ công hoá trang của Lý Cố.

Tống Hy đến bên sofa, Lâm Viễn cuộn tròn trong chăn, trên đùi là lớp băng dày cộp, anh nằm nghiêng ôm chăn ngáy khò khò, đáng ngủ vui mắt lạ.

Ngồi gần anh, Tống Hy đưa tay kéo chăn đắp cho anh rồi hỏi Hạ Vũ Thiên, “Đã biết kẻ nào chưa?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Dù sao để Lâm Viễn ở nơi này rất nguy hiểm, tôi cũng cần tính đường nên mai sẽ dẫn cậu ấy ra đảo.”

“Tôi cũng đi!” Tiêu Thụy vội chen vào.

Hạ Vũ Thiên thoáng bức dọc. “Cậu đi làm gì?”

“Có mỗi hai người, không ai bảo vệ.”

“A Thường?” Tống Hy tỏ vẻ nghiến ngấm. “Vài người sao đủ, để tôi theo.”

“Anh cũng thế?” Hạ Vũ Thiên khó chịu ra mặt. “Mấy người ở lại xử lý công chuyện đi.”

“Không được, tôi phải đi.” Tống Hy nói. “Không có tôi sao biết cậu sẽ giở trò gì với Lâm Viễn?!”

“Tôi có thể làm gì à?” Hạ Vũ Thiên nhún mày. “Cậu ấy là người của tôi.”

Khi mọi người còn đang tranh cãi, Lâm Viễn bỗng mơ mơ màng màng trở người, lồm bồm một câu, “Nói như rầm ấy~ càng đông càng vui.”

Ba người kia lặng đi trong chốc lát, Tống Hy phì cười đầu tiên, khoé miệng Tiêu Thụy cũng nhếch lên, Hạ Vũ Thiên thở dài, giận dữ nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn quay đi, dùng chăn giấu nụ cười thầm của mình. Hạ Vũ Thiên, tôi cùng anh cô nam quả nam đi dưỡng bệnh, chỉ sợ đến lúc tỉnh lại đã bị anh ăn đến cả xương cốt cũng chẳng còn, tôi chết cũng phải kéo mấy con kỳ đà theo cùng.

Đêm đó, tất cả đi nghỉ, A Thường theo lệnh thông báo cho những người ở Hạ gia biết Hạ Vũ Thiên ngày mai phải xuất hành đi an dưỡng trong khoảng một tháng, việc làm ăn ở nhà tạm thời giao cho hai anh em Hạ gia đảm nhiệm.

Trưa hôm sau, một chiếc trực thăng hạ cánh tại sân bay phía sau bệnh viện. Hạ Vũ Thiên được bọn A Thường khiêng, Lâm Viễn được Tống Hy đỡ cùng lên trực thăng. Rồi khỏi thành phố mà từ khi tới đây Lâm Viễn vẫn chưa có nổi một ngày yên thân, máy bay hướng về một hòn đảo nhỏ vùng duyên hải.

Chỉ một giờ sau, Lâm Viễn ghé mắt nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh, đây là lần đầu anh ngồi trên trực thăng. Chà chà, có tiền sướng phải biết, tha hồ hưởng thụ!

Tầm mười rưỡi sáng, trực thăng hạ cánh ở một địa điểm trên đảo. Lâm Viễn đi xuống, dưới con mắt của anh, nói chính xác đây là một toà kiến trúc lập phương bằng kim loại toạ lạc trên mặt biển thì đúng hơn là một hòn đảo. Bốn phía tràn ngập hơi thở hiện đại hoàn toàn chẳng có chút phong tình của một hải đảo miền nam.

“Đây là đảo hay phi thuyền của người ngoài hành tinh vậy?” Lâm Viễn cau mày. “Sao đến cây dừa hay gấu mèo cũng không có?!”

Tiêu Thụy ngay lập tức trừng anh. “Cây dừa với gấu mèo liên quan quái gì đến nhau?”

Lâm Viễn chớp mắt. “Không có liên quan sao?”

Tiêu Thụy hếch mặt phớt lờ Lâm Viễn.

Hạ Vũ Thiên thở cái sượng, nói nhỏ với Lâm Viễn một câu, “Nói nhăng nói cuội, Hai Lúa.”

“Này!” Lâm Viễn trợn mắt. “Măng tôi gì đó?”

Hạ Vũ Thiên nhướn nhướn mày. “Chính cậu tự nhận nha, Hai Lúa!”

Lâm Viễn thừa dịp mọi người không chú ý, đưa tay nhéo Hạ Vũ Thiên một cái, Hạ Vũ Thiên trợn mắt. “Sao? Cũng có lúc dùng đến tay chân chứ không vắng nước miếng nữa?”

Lâm Viễn há miệng một lúc, sờ sờ trán Hạ Vũ Thiên – đây là Hạ Vũ Thiên? Tại sao lần chat trước còn đáng yêu vậy mà giờ độc mồm độc miệng thế này? Đừng nói là ăn nhầm phải thực phẩm biến đổi gen chứ?

Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên đã ở chung được một quãng thời gian tương đối, về phương diện khua môi múa mép anh bao giờ cũng chiếm thế thượng phong, nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh chỉ giỏi mỗi mặt này, uỳnh lộn thì không lại anh ta, sớm ngày còn bị kéo qua kéo lại, giờ đến vô miệng cũng thua thì còn ra thể thống gì nữa? Lâm Viễn cảm thấy ghen ứ trong lòng, muốn tìm cơ hội tuôn ra một tràng đã đời mới hả dạ.

Mọi người xuống máy bay. Chân nhoi nhói đau, song, đi trên mặt đất Lâm Viễn mới phát hiện, tuy rãnh rãnh bề ngoài chủ yếu cấu tạo bằng kim loại nhưng trên đảo vẫn phủ kín cát trắng mịn, hơn nữa cát có chứa gì đấy mà khi giẫm lên êm chân phải biết, không đau chút nào.

Tổng Hy nhìn anh, rí tai bảo, “Bỏ giày ra đi, sẽ thoải mái hơn.”

Lâm Viễn nháy nháy mắt. “Thật à?”

“Thử rồi sẽ biết.” Tiêu Thụy hần nhiên không thích Lâm Viễn. “Cái gì cũng hỏi, bộ mới vào mẫu giáo chắc?”

Lâm Viễn lại chớp chớp mắt nói, “Tôi có bảo anh là tiến sĩ Biết Tuốt đâu, anh tăng xông làm gì? Còn nữa, người tôi hỏi không phải anh, anh bị hoang tưởng à?”

“Mày!” Tiêu Thụy cau tiết lườn Lâm Viễn vươn tay toan tóm lấy anh. “Nhãi con, tao phải bóp chết mày!”

“Á!” Lâm Viễn vội lẩn ra sau Tổng Hy. “Đừng quá đáng, tôi với anh có gì từ từ nói, động đến tay chân làm chi! Đừng có ý thể ức hiếp người, cẩn thận bị đau mắt hột!”

Tiêu Thụy thấy Lâm Viễn mở miệng, môi mấp máy phun ra những câu làm anh tức trào máu thì nổi cơn lôi đình, “Thằng lỏi, sớm muộn cũng có ngày tao vắn răng mày, xem mày còn vênh được không!”

Lâm Viễn nhướn mày, từ sau Tổng Hy thầm nghĩ – anh đây sợ chắc?!

Hạ Vũ Thiên được mọi người đưa vào phòng, gắng gượng đã có thể ngồi.

“Lâm Viễn, tôi đưa cậu đi thăm thú một lát nhé?” Tổng Hy gợi ý.

Lâm Viễn vốn định “ừ” luôn! Nhưng cảm giác Hạ Vũ Thiên đang siết tay mình như có việc muốn nói nên đành từ chối. “Ừm... tôi hơi đói, giờ cũng đến bữa trưa rồi, đợi ăn xong chiều đi ha? Anh buổi chiều chắc không bận gì nhỉ?” Lâm Viễn cười tủm tỉm hỏi Tổng Hy.

Tổng Hy nhìn Lâm Viễn chăm chú, hấp tấp lắc đầu. “Không sao, cả tháng này tôi rảnh, có thể đi cùng cậu.”

Lâm Viễn thoáng sửng sốt, cười gật đầu, nhưng ngữ khí cùng dáng điệu Tổng Hy khi nói chuyện khiến anh nhúm mày. Người này thông qua anh để kiếm tìm một bóng hình khác... anh ta không đáng giận mà có phần đáng thương. Lâm Viễn bỗng thấy đồng cảm với Tổng Hy, quả nhiên nếu đã mất đi thứ quan trọng nhất, đặc biệt là tình yêu mãi mãi không quay trở lại, khi bắt gặp hình bóng năm xưa liền bám riết, chết cũng chẳng buông tay!

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn bắt giác thở nhẹ ra.

Tổng Hy thấy anh có vẻ mệt mỏi xoa đầu anh. “Trưa muốn ăn gì? Để tôi cho người đi làm.”

Lâm Viễn lắc lắc nói, “Gì cũng được.” rồi nhún vai, nghiêng người, đi đến ngồi cạnh Hạ Vũ Thiên, có chút râu lông. Anh hiểu rõ bản thân mình, nếu so sánh với chó, anh sẽ giống như chó quê Trung Hoa thân đầy bùn lầy lạc nơi đầu đường xó chợ, cùng lắm cũng chỉ là một con chó Bắc Kinh béo ục ịch chạy nhông trên đường, không phải loại quý hiếm hay danh giá gì, nào có thói quen được người khác che chở. Cừ chỉ săn sóc của Tống Hy, so với Hạ Vũ Thiên vẫn thường đùa giỡn chọc ghẹo anh càng làm anh mất tự nhiên. Anh như thấy mình bị biến thành phái yếu, tình yêu của Tống Hy không phải dành cho nam, mà là nữ.

Tiêu Thụy ở một bên trông Tống Hy nuối tiếc thu tay về, ngao ngán lắc đầu – Tống Hy à Tống Hy, đây chính là nguyên nhân anh không bao giờ thắng được Hạ Vũ Thiên, anh quá nhiệt tình với người mình yêu, còn Hạ Vũ Thiên như gần như xa, biết nắm giữ có chừng có mực.

Cảm giác không có được mãi là đẹp nhất – nam cũng vậy, mà nữ cũng vậy. Tình yêu bất kể đứng dưới góc độ nào, toàn tâm toàn ý, yêu đến cùng trời cuối đất thì chẳng đáng trách, nhưng so bề thiệt hơn, muốn dùng đến thủ đoạn để trói chặt người kia thì toàn tâm toàn ý là chưa đủ, mà ngược lại người toàn tâm toàn ý mới là kẻ khạo!

Tống Hy sắp sửa đi ra, thấy Hạ Vũ Thiên ra hiệu, Tiêu Thụy cũng nói gót theo Tống Hy. Trong phòng, chỉ còn anh và Lâm Viễn. Lâm Viễn ngồi bên giường đung đưa chân, kiểm tra sơ sơ vết thương của mình, miệng vết thương hơi ngứa ngứa, chắc đang lên da non. Bất chợt Hạ Vũ Thiên lên tiếng, “Lâm Viễn, cậu cảm thấy Tống Hy là người như thế nào?”

“À,” Lâm Viễn ngẫm nghĩ. “Lần đầu tiên gặp anh ta, cảm thấy anh ta rất giống anh, cùng một loại người nhưng bây giờ thấy hoàn toàn không phải, anh ta khác xa anh.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên cảm thấy hứng thú, cười hỏi, “Không giống ở đâu?”

“Anh là sói, anh ta là chó.” Lâm Viễn kết luận ngắn gọn. “Bề ngoài giống nhau nhưng bên trong lại trái ngược, anh ta sẽ không cắn người, còn anh sẽ ăn thịt người.”

Hạ Vũ Thiên nhếch môi cười, sau một lát bèn nói, “Lâm Viễn, con người vốn dĩ là một loài thú vị.”

“Thế là sao?” Lâm Viễn xoay sang.

“Như nói đàn ông, phần lớn đều từng có ý niệm đi mua hoa trong đầu, đối với đàn bà lăng lơ cũng từng tơ tưởng nhưng tất cả đều cho rằng gái làng chơi là thấp hèn, là lăng lơ không hơn một món hàng.” Hạ Vũ Thiên điềm nhiên. “Lại nhắc đến sói và chó, nuôi chó có ích hơn nuôi sói nhiều. Nhưng người ngoài nhìn vào, đa số sẽ cảm thấy nuôi sói thì oai hơn, thấy ngưỡng mộ người nuôi nó, cho rằng người này có khí phách hơn người nuôi chó, đúng chứ?”

Lâm Viễn hơi chau mày. “Hạ Vũ Thiên, đồ xấu bụng, anh ta là anh em cùng anh lớn lên, sao anh lại hạ thấp anh ta như thế?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Tôi đâu có hạ thấp anh ta. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách quyết định số phận. Tống Hy đủ thông minh để hiểu mình thua ở đâu nhưng anh ta sẽ không thay đổi, hay nói chính xác hơn, anh ta mãi mãi không thể thay đổi! Vì anh ta là Tống Hy.”

Lâm Viễn cau có, lưỡng lự rồi buông một câu, “Anh thật khiến người ta thấy ghét.”

“Tôi có chuyện phải nói với cậu.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cậu nên giữ khoảng cách với Tống Hy và Tiêu Thụy.”

“Tiêu Thụy thì khỏi cần anh dạy.” Lâm Viễn nghĩ nghĩ. “Tống Hy cũng thế.”

“À?” Hạ Vũ Thiên khẽ giật mình. “Tôi cứ tưởng cậu sẽ làm trái lời tôi, cố tình ở bên anh ta.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên đầy khinh khi. “Sao vậy được, anh ta si tình đến mức này, ai mà biết anh ta coi tôi lại nghĩ tới người nào người nào? Tôi nếu đối tốt với anh ta, anh ta thế nào cũng hiểu lầm, đến lúc đó tôi lại không chấp nhận cả đời ở bên anh ta, thế không phải là hại chết người ta sao? Làm người ai lại thất đức vậy, tuy hơi tàn nhẫn nhưng tôi sẽ không hại anh ta.”

Hạ Vũ Thiên nhìn trân trân Lâm Viễn, thật lâu sau, khẽ thở dài, “Thảo nào Tống Hy có thể thấy bóng dáng Tiêu Linh trên người cậu.”

“Há.” Lâm Viễn ngay lập tức hiểu chuyện liền bảo, “Tôi biết mà, năm đó Tiêu Linh cũng như vậy, đối với anh tốt nhưng lại quay lưng với Tống Hy là vì muốn anh ta từ bỏ, đừng tiếp tục si tình. Dù thoát nhìn đối với Tống Hy là không công bằng, kỳ thật Tiêu Linh thích Tống Hy hơn anh nhiều!”

Hạ Vũ Thiên sắc mặt tái đi, đoạn chậm chậm nói, “Cô ấy thật dịu dàng mà cũng thật tàn nhẫn.”

“Hạ Vũ Thiên, anh không cam lòng?” Lâm Viễn hỏi. “Bề ngoài anh có vẻ là người trên cơ nhưng trên thực tế lại là người bị tổn thương nhiều nhất, hiện tại tôi mới hiểu, nếu năm đó nếu Tiêu Linh cho Tống Hy chút ít cơ hội, để anh ta cảm nhận được cô ấy thích mình, chỉ e sau khi Tiêu Linh đi, Tống Hy sẽ hoàn toàn suy sụp. Nhưng anh không giống vậy, anh là người kiên cường.”

Hạ Vũ Thiên lẳng lặng nghe Lâm Viễn nói một mạch xong mới mở miệng, “Tiêu Linh không thích tôi cũng như Tống Hy, đối với cô ấy, chúng tôi còn quá nhỏ, thà nói người cô ấy thích là ba tôi còn có lý hơn... Rõ ràng các cô gái trẻ phần lớn thích những người đàn ông hơn tuổi mình chứ không phải ít tuổi hơn. Cô ấy đã từng nói với tôi, bọn tôi không có khả năng, cô ấy chẳng hy vọng đến khi mình hơn bốn mươi tuổi, bước chân ra ngoài đường lại bị người khác tưởng nhầm là mẹ chúng tôi.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gù. “Lời này cô ấy nói với anh chứ không phải với Tống Hy?”

“Đúng.” Hạ Vũ Thiên gật đầu. “Cậu có biết lý do không?”

Lâm Viễn nhún vai. “Bởi dù có dẫn đo giấy lát nhưng vì là người lý trí nên anh sẽ nghe, khác với Tống Hy. Anh ta hẳn sẽ nói cho cô ấy, anh ta không quan tâm đến chuyện đó mà chỉ quan tâm đến chuyện mình yêu ai.”

“Ha ha.” Hạ Vũ Thiên nhin không được nở nụ cười. “Thông minh lắm, đúng là như vậy.”

Lâm Viễn thở dài, ngồi bên cạnh Hạ Vũ Thiên. “Tiêu Linh thực sự đã làm anh tổn thương.”

“Cô ấy lo lắng cho Tống Hy đã đủ mệt rồi.” Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nói. “Còn có khả năng đi làm tổn thương người khác?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Ý tôi không phải thế, cô ấy không nên làm vậy với anh.”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên xoay mặt nhìn Lâm Viễn. “Thú vị thật, lần đầu tiên có người cảm thấy tôi bị tổn thương.”

“Anh bị ức hiếp đến thăm hại.” Lâm Viễn nhún vai. “Thật ra tôi mới nói anh là sói, Tống Hy là chó chỉ vì giận anh thôi.” Lâm Viễn cười khả ố.

“Là sao?” Hạ Vũ Thiên nhướn mắt nhìn Lâm Viễn, ánh mắt loé lên tia sáng mong manh.

“Hừm...” Lâm Viễn sờ sờ cằm, đứng dậy hoạt động gân cốt. “Anh á... nói giống sói thì quá chuẩn rồi nhưng tôi lại thấy thật ra dưới lớp lông sói của anh... là một con chó dữ!”

Lâm Viễn nói xong, Hạ Vũ Thiên ngây người, anh ngó Lâm Viễn cười. “Có ý gì?”

Lâm Viễn nghiêng ngẫm, lại gần vỗ vai Hạ Vũ Thiên. “Nếu tôi đoán không sai anh năm đó thật lòng với Tiêu Linh?”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt.

Lâm Viễn nói tiếp, “Dù hai mươi năm sau hai người đi ra khỏi cửa, mọi người có cho cả hai là đôi đũa lệch, anh cũng không để tâm, đúng không?”

Trầm mặc.

“Khi ấy hẳn anh cũng thông suốt.” Lâm Viễn ngồi một bên, thở sườn sườn. “Anh cùng Tống Hy khác nhau, thực ra, Tống Hy là người đã yêu sẽ không bỏ cuộc, đến chết cũng cam nguyện. Mà anh thì trái lại, giống như với Tiểu Dịch, dù quan hệ thể xác cũng sẽ không động lòng. Anh nếu yêu, trước phải xác định một lòng một dạ suốt đời sau đó mới yêu... Tôi thích cách yêu của anh hơn Tống Hy. Không mù quáng như Tống Hy, anh thực tế hơn anh ta.”

38. Chương 38: Mối Liên Hệ

Lâm Viễn vừa giảng giải một trận xong, bỏ lại Hạ Vũ Thiên mất chữ O mồm chữ A thông dong đi khỏi. Rồi phòng, anh đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này căn bản là một hải đảo nhiệt đới bị chặt bớt cây, rồi ụp cái lồng thủy tinh to tổ chẳng lên trên khu nhà.

“Ê, nhà quê.” Tiêu Thụ đi tới chỗ Lâm Viễn, híp mắt nhìn anh.

Lâm Viễn nhìn lại, cười toả nắng. “Nhóc vô lại.”

Ánh mắt Tiêu Thụ trở nên nguy hiểm. “Đừng ý vào được dựa hơi Hạ Vũ Thiên, nói à biết, Hạ Vũ Thiên chẳng chóng thì chầy cũng phải kết hôn với Tần Dụ!”

Lâm Viễn nhún vai. “Tôi biết, Tần Dụ thật bất hạnh.”

“Cậu...” Tiêu Thụ cười gằn. “Đúng là không hiểu chuyện, Hạ Vũ Thiên là người đàn ông tốt được bao nhiêu kẻ mơ ước.”

“Thì sao?” Lâm Viễn tỉnh bơ nói. “Phụ nữ cần gì đàn ông tốt như vậy? Bọn họ hẳn nên chọn người mình yêu chứ.”

“Một năm sau, cậu tính sao?” Tiêu Thụ chợt hỏi. “Có muốn xuất ngoại không?”

Lâm Viễn bước về phía trước, thấy một cái hồ hình tròn liền hiếu kỳ đi tới ngồi chồm hổm bên bờ ngắm rặng san hô rực rỡ dưới làn nước. “Tôi không dự định ra nước ngoài mà sẽ về thành phố hồi trước tiếp tục những tháng ngày ăn không ngồi rồi.”

“Kém cỏi.” Tiêu Thụ cũng ra ngồi xõm cạnh anh. “Cậu có biết, thật ra tôi là sát thủ...”

Lâm Viễn nhìn thoáng qua Tiêu Thụ. “Ồm, tôi cũng đoán được, anh bắn rất giỏi, kỹ thuật siêu hạng.”

“Đương nhiên.” Tiêu Thụ có vẻ đắc ý, nói tiếp, “Cậu cũng coi như thông minh, với thân phận này mà còn chưa ngòm hay bị tóm.”

“Đúng thế.” Lâm Viễn bĩu môi. “Ngày đó nếu tôi không tự chui đầu vào tròng, Hạ Vũ Thiên còn khuya mới bắt được tôi.”

“Xi.” Tiêu Thụ cong môi.

“A!” Lâm Viễn đột nhiên kêu lên một tiếng dọa Tiêu Thụ giật thót.

“Sao vậy!”

“Xem kìa, có con gì bơi đến?” Lâm Viễn chỉ chỉ vào một cái vây hình tam giác đang rẽ nước bơi tới. “Cá mập?”

Lâm Viễn vừa dứt lời, đột nhiên thấy một con cá heo nhảy khỏi mặt nước, hớn hỏ quẫy đuôi vài cái giữa không trung rồi ụp một tiếng rơi xuống nước bơi về mé bờ, ngẩng mặt há miệng, kêu to với Lâm Viễn và Tiêu Thụ, biểu cảm như đang cười.

“Cá heo!” Lâm Viễn giật mình hét to. Tiêu Thụ cũng cười, đi qua sờ đầu nó. “Liêu Liêu, sao biết bọn anh đến?”

“Mấy người quen nó?” Lâm Viễn tròn mắt.

“Ồ, từ lâu rồi, nhưng nó vốn sợ người lạ, chắc chắn không chơi với cậu đâu!”

Lâm Viễn chun cái mũi – còn đâm thọt tôi? Vừa kêu vừa đưa tay sờ con cá heo. “Tên Liêu Liêu à, anh là Lâm Viễn.”

Con cá heo kia nhìn Lâm Viễn không dời, nó mở miệng kêu mấy tiếng, ra sức ngo ngoay xem chừng rất hưng phấn, tiếp đó cứ đuổi theo tay của Lâm Viễn cọt cọt.

Lâm Viễn thấy dáng vẻ vui mừng của nó liền hỏi Tiêu Thụ, “Sợ người lạ à? Nhiệt tình thế này mà?”

Tiêu Thụ đưa mắt sang Liêu Liêu, nét mặt phức tạp, thần sắc âm trầm.

“Này...” Lâm Viễn gọi, Tiêu Thụy ngẩng phắt đầu. Lâm Viễn cả kinh, Tiêu Thụy hung tợn đẩy Lâm Viễn ngã lăn ra đất rồi đứng lên hầm hừ đi mất.

“À...” Lâm Viễn xoa xoa chỗ bị va phải – có bệnh hủ, mới rồi còn dễ gần, sao khi không lơi ra là nổi cáu?

Bất đắc dĩ ngồi xuống, Lâm Viễn thấy con cá heo quần lấy mình bèn đưa tay xoa đầu nó. “Liêu Liêu, hai ta rất có duyên nha.”

Đúng lúc này, chợt nghe đằng sau có tiếng người. “Tiêu Linh thích nhất là cá heo, trong một lần bọn tôi ra biển tình cờ gặp con cá heo này, khi đó nó còn rất nhỏ, bị lạc khỏi đàn nên đã bơi theo thuyền bọn tôi. Tiêu Linh kiên quyết đòi nuôi nó.”

Lâm Viễn quay đầu, Tống Hy không biết từ khi nào đã đứng sau lưng anh.

“À...” Lâm Viễn trầm ngâm một lúc, gật đầu. “Tôi hiểu, ra là nó coi tôi như Tiêu Linh.” Lâm Viễn vỗ vỗ đầu Liêu Liêu. “Mày cũng giống mấy người lớn kia, nhớ Tiêu Linh đến điên rồi phải không? Biết rõ không phải, còn cố tình nói là phải.”

Liêu Liêu kêu lên hai tiếng, vẻ mặt hạnh phúc cọt cọt Lâm Viễn, cọt đến khi anh cũng không nổi...

Anh xem ba anh em kia cũng giống Liêu Liêu, quá nhớ thương Tiêu Linh, chính là cách biểu hiện của mỗi người lại khác nhau. Tiêu Thụy là em trai nhớ về chị mình, Tống Hy nhớ đến mức tự dối mình rằng Tiêu Linh chưa chết, mà Hạ Vũ Thiên, là nhớ về một người vĩnh viễn sẽ không trở về.

Mãi tới khi ăn, Lâm Viễn vẫn ngồi trên bờ cát cùng Liêu Liêu chơi đùa, chuyền bóng một lúc rồi cho Liêu Liêu ăn. Liêu Liêu thoả thích bơi qua lại mấy vòng, cho đến khi xa xa trên mặt biển truyền đến tiếng kêu. Lâm Viễn trông thấy một đàn cá heo, hình như đang gọi Liêu Liêu về. Liêu Liêu kêu hai tiếng với Lâm Viễn rồi bơi ra chỗ đàn cá heo, được một đoạn lại bơi về với anh. Lâm Viễn vỗ vỗ nó. “Mau về đi, anh còn ở đây một tháng, muốn gặp lúc nào cũng được.”

Liêu Liêu cong mình, bơi về phía chân trời xa. Dõi theo mãi đến khi Liêu Liêu cùng đồng loại tụ tập, dần biến mất trên mặt biển Lâm Viễn mới xoay người về. Cửa sổ phòng Hạ Vũ Thiên mở ra, Hạ Vũ Thiên tự bao giờ đã tựa vào bên cửa ngắm anh.

Lâm Viễn nháy mắt, đưa tay làm chữ V. “Khỏi phải say anh, anh đã thành truyền thuyết!”

Hạ Vũ Thiên thở dài, quay người vào phòng.

Đánh hơi được mùi đồ ăn, Lâm Viễn tà tà lướt đi. Bữa trưa là đồ Trung, ăn sướng cả miệng, lần này bọn họ cố tình dẫn theo đầu bếp cao cấp, Tống Hy chắc đã hỏi qua sở thích của Lâm Viễn, đồ ăn đưa lên toàn thứ anh thích. Chỉ là trong bữa, Tiêu Thụy thường xuyên tranh đồ ăn với Lâm Viễn như là cùng anh có thù hằn lâu năm, Lâm Viễn thật chẳng biết phải làm sao.

Ăn đầy bụng, Lâm Viễn mang một phần về cho Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên vẫn giả bộ bệnh nặng sắp chết để Lâm Viễn đút cho. Lâm Viễn cho anh ta ăn xong xuôi, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện liên hồi, “Đúng rồi, hiện đang có người muốn đổi pho với anh, trong khoảng thời gian này anh không ở Hạ gia, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hạ Vũ Thiên có phần bất ngờ, phì cười. “Tôi đã sắp xếp cả rồi. Sao? Quan tâm đến tôi?”

Lâm Viễn nhún nhún vai. “Ừ, an nguy của anh liên quan đến mạng nhỏ của tôi mà.”

Hạ Vũ Thiên khoé miệng run rẩy, hỏi, “Lâm Viễn, lát nữa Tống Hy muốn dẫn cậu đi tham quan đảo?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật.

“...Đừng quá lạnh nhạt với anh ta.” Hạ Vũ Thiên bỗng nói.

Lâm Viễn ngạc nhiên. “Oa, Hạ Vũ Thiên, cái tà quy chính rồi sao? Nói được câu tình cảm đến vậy?”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt. “Tôi chỉ muốn dùng cậu để khổng chế anh ta, bây giờ mục đích đã đạt được, tôi với anh ta không thù không oán, còn là thanh mai trúc mã, cố gì lại đi hại anh ta?”

Lâm Viễn nheo mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, cười nói, “Hạ Vũ Thiên, chắc không phải ha... Sao tôi lại có cảm giác anh hận anh ta?”

Hạ Vũ Thiên chau mày, sau một lúc mới đáp, “Có hận hay không hận và nên hận hay không nên hận, là hai việc khác nhau.”

Lâm Viễn thở một hơi dài, “Ồ... tôi có chuyện muốn hỏi.”

“Cứ hỏi.” Hạ Vũ Thiên rành rọt.

“Anh muốn lợi dụng Tống Hy làm gì?”

Hạ Vũ Thiên trầm tư trong giây lát. “Muốn anh ta giết một người.”

Khoé môi Lâm Viễn giật giật, anh chạy vọt ra ngoài.

“Sao? Không muốn hỏi là ai?” Hạ Vũ Thiên cười.

“Tôi không nghe~ Thật đáng sợ~” Lâm Viễn che tai ào ra, còn không quên giúp Hạ Vũ Thiên đóng cửa.

Tống Hy thấy Lâm Viễn bưng kín tai từ trong phòng chạy ra bèn hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Không, Hạ Vũ Thiên lên cơn động kinh ấy mà.” Lâm Viễn nói. “Đi nào.”

Tống Hy cười cười, đuổi theo.

Quá trưa Tống Hy đưa Lâm Viễn dạo chơi khắp đảo, miệng Lâm Viễn ban đầu hình chữ O sau sang chữ khẩu () rồi lại biến thành chữ mãnh (), đúng, Lâm Viễn muốn cắn người.

“Phải làm bao nhiêu chuyện xấu mới kiếm được cả đồng tiền như thế này?” Lâm Viễn cuối cùng cũng mở miệng ca tụng.

“Hòn đảo này do cha nuôi dựng lên.” Tống Hy trầm giọng.

“Hả?” Lâm Viễn có chút tò mò. “Người kia là bạn của ba mẹ các anh? Ông ấy dường như vẫn luôn bao bọc các anh nhỉ?”

“À...” Tống Hy bắt giác cười lạnh, trong mắt ánh lên sự chán ghét.

Lâm Viễn khẽ nhíu mày, ngày đó trong phòng bệnh của Hạ Vũ Thiên, ba người này ra vẻ hết mực tôn kính cha nuôi, nhưng ở nơi này lại tỏ ra như chẳng mấy mặn mà gì. Hạ Vũ Thiên cũng từng nói, ông ta là nhân vật máu chó. Đến tột cùng là sao?

Lâm Viễn lắc lắc, cảm thấy đầu hơi nhức, anh xoa người định về.

“Ái...” Lâm Viễn vừa đi một bước liền có cảm giác chân đạp phải vật gì đó.

“Ừ...” anh không đi dép cho thoải mái, giờ thì bị đâm đúng cái chân đang mang thương tích.

“Chảy máu rồi.” Tống Hy nhăn mặt lại gần, thấy chân Lâm Viễn bị vật gì đó chọc trúng chảy máu. “Có đau không?”

“Anh thử nói xem có đau không?” Lâm Viễn tức giận. “Ông đúng là số sao quả tạ, phải đổi chân chứ, chân nào không trúng lại trúng cái chân này, một chút mới mẻ cũng không có!”

Tống Hy bất đắc dĩ. “Để tôi công cậu về băng lại nhé?”

“Từ từ.” Lâm Viễn chỉ vào cát. “Tìm giùm tôi hung thủ đã, không phải anh nói bãi cát này nhắn mìn chẳng có tạp vật, sao lại có đinh?!”

“Đinh?” Tống Hy cau mày, bèn bới bới cát.

“Không phải đinh thì là gì?” Lâm Viễn nổi giận đùng đùng. “Nhọn như thế, ai chơi ác quá vậy, thấy thứ này vào cát!”

Chẳng mấy chốc, Tống Hy quả nhiên đào được một thứ, rút ra thì thấy... đó là một cái vòng kết bằng ốc biển đủ mọi hình dạng bằng kim loại.

“Cái gì đây?” Lâm Viễn hỏi.

Tổng Hy ngồi phịch trên mặt đất nhìn đăm đăm mấy con ốc, miệng mở lớn.

“Này.” Lâm Viễn đẩy đẩy anh. “Anh sao thế?”

“Gạt người!” Tổng Hy thình lình trở nên điên loạn. “Dám gạt tôi!” rồi đứng bật dậy chạy như ma đuổi về.

“Ai!” Lâm Viễn chẳng hiểu mô tê gì. Tổng Hy bị ma ám à?

Anh toan đuổi theo, chân vừa chạm đất thì đau cứng người, sau cùng đành phải nhảy lò cò.

“Thật là.” Lâm Viễn vất vả nhảy mãi mới tới trước cửa phòng Hạ Vũ Thiên. Thấy Tiêu Thụ đứng ngoài cửa vẻ mặt lo lắng. “Cậu đã làm gì thế?”

Lâm Viễn sững sốt theo vào thì thấy Tổng Hy đang túm cổ áo Hạ Vũ Thiên, cầm chuỗi ốc biển bằng kim loại truy hỏi anh ta, “Vì sao thứ này lại có trên đảo? Không phải các người nói A Linh không hề lên đảo mà đã tử vong ngay trong vụ nổ?”

Hạ Vũ Thiên ho khan một tiếng, không nói lời nào.

“Nói! Cô ấy thực ra đã chết như thế nào?” Tổng Hy lay lay Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn tròn xoe mắt, chợt có cảm giác Tiêu Thụ ở đằng sau ủa mình.

Anh đứng bằng một chân thành thử mất đà ngã nhào, Tổng Hy và Hạ Vũ Thiên đều bất ngờ xoay sang nhìn anh. Lâm Viễn nhanh trí đứng dậy khuyên can, “Tổng Hy, anh đừng quá kích động.”

“Đúng vậy! Vũ Thiên đang bị thương.” Tiêu Thụ đứng sau nói với vào.

Lâm Viễn phụ họa, nhảy tới. “Chính xác, học ai không học lại học Mã giáo chủ! Người sống cũng bị anh lay cho thành xác chết!”

Tổng Hy nhìn Lâm Viễn, Lâm Viễn đỡ Hạ Vũ Thiên nằm xuống, đắp chăn cho anh ta rồi cau mày với Hạ Vũ Thiên. “Này, anh xem anh ta đã thành như vậy rồi, có phải còn giấu anh ta gì không?”

Hạ Vũ Thiên lặng thinh hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Tổng Hy. “Thật ra khi xảy ra vụ nổ... Tiêu Linh đã không còn!”

Tổng Hy mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên, nghĩ một lúc, mắt từ từ đỏ hoe. “Cha nuôi?”

Hạ Vũ Thiên gạt.

Im lặng trong thoáng chốc, Tổng Hy đột nhiên mỉm cười một lúc, đoạn xoay người đi ra.

“Tổng Hy...” Tiêu Thụ vội cản liền bị Tổng Hy đẩy ra. “Đừng làm phiền tôi!” bỏ lại câu nói, anh ta giẫm chân bước đi.

Lâm Viễn nhăn cổ trông theo, lại ngoảnh mặt về phía Hạ Vũ Thiên. “Anh ta sao thế? Giống như chịu đả kích lớn?”

Hạ Vũ Thiên cúi xuống quan sát cái chân hầy còn đang chảy máu của Lâm Viễn. “Đúng là ngoài dự liệu... ai ngờ năm đó thật sự còn lưu lại chứng cứ.”

“Hả?” Lâm Viễn khó hiểu.

Hạ Vũ Thiên ngược mắt nhìn Lâm Viễn. “Xem chừng, có địa ngục thật.”

39. Chương 39: Thập Tử Nhất Sinh

Sau đó, Tổng Hy biến đầu mất, tới khi sắc trời nhá nhem tối, mặt trời sắp xuống núi vẫn chưa thấy anh trở về.

Lâm Viễn ngồi trong phòng Hạ Vũ Thiên nhìn anh ta dờ dẫm tựa trên giường nghĩ ngợi đầu đầu, bề ngoài có vẻ bình thường, nhưng dù gì lúc này tốt nhất không nên đi chọc anh ta. Chân đã được băng bó cẩn thận,

Lâm Viễn đi dép nhảy lên nhảy xuống, tới cửa thì gặp Tiêu Thụy gục đầu ngồi bên bờ hồ cách đó không xa, vẻ mặt cứ như mai là ngày tận thế.

Lâm Viễn thở dài, chán ngán lắc đầu, người kia còn đáng sợ hơn Hạ Vũ Thiên, thôi thì cứ ở yên đây, vậy là lại nhảy nhảy trở về. Ngồi trên sofa một lúc thấy bứt rứt anh liền đứng lên, thật buồn thối cả ruột. Hạ Vũ Thiên vẫn ngồi đơ ra ngây ngốc nghiên cứu trần nhà.

Lâm Viễn đến phải xin hàng, anh lấy laptop, nhảy loi choi tìm dây mạng trong phòng, nhưng xoay ngược xoay xuôi đến cả buổi cũng không thấy đầu dây mạng.

Cuối cùng, Lâm Viễn cực chẳng đã đành đi đến bên Hạ Vũ Thiên, chọc chọc tay anh ta. “Nè, quấy rầy chút.”

Hạ Vũ Thiên hoá ra vẫn còn sống, quay sang nhìn Lâm Viễn.

“Mạng.” Lâm Viễn cẩn trọng nói. “Có dây nối mạng không?”

Hạ Vũ Thiên thở dài. “Không có.”

“Há?” Lâm Viễn nhăn mũi. “Sao đến mạng cũng chẳng có?”

Hạ Vũ Thiên trừng mắt đáp, “Chỗ này là trên biển!”

Lâm Viễn lẩm bầm – sớm biết đã trừ ít hàng đến đây. Rồi khoát tay với Hạ Vũ Thiên, “Quên đi, anh cứ tiếp tục ngắm trần nhà, tôi đi coi tiểu thuyết trinh thám, may mà trước đây đã thủ sẵn hai quyển.”

“Đợi đã.” nghe Hạ Vũ Thiên kêu, Lâm Viễn bèn quay lại.

“Tổng Hy chắc đang ở bên bờ biển.” Hạ Vũ Thiên nói. “Từ đây đi về phía đông sẽ gặp một bãi đá, nơi đó có một đài ngắm cảnh, cảnh biển nhìn từ đây vô cùng nên thơ, còn có thể trông thấy thành phố ở bờ bên kia.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gật đầu, lục tìm sách trong túi.

“Ai cho cậu đọc sách?” Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Đã nói cho biết anh ta ở đâu, nghe mà còn không hiểu?”

Lâm Viễn cau có. “Chả hiểu.”

Hạ Vũ Thiên liếc xéo. “Đi tìm anh ta đi.”

“Để làm gì?” Lâm Viễn xì mặt. “Tôi sợ nhất là loại đàn ông ử dột thừa nước mắt. Người như anh ta ngộ nhờ nghĩ không thông quyết định nhảy ùm xuống biển, tôi cứu sao được?”

“Tôi đâu bảo cậu đi an ủi anh ta.” Hạ Vũ Thiên bình thản. “Tôi muốn cậu đi nói chuyện với anh ta.”

Lâm Viễn bối rối, “Nói gì?”

“Gì cũng được.” Hạ Vũ Thiên đáp. “Hiện giờ chỉ cần cậu có thể đi tâm sự với anh ta là quá tốt rồi.”

Lâm Viễn nhăn nhó. “Vẫn là sai tôi đi an ủi anh ta chứ gì? Tôi không đi... tôi đâu quen làm mấy việc đó.”

Hạ Vũ Thiên khẽ thở ra. “Chiếc vòng kia là vào ngày sinh nhật của Tiêu Linh, Tổng Hy đã tặng cô ấy. A Linh trước khi mất vẫn thường đeo, sau cô ấy bị ám hại trên hòn đảo này, cũng chẳng rõ có phải ý trời không, nó rơi trên đảo, rồi bị cậu giẫm phải.”

“Chiếc vòng kia không phải anh cố ý sắp xếp?” Lâm Viễn mù mờ hỏi.

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Cậu cho tôi là thần thánh sao? Đảo lớn như vậy tôi nào biết hai người sẽ đi đâu? Chôn ốc biển ở đó rồi để cậu đập trúng phóc? Tôi còn làm xã hội đen làm gì? Đi làm tiên tri cho rồi.”

“Hạ Vũ Thiên, anh thật sự có khiếu hài hước nha.” Lâm Viễn chớp chớp mắt.

“Đừng có lảm nhảm nữa, mau đi đi.” Hạ Vũ Thiên trợn mắt với Lâm Viễn.

“Tôi biết nói cái gì?” Lâm Viễn hơi khó xử – chuyện của anh em các người tôi hiểu được mấy hồi?

“Đi hay không?” Hạ Vũ Thiên bắt đầu giở giọng uy hiếp, thấy Lâm Viễn ngó mình bèn nói, “Cậu đi, tôi sẽ cho cậu biết dây mạng ở đâu.”

Lâm Viễn lườm Hạ Vũ Thiên, khoé miệng nhếch lên. “Ha, anh ta mà đâm đầu xuống biển thật, tôi chỉ có thể biết giữ mình thôi á!” dứt lời xoay người nhảy nháy mắt dạn.

Hạ Vũ Thiên chợt gọi, “Lâm Viễn.”

“Hử?” Lâm Viễn ngoảnh lại.

“Chốc nữa về tôi sẽ cho cậu một thứ.” Hạ Vũ Thiên khẽ nói.

Lâm Viễn ngẩn người, gian xảo giương khoé môi. “Gì đó?”

“Lát mới cho cậu biết.” Hạ Vũ Thiên cười yếu ớt.

Lâm Viễn nghe xong khắp khởi mừng thầm, nhảy tưng tưng đi tìm Tống Hy.

Vừa ra cửa thấy Tiêu Thụy chuẩn bị trở vào, hai người liếc nhau một cái, Tiêu Thụy hơi cong khoé miệng lên. Lâm Viễn quan sát kỹ mới phát hiện mắt Tiêu Thụy hoe hoe đỏ, anh chau mày bảo, “Anh đừng đau lòng quá...”

Tiêu Thụy ngẩng đầu trừng Lâm Viễn. “Cậu thì biết cái gì, ngốc.” nói xong xoay người vào nhà, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Lâm Viễn nghiêng răng kèn kẹt – tôi đã chọc ai ghẹo ai cái gì hử?!

Nhảy về hướng đông, nhảy mãi cuối cùng Lâm Viễn mới thấy phía trước có một bãi đá, anh dừng lại thở hổn hển một lúc. Hạ Vũ Thiên anh chơi đùa tôi, sớm nói xa thế này tôi đã tìm xe để đi rồi!

Thở gấp ngược lên, nơi đài ngắm cảnh trên bãi đá xa xa quả có một người đang ngồi. Anh nhảy về phía trước, rướn cổ ngó nghiêng, nhún vai, không sai – là Tống Hy.

Vịn vào lan can di chuyển, Lâm Viễn ráng sức nhảy lên đài ngắm cảnh. Tống Hy đang ngơ ngác ngồi cạnh lan can, nghiêng mình ngắm biển cả, dáng vẻ đượm buồn nhang nhác Lương Triều Vỹ. Lâm Viễn tới bên anh. Tống Hy ngồi ngược ánh chiều tà, bóng mờ vương trên người anh loang lổ tạo thành một mảng tím ảm đạm.

Lâm Viễn cười cười, thưởng thức cảnh biển chiều xa, hải âu sải cánh bay ngang mặt nước, tự do tự tại.

Tống Hy ngẩng lên nhìn Lâm Viễn ngồi xuống bên mình.

“Sao cậu biết tôi ở đây?” Tống Hy hỏi.

“Ừm...” Lâm Viễn xoa xoa cằm. “Tôi định nói đã lượn quanh đảo một vòng mới tìm thấy anh nhưng sợ anh không tin.”

Tống Hy cười khẽ, Lâm Viễn nhếch môi. “Hạ Vũ Thiên nói cho tôi biết.”

Tống Hy gật đầu. “Khỏi cần lo, tôi không sao.”

“Ồ.” Lâm Viễn nói. “Không có việc gì là tốt rồi, nghĩ thoáng một chút.”

Tống Hy cầm chiếc vòng cổ màu bạc trong tay, giơ lên trước mặt lắc qua lắc lại. “Thực ra tôi đã sớm hoài nghi, Tiêu Linh do cha nuôi giết.”

“Vì sao?” Lâm Viễn khó hiểu.

“Sự tồn tại của Tiêu Linh ngáng đường tôi và Hạ Vũ Thiên.” Tống Hy trầm giọng.

“Chỉ thế thôi? Ông lão kia đúng là hồ đồ mất rồi.” Lâm Viễn cau mày.

Tống Hy bật cười. “Khi ấy tôi và Vũ Thiên bắt đầu lục đục vì Tiêu Linh, hơn nữa không ai chấp nhận bỏ nhà đi lang bạt, thậm chí đi báo thù... nên Tiêu Linh dần trở thành cái gai trong mắt cha nuôi. Ông ta từng rất yêu thương Tiêu Linh.”

Lâm Viễn thở dài. “Lý do này là ai nói cho anh?”

“Cha nuôi.” Tống Hy hạ giọng.

“Này, anh với Hạ Vũ Thiên thật sự do cha anh một tay nuôi nấng?” Lâm Viễn hỏi. “Tôi cảm thấy tính cách hai người khác xa nhau.”

Tống Hy ngây người. “Sao?”

“Anh làm việc theo cảm tính, còn anh ta làm việc theo lý tính, anh đối với người khác một mực tin tưởng rồi sau sẽ tìm bằng chứng chứng minh đối phương không đáng tin để phán đoán người kia không đáng tin. Còn Hạ Vũ Thiên lại áp dụng nguyên tắc không thể tin bất cứ ai, rồi sau đó mới đi tìm bằng chứng có thể tin. Ai dà, tôi cũng không biết tôi đang nói gì, dù sao ý tôi là thế đó.”

“Phụt...”

Trong phòng của mình, Hạ Vũ Thiên thông qua di động chế độ rảnh tay, nghe lén Lâm Viễn từ thiết bị gắn trên vòng tay. Tiêu Thụ ngồi bên nghe Lâm Viễn nói liên vổ đùi tanh tách. “Thằng nhóc này hay thật!”

Hạ Vũ Thiên thở dài lắc đầu, tiếp tục đóng tai.

“Ê.” Tiêu Thụ hỏi Hạ Vũ Thiên. “Anh cài máy nghe trộm vào vòng tay của cậu ta, cậu ta có biết không?”

Hạ Vũ Thiên ngẫm nghĩ. “Lẽ ra thì không, nhưng với trí thông minh của Lâm Viễn, rốt cuộc cậu ta có biết hay không, tôi cũng không rõ.”

“Hừ, anh đánh giá cậu ta cao quá ha.” Tiêu Thụ cười. “Nếu cứ như thế, có thể nào cha nuôi sẽ cho rằng Lâm Viễn sẽ ngăn chân anh, rồi cũng xử cậu ta?”

Hạ Vũ Thiên lạnh lùng nhìn Tiêu Thụ một lát, đoạn trả lời, “Cha nuôi giết A Linh vốn không phải vì lý do đó. Cậu chắc rõ hơn tôi.”

Tiêu Thụ hừ mũi một tiếng. “Nếu không phải anh muốn có số liệu chết tiệt kia, tôi đã sớm thịt lão già đó.”

Hạ Vũ Thiên thoáng nhú mày. “Số liệu đó đối với chúng ta rất hữu dụng, nhất định phải nắm được, nếu ông ta chết trước khi chúng ta có nó, đối với chúng ta trăm hại không chút lợi!”

“Anh khẳng định Tống Hy cũng hiểu?” Tiêu Thụ hỏi.

“Anh ta hẳn phải hiểu.” Hạ Vũ Thiên gật gật. “Tống Hy trước sau là quân Át chủ bài của ông ta, chỉ cần không cho anh ta biết lý do thực chất vì sao A Linh bị giết, anh ta chắc chắn sẽ mãi mãi nghe lời ông ta... Nhưng nếu anh ta đã biết, hơn nữa hiểu rõ ngọn nguồn nguyên nhân năm đó ông ta hại chết Tiêu Linh, Tống Hy sẽ không giúp ông ta nữa.”

“Từ bao giờ anh có chủ ý này?” Tiêu Thụ bất ngờ hỏi. “Là khi ba anh qua đời?”

Hạ Vũ Thiên cười nhạt. “Ngày ấy khi tôi hay tin ba qua đời, cảm thấy thật đột ngột, thời điểm ông ấy qua đời đối với tôi mà nói là rất bất lợi.”

“Ba anh qua đời, anh chỉ lo đến cục diện à?” Tiêu Thụ cười lạnh. “Thực tế cha nuôi không phải hiểu rõ Tống Hy nhất mà là anh, vì anh lấy ông ta làm mục tiêu phấn đấu, hoàn toàn vô cảm!”

Nụ cười khinh khỉnh xuất hiện trên khuôn mặt Hạ Vũ Thiên. “Người nhà Hạ gia bọn tôi không cần huấn luyện, trong mạch máu đều sẵn băng đá, trời sinh tôi vô cảm.”

Tiêu Thụ gật đầu. “Sau đó?”

“Thoạt tiên tôi thấy ba có thể để lại di ngôn cho tên bác sĩ đã mổ ỉnh nên mới đi tìm kẻ đó, ai ngờ Lâm Viễn thông minh hơn so với tôi tưởng tượng, tôi lại để cậu ta chuồn mất. Về sau, khi A Thường đưa ảnh Lâm Viễn cho tôi xem, tôi nghĩ kế hoạch này nên đến lúc bắt đầu, hơn nữa lại trùng hợp như vậy, cậu ta còn theo Lý Cố đến tận cửa, tất cả không phải do tôi bày ra mà là ông trời có mắt.”

Tiêu Thụ tỏ ra đồng tình, “Theo lời anh nói, Lâm Viễn thật sự vô tội.”

Hạ Vũ Thiên hơi cau mày. “Cậu ta là quân cờ quan trọng đủ khả năng bảo toàn mạng sống cho chúng ta, giúp chúng ta lật ngược thế cờ. Tôi sẽ không tùy tiện bỏ qua, cho tới bây giờ, cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rất tốt.”

Tiêu Thụy nhún vai. “Nhưng nếu dựa theo kế hoạch của anh, cơ hội sống sót đến phút cuối của Lâm Viễn cũng lắm chỉ có một phần mười. Anh thật sự nỗ lực sao?”

...

“Không hề gì.” thật lâu sau, Hạ Vũ Thiên đưa mắt lên nhìn trần nhà, thản nhiên nói. “A Linh đã chết rồi, tôi vẫn còn đây đó thôi, người của Hạ gia vốn dĩ lãnh cảm, tôi chưa bao giờ thiếu người tình cả.”

Tiêu Thụy quan sát Hạ Vũ Thiên, lắc đầu cười. “Hạ Vũ Thiên, anh thực sự không đau lòng? Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu đó, nhưng coi đáng vẻ lại như là đau lòng muốn chết.”

Hạ Vũ Thiên chau mày, lạnh lùng lườm Tiêu Thụy.

“Đừng tự lừa dối bản thân nữa.” Tiêu Thụy vỗ vai Hạ Vũ Thiên. “Anh hiện tại lúc nào cũng chọc cậu ta, vì muốn trước khi chết cậu ta có thể sống vui vẻ một chút hay chỉ đơn giản vì muốn cậu ta cười?”

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt, không đáp.

...

Trên đài ngắm cảnh bên bờ biển, Lâm Viễn ngồi giữa gió biển rì rào, Tống Hy nhướn mày bảo anh, “Lâm Viễn, tôi muốn nói cho cậu biết một bí mật.”

Lâm Viễn không vội quay lại mà chăm chú ngắm mặt biển hồi lâu mới thoáng thở dài, xoay sang đối diện với Tống Hy, nhìn cái vòng tay, đoạn lên tiếng, “Anh nói đi.”

40. Chương 40: Một Núi Hai Hồ

Lâm Viễn kiên nhẫn vĩnh tai nghe Tống Hy sắp tiết lộ bí mật kinh thiên động địa nào đó. Tống Hy quan sát Lâm Viễn một hồi, hỏi, “Cậu muốn biết thật chứ?”

Ở đầu bên kia, Hạ Vũ Thiên đang nghe lén liên tục về đêm chiêu.

Lâm Viễn ngần ngại đáp, “Tuỳ anh, thích thì nói.”

Tống Hy hơi nhướn mày ngạc nhiên. “Lâm Viễn, cậu nghe rồi sẽ bị cuốn vào.”

Lâm Viễn bắt đầu dĩ thở dài, đặt khuỷu tay lên đầu gối chống cằm nói, “Tôi cũng chẳng ham nhưng có còn cách nào khác đâu, dù sao tôi chạy cũng không được, nếu nói ra có lợi cho anh thì anh cứ nói. Có thể trốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này được người nào hay người ấy, tôi không có thói quen kéo người chết chung với mình.”

Tống Hy sững sờ, lắc đầu mỉm cười.

“Chà.” phía bên này, Tiêu Thụy không khỏi tán thưởng gật gù, bảo Hạ Vũ Thiên, “Nhìn không ra nhóc này quả thật không đơn giản.”

Hạ Vũ Thiên mặt không biến sắc, sau một lúc thản nhiên nói, “Tôi luôn cho rằng Lâm Viễn là người có tư chất.”

“Hà?” Tiêu Thụy hoang mang. “Đến thế cơ à? Chẳng phải chỉ là cậu óc sên thông minh hơn người thôi sao?”

“Nếu cậu ta có một nửa bản lĩnh của cậu, nói không chừng có thể dễ dàng lấy mạng cậu.” Hạ Vũ Thiên khẽ nhếch mép, nhìn Tiêu Thụy.

“A.” Tiêu Thụy cười khẩy. “Anh xem tình nhân trong mắt hoá Tây Thi đó hả?”

Hạ Vũ Thiên châm điếu thuốc, lơ đãng nói, “Đừng quên, cậu ta đã từng thoát khỏi tay tôi.”

Tiêu Thụy im lặng, bên kia, tiếng cười của Tống Hy vừa dứt, ánh chừng anh đang lấy hơi, bắt đầu hé mở bí mật kia cho Lâm Viễn.

“Cha nuôi tôi có thân phận không đơn giản.” Tống Hy trầm giọng. “Năm đó, ông ta và ba của Hạ Vũ Thiên, cả ba của tôi nữa, đều là thành viên quan trọng trong một tổ chức ngầm.”

Lâm Viễn vuốt cằm, quả nhiên đúng là xã hội đen. Vậy mới bảo thời nay rồng sinh ba ba, phượng sinh rùa, con của con chuột bay đầy trời!

Tống Hy không thấy vẻ mặt bồn chồn của Lâm Viễn, kể tiếp, “Tổ chức đó rất nghiêm mật, phạm vi thế lực ngày một bành trướng, thành phần phức tạp, hầu như tất cả mọi người trong giới chúng tôi bây giờ đều có xuất thân từ nơi đó.”

“À...” Lâm Viễn hiểu ra. “Tổ chức kia là tổng hội, còn các anh bây giờ coi như là phân hội?”

“Ồ.” Tống Hy gật. “Cũng có thể nói như thế.”

“Sau thì sao? Hồi trước một mình một gang sơn không phải quá tốt rồi còn gì? Sao lại tan đàn xẻ nghé? Bị trấn áp hả?” Lâm Viễn cười hỏi.

“Nội bộ phân hoá.” Tống Hy thấp giọng. “Ba của tôi và Hạ Vũ Thiên bị đuổi giết thiếu chút nữa của nát nhà tan, là do lúc ấy bên trong có nội gián.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật. “Vậy sao...”

“Khi ấy dấy lên rất nhiều lời đồn thổi, thành viên lại chia bè kết phái, tranh quyền sống mái với nhau. Đến phút cuối thành ra phân năm xẻ bảy.”

Lâm Viễn gật, nghĩ nghĩ rồi thắc mắc, “Vậy nhóm các anh hiện đang giành giật cái gì?”

Tống Hy cười cười. “Lâm Viễn, cậu nhạy quá đó!”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày. “Mọi việc đều có nguyên do, ân oán chẳng qua chỉ là cái cớ, năm đó Dư Thương Hải khiến Lâm Bình Chi tan nhà nát cửa chung quy không phải vì “Tịch tà kiếm phổ” sao?”

“Ha.” Tiêu Thụy dựa vào ghế. “Thằng nhỏ đúng là khôn thấy ớn! Hạ Vũ Thiên, anh cứ để yên cho cậu ta sao? Đừng để ngày nào đó bị cậu ta chơi!”

Điều thuốc trên miệng Hạ Vũ Thiên đã cháy gần hết, anh giục đầu thuốc vào hộp, điềm tĩnh đáp, “Cậu ta muốn làm gì tôi thì còn non lắm. Tôi biết nhược điểm của cậu ta.”

“Hả?” Tiêu Thụy ghé lại gần, cảm thấy có hứng thú. “Nhược điểm gì chứ? Theo tôi cậu ta có cả đồng nhược điểm, một hộp chocolate là dất mũi ngon!”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu không nói, tựa như đang suy tính điều gì, một mặt lẳng lẳng lắng nghe bên kia.

“Thành viên của tổ chức này giờ đã phân tán khắp nơi, những kẻ âm thầm nắm giữ tài sản của tổ chức đều đã hoạt động độc lập.” Tống Hy nói. “Người bên ngoài phần lớn không biết họ từng dựa vào tổ chức để làm giàu, nói cách khác, bọn họ nắm giữ một phần nhưng đã thanh tẩy. Tôi biết tồn tại một danh sách ghi lại thông tin về tất cả thành viên của tổ chức ngày ấy, nếu có được danh sách kia, đồng nghĩa với có khả năng xoay chuyển trời đất.”

Lâm Viễn tỏ vẻ hiểu chuyện. “Còn nữa đúng không?”

Tống Hy đưa mắt nhìn Lâm Viễn. “Sao cậu biết còn chuyện khác?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái. “Thủ đoạn buộc người ta phải nghe lời mình không nhất định phải là cái danh sách ấy, các anh là xã hội đen, chẳng phải sở trường là bức người à? Bản danh sách chỉ là phương tiện, không phải yếu tố quyết định.”

Tống Hy khê nheo mày. “Lâm Viễn... nếu cậu sinh ra trong hoàn cảnh của chúng tôi, sẽ là một người cực kỳ đáng sợ.”

Lâm Viễn nhún vai. “Bởi anh luôn nghĩ chuyện phi logic như thế này nên mới khó thắng được Hạ Vũ Thiên.”

“A?” Tống Hy bật cười. “Vì sao?”

Lâm Viễn bấu môi. “Anh nghĩ xem, Zidane nếu sinh ra ở mảnh đất của trái bóng – Brazil, liệu có đá giỏi hơn so với ở Pháp không?”

Tổng Hy ngó người.

Lâm Viễn đổi tư thế, nhẹ nhàng xoa bóp cái chân không bị thương đã chống đỡ cả cơ thể, giúp máu lưu thông, nhỏ giọng than vãn, “Mới nhảy một chút mà đã tê cứng rồi.”

Tổng Hy đưa tay dịu dàng xoa chân cho Lâm Viễn, Lâm Viễn hấp tấp rút lại. “A... Tự tôi làm được.”

Tiêu Thụỵ nhảy bén chú ý tới Hạ Vũ Thiên hơi nhăn mày, ánh mắt vụt lạnh, hộp thuốc trong tay bị bóp méo đi một chút.

Tiêu Thụỵ thở dài – Hạ Vũ Thiên ơi là Hạ Vũ Thiên, anh xem như xong rồi.

“Tiếp đi chứ.” Lâm Viễn giục Tổng Hy, nơi này gió rõ to, thốc vào cổ lạnh cả người, anh mặc mỗi cái áo phong đi ra, biết thế đã mặc nhiều nhiều chút.

“Ngoài danh sách kia ra, tổ chức năm đó còn để lại một khoản không nhỏ ở một ngân hàng của Thụỵ Sĩ cùng vài ngân hàng rải khắp thế giới. Đó là của cải tích góp được từ việc buôn bán chế tạo vũ khí.” Tổng Hy hạ giọng.

Lâm Viễn nghe rồi đầu lại nhưng nhức, anh đưa tay bóp trán, bất lực thốt lên, “Đúng là quả không ngoa khi bảo chết vì tiền.”

“Từ xưa đến nay đều vậy.” Tổng Hy nói. “Chuyện này khỏi phải bàn.”

“Ừ.” Lâm Viễn đồng tình. “Rồi sao?”

Tổng Hy nhướn mắt nhìn Lâm Viễn. “Cậu cho tôi hôn một cái, tôi nói cho.”

“Hử?” Lâm Viễn nháy mắt – gì chứ?

“Tôi rất hối hận, ngay cả tay A Linh cũng chưa từng chạm qua.” Tổng Hy mỉm cười.

“Cô ấy không cho anh chạm vào cũng vì muốn tốt cho anh.” Lâm Viễn nói thẳng. “So với Hạ Vũ Thiên, cô ấy càng dành cho anh nhiều tình cảm hơn.”

Ánh mắt Tổng Hy càng trở nên mờ mịt. “Thì sao?”

“Ừm.” Lâm Viễn thở cái sượt ngao ngán. “Chính là vậy, một số người cảm thấy tình cảm có là đoá hoa ngày hạ, thoáng chốc rực rỡ, thoáng chốc lụi tàn cũng không sao; số khác lại nghĩ tình cảm phải như sóng dài đổ về biển khơi, là ngàn năm bất biến.”

“Vậy còn cậu?” Tổng Hy hỏi. “Cậu cảm thấy là loại nào?”

“Làm sông không được thì làm một đoá hoa vừa chớm nở ngoảnh đi ngoảnh lại đã rụng đánh bộp một cái cũng còn tốt chán.” Lâm Viễn thản nhiên nói. “Dầu gì có kỷ niệm vẫn hơn, ai bảo anh năm ấy không dám tiến tới thổ lộ, theo đuổi cô ấy?”

Tổng Hy ngạc nhiên.

“Thử nghĩ coi, tôi đây không có chút tình cảm với anh nên chẳng có gan dùng cách Tiêu Linh đã chọn, thà tổn thương Hạ Vũ Thiên, để Hạ Vũ Thiên chịu thiệt cũng không để anh lãng phí thời gian. Mặt khác, Tiêu Linh cùng Hạ Vũ Thiên vốn chẳng thù oán, anh ta lại còn là người cô ấy nuôi lớn, tại sao cô ấy lại muốn đem anh ta ra làm bình phong? Dựa vào lời nói và việc làm của các anh, có thể thấy Tiêu Linh là người thực tế và hiểu chuyện, cô ấy không phải không rõ mình đang làm gì, do đó nguyên nhân cũng chỉ có một.” Lâm Viễn không khỏi tiếc nuối nói. “Hai người gặp nhau không đúng lúc, đã bỏ lỡ mất cơ hội.”

Mắt Tổng Hy cay cay, Lâm Viễn cười trừ. “Có vẻ mặt này thì không sao rồi.”

Tổng Hy nhìn anh. “Nhiều năm trôi qua chưa ngày nào tôi đau lòng như hôm nay, cậu còn nói thế là không sao?”

“Ồ.” Lâm Viễn cười. “Cái này na ná chuyện siêu nhân Điện Quang đánh tiểu quái thú.”

Tống Hy ngẩn người mờ mịt nhìn Lâm Viễn.

“Này nhé, nếu siêu nhân Điện Quang phát hiện có một con tiểu quái thú rồi đuổi đánh nó, nó lại giỏi lủi, kể cả siêu nhân Điện Quang bắt nó nhiều lần nó vẫn thoát được. Sau N lần, siêu nhân Điện Quang đột nhiên biết tin con tiểu quái thú chết.” Lâm Viễn thở dài. “Vậy anh nói xem không phải siêu nhân Điện Quang sẽ đau khổ lắm sao? Anh ta đến chết vẫn bần khoản con tiểu quái thú kia rốt cuộc lợi hại hay không? Vì sao mình không thể bắt nó?”

Tống Hy hơi chán chừ rồi gật đầu.

Bên kia, Tiêu Thuỵ ôm bụng ngồi trên ghế cười lăn lộn, Hạ Vũ Thiên hút thuốc, nghĩ, “Thằng nhóc này bắt đầu gây chuyện.”

“Đến một ngày, anh ta xem được một đoạn phim.” Lâm Viễn nói. “Đoạn phim ghi lại cảnh tiểu quái thú cùng quái thú khác so chiêu, từ đoạn phim có thể đoán được năng lực của nó, anh nói coi, tiểu quái thú cực kỳ cực kỳ lợi hại hay rất rất vụng về?”

Tống Hy lắc đầu. “Đoán sao được?”

“Thật là,” Lâm Viễn vẽ mặt cao thâm phán, “Tiểu quái thú lợi hại hay không đối với siêu nhân Điện Quang đã vô nghĩa, anh ta chỉ muốn một cái kết mà thôi.”

“Kết?” Tống Hy nhìn Lâm Viễn không dời mắt.

“Nếu tiểu quái thú vô cùng lợi hại, lợi hại hơn mình nhiều, như vậy siêu nhân Điện Quang sẽ nhớ kỹ nó là một con thần thú, là mục tiêu kế tiếp cần vượt qua.” Lâm Viễn cười. “Nhưng nếu chỉ là nhãi nhép thì sau một thời gian anh ta sẽ quên nó, đơn giản chỉ coi như một con tiểu quái thú từng tồn tại trong cuộc đời mình, cùng với hàng ngàn hàng vạn con tiểu quái thú khác.”

Tống Hy vẫn lắng nghe Lâm Viễn.

“Tiêu Linh thực sự có tình cảm với anh không, hơn hết anh chỉ muốn biết kết quả mà thôi.” Lâm Viễn cười. “Nếu cô ấy yêu anh, vậy hình ảnh của cô ấy sẽ mãi nằm sâu trong ký ức của anh, là đoạn ký ức đẹp đẽ khi anh về già, là nỗi tiếc nuối khôn nguôi của cuộc đời, nhưng dấu thế nào, cô ấy cũng đã là quá khứ. Còn nếu cô ấy không yêu anh, vậy thì anh có thể quên cô ấy đi.”

Sắc mặt Tống Hy thấp thoáng nét buồn.

“Anh nghĩ đi, trên thế giới này người không yêu anh nhiều gấp vạn lần người yêu anh.” Lâm Viễn mỉm cười. “Giả dụ cứ tính mỗi tế bào của anh nhớ được một người thì anh cũng đâu thể nhớ được toàn bộ. Không tin anh cứ thử đi trên đường một vòng, gặp một trăm người, hãy giữ bọn họ lại hỏi xem có yêu anh không. Một trăm người thì chắc cũng tầm chín mươi chín người sẽ nghĩ anh ầm ầm, không để ý đến anh hoặc sẽ nói thẳng vào mặt anh, bọn họ với anh không thân cũng chẳng quen, vì cớ gì phải yêu anh?”

Mặt Tống Hy sáng hẳn lên.

“Anh nhớ thương Tiêu Linh như thế, vì cô ấy làm anh mơ hồ, anh không biết cô ấy có yêu anh không, anh phân vân giữa việc lưu giữ cô ấy trong tim với việc quên cô ấy, điều này cho thấy anh đã quá mệt mỏi, anh muốn quên người này...” Lâm Viễn nói. “Anh, Hạ Vũ Thiên, và cả Tiêu Thuỵ nữa đều thương nhớ Tiêu Linh, nhưng mỗi người lại có cách riêng của mình. Tiêu Thuỵ chọn cách niêm phong cất vào sâu trong tim, vì đó là người chị không thể thay thế được, anh ta không đau khổ vì nhớ đến lại thấy khổ sở. Hạ Vũ Thiên lựa chọn quên lãng, vì anh ta đã từng yêu người kia mà người kia không thể đáp lại, hơn nữa còn chẳng do dự khiến anh ta bị tổn thương, anh ta không thấy buồn bã vì nhớ đến lại càng thêm bi ai. Còn anh, thì ngập ngừng không biết phải làm sao, nên mỗi lần dính đến Tiêu Linh là lại thành nửa tỉnh nửa mê như thế này.”

Lâm Viễn vươn đầu ngón tay cạy chỗ miệng vết thương ngựa ngựa, cười hì hì. “Quên đi Tống Hy, coi như anh chịu thiệt một chút, tự trách mình năm đó không có nổi dũng khí mà lỡ làng một mối nhân duyên tốt đẹp, anh có thể hoặc nhớ mãi không quên người kia, hoặc là ung dung một chút, như Hạ Vũ Thiên, quên đi người chị mình từng thầm mến. Hồi ức thuở ngây dại, ai mà chẳng có, tôi năm đó còn thầm mến cô giáo của mình cơ. Đừng nghĩ Tiêu Linh đã qua đời, coi như cô ấy đã lập gia đình đi, dù sao cô ấy còn sống cũng

không dành cho anh. Sau khi mẹ tôi qua đời, tôi đã không còn hao tổn tâm trí vì thứ gọi là tình cảm gì đó nữa rồi.”

“Vì sao?”

“Ừm, loại tình cảm này khi còn tồn tại thì rất đẹp nhưng khi mất đi lại đau thí mỗ.” Lâm Viễn lắc đầu. “So với phút giây huy hoàng ngắn ngủi, làm dòng sông nhỏ bình thản chảy theo tháng năm vẫn tốt hơn nhỉ?”

“Ừ.” Tống Hy trầm mặc rất lâu rồi gật gật đầu, thấp giọng, “Số liệu kia cùng tư liệu liên quan về tài khoản ngân hàng nằm trong cây gậy của cha nuôi.”

Tiêu Thuy vỗ tay đánh bốp một cái, vừa quay sang Hạ Vũ Thiên liền thấy anh đang ngơ ngác nhìn trân trân cái di động.

Lúc này đầu dây bên kia truyền đến giọng hét.

“Á...” Lâm Viễn kêu lên sợ hãi, nhướn mắt nhìn Tống Hy đột ngột nhào tới. Anh ta mắc chứng gì thế?

“Lâm Viễn.” Tống Hy trong mắt đầy phấn khích, nghiêm chỉnh nói, “Tôi thích cậu.”

Khi Lâm Viễn đang ngẩn người, chớp mắt mấy cái thì Tống Hy đã lại gần hôn lên khoé môi anh. “Bỏ Hạ Vũ Thiên đi, tôi sẽ bảo vệ cậu! Tôi mạnh hơn cậu ta, tôi sẽ không để cậu chịu khổ.”

Lâm Viễn sầm soi Tống Hy, cười cười, lắc lắc ngón tay. “Hai người đều không thể.”

“Tại sao?” Tống Hy không phục.

“Vì, hai người đều là siêu nhân Điện Quang, còn tôi là tiểu quái thú.” Lâm Viễn thần nhiên. “Siêu nhân Điện Quang yêu tiểu quái thú nhưng tiểu quái thú sẽ không yêu siêu nhân Điện Quang.”

Tống Hy khẽ nhú mày. “Lý do?”

“Bởi nhất định sẽ thành bị kịch.” Lâm Viễn cau miệng. “Người cũng như động vật – sói yêu thỏ, con sói này dù mạnh đến đâu cũng không dễ dàng được cái con sói khác buông tha, thỏ yêu sói, nó sẽ thành đối tượng truy đuổi của đàn sói. Tình yêu khác giống loài sẽ chẳng bao giờ nên chuyện. Trừ phi...”

“Trừ phi?” Tống Hy hỏi.

“Trừ phi, hai người đều cùng sinh tồn trên đỉnh một chuỗi thức ăn, nếu không... chắc chắn sẽ chia lìa.”

Tống Hy im lặng nghe rồi bất giác nở nụ cười. “Lâm Viễn, cậu đã quên một việc.”

“Hả?” Lâm Viễn khó hiểu nhìn Tống Hy.

“Nếu thỏ yêu thỏ, ắt sẽ không thành vấn đề!”

Lâm Viễn sững sốt.

Tống Hy cười. “Tôi vì yêu, đồng ý chấp nhận vứt bỏ thân phận sói để thành thỏ, tôi tin vào sức mạnh của tình yêu. Nhưng Hạ Vũ Thiên không như vậy, cậu ta yêu thỏ nhưng lại muốn thoát khỏi đàn sói trở thành vua sư tử, cho nên...”

Vừa nói Tống Hy vừa nhẹ nắm cầm Lâm Viễn. “Cho nên, chú thỏ tinh ranh, tôi sẽ thay thế cậu ta, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không làm siêu nhân Điện Quang nữa, tôi với cậu cùng nhau làm tiểu quái thú.”

Lâm Viễn bất đắc dĩ nhìn Tống Hy. “Anh đúng là vừa ngốc vừa khờ.”

Tống Hy nghiêm túc. “Đùa với cậu thôi. Tôi đã từng vượt khỏi tay một lần, bây giờ sao có thể để mất đi lần nữa, nếu không thể cùng nhau làm thỏ thì cùng làm sư tử đi!”

...

Tiêu Thuy thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên hơi xám xịt liền thức thời rời khỏi phòng đóng cửa lại. Cửa vừa đóng trong chớp mắt, bỗng nhiên nghe “ầm” một tiếng – cái bàn ở đầu giường bị Hạ Vũ Thiên đập một phát rơi xuống đất.

41. Chương 41: Chỉ Chọn Một

Mặt trời nấp sau rặng núi, màu trời dần chuyển sang gam trầm, gió biển trở mạnh, tưởng chừng như mưa sắp sửa trút.

Tổng Hy khẳng khái đòi công Lâm Viễn trên lưng, rồi dài ngẩng cảnh trở về.

Ghé vào lưng Tổng Hy, Lâm Viễn hơi mất tự nhiên, một tay chống cằm nghĩ, Tổng Hy gầy hơn Hạ Vũ Thiên một chút, ngẫm lại tính cách của người này thật sự khiến người ta phải lo lắng.

“Này, anh không cần phải công đâu, tôi có thể nhảy về, anh không thấy nặng sao?”

“Cậu không nặng.” Tổng Hy cười.

Lâm Viễn bất chợt hỏi, “Tổng Hy, anh có còn nơi nào khác để đi không?”

“Hả?” Tổng Hy nhìn Lâm Viễn khó hiểu. “Gì cơ?”

“A, không phải thế, ý tôi là anh có tiền không? Có đủ để tìm một căn nhà ở nơi nào đó hay ra nước ngoài rồi kiếm sống?” Lâm Viễn hỏi.

“Đủ chứ.” Tổng Hy chợt ngộ ra liền trả lời. “Sao? Muốn bỏ trốn theo tôi? Khỏi cần làm gì cả, tôi có thể nuôi cậu cả đời.”

“Thôi.” Lâm Viễn khoát tay. “Anh đi trước đi.”

“Tôi?” Tổng Hy thoáng giật mình quay đầu lại đối mặt với Lâm Viễn.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu. “Tôi gì phải ngồi bó gối ở nơi thị phi này... Chuyện Tiêu Linh dù sao anh ít nhiều cũng đã thông suốt, anh nên lánh đến nơi khác một khoảng thời gian.”

“Cậu lo cho tôi?” Tổng Hy cười cười. “Yên tâm, Hạ Vũ Thiên sẽ không làm gì tôi, tôi cũng có thể ứng phó với cha nuôi, đừng coi thường khả năng của tôi.”

“Biết anh lợi hại rồi.” Lâm Viễn nhướn mày. “Trông anh đối phó với đám sát thủ kia là biết, nhưng với tính cách của anh mà đấu đá với nhóm người đó thực chẳng đáng. Nên biết quý trọng thời gian để làm những chuyện có ý nghĩa.”

Tổng Hy trầm tư trong thoáng chốc. “Tôi muốn mang cậu cùng đi.”

“Tôi? Anh vớt hy vọng đó đi.” Lâm Viễn nói thẳng. “Tôi không đồng tính luyến ái, sau khi mọi chuyện được giải quyết tôi còn phải về nhà cưới vợ sinh một cô con gái rượu nữa.”

Tổng Hy cười cười giương mắt. “Còn Hạ Vũ Thiên? Cậu có thích cậu ta không?”

Lâm Viễn nháy nháy mắt, nghiêm túc nói với Tổng Hy, “Tổng Hy, chỉ có biến thái thích bị hành hạ mới thấy thích Hạ Vũ Thiên!”

Tổng Hy bật cười, Hạ Vũ Thiên ở đầu dây bên kia vẫn cứng đầu chăm chú nghe, sắc mặt càng ngày càng u ám.

Lại nghe tiếng Lâm Viễn cười hềnh hếch. “Tôi nói cho anh biết một bí mật nha, Hạ Vũ Thiên không lên được.”

“Thật?” Tổng Hy giật mình. “Thực sự bị thương?”

“Đúng thế đó.” Lâm Viễn gật lia lịa. “Nên anh đừng chấp nhặt với anh ta làm gì, anh ta đã hỏng như vậy là do đời anh ta đã không còn gì để đeo đuổi, sau cứ thế mà sa ngã.”

Tổng Hy ngoác miệng, sau một lúc mới bật cười lắc đầu. “Nếu Hạ Vũ Thiên mà nghe thấy, đảm bảo mũi sẽ vẹo([20]).”

Lâm Viễn cười vang.

Bên kia, Hạ Vũ Thiên vô thức sờ mũi của mình... hình như hơi vẹo thì phải.

Tổng Hy công Lâm Viễn chậm rãi đi về phòng của Hạ Vũ Thiên, thấy Tiêu Thụ đang ngồi thẩn thờ ở sô pha trước cửa. Bất gặp Tổng Hy công Lâm Viễn trở về bèn bảo, “Hai người về rồi à? Đi ăn cơm thôi!”

“Tốt quá, đúng lúc tôi đang đói.” Lâm Viễn nói.

“Ai.” Tiêu Thụ chặn anh lại, nhét anh vào phòng Hạ Vũ Thiên. “Đồ ăn của cậu ở trong!” rồi đóng cửa lại.

Tổng Hy đang định theo sau thì bị Tiêu Thụ ngăn, “Anh vào làm gì? Anh cũng có ý với thằng nhóc kia? Cậu ta có cái gì tốt?”

Tổng Hy bắt đầu dĩ. “Cậu ấy cứ như vậy đi vào...”

“Anh sợ cái gì?” Tiêu Thụ trợn mắt. “Hạ Vũ Thiên cứng nệm cậu ta thế còn nỡ hại cậu ta chắc?”

Tổng Hy ngẩn người, không nói gì.

“Đi, đi ăn cơm!” Tiêu Thụ ra sức lôi xềnh xệch Tổng Hy, Tổng Hy chẳng còn cách nào khác, đành mặc Tiêu Thụ.

Đợi hai người bên ngoài đã đi khuất, Lâm Viễn mới nhảy vào phòng. Hạ Vũ Thiên đang ngồi trên sô pha, không tiếp tục ngồi trên giường giả chết nữa. Cái bàn vốn ở trên giường giờ nằm lằn lổn trên mặt đất cùng một đồng hồ đồng, chần nệm rồi tung. Hạ Vũ Thiên ngồi hút thuốc bên giường, vẻ mặt xem chừng không tốt lắm.

Lâm Viễn rất muốn hỏi Hạ Vũ Thiên, “Sao thế? Bị tấn công?” nhưng vẫn cảm thấy hành động này đúng là chọc vào tổ kiến lửa, chẳng sáng suốt chút nào, bèn ngoan ngoãn lặng im ngồi xuống sô pha. Đồ ăn đã được bày sẵn trên bàn, Lâm Viễn mở cái chụp kim loại ra, cười hí mắt sung sướng – hôm nay có cơm cà ri và mấy món ngon lành khác, súp lơ xanh, cánh gà, toàn món anh thích.

Không để ý tới khuôn mặt nặng như chì của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn thản nhiên cầm quét một trận. Giữa chừng, chợt thấy bất an, anh ngẩng lên thì phát hiện Hạ Vũ Thiên đang tia mình.

Lâm Viễn đánh mắt mấy cái với anh ta, khoé miệng Hạ Vũ Thiên động động.

“Không sợ tôi bỏ thuốc độc vào đồ ăn?”

Lâm Viễn cả kinh, thìa rơi cái tạch vào trong bát canh, Hạ Vũ Thiên hài lòng gật đầu. “Cứ ăn tiếp đi, không có đầu.”

Lâm Viễn vẻ mặt buồn rười rượi chén nốt – xong rồi, xong rồi, bị Hạ Vũ Thiên thù rồi!

Cơm nước no nê, quần gia bước vào đưa một phần tráng miệng cho Lâm Viễn, đang lo ngay ngáy anh ngay tức khắc như được rẽ mây thấy ánh mặt trời, nhận phần kem vanilla, cười xu nịnh cảm ơn.

Khi quay đầu lại, Hạ Vũ Thiên không biết từ lúc nào đã ngồi sát rạt anh, trầm giọng hỏi, “Hương vanilla, hương chocolate, hương dâu tây, cậu thích hương nào?”

Lâm Viễn hoảng hốt mở to mắt. “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên? Anh mà cũng có ngày để ý đến chuyện này?”

“Tôi hỏi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Thành thật trả lời.”

“Hừm, tôi ghét dâu tây nhất, ngọt khé cổ, nhưng dâu tây lại giàu vitamin; chocolate à, tôi không thích ngọt hay đắng quá; vanilla thì được, hương thoang thoảng không quá ngọt cũng không quá nồng.” Lâm Viễn vừa ăn kem vừa nói. “Tốt nhất là kem hương vanilla thêm quả dâu tây, sau đó dùng chút chocolate để trang trí.”

Hạ Vũ Thiên lặng lẽ nghe hết câu mới lên tiếng, “Ý cậu là thích không có mùi vị gì?”

“Ai nói thoang thoảng là không có hương vị?” Lâm Viễn đưa mắt sang Hạ Vũ Thiên. “Đôi khi càng thanh đạm lại càng có vị!”

Hạ Vũ Thiên nghe xong gật khế. “Nên Tổng Hy rất hợp với cậu?”

Lâm Viễn nhìn chòng chọc Hạ Vũ Thiên một chốc rồi phì cười. “Hạ Vũ Thiên, mũi anh vẹo kìa!”

Hạ Vũ Thiên sững sốt, mặt ửng hồng, Lâm Viễn cười hắc hắc, “Tổng Hy là dâu tây, quá nặng tình cảm, tôi sợ chịu không nổi, sợ sẽ phụ anh ta. Anh là chocolate đen, chỉ có người sành ăn mới thưởng thức nổi.”

Nét mặt Hạ Vũ Thiên có chút phức tạp, anh nhìn Lâm Viễn, tay nhẹ nhàng hẩy cằm Lâm Viễn, hỏi, “Dâu tây cùng chocolate đen nhất định chỉ được chọn một, cậu chọn loại nào?”

Lâm Viễn thoáng cau mày. “Tôi chẳng chọn cái nào cả.”

“Cậu biết không thể làm như vậy.” Hạ Vũ Thiên hạ giọng.

Lâm Viễn quay đi nơi khác, có vẻ không muốn chọn, Hạ Vũ Thiên nắm cằm anh xoay mạnh lại. “Nếu tôi muốn cậu phải chọn thì sao?”

Lâm Viễn giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Hạ Vũ Thiên, đáng giận! Đừng tưởng thấy tôi hiền lành mà được nước lấn tới!”

“Cậu sẽ chọn tôi đúng không?” Hạ Vũ Thiên thì thầm. “Tôi biết mà.”

Lâm Viễn không đáp, hai mắt chú ý tới cái vòng ốc bằng kim loại trên ngực, ban nãy Tổng Hy đã bắt anh đeo thứ này trên cổ, bỗng... trong đầu Lâm Viễn nảy ra một ý nghĩ xấu xa.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn ngẩng đầu quan sát mình tỉ mỉ, gần từng tiếng nói, “Tôi hiểu vì sao Tiêu Linh phải làm bộ yêu anh để đẩy Tổng Hy ra xa.”

Hạ Vũ Thiên hơi ngạc nhiên, hai hàng lông mày nhú lại, anh nhìn Lâm Viễn chằm chằm.

Khoé miệng Lâm Viễn nhếch lên cười cười. “Không phải vì cô ấy quá yêu Tổng Hy... Nói huych toẹt thì, kỳ thật cô ấy chẳng yêu ai trong hai người, nhưng nếu giả yêu Tổng Hy, cô ấy sẽ có cảm giác day dứt, nhưng giả yêu anh thì sẽ không, còn nghĩ bụng anh đáng bị như vậy!”

Vừa dứt lời, sắc mặt Hạ Vũ Thiên hoàn toàn đen kịt, Lâm Viễn vội nhảy lên muốn chạy nhưng đã bị Hạ Vũ Thiên tóm lấy, quăng thẳng lên giường.

“Anh làm gì đó hả?” Lâm Viễn trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên đang đè lên mình. “Anh ngay cả chocolate cũng không muốn làm lại định làm cà phê nguyên chất? Tôi ghét nhất bị thế này!”

Hạ Vũ Thiên chững lại, Lâm Viễn tinh tường thấy Hạ Vũ Thiên nghiêng chặt răng, trong mắt có tia hốt hoảng.

Biểu cảm ấy khiến anh bất ngờ, vừa rồi vì quá cấp bách chưa kịp suy xét đã lỡ lời chọc giận Hạ Vũ Thiên. Trong chuyện tình cảm của Tiêu Linh, Hạ Vũ Thiên cũng là người bị hại, cố tình đâm sâu vào vết thương cũ ngày ấy của anh ta thật không phải, nhưng Lâm Viễn ngứa mắt với anh ta, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến như thế nào lại bật ra. Vốn nghĩ Hạ Vũ Thiên nhất định không kìm nén nổi nhưng quả thực anh ta đã nhịn được. Kể cả khi việc Lâm Viễn nói ra vô lý đùng đùng, nhưng từ hành động của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn có thể nhìn ra... anh ta thực sự dao động.

Từ từ thả Lâm Viễn ra, Hạ Vũ Thiên hơi nản lòng ngồi xuống bên giường, tay với đến gói thuốc đầu giường, tiếp tục hút.

Lâm Viễn ngo HẠ Vũ Thiên. “Phòng sẽ ám mùi thuốc lá, anh không sợ bị phát hiện?”

“Nơi này người ngoài khó lọt vào được, tôi chỉ muốn gạt cha nuôi.” Hạ Vũ Thiên nói băng quơ. “Tổng Hy là người khôn ngoan, không biết chừng đã sớm nhận ra.”

Lâm Viễn méo miệng, loáng cái chén sạch ly kem trong tay xong, toan đứng lên thu dọn các thứ thì Hạ Vũ Thiên nói, “Cứ để đó, lát sẽ có người vào dọn.”

“Tôi có tay có chân, sao phải gọi người đến hầu hạ, tôi không quen.” Lâm Viễn cầm khay đồ ăn nhảy ra bên ngoài, bỗng Hạ Vũ Thiên kêu, “Đợi chút.”

Lâm Viễn quay người, Hạ Vũ Thiên hỏi, “Tối cậu đi đâu ngủ?”

Lâm Viễn hơi ngây ra, chớp chớp mắt đáp, “Phòng tôi chứ đâu?”

“Chỉ có ba phòng, của tôi, Tiêu Thụy và Tổng Hy.”

“Hả?” Lâm Viễn tỏ ra cực kỳ bất mãn. “Muốn tôi ngủ trên ghế? Các người giỏi lắm, mời người ta đi nghỉ mà ngay cả phòng cho khách cũng không có?”

Hạ Vũ Thiên chỉ chỉ giường của mình. “May mà giường tôi rộng rãi, hay cậu muốn ngủ giường Tống Hy, Tiêu Thụy?”

Khoé miệng Lâm Viễn run rẩy. “Tiêu Thụy thì thôi khỏi, ngủ cùng anh ta có khi đêm hôm bị lén bóp chết à xem. Tống Hy cũng không được, đêm tôi ngủ trên sofa được rồi, anh có chán với gối chứ? Được cái sofa nhà anh là hàng xịn đó nha.” Lâm Viễn khẽ nói rồi bưng cái khay ra ngoài.

Cửa đóng lại, sắc mặt Hạ Vũ Thiên ngay tức thì biến hoá, nét ủ dột thất vọng bị thay thế bởi sự lạnh lùng nguyên bản. Hạ Vũ Thiên thực tiến thoái lưỡng nan, đối với Lâm Viễn, một ánh mắt vô tội đáng thương còn có sức nặng hơn cả uy hiếp. Tình cảm luôn là điểm yếu chết người của cậu ta.

Lâm Viễn nửa đường gặp quản gia đến dọn các thứ, quản gia khen anh một phen, nói anh đúng là người cẩn thận, chu đáo, tốt bụng, hiểu chuyện... Khi vị này dừng đến tính từ thứ năm trăm Lâm Viễn bèn vất chân lên cổ chạy biến, trên đường trở về thì bị Tống Hy giữ lại.

Tống Hy đang định mang tới cho Lâm Viễn ít đồ ăn vặt, cũng hỏi y như Hạ Vũ Thiên, “Ngủ kiểu gì?”

Lâm Viễn nháy mắt. “Ồ sofa hoặc trên đất trong phòng ngủ của Hạ Vũ Thiên.”

Tống Hy cười cười. “Tôi còn tưởng cậu bảo sẽ ngủ trên giường Vũ Thiên.”

“Vớ vẩn.” Lâm Viễn nhăn nhó nhí nhí. “Nếu không phải anh ta vì cứu tôi mà thành thái giám, tôi đã không thấy áy náy mà đi săn sóc anh ta rồi.”

Tống Hy lắc đầu, ôm vai Lâm Viễn, khẽ khen, “Lâm Viễn, cậu đúng là người cẩn thận, chu đáo, tốt bụng, hiểu chuyện...”

Lâm Viễn run run khoé miệng. Cơm chiều Tống Hy ăn chắc chắn do vị quản gia giàu tính từ kia làm!

Thật vất vả mới thoát khỏi Tống Hy, Lâm Viễn nhảy tưng tưng trở về phòng Hạ Vũ Thiên, từ bên trong Tiêu Thụy đi ra nhìn anh như quân thù quân hèn. Lâm Viễn về mặt ngây thơ chớp chớp mắt mấy cái với anh ta, Tiêu Thụy bóp lấy cánh tay Lâm Viễn thô lỗ siết mạnh.

“Á...” Lâm Viễn kêu oai oái, vội xắn ống tay áo lên xem. “Này... Tôi với anh có thù oán gì à?”

Tiêu Thụy trừng mắt phán “hồ ly hại người” xong xoay người đi thẳng.

Lâm Viễn hừ một tiếng, quay về phòng, đóng cửa lại rồi nhảy nhót ra chỗ cái sofa ngồi xuống. Đang chuẩn bị rải chăn, đã thấy Hạ Vũ Thiên ngồi bên giường hươu hươu một cái dây điện thoại. “Lâm Viễn, dây mạng ở đây này.”

Lâm Viễn nhảy lại, vừa thấy đoạn dây có một mẫu thì cả giận, “Sao ngắn vậy?”

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ giường của mình. “Ngủ ở đây dùng vô tư, có thể để máy ở bàn trên giường.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên, lại nhìn máy vi tính cuối cùng vùng vằng, “Không có wireless?”

Hạ Vũ Thiên cười gian xảo, một tay đem Lâm Viễn đặt lên giường.

Lâm Viễn lão đảo ngă, tý nữa thì vỡ laptop, anh chưa kịp phản kháng đã bị Hạ Vũ Thiên hôn lên môi.

Chống cự một hồi, Hạ Vũ Thiên cũng không thực hiện bước tiếp theo, Lâm Viễn một lần nữa tự cứu mình thành công, anh dùng tay áo chùi chùi cằm và miệng dính nước miếng của Hạ Vũ Thiên. Sau mới đi cắm dây mạng vào.

Trời dần về khuya, Lâm Viễn lần đầu tiên ở trên một hải đảo, bên tai nghe được tiếng động kỳ lạ ầm ầm vang lên. Anh hỏi Hạ Vũ Thiên, “Ê, tiếng gì thế, như tàu chạy ấy?”

Hạ Vũ Thiên bật cười, ngồi xuống lấy cái điều khiển ở đầu giường, ấn một nút trên tường. Lâm Viễn xem xem, thì ra là hai khối kính trong suốt được một lớp vải ánh kim che lấp, khi lớp vải kia được kéo ra, bên ngoài là mặt biển sóng dạt dào, ngọn sóng cao gợn nơi bờ xa...

“Ngốc.” Hạ Vũ Thiên khê khàng ôm thắt lưng Lâm Viễn, thủ thủ, “Là tiếng sóng biển.”

Lâm Viễn trước giờ chưa từng ngắm biển đêm, nhất thời ngơ ngẩn.

“Có biết không, biển đêm so với màn đêm còn đen thẫm hơn.” Hạ Vũ Thiên khê bảo.

Lâm Viễn phục hồi tinh thần đáp lại, “Anh hai, nghệ sĩ quá đó.”

Hạ Vũ Thiên không giận ôm lấy Lâm Viễn, nhẹ nhàng sờ sẫm bên hông anh. “Tôi với Tổng Hy đều vì mình trong đêm tối đã lâu, khó khăn lắm mới thấy một ngọn hải đăng, sao có thể dễ dàng buông tay.”

Lâm Viễn cúi xuống nhìn Hạ Vũ Thiên ôm anh đi vào giấc ngủ.

Nhẹ thả lỏng người, Lâm Viễn nhấp chuột, định bụng tìm một bộ phim kinh dị để xem, trấn an bản thân chút đỉnh.

...

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vũ Thiên tỉnh giấc, thấy Lâm Viễn ôm gối chui trong chăn. Hạ Vũ Thiên tò mò gạt chăn ra vuốt ve cầm Lâm Viễn. “Lâm Viễn, bệnh à?”

Lâm Viễn tiếp tục cuộn trong chăn, mơ màng trong đầu toàn là tên giết người biến thái cuồng sát trong bộ phim tối qua xem... Đáng sợ!

Hạ Vũ Thiên kéo anh lại ôm vào lòng, Lâm Viễn thấy thoải mái liền nằm yên, Hạ Vũ Thiên nặng vía như thế, chắc chắn sẽ chế ngự được tên giết người kia.

Lúc này, điện thoại Hạ Vũ Thiên rung rung, anh cầm lên, thấy trên đó có bốn chữ – “ra tay được chưa?”

Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhìn Lâm Viễn đang ngoan ngoãn nằm trong chăn, lặng lẽ gửi đi hai chữ – “đêm nay!”

42. Chương 42: Rơi Xuống Hố Bùn

Hơn chín giờ, Lâm Viễn tỉnh dậy, ở trên giường cọ quây, lưỡng lự xem nên dậy ngay đi ăn sáng hay nướng thêm chút nữa.

Đang rề rà trong ổ chăn hạnh phúc, đột nhiên có cảm giác ai đó đưa tay rờ rờ hông mình.

Lâm Viễn giật bắn người, quay đầu lại bắt gặp Hạ Vũ Thiên nằm ngay bên cạnh một tay chống cằm ngắm nghía anh.

Lâm Viễn phúi phúi mũi, xích người cách ra xa, Hạ Vũ Thiên mỉm cười, tiến lại gần tặng anh một nụ hôn chào buổi sáng. Lâm Viễn muốn né nhưng động tác quá trớn, thế là trực tiếp ôm chặt lẫn quay xuống đất.

“Bịch” một tiếng.

“A...” Lâm Viễn kêu thảm thiết, may có chăn bọc bên ngoài bằng không chân anh đã xong rồi.

Hạ Vũ Thiên nhích ra cạnh giường, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Sao không biết nghe lời một chút chứ?”

Lâm Viễn từ trong chăn chui ra, bò lên trên giường. “Ai bảo anh tập kích tôi?”

Hạ Vũ Thiên cười. “Tỉnh chưa?”

Lâm Viễn khinh bỉ nhìn Hạ Vũ Thiên, anh ngồi trên giường thay quần áo, nói, “Sáng ngày ra tự đứng dọa người ta thế làm gì hả?”

“Hôm nay có trò hay để xem.”

“Hò?” Lâm Viễn ù ù cạc cạc hỏi. “Trò gì?”

“Sớm tối sẽ có một con thuyền cập bến.” Hạ Vũ Thiên vừa mặc đồ vừa đáp. “Có muốn lên thuyền chơi không?”

“Thuyền gì?” Lâm Viễn hỏi.

“Du thuyền.”

“Thuyền chở dầu([21])?” Lâm Viễn nháy mắt mấy cái. “Lên thuyền chở dầu làm gì?”

“Là du thuyền sông bài từ Macao tới.” Hạ Vũ Thiên rành rọt nói.

Lâm Viễn tròn mắt. “Tôi không có hứng cờ bạc.”

Hạ Vũ Thiên thở dài, “Ai cho cậu chơi bài, Tống Hy và Tiêu Thụy cũng sẽ theo, cậu cứ coi như lên đó vui chơi một bữa đi.”

“Còn anh?”

Hạ Vũ Thiên hơi bất ngờ, mỉm cười. “Sao? Muốn tôi đi cùng?”

Lâm Viễn tròn mắt. “Tôi không hiểu vì lý do gì anh tốt bụng đồng ý cho tôi lên thuyền?”

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Không muốn đi mở rộng tầm mắt sao? Trên đây có đầu bếp số một đó.”

A... Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên nhằm vào trúng điểm yếu, nói vàng bạc nam thanh nữ tú gì đó anh chẳng ham, chỉ có đồ ăn ngon thì chết cũng phải đi thử!

“Tôi đi một mình?”

“Có Tống Hy đi cùng.” Hạ Vũ Thiên cười. “Cậu đi cùng anh ta còn sợ gì? Cứ thoải mái ăn chơi tới bến.”

“VẬY còn anh?” Lâm Viễn dở khóc dở cười.

“Giả chết tiếp.” Hạ Vũ Thiên nửa cười nửa không trả lời.

“Hừ.” Lâm Viễn bật cười. “Không phải chứ, nói coi, đang âm mưu cái gì?”

“Cha nuôi ở trên đó.” Hạ Vũ Thiên bình tĩnh nói. “Cậu cùng Tống Hy có thể thu hút sự chú của những kẻ khác, tôi cũng sẽ lên đó... Rồi cùng Tống Hy diễn một màn tranh đoạt người.”

Lâm Viễn nhăn mày. “Bổn cũ soạn lại... Anh muốn thừa dịp đục nước béo cò?”

Hạ Vũ Thiên không chút ngại ngần gật đầu cái rụp.

“Nhưng... vậy chẳng phải sẽ khiến người khác hoài nghi sao?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên cười nói, “Nếu to chuyện, kẻ khả nghi chỉ có tôi và Tống Hy, còn không to chuyện, thì chỉ mỗi tôi đáng nghi.”

Lâm Viễn cau mày. “Bất lương, đang yên đang lành lại tha Tống Hy xuống nước!”

Hạ Vũ Thiên cười lạnh một tiếng, “Không thể thì phải làm sao? Tôi thì sống dở chết dở trong khi anh ta lại nhơn nhơn mang theo cậu? Sao tôi cứ thấy chương mắt thế nào ấy nhỉ?!”

Lâm Viễn có vẻ lo lắng, hỏi, “Liệu có thể nào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai. “Chắc không đâu.”

“A...” Lâm Viễn gật, trong lòng cân nhắc. Hạ Vũ Thiên muốn bày trò gì đó, chuyện lần này hình như không đơn giản.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hạ Vũ Thiên niết cằm Lâm Viễn.

“Hả?” Lâm Viễn ngây ngô ngẩng đầu, đúng lúc Hạ Vũ Thiên cúi xuống... hôn lên môi anh.

Lâm Viễn bị ép hôn một trận, lợi dụng lúc nghỉ, anh xê mông dịch về phía sau, đứng dậy xuống giường. Chân đã đỡ hơn hôm qua nhiều, tâm tình cũng phơi phới. Ưỡn lưng mở cửa đi ra ngoài, Lâm Viễn tản bộ bên bờ biển, tiện cho Liêu Liêu đã chờ sẵn anh ở đó xơi mấy chú cá tươi ngon.

Cá heo tương đối dạn người, sau Liêu Liêu còn có hai con cá heo khác theo tới, ngoác miệng cười tít mắt ngửa mặt lên từ dưới nước kêu oác oác, Lâm Viễn cũng cho bọn nó mấy con cá, chẳng mấy chốc đã kết thân với chúng.

“Bọn chúng đều thích cậu nhỉ?” phía sau vang lên tiếng của Tống Hy.

Lâm Viễn chưa quay đầu vội, anh lén buông một hơi dài. Thật tình, anh rất sợ rất sợ những người như Tống Hy, nói như thế nào đây, giọng nói chất chứa thương yêu dịu dàng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy mệt mỏi. Lâm Viễn biết bản thân mình không phải người quá tình cảm, nên vừa nhìn thấy người nặng tình liền đau cả đầu, mà được người nặng tình để ý thì đầu lại càng đau.

Lâm Viễn ngoảnh lại, quả nhiên thấy Tống Hy đang mỉm cười đứng đằng sau.

“Đói không? Ăn sáng chưa?”

“Ồm, đi ăn đây.” Lâm Viễn trả lời.

“Cùng đi nhé?” Tống Hy đề nghị.

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, định đi cùng Tống Hy thì thấy cửa phòng Hạ Vũ Thiên bật mở, Hạ Vũ Thiên bước ra.

Tống Hy hơi chau mày. “Rời giường có được không đó? Đừng găng quá!”

“Khỏi phải lo.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu, vẫy tay với Lâm Viễn. “Đến đây đỡ tôi.”

Lâm Viễn đi lại, đưa tay đỡ Hạ Vũ Thiên. “Cả thể xác với tinh thần của anh đều bị thương tổn không nhẹ. Hồi phục nhanh thế hả, học Tư Mã Thiên([22]) làm gì!”

Tống Hy ráng nhịn cười, khoe miệng Hạ Vũ Thiên vô thức giật giật, thừa cơ hội đem sức nặng của toàn thân trút lên người Lâm Viễn, Lâm Viễn la toáng lên, “Đau!”

Hạ Vũ Thiên vội đứng thẳng, nhìn lại thấy Lâm Viễn cười híp mắt.

Hạ Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ, kéo Lâm Viễn. “Đi được chưa? Không đói bụng sao?”

Lâm Viễn cười hắc hắc nhảy nhảy đỡ Hạ Vũ Thiên.

Tống Hy ở phía sau chứng kiến tất cả, mày khẽ nhíu lại, thoát trông Hạ Vũ Thiên đối với Lâm Viễn chẳng giống diễn trò... Đường như cậu ta thật lòng quan tâm lo lắng Lâm Viễn.

Tới phòng ăn, khi Lâm Viễn đang vô cùng phân vân chọn pudding hay bánh trứng thì Tiêu Thụ đã đoạt một nửa phần pudding và bánh trứng, thành ra Lâm Viễn đành phải ăn bữa sáng nửa Tây nửa Tàu.

“Chốc nữa cha nuôi bảo chúng ta lên thuyền.” Tiêu Thụ thành linh nói. “Còn bảo hôm nay mấy đối tác có máu mặt cũng tới nên tốt nhất tất cả đều phải đi.”

Tống Hy nhìn Hạ Vũ Thiên. “Đi được không?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Đã chết đâu.”

“Lâm Viễn thì sao?” Tống Hy hỏi Lâm Viễn. “Có đi không?”

Lâm Viễn chưa kịp mở miệng Tiêu Thụ đã chen vào, “Dẫn cậu ta đi cùng, đến lúc thiếu tiền thì có thể gán cậu ta ấy lão già biển thái, anh xem da dẻ cậu ta mịn màng thế này cũng đáng vài triệu chứ chẳng chơi!”

Lâm Viễn trầm nhủ... đúng là coi trọng anh đó nha, những vài triệu cơ đấy!

“Làm gì ít thế.” Hạ Vũ Thiên nói. “Hàng thế này ít ra cũng phải dăm chục triệu.”

Khoẻ miệng Lâm Viễn run run – “hàng thế này”... anh mua chó chắc!

“Tút tát lại không chừng có thể bán giá cao, xem xem, miệng còn hôi sữa, có khi không thiếu người đồng ý với giá trên trời đâu.” Tống Hy cũng vào hùa.

“Này!” Lâm Viễn trừng mắt dữ tợn với ba người kia. “Có tha cho tôi không hả!”

Hạ Vũ Thiên cười cười hầy cầm Lâm Viễn. “Nếu bán cậu, tôi nguyện trả một trăm triệu.”

Lâm Viễn lườm anh ta một cái, tuy biết Hạ Vũ Thiên chỉ toàn nói bậy nhưng chẳng hiểu vì sao trong bụng lại có cảm giác là lạ, cứ như chột dạ... cứ như sắp có chuyện.

Sau bữa cơm, ba người trò chuyện xong, Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn qua. “Lại đây.”

“Đi đâu thế?” Lâm Viễn bối rối.

“Đi chỉnh trang lại cho cậu.” Hạ Vũ Thiên cười đáp.

“Hả?” Lâm Viễn chưa hiểu gì đã bị túm đi.

Tống Hy ở một bên lặng nhìn, Tiêu Thụ lạnh lùng nói mát, “Nhìn gì mà nhìn, lát nữa tôi sẽ bớt chút thời gian giúp mấy người bán cái thứ tai hoạ kia đi, tránh cảnh huynh đệ tương tàn!”

Tống Hy quay mặt lại nói, “Lâm Viễn là người tốt, cậu đừng học Hạ Vũ Thiên toàn làm chuyện xằng bậy.”

Tiêu Thụ ngó người, trừng mắt với Tống Hy. “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Vũ Thiên đưa Lâm Viễn lộ diện trước, mục đích để thu hút sự chú ý của mọi người tiện cho cậu ta hành động, nhưng việc này sẽ đẩy Lâm Viễn vào đường chết.” Tống Hy nhũ mày. “Cậu có biết hiện nay có bao nhiêu người muốn bắt Lâm Viễn không, đâu ít kẻ hận Hạ Vũ Thiên muốn lấy mạng Lâm Viễn?!”

“Thế thì sao?” Tiêu Thụ liếc xéo. “Lâm Viễn là người ngoài, Vũ Thiên là anh em!”

Tống Hy nhìn Tiêu Thụ hồi lâu. “Từ bao giờ cậu trở nên vô tình như vậy?”

“Sau khi chị tôi qua đời!” Tiêu Thụ hung dữ nhिếc móc Tống Hy, Tống Hy chau mày, miệng mở lớn mà không thốt nên lời, anh chỉ để lại vền vẹn một câu, “Tôi sẽ không để Lâm Viễn gặp nguy hiểm.”

“Anh con mẹ nó thay lòng đổi dạ nhanh quá vậy!” Tiêu Thụ lớn tiếng. “Trước kia không phải trong lòng anh chỉ có chị tôi thôi sao?! Sao bây giờ lại giống Hạ Vũ Thiên, mê thằng nhóc kia đến quên luôn chị tôi! Các người đừng quên ai là thể thân, ai mới là chính chủ.”

Tống Hy bất đắc dĩ lắc đầu. “Lâm Viễn và A Linh vốn khác nhau hoàn toàn, cậu cố ý giả ngốc mà thôi...”

Tiêu Thụ bất mãn quay mặt đi, Tống Hy buột miệng hỏi, “A Thụ, không phải cậu thích Vũ Thiên đấy chứ?”

Tiêu Thụ kinh ngạc không trả lời mà đưa mắt sang chỗ khác.

“Ngày trước cậu cùng A Linh tị nạnh nhau là vì không thích chứng kiến cảnh cô ấy lợi dụng Hạ Vũ Thiên, giờ cậu bắt nạt Lâm Viễn là vì cậu thấy Hạ Vũ Thiên có tình cảm với cậu ta?” Tống Hy thấp giọng nói. “Trước đây ở với nhau, mấy kẻ bám đuôi Hạ Vũ Thiên cậu không thấy gì nhưng lúc này dường như lại khác... Cậu không nhận ra sao? Từ ngày có Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên không còn đi tìm người làm ấm giường nữa.”

“Anh ấy đang bận!” Tiêu Thụ cãi cố. “Vả lại, vì muốn cho người khác cảm thấy anh ấy sâu nặng với Lâm Viễn, anh ấy phải nhẫn nhịn thôi.”

“Chính cậu nói cũng chẳng ra hơi kìa!” Tống Hy lắc đầu cười khở. “Đã bao giờ cậu thấy Hạ Vũ Thiên nhin chưa? Dù năm đó khi A Linh còn sống, cậu ta cũng ba ngày đổi một người. Hiện tại cậu ta có khác nào cấm dục. Cậu ta vì Lâm Viễn mà cấm dục, bản thân chuyện này đã quá hai năm rưỡi rồi.”

“Anh thật phiền phức!” Tiêu Thụ càng nghe càng thấy ngứa ngáy, đoạn rống lên với Tống Hy, “Anh chỉ giỏi chọc ngoáy tôi, sao không đi tranh với Hạ Vũ Thiên?”

Tống Hy không đáp, anh ngồi xuống bãi cát. “Tôi không thắng nổi.”

Tiêu Thụ nghiêng răng, đi tới đạp cho anh ta một cái. “Tệ lắm! Đấu với anh ta! Lâm Viễn không thích thì bực! Phải giành lấy!”

Tống Hy phì cười, đưa mắt liếc Tiêu Thụ. “Dù tôi có đoạt được Lâm Viễn, Vũ Thiên cũng sẽ không để ý đến cậu!”

“Anh biết thế quái nào được?!” Tiêu Thụ hét lên.

Tống Hy vỗ vỗ tay phủi cát trắng. “Cậu không phải loại Hạ Vũ Thiên thích, đừng bám lấy cậu ta nữa, tìm người khác đi.”

Tiêu Thụ đánh mắt lại. “Bớt xía mũi vào chuyện của tôi, anh tưởng mình là anh chồng tôi đấy?!”

Tống Hy ngẩn người, đột nhiên mỉm cười lả lảm bả bả, “Lâm Viễn quả không tầm thường.”

“Mộng xuân?” Tiêu Thụy tỏ vẻ xem thường, chỉ chiết Tống Hy. “Khi không lại nghĩ tới thằng ranh kia?”

“Nếu đổi lại là trước kia, cậu nói vậy với tôi, tôi nhất định sẽ đau lòng mấy bữa.” Tống Hy cười cười. “Có điều hiện giờ đã khác xưa... tôi chẳng có cảm giác gì cả.”

“Anh bị cậu ta tẩy não rồi!” Tiêu Thụy méch lòng. “Đúng là hồ ly tinh!”

“A, nếu so với động vật thì, Lâm Viễn làm tôi nhớ đến...” Tống Hy xoa xoa cằm. “Chắc chắn không phải hồ ly, cũng chẳng phải thỏ... mà là mèo con.”

“Hắt xì...” ở trong phòng thay quần áo, Lâm Viễn không dần được hắt xì một cái, nhìn Hạ Vũ Thiên. “Này, nhanh lên chút được không? Lạnh muốn chết!”

“Mèo à...” Tiêu Thụy thở dài. “Tống Hy, rốt cuộc trong đầu anh chứa cái gì?”

Tống Hy ngược nhìn Tiêu Thụy. “Cậu không thấy cậu ấy rất đáng yêu sao?”

Tiêu Thụy trừng mắt. “Không đôi co với anh nữa, mau đi tẩy não đi!” rồi quay ngoắt đi.

Chưa được vài bước, Tống Hy đã gọi lại, “Tiêu Thụy.”

“Gì?” Tiêu Thụy quay đầu.

“Đừng làm sát thủ nữa, cũng đừng yêu Vũ Thiên nữa.” Tống Hy hờ hững nói. “Quý trọng bản thân một chút, hãy thư thả sống những ngày cho riêng mình thôi.”

“Khỏi phải lo chuyện của tôi.” Tiêu Thụy hờn dỗi xoay người, thô bạo đá hai phát vào cát, mắng, “Lâm Viễn đáng ghét, thằng nhóc thối tha!”

...

“Cậu sao thế?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn tự dưng căng thẳng liền hỏi.

“A, bỗng nhiên thấy sau lưng lạnh lạnh...” Lâm Viễn nhìn nhìn phía sau, sợ hãi nói. “Sau lưng tôi hình như có ma!”

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Tôi qua lại xem phim ma hả?”

“Không phải phim ma mà là phim kinh dị.” Lâm Viễn nói, xoay mặt nhìn tấm gương bên cạnh, sắc mặt chợt tái đi. “Nè, anh muốn bán tôi đi thật đó hả?”

Hạ Vũ Thiên đi đến sau lưng Lâm Viễn, ngấm anh trong gương vừa lòng gật đầu. “Hoàn hảo.”

“Hoàn cái đầu anh, ăn với chả mặc, như cái bánh chưng!” Lâm Viễn thấy bức bối trong người, Hạ Vũ Thiên tự dưng bắt anh mặc đồ trắng, hoa văn tinh xảo, hình như là đồ của nhãn hiệu X sang trọng nhưng anh lại thấy không còn là chính mình.

“Lâm Viễn, cậu quả là hấp dẫn.” Hạ Vũ Thiên cúi đầu nhay nhay tai Lâm Viễn.

“Chết đi.” Lâm Viễn đập phía sau, muốn đẩy anh ta ra. “Đừng khiến tôi thấy mắc ói!”

“Yên tâm.” Hạ Vũ Thiên cười cợt, thì thầm, “Bao nhiêu tiền tôi cũng không bán cậu.”

Lâm Viễn bĩu môi.

“Tôi phải giữ để mình dùng chứ.” Hạ Vũ Thiên cợt nhả. “Đề ngày nào đó dè cậu!”

Lâm Viễn hung dữ trợn mắt với Hạ Vũ Thiên, kéo dài khoảng cách với anh ta, nhưng mà lòng không khỏi cảm khái... nên mới nói Tống Hy chịu thiệt nhiều hơn. Người như Hạ Vũ Thiên có nói chuyện cũng chỉ nên tin một nửa, mà với Tống Hy, anh ta quá thật thà. Trong thế giới bao la này, nào có ai còn tin chuyện toàn tâm toàn ý hay những lời hứa hẹn bên nhau trọn đời nữa đâu.

Biết là không lừa được người ta, Hạ Vũ Thiên dùng giọng điệu cợt nhả, so với kiểu tha thiết chân thành còn có phần cứng nhắc của Tống Hy, người nghe tự nhiên sẽ có cảm giác khác nhau. Nói cách khác, so với việc

tin thứ tình cảm ấy là thật sự, hiển nhiên cách nói của Hạ Vũ Thiên dễ đi vào lòng người hơn Tống Hy rất nhiều, ít nhất cũng không mang tới áp lực nào.

“Đờ dẫn gì thế?” Hạ Vũ Thiên sửa sang lại cho Lâm Viễn rồi đi thay đồ của mình.

“Không có gì, sao phải thay đồ sớm như thế?” Lâm Viễn khó hiểu hỏi. “Chạng vạng mới lên thuyền mà?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật. “Tôi sẽ dạy cậu quy tắc và khiêu vũ trước...”

“Học làm gì?” Lâm Viễn nhú mày. “Tôi không muốn.”

Hạ Vũ Thiên dịu dàng nâng cằm Lâm Viễn lên, cười xấu xa. “Chóc cậu lên thuyền, tôi muốn cậu khiến mọi người ngất ngây.”

“Thần kinh.” Lâm Viễn nửa cười nửa mỉa.

“Thần kinh cái gì!” nụ cười Hạ Vũ Thiên vụt tắt. “Tôi nói thật đó... tôi muốn có động cơ.”

“Động cơ?” Lâm Viễn mù mờ.

“Tôi sẽ vì cậu, trở mặt với anh em người thân.” Hạ Vũ Thiên gần từng tiếng. “Nhớ cho kỹ, Lâm Viễn!”

43. Chương 43: Ngọn Đèn Trước Gió

Lâm Viễn lại bị Hạ Vũ Thiên kéo từ trong phòng ra, bề ngoài từ chim sẻ hoá phượng hoàng, nhưng mở miệng vẫn ăn nói lấc ca lấc cắc như trước, phá vỡ hoàn toàn hình tượng bạch mã hoàng tử.

Hạ Vũ Thiên và Tống Hy xem Lâm Viễn vừa ăn kem vừa coi phim hoạt hình, trong khi đang khoác trên mình bộ trang phục quý phái... Cả hai vô thức lắc đầu, thật vỡ mộng!

Tống Hy bỗng nhiên mỉm cười, Hạ Vũ Thiên nhìn anh, Tống Hy giải thích, “Ở bên cậu ấy hẳn ngày nào cũng rất vui vẻ.”

Hạ Vũ Thiên sững người. Ở bên Lâm Viễn có phải ngày nào cũng rất vui vẻ hay không anh không biết, nhưng mà thật tình ngày nào cũng chẳng thiếu chuyện để lo, khỏi phải nghĩ đến chuyện tìm người khác, chỉ ứng phó với cậu ta thôi đã trở tay không kịp rồi.

Lâm Viễn vừa ăn xong kem thì nghe bên ngoài có tiếng tàu thủy, còi ù ù rền vang, xem chừng là thứ hăm hồ kia rồi.

“Lại đây.” Hạ Vũ Thiên vẫy vẫy tay ra hiệu cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn bỏ cốc kem xuống, chạy đến, Hạ Vũ Thiên lấy khăn tay ra lau miệng cho anh. “Cứ như vậy lên thuyền sẽ bớt thu hút đó.”

Lâm Viễn chớp chớp mắt. “Á, thảo nào anh bảo tôi ăn nhiều như thế!”

Hạ Vũ Thiên cười. “Ăn no có khác, nghe lời hẳn!” dứt lời anh lôi Lâm Viễn ra ngoài.

“Tự tôi đi được, bỏ tay!” Lâm Viễn giằng co, để lại trên cái quần đắt tiền Hạ Vũ Thiên một dấu giày trắng. Nhắc thấy sắc mặt Hạ Vũ Thiên xám ngoét, Lâm Viễn cuống cuống bỏ chạy, chẳng qua chân đang bị thương, có lòng mà không có sức, bị Hạ Vũ Thiên bắt gọn, vỗ bành bạch vào mông.

Lâm Viễn xoa mông về mặt ai oán trừng Hạ Vũ Thiên – lát cho anh hồ một mình!

Tống Hy đằng sau, Tiêu Thụy đi một bên thấy Hạ Vũ Thiên vô ý cởi bỏ về ngoài lãnh đạm cùng Lâm Viễn âm ỉ liên lần bầu, “Thằng nhỏ chết tiệt.”

Tống Hy xoay mặt nhìn cậu ta, cười. “Nói ai thế?”

Tiêu Thụy trợn mắt lên. “Không thấy tức sao? Cậu ta đang dương oai giễu võ đó!”

Tống Hy cười đáp, “Thấy gì đâu.”

“Sao lại thế? Lâm Viễn xấu xa kia đang khoe khoang mình được Hạ Vũ Thiên cưng chiều!” Tiêu Thuy hung tợn nói, “Tí nữa phải tìm cơ hội đá chết cậu ta!”

Tống Hy lắc đầu. “Nếu nói là khoe thì phải bảo Hạ Vũ Thiên đang khoe mình với Lâm Viễn đã gần gũi hơn chứ.”

Tiêu Thuy méo xệch miệng, chân bước nhanh hơn, thừa dịp Lâm Viễn không chú ý liền đạp một phát lên hông anh. Lâm Viễn ôm hông, về mặt vô tội nhìn Tiêu Thuy. Anh có chọc anh ta đâu?!

Tiêu Thuy vẫn chưa nguôi giận, liền đuổi theo véo tiếp hai phát nữa, cuối cùng Lâm Viễn trốn sang bên kia của Hạ Vũ Thiên, Tiêu Thuy bị Hạ Vũ Thiên tròng bèn dừng ngay lại, dữ tợn lườm Lâm Viễn đến rách mắt.

Tới bên, Lâm Viễn dỗi mắt nhìn về phía chân trời, thấy trên biển có một cái du thuyền nguy nga neo lại.

Lâm Viễn tròn mắt. “A! Có du thuyền thật!”

Tiêu Thuy lạnh nhạt nói, “Quê một cục.”

Lâm Viễn tròn mắt, anh chẳng hiểu vì sao Tiêu Thuy cứ nhằm vào mình, phỏng chừng có ẩn tình.

Tống Hy rĩ tai anh, “Tiêu Thuy từ nhỏ đã thâm mến Vũ Thiên!”

“Ô!” Lâm Viễn rớt cuộc ngộ ra, câu nói lọt vào tai Tiêu Thuy, Tiêu Thuy vẫn mắt tròng Tống Hy, may mà Hạ Vũ Thiên đang đứng đằng trước, với góc độ và khoảng cách này... hẳn sẽ không nghe thấy?!

Tiêu Thuy theo bản năng hướng về Hạ Vũ Thiên, người nọ đang dán mắt vào cái ca nô đến đón, tức là, đầu nghe được... Không biết vì sao, Tiêu Thuy khẽ thở phào mà cũng có phần mất mát.

Lâm Viễn ở cạnh trông rõ mồn một nét mặt của Tiêu Thuy, anh thở dài, đưa tay vỗ vai anh ta. “Này này, thì ra chỉ là nhóc tí, bé à, mau mau tỉnh lại đi, đừng cố chấp sa chân lỡ bước rồi rút ra không được đâu!”

Tiêu Thuy cấu mạnh vào cánh tay Lâm Viễn...

“Ái...” Lâm Viễn đau đến giật nảy mình, lùi ra sau, chẳng dám tới gần Tiêu Thuy nữa, thâm nhủ không nên giỡn mặt anh ta. Sinh vật đang yêu thì thường mù quáng, cứ giữ khư khư tình cảm trong lòng sẽ trở nên vô tình lạnh lùng, thất tình rồi thường có khuynh hướng bạo lực, huống chi Tiêu Thuy thâm thích người ta lại cứ giữ trong lòng, rồi thì thất tình, vậy đích thị là thú điên mù quáng máu lạnh có khuynh hướng bạo lực! Khôn hồn nên tránh xa anh ta!

A Thường lái ca nô lại, Hạ Vũ Thiên hỏi ngay, “Thế nào rồi?”

“Đã chuẩn bị tốt, thiếu gia.” A Thường đáp, đưa cho Hạ Vũ Thiên ba cái bọc.

Hạ Vũ Thiên nhận lấy, ném cho Tống Hy và Tiêu Thuy mỗi người một cái.

Lâm Viễn tò mò lân la lại gần, thấy mấy người kia rút từ trong bọc ra một thứ – súng.

“Oa, các anh muốn làm gì đó? Đánh bạc hay cướp tiền?!” Lâm Viễn mở to hai mắt, tự nhiên có cảm giác như đang dấn thân vào con đường lầm lạc.

“Chốc nữa sẽ dành cho cậu một băng đạn.” Tiêu Thuy hù dọa anh, khoe miệng Lâm Viễn run rẩy, “Trên thuyền ai cũng mang theo súng? Nguy hiểm quá còn gì?”

“Có máy dò kim loại.” Hạ Vũ Thiên nói. “Sẽ bị phát hiện ngay.”

“Vậy còn mang?” Lâm Viễn mông lung.

“Súng được thiết kế có thể qua mắt cái máy kia.” Tống Hy chỉ cho Lâm Viễn miếng kim loại trông như hoa văn đính trên súng. “Thứ này có thể làm nhiễu máy dò kim loại.”

“Hiện đại thế à?” Lâm Viễn trầm trồ.

“Đi nào.” Hạ Vũ Thiên cất kỹ súng, nhảy lên trên ca nô, chìa tay về phía Lâm Viễn.

Lâm Viễn bước qua, Hạ Vũ Thiên đưa tay kéo anh lên. Vắt chéo chân ngồi một bên, Hạ Vũ Thiên quàng tay qua vai Lâm Viễn, lấy ra một điều thuốc. Tống Hy và Tiêu Thụy cũng đã lên.

Hạ Vũ Thiên lệnh cho A Thường, “Xuất phát.”

A Thường khởi động ca nô, chạy về phía du thuyền đằng xa.

Lâm Viễn ngồi bên Hạ Vũ Thiên, cảm thấy hơi căng thẳng, tay Hạ Vũ Thiên nắm lấy vai anh hơi dùng sức siết lại. Hạ Vũ Thiên ghé vào lỗ tai anh thủ thủ, “Đừng căng thẳng, cậu mà căng thẳng thế là bị phát hiện đấy.”

Lâm Viễn càng nghe càng hồi hộp, xoay mặt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Làm như nói ngừng căng thẳng là ngừng được sao?”

Hạ Vũ Thiên cười cười, bắt ngờ lại gần hôn Lâm Viễn.

Lâm Viễn như nghe được tiếng nghiêng răng của Tiêu Thụy phía sau, anh thực sự sợ anh ta quẫn quá thẳng tay ỳnh một phát đạn. Hạ Vũ Thiên vừa buông ra, anh vội lấy tay xát xát miệng, toan nổi đoá thì Hạ Vũ Thiên cười nói, “Hết căng thẳng chưa?”

Lâm Viễn đơ người, đúng lúc ấy, ca nô dừng lại.

Du thuyền sừng sững trước mặt, một cái thang dây tiện lợi lơ lửng ngay tại thân thuyền. Hạ Vũ Thiên miệng ngậm thuốc leo lên, Lâm Viễn đi theo sau, tiếp đó là Tống Hy cùng Tiêu Thụy.

Lên trên boong tàu, Lâm Viễn đưa mắt nhìn quanh mới hoàn toàn hiểu được thế nào là Hai Lúa. Anh hiện tại đúng là nhà quê lên tỉnh.

Du thuyền cực kỳ xa hoa, trước kia nghe người ta nói mâm vàng chén bạc, giờ anh mới được chứng kiến tận mắt. Mẹ ơi, nhìn mỗi tác sát ở đây sao lại có cảm giác như nhìn thấy Nhân Dân Tệ vậy?!

Hạ Vũ Thiên vòng tay bóp nhẹ vào eo anh, Lâm Viễn định thần lại, nghe Hạ Vũ Thiên nhắc, “Mắt cậu vừa biến thành hình \$ kia, mau lau nước miếng đi!”

Lâm Viễn luống cuống lau miệng, nhưng rồi chợt hiểu ngay là Hạ Vũ Thiên đang giỡn mình. Ghé mắt trông, quả nhiên Hạ Vũ Thiên miệng vẫn đang ngậm thuốc cười đều, tướng rõ lưu manh.

Lâm Viễn neho mắt, chị em chắc chắn bị loại đàn ông này lừa gạt, vậy mới nói anh em nào thật thà thì ể chông ể chơ, những kẻ giả dối miệng ngậm mật trét bơ lại có cả nắm fans, khi!

“A! Vũ Thiên” một nhóm người khác cũng vừa leo từ thang dây lên, Lâm Viễn nghe quen quen tai, quay lại – Í, kia không phải Tôn lão gia sao?!

Lâm Viễn nhìn thật kỹ, đúng chóc, đằng sau Tôn lão gia là nhân vật đã lâu không gặp – Tôn Lâm.

“Tôn lão gia.” Hạ Vũ Thiên đi qua chào hỏi Tôn lão gia, tiện thể quét mắt sang Tôn Lâm phía sau ông ta. Tôn Lâm sững sờ nhìn Lâm Viễn không chớp mắt, thoáng chốc đã ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ Lâm Viễn. Hạ Vũ Thiên tuy muốn thu được hiệu quả như thế này nhưng đáng diệu Tôn Lâm vẫn làm anh thấy không được thoải mái. Lâm Viễn còn ngây thơ chào lại Tôn Lâm. Lòng Hạ Vũ Thiên bức dọc đến khó hiểu... liếc mắt đưa tình hả!

“Vũ Thiên, thương thế sao rồi? Ta còn tưởng cậu không tới được!”

Tôn lão gia vừa quan sát Hạ Vũ Thiên vừa hỏi, “Trông qua vẫn khá lắm, có gầy đi chút nhưng khí sắc không tồi.”

“Tôi sắp bình phục rồi.” Hạ Vũ Thiên nửa đùa nửa thật nói. “Hơn nữa chuyện rửa tay gác kiếm của cha nuôi hệ trọng như vậy sao có thể không đến, chưa kể vết thương này xoàng thôi, mà dù có chết tôi cũng phải lê xác đến.”

“Ha ha... Có hiếu, có hiếu quá nha!” Tôn lão gia khen. “Cha nuôi cậu quả là phúc lộc đầy mình, có được nghĩa tử mấy đứa, đứa nào đứa nấy tương lai rộng mở, cũng nên rửa tay gác kiếm rồi. Ông về vườn đi là vừa, muốn làm gì thì làm, ta đây cũng muốn lăm mà đâu có được.”

“Tôn lão gia, bao giờ thì nghỉ vậy, cha nuôi còn chờ ngài làm bạn câu cùng ra biển đó!” Tống Hy đi tới chào Tôn lão gia.

“Tiểu Tống, đã lâu không gặp.” Tôn lão gia cười ha ha. “Ta làm gì có phúc khí tốt như vậy, thằng nhỏ này còn kém lắm.”

Tống Hy vốn dán mắt lên Lâm Viễn, lại phát hiện Tôn Lâm hình như có ý với Lâm Viễn, anh hơi kinh ngạc. Anh biết không quá nhiều về Tôn Lâm nhưng thấy cậu ta theo Tôn lão gia, tức là người Tôn gia, trong lòng hơi động. Họ Tôn và Âu Dương chẳng phải loại tốt đẹp gì! Tống Hy bất mãn với Hạ Vũ Thiên, cậu ta đúng là đã bán đứng Lâm Viễn, gặp chuyện gì cũng đẩy cậu ấy ra trước.

Mọi người nói dăm ba câu, Hạ Vũ Thiên gọi Lâm Viễn đến rồi ôm anh đi vào trong, hành động này như tuyên bố chủ quyền, nói cho bàn dân thiên hạ cứ đi qua là dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lâm Viễn biết – đây là người của Hạ Vũ Thiên anh.

Khi mọi người đi vào trong khoang thuyền, y như rằng có người dùng thiết bị dò kim loại để kiểm tra, kỳ thật kiểm tra cũng không quá nghiêm ngặt, chỉ là đi qua một cánh cửa, từng người một đều được thông qua. Chỉ có A Thường đi theo phía sau, lúc qua thì đèn báo kêu lên, A Thường cùng mấy thuộc hạ đành đem súng tuý thân ra giao cho bảo vệ trên thuyền giữ hộ, khi nào xuống thuyền thì sẽ trả lại. Thực ra chuyện này chỉ là để che mắt, Lâm Viễn thừa biết hàng thật đã được bọn họ giấu kỹ rồi. Ái chà, kích thích nha.

Hạ Vũ Thiên bước vào khiến không ít người chú ý, dạo này trong giới đều đồn đại Hạ Vũ Thiên đang hấp hối, nhưng, hiện giờ một con người khoẻ như voi xuất hiện trước mặt không khỏi khiến người ta trợn mắt há miệng.

Lâm Viễn còn thấy hai anh em họ Triệu lần trước ở tiệc đấu giá muốn ám sát Hạ Vũ Thiên, sắc mặt cả hai trắng bệch, rõ ràng lộ vẻ thất vọng. Lại nghĩ... Nếu các người biết Hạ Vũ Thiên tới một cộng tác cũng chẳng mấy may suy suyễn đảm bảo sẽ tức nổ đom đóm mắt!

Hạ Vũ Thiên đi đến chỗ mấy người đứng đầu các băng nhóm chào hỏi. Lâm Viễn đứng chờ một bên, Tống Hy khế kéo anh lại. “Chờ mãi một chỗ vô vị lắm nhỉ? Đi ăn nhé?”

Lâm Viễn cười tí mắt gật đầu cùng theo Tống Hy, Tiêu Thụy bám càng, Lâm Viễn sợ anh ta đánh mình bèn nhảy qua bên kia Tống Hy. Anh hỏi Tống Hy, “Nè, chỗ này không phải sông bài à? Sao không thấy đánh bạc?”

Tống Hy cười cười. “Khu bài ở tầng dưới và tầng trên, tầng dưới là đánh nhỏ, tầng trên chơi lớn, tầng giữa chủ yếu dùng để bàn chuyện làm ăn, mà bàn chuyện làm ăn cũng như một vụ cá cược mà thôi.”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày, thì ra là thế, anh còn tưởng còn được diện kiến thần bài thánh bạc gì đó.

“Lâm Viễn, muốn chơi không?” Tiêu Thụy lôi Lâm Viễn.

“Làm gì?” Lâm Viễn cảnh giác hỏi. “Tôi không có tiền.”

“Tôi ượn.” Tiêu Thụy cười.

Lâm Viễn trầm nghĩ, “Vậy khác nào bán thân, ai biết lúc đó anh có lấy mạng của tôi không?!” nên đáp ngay, “Cờ bạc là bác thằng bần.”

“Tầng cao nhất có hội đấu giá, đi chứ?” khoé miệng Tiêu Thụy run run.

Lâm Viễn vẫn kiên quyết lắc đầu, đừng tưởng không nói anh đây không biết, còn lâu anh mới mắc mưu! Trời mới biết lúc nào bị bán đi!

Tống Hy nhắc nhở Tiêu Thụy, “Đừng quậy nữa, cha nuôi đâu?”

“Ai biết.” Tiêu Thụy nhú mày nói. “Có khi ở tầng trên, hỏi làm gì? Muốn đi chào? Ông có khi ra ngay đây, giờ không chừng đang bàn việc đâu đó.”

Tống Hy gật đầu.

Lâm Viễn ăn một phần bánh pudding tại chỗ, ngẫm khen hương vị thơm ngon, tiện hỏi Tống Hy và Tiêu Thụy, “Ban nãy nghe nói cha nuôi mấy người hôm nay rửa tay gác kiếm hả?”

“Đúng.” Tống Hy đáp. “Từ hôm nay trở đi, cha nuôi sẽ ở ẩn. Giới chúng tôi có quy tắc, bất kể quá khứ có bao nhiêu thù oán, nếu hôm nay thoát ẩn, sau này không ai được truy cứu nữa nên có thù phải báo sớm một chút, đợi cho người đó về rồi mới đi tìm thì sau này đừng hòng sống yên ổn trong giới.”

“À! Khoa học nha!” Lâm Viễn kinh ngạc tán thưởng chế độ xã hội đen hoàn thiện. “Cũng đúng, cái này giống trợ cấp xã hội khi về hưu, mấy người có phải đóng bảo hiểm dưỡng lão không, có cấp nhà hay quỹ phúc lợi chứ? Nói cho anh biết, sau khi tôi được bệnh viện điều đi, bảo hiểm chưa mua, tìm không thấy chỗ đóng, đang định mua ình đây. Nếu các anh thế thật... vậy tôi cũng gia nhập.”

Tống Hy đen mặt nhìn anh, lắc đầu cười. “Mua bảo hiểm làm gì? Tôi nuôi cậu.”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái. “Gió mát ghê ta.”

Tống Hy có xúc động muốn nhéo Lâm Viễn mấy cái, xoay người, Hạ Vũ Thiên đang nhú khê mày nhìn anh cùng Lâm Viễn, ánh mắt có phần đe dọa.

Tống Hy thềm lạnh người – Vũ Thiên đừng nghĩ đến trò đó thật đi... Phá hỏng lễ rửa tay gác kiếm của cha nuôi?! Lại nhìn Lâm Viễn, cậu ta vẫn phất phơ như vậy, trên tay có pudding khoai môn lại đưa mắt đến đĩa pudding đường đỏ trên bàn như đang cân nhắc xem nên chọn cái nào.

Tiêu Thụỵ huých nhẹ Tống Hy.

Tống Hy quay sang, Tiêu Thụỵ nói thềm, “Cái khác tôi sẽ kệ, tôi chỉ có một người chị duy nhất, nếu chị tôi thật sự bị người ta hại chết, tôi nhất định phải báo! Mặc xác Hạ Vũ Thiên muốn cái gì, dù sao cũng coi như giúp tôi báo thù cho chị, còn anh, tùy tâm có giúp một tay hay không, đừng quấy rối là được. Ngày hôm nay, dầu gì cũng không thể để lão già kia rửa tay gác kiếm thành công!”

Tống Hy nhú mày gật đầu, liếc sang Lâm Viễn đang lấy cả pudding khoai môn và pudding đường đỏ, xẻ làm mỗi bên một nửa chap làm một, vừa lòng gật gù. Về mặt tự nhiên nhưng cũng không che khuất được sự hồi hộp, Tống Hy không khỏi cảm thấy đau lòng bèn vỗ nhẹ lên vai Lâm Viễn.

“Liệu có bị phát hiện không?” Lâm Viễn liếc liếc Tống Hy.

“Đừng lo, cậu sẽ không có việc gì đâu.” Tống Hy quả quyết.

Lâm Viễn nhấp nháy mắt hỏi, “Việc gì? Đúng đúng, tuy ăn pudding nhưng dù sao cũng là pudding của xã hội đen! Bằng không, tôi ăn cả hai phần luôn nha?!”

Tống Hy kinh ngạc, sau mới hiểu Lâm Viễn đang nói đến bánh pudding mà không phải vụ rối loạn chốc nữa. Bất đắc dĩ thở dài, anh có phần bội phục nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn cười cười nói, “Đừng khẩn trương như thế.” rồi nhét một thìa pudding vào miệng mình.

Tống Hy hơi ngẩn người, cứ tưởng anh sẽ trấn an Lâm Viễn, nào ngờ trái lại Lâm Viễn lại trấn an mình. Anh thực sự không hiểu rõ con người Lâm Viễn, cậu ta đến tột cùng là hồ đồ thật hay giả bộ. Đang muốn hỏi thì Lâm Viễn lộ ra vẻ mặt dấm đuối. “Ừm... pudding đường đỏ vừa miệng nha!”

Câu hỏi đến miệng Tống Hy lại được nuốt trở về, người này thật đúng là...

Lâm Viễn đi đến chỗ khác xem đồ ăn, lòng thềm thở phào – ai, lát phải đi tìm cái gương soi xem sao. Anh thật đáng thương, bị người ta lợi dụng, nguy hiểm đầy mình, như ngọn đèn trước gió, như lục bình dưới mưa...

Nghĩ vậy, Lâm Viễn buông đĩa pudding xuống, chuẩn bị tìm tìm toilet nôn một trận trước!

44. Chương 44: Gà Bay Chó Sủa

Lâm Viễn bỏ cái đĩa xuống đi ra ngoài, Hạ Vũ Thiên đuổi theo hỏi, “Đi đâu đó?”

“Toilet, chắc nơi này phải có chứ?” Lâm Viễn nói.

“Tôi đi cùng.” Hạ Vũ Thiên ôm Lâm Viễn tiến về phía trước.

“Khỏi.” Lâm Viễn trốn sang một bên. “Đi toilet còn đi cùng, tôi không có sở thích ấy...”

Hạ Vũ Thiên nhú mày trừng Lâm Viễn, Lâm Viễn đành ngậm miệng mặc Hạ Vũ Thiên tha đi.

Vào toilet, Hạ Vũ Thiên ấn anh ngồi lên bệ rửa tay, ra lệnh, “Đừng có bám lấy Tổng Hy nữa.”

Lâm Viễn nháy mắt lia lịa, thấy Hạ Vũ Thiên cũng nháy lại, rõ là muốn anh phụ họa, bèn bảo, “Ăn phải cái gì đó, chẳng ra làm sao cả.”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt nắm cằm anh. “Cậu không tỏ ý với anh ta nhưng biết đâu anh ta lại tưởng bỏ!”

Mí mắt Lâm Viễn rung rung, anh liếc Hạ Vũ Thiên – diễn còn vụng lắm!

Hạ Vũ Thiên ném cho Lâm Viễn một cái nhìn xem thường – bớt nói nhảm đi!

Lâm Viễn nhin cười, trong đầu chợt loé lên cảnh phim xưa như Trái Đất mình từng xem, chuyện tình tay ba, nam diễn viên chính ghen tuông lồng lộn, nội dung kiểu kiểu thế này:

Anh A ghen, lay lay chị B, mũi phồng lên, gân xanh chi chít, nhe răng trợn mắt hỏi, “Vì sao em lại làm vậy với anh, vì sao?! Vì sao?! Anh yêu em như thế!”

Chị B sống chết lắc đầu, cứ như nhá phải thuốc lắc đầu, hét toáng, “Em không có! Em không có! Em không có... Em không nghe! Em không nghe! Em không nghe!”

Anh kia: “Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em em em em em em em~”

Chị B: “Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh anh anh anh anh anh anh anh~”

Hay là Hạ Vũ Thiên muốn diễn như vậy?!

Nghĩ đến cảnh kia, Lâm Viễn thần hồn nát thần tính, ngộ ngoạ giây giụa muốn thoát ra tìm một chỗ để nôn, không thì nôn trên người Hạ Vũ Thiên cũng được.

Hạ Vũ Thiên thấy anh muốn chạy liền giữ chặt lại. “Cậu sao thế?”

Não Lâm Viễn không nghe lời chủ mà bắt đầu vận hành.

Đây sẽ là cảnh của hai người sau một hồi cãi nhau chí choé toé lửa:

Chị B bụm miệng chạy đi tìm một chỗ nôn ọe, thường thì sẽ là ở cái cột đầu cũng có.

Anh A đuổi đến mới hỏi, “B à, em sao thế?”

Chị B sẽ ra chiều thẹn thùng cùng ầm ức lườm anh A, ai oán nói, “Còn không phải tại ai kia~”

Tình huống này thẳng góc cũng rõ ý chị B ngầm ám hiệu – người ta đang mang trong mình giọt máu của bố nó đó.

Nhưng anh A vẫn ngô nghê, “B, em làm sao vậy? Bệnh à? Đều tại anh không tốt, bỏ lô ba la~”

Chị B bèn im lặng, ánh mắt càng ầm ức.

Mà anh A cũng biết điều vội nhận sai, “Là anh không tốt...” hoàn toàn quên mất chuyện mình bị cấm sừng. Còn vờ vịt tự tát vào mặt mình. “Anh là thằng khốn... Anh XXX, anh OOO.”

A lê hấp, chị B cũng vịt vờ đi ngăn anh kia lại với vẻ vô cùng xót xa, ngượng nghịu thông báo, “Em có rồi...”

Màn cuối, anh A ôm chị B xoay vòng vòng, hai người hạnh phúc cười nhảy hát đủ trò, quảng ngay chuyện thẳng thứ ba cùng cái sừng dư thừa trên đầu đi mất tiêu...

Càng tưởng tượng càng thấy não mình như nhũn cả ra, Lâm Viễn nằm nhoài trên cái bệ rửa tay đắm bình bịch xuống, miệng thất thanh, “Trời xanh hỡi, ngài để sét đánh tôi chết quách đi cho rồi!”

Hạ Vũ Thiên ở đằng sau thấy Lâm Viễn biến sắc, còn nằm nhoài ra kêu trời kêu đất, tự dưng trào lên xúc động muốn đập người này ghê gớm, anh hỏi, “Cậu sao thế? Có gì?”

=0=, Lâm Viễn quay đầu tóm lấy Hạ Vũ Thiên. “Anh cũng nghĩ vậy? Có phải quá kinh dị không? Phải không?”

Khoé miệng Hạ Vũ Thiên run run, anh đặt Lâm Viễn lên trên bệ rửa tay hôn hôn hôn, miệng thì thầm, “Chẳng hiểu cậu nói gì!”

Hạ Vũ Thiên hôn xong, nói với Lâm Viễn đang lấy tay lau nước miếng. “Lát nữa tôi sẽ bận bịu hơn, cậu bớt đong đưa với ai đó giúp tôi.”

Lâm Viễn nhếch miệng – Hạ Vũ Thiên, anh quả có thiên chất làm nam diễn viên thần tượng của chị em.

“Nghe chưa?” Hạ Vũ Thiên trừng mắt.

“Ồ.” Lâm Viễn gật gật đầu, anh sẽ kiếm nhiều thức ăn ngon một chút, rồi tìm nơi vắng người ăn mảnh, nhưng lại thấy hơi kỳ, Hạ Vũ Thiên kéo anh vào toilet để làm gì?

Vừa nghĩ vừa ra khỏi toilet, Lâm Viễn thấy trong đại sảnh người nhiều hơn thì phải, ánh đèn cũng tối đi.

Từ ngoài cửa xuất hiện một tốp người vây quanh một ông cụ, Lâm Viễn nhận ra, chẳng phải cha nuôi Hạ Vũ Thiên đó sao? Tầm mắt vô tình rơi trên cây gậy kia... chính là thứ đêm nay bọn Hạ Vũ Thiên phải trộm? Tống Hy từng nói, có vật gì đó trong cái gậy.

Hạ Vũ Thiên kéo nhẹ Lâm Viễn, hạ thấp giọng, “Chóc tôi với Tống Hy ra tay, cậu nghĩ cách làm loạn lên, càng loạn càng tốt!”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái. “A? Tính tôi hướng nội, không có tài làm mấy chuyện này.”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ nhiên rằng. “Nếu làm không xong, đêm nay sẽ đè cậu toi mạng trên giường.”

Lâm Viễn chợt thấy như có gió lạnh thổi sau gáy, vô thức sờ sờ cổ mình, không phải chứ... Anh với bọn họ một mắt một còn, quên đi, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Hạ Vũ Thiên căn dặn xong, bước tới phía trước chào hỏi cha nuôi, Tiêu Thụy cũng đến.

Lâm Viễn đứng như trời trồng, ngáp ngừng nghĩ xem gây rối như thế nào. Đúng lúc ấy, Tống Hy đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng, “Vũ Thiên tính toán sao?”

“Tôi([23])?” Lâm Viễn ngó Tống Hy.

Tống Hy chán nản, nhéo Lâm Viễn một cái. “Trong đầu cậu cứ mãi nghĩ đâu đâu vậy?”

Lâm Viễn chớp chớp mắt, bất thành linh nghĩ đến một vấn đề thực tế hơn. “Nè Tống Hy, anh đánh lại Hạ Vũ Thiên không?”

Tống Hy kinh ngạc, ngẫm ngẫm rồi đáp, “Bọn tôi hồi trước thui nhau suốt ngày... cũng có thể coi là kẻ tám lạng người nửa cân!”

“Nói cách khác, anh có thể đâm anh ta mấy phát?” Lâm Viễn hỏi.

“Ừ.” Tống Hy gật

Lâm Viễn vẽ mặt hâm mộ nhìn anh. “Đồng chí, là như thế này, anh phải trút giận cho tôi!”

“Là sao?” Tống Hy vẫn chưa hiểu, Lâm Viễn nói tiếp, “Nhớ nha, đập mạnh vào chỗ hiểm của anh ta, để sau này anh ta khỏi hại người!”

Tống Hy nở nụ cười cúi đầu hỏi, “Cậu ta bắt nạt cậu?”

Lâm Viễn nghiêm mặt gật đầu.

Tống Hy đang định nói thêm câu nữa, đột nhiên cảm giác bên cạnh có người, khoé mắt liếc qua – Hạ Vũ Thiên. Chần chừ trong khoảnh khắc trên mặt đã trúng ngay một cú.

Lâm Viễn mắt chữ O – Ai dà, Hạ Vũ Thiên, anh tới thật?!

Tống Hy trúng một đám, thụt lùi lại đưa tay ôm cằm, giương mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên nhướn mày, Tống Hy giơ chân lên đá. Thế là... hai người ẩu đả.

Đại sảnh sôi động hẳn lên, mọi người đang chúc mừng ông già rửa tay gác kiếm, vậy mà tự nhiên Tống Hy và Hạ Vũ Thiên lại gây hấn.

Đám người la hét chói tai, mấy chị em đều bị hai người kia dọa. Cùng lúc đó, thuộc hạ của Hạ Vũ Thiên và Tống Hy, dù sao ai rảnh quan tâm là của ai, tóm lại là nhóm Men in Black đồng loạt xông tới. Nhất thời, cả đại sảnh hỗn loạn, Lâm Viễn đứng một bên đánh giá, quân tử không nên đâm đầu vào nguy hiểm, anh vội ba chân bốn cẳng chuồn êm, trốn cạnh một cái bàn nơi góc phòng. Như vậy đủ loạn rồi, còn muốn anh đổ thêm dầu vào lửa sao?

Vừa thấy có phục vụ đang bưng một cái bánh kem to sụ tiến vào, mí mắt Lâm Viễn rung rung, anh giữ chặt cậu ta lại. “Này, cậu có biết hôm nay có tiết mục góp vui không?”

“Góp vui?” cậu phục vụ há hốc miệng.

“Ném bánh kem đó!” Lâm Viễn nói. “Cậu lấy bánh kén ném vào cô nào thì cô đó sẽ theo cậu!”

“Thật hả anh?” cậu ta tròn xoe mắt.

“Chứ sao!” Lâm Viễn chỉ chỉ đám người đẹp mặt mày tái mét đang nép ngang nép dọc đằng xa. “Xem đi, mấy cậu kia vì muốn chiếm bánh đã nhảy bổ về phía này! Mau ném đi!” nói rồi anh nắm lấy một vốc, ném tung bừa.

“Ái...” một cô gái kêu lên, Lâm Viễn núp sang một bên, giật dây cậu phục vụ, “Mau mau, cậu xem dáng người 90 - 60 - 90 đó!”

Cậu phục vụ hưng phấn, học Lâm Viễn ném ném ném...

Cuộc chiến của đám đông chẳng mấy chốc đã như ong vỡ tổ, mọi người đều giương cao tinh thần thường ngày thấy thằng nào ngứa mắt không tiện ra tay, hôm nay nhân tiện ụp cả đĩa cánh gà nướng vào mặt nó, bánh kem nát bầy, rượu văng tứ tung.

Hạ Vũ Thiên và Tống Hy chẳng rõ có phải lâu rồi chưa cho người kia một trận hay vì đã sớm gai mắt với đối phương mà đánh đấm túi bụi.

Lâm Viễn trốn dưới cái bàn chứng kiến tất cả. “Tống Hy, cổ lên, đánh chỗ hiểm ấy!”

Bên ngoài cái bàn, tình hình chiến sự nóng như lò lửa.

Bên trong đám người, một nhóm Men in Black bảo vệ ông cụ, Lâm Viễn nhìn khuôn mặt cha nuôi của Hạ Vũ Thiên thở phì phò nước mắt lưng tròng, cả người run rẩy. Anh lo lắng thay cho ông, có bị cao huyết áp không đó? Nguy hiểm nha!

Trong đám hỗn loạn, Lâm Viễn không thấy bóng dáng Tiêu Thụ đâu. Kỳ lạ thật, với tính cách của anh ta hẳn phải chạy đến giúp vui chứ. A Thường theo lý sẽ chạy qua giúp Hạ Vũ Thiên vậy mà cũng biến mất.

Chuyện càng ngày càng náo nhiệt, Lâm Viễn ngồi dưới cái bàn, lát nhặt được cái đồng hồ đeo tay, lát lại nhặt được gói thuốc lá. Anh đeo luôn đồng hồ lên tay, chắc chắn, Rolex lận! Lại thấy cái điều thuốc – hừ, Lâm Viễn nhìn con gấu trúc núc ních trên cái hộp thuốc, liền hỏi hai anh đang đấu đá kịch liệt phía trước, “Anh giai, có lửa không?”

Hỏi xong, quả thật được ném cho cái bật lửa.

Lâm Viễn rút ra châm một điếu, không biết hút cũng phải nếm thử hương vị! Rồi đem cái hộp thuốc cất vào túi, lại nhìn nhìn cái bật lửa kia, vỏ lấp lánh ánh kim, trên đó có con diều hâu Pikapika... cũng nhét nốt vào túi – gây rối thể nào cũng vớ bở! Ở chỗ kẻ lắm tiền mà gây rối thì càng vớ được nhiều món hời!

Đúng lúc ấy, Lâm Viễn thấy có anh bạn nhỏ cũng chui vào, là một thằng nhóc mập mập mặc tây trang dành cho trẻ con, chẹp chẹp, thời nay nhỏ thể cũng vào sông bãi trên thuyền, cha mẹ nó nghĩ cái quái gì vậy?

Nhóc ta chui vào, mông chưa kịp chạm đất đã bị mẹ kéo ra, vội vàng đưa đi tránh khỏi đám người, chạy bình bịch.

Lâm Viễn thấy từ túi quần sau mông nhóc con rớt ra một cái hộp nho nhỏ. Anh tới gần xem cái hộp, chữ trên đó toàn tiếng Anh, mắt tròn mắt dẹt – không phải chứ? Từng ấy tuổi mang cái thứ phô trương này làm gì? Mở ra, bên trong chẳng phải đồ chơi xếp hình mà là một nắm đồ vật hình trụ có dây dẫn, gì đây ta?

Lâm Viễn rút một cây ra nhìn, anh bật cười – má ơi, ra là hộp pháo tây.

Bên ngoài lộn xộn, Lâm Viễn nhanh trí – muốn loạn chứ gì, anh đây giúp mấy đứa!

Nghĩ được làm được, Lâm Viễn đổ hết pháo khỏi hộp, cầm bốn năm cái, lấy thuốc lá châm vào kíp nổ, ném thẳng tay ...

“Đùng! Đùng đùng!” Lâm Viễn giật nảy mình, không hổ là pháo tây, nổ vang hơn pháo ta nhiều.

Mọi người thoáng sững lại rồi tức thì thét chói tai, điên cuồng chạy ra ngoài, có tiếng người hét, “Kẻ nào nổ súng?!”

Lâm Viễn đem đồng pháo còn lại xếp thành hình tròn, đặt thuốc lá ở giữa, rồi chui ra khỏi cái bàn, phía sau tiếng “đùng đùng đùng” không ngừng vang lên.

Trong chốc lát, đám người từ khoang thuyền ủa ra ngoài, đến cả khách tầng trên với tầng dưới cũng nổi máu tò mò ngó ra coi. Tầng hai dành riêng cho giới xã hội đen thường ngày vốn ăn trắng mặc trơn, giờ rối tinh rối mù, người toàn bánh kem với pudding, mặt mũi bầm dập, hình tượng thoát nhìn mới bình dị làm sao.

Lâm Viễn vừa chạy ra thì ngoái cổ muốn tìm Hạ Vũ Thiên và Tống Hy, bỗng cảm giác ai đó kéo eo mình. Quay lại... Hạ Vũ Thiên tóc tai rối tung, trên mặt có vết bầm xanh tím, mắt phải thâm tím, áo quần lòi thối lếch thếch.

“Há há há...” Lâm Viễn cười ngoác miệng, quá mắc cười, Tống Hy cũng chẳng hơn gì.

Hạ Vũ Thiên cười gượng hai tiếng, “Cười cái con khỉ, là Tống Hy quá tay!”

Bên kia, Tống Hy xoa má mình, nhờ ơn Hạ Vũ Thiên, hàm răng anh giờ thiếu mất một cái.

Đồng thời, tiếng “đùng đoàng” bỗng nhiên truyền đến từ phía xa, Lâm Viễn thầm nghĩ, pháo đến giờ còn nổ? Ngẩng đầu liền thấy pháo hoa loé một lúc lâu.

“Ô, loạn vậy còn phóng pháo hoa?” Lâm Viễn cau mày.

“Vốn định dùng lúc này, để chúc mừng ông già rửa tay gác kiếm!” dứt lời, Hạ Vũ Thiên lôi Lâm Viễn. “Lâm Viễn, cùng nhảy xuống biển với tôi nhé?”

“Hả?” Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn anh ta. “Tôi không có ham mê này đâu, anh cứ tự nhiên, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa... A! A làm gì đó!” Lâm Viễn luống cuống, nhưng Hạ Vũ Thiên không trì hoãn thêm, ôm anh ném thẳng xuống, sau đó bản thân cũng nhảy qua hàng rào bảo vệ của boong tàu.

Lâm Viễn phì phì quẫy trong nước, nước biển lạnh như băng tràn vào trong bụng. Hạ Vũ Thiên, ông không bỏ qua cho đâu, dám hại chết ông!

Tiếc là anh chưa kịp chết đuối đã có người vớt lên, Lâm Viễn lên thuyền, ho khù khụ rồi chửi rửa không ngớt. A Thường kéo anh vào khoang thuyền, Hạ Vũ Thiên đã ở trong, đang bọc chăn uống trà, chỉ chỉ cốc cacao nóng hổi trên bàn.

“Cho cậu.”

Áo khoác Lâm Viễn ướt sũng, anh chui trong chăn uống cacao, thế này là sao?! Liền hỏi Hạ Vũ Thiên, “Này, anh làm vậy có tác dụng chứ?”

“Sao vô ích được?” Hạ Vũ Thiên cười, đưa tay lại mở ra cho Lâm Viễn xem.

Lâm Viễn nhìn lướt qua lòng bàn tay anh ta, có một con chip nhỏ màu đen, hơi chùn lại. “Chùng nào anh ra tay vậy? Lấy trong cái gậy sao?”

Hạ Vũ Thiên cười, để A Thường mang máy vi tính đến, cho con chip vào đầu đọc, sao một phần bản chính, lại cười cười lấy con chip kia ném ra ngoài biển.

Lâm Viễn nhìn mặt biển ngoài cửa sổ tối đen như mực, nhú mày – tiêu huỷ chứng cứ!

“Anh trộm con chip rồi cứ như vậy mà đi, liệu có thể bị nghi không?” Lâm Viễn hỏi.

“Thứ này là bùa hộ mệnh của ông già, mất đi hoàn toàn bất lợi cho ông, ông ta chết cũng không dám nói ra ngoài.” Hạ Vũ Thiên cười nhạt. “Trừ phi ông ta không muốn sống.”

“Anh gây loạn lên để làm gì?”

“Ngoài ông ta, sẽ không ai nghi tôi, Tiêu Thụy và Tống Hy. Người khác cùng lắm thấy tôi và Tống Hy chẳng qua vì giành người mà đấu nhau.” Hạ Vũ Thiên cởi đồ ướt sũng ra thay. “Chỉ có ông ta nghi ngờ bọn tôi đã biết gì đó nên mới chôm con chíp... Cây kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra thôi.”

“Năm đó cái chết của Tiêu Linh thực sự liên quan đến ông ta?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Thế... các anh sẽ làm gì ông ấy?”

“Tôi chẳng làm gì cả.” Hạ Vũ Thiên nhắc chân thản nhiên nói. “Ông ta hại bọn tôi không ít, tôi sớm đã biết, nhưng không chấp làm gì, Tống Hy có lẽ sẽ không... Tiêu Thụy thì chưa chắc.”

“Dù sao ông ấy cũng là cha nuôi các anh?” Lâm Viễn nói.

Hạ Vũ Thiên cười đầy miệt thị. “Lâm Viễn à, như người ta nuôi heo theo lứa, nuôi một năm rồi giết thịt, liệu có thể bảo con heo kia đừng oán hận, vì người ta dù gì cũng đã mất công nuôi nó một năm chẳng?”

Lâm Viễn há mồm cứng miệng, Hạ Vũ Thiên ngồi sát lại, cười nói, “Lâm Viễn, cậu có phát hiện ra, cậu càng ngày càng quan tâm tới tôi.”

Khoẻ miệng Lâm Viễn giật giật, anh mơ à?

“Đem đồ ướt ra thay đi.” Hạ Vũ Thiên đưa tay kéo quần áo sũng nước của Lâm Viễn ra, mờ ám nói, “Coi chừng bị cảm.”

45. Chương 45: Bước Tiến Tình Cảm

“Tự tôi thay được.” Lâm Viễn né sang một bên. “Anh mau tránh ra, lấy giùm tôi bộ đồ!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày. “Có mỗi một bộ thôi, ai bảo ban này không lấy.”

“Anh đâu báo trước tôi phải nhảy xuống biển, sớm biết chơi thót tim như vậy tôi đã mặc áo cứu sinh bên trong.” Lâm Viễn trừng mắt, thò tay móc túi.

“Á!”

“Sao thế?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

“Thuốc lá Gấu Trúc ướt mất tiêu rồi!” Lâm Viễn bực bội rút ra. “Mới hút có một điếu... Chẳng biết phơi khô rồi có hút được nữa không.”

“Thuốc ở đâu đó?” Hạ Vũ Thiên thoáng nhăn mày.

“Mới nhặt được.” Lâm Viễn nháy mắt.

Hạ Vũ Thiên nhin cười. “Này, trên thuyền toàn xã hội đen, cậu không sợ trong thuốc lá có hàng trắng?”

“Hà?” Lâm Viễn cả kinh nhảy dựng lên. “Đừng đùa chứ!”

Hạ Vũ Thiên lấy bao thuốc kia ngửi ngửi, biểu cảm trên mặt không ngừng biến hoá.

“Có đúng không?” Lâm Viễn nín áo Hạ Vũ Thiên. “Có đúng không? Đừng nói là trúng phóc chứ! Đúng tôi nhảy xuống biển liền! Nghe nói lần đầu thử sẽ bị nôn? Còn nữa, một lần mà trúng số độc đắc sao? Xong, chết tôi rồi!”

Hạ Vũ Thiên thả thuốc xuống, bóp mặt Lâm Viễn. “Coi như lần này mạng cậu lớn.”

“Phù...” Lâm Viễn thở phào một cái, vuốt ngực. “Hừ chết người ta.”

“Còn nhặt được cái gì không?” Hạ Vũ Thiên thoáng nhìn túi quần Lâm Viễn.

Lâm Viễn moi trong túi ra một cái bật lửa và cái đồng hồ trên tay.

“Ồ, thu hoạch khá nha.” Hạ Vũ Thiên nhìn cái đồng hồ kia. “Không thấm nước nữa cơ à?”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, là Rolex đó, đồ cổ, không rẻ hơn xe của anh đâu.

“Hàng giả, ngốc.” Hạ Vũ Thiên ẩn mũi Lâm Viễn.

“Hơ?” Lâm Viễn thộn mặt nhìn kỹ lại cái đồng hồ. “Sao lại giả được?”

Hạ Vũ Thiên chìa tay. “Để phân biệt tốt nhất đem hàng thật ra so.”

Lâm Viễn ngây ra, trên cổ tay Hạ Vũ Thiên đeo một cái kiểu dáng đúng hàng của Rolex... Má ơi, nhìn là thấy đáng giá hơn cái cục kia! Cách nhau một trời một vực.

Lâm Viễn neho mắt nhìn chăm chăm Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nhếch miệng cười. “Mua hồi đầu giá ở Thụy Sĩ, dĩ nhiên quý hơn cả xe của tôi.”

“Không hổ là đồ phá gia chi tử.” Lâm Viễn lấy cái đồng hồ giả ném vào Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên vội tránh, thuận thế ôm anh vào lòng. “Theo tôi đi, theo tôi muốn gì tôi cũng mua cho.”

“Xì.” Lâm Viễn nguyền. “Ông không thèm, ông thích đồng hồ Mickey của Disney, cũng hàng hiệu, còn kêu to!”

Khoé miệng Hạ Vũ Thiên giật giật, anh quan sát cái bật lửa kia, tự nhiên nghiêm chỉnh hẳn lên.

“Sao?” Lâm Viễn hỏi. “Cái này có đáng giá không? Đừng bảo là giả chứ? Xã hội đen mấy người sao lại tạp nham thế... toàn dùng hàng đều, khủng hoảng kinh tế cũng tác động đến xã hội đen?”

Lâm Viễn hỏi, Hạ Vũ Thiên không đáp, mắt khép lại nhìn cái bật lửa, vẻ mặt có phần đáng sợ.

“Ê.” Lâm Viễn chọc chọc Hạ Vũ Thiên. “Chuyện gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên tháo cái bật lửa, từ bên trong rút ra một vật màu đen.

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái. “Gì đó?”

Hạ Vũ Thiên ném thứ kia vào chén trà. “Máy nghe trộm.”

...

Lâm Viễn kinh ngạc, đừng nói anh nhanh trí, thẳng đàn cũng biết bản thân anh đã bị lợi dụng, giờ vạ lây tới Hạ Vũ Thiên. Vốn dĩ hành động của Hạ Vũ Thiên thần không biết quỷ không hay, lúc này đại họa sắp ập đến rồi.

“Này... làm sao bây giờ?” Lâm Viễn nhỏ giọng hỏi, đừng có bảo tôi nhảy xuống biển tạ tội nha?!

Hạ Vũ Thiên nghĩ rồi nói, “Người trên thuyền đều đáng nghi.”

“Rồi sao?” Lâm Viễn hỏi. “Họ có thể gây khó dễ cho anh không?”

“Hỏi thừa.” Hạ Vũ Thiên lườm Lâm Viễn một cái, Lâm Viễn mếu máo chẳng dám cãi lại, anh cũng hiểu mình hám của thành ra hại chết Hạ Vũ Thiên, tuy rằng hại chết anh ta cũng coi như vì dân trừ hại nhưng anh ta có bề gì thì anh cũng nghèo... Nghèo chắc.

Hạ Vũ Thiên buông cái bật lửa xuống. “Cho nổ thuyền thôi.”

“Hớ?” Lâm Viễn miệng mở lớn đủ để ghi danh vào sách kỷ lục Guinness, anh nhìn chòng chọc Hạ Vũ Thiên. “Đắm rồi tính sao?”

“Đắm rồi còn có thể như thế nào nữa?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Ý tôi là, bao người trên thuyền đó.” Lâm Viễn dè dặt hỏi.

“Thì đãi cá một bữa.” Hạ Vũ Thiên tỉnh rụi.

“A...” Lâm Viễn hít một hơi lạnh, chỉ thẳng vào mặt Hạ Vũ Thiên. “Hạ Vũ Thiên, đồ sát nhân biến thái điên cuồng, trên đó có vài ngàn người lặn, anh nghĩ mình là ai? Đồ khốn nhà anh không sợ lúc chết bị đập xuống địa ngục hả!”

Hạ Vũ Thiên hơi chau mày. “Còn dám xài xề? Là ai nên nổi?”

Lâm Viễn cứng miệng im bật, vô phương mà, anh cãi không lại người ta.

Thấy Lâm Viễn lầu bầu một mình, Hạ Vũ Thiên nói, “Trừ phi...”

“Gi?” Lâm Viễn ngẩng phắt đầu. “Anh có cách khác?”

Hạ Vũ Thiên gật gật. “Nhưng cậu phải hy sinh một chút.”

“Không sao.” Lâm Viễn oai phong lẫm liệt khoát tay chặn lại. “Dù gì cũng hơn là cho nổ thuyền.”

Hạ Vũ Thiên đánh giá Lâm Viễn hồi lâu, cười nói, “Cậu cũng tốt bụng nhỉ, thật ra mấy người đó sống hay chết có liên quan gì đến cậu?”

Lâm Viễn trợn to hai mắt. “Đáng chết, từ nhỏ đức trí thể mỹ lao([24]) chưa từng học qua? Cái đồ tư bản giãy chết, sớm muộn gì giai cấp nông nô tụi này cũng vùng lên làm chủ, diệt tận gốc các anh.”

Hạ Vũ Thiên lườm Lâm Viễn. “Còn dám giỡn nữa?!”

Lâm Viễn lại lặng im, rõ là anh đuối lý rành rành, anh hỏi, “Thế phải làm sao?”

Hạ Vũ Thiên ngẫm ngẫm rồi đáp, “Hy sinh cùng với tôi một đêm đi.”

Lâm Viễn sững người nghiêng đầu nhìn anh. “Có liên quan?”

“Đương nhiên có.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cậu giờ chẳng tác sát trong tay ngăn thế nào được tôi đi nổ thuyền được, duy chỉ có cơ thể cậu thì may ra.”

Khoé miệng Lâm Viễn động động, từ khe môi lộ ra hàm răng trắng bóng, “Biến thái.”

Hạ Vũ Thiên nâng cằm Lâm Viễn lên. “Thế nào? Được chứ?”

Lâm Viễn đắm chiêu suy nghĩ, cảm thấy có gì đó không đúng, vội lấy cốc cacao vẫn còn nóng đổ ra, cầm lấy thứ đen thui kia – nhìn trái nhìn phải cũng chỉ thấy đó là cục đá mà thôi.

Hạ Vũ Thiên sờ sờ cái mũi.

Lâm Viễn nheo mắt, cầm bật lửa bật lên... không phát lửa, cho cục đá vào, bật... phùng!

“Hạ Vũ Thiên!” Lâm Viễn giận dữ ném cái bật lửa trên bàn. “Đó là đá đánh lửa! Anh...”

Lâm Viễn chưa kịp mắng, Hạ Vũ Thiên đã mang cái bật lửa kia lại. “Thứ này nằm trong bộ sưu tập cổ điển của S.T.Dupont, đáng giá hơn nhà cậu nhiều, cậu nỡ ném thật à?”

= =... Lâm Viễn vội cầm cái bật lửa lên bằng hai tay, nâng lên trước mặt thật cẩn thận. “Trời ơi đất hỡi, có cái bật lửa quý như vậy sao?”

“Hàng lâu đời.” Hạ Vũ Thiên cười cười nói. “Con chim ưng trên đó tượng trưng cho đảng Quốc xã, đồ cổ thời tiền Thế chiến II, vỏ bằng vàng ròng và bạc, có tiền cũng chẳng mua được thứ tốt như thế đâu.”

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Thật?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật gật. “Cậu phát tài rồi, bán thứ này đi cũng đủ cậu sống sung túc đến hết đời.”

“Không bán.” Lâm Viễn cất kỹ càng. “Về sau lưu lại cho con.”

Mí mắt Hạ Vũ Thiên rung rung, anh chớp lấy. “Tịch thu.”

“Sao lại thế?!” Lâm Viễn vội giấu đi. “Anh đâu định mua!”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày. “Người thẩm định cũng có phần, không thì trả nửa tiền cho tôi!”

“Ăn cướp!” Lâm Viễn bất mãn nhắc chân đá Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên tóm lấy chân anh. “Dù sao cậu cũng làm gì có con trai, giữ cũng vô ích, tôi hút thuốc, còn cậu thì không!”

“Bậy bạ!” Lâm Viễn đáp đáp. “Không cho con gái thì sau này để cho con rể!”

“Còn lâu mới có!” Hạ Vũ Thiên xấu xa nói.

“Tôi với anh có thù hằn gì sao?” Lâm Viễn ôm lấy cái bật lửa. “Mắc mớ gì trù ẻo tôi như thế?!”

“Có đưa đây không?” Hạ Vũ Thiên từ phía sau ôm Lâm Viễn vươn tay chụp lấy, mà Lâm Viễn còn lâu mới giao ra. Hạ Vũ Thiên ngoài miệng hỏi có đưa không nhưng tay lại chẳng có ý muốn tranh, theo đường cong eo Lâm Viễn, chậm rãi xuống phía dưới bụng anh.

“Hớ, làm gì đó?” Lâm Viễn cả kinh, bị Hạ Vũ Thiên đặt lên sô pha.

“Tránh.” Lâm Viễn cự tuyệt, Hạ Vũ Thiên thấy anh không tỏ ra chán ghét hay tức giận, vẫn trước sau như một ăn nói cợt nhả như thường bèn lớn mật roạt cởi quần Lâm Viễn ra, nắm ngón tay tiến vào trong...

“A!” Lâm Viễn quay đầu lại nhìn anh. “Anh làm gì đó... ưm, bỏ ngay ra!”

Hạ Vũ Thiên thấy dáng vẻ sợ hãi của Lâm Viễn vô cùng đáng yêu, động tác tay cũng nhanh hơn, anh cúi xuống hôn Lâm Viễn.

“Hừm...” Lâm Viễn chẳng mấy chốc bị Hạ Vũ Thiên kích thích, kết quả có phản ứng thật, hai tay bấu chặt lấy chân. Hạ Vũ Thiên trêu chọc anh, bàn tay linh hoạt cộng thêm kinh nghiệm dày dặn chớp mắt đã khiến Lâm Viễn hưng phấn. Đàn ông, một khi đã hưng phấn sẽ khó có thể dừng. Hạ Vũ Thiên thừa cơ lật Lâm Viễn lại, xả tuột quần anh xuống.

“Ừ...” Lâm Viễn muốn đứng lên nhưng Hạ Vũ Thiên không chừa lối thoát cho anh, nhào lên cuốn môi anh, một tay từ tốn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa xoa bóp nơi mẫn cảm đã lên.

Lâm Viễn trước giờ sống vô cùng điều độ, dù thỉnh thoảng cũng coi sách cấm hay phim AV nhưng chung quy vẫn là thanh niên mẫu mực không thường xuyên tự giải quyết vấn đề sinh lý của mình. Đường nhiên đã bao giờ chạm qua nữ hay nam đâu, có thể nói là xử nam to xác, duy nhất bị sàm sỡ vài lần chính là do Hạ Vũ Thiên ra tay.

Hạ Vũ Thiên thấy phản ứng của Lâm Viễn thật trực trặc, hiển nhiên vì non nớt chưa từng trải, dù cũng không có biểu cảm tức giận khó kìm nén hay xấu hổ rõ rệt nhưng trong mắt kia đúng là có nét ngượng ngùng, mà cái vẻ hưởng thụ không hề che giấu kia là thật, tất nhiên, bộ dáng nghiêng rằng muốn đập mình kia cũng là thật.

Giờ phút này Hạ Vũ Thiên mới giác ngộ, cái gì là thật! Trước kia anh lâm trận nhiều không xuể, nhưng phần lớn đều thật giả lẫn lộn, hơn phân nửa là giả tạo. Lần đầu tiên chẳng hề có kháng cự kịch liệt như vậy, đàn ông chứ không phải phụ nữ, làm gì có dáng vẻ như thất tình như sẽ đi tự sát, lại càng không vừa sờ đã kêu làm bộ thực mẫn cảm, Lâm Viễn không phát ra tiếng nào nhưng tiếng thở dốc vô thức kia so với những kẻ rên rỉ đầy kỹ xảo càng khiến tim anh đập nhanh hơn gấp bội.

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, anh chẳng còn rõ thế nào là thật thế nào là giả, duy chỉ biết Lâm Viễn là chân thực, là thuần khiết. Bản thân trước kia ra sao cũng quên luôn rồi, lẽ nào anh lâu rồi không làm việc này ư? Hay Lâm Viễn khác với bọn họ? Dù sao trong đầu Hạ Vũ Thiên hiện giờ chỉ có một ý niệm – muốn cùng Lâm Viễn hoà làm một.

“Ừm...” Lâm Viễn vô thức phát ra âm thanh, tay Hạ Vũ Thiên hơi thả lỏng, ngay khi Lâm Viễn đang thở hổn hển, thoáng khó chịu, Hạ Vũ Thiên cúi xuống, dùng lưỡi phục vụ Lâm Viễn.

“Hừ... anh làm gì... A!” Lâm Viễn sao chịu nổi, kháng cự một hồi, ngay tức thì biến thành con thú nhỏ chỉ hành động theo bản năng, động tác dần dần phối hợp, tay đưa xuống, nhẹ nhàng nắm tóc Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên hít sâu một hơi, cảm nhận hương vị trên người Lâm Viễn, đặc biệt còn có mùi thoáng mát của thuốc khử trùng ở bệnh viện, anh chưa bao giờ nghĩ mùi hương này lại dễ chịu đến thế... Chỉ ít trước kia anh rất ghét mùi này.

“A...” được Hạ Vũ Thiên tận tâm phục vụ, Lâm Viễn rất nhanh hạ súng đầu hàng, nằm nhoài trên sofa thở dốc, thoải mái vô cùng, cũng chẳng rõ là khó chịu hay thoải mái, càng không rõ đến cuối cùng là Hạ Vũ Thiên hưởng thụ hay chính anh hưởng thụ.

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu lên, động tác nuốt thông thả mà rõ ràng, khoe miệng Lâm Viễn run rẩy. “Cái đó... tuy thành phần protein cao nhưng mà không vệ sinh cho lắm, đừng nuốt...”

Hạ Vũ Thiên nở nụ cười, tiến lại gần, khẽ hôn lên tai Lâm Viễn, thấp giọng nói, “Lúc này mà cậu vẫn mạnh miệng như thế.”

Lâm Viễn thấy tai mình nóng rực, muốn thoát ra, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói mông lung, “Lâm Viễn... làm đến cùng nhé?”

Hạ Vũ Thiên khẽ cọ cọ bộ phận đã sớm cương cứng của mình vào một bên hông mềm mại của Lâm Viễn. “Chúng ta đều ưng thuận.”

“Tôi không có!” Lâm Viễn quay lên gạt phắt. “Ai nói với anh chúng ta đều ưng thuận?”

“Cũng đúng.” Hạ Vũ Thiên nhào lên, khoá chặt cổ tay Lâm Viễn. “Không thể cam tâm tình nguyện thì tôi đành dùng vũ lực vậy!”

46. Chương 46: Kết Thúc Bất Ngờ

Lâm Viễn vừa nghe Hạ Vũ Thiên định bạo ngược mình, trong đầu liền loé lên ý nghĩ – thế phải bảo toàn trình tiết! Sau đó vì ý nghĩ mắc ói này mà , mắt thấy cửa thành sắp sửa thất thủ, bàn tay ác ôn của Hạ Vũ Thiên đã hướng về phía sau... Trong giây lát đầu óc Lâm Viễn trống rỗng, anh cảm thấy khí huyết tuôn trào, cứ như có gì đó nổ tung trong cơ thể, phải chăng đây chính là sức mạnh “tiểu vũ trụ nội tại([25])” nổi tiếng?

Không có thời gian để lý giải, Lâm Viễn tung cú đấm nhắm thẳng vào mắt Hạ Vũ Thiên, hét lên, “Thiên Mã lưu tinh quyền([26])!” đoạn đá Hạ Vũ Thiên lăn lông lốc, rồi nhanh tay kéo chăn che mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hạ Vũ Thiên ngã cái “rầm” xuống dưới đất, cùng lúc tiếng bước chân dồn dập đổ tới. A Thường tưởng xảy ra chuyện gì bèn vọt vào, trước mắt anh là cảnh Hạ Vũ Thiên quần áo xộc xệch ngã chổng chơ trên mặt đất, hai mắt thâm quầng, tư thế chật vật khó nói nên lời.

A Thường vội lùi ra khép cửa lại.

Lâm Viễn ngo ngoáy tới mé giường vợ lấy quần áo, Hạ Vũ Thiên ngồi xuống, hừng cụt hân, từ bên dưới nhìn lên với vẻ mặt bực dọc.

Lâm Viễn phủ kín chăn, dử tợn trừng mắt, chỉ tay đầy chính nghĩa - “Dê!”

Động tác này Hạ Vũ Thiên đã từng bắt gặp, trong bộ phim hoạt hình của Nhật ngày trước Lâm Viễn hay xem... kêu Conan thì phải, mở đầu mỗi tập đều có thằng nhóc đầu bự xuất hiện làm hành động này, nhìn rõ thiếu năng.

Hạ Vũ Thiên bất mãn. “Cậu có phải người không đó? Xong chuyện là phủi tay?!”

Lâm Viễn vắn mắt lên. “Mơ hử, đừng hòng tôi xớ rớ gì với anh.”

“Sao nào?” Hạ Vũ Thiên cau kinh nói. “Làm với đàn ông sẽ không có đâu.”

“Không có cái rắm.” Lâm Viễn mắt vẫn trợn từ bấy đến giờ. “Tôi không thích đồng tính.”

Hạ Vũ Thiên ngẩn người, nhìn Lâm Viễn với vẻ xem thường. “Thế kỷ thứ bao nhiêu rồi, Khó-ta-bít.”

Lâm Viễn cuộn chặt chăn đáp, “Mặc anh, dù sao tôi không thích làm bậy làm bạ, lần đầu của tôi phải dành cho người mình thật sự thích.”

“Giữ lần đầu tiên cho vợ kiểu gì, cô ta có cần mặt sau của cậu đâu.” Hạ Vũ Thiên nhỏ giọng buông một câu.

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên lúc lâu, rồi hỏi, “Hạ Vũ Thiên, có ai từng vì anh mà giữ lần đầu chưa?”

Hạ Vũ Thiên sượng người, giương mắt nhìn Lâm Viễn.

Lâm Viễn lắc đầu. “Đừng đắc ý, nhiều người tình không có nghĩa là hay, chẳng ai thật lòng mới là đáng thương.”

Hạ Vũ Thiên nghe xong xanh cả mặt, tay quờ quờ thuốc lá trên bàn thì phát hiện thuốc bị ẩm, anh hàm hừ đứng dậy, đá văng cửa phòng đi ra.

Cửa phòng “sầm” một tiếng, Lâm Viễn thở phào, may mà hôm nay Hạ Vũ Thiên lẩn thẩn, trên tay anh còn cái còng vạ năng kia, nếu anh ta nhớ tới phỏng chừng anh đi tong rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Viễn bất đắc dĩ thở dài... Anh chui vào trong chăn đánh một giấc, cảm giác hơi ẩm lại lạnh lạnh.

Vừa đặt lưng xuống liền thẳng đến giữa trưa hai ngày sau đó anh mới tỉnh lại. Đập vào mắt là Hạ Vũ Thiên và Tống Hy đang ở bên giường, cả hai người mắt đều thâm đen, hai mắt của Hạ Vũ Thiên càng đen tợn, ấy là do Lâm Viễn tặng cho, cộng thêm lần trước đánh nhau với Tống Hy nữa, thế là cân cả hai bên. Mà Tống Hy thì hình như do thức trắng đêm...

Lâm Viễn định cười, mở miệng ra mới nhận ra cổ họng đau rát, phát ra thanh âm khàn đục.

Hạ Vũ Thiên thở hắt, ra lệnh cho A Thường đang đứng trước cửa, “Gọi Lý Cố đến.”

Chẳng bao lâu sau, Lý Cố mặc blouse trắng chạy vào, kiểm tra sơ qua Lâm Viễn xong thì bảo, “Hạ nhiệt rồi, nghỉ ngơi hai ngày là khoẻ re.”

Lâm Viễn hiểu được mình bị sốt, nhớ lại đêm đó sau khi Hạ Vũ Thiên đi ra ngoài, anh bèn nằm xuống ngủ, chăn trên người vừa ẩm vừa mỏng. Hậu quả là ngủ dậy bị cảm lạnh, nhưng sốt cao còn lịm đi những mấy ngày thì chắc bị thêm viêm phổi rồi.

“Cậu thấy sao?” Tống Hy hỏi.

“Đói...” Lâm Viễn nháy mắt.

Tất cả mọi người thở phào, biết kêu đói là không sao rồi. Tống Hy cùng Hạ Vũ Thiên bất động đưa mắt nhìn nhau.

Lý Cố quay qua quay lại. “Hãy, để tôi mang đồ ăn đến vậy.” nói rồi đi mất.

Lâm Viễn hết ngó Tống Hy lại sang Hạ Vũ Thiên, không khí dường như kỳ kỳ, hai người này bộ còn bất hoà vì vụ ấu dâm sao?

Cửa bỗng bị đẩy ra, Tiêu Thụy lão đảo bước đến, thấy Lâm Viễn chớp mắt trên giường liền cười. “Ô, tỉnh rồi?”

Lâm Viễn không đáp, cổ anh đau nên chẳng thèm chấp vặt.

“Thế nào rồi?” Tống Hy hỏi Tiêu Thụy.

“Còn thế nào nữa, có oán tất trả, có thù tất báo.” Tiêu Thụy lạnh lùng cười, nụ cười khiến người ta sởn gai ốc.

Lâm Viễn khẽ nhú mày, Tiêu Thụy không phải xử cha nuôi mình thật chứ?

“Lâm Viễn, cậu nổi tiếng rồi đó.” Tiêu Thụy cười xảo quyệt, ngồi trên sô pha nói. “Khắp thiên hạ ai cũng tổ chuyện Hạ Vũ Thiên và Tống Hy lục đục vì một người, Hạ Vũ Thiên còn vì cậu đến cả nhà cũng chẳng về.”

Khoé miệng Lâm Viễn run rẩy – ây da, xong đời.

Hạ Vũ Thiên nhăn mày, Tống Hy ngắt lời, “Nói bậy bạ gì đó, đi đi.”

“Đi cái gì?” Tiêu Thụy phật ý. “Tôi còn chưa nói...” nhưng chưa kịp mở miệng phản đối đã bị Tống Hy lôi ra ngoài.

Tống Hy ngoảnh lại bảo Lâm Viễn, “Lâm Viễn, còn một số chuyện cần tôi xử lý, mai tôi đến thăm cậu.”

Lâm Viễn gật gật, Tống Hy kéo Tiêu Thuy theo, cửa phòng đóng lại. Trong phòng chỉ còn Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn hí hóp mắt lườm Hạ Vũ Thiên, anh chẳng nói chẳng rằng, rất cổ quá mà. Lâu rồi chưa bị cảm, lần này chắc chắn vì nhảy xuống biển nên mới dính.

Hạ Vũ Thiên khe khẽ thở dài, kéo ghế ngồi xuống cạnh giường. “Thấy sao?”

Lâm Viễn ho khan một tiếng. “Vẫn ổn.”

“Bản danh sách ở trong tay rồi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Thực lực hiện tại của Hạ gia đã lớn hơn xưa rất nhiều, chuyện tôi phải làm cơ bản đều đã làm xong.”

Lâm Viễn hơi nghi hoặc, lời này của Hạ Vũ Thiên là có ý gì?

“Còng tay tôi bắt cậu đeo...” Hạ Vũ Thiên chỉ cái vòng đầu giường – Lâm Viễn ngó người, anh được tự do?! Lần giao dịch này đã kết thúc?

“Chuyện lần này xuôi chèo mát mái, về sau cậu khỏi phải làm gì thêm nữa, chờ đến thời điểm công bố di chúc, cậu nói một câu là xong.” Hạ Vũ Thiên bắt chéo chân. “Có điều Hạ gia giờ không kẻ nào có khả năng uy hiếp tôi nữa nên cậu chẳng cần giả bộ gì.”

Lâm Viễn nhướn nhướn mày. “Tôi có thể về?”

Hạ Vũ Thiên cười gượng. “Bệnh viện không phải đã đuổi cổ cậu rồi sao? Về làm gì?”

Lâm Viễn nhăn nhó, Hạ Vũ Thiên nói tiếp, “Cậu cứ ở lại chỗ Lý Cố làm, không cần về chỗ tôi ở.”

“Cũng không phải giả làm người yêu anh nữa?” Lâm Viễn hỏi.

Hạ Vũ Thiên giữ cằm Lâm Viễn. “Sao? Làm người yêu tôi cậu phải chịu khổ à?”

Lâm Viễn trầm trả lời – chứ còn gì nữa, nhưng ngoài miệng vẫn đáp, “Đâu đến nỗi, đâu đến nỗi.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, lấy một cái chìa khoá từ trong túi quần. “Vì lý do an toàn, trong khoảng thời gian tới tôi muốn đặt cậu trong tầm mắt, cần hộ cách vách chỗ tôi ở còn trống, cậu dùng tạm đi... Cậu đã giúp tôi nhiều, muốn gì cứ đề xuất.”

Lâm Viễn chớp mắt mấy cái, anh hôn mê hai ngày hay hai năm vậy trời? Hạ Vũ Thiên đã đạt được bước tiến hoá tột bậc nha.

Hạ Vũ Thiên thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lâm Viễn bèn niết niết mũi anh. “Cậu cứ sống những ngày trong vỏ ốc của mình, nhớ đừng có gây thêm rắc rối là được.”

Lâm Viễn cười hờn hờ – chịu đắng chịu cay cuối cùng cũng chờ tới ngày được hái trái ngọt.

Di động của Hạ Vũ Thiên vang lên, anh mở máy, đoạn nói với Lâm Viễn, “Chỗ này là bệnh viện của Lý Cố.”

“Hả?” Lâm Viễn kinh ngạc. “Chúng ta về rồi sao?”

“Cậu sốt đến bốn mươi độ, chẳng lẽ nằm chờ chết?” Hạ Vũ Thiên cau mặt. “Ồ thêm một ngày, tới tôi đến đón về.”

Hạ Vũ Thiên vừa dứt lời liền vội vã rời khỏi đó. Lâm Viễn cầm cái chìa khoá, vẻ mặt mờ mịt... Chuyện gì đây? Vì sao tự nhiên lại thành ra thế này? Đã kết thúc rồi ư? Tầng đá lớn trong lòng được dời đi, Lâm Viễn khoan khoái hơn chút ít, mà cũng có thể vì anh đã bớt sốt. Anh nằm trên giường lăn qua lăn lại – thật sự đã đi đến hồi kết? Khó tin quá.

Cuối cùng, Lâm Viễn quyết định khỏi nghĩ ngợi lung tung nữa, vọt từ trong chăn vào phòng tắm cao cấp tắm tấp một trận.

Lý Cố cầm hộp cơm bước vào, nghe tiếng nước chảy ồ ồ trong phòng tắm liền giúp Lâm Viễn đổi ga giường rồi ngồi trên ghế chờ. Cầm tờ báo trên tay, Lý Cố đưa mắt nhìn chằm chằm cái hộp cơm đến gần người, chân mày anh nhíu chặt.

Sau khi Hạ Vũ Thiên lên xe, đã lệnh A Thường lái về công ty.

A Thường khởi động xe, hỏi, “Thiếu gia, hiện nguy hiểm như vậy cậu lại để Lâm Viễn buông lời cảnh giác... nhờ có chuyện thì?”

“Nên anh phải phải nhiều người bảo vệ cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên nói.

A Thường gạt đầu, liếc sang Hạ Vũ Thiên. “Vì sao phải gạt cậu ấy rằng đã kết thúc rồi...”

Hạ Vũ Thiên cười nhạt. “Ý thức phòng bị của Lâm Viễn quá cao, trước đó tôi đã lãng phí rất nhiều thời gian, vì có giao ước nên cậu ấy cứ đinh ninh rằng tôi làm gì cũng là có ý đồ muốn lợi dụng cậu ấy.”

A Thường gạt. “Như thế...”

“Thời gian không còn nhiều.” Hạ Vũ Thiên nói. “Phải thay đổi kế hoạch một chút.”

A Thường quan sát Hạ Vũ Thiên qua kính chiếu hậu, một mặt chuyên tâm lái xe không nói gì.

Hạ Vũ Thiên thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của A Thường bèn cười cười cởi cà vạt ra. “Lâm Viễn quả thật may mắn, anh, Tống Hy, Lý Cố đều giúp cậu ấy vô điều kiện.”

“Không phải vì cậu ấy tốt số.” A Thường đáp. “Mà là vì thấy cậu ấy vô tội.”

“Trên đời này nếu không phải xấu xa thì cũng là vô tội.” Hạ Vũ Thiên lên tiếng. “Có thấy anh đồng cảm với người khác đâu.”

A Thường im lặng, tiếp tục lái xe.

Hạ Vũ Thiên đọc báo nhưng tâm tư lại không đặt lên đây, nhớ lại ngày đó Lâm Viễn cự tuyệt mình, Hạ Vũ Thiên lại thấy ôm một bụng tức. Lâm Viễn, chờ đó, tôi mà không thịt được cậu thì sẽ không còn là Hạ Vũ Thiên nữa!

Lâm Viễn tắm xong, nhẹ nhàng lẳng lẳng chạy ra, thấy một bàn toàn đồ ngon đang đợi mình bèn hí hửng sà vào.

Lý Cố rót trà cho anh. “Mặc thêm đồ đi, không lạnh à, vừa bị cảm, hết muốn sống rồi hả?”

Lâm Viễn hai ngày nay chưa có gì nhét vô bụng, đói meo, anh vừa ăn vừa hỏi, “Đói chết mất... Lý Cố, ngày mai tôi bắt đầu đi làm nhé?”

Lý Cố sững sốt. “Cậu có thể đi?”

Lâm Viễn gạt đáp, “Hạ Vũ Thiên nói tôi không có chuyện gì nữa rồi.”

Lý Cố cân nhắc, đồng ý, “A... Thật hay quá, vừa lúc tôi thiếu người, nhưng cậu cũng nghỉ ngơi mấy ngày đã, mới bệnh mà.”

“Không sao không sao.” Lâm Viễn cười tùm tùm xua tay. “Anh đây thật khó khăn mới được thả ra, không nhân cơ hội xả láng thì sao được, há há.”

Cơm nước xong, Lâm Viễn uống thuốc rồi mặc áo khoác vào. Đưa tay sờ sẫm, cái bật lửa kia vẫn còn, Lâm Viễn cười híp mắt, nửa năm qua rốt cuộc cũng có thu hoạch. Ném cái chìa khoá đi, Lâm Viễn túm Lý Cố lại.

“Lý Cố, chỗ anh còn ở được không? Tôi định tự thuê phòng nhưng trước đó ở nhờ nhà anh vài tối được chứ?”

Lý Cố tròn mắt nhìn anh. “Cậu không ở chỗ Hạ Vũ Thiên nữa?”

“Anh ta bảo tôi ở ngay sát bên, tôi đâu quen ở nơi sang trọng như thế, tính thuê phòng nhỏ thôi, lát tôi đi lấy hành lý.”

“A...” Lý Cố đề nghị. “Ở chỗ tôi đi, có cần nói trước với Hạ Vũ Thiên một tiếng không?”

Lâm Viễn nhăn mặt, lẩy di động ra gọi cho Hạ Vũ Thiên, ngoài dự đoán của anh, Hạ Vũ Thiên bằng lòng.

Lâm Viễn gãi gãi đầu, nói chung anh đã tin đúng là kết thúc rồi.

“Tôi đi siêu thị mua vài thứ đã.” Lâm Viễn đứng đỉnh bước ra ngoài, khoát tay với Lý Cố. “Tí tôi về.”

“Cậu không gọi lái xe?” Lý Cố kinh hãi, cuống quýt đuổi theo. “Đi một mình?”

“Có sao chứ?” Lâm Viễn vỗ vỗ vai Lý Cố. “Không phải mọi chuyện êm xuôi rồi hả? Lâu rồi tôi chưa đi dạo phố.”

“VẬY... Tôi đi với cậu.” Lý Cố nói. “Cậu mới khỏi bệnh mà.”

Lâm Viễn mặt nhăn mày nhí, Lý Cố thấy anh lộ vẻ không vui liền lấp liếm, “Tôi mời cậu ăn.”

Lâm Viễn cười cười. “Đi ăn đồ nướng?”

Lý Cố ảo não thở dài bước theo Lâm Viễn, lòng thầm cầu nguyện – ngàn vạn lần đừng gặp chuyện nha, Hạ Vũ Thiên trời đánh kia rốt cuộc đang làm cái trò khỉ gì thế?!

47. Chương 47: Không Nơi Để Về

Lâm Viễn vừa ra phố bèn đi một mạch tới siêu thị, Lý Cố theo đằng sau hồi hộp nhìn bốn phía, chỉ sợ có cả tá trai trắng vạm vỡ nhào vào bắt cóc Lâm Viễn, cũng có khi là thần tiên giáng trần... không phải, mưa đạn giáng trần chĩa ngay đúng chóc cậu ta. Theo sát Lâm Viễn từng bước, tinh thần cảnh giác của Lý Cố được phát huy cao độ.

“Lý Cố, có chuyện gì thế? Đề phòng cướp giết à?” Lâm Viễn bối rối nhìn anh.

“Không có gì, tại tôi không quen.” Lý Cố ủ rũ.

“Đừng nhắc tới nữa, tôi cũng thấy quái quái.” Lâm Viễn xoay xoay vai. “Trước kia lúc nào chẳng có Men in Black đi theo, giờ thì cũng hơi bất tiện.”

“Bất tiện?” Lý Cố hưng phấn, muốn sao? Muốn tôi lập tức đánh điện sai Hạ Vũ Thiên phái người đến đây!

“Vì có vệ sĩ mặc đồ đen thoải mái hơn ở nhiều mặt.” Lâm Viễn cười gian. “Phải cái nhìn hơi bị thiếu muối, như dân chơi mới nổi vác theo một đám tay chân.”

Lý Cố bất đắc dĩ, Lâm Viễn quá ung dung, quả nhiên người ta cái gì cũng mù tịt vẫn hạnh phúc hơn. Anh tiêu mất, về sau phải làm sao đây? Hạ Vũ Thiên, đồ chết bầm!

Lâm Viễn ào vào siêu thị, cầm cái giỏ lớn bắt đầu chọn các thứ, đa phần đều là đồ dùng sinh hoạt, bàn chải khăn mặt lược đều phải thay mới, tốt nhất cả xà phòng cũng đổi luôn, xua đi vận rủi.

Lý Cố ở bên Lâm Viễn nhòm trước ngó sau khiến bảo vệ siêu thị sinh nghi không phải là anh muốn chôm cái gì thì chính là đầu óc bất bình thường, họ bèn sáp lại gần. Thấy có người tới, Lý Cố càng thêm căng thẳng, nhanh nhẩu móc điện thoại ra. “Hạ Vũ Thiên!”

Lâm Viễn hoang mang trông Lý Cố hét lên trong điện thoại với Hạ Vũ Thiên, liền hỏi, “Sao thế?”

“Bọn tôi ở siêu thị! Cái trước cửa bệnh viện ấy!” Lý Cố hét xong thì tắt máy kéo Lâm Viễn bỏ chạy.

“Hơ?” Lâm Viễn ù ù cạc cạc, một tay xách giỏ bị Lý Cố kéo chạy như bay hướng về cửa ra, mấy bảo vệ kia càng thêm chắc mẫm – trộm trăm phần trăm rồi!

Đoạn truy đuổi ráo riết.

Lâm Viễn vừa chạy vừa hỏi, “Lý Cố, anh có việc gấp à? Thanh toán tiền trước đã?”

Lý Cố ném Lâm Viễn vào cửa an toàn rồi cũng nhảy bổ vào, sập ngay chốt cửa lại, không quên chèn cây lau nhà chặn cửa, lấy thêm cái chổi khác làm vũ khí.

Lâm Viễn trơ mắt chứng kiến từ đầu chí cuối... Không lẽ Lý Cố giấu bệnh, bình thường chưa bộc phát, hôm nay mới bùng lên? Hay là vừa chịu kích thích, hay là trưa ăn trúng cái gì có vấn đề?

Đúng lúc này, hầu hết bảo vệ đã chạy đến đây, bắt đầu đập cửa.

Lý Cố đã ngăn bằng cái chổi lau chắc chắn, bảo vệ không đẩy nổi, dưới tầng truyền đến tiếng chân, lại có vài bảo vệ lên.

Bọn họ thấy Lâm Viễn bị Lý Cố lôi theo, Lâm Viễn bệnh nặng mới khỏi nên thoát trông có vẻ ốm yếu, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, mấy người bảo vệ tự động vẽ tình huống thành như sau: xui xẻo thế nào mà vị khách hàng này đã bị bệnh nhân trốn trại bắt cóc! Vì thế, họ muốn cứu anh thoát khỏi thằng thần kinh kia.

Lý Cố vừa thấy hai người kia định kéo Lâm Viễn ra liền nổ bùm – biết ngay! Biết ngay là tới bắt Lâm Viễn! Còn giả làm bảo vệ!

Lý Cố quyết định tung ra độc chiêu, vung tay chặn Lâm Viễn. “Tránh ra!”

Lâm Viễn vâng lời núp vào một góc. Bệnh Lý Cố không nhẹ, sau này còn khám được cho ai nữa? Nhờ đâu đang phẫu thuật mà phát tác lại đem cả cơ thể người ta ra mổ lung tung thì biết sao giờ?

Động tác dứt khoát, tay lạnh mắt lẹ, Lý Cố lấy cán chổi thọc ngay vào chỗ giữa chân người bảo vệ... tàn nhẫn chọc chọc.

“Oá!” người kia chưa kịp đề phòng, dầu gì Lý Cố cũng là bác sĩ ngoại khoa, ra tay cực chuẩn xác, đâm đâu trúng đó, đối phương loạng choạng ngã xuống từ trên cầu thang, bưng chỗ đó nhảy lên. Lâm Viễn nghe rằng – má ơi, hiểm nha, ở cùng Lý Cố một lát đã lĩnh hội được tinh túy, chiêu này dùng để đối phó với Hạ Vũ Thiên thì phải biết!

Lâm Viễn hơi sững người, sức nhớ, thật sự cũng không cần học, chẳng mấy chốc anh và Hạ Vũ Thiên sẽ khỏi phải chạm mặt nhau. Nghĩ vậy, đột nhiên cảm giác nôn nao trỗi dậy trong lòng, thật kỳ quái. Thành linh lại nghe tiếng bảo vệ “Ồi!” một tiếng. Lý Cố lượn chổi phạch vào mặt một người làm người này ngã sấp xuống.

Lâm Viễn tấm tắc – thân thủ Lý Cố kinh à nha!

Ném cái chổi đi, Lý Cố vươn tay tóm Lâm Viễn chạy xuống, điềm nhiên đập lên người bảo vệ. Lâm Viễn nhú mày – ác ôn thiệt ... Hay là cứ đến sống cạnh Hạ Vũ Thiên đi, ở với Lý Cố liệu có gặp chuyện không? Đêm hôm anh ta tự dưng phát bệnh, lúc đó anh có mà kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay.

Hãy còn đang miên man suy nghĩ, anh đã bị Lý Cố theo lối cầu thang đưa xuống lầu dưới, từ cửa an toàn một mạch đến bãi đỗ xe, đồng thời, hai chiếc xe cũng theo lối vào chạy như bay tới. Lâm Viễn nhận ra, một là xe của Hạ Vũ Thiên.

Lý Cố đứng yên ngoác tay, bảo Hạ Vũ Thiên chạy lại! Mắt còn không quên cảnh giác ngó nghiêng trước sau.

Xe Hạ Vũ Thiên dừng trước mặt Lâm Viễn, anh xuống xe, kéo Lâm Viễn qua hỏi Lý Cố, “Có chuyện gì thế?”

Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên lôi qua, thấy tư thái bảo vệ mình của Hạ Vũ Thiên vẫn như trước, lòng chấn động, thoáng lại thấy rầu rĩ, anh thờ người.

A Thường và đám vệ sĩ cũng đã xuống xe, súng ống lên nòng đủ cả. Lúc này, nhân viên an ninh từ trên nhảy bổ xuống, vừa chạy vừa chỉ vào Lý Cố vừa la òm tỏi, “Có thằng tâm thần chôm đồ!”

...

Lý Cố mắt tròn trắng mắng, “Có nhà anh mới chôm đồ ấy!”

Lâm Viễn đưa tay chọc chọc Lý Cố, ý bảo anh nhìn cái giỏ siêu thị trên tay mình. “Ồ... Lý Cố, thật đó.”

...

Lý Cố chớp mắt, hỏi mấy bảo vệ kia, “Các người sao lại lén lút như vậy?”

Mấy bảo vệ hận đến nhe răng, khoé miệng run rẩy đáp, “Chúng tôi là bảo vệ, có gì phải lén lút! Chính cậu mới lén lút ấy, nên bọn tôi mới chú ý đến cậu!”

Lý Cố ngẩn người, gãi đầu gãi tai – thật à?

Nghe xong mẩu đối thoại, Hạ Vũ Thiên đã hiểu đại khái tình hình, lắc đầu đầy cảm thông. “Thật ngại quá, hiểu lầm thôi, bạn tôi bị chứng hoang tưởng, bệnh tâm thần cấp tám, đừng để bụng cậu ấy làm gì.”

Khoé miệng Lý Cố với Lâm Viễn cùng giật liên hồi – Hạ Vũ Thiên, mới khám phá ra hả? Đã bệnh tâm thần còn cấp tám?

Mấy bảo vệ kia nhìn nhau – cấp tám chắc trầm trọng lắm đó, có phải lên đến cấp mười là điên rồi không?

“Xin lỗi mấy anh.” Lâm Viễn giao cho họ các thứ. “Bạn tôi bệnh nặng, không phải anh ấy chôm chĩa gì đâu, thôi các anh chịu khó mang về vậy, tiền bồi thường bao nhiêu chúng tôi xin chịu, bỏ qua đi, bỏ qua đi.”

Đưa mắt cho nhau, bọn họ thâm nghĩ – có gì đâu, khách hàng là Thượng Đế, cậu kia bị tâm thần, biết sao được? Một người có vẻ là đứng đầu xua tay. “Khỏi phải bồi thường, trả đồ là được. Mà này, mấy người là người nhà hả? Về sau nhớ trông cho chặt đừng có thả ra, nhớ làm người khác bị thương thì sao? Trên kia còn có một cậu bị trúng chỗ đó, các cậu nên trả người ta tiền thuốc men.”

“Vâng.” Lâm Viễn gật đầu, giỏ lại bị Hạ Vũ Thiên giữ lấy.

Hạ Vũ Thiên một tay để lại Lý Cố đang lên cơn muốn cắn người, vừa cúi đầu nhìn vào trong giỏ, đưa ột thuốc hạ nói, “Trả tiền cho những thứ này, mua thêm vài thứ cần thiết nữa.”

Mấy người bảo vệ đúng là có mắt nhìn, nhắc thấy Hạ Vũ Thiên đã biết là kẻ không thể chọc vào bèn dẫn người lên trả tiền. Cậu thuộc hạ kia tiện tay bồi thường cho họ, sự việc cứ thế chìm xuống.

Mọi người lên xe, Lý Cố day day thái dương – mẹ ơi, đây không phải kẻ lâu dài, sau này có khi điên thật mất.

Hạ Vũ Thiên ngồi ghế phó lái, từ kính chiếu hậu nhìn Lâm Viễn ngồi cùng Lý Cố. Lý Cố vò đầu bứt tai còn Lâm Viễn thì lặng yên ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ. Vốn ở chung lâu nên dựa vào ánh mắt Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên có thể đoán được, Lâm Viễn bị mất hứng... chính xác hơn, hẳn đang phiền muộn.

“Ở chỗ tôi đi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Ở đó Lý Cố mà lên cơn điên thì không xong.”

Lâm Viễn ngậy ra, gật gật, Lý Cố lắc đầu. “Không sao... tôi hơi căng thẳng thôi. Tiểu Viễn Viễn, cậu tự chọn đi, muốn ở đâu thì ở. Hôm nay tự dưng tôi bị động kinh ấy mà, sau này sẽ không thể nữa đâu!”

Lý Cố nhìn ra sự mất mát của Lâm Viễn... Đứa nhỏ này thật đáng thương, khi không bị Hạ Vũ Thiên cuốn vào vòng phân tranh, hiện không ai dám nhận cậu ta. Cậu ta không ở chỗ Hạ Vũ Thiên cũng là vì có nỗi lòng riêng, chính anh cũng chẳng thể giữ thì cậu ta khác gì có nơi mà chẳng thể về, đáng thương quá.

Lâm Viễn nhìn Lý Cố, hiểu anh là lo ình nên mới đáp ứng, chẳng qua là vì tình nghĩa mà thôi, anh cười nói giỡn, “Tôi hiểu mà, đừng lo, tôi về chỗ kia vậy, ngộ may anh lên cơn thì đúng là khó nói lắm.”

Lý Cố lúng ta lúng túng, Lâm Viễn vỗ vỗ anh, trưng bộ mặt cười méo cả miệng ra như muốn nói – hết cách rồi!

Xe ngoặt vào bệnh viện, thả Lý Cố xuống xong, Hạ Vũ Thiên đưa Lâm Viễn về.

Hạ Vũ Thiên đổi sang ghế sau, thấy Lâm Viễn buồn ngủ ỉu xiu dựa vào cửa xe liền hỏi, “Ăn chưa?”

“Rồi.” Lâm Viễn gật gật.

“Còn thuốc?” Hạ Vũ Thiên hỏi tiếp.

Lâm Viễn lại gật gật – cũng đã uống.

Hạ Vũ Thiên cười xoa, áp tay lên trán anh. “Đỡ sốt chưa?”

Lâm Viễn không gật nữa, mệt rồi.

Hạ Vũ Thiên nhìn anh có vẻ uể oải bèn bảo, “Mệt thì cứ ngủ một lát đi.”

Lâm Viễn nghĩ bụng – ngồi thì ngủ kiểu quái gì, cổ lại đau, đồ sao chổi, đang yên đang lành gặp anh đúng là dính quẻ!

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn qua, để anh nằm trên đùi mình.

Lâm Viễn ban đầu còn kháng cự, Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Chúng ta chuyện thân mật hơn cũng đã làm cả rồi, nằm lên đùi tôi còn thấy xấu hổ sao?”

Lâm Viễn lườm Hạ Vũ Thiên một cái, quả thật đầu óc choáng váng, do mới bị Lý Cố kéo chạy băng băng, không thì là vì say xe, tóm lại quay quay cuồng cuồng, cực kỳ khó chịu.

Hạ Vũ Thiên để Lâm Viễn tựa vào mình, nhẹ nhàng vuốt tóc anh, thì thầm, “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn liếc Hạ Vũ Thiên, không lên tiếng.

“Cậu không vui sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn im lặng, Hạ Vũ Thiên cúi xuống đặt lên trán anh một nụ hôn. “Không có gì đâu, bọn họ không cần cậu thì tôi cần cậu, cậu có thể đến chỗ tôi ở.”

Lâm Viễn cau mày xoay người ngó lơ Hạ Vũ Thiên, ừ ừ đi vào giấc ngủ.

48. Chương 48: Khù Khờ Hay Giả Bộ?

Trở về khu nhà kia, Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên tiến về phía cửa, thấy Lâm Viễn còn nấn ná cho tới khi cửa phòng bên đã mở, Hạ Vũ Thiên liền thắc mắc, “Chìa khoá mới đưa mà đâu rồi?”

Mắt Lâm Viễn chớp chớp – quên ở bệnh viện rồi còn đâu, bèn đáp, “Tôi quay về lấy vậy.”

“Chà.” Hạ Vũ Thiên giữ anh lại. “Để tôi bảo thuộc hạ đi lấy cho, cậu vào ngồi một lát đã.”

Lâm Viễn bị kéo đến sofa, Hạ Vũ Thiên gọi điện nói vài câu rồi mang nước ấm ra cho anh uống thuốc.

Lâm Viễn nói, “Phải ăn xong mới uống được.”

Hạ Vũ Thiên ngây người. “Cũng đúng, để tôi đi lấy thực đơn.”

Lâm Viễn cười cười nhìn Hạ Vũ Thiên. “Tôi muốn ăn đồ Trung.”

“Đồ Trung, món nào?” Hạ Vũ Thiên lật mấy tờ thực đơn.

“Sao có hay vậy?” Lâm Viễn cầm lấy xem. Tiện thật, dày cả tắc, xem ra đủ hết tất cả những quán có dịch vụ đưa đồ ăn tới tận nhà trong thành phố.

“Tôi đã nhờ người tìm cho.” Hạ Vũ Thiên nói. “Nếu cậu ở đây, tôi thì không nấu ăn, tiện thể thì sẽ cùng kêu đồ ăn ngoài.”

Lâm Viễn đắm chiêu ngó Hạ Vũ Thiên, lật lật hỏi, “Anh muốn ăn gì?”

Hạ Vũ Thiên ngồi ngay bên Lâm Viễn đáp, “Ừm... bị cảm không thể ăn đồ chua cay nhỉ?”

Lâm Viễn gật đầu. “Ăn vịt tần đi, bảo họ để còn hườn máu, bổ lắm đó.”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên đồng tình. “Muốn ăn cá không?”

“Anh muốn?” Lâm Viễn hỏi.

“Ồ, canh đầu cá quả.”

Lâm Viễn gật gù, lấy bút đánh dấu. “Chỗ anh có gạo chứ? Tự nấu cơm thôi.”

“Sao không kêu cùng luôn?” Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đi tìm gạo liền cầm tờ thực đơn lại.

“Cơm ngoài nấu tôi nuốt không trôi.” Lâm Viễn lấy nồi cơm, sung sướng phát hiện còn có máy vo gạo, cười nói, “Anh có hàng xịn ha?”

“Là công ty trang bị cho.” Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai, thấy Lâm Viễn múc gạo ra vo bèn hỏi, “Hai món ăn đủ không? Kêu nữa chứ? Có ăn tráng miệng nhỉ, không phải cậu thích đồ ngọt nhất sao?”

“Ồ...” Lâm Viễn lập tức tỉnh táo. “Tôi muốn ăn bánh mã thầy nướng.”

Hạ Vũ Thiên lật tiếp, thấy một nhà hàng bánh có bán bánh mã thầy và bánh trái các loại, nghĩ nghĩ, anh cầm lên đi gọi đồ.

Lâm Viễn đem gạo bỏ vào nồi xong trở về sofa bật TV lên, trên đó đang chiếu tin tức. Trong phòng chỉ có tiếng TV vọng lại, không gian bỗng nhiên chìm trong tĩnh lặng, hai người chẳng hiểu sao lại thấy gượng gạo.

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn, người này bình thường toàn mồm năm miệng mười, sao bệnh khỏi là lại ngoan ngoãn như vậy? Đầu đập mạch rồi chẳng? Hình như hơi... bất bình thường?

Lâm Viễn xem tin tức, nhăn mặt, “Gần đây động đất nhiều thật.”

Hạ Vũ Thiên gật. “Ừ, Peru là nơi có trữ lượng đồng lớn, giá đồng chắc sẽ biến động mạnh.”

Lâm Viễn khinh miệt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh có còn là người không hả?!”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên. “Hơ?”

Lâm Viễn phớt lờ anh ta, ngẫm lại, con buôn không phải đều như vậy sao, chính anh đã sớm nhận ra bản chất tư bản của Hạ Vũ Thiên, hết trông chờ ở anh ta rồi, sao lại kích động vậy chứ, đúng là khủng quá mà!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn đã im ắng còn hậm hực, chẳng hiểu mình đã đắc tội gì liền hỏi, “Cậu sao thế?” “Người thân của họ đã không còn, nhà cũng mất, anh không thấy đáng thương sao!” mắt Lâm Viễn trừng lên.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày. “Thì bọn họ đáng thương... Mà tôi nói đến giá đồng lên thì có quan hệ gì?”

Lâm Viễn méo cả miệng. “Không phải anh mua cổ phiếu mỏ đồng nào đấy chứ?”

“Ồ, nhập quỹ đồng, xuất chế phẩm từ đồng, nếu giá thành mà cao quá sẽ lỗ.” gật gật nói.

Lâm Viễn hung dữ trợn mắt. “Vô nhân tính!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, đáp, “Không bảo tôi phải quỵen tiền sao?”

Lâm Viễn nhìn lại. “Anh cũng biết quỵen?”

“Khi có thiên tai tôi đều quỵen góp.”

“Xã hội đen cũng biết ủng hộ?” Lâm Viễn bụng đầy hồ nghi hỏi.

Hạ Vũ Thiên tỏ vẻ thất vọng. “Thế nào mà cậu coi tôi là xã hội đen?”

“Anh có Men in Black đi theo.” Lâm Viễn nói. “Còn có súng.”

“Chỉ là vệ sĩ thôi.” Hạ Vũ Thiên lườm. “Tôi làm ăn lương thiện nha.”

Lâm Viễn dẩu môi – lừa trẻ con lên ba chắc, lại hỏi, “Vậy góp nhiều không?”

Hạ Vũ Thiên ngẫm nghĩ, đáp, “Bảy chữ số, thường thường như vậy, nếu là trong nước thì sẽ thêm một số không.”

Lửa giận trong lòng Lâm Viễn tiêu đi chút chút, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp, “Sắp tới tôi định gây quỹ từ thiện.”

Tại Lâm Viễn dựng thẳng lên, anh tò mò, “Tẩy tiền hả? Vô nhân tính!”

Hạ Vũ Thiên chán ngán thở ra, néo néo tai Lâm Viễn. “Muốn chửi tôi vô nhân tính thì cứ nói huych toẹt ra, hà cố phải chuyện nọ xọ chuyện kia?”

Lâm Viễn quay mặt, cảm giận xoa tai.

“Này.” Hạ Vũ Thiên chọc chọc anh. “Cậu có biết mỗi lần khủng hoảng tài chính là có bao nhiêu người phải nhảy lầu hay tâng gia bại sản không?”

Lâm Viễn nhướn mày. “Đấy, thất nghiệp hàng đàn, đều do nền kinh tế tư bản tàn bạo gây ra.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Mỗi lần khủng hoảng tài chính chẳng khác nào một lần tráo bài, một nhóm người bị đập xuống thì cả đồng người khác lên đời, làm tài chính cũng không phải tham ô phạm pháp gì, phát lên trong khi đất nước gặp khó khăn cũng chưa chắc là trực lợi từ đó!”

Lâm Viễn bĩu môi. “Giá đất chính là do các anh thổi lên.”

Hạ Vũ Thiên cười méo xệch. “Lĩnh vực của bọn tôi không liên quan đến đất đai, đất đai chỉ là lĩnh vực tay trái của Hạ gia.”

Lâm Viễn xoay người sang. “Vậy anh chủ yếu làm về gì?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Có hứng thú sao?”

Lâm Viễn nhìn nhìn. “Không muốn nói thì quên đi.”

Hạ Vũ Thiên nhéo nhẹ tai Lâm Viễn. “Là hoàng – đố – độc.”

“Quả nhiên.” Lâm Viễn trừng mắt giận dữ. “Vô nhân tính!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu cười nói, “Hạ thị làm về lĩnh vực đầu tư, cũng có bất động sản nhưng quan trọng nhất vẫn là năng lượng.”

Lâm Viễn khẽ chau mày. “Giống mấy trùm tài phiệt bán dầu mỏ ở Trung Đông? Nguyên nhân của cuộc chiến Iraq cũng là vì nó, năng lượng là khởi nguồn của mọi tội ác!”

Hạ Vũ Thiên không đáp lòng vẫn trời xanh, anh dè Lâm Viễn xuống. “Không thể nghĩ về tôi tích cực hơn được sao?”

Lâm Viễn phản kích, đập trúng hai chân Hạ Vũ Thiên xong tâm trạng liền khoan khoái hẳn, nét mặt thoáng giãn ra, có lẽ bởi vì đã được trút giận.

Vừa ngồi xuống, bỗng nghe tiếng nồi cơm điện “bíp bíp” cuốn theo mùi cơm thoang thoảng, Lâm Viễn ôm gối lẩn lẩn trên sofa. “Sao còn chưa đến, đừng nói mấy hàng cơm bị kẹt xe, tàu điện ngầm ngừng hoạt động nha!”

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn khôi phục điệu bộ như cũ, biết là anh không để bụng, bèn dựa gần anh, khẽ rí tai, “Lâm Viễn.”

“Ờ?” Lâm Viễn đưa mắt sang nhìn.

“...” Hạ Vũ Thiên mới mở miệng, còn chưa kịp thốt lên tiếng nào thì chuông cửa “đình đoong” cất ngang.

“A, đến đây!” Lâm Viễn tức khắc đứng bật dậy chạy ra mở cửa. Mang đồ ăn đến là A Thường, người đưa hàng đã bị chặn lại dưới lầu, A Thường thanh toán xong thì đem lên, là canh đầu cá quả.

“Thơm quá!” Lâm Viễn hỏi A Thường. “Anh Thường có cùng ăn luôn không?”

A Thường cười cười. “Tôi ăn với anh em bên ngoài rồi.”

“Dà.” Lâm Viễn gạt đầu cầm canh cá vào nhà, nhảy đến bàn, nghĩ, lại vọt tới trên mặt bàn trà, lấy điều khiển mở kênh thể thao xem đá bóng.

Hạ Vũ Thiên tựa trên sofa, thấy Lâm Viễn chuẩn bị các thứ, đây là thói quen của người thích nằm nhà à? Lâm Viễn loảng xoảng một trận, đem tất cả những thứ muốn dùng ra, đồ ăn vặt, đĩa CD, truyện tranh... Sau đó ngồi ì cùng đồng đồ trước TV và máy tính, xong xuôi cũng đã quá buổi, người thường thấy thật nhàm chán nhưng anh lại ngây ngô cười chuyện đầu đầu.

Lâm Viễn chạy tới nồi cơm, bưng hai bát cơm nóng hổi lại, đưa cho Hạ Vũ Thiên một bát. Lâm Viễn không ngồi trên sofa mà ngồi trên thảm lông êm ái dưới bàn trà, uống một ngụm canh bằng thìa rồi trầm trồ, “Oa... mỹ vị!”

Hạ Vũ Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh, Lâm Viễn liếc liếc. “Anh vừa định nói gì?”

“À...” Hạ Vũ Thiên muốn mở miệng, thế nhưng, lại “đình đoong” lần nữa...

“Há há.” Lâm Viễn đứng lên đi mở cửa, vẫn là A Thường, anh đưa tới vịt tần, sợ Lâm Viễn bồng nên đã để trên bàn trà. Bất gặp ánh mắt giận dữ của Hạ Vũ Thiên, A Thường có phần cực chẳng đã... Ai bảo hai người gọi mấy nhà hàng lận, dĩ nhiên là từng nhà đưa đến rồi.

Đoạn A Thường lẩn như trạch. Lâm Viễn gấp vịt, Hạ Vũ Thiên ngồi thẳng người mở lời, “Lâm Viễn.”

“Ừ,” Lâm Viễn vừa gặm vịt vừa hỏi, “Sao?”

“Thì...” chưa nói tiếp đã bị tiếng “đình đoong” chặn lại...

Hạ Vũ Thiên mắt hứng lấy dưa và cơm.

Lâm Viễn buồn cười, vừa mở cửa đã thấy ba bốn Men in Black xách theo hơn mười túi bánh.

Lâm Viễn chớp mắt lia lịa. “Mấy túi này là sao vậy?”

A Thường thở dài, “Thiếu gia, cậu gọi hàng bánh kia mỗi kiểu một phần nên mới đưa đến nhiều như thế.” giải thích xong đám người nối đuôi nhau bước vào bày bánh đầy một bàn, để cả trên mặt đất, đến cuối chẳng xếp nổi nữa, thế là mấy gói to phần nhóm Men in Black làm đồ ăn khuya.

Lâm Viễn há hốc mồm nhìn bàn toàn bánh.

Hạ Vũ Thiên lại gần cười. “Tôi còn tưởng cậu sẽ mắng tôi phung phí.”

Lâm Viễn mở một hộp sủi cảo hấp lên nhét vào miệng nhai nhóp nhép rồi nói, “Ừm... phung phí như này cũng là một thói quen tốt.”

Hạ Vũ Thiên thấy anh vừa có ăn là mặt mày hơn hớn cũng cười nói thêm, “Cậu vui vẻ vẫn hay hơn.”

Lâm Viễn ngó người, nhìn Hạ Vũ Thiên một cái rồi tiếp tục ăn.

Hai người vừa xem bóng vừa ăn, Hạ Vũ Thiên còn mở một chai rượu sake cùng Lâm Viễn thưởng thức. Mới được vài chén, Lâm Viễn đã lộ nguyên hình nhảy lên chỉ vào TV la hét, “Hay lắm! Sút! Cho bọn nó biết mặt!”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu ngoay ngoay, bỗng nghe “đình đoong” nữa.

Lâm Viễn cắn cắn dưa hỏi Hạ Vũ Thiên, “Còn gọi nữa sao? Ăn không vô.”

Hạ Vũ Thiên cười xoà, thoáng trông đồng hồ trên tường. “Cũng tầm này đây.”

Lâm Viễn đứng lên định đi mở, lại bị Hạ Vũ Thiên giữ lại. “Cậu cứ ăn tiếp, để tôi, lần này không phải đồ đặt.”

“Ờ.” Lâm Viễn gật gật, chắc là công việc, anh không hỏi nhiều lại cầm cúi ăn, chợt nhớ tới, sáng khi anh vừa tỉnh lại, Hạ Vũ Thiên hình như bảo sẽ có gì ỉnh.

Đang mải suy nghĩ, Hạ Vũ Thiên đã gọi, “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn quay đầu, Hạ Vũ Thiên đóng cửa, trên tay là một cái dây xích kéo theo một con chó nhỏ nhỡ nhỡ toàn thân màu vàng lông dày mượt.

Lâm Viễn mở to hai mắt. “A! Kim mao([27])!”

Hạ Vũ Thiên kéo con kim mao lại, Lâm Viễn ném dưa sang một bên chạy đi sờ con chó kia, lông vàng mượt lại dày, nhìn là biết đây đích thị giống thuần chủng!

“Tôi thấy trên máy tính của cậu có hình nó.” Hạ Vũ Thiên ngồi bên Lâm Viễn cười nói. “Đoán cậu sẽ thích.”

“Y chang con trên máy tôi!” Lâm Viễn hưng phấn, kim mao là loại bạo dạn dễ thân người nhất. Lâm Viễn bắt đầu hết sờ sờ lại lắc lắc cái đuôi, sờ riết cũng không kêu mà chỉ quẫy quẫy đuôi, mặt coi ngó ngó mà lại khôn ngoan.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn cười tít cả mắt đùa với con chó liền áp sát lại. “Có thích không?”

Lâm Viễn cười ngốc ngếch, gật nhoay nhoáy. Gặp Lâm Viễn vui vẻ như vậy, Hạ Vũ Thiên thoáng giật mình, nhưng điều làm anh càng giật mình hơn lại chính là bản thân. Vì muốn nịnh nọt tìm được thứ hợp ý Lâm

Viễn, anh suýt nữa đem hết những thứ riêng tư của Lâm Viễn lật tung lên. Tìm thấy cái gì đó gọi là truyện tranh, tiểu thuyết, đĩa game, cả ảnh chụp mẹ cậu ta, toàn là những vật trù tượng. Cuối cùng nhìn thấy con chó nhỏ này trên màn hình, anh quyết định mua một con giống y chang về. Vì thế, còn bằng lòng để người ta cầm hình lặn lội đến tận đất nước quê hương của loài đó để mua, giờ thấy Lâm Viễn hạnh phúc đến mức này, xem ra không phí công, đương nhiên... ý đồ lúc đầu là muốn Lâm Viễn cảm động. Nhưng, Hạ Vũ Thiên không rõ chính anh hiện giờ sao lại có cảm giác mãn nguyện, hạnh phúc như thế.

“Đặt tên chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn cười. “Kêu Kim Mao đi.”

“Bình thường thế à?” Hạ Vũ Thiên hơi rầu rĩ nói, “Tôi còn tưởng cậu sẽ gọi là Hạ Vũ Thiên gì đó cơ.”

Lâm Viễn cười sái quai hàm ôm chầm lấy con chó cho nó ăn, Hạ Vũ Thiên ngồi một bên nhìn thấy liền nói, “A Thường mới bảo, không thấy chìa khoá.”

Lâm Viễn nghe xong hốt hoảng xoay sang. “Đừng nói là bị lấy đi chứ, không thì đổi khoá đi, bên trong có... cái gì quý không? Cẩn thận kéo mất.”

Hạ Vũ Thiên cười đáp, “Thứ quý giá không phải còn chưa ở đây sao?”

Lâm Viễn kinh ngạc, lòng run lên – Trời đất! Hạ Vũ Thiên, sến súa ghê chưa!

Hạ Vũ Thiên cũng thoáng rung mình vì câu vừa bật ra khỏi miệng, bất đắc dĩ lắc đầu. “Lâm Viễn.”

“Hử?” Lâm Viễn quay sang. Nghi bụng, “Anh hai, đừng có kêu thân thiết thế. Kêu thế tôi lại nghĩ mình là người yêu của anh không bằng.”

Hạ Vũ Thiên theo bản năng nhìn ra phía cửa, sau khi đã xác định rõ lần này chuông cửa sẽ không vang lên nữa mới khẽ thở hắt, đoạn anh nói với Lâm Viễn, “Đừng đi... Hãy tiếp tục sống với tôi, nửa năm cũng được, mà càng lâu càng tốt.”

49. Chương 49: Thời Gian Còn Lại

Đối với câu hỏi của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn không gật nhưng cũng không lắc, anh ôm Kim Mao cùng nhau ở lại.

Chứng kiến hành động này, Hạ Vũ Thiên có phần bất ngờ, lẽ nào chỉ ít đồ ăn, một con chó lông vàng là đủ để thu phục một Lâm Viễn cứng đầu?

Lâm Viễn không nói gì, lại tiếp tục cuộc sống của mình. Trong khoảng thời gian này, anh vẫn thanh thoi bên Hạ Vũ Thiên, gắng vỗ béo bản thân, vẫn lười thôi lếch thếch, vẫn sống khép kín lại cứng đầu, thường giận Hạ Vũ Thiên đến trợn trắng mắt, nhưng đã không còn như chó với mèo nữa.

Những ngày bình yên như vậy cứ thế trôi qua khoảng chừng nửa tháng, không thể phủ nhận là không hạnh phúc. Cứ sáng sáng Lâm Viễn lại bị Mao Mao liếm tỉnh, Lâm Viễn gọi kim mao là Kim Mao thật, nên nữ danh của nó sẽ là Mao Mao, tên đầy đủ là Lâm Kim Mao.

Khi tỉnh giấc, Hạ Vũ Thiên luôn ở bên anh.

Dạo đó người kia thường xuyên làm việc tại nhà, có đi ra ngoài cũng sẽ lôi Lâm Viễn theo.

Buổi sáng, anh phải bám sát gót Hạ Vũ Thiên vội vàng xử lý công việc, đến trưa thì đi ăn, chiều tham gia vài hoạt động giải trí linh tinh lang tang, đánh golf, xem trình diễn thời trang, tỉnh lược nhiều thứ... Tuy thế chừng ba bốn giờ chiều nhất định sẽ được về nhà.

Sau ấy, Lâm Viễn sẽ xem phim, Hạ Vũ Thiên đôi khi làm việc, đôi khi chơi với anh. Cơm tối hầu như toàn gọi ngoài, ăn xong thì đi dạo, rồi thì tắm rửa, rồi thì lên giường đi ngủ.

Buổi tối, Hạ Vũ Thiên đọc tạp chí hoặc xử lý công việc một chốc, thường đi ngủ từ sớm, còn Lâm Viễn tiếp tục xem truyện tranh, phim kinh dị, đánh điện tử, tựu chung là những hoạt động giải trí khép kín của mình,

đến mức ngủ lúc nào cũng không biết. Đẳng nào thì sáng dậy máy tính đều đã được tắt, còn anh sẽ nằm ngoan ngoãn trong lòng ngực Hạ Vũ Thiên.

Sự vô tư của Lâm Viễn khiến Hạ Vũ Thiên trái lại bồn chồn lo nghĩ, không biết đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì, Lâm Viễn đột nhiên đổi tốt với anh, cũng chẳng hề đề phòng anh nữa.

Cứ như vậy khúc mắc trong lòng kéo dài nửa tháng, ngày đó, Hạ Vũ Thiên hết nhịn nổi, trước bữa cơm chiều bèn gọi Lâm Viễn đang cho Kim Mao ăn.

“Lâm Viễn.”

“Hà?” Lâm Viễn đã hoàn toàn khỏi bệnh, ăn ngon ngủ kỹ, tự chăm bản thân hồng hào phốp pháp, thi thoảng còn đứng trước gương mân mê, miệng niệm câu thần chú – mau mau ứ nào!

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn bỏ đĩa ăn của Kim Mao xuống, liền kéo anh ngồi xuống bên cạnh. “Cậu làm sao vậy?”

Lâm Viễn ngu ngơ nháy nháy mắt. “Cái gì làm sao cơ?”

“Sao tự nhiên lại thay đổi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn dùng ánh mắt hình dấu hỏi. “Cái gì thay đổi chứ? Bình thường tôi đều thế này.”

“Vậy sao cậu lại đổi tốt với tôi?”

Khoẻ miệng Lâm Viễn động động. “Hạ Vũ Thiên, anh thích bị hành hạ hả, người khác đối tốt với mình còn vận vẹo?”

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay捏 má Lâm Viễn.

“A...” Lâm Viễn chật vật vùng vẫy, xoa mặt chạy đi, Hạ Vũ Thiên bỗng hỏi, “Hiện tại đối với tôi, cậu còn thấy sờn gai ốc không?”

Lâm Viễn nhìn nói, “Ừm... thật ra anh cũng có ưu điểm.”

“A?” Hạ Vũ Thiên vắt chéo chân, cảm thấy cao hứng. “Như?”

“Ừm.” Lâm Viễn đắn đo. “Bỏ đi khuyết điểm thì còn toàn ưu điểm hết trơn.”

Hạ Vũ Thiên bật cười. “Nói cụ thể.”

“Ày...” Lâm Viễn xoa xoa mũi. “Vô nhân tính, thích đóng kịch, giả hoạt, mưu mô, lưu manh, loại bỏ nn khuyết điểm, còn lại một điểm, à mà vận may ào tới([28]) coi như là hai điểm đi, vẫn là ưu điểm nhỉ, dù gì, thi được một trăm điểm chẳng dễ mà không điểm cũng khó lắm hén?”

Hạ Vũ Thiên thở sườn sượt, bất giác cảm thấy kỳ thật mấy người tình trước kia rất tốt, chỉ đơn giản là giao dịch tình và tiền, đỡ phức tạp hơn hiện giờ rất nhiều, người như Lâm Viễn thật sự khó đoán.

“Cậu không thể có tình cảm với tôi?”

Lâm Viễn đáp, “Sao tôi có được? Cực hạn của tôi là ở cùng với người đồng giới, sống với anh là quá lắm rồi.”

Hạ Vũ Thiên đi qua. “Nếu cậu có bạn gái, cậu cũng sẽ ở chung với cô ấy như thế?”

Lâm Viễn gật cái rụp. “Nói vậy cũng được, chuyện tình cảm vốn thuộc về trái tim.”

“Ha.” Hạ Vũ Thiên lắc đầu, cười nói. “Giờ cậu có người con gái nào trong tim không?”

Lâm Viễn tròn mắt, Mao Mao ăn xong, anh bèn chải lông cho nó.

Hạ Vũ Thiên ngồi cạnh, nhỏ giọng, “Lâm Viễn, theo tôi đi?”

Lâm Viễn liếc xéo. “Tôi không muốn dính dáng tới xã hội đen.”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Tôi có bảo cậu phải dính dáng gì đâu, chỉ là trở thành người của tôi thôi.”

Lâm Viễn thở dài một hơi. “Tôi bảo này, anh chẳng phải đã nói giao dịch của chúng ta đã kết thúc rồi? Anh không cần lợi dụng tôi nữa, vì sao còn muốn tôi làm vậy?”

“Vì thích đó.” Hạ Vũ Thiên thật thà. “Cậu thích một người, cũng muốn người kia thích cậu, chẳng phải đó là lẽ thường tình sao?”

Lâm Viễn buông lược, quay người đối diện với Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên ngồi nghiêm chỉnh. “Cậu là người tôi mất bao nhiêu công sức đeo đuổi, bình thường tôi đã sớm buông tay, đâu ai rồi hơi thế chứ.”

Lâm Viễn vẫn như trước không nói gì, vươn tay xoa đầu Mao Mao.

“Làm người yêu của tôi được không?” Hạ Vũ Thiên nói. “Không phải giao dịch, làm người yêu thật sự, sao?”

“Rồi sau đó?” Lâm Viễn hỏi. “Sau khi đã thành người yêu của anh?”

“Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt.” Hạ Vũ Thiên cười. “Tôi chỉ muốn xem khi cậu chính thức trở thành người của tôi sẽ có dáng vẻ như thế nào.”

Lâm Viễn trầm tư một lúc rồi đáp, “Cũng không phải quá khó, được thôi.”

“Hả?” Hạ Vũ Thiên ngẩn cả người.

“Nhưng mà tôi không lên giường với anh đâu đấy.” Lâm Viễn tỉnh bơ.

“Đã yêu thì vì sao không làm chuyện đó?” Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Lâm Viễn cũng nhú mày đưa mắt ngó Hạ Vũ Thiên. “Ý anh là anh thích ai là vì muốn lên giường, đã yêu thì nên lên giường?”

“Nghe mà không thấy rất logic à?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngửa mặt lên trời ra vẻ ta đây, thở dài, “Nói cho anh hay, tôi yêu người ta đâu phải vì muốn lên giường với người ta, cũng không cho rằng không có chuyện chăn gối thì chẳng phải là yêu!”

Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ nhiên vai. “Rồi rồi, tùy cậu vậy... khi nào sẽ bắt đầu yêu tôi?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ đáp, “Tôi đi toilet trước đã, lúc ra sẽ bắt đầu.”

Hạ Vũ Thiên ngồi dưới đất lắc đầu, đột nhiên thấy hơi hối hận – lúc ấy anh chọn Lâm Viễn cho kế hoạch này phải chăng là một sai lầm? Anh hồ nghi cậu ta trời sinh là kẻ vô tình... Hay giờ tìm một người có diện mạo giống cậu ta cho rồi?

Giữa dòng suy nghĩ, chợt nghe tiếng gọi nước bồn cầu, Hạ Vũ Thiên đứng lên muốn đi tìm tập thực đơn, cũng đến giờ cơm tối rồi.

Lâm Viễn bước tới ngăn anh lại. “Hạ Vũ Thiên, ra ngoài ăn nhé?”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên. “A... đi đâu?”

“Phở ăn vặt.” Lâm Viễn vừa thay quần áo vừa nói.

“Ồ...” Hạ Vũ Thiên gạt gạt, cảm giác thái độ Lâm Viễn đối với mình đã khác.

Nhanh nhẹn thay đồ, Lâm Viễn dắt theo Kim Mao cũng Hạ Vũ Thiên ra khỏi cửa, vào thang máy, Hạ Vũ Thiên ấn -1, Lâm Viễn ấn 1.

“Không đi xe?”

“Đi bộ.” Lâm Viễn lắc.

Xuống dưới lầu, Lâm Viễn một tay dắt Kim Mao, một tay kéo tay Hạ Vũ Thiên, nghênh ngang đi trên vỉa hè giăng giải tình tiết truyện tranh cho Hạ Vũ Thiên, chốc chốc lại tới người ngoài hành tinh, chốc chốc lại đến Spiderman.

Hạ Vũ Thiên chưa bắt kịp vai diễn hiện tại, hai người đang hẹn hò ư? Sao anh lại thấy quái quái?

Hai anh trên đường ngang nhiên tay trong tay, dù ngày nay chuyện này chẳng mấy lạ lẫm nhưng người ta nhìn thì vẫn cứ nhìn thôi. Không ít nữ sinh đi qua, vì đôi nam thanh nam tú này mà lén rít lên.

Hạ Vũ Thiên trước giờ mặt dày khó ai bì, song trên đường trở thành đối tượng bị chỉ trích vẫn làm anh cảm thấy mất tự nhiên, ngược lại Lâm Viễn rất thoải mái, vẻ mặt thản nhiên... Hạ Vũ Thiên hiểu được, Lâm Viễn nếu đã quyết thì so với người thường còn cố chấp hơn nhiều.

Hai người tay trong tay dung dăng dung dẻ đi đi lại lại, Hạ Vũ Thiên tới gần Lâm Viễn. “Trước kia tôi luôn ôm cậu hôn cho đã mà cậu lúc nào cũng như đĩa phải vôi, hôm nay sao lại thế này?”

Lâm Viễn trả lời, “Có gì đâu? Anh không phải người yêu tôi sao? Có người yêu thì muốn khoe với người ta, thắc mắc làm chi.”

Hạ Vũ Thiên cười cười, buông tay Lâm Viễn ra, ghé lại gần ôm eo Lâm Viễn. Hai người hồn nhiên làm vậy giữa ngã tư đường, rước lấy bao ánh mắt đổ dồn vào, vừa đi còn vừa khẽ rĩ tai nhau, đầy thân mật tình tứ... Hạ Vũ Thiên bỗng có ảo giác, khi ngắm khuôn mặt thanh tú nhìn nghiêng cùng đôi mắt cười ấy, trong phút chốc anh những tưởng người này thật sự yêu mình.

Hai người tới khu lân cận trường học, chưa tới giờ tan học nên đường thưa người vắng. Lâm Viễn đến quán lẩu nướng anh thích nhất, làm nồi lẩu cay, đoạn gọi thêm xiên nướng loại lớn và mì xào, rồi cùng Hạ Vũ Thiên tìm chỗ ngồi.

Hạ Vũ Thiên lần đầu đến đây, một quán nhỏ ven đường, tuy có mặt tiền trông giống một cửa hàng.

Lâm Viễn hỏi ông chủ, “Có canh nước cốt xương không ạ?”

Ông chủ gật đầu. “Gọi đồ nướng với sinh viên đều có đi kèm.” đoạn hỏi Lâm Viễn ăn mấy bát, Lâm Viễn chỉ con Kim Mao trên đất. “Một bát bự, cả xương nữa!”

“Có ngay!” ông chủ bưng ra một bát lớn, cổ tình lấy cả một cục xương tổ chảng, trên còn nguyên gân và thịt, Lâm Viễn đem xương vẩy vẩy nước canh còn đọng lại, ném trên đất cho Kim Mao. Kim Mao quẫy đuôi nhận lấy, khuyu xuống dùng móng vuốt giữ cục xương gặm gặm ngon lành.

Hạ Vũ Thiên có chút bất đắc dĩ. “Sao lại coi Kim Mao như chó ngoài đường mới được à?”

Lâm Viễn cười cười. “Anh nghĩ Kim Mao nên ăn cái loại bánh quy cho chó mấy chục đồng một gói nhỏ?”

Hạ Vũ Thiên không đáp chỉ cười cười.

Lâm Viễn nhún vai. “Chó là chó, có xương là thích.”

“Thế còn cậu?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Cái gì khiến cậu thích thú?”

Lâm Viễn cân nhắc trả lời, “Người thì phức tạp hơn, lắm mong muốn, chẳng phải người ta vẫn thường nói có ăn là nhất sao, tôi là kẻ đơn giản, ăn no ngủ kỹ là tốt rồi.”

Lẩu được bưng lên, Lâm Viễn xé gói nước nhúng cho Hạ Vũ Thiên, đặt trước mặt anh, dùng đũa lấy cho Hạ Vũ Thiên món anh thích nhất là nấm kim châm, đậu hũ đông cùng tôm viên, đương nhiên thịt dê và rau chân vịt tự mình nhúng.

Hạ Vũ Thiên thấy động tác của Lâm Viễn thì kinh ngạc. “Sao lại chăm sóc tôi chu đáo thế? Trước giờ có thấy đâu?”

Lâm Viễn khinh khỉnh. “Tôi là đàn ông, khi yêu tự khắc sẽ chăm sóc đối phương, ăn được dê nướng không? Không thì để tôi gọi món khác?”

“Khỏi cần.” Hạ Vũ Thiên uống hai chai bia, cùng Lâm Viễn ăn đồ nướng và lẩu cay.

Hạ Vũ Thiên nói, “Lần trước bị cậu hại cho tiêu chảy, giờ uống bia lạnh hay ăn cay đã chẳng hề hấn gì nữa.”

“Há há.” Lâm Viễn cười. “Quen rồi hả?”

Hạ Vũ Thiên gạt đầu, sau ăn mấy nồi dê liền, cả hai vừa ăn vừa trò chuyện, chớp mắt mặt trời đã xuống núi, học sinh tan học, cả phố ăn vặt náo nhiệt hẳn lên. Hai người bèn tính tiền rồi rời đi.

Lâm Viễn ăn no căng, vừa xoa bụng vừa kéo Kim Mao thông dong tản bộ cho xuôi cơm. Hàng quán hai bên chật ních học sinh, mùi khói dầu tản mát kéo Lâm Viễn về với những ngày khi còn học đại học, về với quãng thời gian ở phòng cấp cứu chán chết kia.

Hạ Vũ Thiên đi sau Lâm Viễn, bất chợt thấp giọng hỏi, “Lâm Viễn.”

“Sao?” Lâm Viễn đầu không quay lại, tiếp tục rảo bước.

“Vì sao cậu lại đổi ý... chấp nhận yêu tôi?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn cười cười, quay đầu nhìn anh. “Thời gian không còn nhiều đúng không?”

Hạ Vũ Thiên sững người...

Trời nhá nhem tối, đường phố huyền ảo, dòng người đằng sau Lâm Viễn mờ nhạt hoà cùng phố phường, sắc màu rực rỡ của những bóng đèn rẽ tiền chớp loé chớp tắt khiến ánh sáng như huyền ảo hơn.

Lâm Viễn xoay người, từ từ mỉm cười. “Thời gian của anh sắp hết, nên mới bày ra trò này?”

Sắc mặt Hạ Vũ Thiên dần trầm xuống, Lâm Viễn quả nhiên đã phát hiện ra. Anh không đủ khả năng gạt được người này, chính xác là... cũng không phải anh cho rằng có thể lừa được tất cả, song vốn dĩ ai cũng có khuyết điểm, nên sẽ có một thời khắc không còn lý trí. Nhưng Lâm Viễn vẫn luôn tỉnh táo, nên anh không thể nào xuống tay, Lâm Viễn kỳ thực chẳng phải quá thông minh mà là quá sáng suốt mới đúng.

“Vì sao lại đồng ý giúp tôi?”

Lâm Viễn nhún vai. “Tôi thấy anh như con thú nhỏ đang giãy giụa, thật sự rất đáng thương, thôi thì quên đi, giúp anh vậy.”

Hạ Vũ Thiên hơi nheo mắt, Lâm Viễn thấy thế liền mỉm cười.

“Nói thật đi.” Hạ Vũ Thiên bám sát gót Lâm Viễn. “Sao lại đột nhiên đáp ứng?”

Lâm Viễn nhìn anh đáp, “Ừm, giác quan thứ sáu của tôi lúc nào cũng chuẩn.”

Hạ Vũ Thiên mờ mịt. “Rồi sao?”

“Lần này... tôi cảm thấy, cơ hội mình còn giữ được mạng rất nhỏ.” Lâm Viễn nói xong đưa mắt quan sát Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên thoáng ngập ngừng, Lâm Viễn nhướn mày – quả nhiên.

“Cậu cả nghĩ rồi.” Hạ Vũ Thiên nói. “Tôi đã nói sẽ không để cậu chết.”

“Hạ Vũ Thiên, làm sao biết sói có đến thật hay không?” Lâm Viễn cười. “Cách tốt nhất để không bị lừa là không được tin tưởng bất cứ điều gì mặc kệ đó là thật hay giả.”

Hạ Vũ Thiên sững sờ bật cười. Thì ra đây là cách Lâm Viễn đề phòng để không bị lừa.

“Cậu phải hận tôi mới phải, sao lại giúp tôi?” Hạ Vũ Thiên phút cuối vẫn ngang ngạnh truy hỏi đến cùng.

Lâm Viễn liên tục đổi tay nắm chặt dây xích Mao Mao, Mao Mao bị lôi đi lôi lại. Anh lơ đãng đáp, “Chỉ có thể giải thích rằng tính tôi chẳng hận ai bao giờ, trước khi chết mà còn giận dữ này nọ thì cũng đâu có lợi gì cho tôi. Hồi xưa trừ cô bạn gái trên danh nghĩa ra, quả thật tôi lúc nào cũng cợt nhả, không bằng trước khi chết ném thử chút hương vị khi yêu, chí ít cũng coi như đã từng yêu, đã từng có điều để nuôi tiếc.”

Hạ Vũ Thiên thoáng cau mày, Lâm Viễn bỗng nhớ ra cái gì, vỗ tay một cái. “A, đúng rồi, anh phải cùng Mao Mao vun đắp tình cảm thật tốt, về sau phải chăm nó đến già đó.”

Hạ Vũ Thiên thấy thái độ đứng đưng của Lâm Viễn, ngực bất thành thành nóng rực... Phải chăng không nên ăn cay quá nhiều?

50. Chương 50: Kế Hoạch Cuối Cùng

Hai tháng sau, Hạ Vũ Thiên như sống trong cảm giác đang ở trên mây, Lâm Viễn thực sự coi anh là người yêu của mình, suốt ngày cười nói vui vẻ, anh được thể tha hồ ngắm nhìn vẻ đáng yêu của Lâm Viễn.

Lâm Viễn bấm đốt ngón tay tính toán, phát hiện còn khoảng hai tháng nữa là tròn một năm, nói cách khác, ngày Hạ Vũ Thiên chính thức tiếp quản Hạ gia không còn bao xa.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Lâm Viễn ngược lại cứ bình thản như thế, chờ đợi hồi kết đã định.

Hạ Vũ Thiên đâm ra bất an, trong khoảng thời gian này, đôi khi anh sẽ ra ngoài, dường như có việc hệ trọng cần giải quyết.

Lâm Viễn chưa bao giờ hỏi người kia xem đó là chuyện gì, mỗi ngày đều chơi đùa chán chê với Mao Mao.

Hạ Vũ Thiên không thể đọc nổi suy nghĩ của Lâm Viễn, người thường nếu biết mình sắp chết hẳn sẽ vô cùng hoảng loạn. Nhưng Lâm Viễn một chút phản ứng cũng không có, anh chẳng rõ người này khờ dại, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm hay là... tin tưởng anh có thể bảo vệ cậu ta? Nghĩ vậy, Hạ Vũ Thiên bất giác nở nụ cười, anh đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng Lâm Viễn rồi, thực ra ai cũng biết, chẳng qua Lâm Viễn lười phải chống lại số phận thôi.

Sáng sớm hôm nay, Hạ Vũ Thiên nhận được một cú điện thoại, anh ra ban công nghe xong rồi trở về phòng khách. Lâm Viễn đang mải mê xem TV.

“Tôi có chuyện phải ra ngoài.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gù đầu, Hạ Vũ Thiên đi tới ngồi cạnh. “Hôn tôi một cái.”

Lâm Viễn xích lại gần hôn Hạ Vũ Thiên. Đây là hành động thân mật nhất có thể của hai người, giới hạn là hôn môi và má, nơi khác Lâm Viễn không cho động vào.

Hạ Vũ Thiên xoa xoa đầu Lâm Viễn đoạn xoay người bước đi, Lâm Viễn ôm Mao Mao, vẫy Hạ Vũ Thiên. “Mao Mao, chào mẹ đi con.”

Hạ Vũ Thiên trông trời, Lâm Viễn tự xưng với Mao Mao là ba mà anh – Hạ Vũ Thiên chính là mẹ.

Trong phút giây khép cửa, Hạ Vũ Thiên nhú mày nhìn Lâm Viễn ngoảnh đầu tiếp tục xem TV, nét mặt vẫn như thường.

Cửa phòng đóng lại, Hạ Vũ Thiên đi mất.

Khi anh trở về, đã là ba ngày sau.

Mở cửa, Lâm Viễn đang ôm Mao Mao ăn đồ gọi từ bên ngoài. Đi vào, ném chìa khoá xuống, Hạ Vũ Thiên ngồi trên sofa. Thấy Lâm Viễn vẫn nhai nhóp nhép bèn hỏi, “Ba ngày tôi không về, cậu đến một cú điện thoại cũng không gọi, tôi còn tưởng cậu chết đói ở nhà rồi.”

Lâm Viễn cười híp mắt. “Ba ngày anh mất dạng, cũng có gọi điện thoại về đâu, tôi còn tưởng anh ở bên ngoài bị anh cảnh sát nhân dân vì chính nghĩa xử lý rồi.”

Hạ Vũ Thiên ngửa mặt. “Cậu một ngày không cà khía tôi sẽ chết sao?”

Lâm Viễn bật dậy, cầm cốc nước ra cho Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên nhận lấy, uống một ngụm, hỏi, “Mấy ngày nay cậu sống ra sao? Tối đến ngủ ngon chứ?”

“Có Tống Hy đến ngủ cùng.” Lâm Viễn nhún vai.

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên mắt gần như tròn vo, Lâm Viễn nở nụ cười mờ ám. “Đùa với anh chút thôi.”

Hạ Vũ Thiên khẽ thở phào, anh xem Lâm Viễn, cậu ta lại quay đi cầm cúi ăn gì đó, mình một miếng, Mao Mao một miếng.

“Này.” Hạ Vũ Thiên hỏi Lâm Viễn. “Ăn xong chưa?”

Lâm Viễn thực ra đã ăn xong từ lâu rồi, giờ chẳng qua chỉ nhai mấy miếng lười vẹt chơi chơi thôi, nghe Hạ Vũ Thiên hỏi thì gật. “Có chuyện gì thế?”

“Mai tôi kết hôn.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Cùng Tần Dự?” Lâm Viễn hơi bất ngờ.

“Sao không hỏi là cùng cậu?” Hạ Vũ Thiên đưa mắt quan sát anh.

Lâm Viễn nhún vai, tiếp tục ăn lười vẹt. “Sao tự nhiên lại muốn kết hôn?”

“Không muốn lấy tôi à?” Hạ Vũ Thiên cau mày.

Lâm Viễn vuốt ve bộ lông vàng mượt của Mao Mao, đáp, “Hạ Vũ Thiên, dạo này anh hay nói nhảm ghê nha.”

Hạ Vũ Thiên nhìn lên trần nhà không nói gì, rút từ trong túi áo ra một thứ đặt vào lòng bàn tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn cúi xuống, vừa thấy thì khiếp vía rút tay lại, đó là một khẩu súng lục cỡ nhỏ.

“Để làm gì?” Lâm Viễn hỏi.

“Ngày mai trong lễ cưới của tôi và Tần Dự, cậu sẽ dùng khẩu súng này bắn tôi bị thương.”

“Tôi và anh không chia tay êm thấm cũng chẳng sao, anh cứ kết hôn đi, tôi có Mao Mao theo là được rồi.” khoé miệng Lâm Viễn khê run run.

“Súng này là giả, cậu nhắm vào Tần Dự, khi ấy tôi sẽ nhảy ra đỡ và bị trúng đạn.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Ồ... ra vậy, rồi sao?” lại giả chết? Hay muốn anh hùng cứu mỹ nhân?

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Sau đó cậu dùng súng bắt cóc Tôn lão gia ở bên. Một thuộc hạ của ông ta định xử lý cậu, nhưng lại bắn nhầm ông ta.”

Lâm Viễn ngây người một chốc mới trấn tĩnh lại. “Anh muốn tôi giúp anh giết người?”

“Tôn lão gia nhiều nhất chỉ có thể coi là kẻ sát nhân không bao giờ bị phán tử hình.” Hạ Vũ Thiên thoáng chau mày.

Lâm Viễn nhăn mặt. “Sau đây?”

“Sau đây tôi sẽ ngăn vệ sĩ của bên kia không cho bọn họ chạm vào một sợi tóc của cậu, đồng thời sẽ cho người đến cứu cậu, mang cậu đi, vậy là xong chuyện.” Hạ Vũ Thiên nói như không.

Lâm Viễn trừng mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Nếu trong lúc loạn... ví như Men in Black đòi vì anh báo thù hay người tới cứu tôi không được việc thì sao?”

Hạ Vũ Thiên gật gật. “Đúng là có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Còn Men in Black giúp anh giết ông Tôn, người đó sẽ ra sao?”

“Cậu ta là tâm phúc của tôi, sẽ tự biết cách tẩu thoát.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cậu khỏi cần lo, lo cho thân mình đi là hơn.”

Lâm Viễn lẩm bẩm, “Không đi được không?”

Hạ Vũ Thiên im lặng không đáp.

“Ồm... sao anh phải tốn công muốn tôi thích anh như vậy?” Lâm Viễn hơi khó hiểu. “Phải chăng là vì muốn diễn xuất của tôi phải giống như thật, không khiến người khác hoài nghi?”

Hạ Vũ Thiên gật gật.

“Ông Tôn là ông nội Tôn Lâm...”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên nói. “Tôi sẽ phái người đi canh chừng Tôn Lâm.”

Lâm Viễn ngây thơ hỏi, “Không phải anh bảo đã có được thứ mình cần rồi ha, giết người thì có ích gì? Đó chỉ là một ông cụ, cùng lắm chỉ sống không quá chục năm nữa.”

“Tôi có ba lý do.” Hạ Vũ Thiên nói ngắn gọn. “Thứ nhất, ông ta là kẻ đứng đằng sau cái chết của ba tôi. Thứ hai, thế lực của ông ta đe dọa đến quyền lợi của tôi, có ông ta, tôi không thể đi lên. Thứ ba, trong ba năm nay ông ta luôn tìm đủ mọi cách ám sát tôi, những vụ tập kích trước đây đều do một tay ông ta sắp đặt. Ông ta chết đi, Tôn gia tất sẽ chẳng còn là mối uy hiếp nữa.”

Lâm Viễn cúi đầu không bàn luận gì, qua một hồi, anh lên tiếng, “Dựa vào đâu anh nghĩ tôi có thể bắt cóc ông ấy?”

“Lần này ông ta là người làm chứng, đứng trước bọn tôi, vị trí nổi bật, người đầu đã được an bài từ trước. Tóm lại, cậu sẽ không gặp bất cứ trở ngại nào khi hành sự.”

Lâm Viễn ôm lấy Mao Mao. “Nếu tôi không đi?”

Thấy Lâm Viễn làm vậy, Hạ Vũ Thiên cũng có chút không đành lòng. “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lâm Viễn nhỏ giọng, “Thế đi mà tìm người khác.”

“Chỉ cậu mới được.” Hạ Vũ Thiên quả quyết. “Thích hợp nhất không ai khác ngoài cậu.”

“Tại sao?” Lâm Viễn cau mày. “Anh có cả đồng người tình.”

“Vì người sẽ cứu cậu là Tống Hy.” Hạ Vũ Thiên thần nhiên.

Lâm Viễn kinh ngạc, đoạn gật, “Ra là vậy, Hạ Vũ Thiên, anh từng bảo, đây là đường sống duy nhất của tôi?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời.

“Cứ như vậy, anh có thể tiện tay giải quyết Tống Hy, anh ta từ nay về sau sẽ chẳng còn đường về nữa, đúng chứ? Nơi đây không còn bất cứ ai có thể cản trở thế lực của Hạ gia, những gia tộc bất hoà với các anh đều chỉ để đánh lạc hướng người khác thôi, thực tế mấy người đã ngấm ngầm bắt tay với nhau!”

Hạ Vũ Thiên lẳng lặng gật đầu. “Cậu đều đã đoán ra, tôi chẳng còn gì để nói nữa, Tống Hy sẽ bảo vệ cậu, chỉ cần lên được thuyền tức khắc sẽ an toàn. Trước mắt cứ tạm tránh ở nước ngoài một thời gian, sau khi cố hết sức nhanh chóng quét bỏ mọi chướng ngại, tôi sẽ đón cậu về.”

Lâm Viễn giục giục vào Mao Mao. “Nếu tôi từ chối?”

Hạ Vũ Thiên trầm ngâm. “Tôi sẽ có cách buộc cậu phải đi.”

Lâm Viễn còn đang ngơ ngác thì Hạ Vũ Thiên đã gọi A Thường vào. “Đưa Mao Mao ra ngoài.”

“Anh làm trò gì vậy?” Lâm Viễn mở to hai mắt trừng Hạ Vũ Thiên. Thấy anh phản ứng dữ dội như vậy, Hạ Vũ Thiên vội giải thích, “Mang đi hai ngày, không để nó bị đói đâu.”

“Hạ Vũ Thiên, anh không phải là người!” Lâm Viễn cá giận. “Anh tặng nó cho tôi chính là để sau này uy hiếp tôi!”

Hạ Vũ Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, mặt tái đi, danh giọng, “Đúng đó, ai bảo cậu là kẻ cam lòng vì một con chó mà nguyện đắm đầu vào chỗ chết! Thật ra cậu chẳng có tình cảm gì với bọn tôi hết, trừ con chó này!”

Lâm Viễn cứng người một hồi, sau cùng khoé môi vô thức vẽ nên một nụ cười, gật đầu nói, “Tôi hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên, anh giỏi lắm, còn lâu tôi mới so được với anh.”

“Nếu cậu là người vô cảm thì chính tôi mới là kẻ thua cuộc.”

“Tôi làm.” Lâm Viễn chấp nhận. “Sau đó, nếu tôi vẫn còn sống thì giao Mao Mao cho tôi, những thứ khác tôi không cần.”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Đến lúc đó nói sau.”

Lâm Viễn ôm chặt lấy Mao Mao, Hạ Vũ Thiên tiếp lời, “Tôi không có nói không để con chó cho cậu, ý tôi là...”

“Có nó là đủ rồi, những thứ khác khỏi cần.” Lâm Viễn đứng lên, dắt Mao Mao vào nhà, đóng cửa lại.

Hạ Vũ Thiên có phần thất vọng, anh ngơ ngẩn ngồi trên sô pha. A Thường đứng ở cửa với sắc mặt phức tạp.

“Ngày mai nhớ sắp xếp chu đáo.” Hạ Vũ Thiên phân phó. “Bảo đảm an toàn cho Lâm Viễn.”

A Thường do dự một chút. “Thiếu gia, ngày mai hay để tôi?”

Hạ Vũ Thiên nhú mày.

“Để tôi giết Tôn lão gia rồi đào tẩu, mà tôi có chết cũng chẳng hề gì.” A Thường nói. “Ngộ nhỡ Lâm Viễn xảy ra chuyện, tôi thấy áy náy mà cậu cũng...”

“Nếu anh đi, cả thế giới đều biết do một tay tôi dàn dựng.”

“Nhưng...”

“Bỏ đi.” Hạ Vũ Thiên phát tay. “Đừng nói thêm gì nữa, xuống chuẩn bị đi, chuyện này đã được dự tính từ lâu, tuyệt đối không có khả năng thay đổi. Cả Hạ gia, Tần gia, Âu Dương gia đều đang chống mắt chờ đợi, không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào.”

A Thường khẽ thở dài, lắc đầu đi ra ngoài.

Còn lại Hạ Vũ Thiên ngồi một mình trên sô pha suy nghĩ, anh đi tới trước cửa phòng Lâm Viễn. Cẩn thận xoay nắm cửa, ngoài dự kiến, cửa không khoá. Hạ Vũ Thiên mở ra, nhìn vào bên trong, Lâm Viễn không hề thờ người cũng không đi ngủ hay hôn dỗi, chỉ bình tĩnh ôm A Mao, ngồi trước máy chơi điện tử...

Hạ Vũ Thiên hoảng hốt xông vào.

Lâm Viễn ngẩng lên. “Đừng vào, thấy mặt anh là tôi buồn nôn, tôi đây vừa mới ăn cơm xong đấy.”

Hạ Vũ Thiên đi đến bên Lâm Viễn, ngồi xuống nắm lấy tay người kia.

“Có chuyện gì?” Lâm Viễn rút tay về, Hạ Vũ Thiên lại bắt lấy, kéo ngón tay ai đó ra, nắm chặt không buông. Cầm chiếc nhẫn trong tay, anh đeo lên tay Lâm Viễn.

Lâm Viễn chặt vật rút về, muốn cởi nhẫn ra lại nghe Hạ Vũ Thiên đe dọa, “Dám bỏ? Đêm nay ăn thịt chó!”

Lâm Viễn giận dữ lườm Hạ Vũ Thiên, anh ôm lấy Mao Mao, cầm notebook ra ban công ngồi, mặc xác người nào đó.

“Cầm được tháo ra, biết chưa?” Hạ Vũ Thiên nói thêm một câu.

Lâm Viễn không quay sang, cũng chẳng đáp.

Màn đêm buông xuống, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau đến nửa đêm, sau, Lâm Viễn chịu hết nổi bèn gối lên Mao Mao ngủ luôn trên thảm ở ban công.

Hạ Vũ Thiên buồn bã thở dài, đi qua ôm Lâm Viễn lên, đặt vào giường, cứ thế nằm ôm người kia cả đêm.

Sáng hôm sau, Hạ Vũ Thiên dậy từ sớm chuẩn bị cho hôn lễ, mọi chuyện được ấn định bắt đầu vào thời điểm mười giờ. Lâm Viễn vẫn chưa tỉnh, Hạ Vũ Thiên không đánh thức, đợi chốc nữa Tống Hy sẽ đến đón cậu ta. Hạ Vũ Thiên vươn tay nhéo nhéo cằm Lâm Viễn, anh rất thích làm như vậy, vô hình trung đã trở thành thói quen. Lâm Viễn bị anh trêu đùa, mắt hé ra, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh ngủ, bất mãn liếc xéo anh.

“Sáng ăn gì thì gọi người mang tới cho.”

Lâm Viễn gật, cứ như chẳng có gì thay đổi.

“Tôi đi đây.” Hạ Vũ Thiên nói. “Cậu cẩn thận một chút.”

Lâm Viễn lại gật đầu, dõi theo bóng lưng Hạ Vũ Thiên.

Hàng ngày sau khi Hạ Vũ Thiên đứng dậy, Mao Mao đều trèo lên giường cọ cọ Lâm Viễn một lúc, hôm nay cũng như vậy. Lâm Viễn cười tủm tỉm, với tay lấy di động, chụp Mao Mao mấy tấm rồi cẩn trọng tắt máy.

Ra khỏi cửa, Lâm Viễn ăn sáng như mọi khi. Vừa vặn lúc này, chuông cửa vang lên, Lâm Viễn mặc kệ, chẳng bao lâu sau thì cửa mở, từ số vòng xoay của tay cầm có thể thấy ban đầu cửa bị khoá.

Lâm Viễn ăn đến cái sinh viên thứ tám, mặt vẫn điềm tĩnh như không.

Người bước vào là Tống Hy, trên tay cầm túi đồ ăn sáng, thấy Lâm Viễn ngồi trên sofa, anh hơi giật mình. “Dậy sớm thế sao?”

Lâm Viễn gật chào.

“Tôi có mua bánh bao.” Tống Hy đặt túi bánh đến trước mặt Lâm Viễn, đoạn ngồi xuống cùng dùng bữa với anh.

“Tống Hy.” Lâm Viễn gõ gõ Tống Hy.

Tống Hy ngẩng lên nhìn anh cười nói, “Đừng lo, tất cả đều đã được Hạ Vũ Thiên lo liệu đâu vào đấy, có tôi ở đây, cậu sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

Lâm Viễn đối mặt với Tống Hy. “Tôi còn tưởng, anh sẽ bảo tôi nếu không muốn thì đừng đi, anh sẽ mang tôi chạy trốn.”

Tống Hy ngạc nhiên, dừng đưa.

Lâm Viễn lắc đầu. “Anh cũng muốn tôi đi?”

“Đúng.” Tống Hy nhìn Lâm Viễn. “Tôi thật sự rất muốn cậu đi, vì như vậy, cậu mới tận mắt nhìn thấu ý đồ của Hạ Vũ Thiên, sẽ không cho cậu ta... cơ hội nữa. Cậu rất hận cậu ta, đúng không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, chợt nói, “Thú vị thật.”

Tống Hy cau mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Tôi nhận ra, mấy người quả thực rất giống nhau.” Lâm Viễn bình tĩnh. “Vì bản thân mình, có thể hy sinh bất cứ ai.”

Tống Hy nhăn mày. “Nếu cậu vẫn muốn chạy, tôi sẽ mang cậu đi, tôi nói thật đấy.”

Lâm Viễn lắc lắc. “Hạ Vũ Thiên là đồ ngốc.”

Tống Hy dần mặt ra. Lâm Viễn lẩm bẩm, “Anh ta đối với tôi không tệ, mà sau lưng tôi lại làm đủ trò, muốn tôi giúp thì cứ nói một tiếng, cùng lắm van cầu chút là được.”

Tống Hy sầm mặt xuống trong một lúc, cười buồn bã. “Nếu biết cầu xin cậu, cậu ta sẽ chẳng còn là Hạ Vũ Thiên nữa.”

“Trước kia tôi chỉ không ưa mấy người, nhưng bây giờ, tôi lại thấy ghét cay ghét đắng các người.” Lâm Viễn cầm bát canh sườn heo, vừa uống vừa chậm rãi nói. “Các người làm vậy không khỏi khiến người ta thấy chướng mắt, vừa ngạo mạn vừa ích kỷ. Nghĩ mà xem, muốn gì có đó, hại người ta thì chẳng xin lỗi lấy một câu, được người ta giúp cũng chẳng thêm cảm ơn lấy một tiếng, thực sự – đáng khinh.”

Tống Hy vuốt vuốt tóc Lâm Viễn. “Lâm Viễn à, là Hạ Vũ Thiên chọc giận cậu, đừng trút giận lên người tôi chứ.”

Lâm Viễn nhìn Tống Hy. “Có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Tống Hy hỏi.

“Tí nữa mang cả Mao Mao đi.” Lâm Viễn thấp giọng. “Giấu ở nhà một người bạn anh có thể tin tưởng, đừng để nó rơi vào tay Hạ Vũ Thiên, tôi sợ nó toàn học được cái xấu.”

Tống Hy đỡ khóc đỡ cười lắc đầu. “Lâm Viễn, nếu giận thật thì cứ trút đi, cùng lắm để tôi hi sinh làm bao cát cho cậu.”

Lâm Viễn cười phì. “Chắc, Tổng Hy, anh tốt hơn Hạ Vũ Thiên nha.”

Khoé miệng Tổng Hy nhếch lên, cười chua chát. “Liệu có khi nào điểm hấp dẫn người khác nhất của Hạ Vũ Thiên chính là mặt xấu xa của cậu ta không?”

Lâm Viễn hơi nheo mắt, cầm cái gạt tàn trong tay mà rống lên, “Hạ Vũ Thiên là cục phân thối!”

Ở trong xe cùng A Thường, Hạ Vũ Thiên đang đeo tai nghe, từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng thét, lỗ tai anh run lên... Thiết bị nghe trộm sáng nay mới cài. Sao Lâm Viễn có thể phát hiện ra? Đúng là quá tinh rồi.

“Thiếu gia.” A Thường chợt hỏi. “Cậu đưa nhẫn của phu nhân cho Lâm Viễn?”

Hạ Vũ Thiên ngây người, gạt gạt đầu. “Ừ.”

“Phu nhân đã từng bảo, là dành cho người cậu thật sự thích.” A Thường nói. “Cậu nghĩ người đó là Lâm Viễn?”

Hạ Vũ Thiên xem báo, thuận miệng đáp, “Có thể, hôm qua thấy muốn tặng thế là tặng, nói sau đi, đem mọi chuyện hôm nay giải quyết xong xuôi tất cả, sau này hăng bàn tới.”

51. Chương 51: Ngoài Tầm Với

Hạ Vũ Thiên tiến vào lễ đường, khách khứa đều đã tề tựu đông đủ. Nghênh đón anh là những gương mặt rạng ngời, đầu dễ gì mang những nụ cười phúc giả tạo kia, nét vui mừng xuất hiện trên khuôn mặt đám người này càng xem càng thấy tức cười.

Vệ sĩ do anh và Tần Dụ an bài, không quá nghiêm mật, dù thoát trông lực lượng cực kỳ hùng hậu.

Tần Dụ đã biết trước kế hoạch lần này, giữa cô và Hạ Vũ Thiên đơn thuần chỉ là quan hệ hợp tác kẻ tung người hứng không hơn. Tần Dụ đã có người trong lòng, Hạ Vũ Thiên cứ thấy anh ta là gai mắt, như lần này vậy, anh ta lại đồng ý cho người đàn ông khác kết hôn với người yêu của mình, dẫu chỉ là một màn kịch, song người bình thường mấy ai chấp nhận nổi... Đường nhiên, diễn xuất của Tần Dụ khá dạn dĩ.

Hạ Vũ Thiên mãi nghĩ, đột nhiên nhớ đến Lâm Viễn, nếu Lâm Viễn cùng kẻ nào đó kết hôn... Chỉ tưởng tượng thôi cảm giác bức dọc đã mơ hồ xâm chiếm, Lâm Viễn mà dám lấy người khác, còn khuya anh mới nhắm mắt làm ngơ.

Vậy chính anh thì sao? Trong đầu Hạ Vũ Thiên xuất hiện một nghi vấn... Anh kết hôn, Lâm Viễn sẽ để ý sao? Hạ Vũ Thiên không lừa nổi mình – kẻ khờ cũng nhìn ra, Lâm Viễn chẳng quan tâm! Anh cho tới bây giờ vẫn không chịu thừa nhận, Lâm Viễn chưa bao giờ dành tình cảm cho anh, nhưng chính anh lại đem nhẫn đính ước trao cho cậu ta.

Anh bỗng thấy hơi hối hận, vừa rồi nên giật quách cái bình tro trên cổ Lâm Viễn cho rồi! Khế chau mày, làm vậy hình như hơi quá. Chẳng qua Hạ Vũ Thiên nghĩ đi nghĩ lại, trang sức đáng giá của Lâm Viễn chỉ có cái vòng đeo cổ Disney cậu ta mua cho Mao Mao thôi thì phải? Cái vòng vàng rực chỉ chít hình vịt Donald, chuột Mickey đính cùng mấy cái chuông, Mao Mao đeo vào ra đáng hãnh lên. Nhắc tới mắt nhìn của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lắc lắc đầu, thứ cậu ta mua chắc chắn rất thú vị.

Bất tri bất giác, Hạ Vũ Thiên ngồi chờ dẫn trên sofa, trong đầu tràn ngập hình ảnh của người kia.

Lâm Viễn chắc hẳn đang ở với Tổng Hy, ngồi trong phòng khách ăn gì đó, xem TV... cũng có khi đã bắt đầu chuẩn bị hành động. Anh không muốn hình dung chuyện sau hôn lễ, Lâm Viễn trước giờ vô tâm là thế, sẽ không ghét riêng ai, kể cả anh, cùng lắm là không thích thôi... Mà như thế, lại làm anh không có cách nào đánh mất hy vọng.

Đang vẫn vợ, chợt ai đó vỗ bả vai Hạ Vũ Thiên, ngược lên, Tần Dụ ngồi xuống bên cạnh cười nói, “Hiếm nha, anh cũng có lúc hồi hộp sao, đừng bận tâm, có phải kết hôn thật đâu, coi như diễn tập đi.”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười nhìn Tần Dụ khoác lên mình bộ váy cưới cầu kỳ.

Trầm mặc.

Hồi hộp ư? Anh không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, dù gì, chuyện anh hồi hộp còn đáng tin hơn chuyện anh nhớ nhung ai đó. Anh vì một người mà trở nên thất thường, chuyện này nếu lọt ra ngoài thì đến xác chết cũng phải đội mồ sống dậy cười sặc sụa.

“Lát nữa, nhớ dặn bọn họ đừng làm Lâm Viễn bị thương.” Hạ Vũ Thiên nhắc nhở Tần Dụ.

“Rồi rồi, em sắp xếp hết rồi.” Tần Dụ đáp. “Nhưng Lâm Viễn đồng ý giúp chúng ta sao, xem ra trên đời này không ai thoát khỏi lòng bàn tay của Hạ Vũ Thiên ha?”

Hạ Vũ Thiên lặng im không nói, bần khoản thăm hỏi vì sao anh không có cách nào trị được Lâm Viễn? Lần này xong việc, nhất định anh phải nghĩ cách chinh cậu ta một trận! Hạ Vũ Thiên quyết tâm, anh có vô vàn vô vàn biện pháp đối phó với Lâm Viễn, để cậu ta vui vẻ, để cậu ta không rời bỏ anh, đương nhiên... tiết mục trên giường – không thể không có!

Nghĩ thế, Hạ Vũ Thiên phấn chấn hẳn.

...

Thấy đồng hồ đã chỉ đến chín giờ, Tống Hy nhắc Lâm Viễn, “Đến lúc lên đường rồi.”

Lâm Viễn gật. “Ừ.”

Tống Hy giúi khẩu súng lên ngực Lâm Viễn. “Sẵn sàng chưa?”

Lâm Viễn nhún vai. “Giả mà, có bắn chết ai được đâu.”

“Tôi bảo cậu ấy.” Tống Hy giúp Lâm Viễn mặc áo chống đạn bên trong Áo phục. “Có sợ không?”

“Sợ gì chứ?” Lâm Viễn lại nhún vai. “Không phải mấy người đã lo liệu xong hết rồi còn gì.”

Tống Hy hơi chau mày, chải lại tóc cho anh. “Vẫn giận?”

“Đâu có.” Lâm Viễn khoác áo vest lên, cài cúc áo, hỏi Tống Hy, “Đi không đó?”

Tống Hy gật đầu, nghe lời Lâm Viễn, vốn định mang cả Mao Mao theo, nhưng Mao Mao nói thế nào cũng không chịu gần gũi Tống Hy. Nó quấy đuôi với Lâm Viễn, ngồi trên thăm tỏ ý muốn đội anh về.

Lâm Viễn vỗ vỗ đầu Mao Mao, thoáng thở dài, quay mình bước đi, để Mao Mao ở nhà.

Mao Mao nằm trên thảm, cho tới khi Lâm Viễn ra khỏi cửa vẫn lưu luyến nhìn theo bóng Lâm Viễn, đuôi lắc lắc, rên hừ hừ thật đáng thương.

Lâm Viễn lên xe của Tống Hy, anh đưa tay sờ khẩu súng trong ngực mình, cảm giác như sắp sửa sống mái sinh tử một phen, giống trong bộ phim nào ấy nhỉ... Đúng rồi, giống tư thế của anh Tiểu Mã trong “Bản sắc anh hùng([29])” đoạn cuối trước khi quyết chiến. Lâm Viễn hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, đời này hiếm khi có cơ hội dùng súng bắn người nên chốc nữa tư thế cầm súng nhất định phải oai phong ngút trời, tiếc là súng có mẫu thì oai với ai?

Lâm Viễn ngẫm ngẫm, kết hôn ở giáo đường thì phải? Liệu có thả bồ câu không? Ai tới phụ trách dựng phim với pha quay chậm?

Miên man suy nghĩ, xe đã ra ngoài đường, thời gian ngày một kề cận.

Tống Hy lái không quá nhanh, Lâm Viễn tựa vào cửa kính ngắm những tòa cao ốc mọc lên như nấm ngoài cửa sổ.

Thành phố phồn vinh lộng lẫy này tựa như chốn ăn chơi ngập trong nhung lụa, chỉ là nó không hợp với anh, nơi đây sinh ra để dành cho những người như Hạ Vũ Thiên. Lâm Viễn vẫn thích những miền quê nhỏ bé nhộn nhịp bình yên, tràn ngập hương sắc dân dã, ngày lại ngày mọi người sáng chín giờ ra khỏi cửa năm giờ chiều về nhà, đi chợ còn có thể chứng kiến cảnh vì năm đồng tiền mà um sùm, hương vị ẩm áp đời thường ấy quyền luyện anh khó lòng dứt ra.

Lâm Viễn vô thức mỉm cười, anh có một mong muốn mãnh liệt... phải nhanh nhanh nghĩ cách rời khỏi đây...

Đúng chín giờ hôn lễ bắt đầu, nhóm khách quý đều đã tới đủ mặt mừng đôi trẻ, nơi tiến hành không bài trí theo kiểu giáo đường mà phỏng theo đại sảnh của một khách sạn nhỏ, đại khái đây là đất tư nhân, mặt bằng rộng rãi bài trí xa hoa.

Hạ Vũ Thiên cầm tờ giấy đọc diễn văn cảm ơn những vị khách tới dự. Khuôn mặt bình thản ẩn nhẫn, ngữ điệu từ tốn. Người ngoài nhìn vào thì tưởng anh căng thẳng. Thực ra nào ai hay, Hạ Vũ Thiên vẫn đang nghĩ về Lâm Viễn, ngay cả bản thân anh cũng không biết vì sao lại cứ nghĩ mãi về một người, đến mức anh tự hỏi phải chăng mình đã bệnh rồi?

Mười giờ kém mười phút.

Xe Tổng Hy dừng lại không xa nơi cử hành hôn lễ. Lâm Viễn mở cửa bước xuống, Tổng Hy chạy xe lên phía trước. Đến khi anh xuống xe, quay lại nhìn đã thấy Lâm Viễn chậm chậm biến mất vào hội trường. Không một ai ngăn cản, hết thấy đều thuận lợi hoàn hảo.

Tổng Hy vẫn lo lo, anh guồng chân chạy theo, nhìn Lâm Viễn vào bên trong tiến về nơi tổ chức hôn lễ.

Trong đại sảnh, Tôn lão gia với danh phận người làm chứng đang khoác tay Tần Dụ đi ra giao cô cho Hạ Vũ Thiên. Lúc này Lâm Viễn đã đến cửa, anh lẳng lặng đứng xem, đợi chờ kim phút chỉ đến số mười hai.

Hạ Vũ Thiên cùng Tần Dụ đọc lời thề, Lâm Viễn ngoáy ngoáy tai. Thứ tình yêu đôi ta phải chết đi sống lại giống như trong mấy tiểu thuyết ba xu có thật sự tồn tại không? Đối với chuyện này, anh vẫn giữ thái độ như trước.

Tình yêu trong xã hội hiện đại bị biến dạng méo mó, Lâm Viễn vẫn hối hận mình năm mười ba mười bốn tuổi vẫn chưa biết đến sinh vật mang tên “bạn gái”, để có người cùng nhau tay trong tay chạy đến nhà sách, anh tặng cô bé kia vài món quà nho nhỏ, cô bé sẽ đáp lại anh bằng một nụ hôn... dĩ nhiên là vào má.

Lâm Viễn lắc đầu nhìn trời, còn khoảng sáu mươi giây nữa là tới giờ. Nghĩ kỹ thì Hạ Vũ Thiên cũng có thể chấp nhận được. Ít nhất anh ta phân biệt rạch ròi tình dục và tình yêu, so với người con gái trước đây muốn lấy anh, muốn sinh cho anh một cô con gái rồi nuôi nấng mà không dám chắc có thể yêu thương đứa con mình sinh ra thì... Đương nhiên, ưu điểm chính là thái độ đối nhân xử thế, nói chung vẫn là một cô gái tốt, dù sao cũng không gây hại cho xã hội.

Hai mắt Lâm Viễn dán lên đồng hồ, rốt cuộc đã mười giờ đúng, anh bỗng thấy khẩn trương hẳn lên. Nghĩ và làm là hai chuyện khác nhau... vọt vào bắn một phát... A, mà trước khi bắn cũng phải nói gì đó chứ?!

Tay lần mò túi áo lấy khẩu súng đi vào trong, đầu anh quay mòng mòng – nói gì cho hợp cảnh đây? Đúng rồi, anh là đi bắt gian, vậy nên hét, “Gian phu dám phụ?!” nhỉ?

Lâm Viễn bị chính ý tưởng quái gở của mình dọa cho , nhưng hiện tại anh đã chạy vào giữa đại sảnh, thu hút sự chú ý của vài người, không nghĩ ngợi nhiều, anh chìa súng hô lên, “Hạ Vũ Thiên!”

Hạ Vũ Thiên đã sớm thấy Lâm Viễn nhưng khi nghe Lâm Viễn kêu tên mình, anh vẫn thoáng run. Lâm Viễn chìa súng vào Tần Dụ. Tiếng súng vang lên, Lâm Viễn biết đây là giả vì chẳng có sức giật. Trước đây ở nhà của Hạ Vũ Thiên anh đã từng luyện súng, khi bắn sẽ có sức giật rất lớn, nếu không chuẩn bị trước tâm lý, sẽ rất dễ trượt tay đánh rơi. Động tác của Hạ Vũ Thiên nhất nhất oai phong, anh ta tiến lên bảo vệ Tần Dụ chặn phát súng kia, súng không có đạn nhưng bả vai quả nhiên xuất hiện vết đạn, máu rỉ ra.

Lâm Viễn cầm súng trù trù, khoé mắt nhắc thấy có người đang tới gần, lại nghe Hạ Vũ Thiên quát to, “Không được bắn!”

Mấy Men in Black rất biết phối hợp thu súng lại, Lâm Viễn thâm nghĩ, lâm ly bi đát há.

Nhưng giờ việc anh cần làm là bắt cóc Tôn lão gia. Mới chớm bước đến chỗ ông ta thì kế bên bỗng xuất hiện một nhân vật ngoài kế hoạch.

Tôn Lâm không biết từ đâu chọt đi đến, tư thế kia... cứ như sợ mọi người làm Lâm Viễn bị thương. Vừa vặn Lâm Viễn đã đứng ngay sau lưng Tôn lão gia. Khung cảnh náo loạn, chọt “đoàng đoàng đoàng” ba phát súng vang lên khiến mọi người ồn ào nháo nhác.

Trong cảnh tán loạn, không biết ai đó đã nã súng. Lâm Viễn nhìn Tôn lão gia trước mặt mình loạng choạng dần dần ngã khuỵu xuống...

“Ông!” Tôn Lâm đứng ngay cạnh ông mình vội nhào đến đỡ.

Ngực Tôn lão gia trúng đạn, đồng tử giãn ra.

Bản năng của một bác sĩ khiến Lâm Viễn muốn cúi xuống xem xét tình hình cho ông ta, bản năng làm người khiến anh thấy ân hận, nhưng trước khi anh kịp hành động theo bản năng, tay đã bị một người túm lấy.

Hiện thời, đám đông hỗn loạn, các bà các cô la hét rầm trời bỏ nhào ra ngoài, các nhóm Men in Black phải bảo vệ đại ca của bọn họ thì lại chạy vào trong, và không thể quên Lâm Viễn đang bị Tống Hy kéo chạy vùn vụt ra khỏi đó.

Lâm Viễn bị nhét vào trong xe. Tống Hy khởi động xe, quay sang nhìn Lâm Viễn, tay Lâm Viễn vẫn còn run.

“Ban này... ai đã nổ súng?” Lâm Viễn mù mờ. “Tôi còn chưa bắt cóc...”

“Là người Hạ Vũ Thiên đã sắp xếp trước nhân cơ hội ra tay.” Tống Hy nhíu mày. “Nhưng cũng vậy thôi, lúc ấy rồi tung hết lên, cậu đã gây loạn thì chạy sớm là tốt hơn.”

Lâm Viễn buông khẩu súng xuống, bóp bóp trán. “Người gây loạn là Hạ Vũ Thiên chứ.”

“Tóm lại, đến chỗ an toàn trước đã.” Tống Hy lái xe vọt đến cảng, nơi đó đã có sẵn một chiếc ca nô chờ. Anh lôi Lâm Viễn lên, khởi động thuyền rời khỏi bến.

Lâm Viễn đứng ở mũi thuyền hỏi, “Ồ... Là du thuyền cỡ nhỏ à?”

Tống Hy cười. “Có thích không? Nếu thích tôi sẽ viết tên cậu lên thân thuyền.”

Lâm Viễn ngạc nhiên, mỉm cười. “Anh còn lãng mạn hơn cả Hạ Vũ Thiên.”

Tống Hy đang định mở miệng, bỗng có thấy cái gì đó nhoáng lên... anh lập tức biến sắc.

Giáo đường rồi tung, người của Hạ gia chỉ huy mọi người sơ tán xong liền đi báo cảnh sát. Tôn Lâm sai thuộc hạ gọi xe cứu thương, bản thân ôm chặt Tôn lão gia, nét mặt phức tạp nhìn không ra là cảm xúc gì.

Hạ Vũ Thiên băng bó vai đi qua xem xét.

Ánh mắt ông ta nhoà đi, khi lướt qua Hạ Vũ Thiên thì dừng lại, ánh lên le lói giống như hàm chứa ý tứ gì đó. Ông ta nhìn Hạ Vũ Thiên với nụ cười quỷ dị, ước chừng chỉ khoảng năm sáu giây, cho tới khi khuôn mặt trở nên cứng ngắc... toàn thân không còn nhúc nhích.

Tôn lão gia qua đời, người của Tôn gia bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Hạ Vũ Thiên sững sốt hồi lâu, anh không hiểu vì sao trước khi ra đi ông ta lại cười, hơn nữa còn là nụ cười đầy ẩn ý. Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ Thiên cau mày. Xoay người đưa mắt cho A Thường. A Thường cùng Tần Dụ trao đổi ánh mắt, Tần Dụ đưa Hạ Vũ Thiên ra ngoài đại sảnh. “Vũ Thiên, anh nghỉ ngơi một lát đi...”

Tới bên ngoài, Hạ Vũ Thiên bỏ lại mọi người phía sau lao lên xe, lệnh cho A Thường hướng về phía bờ biển, đồng thời bật di động lên. Lâm Viễn không mang theo di động, Hạ Vũ Thiên không gọi được, sốt ruột gọi cho Tống Hy nhưng chẳng ai bắt máy.

Hạ Vũ Thiên lòng nóng như lửa đốt, thấp thỏm không yên, trong đầu chỉ còn biết tới Lâm Viễn, lần đầu tiên trong đời chân tay anh luống cuống cả lên.

Lâm Viễn không rõ vì sao Tống Hy tự nhiên căng thẳng, điện thoại cũng không tiếp đã tóm anh xuống dưới. Nói một cách chính xác là hai người bọn họ lặn từ trên bậc thang xuống. Tống Hy hỏi anh, “Có biết bơi không?”

“Có...” Lâm Viễn còn chưa nói hết, đã nghe Tống Hy ra lệnh. “Hít sâu vào!”

Chưa kịp hiểu chuyện gì, Tống Hy đã kéo anh nhảy qua lan can thuyền, phía sau vang lên tiếng nổ.

Một dòng khí ám áp mạnh mẽ cuốn Lâm Viễn đi, nơi tay anh và Tống Hy bị luồng khí kia chia tách. Trước khi rơi xuống nước, anh thấy rõ, trên mặt nước kia, là một khối cầu lửa hình nắm không hề nhỏ...

Và tất nhiên, đây cũng là hình ảnh Hạ Vũ Thiên đã chứng kiến khi lao ra ngoài xe.

52. Chương 52: Đổi Thay

Vụ nổ dữ dội ngày hôm nay khiến dân tình chấn động, người ta đồn rằng, Hạ Vũ Thiên đuổi đến bờ biển rồi phái người đánh chìm thuyền.

Cũng có người rỉ tai, là do va quệt với thuyền đi ngang qua dẫn đến nổ lớn.

Còn có kẻ khẳng định Lâm Viễn tự sát, tóm lại, thiên hạ xôn xao. Mà kết quả trực tiếp chính là Hạ Vũ Thiên huỷ bỏ hôn ước với Tần Dụ, Tôn lão gia qua đời, Tôn gia do một tay Tôn Lâm tiếp quản.

Nghe báo khác với lời đồn rằng cậu ta là một kẻ vô dụng, năng lực của Tôn Lâm ngoài mức tưởng tượng, vừa lên đã hạ bệ oai phong của Hạ Vũ Thiên.

Nhưng Hạ Vũ Thiên dù sao cũng không hổ danh là Hạ Vũ Thiên, trong vòng nửa năm với tiềm lực trong tay đã dồn ép Tôn gia đến đường cùng. Tôn gia tan dần xê nhé, bị Tần gia, Hạ gia cùng Âu Dương gia như tầm ăn rồi, từng bước xâm chiếm. Sau khi Tần gia đạt được thứ mình muốn đã thoát ly khỏi thế lực của Hạ gia, vươn ra nước ngoài.

Tần Dụ xuất ngoại, lên xe hoa cùng người yêu của mình, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa.

Âu Dương gia cam chịu bị phụ thuộc vào Hạ gia, nhận được sự che chở của Hạ gia, nhưng xét cho cùng, vì người suy thể tàn, nhanh chóng thoái ẩn. Một mình Hạ gia vùng vẫy, Hạ Vũ Thiên đưa gia tộc lên vị trí độc tôn, thế lực Hạ gia dần dần bành trướng đến mức đáng sợ.

Nhưng Hạ Vũ Thiên khi còn đang thời kỳ hưng thịnh lại đưa ra một quyết định người người không sao lý giải nổi. Anh tiêu huỷ bản danh sách kia, trả tự do cho những gia tộc bởi nó mà buộc phải khuất phục dưới tầm kiểm soát của Hạ gia.

Giống như tự tay đốt cả núi tiền, hầu hết mọi người đều gầy bần tính mà tiếc đứt ruột, về phía những gia tộc đó, bọn họ nhớ như in ân tình của Hạ Vũ Thiên, về sau trở thành đồng minh của Hạ gia.

Hạ Vũ Thiên chuyển sang làm công dân mẫu mực, rời xa thế giới ngầm, một năm sau chính thức trở thành doanh nhân. Hai người chú của Hạ gia rút lui khỏi giới, ba anh em Hạ gia quản lý công ty của mình, tầm ảnh hưởng rộng khắp.

Tất cả người quen Hạ Vũ Thiên, trong một năm này, miêu tả về anh chung quy cũng chỉ có hai chữ – thay đổi.

Hạ Vũ Thiên thay đổi, biến thành một người xa lạ, không ít người từng hoài nghi, anh thật sự là Hạ Vũ Thiên sao?

Sở thích, tính cách so với trước đây càng câu nệ bảo thủ nhưng suy xét kỹ thì, sự thay đổi của anh khiến người ta trân trọng ghen tị.

Chủ nhân của tập đoàn Hạ thị trở thành một người kỳ quái, mỗi ngày từ lúc đi làm cho tới khi tan tầm đều giam mình trong cái xe màu đen kín mít, đi đâu cũng dắt theo con kim mao xinh đẹp. Xe chạy qua phố ăn vặt của trường học nào đó thì đều dừng lại, anh dắt con chó xuống mua ít đồ ăn, khi trở về thì thoảng đi qua hàng bánh ngọt sẽ mua kem hương vanilla, đặc biệt rất thích loại kem hình đồng phân đáng yêu...

Ăn đồ ăn mua ngoài, đọc truyện tranh, chơi điện tử, xem phim ma, dắt Kim Mao đi tản bộ. Ăn nói nghiêm chỉnh, không nay người này mai người nọ, kỳ lạ đến khó đoán.

...

Vụ nổ lớn hôm ấy, chỉ có mình anh biết, là do Tôn lão gia sắp đặt.

Để tra ra ngọn nguồn chân tướng, Hạ Vũ Thiên đã thông qua rất nhiều nguồn tin mới hỏi thăm được rõ ràng.

Tôn lão gia vốn biết khi đó Hạ Vũ Thiên sẽ động thủ nhưng vẫn mặc, chết thì chết. Ông ta vẫn luôn giữ kín một bí mật, không để bất cứ kẻ nào rõ, thậm chí là cháu của mình, Tôn Lâm. Mặc bệnh ung thư giai đoạn cuối, dù đã đến tuổi gần đất xa trời nhưng Tôn lão gia không thể để bản thân chết vì bệnh, bằng không Tôn gia sẽ suy. Tính toán tới lui, so với vì bệnh mà chết, chi bằng để Hạ Vũ Thiên ra tay, cái chết này sẽ càng trở nên có giá trị.

Đầu tiên, Tôn lão gia sắp xếp người vượt bao gian nan khổ cực vận chuyển vũ khí lậu từ Trung Đông tới, mục đích chính là để giải quyết Hạ Vũ Thiên. Từ lâu ông ta ôm dã tâm trừ bỏ Hạ Vũ Thiên, một khi con người này chết, cục diện tất rồi ren, tình cảnh này đối với Tôn gia đang bị cô lập chính là thời cơ. Thứ Tôn Lâm thiếu chính là xúc tác và sự liều mạng, cái chết của ông nhất định sẽ kích động nó! Mặt khác, nếu Hạ Vũ Thiên chết thì còn Lâm Viễn kia, Tôn Lâm cuối cùng bằng thế lực của mình tiêu diệt Hạ gia, chiếm được Lâm Viễn, đây cũng có thể coi là một loại động lực. Nhưng ông ta thật sự không ngờ, Hạ Vũ Thiên lại để người mình yêu đi làm việc mạo hiểm này, sự thật đã chứng minh, Hạ Vũ Thiên tuyệt tình ngoài tính toán của ông ta.

Quả nhiên, người Tôn lão gia sắp đặt sẵn mai phục ở gần đó nhìn thấy chiếc xe trong lúc rối loạn vụt đi liền truy đuổi, về sau thành công đánh nổ du thuyền trên biển.

Trước khi nhắm mắt, ông ta vẫn nuối tiếc, dù sao... vận sự khó lường, bản thân lại sắp ra đi. Nhưng ánh mắt lo lắng bất an của Hạ Vũ Thiên khi nhìn ông ta khiến ông ta phát hiện điểm khác thường – Hạ Vũ Thiên thực tế chưa hẳn tàn nhẫn như vậy... nên ông ta mới mỉm cười. Từ nụ cười của mình, ông ta thấy sự dao động trong con người Hạ Vũ Thiên cùng vẻ mặt tan vỡ.

Ông ta càng cười rạng rỡ hơn. Giây phút trước khi về với đất trời, ông ta thanh thản vô cùng, là người từng trải, ông ta biết, Hạ Vũ Thiên đã thua rồi, nói không chừng sau này sẽ không gượng dậy nổi. Dầu gì, từ nay về sau cậu ta sẽ sống trong một thế giới tràn ngập bi thương cùng hối tiếc, chuyện này đã quá đủ với ông, nếu với hiện trạng ấy Tôn Lâm vẫn không thể ngóc lên, như vậy cũng chỉ có thể chấp nhận nó không bằng Hạ Vũ Thiên.

Sau khi Hạ Vũ Thiên đuổi tới bờ biển, thấy làn khói đặc kia, trong nháy mắt, nỗi đau khôn xiết xâm chiếm toàn cơ thể, so với Tiêu Linh, nỗi đau ấy càng giằng xé tâm can. Đau đớn khó nói thành lời, năm đó Tiêu Linh qua đời, anh có thể hiểu nguyên do nhưng hiện giờ bỗng chốc lòng dạ rối bời. Anh phái người trực vớt, rốt cuộc, chỉ cứu được Tống Hy, còn người kia, đã không thể...

Tống Hy dưỡng thương, khi ý thức khôi phục, chỉ ở bệnh viện ba ngày, sau đó rời đi.

Anh đi đâu không ai hay, có lẽ là một nơi rất xa.

Sự biến mất của Lâm Viễn chỉ như gợn nước mong manh, trừ Hạ Vũ Thiên cùng Tống Hy và một vài người trong cuộc, những kẻ khác chẳng ai nhận ra.

Phản ứng của Hạ Vũ Thiên, tin rằng nếu Tôn lão gia ở trên trời có thiêng hẳn phải trợn mắt, ông ta thật sự chẳng hiểu anh một chút nào. Nói đúng hơn, tính cách của Hạ Vũ Thiên rất dễ hiểu nhưng đồng thời anh cũng là người mâu thuẫn, luôn biết đặt tình cảm và lý trí cách xa nhau.

Anh dồn hết tâm trí để chặn đứng mọi đường đi nước bước của Tôn gia, Tôn Lâm vừa mới ngoi lên làm nhiều người đình ninh Tôn gia sẽ lật ngược thế cờ, nhưng đòn đáp trả của Hạ Vũ Thiên đã khiến cho ai nấy đều phải nín thinh.

Cuối cùng, Hạ Vũ Thiên nắm toàn bộ cục diện trong tay, chỉ là sau đó anh vẫn lặng lẽ như vậy, cứ như chẳng hề có gì phát sinh.

Người quen biết Hạ Vũ Thiên, thậm chí kể cả người của Hạ gia đều cảm thấy sồn da gà, Hạ Vũ Thiên – một con người đáng sợ lại có thể đẩy người mình yêu nhất đi vào chỗ chết, sau khi người đó qua đời, đến mí mắt cũng chẳng hề rung mà tiếp tục tranh đoạt, điềm nhiên giành thắng lợi về vang... Ở một phương diện nào đó Hạ Vũ Thiên đã trở thành một nhân vật người người kính nể.

Trước khi Tàn Dụ đi, đã hỏi Hạ Vũ Thiên, “Anh có từng hối hận không?”

Hạ Vũ Thiên không trả lời thẳng mà hỏi lại cô, “Hối hận phỏng có ích gì?”

Tần Dụ cười trừ.

Chớp nhoáng một năm thoáng qua, sóng êm bể lặng, Hạ Vũ Thiên từ trên sân khấu dần lui về sau cánh gà.

Là bạn của Hạ Vũ Thiên, Lý Cố hiểu anh hơn những người khác, anh thẳng thắn nói với người nhà Hạ gia, “Khi Hạ Vũ Thiên nhớ tới Lâm Viễn, cứ coi như nhìn thấy người ngoài hành tinh đi – biết chưa?” Lý Cố vênh mặt lên tỏ vẻ.

Một năm này, Tiêu Thụy đều ở bên Hạ Vũ Thiên, thực tế, là tình địch của Lâm Viễn, khi người đó chết đi anh cũng không quá mừng vui, ngược lại bỗng thấy thiếu thiếu. Anh ghét nhất những người như Lâm Viễn hay Tiêu Linh, đã chết rồi còn níu kéo trái tim người sống.

Không chịu nổi sự thay đổi của Hạ Vũ Thiên, một năm sau anh biến mất, trở về với con đường làm sát thủ của mình. Công việc tự do tự tại, dạo này anh nhận việc có đặt thêm một quy tắc mới – chuyên đi ám sát mấy kẻ Sở Khanh, y như rằng, ăn nên làm ra.

Hôm đó khi xong việc, Tiêu Thụy rời khỏi vị trí ngắm bắn ngon lành trên một toà cao ốc, mang theo cái vali da bụi lảo đảo đi ra, nhắm tính, Lâm Viễn đã chết được hơn một năm, trong khoảng thời gian này, Tổng Hy chưa từng liên lạc với anh.

Anh gãi gãi đầu, không biết dạo này anh ta ra sao. Vừa nghĩ anh vừa đi tới một quán ăn gần đó, muốn vào làm bát mì. Mới tới cửa đã nghe thấy giọng ai đó vang lên cách đó không xa. “Ông chủ, phở đã được chưa?”

Tiêu Thụy ngó người... hai hàng mày hơi nhăn lại, giọng nói rất quen, đặc biệt là ngữ điệu này.

Cảm thấy khả nghi, Tiêu Thụy bắt đầu đảo mắt nhìn quanh, phía trước có một hàng ăn với chiếc bảng to oành viết chữ “phở”. Đi lại, giữa mặt nhìn bảng hiệu, Tiêu Thụy đang định bước vào, bất chợt, một người từ trong xách theo một hộp giấy vội vã chạy ra suýt chút nữa đụng vào anh. Người nọ mặc áo sơ mi trắng quần bò, dáng mảnh khảnh, tóc rối bù, nước da trắng mịn... Tiêu Thụy lướt qua người đó, cảm giác máu dồn lên đỉnh đầu, tim đập thình thịch, ban ngày ban mặt bộ gặp ma sao?

Người đó lao qua mém đụng vào ngực Tiêu Thụy, bật lên, “Quét mìn([30]).”

Khoé miệng Tiêu Thụy run run – quét gì?

Người nọ đã thông dong đi mất. Tiêu Thụy bước vài bước, mắt nheo lại, càng nhìn càng thấy giống.

Mà đối phương lướt nhìn Tiêu Thụy, cũng chẳng bận tâm gì nhiều, tới khi chạy ra đường mới đứng lại, nghiêng đầu ngẫm nghĩ – nhìn quen quen nhỉ? Lại quay đầu đưa mắt xem Tiêu Thụy.

Tiêu Thụy cũng đứng lúc ngẩng đầu nhìn anh... Hai bên một trái một phải, chết đứng tại chỗ.

Tiêu Thụy mở to hai mắt, vung tay chỉ thẳng vào mặt người kia. “Lâm Viễn!”

Người nọ xoay người bỏ chạy, phản ứng nhanh hơn cả thỏ.

Tiêu Thụy đâu chịu buông tha, vội vàng truy đuổi. Qua mấy cái ngõ, Tiêu Thụy dù sao cũng không quen đường, lượn trái lượn phải không thấy người đâu liền giậm chân mắng, “Lâm Viễn, thẳng nhai, chưa ngóm sao?”

Không có tiếng đáp lại.

“Đừng núp nữa, tôi ngửi được mùi phở của cậu rồi, khôn hồn ra đầu thú đi, anh đây mà tìm được thì cậu no đòn!” Tiêu Thụy đe dọa nhưng chẳng thấy bóng dáng Lâm Viễn đâu.

Tiêu Thụy đứng mất một hồi lâu, đoạn quay người hăm hừ bỏ đi. Mười phút sau, lại quay về, dáo dác ngó ngó, thấy chẳng có ai mới đi khỏi. Nửa giờ sau, lại quay về, vẫn vắng tanh.

Sau cùng, Tiêu Thụy hết cách, chắc anh đã đi nhầm đường, hoặc... nhìn lầm người? Nhưng nhìn lầm thì tên kia sao phải chạy?

Giận sôi gan, Tiêu Thụy rảo bước, đắn đo suy nghĩ, có lầm người thì cũng giống thật.

Chờ Tiêu Thụy đã đi hẳn, nửa ngày trời sau, cánh cửa sắt nơi góc tường mới hé mở, một người bước ra lên lút trông quanh, phát hiện Tiêu Thụy đã không còn ở đây mới cầm phở cầm mặt chạy, miệng lẩm bẩm, “Ấy dà, năm ngoái xui xẻo, năm nay vừa ra khỏi cửa đã gặp mèo đen, xem ra phải té khỏi đây thôi.”

Người kia là ai? Lâm Viễn chứ ai!

Sau vụ nổ ngày đó, Lâm Viễn bị nước cuốn trôi ra tận ngoài khơi xa, khi anh tỉnh lại đã dạt vào chỗ nước nông. Anh mơ màng chẳng rõ vì sao mình lại dạt vào đây, quả là kỳ tích. Đứng dậy... Lâm Viễn nhìn thấy có một con cá heo đang chơi đùa trên mặt biển.

Lâm Viễn vẫy vẫy tay kêu lên, “Liêu Liêu?”

Anh vừa gọi, một con cá heo nhảy vọt lên, buông mình xuống làn nước rồi biến mất.

Lâm Viễn ngồi trên bờ xoa xoa đầu, thật thần kỳ... Anh sờ túi phát hiện những đồ dùng vẫn còn. Tây trang không tuột ra, là do có gài cúc, ví tiền chưa bị đánh đi mất, sổ tiết kiệm và chứng minh thư giống tiền mặt đều bị ướt. Trên tay còn có cái Rolex giả kia, không thấm nước hạng nhất. Tất nhiên, chiếc nhẫn Hạ Vũ Thiên tặng anh cũng còn đây.

Lâm Viễn đứng lên, anh chỉ chắc chắn một điều – mình sẽ không trở về, di động dính nước đã không còn sử dụng được nữa. Lâm Viễn đi ra bờ biển, chuẩn bị tinh thần cho cuộc sống Robinson ngoài đảo hoang, lại nhận ra – anh vẫn đang ở chốn đô thị hào nhoáng kia, tức thì anh thấy ảo não vô cùng. Sau, Lâm Viễn lặng lẽ đứng ven đường, nghĩ xem tương lai nên làm gì, anh biết, những người có quan hệ với Hạ Vũ Thiên không thể tin tưởng, mà ở đây anh lại không lấy một người bạn. Suy đi tính lại, Lâm Viễn đến chỗ Tiểu Dịch – bởi còn nợ anh một phần ân tình, cậu ta cứ nằng nặc đòi báo đáp, vì thế, coi như Lâm Viễn mặt dày mày dạn đến đòi nợ đi.

Anh không nhớ Tiểu Dịch ở đâu, lần trước cậu ta có cho số di động nhưng anh đã quên rồi, cái khó ló cái khôn, anh bắt xe đến quán kem Tiểu Dịch làm thêm hồi trước. Nhưng, cửa quán kem treo biển tạm ngừng bán.

Lâm Viễn tuyệt vọng, dường như trời tuyệt đường sống của anh rồi, ừ đột dẩy cửa ra thì phát hiện cửa không đóng.

Tiến vào, bụng hơi đói, anh bèn đi kiểm tử lạnh, tử lạnh của quán kem hẳn là ăm ắp đồ ăn.

Anh ra sau quầy, mở cửa, vào phòng bếp ở đằng sau thì khám phá ra một chuyện vô cùng phần khích – hoá ra quán kem cũng làm cả chocolate và bánh kem! Anh hớn hở cầm bánh lên gặm, ăn thế này liệu có khiến Tiểu Dịch gặp phiền toái không? Nhưng anh đã trả tiền, hay là khỏi nhắc tới tên Tiểu Dịch luôn đi.

Xem tấm lịch treo trên tường anh mới hiểu vì sao mình lại đói như vậy... Anh hôn mê một ngày một đêm, giờ đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Ăn xong miếng bánh kem, đang muốn tìm người để trả tiền, chợt nghe “choang” một tiếng từ vách phòng truyền đến, hình như là tiếng chén đĩa rơi. Lâm Viễn lại gần, bên cạnh cũng có một gian bếp, không nghĩ nhiều anh đẩy cửa bước vào, liền bắt gặp hai người cởi trần đang chiến đấu mệt mỏi... Hình ảnh kích thích kia khiến Lâm Viễn vô thức chep chep hai tiếng.

Đột nhiên có người từ trên trời rơi xuống, hai người kia sợ tới mức nhảy dựng lên. Lâm Viễn tỉnh mắt, liếc thấy Tiểu Dịch đang bị ôm liền bảo, “Ồ, bắt cần nha, làm chuyện này cũng không thềm đóng cửa?!”

Tiểu Dịch tròn xoe mắt. “Lâm Viễn? Anh chưa chết?! Ai cũng bảo anh chết rồi!”

Khoé miệng Lâm Viễn giật giật. “Biết tôi chết cậu còn có nhã hứng vậy sao, tốt xấu gì cũng nên tưởng niệm người ta một ngày chứ.”

Tiểu Dịch mặc đồ xong đáp, “Thật ra sáng nay em mới biết.”

Lâm Viễn xị mặt, anh chàng đẹp trai vừa cùng Tiểu Dịch đã mặc xong áo mới hỏi, “Cậu là Lâm Viễn, Tiểu Dịch mới rồi khóc quá trời nên tôi an ủi cậu ấy...”

Khoé miệng Lâm Viễn lại một lần nữa giật giật, lý do lọt tai chưa!

Tiếp theo, Tiểu Dịch đưa Lâm Viễn về nhà thay đồ, ăn qua loa rồi nghe Lâm Viễn kể lại mọi chuyện. Lâm Viễn nói muốn rời đi, đến một nơi nào đó hẻo lánh sinh sống. Tiểu Dịch hỏi anh có tiền không, anh gật đầu bảo có, nhưng không biết đi đâu, anh chẳng có mấy bạn bè. Bạn trai Tiểu Dịch là đầu bếp làm bánh đã cho Lâm Viễn một cái điện thoại và địa chỉ nơi ở của bạn thân anh ta tại Phủ Châu. Người đó mở một tiệm cầm đồ giàu có sẽ chăm sóc Lâm Viễn. Lâm Viễn đến hiệu cầm đồ đem tây trang của mình cầm – mười vạn đồng. Lâm Viễn thăm nghĩ, Hạ Vũ Thiên, đồ ăn tàn phá hoại, dùng cả đồng tiền mua mỗi một bộ đồ, phá gia chi tử!

Nhưng không hiểu vì sao, nghĩ đến Hạ Vũ Thiên, lòng Lâm Viễn thấy chút chua xót, nên anh quyết định khỏi nghĩ tới nữa. Được sự trợ giúp của ông anh tại hiệu cầm đồ, Lâm Viễn tìm được một phòng trọ nhỏ, làm việc ở viện y tế, bắt đầu cuộc sống sáng chín giờ ra khỏi cửa chiều năm giờ về nhà. Đương nhiên, ông anh mập kia còn kiếm xe và bạn gái cho anh, nhưng Lâm Viễn từ chối, anh vừa mới thoát khỏi hiểm nguy, cần qua một thời gian để dự đi, không có tâm tình cho những chuyện khác.

Lâm Viễn lại sống những ngày đêm kiến trong nhà... Chẳng mấy chốc, mọi thứ lại trở về như trước khi anh gặp Hạ Vũ Thiên, điểm duy nhất bất đồng chính là trong viện y tế không còn ai khi dễ anh, tất cả mọi người đều quý anh vì anh là bạn của anh cầm đồ.

Những tháng ngày bình yên tạm thời trôi đi, cho đến khi đụng mặt Tiêu Thụy từ đầu từ đầu rút xuống. Trời sập tối, Lâm Viễn liền khăn gói quả mướp... chạy trốn!

53. Chương 53: Thế Giới

Sau một năm rưỡi, lại một lần nữa trở về nơi này, tâm trạng Lâm Viễn có chút xốn xang. Trước tiên, anh đi biển một chuyến. Tối nay, anh hướng về mặt biển mệnh mong hết vãng, “Liêu Liêu...”

Đến tiếng gọi thứ ba, xa xa mặt biển đột nhiên bị xáo động bởi những mảng bọt nước, chú cá heo xinh đẹp tung mình rơi xuống, ngửa mặt mừng rỡ kêu lớn. Lâm Viễn mỉm cười, vẫy tay với Liêu Liêu rồi ngồi trên bãi cát chơi với nó. Được một lúc lâu, Lâm Viễn đứng dậy vác túi lên, phất tay chào Liêu Liêu, Liêu Liêu nhảy lên rồi lại rơi ùm xuống nước, quẫy đuôi bơi mất. Lâm Viễn nhìn theo bóng Liêu Liêu dần khuất, xoay người chậm rãi bước đi.

Trời tháng tám oi bức, mặc áo phông cùng quần bò, đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, tay áo xắn lên đến vai lộ ra hai cánh tay bóng loáng, chân xỏ đôi dép lê, tay trái một cái túi, tay phải một quả bóng rổ, vừa đập bóng vừa bước bước, trông Lâm Viễn y hệt một sinh viên cá biệt, không thì cũng có phong thái của kẻ phớt đời.

Lâm Viễn thung thủng đi đến quán kem của Tiểu Dịch và người yêu cậu ta. Tiểu Dịch đang bưng bê đồ ăn, Lâm Viễn cười khi đi thẳng vào bếp.

Người yêu của Tiểu Dịch tên là Hách Văn Dương, đầu bếp làm bánh đẳng cấp quốc tế. Nghe nói cùng Tiểu Dịch gặp tiếng sét ái tình, anh ta liền mở quán kem ngay cạnh trường Tiểu Dịch, sống luôn ở đây, chờ Tiểu Dịch học xong, sau đó hai người chuẩn bị kết hôn rồi cùng nhau du lịch khắp thế giới.

Lâm Viễn nhảy vào bếp. “Anh Dương!”

Hách Văn Dương đã một năm không thấy mặt Lâm Viễn, kinh ngạc hai mắt mở to. “Lâm Viễn.”

“Hê hê.” Lâm Viễn tháo kính xuống, cười híp mắt, vẻ ngoài vẫn vậy, tóc dài hơn một chút, quả nhiên vẫn là con ốc trong vỏ, từ đầu đến chân trắng bóc, vốn Lâm Viễn không dễ bắt nạt.

“Đây.” Hách Văn Dương đưa ly kem cho anh. “Phân.”

“Há há.” Lâm Viễn nhận ly kem hình đồng phân ăn ngon lành.

“Lâm Viễn!” Tiểu Dịch đặt khay xuống, thấy anh liền ngạc nhiên kêu lên, nhào đến ôm. “Anh đã về!”

Lâm Viễn soi Tiểu Dịch từ trên xuống dưới, tấm tắc – càng ngày càng ngon ha, hơi mũm mĩm như búp bê, cổ có vài vết màu hồng nhạt, Hách Văn Dương kia chắc ngày nào cũng được chén no nê.

“Anh gan thiệt.” Tiểu Dịch nói. “Đã về rồi cũng nên cẩn thận chút.” cậu đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường. “Hạ Vũ Thiên chiều nào cũng tới.”

Lâm Viễn giật thót mình... đã lâu rồi anh không nghe tới cái tên Hạ Vũ Thiên, không ngờ lại nghe từ miệng Tiểu Dịch nói ra, anh gãi đầu hỏi, “Anh ta đến làm gì?”

“Mua kem.” Tiểu Dịch chỉ chỉ cốc kem phân của Lâm Viễn.

Lâm Viễn cười hì hì. “Sao thế được, anh ta không ăn đồ của trẻ con đâu.”

“Không tin lát nữa nhìn coi. Ngày nào anh ấy cũng đến, còn dẫn theo cả một con kim mao.”

“Kim Mao?” Lâm Viễn lập tức kích động. “Nó khoẻ chứ? Có béo lên chút nào không, lông có sạch không? Có vui vẻ không?”

Tiểu Dịch bắt đầu dĩ trường mắt. “Nó là kim mao mà, em có tài giỏi đến mấy cũng làm sao biết chó có vui hay không?”

Lâm Viễn sờ sờ mũi... Chẳng biết Mao Mao có sống thế nào, có bị Hạ Vũ Thiên dạy hư không.

“Chó nhà anh thế nào em biết đâu được.” Tiểu Dịch nói. “Nhưng mà lại thấy rất rõ Hạ Vũ Thiên.”

Lâm Viễn nhướn mày. “Anh ta sao rồi?”

“Anh ấy không vui. Giờ chẳng khác nào con ốc già.”

Lâm Viễn hơi giật mình, cúi mặt ăn kem.

“A.” Tiểu Dịch nói. “Hạ Vũ Thiên giờ là doanh nhân rồi, anh không định trở về với anh ấy ư?”

Lâm Viễn lắc đầu. “Không.”

“Tuyệt tình thế sao?” Tiểu Dịch hỏi.

“Đâu phải.” Lâm Viễn nhún vai. “Nhưng anh thích tự do hơn, dù sao cũng đã đi rồi, còn về làm gì.”

“Anh vẫn giận anh ấy?” Tiểu Dịch cười khì. “Lần đầu tiên em thấy anh ấy như thế, nửa năm trước còn thấy thích, nửa năm sau lại thấy anh ấy thật đáng thương.”

Lâm Viễn gọi Hách Văn Dương ngay đằng sau Tiểu Dịch, “Ê, khiêng cậu ta về đi, tình cũ không rủ cũng tới nè!”

“Biến!” Tiểu Dịch đáp Lâm Viễn, hai người âm ỉ một trận. Bỗng có tiếng chuông cửa báo khách tới mua hàng, Tiểu Dịch vội bưng khay đi ra.

“Đáng ghét.” Tiểu Dịch bĩu môi lầm bầm, ngược mắt nhìn, cậu giật nảy mình – Hạ Vũ Thiên!

Tiểu Dịch lo lắng lấp ba lấp bắp, “Muốn... muốn... gì?”

Hạ Vũ Thiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cậu ta, nói, “Vẫn như trước.”

“A... a, được!” Tiểu Dịch xoa người bỏ chạy.

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày, Tiểu Dịch ngay cả thực đơn cũng chưa đưa cho anh, cậu ta bị sao vậy?

Đúng lúc ấy, Mao Mao đột nhiên kêu hai tiếng, hưng phấn lao về phía phòng bếp.

Vì Mao Mao bình thường rất ngoan nên Hạ Vũ Thiên đều nắm dây không quá chặt. Sau khi Lâm Viễn đi, Mao Mao chưa bao giờ bao giờ tỏ ra vui mừng, ngày ngày đều ngồi trên thảm chờ anh, hơn một năm trôi qua, ngày nào cũng như vậy. Hạ Vũ Thiên cũng không biết phải làm sao, đành ngồi trên sofa dùng máy tính hoặc ngồi hẩn xuống dưới tựa lưng vào ghế chơi điện tử cùng chờ với nó.

Mao Mao chỉ hơi dùng lực đã khiến dây tuột ra, nhanh như chớp nhảy vào phòng bếp.

Tiểu Dịch vừa vọt vào bếp đã tóm cổ áo Lâm Viễn chạy ra sau.

“Sao thế?” Lâm Viễn ngu ngơ.

“Đến đó! Đến đó!” Tiểu Dịch nặng nề.

“Cái gì đến?” Lâm Viễn bị nhét ra phía sau bếp, Tiểu Dịch lườm anh. “Hạ Vũ Thiên!”

Lâm Viễn hoảng hốt. Tiểu Dịch vội đóng cửa lại.

Lâm Viễn ghé vào khe cửa nhìn. Một con kim mao chạy vào, anh kinh ngạc, suýt chút nữa đã mở cửa xông đến ôm, nhưng Tiểu Dịch đã chặn ở cửa, chặn Mao Mao lại hỏi, “A? Chó sao lại chạy vào đây được?”

Hạ Vũ Thiên đuối kíp, hai hàng mày khẽ nhăn lại, thấy Mao Mao quay vòng vòng như muốn kiếm cái gì, bèn gọi, “Mao Mao.”

Mao Mao giương mắt ngó Hạ Vũ Thiên hằm hừ mấy tiếng, đuôi quẫy quẫy, Hạ Vũ Thiên ra lệnh, “Lại đây.”

Mao Mao sột ruột đi tới đi lui, Tiểu Dịch thấy tội nghiệp con chó, cậu cúi đầu cầm sợi dây kéo nó trả lại cho Hạ Vũ Thiên. Hạ Vũ Thiên đón lấy, muốn kéo ra ngoài nhưng Mao Mao không chịu đi, vằn vằn quả bóng rổ trên đất. Hạ Vũ Thiên chẳng lại cúi đầu nhìn, trên mặt đất bắt gặp một cái túi da bò và một quả bóng rổ liền thoáng khựng lại.

Tiểu Dịch dù sao quen biết Hạ Vũ Thiên cũng không phải một sớm một chiều nên thừa biết người này chẳng dễ gạt, cậu lấp liếm, “A, thảo nào. Quả bóng này Lâm Viễn từng chơi, ảnh để ở chỗ em lâu rồi, mấy ngày nay nhà đang dọn dẹp nên em để tạm ở đây.”

Hạ Vũ Thiên nghe thấy hai chữ “Lâm Viễn”, đuôi lông mày rung nhẹ, Tiểu Dịch thấy trong mắt Hạ Vũ Thiên loé lên tia mỉa mai. Cậu thầm thở dài, những lời trước đây trù ẻo Hạ Vũ Thiên hình như đều đã trở thành sự thật... kể cũng vui phết.

Hạ Vũ Thiên cầm quả bóng lên, nhìn Tiểu Dịch. “Tôi mang đi được không?”

“Được được.” Tiểu Dịch gạt lia lịa, tốt nhất giờ anh phát khùng chạy vù ra đằng sau vác luôn Lâm Viễn theo đi.

Hách Văn Dương đóng hộp kem lại, đưa qua.

Hạ Vũ Thiên đón lấy, cầm quả bóng rổ, dắt theo Mao Mao, nó đi được ba bước còn quay đầu lại. Cả hai rời khỏi quán kem, lên chiếc xe màu đen ven đường.

“Hô...” Tiểu Dịch ngồi phịch xuống dưới đất ca cẩm. “Trời ạ... hù chết người.” vừa phục hồi tinh thần liền hét với vào sau bếp, “Này, ra đi, đi rồi!”

Kêu một tiếng, không thấy Lâm Viễn phản ứng.

Tiểu Dịch bước qua, đẩy cửa, Lâm Viễn ngồi sau cửa nước mắt nước mũi tùm lum, meo meo, “Mao Mao, ba nhớ con lắm. Đã lớn đến chừng này rồi!”

Khoé miệng Tiểu Dịch giật giật, cậu đóng cửa lại.

Đợi Lâm Viễn trấn tĩnh, Tiểu Dịch và Hách Văn Dương cùng hỏi, “Sao bỗng dưng lại quay về?”

Lâm Viễn thở dài. “A... Đừng nhắc đến nữa.”

Đoạn anh đem chuyện Tiêu Thụy bám dính, căn cứ trú ẩn hiện tại đã trở thành vô dụng kể một thôi một hồi.

“Thật à?” Tiểu Dịch ngạc nhiên nhảy lên. “Hạ Vũ Thiên có biết không?”

Lâm Viễn nhún nhún vai. “Tiêu Thụy chắc cũng chưa xác định có phải đó là anh không. Anh ta có lẽ không lắm chuyện như vậy chứ? Hơn nữa anh ta thâm mến Hạ Vũ Thiên nhiều năm, hẳn cũng không muốn anh trở về, anh chỉ sợ anh ta sẽ nghĩ cách xử mình.”

Tiểu Dịch cùng Hách Văn Dương hai mặt nhìn nhau. “Thế mà anh còn dám về?”

Lâm Viễn hí mắt đáp, “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!”

Tiểu Dịch nghĩ rồi hỏi, “Cũng đúng... mà anh định ở đâu?”

Lâm Viễn nhìn hai người, Tiểu Dịch lập tức lộ vẻ thẹn thùng, Lâm Viễn vô thức nhếch mép – biết tới hai người bạn ân ái, nhưng còn tới mức này sao?!

“Tôi có một căn hộ trong thành phố, nội thất khá được lại chưa từng ở.” Hách Văn Dương nói. “Cậu cứ đến đó ở trước đi, ở đây đồ dùng đủ cả, mua thêm vài thứ vật dụng cá nhân là được.”

Lâm Viễn cảm động đến rớt nước mắt. “Anh Dương, anh hào phóng hết sẩy, cảm ơn anh.”

Hách Văn Dương tìm chìa khoá cho Lâm Viễn. Tiểu Dịch hỏi anh, “Anh đủ tiền chứ?”

Lâm Viễn cười. “Yên tâm yên tâm, một năm qua anh kiếm chác đủ sống, đủ ăn chơi một trận đã đời, coi như đi nghỉ mát, chờ mọi việc êm xuôi, anh còn muốn về chỗ của anh cầm đồ để vùng vẫy, hai năm sau thì cưới một cô vợ.”

Tiểu Dịch trợn trắng mắt.

Hách Văn Dương cầm chìa khoá đưa Lâm Viễn. Tiểu Dịch lại nói, “A, để em đưa anh đi, giúp anh mua các thứ luôn, anh đừng lộ diện.”

“Được!” Lâm Viễn vác cái túi bước ra khỏi cửa. “Tiện mua thêm một quả bóng nữa nhé!”

Thấy hai người rời đi, Hách Văn Dương lắc đầu bất đắc dĩ... Trước kia anh không thích Hạ Vũ Thiên vì Tiểu Dịch có gút mắc với anh ta, anh không hứng thú với một người hoàn toàn vô cảm như vậy. Nhưng một năm nay, Hạ Vũ Thiên đã gây ấn tượng sâu sắc với anh. Lâm Viễn tuy cứ nói cười vui vẻ nhưng anh có thể nhìn ra, Lâm Viễn thực sự không như vậy. Dù sao hai người cũng đã từng cùng sống chung bấy lâu, sao có thể nói quên là quên được.

Tiểu Dịch đưa Lâm Viễn đến nơi, Lâm Viễn ngửa mặt quan sát. “Hố, Tiểu Dịch, Hách Văn Dương khá nha, có phòng tốt vậy hả?”

Tiểu Dịch cười tít mắt. “Ừm, Dương Dương thừa sức.”

Lâm Viễn nhìn vẻ mặt hạnh phúc kia – “Dương Dương” sao...

Tiểu Dịch đuổi Lâm Viễn lên trước, đi mua những thứ anh cần xong rồi giao chìa khoá bảo, “Nhớ giữ mình, em đi rồi, cứ hai ngày sẽ mang đồ ăn đến thăm anh.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật đầu, cười ha ha tiễn Tiểu Dịch.

Đợi Tiểu Dịch đi, Lâm Viễn đóng cửa lại, nụ cười trên mặt tắt ngúm. Nghiêng nghiêng đầu, anh đến sô pha ngồi xuống, bật TV lên.

Hạ Vũ Thiên mang Mao Mao về, đặt kem lên bàn, đổ đồ ăn vào đĩa cho Mao Mao. Anh ngồi xuống, cầm quả bóng rổ, thấy chỗ bơm hơi của quả bóng có đề ba chữ viết bằng bút bi mực xanh – Hạ XX.

Hạ Vũ Thiên ngẩn ngơ, tức thì mỉm cười, quả bóng này ngày trước anh đã từng cùng chơi với Lâm Viễn, sau giao cho Tiểu Dịch... tới giờ mới lấy lại.

Trên bản tin một nửa đều là hoạt động làm ăn của tập đoàn Hạ thị, khi Lâm Viễn ở nơi hẻo lánh kia cũng hay xem qua, nhưng chỉ có thể biết tin về tập đoàn Hạ thị, chứ không phải Hạ Vũ Thiên... Hạ Vũ Thiên càng ngày càng ít xuất hiện hơn trước.

Lâm Viễn lười đổi kênh, anh dựa vào sô pha, mở túi ra xem Tiểu Dịch mua cái gì ỉnh, chỉ thấy có một quyển “One piece” mới nhất.

Lâm Viễn ngây ra, cười. “Ai da, Oda còn vẽ sao? Sau khi Ace chết không đọc nữa, tưởng hết rồi chứ.” vừa nghĩ vừa mở ra đọc, hồn nhiên thắc mắc, “Luffy, sao gốc vậy chứ? Chẳng khôn lên tý nào.”

Hạ Vũ Thiên nhàm chán dựa vào sô pha, để quả bóng sang một bên, Mao Mao đang đùa nghịch, hình như hôm nay nó vui hơn hẳn.

Hạ Vũ Thiên ngửa mặt đọc “One piece” tập mới nhất, hơn một năm theo dõi anh chẳng thấy có gì hay, thằng nhóc kêu Luffy gây tong teo, ăn gì đó liền biến thành quả bóng... Không hiểu sao Lâm Viễn lại thích mấy thứ này.

Lâm Viễn đứng dậy, vào phòng tắm, tắm xong sảng khoái nằm trên giường đánh một giấc.

Hạ Vũ Thiên bỏ quyển truyện xuống, tháo cà vạt ra đi tắm, điện thoại chột vang.

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày, với lấy điện thoại, Tiêu Thụ gọi tới... Anh cùng Tiêu Thụ một năm không liên hệ, gần gũi, cuối cùng vẫn bắt máy.

“A lô?”

Đầu dây bên kia Tiêu Thụ ngó người không biết đáp lại sao, giọng nói thân thuộc của Hạ Vũ Thiên sao mà xa xôi đến vậy...

“A lô?” Hạ Vũ Thiên cau mày. “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Thụ chẳng mấy hào hứng. “Này, anh có ảnh Lâm Viễn không?”

Hạ Vũ Thiên ngạc nhiên. “Để làm gì?”

“...Tôi vừa thấy một người giống cậu ta mua phở, tôi gọi một tiếng, cậu ta chạy bán sống bán chết.” Tiêu Thụ nói. “Tôi còn tưởng mình nhìn lầm, anh có ảnh Lâm Viễn thì chuyển qua di động, tôi hỏi người bán phở...”

“Cậu đang ở đâu?” giọng Hạ Vũ Thiên chột biến đổi.

“Nam Thành - Phủ Châu, quán phở cạnh viện y tế...” Tiêu Thụ chưa dứt lời, Hạ Vũ Thiên đã cúp máy.

Lâm Viễn nằm ngủ, tự nhiên thấy lạnh lạnh sống lưng, vội đá văng cái chăn ra.

Hạ Vũ Thiên ngồi thờ trên sofa, ánh mắt xao động. Anh lấy di động. “A Thường, giúp tôi kiểm tra một số chuyện...”

Hạ Vũ Thiên dắt Mao Mao đi xuống dưới tầng, lái xe tới Phủ Châu tìm Tiêu Thụ.

54. Chương 54: Nhớ Nhưng

Khi Hạ Vũ Thiên đến nơi, ngoài trời đã tối đen như mực. Xe dừng trước cửa tiệm phở, Tiêu Thụ đang ngồi ăn ở đó. Tiêu Thụ ngẩng đầu thì nhìn ngay thấy người đã lâu không gặp, thấy cả con kim mao từ trên xe chạy xuống theo người nọ. Tiêu Thụ cười cười lắc đầu – Lâm Viễn suy cho cùng có tài phép gì mà đến con chó để lại cũng được Hạ Vũ Thiên trân trọng đến vậy?

“Gặp cậu ấy khi nào?” Hạ Vũ Thiên vụt vào, hỏi ngay tấp lự.

Tiêu Thụ vốn chẳng mong đợi Hạ Vũ Thiên sẽ ân cần hỏi thăm mình, anh đáp, “Hôm qua... Lúc về ngắm lại, thấy là lạ nên lại tới nữa.”

“Cậu ấy thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi không rõ cậu ta có phải Lâm Viễn không.” Tiêu Thụ nói. “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, vẫn như xưa.” rồi chỉ vào ông chủ. “Đưa ảnh cho ông xem, có khi ông ta biết.”

Hạ Vũ Thiên lấy tấm ảnh chụp chung với Lâm Viễn từ trong túi ra chìa trước mặt ông chủ, hỏi, “Anh có biết người này không?”

Ông chủ nhìn Hạ Vũ Thiên lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, đưa mắt sang Tiêu Thụ, Tiêu Thụ trờ ông chủ kia. “Này... Cậu ta ngày hôm qua đến mua phở mà!”

Ông ta vẫn lắc đầu. “Chưa từng gặp.”

Hạ Vũ Thiên cất ảnh, có vẻ ủ rũ.

“A.” Tiêu Thụ nóng nảy. “Tôi đã gặp thật mà, rất giống! Lúc gọi cậu ta là “Lâm Viễn” cậu ta còn chạy!”

“Người thì đúng là hơi giống.” ông chủ cười. “Vùng này lắm côn đồ, cậu gọi bữa ai đó bọn họ đều chạy.”

Tiêu Thụy ngồi một bên, Hạ Vũ Thiên thoáng thở dài, xoa đầu Mao Mao. “Không thể nào là cậu ấy...” đoạn đứng lên xoay người đi.

“Này...” Tiêu Thụy vội đuổi theo.

Ông chủ thấy hai người đã đi khuất mới ra cửa sau đứng trong một cái ngõ nhỏ, đóng cửa lại, lấy di động gọi một cú điện thoại.

“Anh Thất, này có hai người mới tới. Bọn họ cầm ảnh hỏi tung tích cậu em kia của anh... ừm, em biết rồi.”

Ông chủ cúp máy, quay sang toan mở cửa thì bất gặp Hạ Vũ Thiên và Tiêu Thụy đang đứng ở cửa lạnh lùng nhìn mình.

Ông chủ sững người, Hạ Vũ Thiên rút cái di động trong tay ông ta.

“A...” ông chủ muốn giật về lại bị Tiêu Thụy một cước đá văng ra. “Dám giỡn mặt tôi hả, hết muốn sống rồi sao?!”

Hạ Vũ Thiên mở máy xem danh bạ, hàng dài tên xuất hiện. Chỉ riêng mình anh biết rõ... tay anh đang run.

Hai chữ “Tiểu Lâm” vừa loé lên, tim Hạ Vũ Thiên như ngừng đập, lạnh người cầm di động hồi lâu, cuối cùng anh ấn nút gọi, áp lên tai.

Lâm Viễn vừa kêu đồ ăn bên ngoài, anh nhớ thương xiết bao món canh đầu cá và điểm tâm vùng Quảng Đông trước kia từng ăn, đặc biệt là sủi cảo nhân thịt lươn.

Đang xem bóng đá nhai sủi cảo, chợt nghe chuông di động vang lên.

Lâm Viễn lấy ra... màn hình hiện lên cái tên – “A Ba phở”.

Lâm Viễn nhấp nháy mắt – A Ba tìm anh làm gì? Lại nghĩ, mấy ngày nay đều ăn trưa ở đó, hôm nay không đi nên chắc mới kêu mình, người này là em của anh cầm đồ, thường hay che chở cho anh. Lâm Viễn bắt máy. “A lô... A Ba à, hôm nay em không đến ăn đâu, vài ngày tới em sẽ đi chỗ khác chơi.”

Hạ Vũ Thiên im lặng lắng nghe âm thanh từ đầu dây bên kia truyền lại, giọng nói thân quen, ngữ điệu thân quen, bên kia vắng tiếng của một trận bóng... Hạ Vũ Thiên có thể tưởng tượng hình ảnh Lâm Viễn đang tựa trên sofa vừa ăn vừa uống bia, xem bóng đá.

“A lô?” Lâm Viễn khẽ nhíu mày, sao A Ba lại im lặng như vậy chứ?

“A lô?” gọi mãi mà đầu dây bên kia vẫn không một tiếng động.

Lâm Viễn tần ngần, chợt thấy chột dạ, ngáy ngẩn cả người. Ngày hôm qua anh đụng mặt Tiêu Thụy ở trước quán của A Ba, không phải là...

Đúng lúc ấy, Kim Mao bên cạnh Hạ Vũ Thiên đột nhiên kêu ầu ầu.

Lâm Viễn đầu óc trống rỗng, nhanh tay cúp máy, chết trân tại trận.

Sau một hồi...

“Xong rồi! Cứu mạng!” Lâm Viễn nhảy lên, miệng ngậm sủi cảo, cuống cuồng thu dọn các thứ. Di động lại réo, Lâm Viễn kinh hãi suýt nữa đã quăng nó đi, nhìn từ xa... thấy điện thoại báo Tiểu Dịch gọi đến mới thở hắt nhận điện. Chẳng đợi Tiểu Dịch mở lời, anh đã nhao nhao, “Tiểu Dịch, hình như anh bị phát hiện rồi.”

Tiểu Dịch trầm mặc, rồi mắng um lên, “Anh sao vô dụng như thế, mới về một ngày đã bị phát hiện?!”

Lâm Viễn buồn bã. “Làm sao bây giờ?”

Tiểu Dịch đáp, “Sao em biết được, thôi chuồn nhanh đi.”

“Chạy đến đâu được?” Lâm Viễn dãi mặt ra hỏi.

“Hừm... Lào, Myanmar gì đó.”

“Không muốn.” Lâm Viễn ngồi thu lu trên sofa. “Anh phải ở nhà cơ.”

Tiểu Dịch nín bật. “Anh ở đó đợi em đã, em với Dương Dương bàn bạc một chút.”

“Anh... sợ liên lụy đến hai người.” Lâm Viễn nói.

Tiểu Dịch thở dài. “Hạ Vũ Thiên khôn ngoan như thế hẳn đã đoán ra, nhưng anh ấy làm gì được chứ, bọn em chối bay biến anh ấy cũng bó tay.”

“Anh ta là xã hội đen đó.” Lâm Viễn thì thầm.

“Giờ không phải đen chuyển sang trắng rồi sao, với lại, có Dương Dương ở đây, không kẻ nào dám động đến em đâu, anh yên tâm.”

“Đầu bếp như anh Dương đều đáng sợ thế sao?” Lâm Viễn thoáng rung mình.

“A, khỏi phải sợ.” Tiểu Dịch nói. “Nếu như thật sự không còn cách nào khác, đến lúc đó em sẽ vì nghĩa quên mình bán đứng anh để tự bảo vệ bản thân, anh đừng lo.” dứt lời, cúp máy.

Lâm Viễn nhăn mặt ra liếc cái màn hình – vô tình nha.

Tiêu Thụy cho A Ba vài cú xong, quay lại trông thấy Hạ Vũ Thiên đang bồn thần nhìn cái di động.

“Ê.” Tiêu Thụy hỏi. “Có phải không?”

Hạ Vũ Thiên không có phản ứng gì.

“Này!” Tiêu Thụy bắt mắt kêu lên, thỉnh thoảng Hạ Vũ Thiên tự nhiên mỉm cười.

“Anh không bị bệnh đó chứ?” Tiêu Thụy đi qua. Hạ Vũ Thiên cất di động, ngồi xổm xuống, lôi Mao Mao đến trước mặt. Mao Mao vẫy đuôi nhìn Hạ Vũ Thiên, Hạ Vũ Thiên nâng đầu nó. “Hôm qua mày đã thấy cậu ấy phải không?”

Mao Mao tiếp tục vẫy đuôi, hừ hừ.

“Mày biết?” Hạ Vũ Thiên vuốt ve lông Mao Mao, nét mặt phức tạp khó đoán, giống như mừng đến phát điên, lại giống như vô cùng sầu não, rồi lại lắc lắc đầu cười vang.

Tiêu Thụy ở bên chứng kiến cảnh này liền nhủ mày – anh thật sự không hiểu rốt cuộc Lâm Viễn có gì đặc biệt mà Hạ Vũ Thiên lại vì cậu ta thay đổi nhiều đến mức này? Anh cùng Hạ Vũ Thiên lớn lên bên nhau, anh hiểu người này, tất cả người tình của anh ta đều chỉ vì anh ta mà thay đổi chứ chưa từng có chuyện anh ta vì người khác mà thay đổi, dẫu chỉ một lần... cũng chưa từng xảy ra.

Hạ Vũ Thiên cười không ngừng cho tới khi Tiêu Thụy tưởng anh đã phát điên rồi thì anh mới ngừng lại. Tiêu Thụy đang định nói gì đó thì thấy A Ba đứng lên như muốn chạy, Tiêu Thụy nhanh lẹ tóm lấy anh ta ném dưới chân Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên quan sát A Ba, cảm Tiêu Thụy sắp sửa xuống tay, anh hỏi, “Lâm Viễn đang ở đâu?”

A Ba dễ dàng nhận ra người này hẳn không phải kẻ tầm thường bèn trả lời, “Anh và Tiểu Lâm có quan hệ gì?”

“Hỏi anh cậu ta đang ở đâu, lằng nhằng như vậy làm gì?!” Tiêu Thụy gầm gừ, Hạ Vũ Thiên lườm Tiêu Thụy, Tiêu Thụy giật bắn mình, Hạ Vũ Thiên tuy đã hoà nhã hơn xưa nhưng tình cờ có thể bộc lộ vẻ mặt hù chết người. Quả nhiên Hạ Vũ Thiên vĩnh viễn là Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đưa tay phẩy phẩy bụi trên người A Ba, kéo anh đứng lên. “Đưa tôi đến chỗ ở của Lâm Viễn, nói cho tôi sơ sơ về cuộc sống hiện tại của cậu ấy.”

“A...” A Ba xoa xoa cằm, gật đầu. “Có thể có thể, nhưng mà... Mấy người sẽ không làm gì cậu ấy chứ? Tôi rất quý Lâm Viễn, không thể hại cậu ấy.”

Hạ Vũ Thiên nhìn A Ba, gật, “Yên tâm, cậu ấy có ở đây đâu, tôi chỉ muốn biết cậu ấy sống thế nào.”

A Ba ngỡ ngàng, anh đã từng gặp qua không ít loại người, người như Hạ Vũ Thiên thoát nhìn có vẻ giống người lương thiện nhưng rõ ràng đã thu mình, che giấu bộ mặt khiến người ta phải run sợ, anh hiểu, càng

là người như vậy càng không thể đắc tội... Xem ra lần này anh Thất ở hiệu cầm đồ cũng không thể che chở nổi nữa rồi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt vậy.

A Ba ngoan ngoãn dẫn Hạ Vũ Thiên cùng Tiêu Thụy đến một cái hẻm nhỏ ở cách đó không xa, nơi có căn phòng bé tí của Lâm Viễn.

Cửa phòng khoá chặt, Tiêu Thụy toan đá cửa, Hạ Vũ Thiên gạt tay chặn lại, men theo cạnh cửa trên tường sờ soạng. Cuối cùng chạm đến một gờ lồi lên, Hạ Vũ Thiên đưa hai ngón tay cầm khối gạch kia, khẽ kéo. Rút viên gạch, Hạ Vũ Thiên thò tay vào lấy ra một đồng tiền xu.

Tiêu Thụy nhú mày. “Thằng nhóc kia nghĩ cái gì vậy?”

Hạ Vũ Thiên nhìn trái nhìn phải, thấy có một hộp thư nhỏ. Cạnh cửa đồng xu rất sắc bén, anh nghĩ rồi bước tới chỗ hộp thư kia, trên đó là một ổ xoay hình tròn không tay nắm chỉ có một khe nhỏ, anh nhét đồng xu vào, xoay một vòng. Ổ xoay “cách cách” chuyển động, hòm thư mở ra, trong để vài tờ báo.

Hạ Vũ Thiên mang hết ra, thấy dưới đáy hòm thư có một nửa cục gạch.

Cầm cục gạch, Hạ Vũ Thiên xoay lại quan sát thật kỹ cửa nhà Lâm Viễn, thấy trên cửa có cái biển ghi số nhà. Anh đi đến, dễ dàng quay cái biển, đằng sau nó là một cái lỗ hình vuông, Hạ Vũ Thiên đút viên gạch vào, vừa khít. Đồng thời, sức nặng kéo cái lỗ hạ xuống. Cách một tiếng, để lộ ra cái lỗ thứ hai. Một cái chìa khoá nằm lọt thỏm bên trong.

“Sao anh biết cái này?” Tiêu Thụy tròn mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Thằng nhóc kia điên thật!”

Hạ Vũ Thiên lấy cái chìa khoá mở cửa ra, thản nhiên nói, “Trước kia cậu ta từng xem “Chú chuột siêu quậy([31])”. Trong đó có một đoạn nói về cách giấu cái chìa khoá, cậu ấy rất thích.”

Không hiểu sao giờ phút này Tiêu Thụy cực kỳ muốn bóp chết Lâm Viễn kia. Anh ghen tỵ đến muốn đâm đầu vào tường.

Vừa bước vào căn phòng của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lập tức cảm nhận được hơi thở rất đối quen thuộc. Đây đúng là nhà của Lâm Viễn, anh khẳng định.

Căn hộ không quá rộng, một phòng một buồng, có phòng tắm và toilet riêng và một nhà bếp nhỏ.

Phòng khách nho nhỏ, sô pha, bàn trà, TV và thảm, toàn những thứ thiết yếu trong cuộc sống của Lâm Viễn. Trên sô pha la liệt mấy gói khoai tây chiên chưa mở, cửa sổ ngay gần đó, ngồi ở góc độ này có thể phơi nắng.

Hạ Vũ Thiên đi một lượt qua phòng khách, rồi đến phòng ngủ. Phòng ngủ đơn bạc, một chiếc giường lớn, một cái tủ quần áo, không còn gì khác. Đầu giường có hai khung ảnh nhỏ, Hạ Vũ Thiên cầm lên, ảnh đã bị lấy đi, anh biết một là tấm ảnh người mẹ Lâm Viễn hết mực quý trọng luôn mang bên mình. Còn lại không rõ.

Hạ Vũ Thiên cười bản thân mình, anh ngồi xuống bên giường, cái kia chắc là ảnh Mao Mao, không thể nào là ảnh của anh.

Tiêu Thụy hỏi, “Này, có đi bắt cậu ta không?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiêu Thụy. “Lần này cảm ơn cậu, cậu có thể đi, đừng làm phiền Lâm Viễn.”

Tiêu Thụy chớp mắt. “Cứ để thế?”

Hạ Vũ Thiên gật gật đầu, cởi giày, dựa vào giường lật xem quyển truyện tranh Lâm Viễn để ở đầu giường, Mao Mao cũng nhảy lên, tựa vào người anh.

“Để vậy sao?” vẻ mặt Tiêu Thụy tỏ ra khiếp sợ.

Hạ Vũ Thiên vẫn giữ thái độ như cũ nói với A Ba đang mắt chữ A mồm chữ O, “Ngồi xuống, nói cho tôi cuộc sống gần đây của Lâm Viễn.”

A Ba lưỡng lự đoạn ngồi xuống, thuật lại tình hình của Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên lẳng lẳng lắng lắng nghe. Tiêu Thụy tức tối ngồi trên sô pha phòng khách... Lâm Viễn, đừng có để tôi lại thấy mặt cậu, bằng không tôi sẽ bóp chết cậu!

Lâm Viễn bất an run run ngồi ở sô pha ăn sủi cảo, không buồn xem tỉ số trận đấu, anh bắt đầu tính đến chuyện vượt biên chạy trốn.

Lúc này, di động vang lên pi pi pi báo hiệu có tin nhắn. Lâm Viễn cầm lên xem – số của Hạ Vũ Thiên, mặt lập tức như đưa đám, ôm gối lẩn lộn. “Xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc, trăm phần trăm là tin đe dọa, bảo mình coi chừng cái mạng.”

Nơm nớp lo sợ mở ra, chỉ thấy trên đó ngắn ngủn ba chữ – “Tôi yêu cậu.”

55. Chương 55: Ảo Giác

Lâm Viễn nhìn ba chữ kia, điều đầu tiên hiện lên trong đầu chính là – phải chăng mình ăn nhầm cái gì bây bạ rồi? Lại nghĩ rất có thể đùa dai thôi, cuối cùng cho rằng... Hạ Vũ Thiên trúng gió? Cuối cùng của cuối cùng, Lâm Viễn vẫn chưa hiểu mô tê gì, cứ thấy khó chịu trong lòng, mà vì sao lại khó chịu anh cũng không biết, tóm lại ba chữ này còn đáng sợ hơn việc kẻ dao vào cổ, thành thử toàn thân trở nên bí bách.

Trầm ngâm nửa ngày, Lâm Viễn quẳng di động xuống, ôm gối xoay người đánh một giấc, miệng lẩm bẩm, “Hứ, lâu không gặp càng ngày càng có vấn đề.”

Hạ Vũ Thiên tựa trên cái giường đôi trong phòng Lâm Viễn, Mao Mao ngồi bên, ngoe nguẩy cái đuôi, hình như nó ngửi thấy mùi của Lâm Viễn nên rất vui.

Hạ Vũ Thiên vuốt ve cổ Mao Mao. “Có muốn gặp cậu ấy không?”

Mao Mao nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, có lẽ chẳng hiểu anh nói gì.

“Tao đoán được cậu ấy ở đâu.” Hạ Vũ Thiên khẽ thở dài. “Hôm qua chắc ở ngay tại quán kem của Tiểu Dịch.”

Mao Mao âu một tiếng, hưng phấn vẫy đuôi.

“Đi gặp cậu ấy như thế nào đây?” Hạ Vũ Thiên hỏi Mao Mao. “Có khi cậu ấy đang chuẩn bị thoát thân.”

Mao Mao nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ Thiên, ra vẻ khó xử.

“Nhưng với trí thông minh của cậu ấy, chắc cũng hiểu, một khi tao đã biết cậu ấy còn sống thì có chạy đằng trời.” Hạ Vũ Thiên nhắc chân, lẩm bẩm. “Nhưng mà... mày nói xem nếu cậu ấy không để ý đến tao nữa, thì tao cũng chẳng còn cách nào khác, phải không?”

Mao Mao hừ hừ, chột mắt húng.

“Nếu tao nghĩ cách gì tiếp cận cậu ấy thì sao nhỉ?” Hạ Vũ Thiên cười hỏi. “Cậu ấy có cảm thấy tao mèo lại hoàn mèo, cả đời chỉ biết dùng thủ đoạn?”

Mao Mao vẫy vẫy đuôi, đưa mắt ngó Hạ Vũ Thiên.

“Tao muốn cậu ấy trở về bên cạnh mình.” Hạ Vũ Thiên tiếp tục tâm tình với Mao Mao. “Cậu ấy sẽ không chịu à xem...Cứ thúc ép dụ dỗ sẽ làm cậu ấy nhớ lại chuyện xưa, nhớ đến trò “nước mắt cá sấu” của tao, cậu ấy sẽ không tin. Hiện giờ chẳng còn nguy hiểm nữa, tao ngay cả anh hùng cứu... ài da, xem như mỹ nhân đi... cũng không có cơ hội. Mày nói xem phải làm sao? Thật sự đi vào ngõ cụt rồi.”

Mao Mao oảng oảng mấy tiếng, nghiêng đầu nhìn chủ.

“Mày có nhớ cậu ấy không?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Đưa mày đến chỗ cậu ấy nhé?”

Mao Mao vẫy đuôi, âu một tiếng.

“Cậu ấy sẽ nghĩ tao dùng quỷ kế để tiếp cận mình.” Hạ Vũ Thiên rầu rĩ. “Nhưng để tiếp cận cậu ấy mà không cần đến quỷ kế thì hơi khó nhằn...”

“Này.” Tiêu Thụ dựa vào cửa sổ. “Anh thật sự là Hạ Vũ Thiên sao? Từ bao giờ học được khả năng nói chuyện với chó vậy? Hạ Vũ Thiên mà cũng có ngày thủ thủ cần nhân lễ nhai thế sao, anh má nó uống nhầm thuốc hả?!”

Hạ Vũ Thiên giương mắt. “Sao vẫn còn ở đây?”

Tiêu Thụ thở dài. “Anh còn chút lương tâm không hả, tôi giúp anh tìm được Lâm Viễn đó!”

Hạ Vũ Thiên gật đầu. “Cảm ơn.”

Khoé miệng Tiêu Thụ run rẩy, hai tiếng “cảm ơn” này báu bổ thật, lại ngó ngó Hạ Vũ Thiên. Tiêu Thụ đi tới ngồi bên cạnh anh. “Tiếp theo anh tính sao?”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, nói, “Không biết.”

“Vừa nãy anh nhận tin gì cho cậu ta đó?” Tiêu Thụ tò mò.

“Thổ lộ.” Hạ Vũ Thiên nói băng quơ. “Bảo tôi yêu cậu ấy.”

Tiêu Thụ chết đứng, mắt mở to trừng Hạ Vũ Thiên. “Anh trước kia đã từng nói câu đó sao? Kể cả mẹ anh...”

Hạ Vũ Thiên nhớ lại đáp, “Không, tôi không có tình cảm với bà ấy.”

Tiêu Thụ bắt đầu nói, “Anh thật sự thích Lâm Viễn, hay là vì cậu ta là người đầu tiên trốn chạy khỏi anh... nên anh không cam tâm?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiêu Thụ. “Không cam tâm cái gì?”

“Anh chẳng phải muốn hoàn toàn giành được cậu ta sao?” Tiêu Thụ hỏi. “Thường thường bữa nửa tháng là anh chinh phục được người mình nhắm tới rồi sau đó lại đi chinh phục thử thách khó hơn.”

“Tôi đâu cần bá đến thế?!” Hạ Vũ Thiên nhún mày.

Tiêu Thụ gãi má, ý bảo chứ còn gì nữa.

“Vì sao mấy người không tin tôi yêu Lâm Viễn? Lâm Viễn không tin mà trước đây cả tôi cũng không tin. Tôi không đáng tin đến vậy sao?” Hạ Vũ Thiên nhìn Tiêu Thụ.

“Ha ha.” Tiêu Thụ lắc đầu. “Hạ Vũ Thiên, từ khi nào anh lú lẫn như vậy? Anh có biết mình là ai không?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mắt lên chờ đợi.

“Lâm Viễn là người sống ở hai thế giới khác anh và tôi, chúng ta trong mắt cậu ta là xã hội đen, chẳng khác nào ác ma ăn thịt người... Anh từng nghe nói câu, cách sinh tồn của ác ma là dối trá chưa?”

Hạ Vũ Thiên lặng người nghe Tiêu Thụ nói, mặt không biến sắc, vẫn trầm tĩnh lãnh đạm.

Tiêu Thụ thấy Hạ Vũ Thiên im lặng liền nói tiếp, “Lâm Viễn nói anh tin, mà lời tôi nói anh lại đắn đo.”

“Không phải đắn đo.” Hạ Vũ Thiên thẳng thừng. “Vốn tôi không tin.”

Tiêu Thụ mỉm cười. “Nhìn đi... cũng giống nhau thôi, ngay từ đầu Lâm Viễn đã không tin anh. Huống chi anh còn lừa cậu ta nhiều như vậy.”

Hạ Vũ Thiên liếc Tiêu Thụ. “Ngay từ đầu tôi đã nói dối cậu ấy, giữa chừng đột nhiên yêu người ta, để sinh tồn tôi phải tiếp tục nói dối, tôi đâu còn lựa chọn nào khác, cậu ấy đã không tin tôi sau khi sống sót sẽ không bao giờ... lừa gạt cậu ấy nữa.”

“Ừ.” Tiêu Thụ nhún vai. “Nên mới bảo đáng đời, ai bảo anh có ý đồ xấu trước.”

Hạ Vũ Thiên rũ mắt như đang suy nghĩ gì đó, sắc mặt xám xịt.

“Lần này nếu không nghiêm túc thì đừng đi quấy rầy cậu ta.” Tiêu Thụ rút ra một miếng thuốc. “Dù sao, trong trí nhớ bao giờ cũng tốt đẹp hơn hiện thực, nếu khi đã ở bên nhau sẽ không còn thấy như thế nữa.”

“Có ý gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Tiêu Thụy nghĩ rồi đáp, “Hạ Vũ Thiên, anh hiểu thế nào là người yêu sao? Có biết yêu là như thế nào không?”

Hạ Vũ Thiên khẽ cau mày.

“Lâm Viễn chết rồi ngày nào anh cũng nhớ đến Lâm Viễn, anh cho đó là yêu? Rồi thì ‘ôi yêu cậu?’” Tiêu Thụy nói. “Yêu một người là cùng người đó mãi mãi bên nhau, anh có hiểu không?”

Trầm mặc.

Tiêu Thụy thấy Hạ Vũ Thiên vẫn không có phản ứng gì bèn hỏi, “Bị ma ám à? Thích Lâm Viễn? Chẳng phải cậu ta có vẻ ngoài hợp mắt anh, nhưng lại không cho anh chạm tay vào đúng chứ? Đến khi anh đã chạm được vào rồi sẽ cảm thấy chán ngấy thôi!”

Lặng như tờ.

“Này.” Tiêu Thụy thấy người nọ không thèm nhìn mình mới hỏi, “Nếu có một người diện mạo giống Lâm Viễn, tính cách như Tiêu Linh anh sẽ yêu ai?”

Hạ Vũ Thiên chậm rãi chớp chớp mắt. “Lâm Viễn.”

Tiêu Thụy ngây người cười. “Vẫn cứng đầu?”

Hạ Vũ Thiên lấy bao thuốc lá từ túi, châm lửa phun ra làn khói mờ ảo. “Tôi hiểu ý cậu.”

Tiêu Thụy không nói gì thêm, thăm hỏi Hạ Vũ Thiên rốt cuộc đã biến hoá thế nào anh cũng chẳng tỏ, chỉ thấy người nọ vẫn là Hạ Vũ Thiên tàn nhẫn nhưng lại có vẻ như không phải.

“Tiêu Thụy.” Hạ Vũ Thiên chợt mỉm cười. “Tôi rất hận cha nuôi, cậu có biết không?”

Tiêu Thụy gật gật. “Biết chứ, chúng ta ai không hận ông?”

Hạ Vũ Thiên phả một ngụm khói. “Biết hận khác biết yêu, thích hay không thích, người tôi muốn ở bên cả đời là ai, tự bản thân tôi rõ hơn cậu nhiều.”

Tiêu Thụy nhú mày nhìn Hạ Vũ Thiên, anh vốn chưa hết hy vọng, những mong Hạ Vũ Thiên vì không có được Lâm Viễn nên mới chấp nhất như vậy, nhưng Hạ Vũ Thiên lại tạt một gáo nước lạnh vào mặt anh... Anh thực lòng đã mơ hồ có linh cảm, chỉ là không muốn xác định mà thôi.

Hạ Vũ Thiên dịu dàng vuốt ve lưng Mao Mao. “Nhưng tôi nghĩ Lâm Viễn không khác lời cậu nói là bao nên tôi mới đau đầu, phải làm sao mới để cậu ấy tin là tôi thích cậu ấy... Nói theo cách của cậu, làm sao để một người lý trí, trong thâm tâm phòng bị hơn đứt người bình thường tin tưởng một ác ma đã quen dối trá?”

Tiêu Thụy cười lạnh, nhỏ giọng, “Còn lâu mới có chuyện đó.”

Hạ Vũ Thiên cũng thông suốt. “Hỏi cậu cũng bằng thừa, thà hỏi một ác ma được người thích còn hơn.”

“Ai?” Tiêu Thụy cảm thấy hứng thú.

“Đại khái...” Hạ Vũ Thiên nghĩ rồi đáp. “Đại khái biết một người, rảnh rồi sẽ đi hỏi thăm người đó xem sao.”

“Anh thật lòng với Lâm Viễn?” Tiêu Thụy muốn xác định một lần nữa.

Hạ Vũ Thiên không hề do dự gật đầu.

“Vì sao?” Tiêu Thụy ngu ngơ hỏi.

“Thì cậu vừa nói đó, khuôn mặt, đầu óc... còn cả chuyện tôi chưa chạm được vào.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“Anh cho đây chính là yêu?” Tiêu Thụy cau mày.

Hạ Vũ Thiên nhướn mắt. “Đối với tôi mà nói thì đúng như vậy... mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau, cậu cho là yêu, tôi cho là không phải, tôi cảm thấy đúng hay không cũng chẳng tới lượt cậu xen vào.”

Tiêu Thụy bật cười, quả nhiên là Hạ Vũ Thiên, nói câu nào là trêu người người ta câu đó.

Hạ Vũ Thiên giục thuốc, đứng lên nói với Mao Mao, “Đi nào, Mao Mao.”

Mao Mao nhảy xuống từ trên giường, theo Hạ Vũ Thiên rời đi.

Tiêu Thụy nhìn thấy anh sắp đi mất mới nói, “Vài ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đây.”

Hạ Vũ Thiên gật gật. “Nếu nơi này không còn gì đáng lưu luyến thì cứ đi.”

“Người tôi lưu luyến không lưu luyến tôi.” Tiêu Thụy cười gượng đáp.

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại. “Cậu thật sự rất mâu thuẫn.”

Tiêu Thụy nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Với quan niệm của cậu, vẻ ngoài, trí tuệ đều OK, còn vì mình mãi mãi không chiếm được nên không cam lòng thì không phải là yêu. Vậy việc gì cậu cứ phải giam mình vào đó?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Tôi có gì đáng để cậu lưu luyến? Đi đi, đi tìm người cậu yêu, ác ma yêu ác ma, thật vô nghĩa.”

Tiêu Thụy hơi sững người, sau hồi lâu mới lên tiếng, “Tôi từ nhỏ lớn lên cùng anh và Tống Hy, tôi coi Tống Hy như anh ruột, thích mẫu người như anh, trong những kẻ có nét tương đồng với anh cũng chưa tìm được ai bằng anh.”

Hạ Vũ Thiên cười. “Đổi hình mẫu lý tưởng đi.”

“Lý do?” Tiêu Thụy bối rối.

“Những kẻ giống tôi, không có ai bằng tôi đâu.” Hạ Vũ Thiên nói. “Nếu cậu đã thấu triệt thì đời này còn khuya mới tìm được.”

“Làm như mình là nhất ấy.” Tiêu Thụy bĩu môi. “Muốn biết mặt không!”

Hạ Vũ Thiên đẩy cửa, để Mao Mao ra trước. “Trước khi Lâm Viễn trốn đều phải phụ thuộc vào tôi, còn có một nguyên nhân.”

Tiêu Thụy tỏ vẻ muốn biết.

“Cậu ấy biết tôi mạnh.” Hạ Vũ Thiên nói. “Dưới sự che chở của tôi, cậu ấy mới an toàn.”

“Thế thì sao?” Tiêu Thụy mờ mịt.

“Cậu ấy rất nhạy bén, có thể biết rõ ai mới là kẻ mạnh, đánh hơi được nguy hiểm.” Hạ Vũ Thiên tiếp lời. “Không để ác ma lừa, ngược lại đùa giỡn xoay vòng vòng ác ma... bản thân cậu ấy còn hơn cả ác ma.”

Tiêu Thụy lắng nghe say sưa.

Hạ Vũ Thiên bước ra ngắm cảnh đêm yên bình của thành phố... Ngã tư đường tối như đèn hù, giống như con phố anh gặp Lâm Viễn lần đầu, cả dãy nhà trọ cũng nhang nhác.

Lấy di động ra, Hạ Vũ Thiên nhấn số.

Bấy giờ, Lâm Viễn vì quá bi phần dẫn tới chứng thèm ăn, đang làm bữa lẩu trong quán lấy lại tinh thần.

Di động rung rung hại anh rùng mình. Chán nản rút ra, trên di động hiện lên mấy chữ – “giờ đang ở đâu?”

Lâm Viễn thoáng chau mày, chần chờ một khắc, đoạn gửi địa chỉ quán ăn cho đối phương.

Tin nhắn chuyển đi, Lâm Viễn nghĩ rồi gọi phục vụ đến – anh muốn thêm hải sản! Mắc vầy quán lẩu hải sản này phải đổi tên thành lẩu đại dương mới đúng!

56. Chương 56: Ăn Miếng Trả Miếng

Hạ Vũ Thiên mang tâm trạng rối như tơ vò chạy đến quán lẩu thì gặp cảnh Lâm Viễn một tay cầm đũa gấp đồ ăn, tay kia nhét sushi vào miệng. Lâm Viễn y như xưa, làn da không sạm đi vì nắng, tóc hơi dài, vẫn gầy gò, bắt mắt như ngày nào, chỉ là giờ không còn bị ràng buộc bởi những khuôn mẫu anh đặt ra, không còn mặc trang phục đắt tiền nữa. Quần áo giản dị, chiếc áo phông thoải mái gọn gàng theo kiểu sinh viên, thoát trông như những người thuộc tầng lớp trung lưu bình thường khác.

Hạ Vũ Thiên mãi ngắm từ xa, đột nhiên như có ảo giác, thật ra anh và Lâm Viễn mới xa nhau sáng nay, tối lại gặp...

Lâm Viễn đang say sưa ăn uống, chợt nghe “gâu gâu” mấy tiếng, không riêng anh mà mọi con mắt trong quán đều đổ dồn về phía này. Lâm Viễn miệng ngậm nửa miếng sushi liếc thoáng qua Hạ Vũ Thiên ở cửa, Mao Mao xa chủ lâu ngày cuống quýt nhào về phía anh.

“Mao Mao!” Lâm Viễn bật dậy xông tới ôm chầm Mao Mao. Mao Mao vẫy đuôi ngoe nguẩy làm nũng.

Hạ Vũ Thiên đứng gần đó nhìn trân trân cảnh một người một chó đoàn tụ, cảm xúc giờ đây chính anh cũng mơ hồ không rõ. Lại nghĩ Lâm Viễn, chuyện này ngay cả mơ anh cũng không dám mơ tới nhưng bây giờ, sự thực rành rành trước mắt.

Có lẽ là quá sức vui sướng, hoặc là hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý gì, Hạ Vũ Thiên không kích động, tay chân run rẩy hay đầu óc trống rỗng, anh hoài nghi phải chăng mình đúng như suy nghĩ của nhiều người, là động vật máu lạnh vô cảm, ngay cả xúc động cũng không có.

Phục vụ đi đến nhắc Lâm Viễn, “Thưa quý khách, nơi này không thể mang thú nuôi vào.”

Lâm Viễn cười tủm tỉm. “Đây không phải thú nuôi mà là người nhà, là con tôi!”

Phục vụ cứng người, dở khóc dở cười trước Lâm Viễn.

“Ông chủ Hạ.”

Đúng khi ấy, quản lý đi ngang qua, ông ta đã từng thấy mặt Hạ Vũ Thiên ở hội nghị doanh nhân, bề ngoài nổi bật, thật hiếm gặp người nào thành đạt mà vẫn độc thân như vậy nên ông nhớ rất rõ mặt anh, vội đơn đả tiếp chuyện hỏi thăm.

Hạ Vũ Thiên gật đầu với ông ta. “Đây là chó của tôi, chúng tôi cũng sắp đi rồi.”

“Ngài không cần phải lo, không cần phải lo!” quản lý xua tay niềm nở.

Lâm Viễn bĩu môi – phân biệt đối xử!

Hạ Vũ Thiên quay sang nhìn Lâm Viễn, quả nhiên thấy Lâm Viễn cười khẩy, anh mỉm cười – Lâm Viễn đã trở lại thật rồi.

Lâm Viễn vẫy vẫy với Mao Mao một lúc, khi ngược mắt lên nhìn Hạ Vũ Thiên, thấy người kia hình như gầy hơn hồi trước, nhưng vẫn giữ được dáng người chuẩn khối cân chỉnh, đứng giữa hàng đông người lại chói mắt đến vậy, làm chị em thì say như điên đổ mà anh em thì cần khăn oán hận, khiến động vật giống được cả người cả thần đều phải ghen tị. Hèn chi ông quản lý nhìn một cái là nhận ra ngay.

Hạ Vũ Thiên linh cảm được Lâm Viễn đang ngắm soi mình, anh xoay lại, tầm mắt giao nhau, Hạ Vũ Thiên ngậy người. Anh phát hiện thật ra không phải anh không có cảm giác gì, chỉ ít hiện giờ nhịp tim của anh cũng nhanh hơn chút đỉnh.

...Đã lâu rồi trong lòng mới dấy lên cảm xúc này, Hạ Vũ Thiên lén thở phào nhẹ nhõm, còn nhớ trước đây ngay cả khi bị súng gí vào đầu, anh cũng không mấy may dao động. Xem ra, anh vẫn còn có thể cứu được.

Lâm Viễn thấy nét mặt liên tục thay đổi của Hạ Vũ Thiên thì không muốn nhìn lâu, ai mà biết một ánh mắt một động tác của người này có ý đồ gì đằng sau. Anh trở về chỗ cũ, lấy sushi cho Mao Mao ăn, Mao Mao ghé dưới chân Lâm Viễn nhai nhai, đuôi vẫn quẫy không ngừng.

Lâm Viễn chặc lưỡi, chả bù với Kim Mao đáng yêu, vừa ngoan lại dễ bảo, không yêu sao được!

Hạ Vũ Thiên đi tới ngồi đối diện với Lâm Viễn.

Trước mặt là cái nồi đang sôi ùng ục tỏa hơi nghi ngút, Lâm Viễn thần nhiên ăn, ngẩng lên là có thể nhìn thấy Hạ Vũ Thiên, thoáng ngượng ngùng, mắt không biết phải chuyển đến chỗ nào anh đành cúi đầu ngắm Mao Mao ăn sushi.

Hạ Vũ Thiên quan sát Lâm Viễn hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, “Trở về từ bao giờ?”

Lâm Viễn trầm ngâm chốc lát, đoạn trả lời, “Hôm qua.”

“Một năm qua sống tốt chứ?” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“Ừm.” Lâm Viễn đáp qua loa.

“Giờ đang ở đâu?” Hạ Vũ Thiên lại hỏi.

“Nhà của một người bạn.” Lâm Viễn ngẩng mặt.

Hạ Vũ Thiên tỏ ra vừa lòng, Lâm Viễn thấy người kia vẫn chưa nói thêm, có chút hụt hẫng... Cứ nghĩ anh ta gửi đến tin nhắn kia, khi gặp nhau hẳn sẽ kinh thiên động địa, nhưng không ngờ lại bình thản như vậy.

Sau đấy, hai người ngồi cũng chẳng có chuyện gì để nói, đến khi Mao Mao lại gần, đặt cằm lên đùi Lâm Viễn “gấu” một tiếng – nó đã ăn xong sushi, hình như còn muốn ăn nữa thì Lâm Viễn mới có phản ứng lại, đưa thêm một cái cho Mao Mao. Anh ngược lên, Hạ Vũ Thiên đã đổi tư thế, lấy ra một điều thuốc và bật lửa, chính là cái bật lửa trước kia anh nhặt được rồi bị anh ta cướp đi, hàng số lượng có hạn.

Hạ Vũ Thiên cũng đã định thần, khoảnh khắc vừa mới tiến vào, anh cảm nhận rõ rệt từng biến chuyển tình cảm của mình. Bỗng nhiên gặp lại Lâm Viễn, anh không quá xúc động mà cực kỳ bình tĩnh. Nhưng sau khi Lâm Viễn ngẩng đầu nhìn anh, anh chợt thấy xao động, giờ phút này mặt đối mặt với Lâm Viễn, đầu anh thoáng cái trống rỗng, khi đã trở về với thực tại, tay chân lại như không chịu nghe lời, anh châm điếu thuốc, hít sâu một ngụm để tĩnh tâm trở lại... Anh chẳng hiểu điều này có phải minh chứng cho việc mình có tình cảm với Lâm Viễn hay không, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh có cảm giác này.

Lâm Viễn thật ra chẳng chút bất an, trước giờ anh không thù hận ai, thích nhìn nhận sự việc một cách lạc quan, Hạ Vũ Thiên tuy ngày xưa có lừa anh, lợi dụng anh, còn này nọ với anh nhưng chung quy nói đi cũng phải nói lại, anh ta đâu có động đến anh. Cái anh e ngại là Hạ Vũ Thiên sẽ độc đoán như trước lời anh về, người ta là xã hội đen chứ bộ.

Nhưng khi nhận được tin nhắn của Hạ Vũ Thiên cùng thời khắc hiện tại, Lâm Viễn cảm giác Hạ Vũ Thiên đã thay đổi ít nhiều, dù trong lòng anh vẫn dè chừng người kia, lời anh ta nói anh sẽ tuyệt đối không tin tưởng.

Bụng no căng, Lâm Viễn cố dần lòng đối mặt với Hạ Vũ Thiên, thâm hoang mang... Tiếp theo nên nói sao đây?

Vừa nghĩ, Lâm Viễn vừa gấp đồ ăn, lại thấy Hạ Vũ Thiên ngồi ghệt ra bèn hỏi, “Ê, có muốn ăn không?”

Hạ Vũ Thiên không đáp, Lâm Viễn kêu phục vụ đến, chỉ chỉ Hạ Vũ Thiên. “Cho anh ta một nôi.”

Mấy người phục vụ vừa mới tùm năm tùm ba hỏi quản lý lai lịch ông chủ Hạ phong độ lịch lãm nhìn biết ngay không phải người tầm thường kia... Sau khi nghe ngóng mới à ra đó chính là Hạ Vũ Thiên nức tiếng gần xa, ai cũng giật thót một cái, lúc phục vụ liền thấp thỏm lo âu.

Hạ Vũ Thiên nói “tùy”, rồi hỏi Lâm Viễn, “Một năm qua cậu đều ở Phủ Châu?”

“Ừ.” Lâm Viễn gật gật, tiếp tục ăn.

“Ngày ấy thoát hiểm kiểu gì?” Hạ Vũ Thiên tò mò, Lâm Viễn đầu thế bơi xa như vậy, cứ như bay qua cả đại dương, hay là bị dòng hải lưu cuốn đi? Kể cũng vô lý.

Lâm Viễn lấy ngón tay gãi gãi cằm, đáp, “Nói ra anh không tin được đâu, khi tôi tỉnh lại đã ở bên bờ biển, Liều Liều đang bơi gần đó.”

Hạ Vũ Thiên thoáng kinh ngạc... hoá ra là cá heo, anh còn tưởng Lâm Viễn đụng phải người cá.

Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên thất thần cũng không nói thêm, lại cầm cúi ăn.

Hạ Vũ Thiên im lặng một hồi bèn nói, “Tôi mất khá lâu mới tìm được cậu.”

Lâm Viễn sờ sờ mũi. “Nghe nói sau đó anh phát lên dữ lắm, còn tìm tôi làm gì, có cần dùng đến nữa đâu?”

“Đối phó với Tôn Lâm chỉ mất chút sức, mọi chuyện đều đã được giải quyết.” Hạ Vũ Thiên nói. “Nhớ thì tìm thôi.”

Lâm Viễn nghe đến đó lại gãi đầu gãi tai nhìn qua nơi khác. “Tôn lão gia chết rồi?”

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật đầu.

“A.” Lâm Viễn chần chừ hỏi, “Ồ... Tôn Lâm thế nào rồi?”

“Cậu ta chưa chết, đi rồi.” Hạ Vũ Thiên trả lời.

“À.” Lâm Viễn vẫn ăn nhưng lòng nhẹ hẳn đi, anh cứ tưởng Tôn Lâm đã không còn, biết đâu đó lại là lỗi của anh.

“Đúng rồi, Tống Hy không sao chứ?” hỏi tiếp.

“Cậu không liên lạc với anh ta?” hỏi lại.

“Không.” Lâm Viễn lắc đầu.

“Sau khi vết thương lành anh ta đã biến mất, tôi cũng lâu rồi không giữ liên lạc với anh ta.” Hạ Vũ Thiên nói. “Anh ta định ninh cậu đã chết.”

“Ừm.” Lâm Viễn gật đầu. “Còn Lý Cố?”

“Như xưa.” Hạ Vũ Thiên đáp. “Lại thất tình hai lần nữa.”

“Ha ha ha.” Lâm Viễn tưởng tượng đến cảnh Lý Cố thất tình gào thét ồm tỏi vui mắt phải biết, nếu tự nhiên anh xuất hiện trước mặt anh, chắc có trò hay để xem đây.

“À thì...” Lâm Viễn đang định hỏi Hạ Vũ Thiên đã khê thờ dài. “Người nhà tôi ai cũng khỏe, Tần Dụ đã kết hôn, Tiêu Thụy vẫn thế... Còn ai nữa không? Muốn hỏi ai nào?”

Lâm Viễn méo mặt sờ sờ mũi, ăn ăn ăn.

“Sau này thì sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi. “Cậu tính gì chưa?”

Lâm Viễn nháy mắt mấy cái. “Ồm, vài bữa nữa tôi sẽ về Phủ Châu.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. “Nơi hoang vu hẻo lánh đó có gì mà quyến luyến?”

Lâm Viễn cau có nghĩ bụng... hoang vu hẻo lánh thì sao, dù sao tôi cũng chỉ quanh quẩn xó nhà.

“Lần này vì sao lại trở về?”

“Còn vì sao nữa, tại gặp Tiêu Thụy đó.” Lâm Viễn lột một con cua. “Phải chuồn đi chứ sao.” nói rồi lại buồn, trốn cũng toi công. Tiêu Thụy đúng là mồm tép nhảy, mới hai ngày đã khai ra anh, còn để Hạ Vũ Thiên tìm thấy.

“Tiêu Thụy có biết cũng không quan trọng.” Hạ Vũ Thiên giụi thuốc. “Ở đây được không?”

“Thôi, miễn đi.” Lâm Viễn lắc đầu. “Tôi không ở đây đâu.”

Hạ Vũ Thiên cũng không ép, liền chuyển đề tài, “Có nhận được tin nhắn không?”

Lâm Viễn ngẩn người, vờ quên mất. “Tin nào?”

Hạ Vũ Thiên chìa tay ra. “Đưa di động tôi xem.”

Lâm Viễn nheo mắt. “Không mang.”

Hạ Vũ Thiên lấy di động bấm số của Lâm Viễn. Cái di động trong túi Lâm Viễn phản chủ kêu vang bài hát trong Doraemon. Lâm Viễn xấu hổ gãi đầu, mặt dày vục xuống ăn.

“Xem qua chưa?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn đáp lại tức thì, “Không xem, ảnh hưởng đến khẩu vị.”

“Cậu xem rồi.” Hạ Vũ Thiên quả quyết.

Miệng Lâm Viễn vẫn nhóp nhép nhai – phiền quá nha, biết ngay gặp lại là mua dây buộc mình, thà bị thụ còn hơn. Anh sợ nhất là những người nặng tình lại lãng mạn.

“Nhắc mới nhớ.” Hạ Vũ Thiên chợt nói. “Cái nhà kia của cậu, tôi bán rồi.”

“Khụ khụ...” Lâm Viễn bị sắc trà, anh ho khan nửa ngày, trợn mắt trừng Hạ Vũ Thiên. “Anh đã làm gì cơ?”

Hạ Vũ Thiên đáp, “Tôi thấy giấy tờ nhà đất ở trong cái tủ đầu giường, thế là lấy ra nhờ người bán hộ, tiện mua cho cậu một căn hộ trong toà nhà công ty tôi nhận thầu, khu đất được lắm.”

“Hạ Vũ Thiên... quân ăn cướp!” Lâm Viễn hét lên giận dữ.

Hạ Vũ Thiên không chút nao núng chêm thêm, “Về giá trị thì phải bằng năm mươi lần nhà cũ của cậu, nhìn kiểu gì cũng thấy là cậu ăn cướp của tôi chứ.”

“Tôi... tôi cướp cái đầu anh ấy!” Lâm Viễn kích động muốn lật cái bàn. “Tôi phải về!”

“Cậu có thể ở đây tìm việc, cứ ở riết trong nhà cũng được, tôi chăm cậu chu đáo hơn anh cầm đồ là cái chắc.”

Lâm Viễn tròn mắt.

Hạ Vũ Thiên lại lấy ra một điều thuốc. “Tôi muốn cậu sống tốt hơn một chút, ở đây có thể từ từ tận hưởng những tháng ngày trong bốn bức tường, còn chỗ kia heo hút vắng người, tôi sẽ lo.”

Lâm Viễn một tay chống cằm, suy tính... Hạ Vũ Thiên vẫn như trước, không thay đổi dù chỉ một tẹo, chuyện gì cũng nhất nhất làm theo ý mình, quả là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, nếu mà nghe theo ý của người khác thì đã không còn là Hạ Vũ Thiên rồi. Nhưng Lâm Viễn phát hiện bản thân đã hoàn toàn bị động. Nếu cứ tiếp diễn phỏng chừng sẽ ngựa quen đường cũ cũng không phải biện pháp khả dĩ.

“Anh muốn gì?” Lâm Viễn lấy đĩa chọc chọc đồ ăn, lườm Hạ Vũ Thiên, lòng thầm tính toán, không thể để Hạ Vũ Thiên dắt mũi, phải chủ động đảo khách thành chủ!

“Tôi muốn cậu kết hôn với tôi.” Hạ Vũ Thiên đáp.

“Khụ khụ...” sớm biết Lâm Viễn đã không hỏi, mà vừa hỏi thì chấn kinh suýt nữa chọc đĩa vào mồm.

Quán ăn vẫn giữ im lặng nãy giờ, Hạ Vũ Thiên buông ra một câu từng từng lọt vào tai mọi người, tất cả đều xoay sang hết liếc anh lại sang Lâm Viễn – í da, cả hai đều là nam đó nha. Đám người lập tức xôn xao, hưng phấn có, xem thường có, tò mò cũng có nốt.

Lâm Viễn mặt đỏ bừng bừng, thầm chửi Hạ Vũ Thiên chết bầm, dám vạch áo anh cho người xem lưng, anh nợ anh ta cái quái gì chứ! Càng nghĩ càng giận, Lâm Viễn quyết định không thể xấu mặt cùng người này bèn kêu, “Phục vụ, hoá đơn!”

Phục vụ đi tới bảo Lâm Viễn, “Thưa quý khách, cả thấy là bảy trăm năm mươi đồng ạ.”

Mí mắt Lâm Viễn giật giật, chỉ thẳng vào mặt Hạ Vũ Thiên. “Anh ta trả!” rồi đứng lên kéo Mao Mao đi.

Hạ Vũ Thiên thở dài thanh toán tiền xong bèn đuổi theo Lâm Viễn.

Lâm Viễn đứng ở cửa, đưa mắt nhìn quanh, không có taxi, cũng không có trạm xe bus, đành phải cước bộ vậy, liền xoay người bỏ chạy. Tiếc rằng chưa được mấy bước, Hạ Vũ Thiên đã đuổi kịp, nhanh chóng đến bên Lâm Viễn. “Đi đâu, tôi đưa?”

Lâm Viễn trừng mắt không thèm nhìn Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên bám sát gót anh, Mao Mao cọ cọ vào Lâm Viễn như rất hạnh phúc, Lâm Viễn liếc qua Mao Mao thấy hơi nhớ nhớ. Chốc nữa tranh với Hạ Vũ Thiên kiểu gì? Không thì cứ chộp lấy nó, đăng nào quyền nuôi Mao Mao chắc chắn phải thuộc về anh, Hạ Vũ Thiên là xã hội đen, nó đi theo anh ta chỉ biết học cái xấu!

Hạ Vũ Thiên lặng lẽ bước theo Lâm Viễn, xem chừng muốn cùng về. Lâm Viễn không cam lòng nhưng có đuổi cũng chẳng được, anh giờ có phần hối hận, sao lại thật thà như vậy, sao lại bô bô nói cho Hạ Vũ Thiên mình đang ở đâu? Lẽ ra anh phải nhanh chân lui đi mới phải... Dẫu rằng như vậy là vùng vẫy vô ích, sớm muộn gì cũng bị anh ta tìm ra.

“Có muốn cân nhắc một chút không?” Hạ Vũ Thiên ở bên cạnh hỏi dồn, “Chuyện kết hôn với tôi?”

Lâm Viễn liếc xéo, nói thẳng tuột, “Mắc mớ gì tôi phải kết hôn với anh, anh sinh được con sao?”

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Nhận nuôi là được.”

Lâm Viễn cứng họng, chán nản tiếp tục bước bước. Hạ Vũ Thiên tiếp lời, “Đừng về nơi đó nữa, cũng khỏi phải đi đâu, tôi đã phái người canh nhà ga.”

Lâm Viễn mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ Thiên. “Anh có bệnh à, giao ước của chúng ta đã kết thúc, tôi muốn đi, đừng vương bận tôi nữa.”

Hạ Vũ Thiên nói, “Cậu cũng nói giao ước đã kết thúc, cậu chẳng còn gì để tôi lợi dụng nữa. Tôi thật lòng thích cậu.”

Lâm Viễn cảm thấy nổi da gà, anh xát xát cánh tay. “Ái dà... một năm nay anh đổi nghề đi làm diễn viên đó hả?”

Hạ Vũ Thiên mỉm cười đáp, “Tôi không lợi dụng cậu nữa, quan hệ giữa hai chúng ta giờ ngang hàng, tôi không có quyền theo đuổi cậu sao?”

Khoé miệng Lâm Viễn run rẩy, chẳng buồn đáp lại, kéo anh ta trên đường lại làm chuyện động trời nào đó. Anh tiếp tục băng qua đường. Cách đó không xa là bệnh viện của Lý Cố. Lâm Viễn ngẩn người, một năm ở cùng Hạ Vũ Thiên, Lý Cố luôn quan tâm anh chu đáo. Bây giờ hay là đi gặp anh?

Nghĩ vậy, Lâm Viễn hơi lưỡng lự, Lý Cố không biết có mong gặp anh không, dù sao chưa chào đã đi, để lừa Hạ Vũ Thiên mà ngay cả anh ấy anh cũng lừa. Đang mải suy nghĩ, Hạ Vũ Thiên đã lấy ra di động bấm bấm – “Lâm Viễn đang đứng trước cửa bệnh viện của cậu.”

Lâm Viễn ngạc nhiên, sau khi đã hoàn hồn thì thấy cửa bệnh viện của Lý Cố bị đá cái “rầm”, Lý Cố hùng hùng hổ hổ lao ra, dáo dác ngó ngó, quét mắt đúng chóc Lâm Viễn. Lâm Viễn cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh, bất giác lui từng bước về phía sau. Lý Cố nhìn chằm chằm Lâm Viễn hồi lâu, chân giậm bình bịch. “Hừ, quả nhiên chưa chết!”

Lâm Viễn hốt hoảng. Lý Cố hết nhìn Hạ Vũ Thiên lại nhìn Lâm Viễn, cơn giận xẹp xuống, anh lấp bắp, “Thật tốt quá... người có tình rồi sẽ về với nhau([32]), chết đi sống lại ôi ngàn dặm trường cùng ngắm giăng sáng([33])... Chỉ có cái thân này bị người ta chà đạp... Đã cứng thất tuần rồi, rốt cuộc là vì đâu... vì đâu!”

Bất ngờ Lý Cố gào khóc toáng lên giữa đường ôm lấy Lâm Viễn, lấy áo anh xì mũi. Lâm Viễn ngại ngùng đứng chết trân trên đường cái, người qua đường xoi mói, đảo mắt, Hạ Vũ Thiên đang đứng một bên mỉm cười.

Lâm Viễn khó chịu. Hạ Vũ Thiên, đặc ý cái gì? Ai động lòng trước tức là phát cờ trắng chào thua, chuyện kết hôn nói như đúng rồi, không sợ tôi nhân cơ hội trả đũa sao?

Lâm Viễn bỗng khựng lại, anh quan sát Hạ Vũ Thiên – đúng vậy, phải trả thù chứ! Năm đó bị lừa, bị lợi dụng suýt mất tiêu cái mạng, giờ nói một hai câu là xong chuyện?! Hạ Vũ Thiên, anh đã thích tôi, vậy đừng trách tôi không khách sáo, tôi phải hả giận đã rồi nói sau.

Hạ Vũ Thiên thấy Lâm Viễn vồ vồ Lý Cố, hai mắt lại liếc sang anh, khuôn mặt tươi cười. Rõ ràng là cười nhưng lại gian manh khó nói, giống như là cất giấu ý đồ xấu xa đằng sau.

Hạ Vũ Thiên lạnh người, Lâm Viễn thu hồi ánh mắt ngầm quyết định – Hạ Vũ Thiên, anh đâu có bảo mọi chuyện đã kết thúc ha, chờ xem tôi ăn miếng trả miếng anh như thế nào!

57. Chương 57: Bất Biến

Lâm Viễn an ủi Lý Cố một lúc, đến khi Lý Cố đã bình tĩnh lại, anh chuẩn bị rời đi thì bị Lý Cố giữ chặt. “Cậu ở đâu? Có muốn đến chỗ tôi không?”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, xoay sang lại thấy Hạ Vũ Thiên nhẵn mày.

Lòng anh thoáng động, nếu ở một mình rất có thể bị Hạ Vũ Thiên quấy rối mà cũng mang đến phiền toái cho Tiểu Dịch. Còn ở với Lý Cố, Hạ Vũ Thiên giỏi làm được gì chứ. Anh hỏi Lý Cố, “Tôi có thể đến bệnh viện làm không?”

“Đương nhiên!” Lý Cố gật cái rụp. “Bệnh viện tôi còn thiếu bác sĩ, cậu vào làm rồi tới chỗ tôi mà ở, nhà tôi còn chữa phòng đó.”

“Hầy.” Lâm Viễn híp mắt. “Có thể... nuôi chó tại nhà không?”

Lý Cố chớp mắt lia lịa, ngẫm Mao Mao rồi đáp, “Không thành vấn đề.”

Lâm Viễn cảm thấy quá được liền cùng Lý Cố bàn bạc cụ thể công việc.

Lý Cố cười tí mắt, mới đây vừa thất tình lần nữa, ở một mình càng thấy đau lòng, có Lâm Viễn sống cùng, hai người có thể chơi với nhau. Sắc mặt Hạ Vũ Thiên trầm xuống. Để Lâm Viễn làm tại bệnh viện của Lý Cố là đúng ý muốn của anh nhưng vấn đề ở chỗ Lâm Viễn và Lý Cố chung sống dưới một mái nhà, thứ nhất anh sẽ ghen tị, thứ hai sau này muốn làm gì cũng không tiện.

Hạ Vũ Thiên tò mò nguyên do Lâm Viễn mới rồi còn nằng nặc cự tuyệt mà giờ đột nhiên quay ngoắt 180 độ... không hiểu cậu ta lại nghĩ ra trò gì.

Lâm Viễn cùng Lý Cố đi về, Hạ Vũ Thiên ngăn lại, anh bảo Lâm Viễn, “Vừa mới gặp, tán gẫu vài câu đã, tôi còn chưa nói xong.”

Lý Cố nheo mắt nhìn hai người, cảm thấy có gì đó, vuốt cằm nghĩ... Xem ra Hạ Vũ Thiên còn chưa nắm được thóp Lâm Viễn?

Lâm Viễn nhìn Hạ Vũ Thiên. “Còn chuyện gì?”

“Chuyện tôi nói ban nãy, cậu có thể suy nghĩ không?”

Lâm Viễn lắc đầu ngay tắp lự, “Tôi không có hứng thú, anh tìm người khác đi.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày. Lâm Viễn từ chối thật quá phũ phàng, chưa gì đã chặn mọi cơ hội của anh.

Lâm Viễn ôm Mao Mao kéo đến bên người. “Của tôi.”

Hạ Vũ Thiên liếc nhìn Lâm Viễn, có vẻ là cậu ta đang giận, anh liền theo bản năng gật đầu. Lâm Viễn sung sướng đưa Mao Mao đi, bảo sẽ về dọn đồ chuyển nhà.

Lý Cố còn mắc công chuyện ở bệnh viện, Hạ Vũ Thiên đề nghị lái xe đưa Lâm Viễn về, Lâm Viễn không có ý kiến gì đi theo Hạ Vũ Thiên. Tới nơi, mới bước xuống Lâm Viễn liền bắt gặp Tiểu Dịch đang ở bên dưới lo lắng móc di động ra. Vừa thấy Lâm Viễn cùng Hạ Vũ Thiên xuống xe, Tiểu Dịch đã chạy tới lôi Lâm Viễn qua, trừng mắt với Hạ Vũ Thiên.

“Hạ Vũ Thiên, anh muốn làm gì?”

Hạ Vũ Thiên nhìn Tiểu Dịch không đáp, Lâm Viễn giữ chặt Tiểu Dịch. “Không có chuyện gì đâu.”

Tiểu Dịch quay đầu lại. “Thật chứ?”

Lâm Viễn gật gật đầu, Hạ Vũ Thiên đứng một bên, Tiểu Dịch lườm anh một cái, túm Lâm Viễn chạy tới chỗ khác. “Lâm Viễn, sao lại để lọt vào tay anh ta?”

Lâm Viễn chun mũi nhún vai – thì xúi quẩy thôi.

Tiểu Dịch quay lại ngó Hạ Vũ Thiên, thấp giọng, “Hạ Vũ Thiên đổi tính rồi, em còn tưởng anh ấy sẽ bắt cóc anh.”

Lâm Viễn lau mồ hôi, thật ra anh cũng nghĩ đến chuyện Hạ Vũ Thiên thẹn quá hoá giận làm mấy chuyện đáng sợ nhưng không ngờ lại nhận được mẫu tin nhắn kỳ quái kia.

“Anh ấy bây giờ về cùng anh làm gì?” Tiểu Dịch hỏi.

Lâm Viễn ngẫm ngẫm rồi dè giọng đem chuyện ban nãy ra kể một lượt.

Tiểu Dịch tròn mắt. “Gì cơ?! Hạ Vũ Thiên nói yêu anh?!”

Lâm Viễn vội che miệng Tiểu Dịch lại, thấy xa xa Hạ Vũ Thiên chưa phát hiện ra mới gật.

Tiểu Dịch nheo mắt lại, nghĩ nghĩ. “À, em hiểu rồi, Hạ Vũ Thiên xem như xong! Anh ấy thật sự yêu anh đó.” nói rồi Tiểu Dịch trầm tư ngắm Lâm Viễn. “Anh thì sao? Đây, đây là vực sâu không đáy, Hạ Vũ Thiên không đáng tin, anh đừng nói mình có tình cảm với anh ấy chứ?”

Lâm Viễn nghe xong khẽ cau mày lắc đầu.

Tiểu Dịch cho rằng anh lắc đầu vì không thích Hạ Vũ Thiên nên khẽ thở hắt, mà Lâm Viễn thì nghĩ, anh lắc là vì... không rõ nữa, càng nghĩ là mịt mù.

“Trước mắt anh tính sao?” Tiểu Dịch hỏi. “Chạy trốn hay nương náu đâu đó?”

Lâm Viễn nhìn cậu. “Có thể trốn thoát sao?”

Tiểu Dịch cười. “Cơ bản là không, thế lực Hạ Vũ Thiên như vậy anh còn lâu mới thoát khỏi lòng bàn tay anh ta!”

Lâm Viễn lại hỏi, “Vậy cậu thấy thế nào?”

Tiểu Dịch ghé sát lại thì thầm, “Anh có nghĩ tới chuyện trả thù Hạ Vũ Thiên không?”

Lâm Viễn ngạc nhiên, quay sang nhìn Tiểu Dịch. “Cậu cũng nghĩ thế?”

Tiểu Dịch cười. “Biết anh nhịn không được cục tức này mà.”

Lâm Viễn cười cười, thật ra cũng không phải nhịn không được mà cảm thấy không trả thù được Hạ Vũ Thiên thì lòng dạ bứt rứt không yên.

“Muốn chạy được cũng chỉ có hai cách.” Tiểu Dịch nói. “Một là theo đúng mong muốn của Hạ Vũ Thiên, theo anh ấy đến khi anh ấy no cơm chán chè rồi, thả anh tự do.”

Lâm Viễn nhăn nhó. “Không được, hèn lắm.”

“Ừ, cũng đúng!” Tiểu Dịch nói tiếp. “Cách còn lại, chính là cứ để Hạ Vũ Thiên bám lấy, cho anh ấy hít bụi chán chê rồi tự biết khó mà lui!”

Lâm Viễn gật đầu. “Hay đó!”

“Ngày trước có phải anh với Hạ Vũ Thiên ký kết giao ước gì gì đúng không?” Tiểu Dịch cười gian xảo. “Hiện nay có thể dùng giao ước đập lại.”

“Đập lại?” Lâm Viễn khó hiểu. “Như thế nào?”

“Hạ Vũ Thiên và anh từng định giao ước trong một năm, anh phải làm người tình của anh ấy. Giờ thời cơ đã đến, anh cùng anh ấy lập giao ước một năm, cho anh ấy cơ hội theo đuổi anh nhưng không được dùng đặc quyền gì, hai người bình đẳng. Sau đó anh tra tấn Hạ Vũ Thiên, cho anh ấy một trận đã đời để anh ấy sống không bằng chết.”

Lâm Viễn vẻ mặt bội phục nhìn Tiểu Dịch. “Tiểu Dịch à, cậu thâm không vừa đâu.”

Tiểu Dịch háng giọng, cổ trắn tĩnh lại, chẳng biết vì lý do gì mà tưởng tượng đến cảnh Hạ Vũ Thiên bị hành lên hành xuống mà vô cùng khoái chí. Lâm Viễn cảm thấy đề nghị của Tiểu Dịch nhất định có tác dụng, hỏi, “Nhưng anh ta là xã hội đen, nhờ anh ta không giữ lời?”

“Ai, ngốc!” Tiểu Dịch trừng Lâm Viễn. “Không phải bình thường anh khôn ngoan lắm sao, sao đến thời khắc then chốt lại khờ vậy?! Hạ Vũ Thiên là ai hử, anh ấy dám nói yêu anh, chứng tỏ anh ấy thật lòng mà thật lòng thì chính là vậy cơ trắng rồi còn gì, ngu sao mà không nhân cơ hội này!”

Lâm Viễn gãi đầu, ra là thế, nhưng lại hơi bất an.

Tiểu Dịch ném cho anh cái nhìn cảnh cáo. “Anh phải nhớ cho rõ năm xưa mình đã bị tên khốn Hạ Vũ Thiên lừa như thế nào, anh phải trả thù, phải triệt để trả thù, phải biết giữ lấy thân!”

Lâm Viễn gật, Tiểu Dịch trông Hạ Vũ Thiên đang ở phía bên kia có vẻ mất kiên nhẫn bèn nói thêm, “Nhớ kỹ, không phải anh ấy xử anh mà là anh xử anh ấy! Lần này đừng để bị thua đó! Quyết không cho Hạ Vũ Thiên vớ bở!”

Lâm Viễn tán thành, dù rất muốn trả thù Hạ Vũ Thiên nhưng nghe Tiểu Dịch nói anh lại tự nhiên thấy áy náy lạ.

Tiểu Dịch dặn dò xong xuôi, hưng phấn tốt độ, quả nhiên, Hạ Vũ Thiên thật sự yêu Lâm Viễn! Tuy đã từng hoài nghi Hạ Vũ Thiên rốt cuộc có tình cảm không, nhưng lần này tuyệt đối không thể để Lâm Viễn bị thua, phải giẫm nát cái mặt căng căng của Hạ Vũ Thiên, vì dân trừ hại!

Tiểu Dịch cùng Lâm Viễn thăm thì thêm vài câu, cậu chào anh rồi chạy mất. Lâm Viễn thở dài, vốn muốn đến đây có thể được khuyên gì đó, ai ngờ càng nghe càng lơ mơ.

Anh xoay người trở về, thấy Hạ Vũ Thiên vẫn đang chờ ở cửa bèn nói, “Anh cứ về trước đi, tôi dọn một lát, chốc nữa Lý Cố sẽ đến đón tôi.”

“Tôi giúp cậu thu dọn.”

Lâm Viễn nhìn. “Anh không bận gì à?”

Hạ Vũ Thiên cùng Lâm Viễn vào trong. “Chuyện làm ăn đều có người lo cho rồi, giờ rảnh rang suốt.”

“Ha.” Lâm Viễn gật gù. “Làm ăn nghiêm chỉnh thật tốt há.”

Hạ Vũ Thiên hỏi, “Mai... cậu đến bệnh viện của Lý Cố làm?”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gật. “Đúng rồi, đã lâu tôi không nghiêm túc làm gì.”

“Thế khi còn ở Phủ Châu?”

“Chắc, mỗi ngày đi đi về về, người đến viện y tế khám bệnh không nhiều lắm, lại cùng người khác thay phiên nhau, một tuần làm ba buổi thôi.” Lâm Viễn tới cửa, lấy chìa khoá ra. “Nên rất tự do.”

“Một năm qua không kiếm người bầu bạn sao?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Có chứ.” Lâm Viễn trả lời, trong chớp mắt thấy Hạ Vũ Thiên cau mày, anh cười xấu xa.

Hạ Vũ Thiên giật mình nhìn Lâm Viễn. Lâm Viễn bước vào trong, cởi dây cho Mao Mao, Mao Mao thấy lạ nhà nhưng vì có mùi của Lâm Viễn nên nó không sợ.

Hạ Vũ Thiên đánh giá bốn phía, Lâm Viễn vẫn duy trì thói quen của mình, nhưng so với lần đầu tiên gặp đã ngăn nắp hơn một chút. Hạ Vũ Thiên cười khẽ, đúng là sớm chiều ở chung cũng bị lây tính nhau.

Kỳ thật anh không biết, phòng này do Tiểu Dịch và Hách Văn Dương ượn, Lâm Viễn da mặt dày đến đâu cũng nào dám bày bữa lung tung.

Hạ Vũ Thiên ngồi xuống sofa, Lâm Viễn vác cái túi bụi ra sắp xếp hành lý, thấy Hạ Vũ Thiên đang ngồi bèn nói, “Anh bảo đến giúp tôi nhỉ? Ngồi giúp hả?”

Hạ Vũ Thiên ngơ ngác đứng lên ngó Lâm Viễn. Hành lý trong phòng chỉ có vài bộ đồ cùng một cái notebook. Thêm một túi rác nữa. Giúp kiểu gì đây?

Lâm Viễn vừa dứt lời cũng hiểu ngay ra, nhanh tay nhanh chân thu dọn, vác cái túi lên. “Có đi không?”

Hạ Vũ Thiên xem giờ, gật đầu, cùng Lâm Viễn xuống dưới lầu, bỏ túi vào cốp xe, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Xe lăn bánh, Lâm Viễn khù khờ hỏi, “Anh đi đâu thế? Đây đâu phải tới bệnh viện của Lý Cố?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu. “Ừm, vẫn còn sớm, tôi đưa cậu đi ăn đã.”

Lâm Viễn tái mặt. “Ăn nữa? Mới ăn lẩu xong mà.”

Hạ Vũ Thiên cười. “Tôi còn tưởng cậu sẽ đến khu gần trường học ăn thịt nướng, không ngờ ăn luôn trên đường.”

Lâm Viễn bất ngờ, hai chữ “thịt nướng” vừa chui vào tai liền phản khởi hỏi, “Anh bảo đến trường học?”

“Ồ,” Hạ Vũ Thiên gật đầu. “Ăn xong đi chợ đêm chơi, rồi làm trận bóng, thế nào?”

“Được...” Lâm Viễn nói được một nửa liền nuốt chữ còn lại về. Không đúng, sao lại ngoan ngoãn như vậy, phải để Hạ Vũ Thiên biết mặt mới phải! Vì vậy, Lâm Viễn điều chỉnh lại nét mặt, muốn ra vẻ nghiêm trang nhưng chặt vật nửa ngày cũng không xong.

Hạ Vũ Thiên cười trừ, tính Lâm Viễn là thế, quá rộng lượng nên chẳng bao giờ nổi giận, dù biết rõ mình nên tức giận nhưng không sao giận cho được.

Lâm Viễn ngồi ghé bên cạnh Hạ Vũ Thiên, trong đầu lớn vồn những lời Tiểu Dịch mới nói. Ngoài ra còn có quyết định từ trước đó.

Lần này gặp lại Hạ Vũ Thiên, anh khó lòng xuống tay, nếu Hạ Vũ Thiên khẳng khái ép buộc anh, anh còn có thể chống cự, hoặc nếu anh ta kiếm được người mới mà quên anh, anh cũng có thể đập đổ cuộc sống yên bình của anh ta.

Không ngờ Hạ Vũ Thiên hiện giờ lại thông dong theo sát anh, điệu bộ chân thành si tình, Lâm Viễn thấy như bắt hải sâm, không thể dùng sức. Phiền toái nhất chính là đời này Lâm Viễn chưa từng thích ai thật sự, nên chẳng nỡ làm tổn thương Hạ Vũ Thiên, hay là cả đời này mệnh của anh đã định phải làm tiểu M([34]).

Thấy Lâm Viễn vẻ mặt rầu rĩ vô đầu bút tai, Hạ Vũ Thiên hơi chau mày. Biết Lâm Viễn khó xử nhưng thật ra anh còn khó xử hơn người kia. Anh vốn cho rằng Lâm Viễn đã chết, trong đầu chỉ còn nỗi nhớ nhưng ngày một dằng dặc, ngoài ra chẳng còn gì khác. Nhưng hôm nay Lâm Viễn bất chợt xuất hiện trước mắt khiến anh trở tay không kịp.

Muốn trút hết nỗi lòng nhưng anh sợ Lâm Viễn nổi khùng không ỉn cơ hội, mà không nhất thiết phải thế, anh đối với những người mình thích từ trước đến giờ lúc nào cũng dịu dàng từ tốn. Thở lộ xong Lâm Viễn không có phản ứng, khi ở bên lại khó đoán nổi tâm tình của Lâm Viễn, người kia hình như không hận mà cũng không thích anh. Hạ Vũ Thiên bây giờ chỉ có một ý muốn duy nhất là thừa dịp này ở cùng Lâm Viễn nhiều một chút, tối về nhà sẽ tính cách sau.

Nhưng lại tưởng tượng đến cảnh chốc nữa phải chia tay, Hạ Vũ Thiên thoáng khó chịu, anh không hiểu rốt cuộc mình muốn gì.

Hai người đều chất chứa nỗi lòng đi tới một trường đại học, vứt bỏ mọi suy tư, cứ ăn trước đã.

Rồi cả hai đi dạo một vòng, chơi bóng rổ đến khi trời tối mịt, Lâm Viễn lau mồ hôi theo Hạ Vũ Thiên dằng về vẫn tao nhã như ban nãy đi qua cổng trường. “Về chưa? Lý Cố nhắn tin tối rồi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, lên xe đưa Lâm Viễn tới tiệm chăm sóc thú nuôi.

Vì Mao Mao sắp sống trong nhà Lý Cố nên Lâm Viễn đưa nó đến tiệm tắm rửa. Mao Mao đã ở với Hạ Vũ Thiên được một thời gian, không biết có dính phải yêu khí không, Lâm Viễn thấy cần phải trừ tà.

Hạ Vũ Thiên cố gắng đi thật chậm nhưng xe vẫn dừng lại dưới cửa căn hộ của Lý Cố, Lý Cố từ cửa sổ trên cao hét xuống. “Chậm quá nha!”

Lâm Viễn luống cuống nhìn Lý Cố mà phát hoảng – đừng đâm đầu xuống nha.

Mở cửa xe ra, Hạ Vũ Thiên nói muốn đưa anh lên, Lâm Viễn cười. “Khỏi cần, có phải nữ sinh đâu.” rồi xách hành lý toan bước lên.

Hạ Vũ Thiên giữ chặt anh. “Lâm Viễn.”

“Hả?” Lâm Viễn quay lại.

“Cậu có giận tôi không?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

Lâm Viễn ngây người, Hạ Vũ Thiên hình như mê muội rồi... Mà chính anh còn thấy mơ hồ, anh ngẫm ngẫm rồi nhún vai đáp, “Không biết.”

Hạ Vũ Thiên há miệng mắc quai, chính mình giận hay không cũng không biết, cố ý làm khó dễ anh sao, hay thật sự là vậy?

Lâm Viễn trả lời xong đột nhiên thấy bình thường trở lại. Anh đúng là không biết thật.

Lâm Viễn chào Hạ Vũ Thiên, đoạn lên lầu. Thang máy chậm rãi di chuyển, anh chợt như vỡ ra – đối phó với Hạ Vũ Thiên, không cần né tránh, cũng không cần dùng kế của Tiểu Dịch. Chuyện đó đối với anh mệt chết đi, việc gì phải mệt như thế, anh làm Hạ Vũ Thiên ná thở mới đúng. Anh sẽ lấy động chế tĩnh, để Hạ Vũ Thiên đau đầu bỏ cuộc, còn anh phải sống ung dung tự tại!

Cửa thang máy mở, Lý Cố nhô đầu ra. “Viễn Viễn!”

Lâm Viễn vác túi, đưa Mao Mao đi vào. “Lý Cố, đánh bài không?”

“Đánh.” Lý Cố chạy vào tủ lạnh lấy bia, Lâm Viễn đưa Mao Mao vào, đóng cửa lại, ném hành lý vào trong phòng rồi ngồi xuống bên chiếc bàn. Anh đây phải bắt đầu cuộc sống mới, Hạ Vũ Thiên, chuẩn bị ôm trán đi, anh chết với tôi!

58. Chương 58: Quan Điểm Rõ Ràng

Cuộc sống mới của Lâm Viễn chính thức bắt đầu, ban ngày đi khám bệnh, buổi tối cơm nước xong thì dắt chó đi dạo hoặc cùng Lý Cố chơi điện tử, xem phim kinh dị. Lý Cố xem rồi sợ tới mức la hét om sòm, quả là những ngày tháng êm đềm yên ả.

Từ hai ngày trước không thấy Hạ Vũ Thiên đến kiểm, Lâm Viễn cảm thấy kỳ kỳ. Anh chẳng hiểu nổi bản thân mình thế nào nữa, sáng sớm tỉnh dậy thì cầu mong hôm nay đừng có đụng phải Hạ Vũ Thiên. Nhưng xuống lầu anh lại vô thức nhìn quanh một lượt, không bắt gặp bóng dáng người kia hay chiếc xe nào cả, anh chợt có chút băng khuâng... Rốt cuộc đây thứ tình cảm này là gì, anh không ngừng tự hỏi chính mình – Lâm Viễn, mày rảnh rồi sinh nông nổi hả?

Hai ngày sau, Lâm Viễn liền hiểu rõ, người ta vĩnh viễn không thể cứ mãi thanh thoi vô tâm như mình muốn được, có một số việc, khó lòng làm ngơ. Giống như hồi còn mài dũa trên ghế nhà trường, một ngày nọ bạn thân nói với anh rằng, có cô bạn nào đó thầm mến anh. Lâm Viễn chỉ cười xoa, cô gái kia không phải mẫu người của anh, người ta cũng chưa từng thổ lộ với anh... Song từ đó, anh hay vô tình chú ý đến cô bé kia, không phải cố ý mà là theo phản xạ.

Anh và Hạ Vũ Thiên dù sao cũng đã sống với nhau một năm trời, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên sâu sắc tự bao giờ. Nghĩ thì bình thản, nhưng động đến thực tế lại không tránh khỏi gượng gạo.

Ba ngày sau, khi Lâm Viễn đã nghĩ thông suốt cũng là thời điểm Hạ Vũ Thiên xuất hiện. Mấy ngày nay Hạ Vũ Thiên đâu có thoải mái gì cho cam, anh đau đầu đau nghĩ cách đối mặt với Lâm Viễn. Lúc không có người kia ở bên, anh cảm thấy vô cùng nhớ nhung, đến lúc gặp nhau thì vô cùng mừng rỡ. Nhưng sau đó thì sao? Anh không hiểu Lâm Viễn muốn cái gì, người kia và anh giống như hai đường thẳng song song, vô luận bị tác động thế nào cũng chẳng chệch hướng. Có lẽ bề ngoài người kia trông qua có vẻ nhu nhược nhưng không thể phủ nhận tính cách bên trong lại quá mạnh mẽ... Sự tốt bụng của Lâm Viễn là thật tâm, nhưng cậu ta đối với ai cũng đơn giản chỉ là lòng tốt, mà như vậy sẽ khiến người dành tình cảm cho Lâm Viễn đau khổ.

Trên thực tế, thứ Hạ Vũ Thiên phải xác định không phải là tình cảm của mình, anh muốn người kia, cùng người kia sống chung, kết hôn, giữ người kia mãi mãi ở bên anh, ấy là khát khao của anh. Nhưng hôm nay, anh lại lo sợ làm thế nào Lâm Viễn mới yêu anh, mà khoan nói đến chuyện đó vội, chỉ riêng việc khiến Lâm Viễn tin anh cũng đã là thử thách chông gai rồi. Hạ Vũ Thiên ngậm ngùi, quả nhiên sói không đến, mà có đến người chịu khổ vẫn là anh. Lâm Viễn là người không dễ tin ai, cố chấp thận trọng, sống nội tâm, đến giờ còn chưa chịu tin tưởng anh, đụng phải bức tường này, anh biết làm sao bây giờ? Câu hỏi này chính anh cũng chẳng thể trả lời nổi. Nên dùng thứ gì khiến Lâm Viễn động tâm? Đây là trở ngại lớn nhất của Hạ Vũ Thiên, mất ba ngày suy nghĩ, kết quả... nghĩ không ra, thế là Hạ Vũ Thiên đành thất vọng đến chỗ Lâm Viễn.

Vì anh nhớ người kia.

Thấy Hạ Vũ Thiên xuất hiện bên dưới, Lâm Viễn hơi giật mình. Anh đang mua bánh tráng trứng ở một quán ven đường, Hạ Vũ Thiên vươn hai ngón tay về phía anh, ý bảo – cũng muốn một cái.

Lâm Viễn ngây người, mua hai cái rồi đi tới chỗ Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đón lấy bánh Lâm Viễn đưa, thành thạo bóc ra.

Nhìn hành động của Hạ Vũ Thiên, Lâm Viễn cười cười, xoay người hướng về phía bệnh viện. Hạ Vũ Thiên đuổi theo, hỏi, “Có mình cậu thôi à? Lý Cố đâu?”

“Vẫn đang ngủ nướng.” Lâm Viễn trả lời. “Gần xít nên tôi đi bộ, mà xe của anh đỗ chỗ nào đó?”

Hạ Vũ Thiên nhún nhún vai. “Ngã tư, tôi đi cùng cậu một lát.”

“Ừm.” Lâm Viễn gật đầu, vừa ăn bánh vừa đi. Ngang qua tiệm báo, anh mua một tờ, rồi vừa ăn vừa đọc. Hạ Vũ Thiên cũng mua, vừa đi vừa đọc vừa ăn... Động tác cả hai đều đồng loạt. Đáng diệu Hạ Vũ Thiên hiện giờ chẳng giống tầng lớp tinh anh trong xã hội chút nào, nhìn không khác Lâm Viễn là bao, một nhân viên công sở bình thường, lương một tháng mấy ngàn, ở nhà trọ, được cái sáng láng hơn tiêu chuẩn thông thường.

Hai người đi dọc đường, tưởng chừng sẽ rất xấu hổ nhưng hoàn toàn không, tự nhiên như vốn dĩ là vậy, thoạt trông tựa tựa hai đồng nghiệp cùng nhau ăn sáng rồi sau đó sẽ chen chúc trong xe điện ngầm đi làm.

“Mao Mao thế nào?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“A.” Lâm Viễn nói. “Mấy ngày nay tối nào nó cũng quay vòng vòng kêu suốt, hình như tìm anh.”

Hạ Vũ Thiên gật gật. “Hèn chi, nó thường thường ngủ ở phòng của tôi, lát nữa chờ cậu xong việc tôi sẽ đi thăm nó, tôi cũng hơi nhớ nó.”

Lâm Viễn đưa chìa khoá cho Hạ Vũ Thiên. “Còn lâu tôi mới về, anh cứ đi đi, không có nó phải ở nhà một mình tội nghiệp.”

Hạ Vũ Thiên thoáng sửng sốt, nhận cái chìa khoá, Lâm Viễn tiếp tục gặm bánh.

Hạ Vũ Thiên hỏi, “Sau này... cứ như thế? Buổi tối cậu lo, ban ngày là tôi?”

“Đi đi.” Lâm Viễn không phủ nhận. “Biết trước anh tới sáng tôi đã dắt nó theo, đi một chuyến thôi đỡ phải đi đi lại lại.”

Hạ Vũ Thiên cười cười. “Không sao, thêm một lượt cũng được.”

“Ừ.” Lâm Viễn hỏi. “Anh không bận?”

“Vẫn vậy.” Hạ Vũ Thiên thuận miệng đáp. “Đúng rồi, trưa cậu ăn ở đâu?”

“Buổi trưa bận lắm, Lý Cố hay ăn cơm hộp, không thì đi ăn gần đó.”

“Tôi mang đồ ăn đến cho cậu nhé?”

“Không cần đâu...”

“Ngon lắm đó.”

“Ồ... thế hả?”

“Còn có bánh kem.”

“Hơ...”

“Đồng ý không?”

“Ờ...”

Lâm Viễn muối mặt gật đầu.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười, hai người cùng sánh vai nhau bước đi như ngày nào, có khác gì những người bạn thân lâu năm, một trái một phải, song song rảo bước... Giống như hai đường thẳng song song đối diện hai bên, không xung đột cũng không giao nhau, duy trì khoảng cách, gần gũi hơn người dưng mà đối với tình yêu thì quá xa vời.

Bệnh viện của Lý Cố ở gần đó, chẳng mấy chốc cũng tới nơi, y tá đã đến trước đang chuẩn bị. Lâm Viễn thay áo blouse trắng, thấy Hạ Vũ Thiên còn ngồi chờ trên sofa đọc báo thì không nói gì, bệnh viện từ đầu như vậy, khi bận thì việc chờ chết người, mà khi rảnh thì nhàn hạ vô cùng.

Không bao lâu sau, Lý Cố lái xe đến, Mao Mao cũng ngồi trong xe.

“Mao Mao.” Lâm Viễn ngạc nhiên.

“Nó cần ống quần không cho tôi đi!” Lý Cố giận dỗi bước ra.

“Âu âu!” Mao Mao đột nhiên kêu lên vui mừng, lao xuống xe bổ nhào vào người Hạ Vũ Thiên, dùng hết sức vỗ đầu.

Hạ Vũ Thiên vỗ vỗ đầu nó, Mao Mao hạnh phúc rên ư ử, xem ra ba ngày qua, nó rất nhớ Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn chứng kiến cảnh ấy bất chợt sinh ra ảo giác – anh và Hạ Vũ Thiên ly hôn, hai người sống riêng, Mao Mao là con họ. Nhắc mới nhớ, Hạ Vũ Thiên tặng anh Mao Mao, chiêu này quá lợi hại, thực thể sống vốn là một loại ràng buộc hữu hiệu nhất, nếu đến ngay cả thực thể sống còn không ràng buộc được cả hai thì vật chết cũng vô phương.

Dần dần, người bệnh đến ngày một đông, Lâm Viễn và Lý Cố bắt đầu bận rộn.

Hạ Vũ Thiên đưa Mao Mao rời khỏi.

Đến khi người đã vãn, Lý Cố thở hắt. “Làm tôi sợ muốn chết, tưởng phải dồn toàn lực, biết đâu tình hình còn ngoài tầm kiểm soát chứ.”

Lâm Viễn lắc đầu. “Sao lại thế, có dính tới tội nhóc đâu.”

“Hai người với nhau... nhìn kiểu gì cũng thấy thật hoà hợp đó nha.” Lý Cố buột mồm.

Lâm Viễn tức cười. “Hoà hợp là khách sáo, là không thân thiết, không thoải mái, là còn để tâm mà không muốn để tâm.”

Lý Cố thẳng thốt, “Cậu hiểu được hả?”

Lâm Viễn nhún vai. “Thấy đầy rồi, có phải cách mặt nhau đâu, Hạ Vũ Thiên bây giờ còn khiến người ta thấy vừa mắt.”

“Hai người cứ thế không hay cho lắm. Liệu có gì có thể xúc tác hai người không ta?”

“Xúc tác?” Lâm Viễn khẽ nhíu mày. “Là sao?”

“Ây, Lâm Viễn, cậu ngẫm coi, Hạ Vũ Thiên làm nhiều chuyện như vậy cậu sẽ thích cậu ta chứ?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Không biết.”

“Sao cái gì cậu cũng không biết thế, tính cậu vậy dễ để vượt mất nhiều thứ lắm.” Lý Cố nói. “Thường thì người ta hay đặt sẵn một tiêu chuẩn cho riêng mình, người như thế nào thì thích, người như thế nào thì ghét. Bằng không cố nghĩ xem xem, kéo sau này về già chỉ có một thân một mình thôi đó.”

Lâm Viễn biết Lý Cố có ý tốt nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Cố, anh lại muốn chọc Lý Cố bèn hỏi như thật, “Ví dụ? Mẫu người của anh là như thế nào?”

“Hô?” Lý Cố thản nhiên đáp. “Tôi thích mấy cậu em trai đáng yêu, dịu dàng, xinh đẹp, biết nghe lời.”

Lâm Viễn gật đầu. “Rất rõ ràng.”

“Đương nhiên, tôi từng qua lại với mười mấy người lận.” Lý Cố trả lời, Lâm Viễn mỉm cười nhìn anh như muốn hỏi – mười mấy người cơ đấy... sao giờ vẫn phòng không?

Sắc mặt Lý Cố tối sầm, anh rầu rĩ, “Đáng ghét... cậu chọc tôi!” rồi lại rơm rớm nước mắt như chực gào khóc, Lâm Viễn vội đưa khăn tay cho Lý Cố. “Ê, đừng khóc chứ, nhắc mới nhớ, bại trận nhiều lần thế có phải lựa chọn của anh có vấn đề?”

Lý Cố ngẩn người. “Có vấn đề quái gì chứ? Ngây thơ ngốc nghếch tôi còn chưa đảm bảo có xử được không, lỡ mà đụng phải loại gian xảo lại để thành cá nằm trên thớt chắc?”

“Ai mà biết.” Lâm Viễn cười cợt, sờ sờ cằm lẩm bẩm. “Mẫu người trong mộng sao... tôi chỉ có hình tượng người khác giới chứ đồng giới chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Nữ thì thế nào?” Lý Cố hiểu kỳ. “Cậu thích một cô gái như thế nào?”

Lâm Viễn nghĩ rồi đáp, “Tôi đối với diện mạo không kén cá chọn canh, chỉ cần không ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố là được, tính tình thì độc lập một chút, thú vị một chút, hay cười, hiền lành, thích thú nuôi, hiểu thuận, cứ thế thôi. Còn nữa, cô ấy sẽ không khinh tôi kém cỏi, những thứ khác tôi cũng không màng.”

Lý Cố nghe đến đây, nghiêng đầu hỏi Lâm Viễn, “Điều kiện của cậu tốt như vậy, nếu không kén chọn thì sao đến giờ vẫn chưa có ai?”

Lâm Viễn cứng người, cau có. “Chuyện này...”

“Tôi bảo này, người không kén chọn thực tế chính là khó tính nhất đó.” Lý Cố vuốt cằm. “Cậu muốn người khác phải chủ động mới chịu đón nhận... Mặt khác lại là người bị động toàn diện, khoá mọi cánh cửa đến với trái tim mình, người ta gõ cửa đến sưng tay cậu cũng không chịu mở.”

Lâm Viễn nghe xong thoáng cau mày, gật gật. “Có vẻ, đúng là như vậy.”

“Cậu không lo cả đời sẽ cô đơn?” Lý Cố hỏi.

Lâm Viễn lắc đầu. “Đâu có.”

“Thế nếu để cậu và Hạ Vũ Thiên sống với nhau?”

“Ừm... nếu cứ ở chung như mới rồi... cũng được.” Lâm Viễn đáp.

“Còn cuộc sống vợ chồng?”

Lâm Viễn nhăn mày lắc đầu tỏ vẻ không chấp nhận.

“Hàng xóm?”

“Không thành vấn đề.”

“Sống cùng nhau nhưng ở khác phòng, giống như với tôi?” Lý Cố hỏi tiếp.

Lâm Viễn chớp chớp mắt, gật. “Cũng có thể.”

“Cậu không ghét cậu ta?” Lý Cố cười.

Lâm Viễn tìm cái ghế ngồi xuống. “Tôi đắn đo mãi, theo lý thuyết, tôi phải ghét anh ta lắm mới đúng, nhưng... tôi không thấy như vậy.”

Lý Cố bật cười lắc lắc đầu. “Thế cho cô y tá ở cửa kia sống với cậu cả đời, cậu có đồng ý không?”

“Hơ...” Lâm Viễn nhìn Lý Cố. “Tôi với người ta có quen biết gì đâu.”

Lý Cố nhếch miệng. “Thế đi làm quen rồi xem có thể sống cùng không?”

Lâm Viễn do dự. “Bỏ đi... không hay lắm.”

Lý Cố khoanh tay trước ngực. “Phỏng chừng tôi nên chúc mừng Hạ Vũ Thiên thôi.”

Lâm Viễn khó hiểu.

“Với tình cảnh hiện tại của cậu, cậu ta thân với cậu hơn người qua đường, người quen, bạn bè... thậm chí còn hơn cả tôi.” Lý Cố cười nói.

Lâm Viễn bỗng nhướn mày, cân nhắc cẩn thận lời Lý Cố.

Trời mới chớm trưa, Lâm Viễn nhân lúc rảnh đã nghĩ về điều Lý Cố nói, cảm thấy như đi vào ngõ cụt.

Giữa trưa, Hạ Vũ Thiên đã vội vã mang cơm đến cho Lâm Viễn, nhìn bên ngoài chỉ là một hộp cơm nhưng nặng trĩu, không chỉ đủ cho Lâm Viễn ăn no mà đủ cho cả bệnh viện luôn.

Lý Cố cầm hộp cơm ở một bên cười. “Lâm Viễn, ăn đồ nhà người là dễ bị dất mũi lắm nha, không sợ Hạ Vũ Thiên có dụng tâm sao?”

Lâm Viễn tù mù, chuyện gì đang diễn ra thế này? Lý Cố hôm nay cứ mở mồm ra là thấy ám muội. Đang miên man suy nghĩ, bỗng có tiếng y tá nói, “Bác sĩ Lâm Viễn, có người tìm!”

Lâm Viễn ngẩn cổ ra bên ngoài thì gặp ngay Tiểu Dịch.

Tiểu Dịch trên lưng có cái túi nhỏ đứng ở cửa sắc mặt không tốt, có vẻ đang tức giận.

“Tiểu Dịch?” Lâm Viễn đi ra ngoài, thấy vậy bèn hỏi, “Sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Dịch nhìn Lâm Viễn, đáp, “Dương Dương với em cãi nhau.”

“Vì sao?” Lâm Viễn hoang mang, Hách Văn Dương nâng Tiểu Dịch như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ai ngờ cũng có ngày cãi vã. “Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Em nói với anh ấy chuyện của anh, còn xúi anh trả thù Hạ Vũ Thiên, thế là bọn em cãi nhau.” Tiểu Dịch ủ ê kể. “Anh ấy đi được ba ngày rồi, chưa thấy quay lại.”

Lâm Viễn kinh ngạc. “Gì mà ầm ĩ chứ?” khó xử thật, người ta đang êm ả, lại vì chuyện của anh mà cãi nhau.

“Anh ấy nói em không đúng, không được xúi anh làm vậy.” Tiểu Dịch đáng thương nói. “Còn bảo em vẫn để ý đến Hạ Vũ Thiên nên anh ấy bỏ đi.”

“Vậy còn cậu? Cậu nói sao?” Lâm Viễn hỏi.

“Anh ấy không quan tâm đến em nữa, em còn nói được gì? Anh ấy thích đi thì em cũng đi luôn!”

“Ày, đừng kích động.” Lâm Viễn nói. “Cậu đến chỗ anh, tức là muốn níu kéo đúng không, không thì đã sớm đi rồi. Nói coi, anh có thể giúp gì?”

Sau một lúc Tiểu Dịch mới giương mắt hỏi Lâm Viễn, “Em thật sự đã sai?”

Lâm Viễn bất ngờ, cười cười, ngồi xuống hỏi Tiểu Dịch, “Thật ra anh thấy chuyện anh Dương để bụng là em còn thích Hạ Vũ Thiên.”

“Đâu có.” Tiểu Dịch đáp. “Sao anh ấy cứ ghen bóng ghen gió thế?”

“Vậy cậu có còn để ý Hạ Vũ Thiên không?”

Tiểu Dịch nghiêm mặt. “Để ý cái gì? Hạ Vũ Thiên chỉ là người em từng có chút quan hệ, em vẫn thấy chướng mắt với anh ta, giờ anh ta gieo gió gặt bão, em muốn nhìn thấy anh ta bị trừng phạt thì sao? Với lại, anh ta đã từng khiến anh bị tổn thương, anh là bạn em, em đứng trên lập trường bạn bè không mong anh lại bị xỏ mũi, bảo anh trả thù anh ta, xả giận, sau này còn biết tự bảo vệ mình, gặp được người tốt, nắm giữ hạnh phúc của bản thân. Điều này có gì sai?”

Lâm Viễn gật gật đầu.

“Hơn nữa, người khác phạm một sai lầm nhỏ, có đôi khi chỉ là vô tình mà cả đời phải ăn năn cắn rứt, còn anh ta có thể tùy tiện gây chuyện lại không bị trừng phạt?!”

Lâm Viễn cười hỏi, “Cái này cậu có nói với anh Dương không?”

“Anh ấy không cho em cơ hội nói. Lâm Viễn, lòng em chết rồi, quên đi, kỳ thật người cứ nghĩ đâu đâu chính là anh ấy chứ không phải em!” Tiểu Dịch đứng dậy. “Em nói riêng với anh thôi, em phải đi đây.”

“Hớ, cậu đi đâu?” Lâm Viễn sốt ruột.

“Đi học.” Tiểu Dịch nói. “Em sắp tốt nghiệp, bài vở xong xuôi em cũng nên đi đâu đó, em chẳng còn thiết tha gì chuyện tình cảm nữa rồi.” dứt lời Tiểu Dịch chào Lâm Viễn rồi xoay người đi.

Lý Cố đứng một bên nghe trộm, thấy người đã đi bèn nói, “Chà, cậu ta nói cũng có lý, bạn trai cậu ta ghen đến mù mắt, thật phí hoài!”

Lâm Viễn lắc đầu. “Hạ Vũ Thiên dù không cản trở tôi cũng đi gây hoạ nơi khác.”

Lâm Viễn lấy di động, gọi cho Hách Văn Dương, nhắc lại lời Tiểu Dịch vừa nói, Hách Văn Dương nghe được một nửa liền cúp máy lao ra ngoài.

Lâm Viễn nhìn di động, lắc đầu.

Lý Cố hỏi, “Sao rồi?”

Lâm Viễn nhún nhún vai. “Chắc là ở trường của Tiểu Dịch sắp diễn ra cảnh lâm ly bi đát trong phim truyền hình lúc tám giờ. Sau đó về nhà sẽ củi khô gần lửa, tình cảm hai người về sau càng bền chặt... Cuộc sống đúng là bổ khí sên súa thấy ớn.”

Lý Cố méo xệch. “Thật là hay, tuổi trẻ là thế đó, tình yêu phải vậy chứ.”

Lâm Viễn cười cười. “Ừm... tình yêu là vậy.”

“Cậu đang nghĩ gì đó đúng không?” Lý Cố bước tới hỏi.

Lâm Viễn cười cười gật đầu. “Hiểu hơn đôi chút... Lần này phải cảm ơn Tiểu Dịch rồi.”

“Vậy cậu có định trả thù Hạ Vũ Thiên không?”

Lâm Viễn đáp. “Anh ta nợ người khác, không đến lượt tôi thay trời hành đạo, để chính anh ta tự đi chuộc tội, còn phần anh ta nợ tôi, tôi có thể cho qua. Tôi không muốn đục nước béo cò, ít nhất mọi chuyện có thể tự ý quyết, trước đây tôi vẫn để ý đến Hạ Vũ Thiên, thật ra cũng vì mang quá nhiều thứ cảm xúc khác nhau mà rối rắm mông lung.”

“Vậy là giờ đã rõ?” Lý Cố hỏi.

“Ừm.” Lâm Viễn gật. “Cơ bản đã rõ.”

“Tôi thay Hạ Vũ Thiên hỏi một câu. Cậu ta có cơ hội không?”

Lâm Viễn suy nghĩ một chút, đáp, “Còn tùy vào bản chất của Hạ Vũ Thiên, trước khi anh ta và tôi tính toán rõ ràng, chỉ cần anh ta ở mặt nào đó có thể khiến tôi cảm động, thì tôi sẽ chấp nhận.”

59. Chương 59: Bước Ngặt

Lâm Viễn sau khi đã thả thông tư tưởng liền trút bỏ tảng đá trong lòng, không còn cảm thấy ngưỡng ngưỡng khi đối mặt với Hạ Vũ Thiên nữa. Hai người ở chung như thường, vì vậy, cuộc sống từ đó trở về nguyên trạng, bình lặng qua ngày, tuyệt nhiên không diễn ra màn sứt mẻ nào.

Ngày ngày Hạ Vũ Thiên sáng sớm đến tìm Mao Mao, nhân tiện cùng Lâm Viễn đi làm, giữa trưa mang cơm tới cho anh, buổi chiều khi anh xong việc thì đón về... Quanh đi quẩn lại, cũng đã qua hơn một tháng.

Lâm Viễn vẫn vững như bàn thạch mà Hạ Vũ Thiên thì cứ như đi vào cõi mê. Đây là thứ tình yêu anh muốn sao? Hạ Vũ Thiên bắt đầu dành cả ngày suy nghĩ về vấn đề này, phải chăng nó là thứ tình yêu anh khổ sở chờ đợi sau khi gặp lại Lâm Viễn?

Hạ Vũ Thiên rất nhanh phủ nhận... Đây không phải cuộc sống anh muốn, anh không cho phép tình yêu của mình trôi qua trong những bận bịu lo toan tầm thường.

Chiều hôm đó, gần bệnh viện của Lý Cố xảy ra tai nạn giao thông, bệnh viện đông nghìn nghịt, Lâm Viễn bận bù đầu. Lúc Hạ Vũ Thiên tới thấy người nối người ra ra vào vào, người thân của bệnh nhân lo lắng đứng chờ. Anh dắt Mao Mao ở cửa đợi, khẽ cau mày.

Bên trong đại sảnh đều là người thân của bệnh nhân cùng vài người bị thương nhẹ. Hạ Vũ Thiên cứ đứng ở đó, có người thân thiện hỏi anh, “Cậu có người nhà phải vào đây à?”

Hạ Vũ Thiên lắc đầu, đứng ngay đơ ở cửa một lúc lâu. Nhìn xung quanh, chỉ thấy người qua lại, từ trong phòng phẫu thuật, băng bông đỏ máu, thiết bị giải phẫu được chuyển ra, bắt giác anh thấy khó chịu.

Vì sao anh phải cùng Lâm Viễn ở đây?

Đúng lúc này, đột nhiên bên trong nhốn nháo cả lên.

Hạ Vũ Thiên quay lại, thấy một người đàn ông đứng tuổi gần như phát cuồng quăng cái bàn đi, ông ta rít lên về phía phòng cấp cứu, “Giết người đền mạng, lúc nó được đưa vào đây rõ ràng còn sống, các người đáng là bác sĩ sao, quân sát nhân!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhíu mày, người nọ cầm một con dao khua lung tung, nhóm y tá sợ hãi la hét trốn tránh, mấy người nhà của bệnh nhân cũng đều lui ra.

Mà người bị chửi vào mặt chính là Lâm Viễn.

Lâm Viễn mặc áo blouse trắng, trên găng tay y tế đều là máu, chau mày nhìn người nọ, anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói, “Tôi hiểu anh nghĩ gì, nhưng xin đừng gây trở ngại, những người khác còn phải chẩn bệnh.”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt, Lâm Viễn là người cực kỳ tốt tính, thái độ lạnh lùng đối với sinh tử như vậy có lẽ chỉ khi nào cậu ta tham gia vào kíp mổ mới thấy được. Ý thức được người nọ có thể gây bất lợi cho Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên bèn đi vào.

Người đàn ông kia đã bắt đầu mất kiểm soát, ông ta cầm con dao nhỏ chìa vào Lâm Viễn. “Đồ lang băm thối tha, chết đi!”

Vừa nói xong liền nhảy về phía Lâm Viễn, Hạ Vũ Thiên hoảng hồn, chưa kịp can thiệp thì đã thấy Lâm Viễn thối lui vài bước, người kia quá đà đầu đụng vào tường. Cú va chạm không nhẹ, khuôn mặt ông ta máu chảy ròng ròng. Ông ta toan nhặt dao lên định sống mái với Lâm Viễn nhưng anh đã lạnh lẽo đá con dao kia ra, đoạn bảo mấy người đứng gần đó, “Ngăn ông ấy lại, đừng cản trở tôi cứu người!”

Mấy người kia nhìn nhau, chạy đến giữ lấy người đàn ông. Hiển nhiên người này không có ý giết Lâm Viễn thật. Ông ta ngồi phịch xuống dưới đất gào khóc. Thì ra người vừa qua đời là con của ông ta, đứa nhỏ mới hơn mười tuổi.

Người đứng gần đó lắc đầu than thở, “Ai... kẻ đáng chết thì không chết mà người không đáng chết lại phải chết.”

Hạ Vũ Thiên khó hiểu nhìn người nọ. “Anh có ý gì?”

Người nọ nhìn Hạ Vũ Thiên, trả lời, “Cậu không biết sao? Người này chính tên lái xe gây nên chuyện, ông ta điên loạn như vậy là vì cần rút, nếu ông ta không cố vượt lên xe khác thì đã không có vụ tai nạn này.”

Hạ Vũ Thiên nhíu mày liếc sang Lâm Viễn. Lâm Viễn nhìn người đàn ông kia một cái rồi xoay người đi vào phòng giải phẫu, trong ánh mắt ẩn chứa sự thương hại... Về mặt đó Hạ Vũ Thiên đã từng gặp qua nhiều lần, anh không hiểu, Lâm Viễn đã từng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh có chỗ nào đáng để Lâm Viễn thương hại sao?

Nhóm y tá tiếp tục tắt bật qua qua lại lại, chốc lát, xe cảnh sát cũng đến, dưới tầng cảnh sát vây kín.

Hạ Vũ Thiên tới cửa, ngẫm nghĩ, người ta đã lựa chọn làm bác sĩ thì cần phải rũ bỏ tình cảm của bản thân, Lâm Viễn giống Lý Cố, đều là những bác sĩ xuất sắc. Bác sĩ khoa cấp cứu hàng ngày phải xử lý cả tá vấn đề, nhiều khi đối mặt với nguy hiểm hay sinh ly tử biệt, thần kinh thép và sự lạnh lùng là điều không thể thiếu. Hẳn đây là lý do Lâm Viễn trước đó nhiều lần gặp chuyện vẫn có thể hoá nguy thành an.

Hạ Vũ Thiên ngồi trên đi văng ở cửa, ngơ ngẩn nghĩ ngợi, nhìn sang Mao Mao ở bên, anh băn khoăn thầm hỏi mình có điểm nào để Lâm Viễn phải thương hại?

Cứ như vậy, đến khi đèn sáng rực, người trên đường cũng đã thưa dần, gió trở mạnh, thanh âm ồn ào từ trong bệnh viện từng chút một lắng xuống.

Mao Mao vẫn lẳng lặng ngồi bên Hạ Vũ Thiên bất chợt vẫy vẫy cái đuôi.

Hạ Vũ Thiên bỗng nghe tiếng nói, “Trông anh còn buồn bã hơn cả thân nhân người vừa qua đời.”

Hạ Vũ Thiên ngẩng đầu, dưới ánh sáng đèn đường, Lâm Viễn hai tay chắp sau lưng cúi xuống nhìn anh, trên mặt phẳng phát ý cười cùng chút mệt mỏi.

Nếp nhăn xuất hiện giữa hai hàng mày của Hạ Vũ Thiên, chưa bao giờ thấy Lâm Viễn tỏ ra mệt mỏi, anh đứng lên, cúi đầu... rồi lại ngẩng Lâm Viễn, mới phát hiện, nhìn từ dưới lên và nhìn từ trên xuống khác nhau rất nhiều. Từ dưới nhìn lên, có thể thấy khoé miệng Lâm Viễn cùng rất nhiều biểu cảm khác nhau, nhưng từ trên nhìn xuống chỉ thấy hàng mi lay động, thấy mái tóc đen huyền.

“Đi ăn được chưa?” Lâm Viễn hỏi. “Đói chết đi.”

Hạ Vũ Thiên gật đầu, cùng Lâm Viễn sóng vai đi tới xe. “Ăn gì?”

“Chưa biết.” Lâm Viễn dang tay. “Mệt thật.”

“Về thôi, cậu muốn ăn gì tôi nhờ A Thường đi mua cho?”

Lâm Viễn gật gù, cười hì hì. “Được! Đã lâu không gặp anh Thường!”

Hạ Vũ Thiên kéo Lâm Viễn lên xe, khởi động, lái về. Thành linh anh gọi, “Lâm Viễn.”

“Ừ?” Lâm Viễn nhìn anh.

“Chúng ta rời khỏi đây đi.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Đi đâu?” Lâm Viễn hoang mang.

“Đến chỗ tôi.” Anh đáp.

Lâm Viễn lắc đầu.

Hạ Vũ Thiên không vì thế mà thất vọng, anh vẫn tiếp tục lái xe. “Đêm nay tôi ở chỗ cậu vậy.”

Lâm Viễn nghĩ nghĩ rồi từ chối, “Không tiện, có Lý Cố ở đó.”

“Lý Cố hôm nay sẽ không về đâu.” Hạ Vũ Thiên cất lời. “Mấy tối nay cậu ta nói phải đóng chốt ở câu lạc bộ đêm chờ duyên số.”

Lâm Viễn bất lực nói, “Anh hiểu rõ nhỉ.”

“Tôi không định cứ thế này mãi.” Hạ Vũ Thiên dừng xe lại.

Lâm Viễn quay sang nhìn Hạ Vũ Thiên. “Vậy anh muốn sao?”

Hạ Vũ Thiên còn chưa biết diễn giải như thế nào thì Lâm Viễn đã giải thích hộ anh, “Tôi nói giùm anh vậy... Anh đã quen với một cuộc sống những người vây quanh anh vì anh mà thay đổi, còn bản thân anh lại không hề quen với việc thay đổi bản thân theo người khác, đúng chứ?”

Hạ Vũ Thiên hơi cau mày.

Lâm Viễn mỉm cười. “Có khi tôi cũng như vậy.”

Hạ Vũ Thiên quay sang.

Lâm Viễn lắc đầu. “Hạ Vũ Thiên, anh chưa rõ sao?”

Hạ Vũ Thiên nhìn thẳng vào Lâm Viễn. “Chưa rõ cái gì?”

Lâm Viễn cười cười. “Tôi còn chưa hiểu được, tôi cứ tưởng anh đã sớm sáng tỏ.”

Hạ Vũ Thiên nhú mày.

Thấy căn hộ của mình đã ở phía trước, Lâm Viễn mở cửa xe, dắt theo Mao Mao. “Mai gặp lại.”

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn lướt qua đường trở về, quẹo vào khu nhà.

Thở dài. Hạ Vũ Thiên hơi nản lòng, anh ngồi trên xe lấy ra di động.

“A lô?” di động đổ chuông hồi lâu, đối phương mới nhận điện, giọng nữ truyền đến, “Hi~ Vũ Thiên, nghe nói anh tìm được Lâm Viễn rồi, chúc mừng nha!”

Hạ Vũ Thiên ủ rũ. “Rốt cuộc anh không hiểu cái gì chứ?”

“Gì đó?” đối phương ngẩn người hỏi.

“Bọn anh hiện giờ một chút tiến triển cũng không có, tình cảm còn chẳng mãnh liệt bằng khi xa nhau, rốt cuộc là vì sao?” Hạ Vũ Thiên nói.

Ở phía bên kia đại dương, trong một căn phòng bài trí xa hoa tại tầng trên cùng của toà nhà cao nhất, Tần Dụ nâng ly rượu, tay cầm điện thoại, sau một lúc, cô mới có phản ứng, cười trừ, “Hạ Vũ Thiên, anh vẫn hồ đồ thế à?”

“Là ý gì?” Hạ Vũ Thiên khó hiểu.

Tần Dụ thở dài. “Anh với cậu ta như nào rồi?”

Hạ Vũ Thiên đem chuyện một tháng qua kể cho Tần Dụ.

“Ha ha ha.” Tần Dụ nghe xong sung sướng cười sảng khoái, lặn qua lộn lại, cười đến ná thở, “Hạ Vũ Thiên... anh... anh má nó bất hạnh thấy thương!”

“Đừng có bắt chước kiểu nói của Lâm Viễn được không?” Hạ Vũ Thiên phật ý.

Tần Dụ cười chán chê, rồi tiếp lời, “Sao anh cứ phải theo ý cậu ta? Thử nghĩ xem, anh nghe cậu ta, cậu ta là một cốc nước, anh đặt một ly rượu cũng trong suốt cạnh nó, chờ đến ngày nước hoá rượu không phải lúc đó Trái Đất đã bùng rồi còn đâu?”

Hạ Vũ Thiên nghĩ ngợi, thấy hơi sáng ra nhưng lại còn mịt mờ vài điểm.

“Rất đơn giản.” Tần Dụ nói tiếp. “Anh đổ rượu thật vào nước, như vậy nước sẽ biến thành rượu, đem nước đổ vào rượu, rượu cũng không thể hoá nước, hiểu chưa? Anh là Hạ Vũ Thiên, anh không thể biến thành Lâm Viễn được... Lâm Viễn chờ đợi điều gì, chính cậu ta cũng mơ hồ, là chờ anh đến với cậu ta đó. Nếu anh không biết nắm giữ, đời này về sau đừng mong có được.”

Hạ Vũ Thiên cầm di động đứng ngây ra.

“Đúng rồi.” Tần Dụ như chợt nhớ tới điều gì đó, bảo Hạ Vũ Thiên, “Em nghe nói, hình như Tôn Lâm về nước, mấy ngày này anh nên cẩn thận một chút. Thằng nhóc kia xem chừng sẽ không bỏ qua đâu.”

Hạ Vũ Thiên kinh ngạc. “Cậu ta biết Lâm Viễn chưa chết?”

“...Ồ, chuyện này em chưa chắc, nhưng em cũng đã nghe nói đến chuyện Lâm Viễn...” Tần Dụ chưa nói hết câu, Hạ Vũ Thiên liền ngắt máy. Trầm ngâm suy nghĩ, anh bỗng thấy Mao Mao chạy lại, sửa với anh.

Hạ Vũ Thiên hoảng hốt mở cửa xe. Dưới nhà, một chiếc xe màu đen vọt thẳng ra đường lớn chạy như tên bắn. Mao Mao quay đầu về phía chiếc xe kia sửa inh ỏi.

Hạ Vũ Thiên khởi động xe chuẩn bị truy đuổi.

Mao Mao nhanh chóng chui vào trong, Hạ Vũ Thiên đóng cửa lại, theo sát chiếc xe kia, một tay bấm di động gọi A Thường sai anh lập tức phái người đến.

A Thường mua cho Lâm Viễn một đồng hồ ăn đang tính mang tới, vừa nghe liền ném đồ xuống đất, tranh thủ lúc lái xe thì gọi điện.

Lý Cố hiện đang ở quán bar ngắm nghía một đám nhóc đáng yêu, cân nhắc xem có nên đổi khẩu vị theo lời Lâm Viễn không. Đang lúc phiền não thì di động đổ chuông. Người gọi tới chính là A Thường.

Lý Cố cau mày, lòng có dự cảm không tốt, vừa nghe điện liền giậm chân liên tục mắng, “Khốn kiếp, dám đến nhà ông bắt người! Tiểu Lâm Tử, chờ đó, chờ tôi tìm người đi cứu cậu!”

Dứt lời định chạy đi thì cánh tay bị kéo lại.

“Gì vậy?” Lý Cố quay phắt đầu, thấy người trước mặt liền chấn kinh cảm suýt rớt xuống dưới đất.

“Cậu nói Tiểu Lâm Tử? Lâm Viễn?” người nọ hỏi.

“A... Đúng.” Lý Cố gật. “Không ai báo cho anh biết cậu ấy chưa chết?”

Người nọ cau mặt. “Là kẻ nào?”

“Nghe nói là Tôn Lâm!” Lý Cố đáp. “Vẫn chưa rõ, Hạ Vũ Thiên đang đuổi theo.”

Người nọ buông Lý Cố, vội ra khỏi cửa.

Ngay sau đấy, Lý Cố bắt gặp Tiêu Thuỵ đang vác theo cái vali đi ra. “Gấp cái gì, không phải muốn nói với anh ta chuyện này sao.” rồi đuổi theo.

Lý Cố nhìn trái phải, cuống cuồng bấm sát nút. “Đủ mặt anh tài, có trò hay để xem rồi!”

60. Chương 60: Nguy Cơ

Lâm Viễn nhìn người đang ngồi sau vô lăng, mắt tròn xoe. “Cậu sao lại...”

Người nọ cười lạnh. “Có lẽ bây giờ đám Hạ Vũ Thiên đang đuổi theo Tôn Lâm.”

Lâm Viễn thở dài. “Cậu làm vậy khác nào lấy oán trả ơn?”

Người nọ chững lại, đáp, “Tôi sẽ không giết anh, chỉ muốn dụ tất cả chuyển sang hướng khác, một mình quyết đấu với Hạ Vũ Thiên.”

“Quyết đấu?” Lâm Viễn cười cứng ngắc. “Đừng đại chọc vào Hạ Vũ Thiên.”

“Im miệng!” lái xe quay đầu lại, vẻ ngoài so với một năm trước đã già dặn hơn nhiều.

Lâm Viễn hai tay chống cằm... Làm thế nào báo cho Hạ Vũ Thiên biết đây?

Bên này, Hạ Vũ Thiên đang cùng một nhóm người dồn chiếc xe màu đen đến bến tàu.

Mọi người bước xuống, chiếc xe kia vẫn nằm yên.

Hạ Vũ Thiên thoáng nhíu mày, vừa muốn lại gần thì chợt nghe tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ phía xa. Chớp mắt, mấy chiếc xe cảnh sát lao tới đỗ xịch trước mặt nhóm người Hạ Vũ Thiên. Một người cảnh sát xuống xe, nói với Hạ Vũ Thiên, “Hạ tổng, có người báo rằng bị xã hội đen vây hãm.”

Đồng thời, từ trên chiếc xe màu đen, Tôn Lâm nhàn nhã đi xuống. “Ngài cảnh sát... may mà ngài đã tới kịp, thật là hứ hồn.”

Hạ Vũ Thiên hơi nhíu mày, từ từ hiểu ra, là điệu hổ ly sơn...

Phía cảnh sát vốn có giao thiệp với những người như Hạ Vũ Thiên, bọn họ đâu lạ gì anh, và cả Tôn Lâm. Ân oán của Tôn gia và Hạ gia ai mà không biết. Sau khi Tôn gia suy sụp, Hạ Vũ Thiên dần dần hoàn lương nên gần đây tình hình trị an khá yên ổn.

Nhóm cảnh sát vừa thấy Tôn Lâm xuất hiện, đoán chừng là trở về báo thù.

Viên cảnh sát đứng đầu có chút quan hệ với Hạ Vũ Thiên ra mặt hỏi, “Hạ tổng, ngài có quen những người này không?”

Hạ Vũ Thiên im lặng, thủ hạ của anh lắc đầu, A Thường trả lời, “Bọn tôi không biết.”

Tôn Lâm cười khẩy, “Ai chẳng biết anh là trợ thủ đắc lực của Hạ tiên sinh?”

A Thường nhướn mày. “Đã tách ra rồi, tôi tìm cậu ta để đòi nợ.”

Hạ Vũ Thiên trong lòng tự biết rõ, bảo bên cảnh sát, “Ngài cảnh sát, có khi bọn họ đang truy tôi đấy chứ, tôi có thể đi được chưa? Tôi còn chuyện quan trọng phải làm.”

Viên cảnh sát gật đầu. “Bảo trọng.”

Hạ Vũ Thiên lên xe, A Thường nhìn Tôn Lâm. “Tôn tiên sinh, ngài hiểu lắm rồi, người chúng tôi muốn đối phó là Hạ Vũ Thiên, sao ngài lại xuất hiện ở đây?”

Tôn Lâm hơi cau mày cười cười hỏi bên cảnh sát, “Ngài cảnh sát, tôi đi được rồi chứ?”

Lại gật gật. “Ừm, bảo trọng.”

Tôn Lâm đi khuất, người cảnh sát liền hỏi A Thường, “Anh Thường, có chuyện gì vậy?”

A Thường phất người theo dõi Tôn Lâm, đáp, “Thằng nhóc Tôn Lâm kia xem ra trở về muốn khuấy động mặt nước, bọn tôi sẽ gắng dập tắt ý định đó.”

“Hừm.” viên cảnh sát gật gù. “Đừng có làm chuyện phạm pháp là được, chỗ nào bỏ qua được thì bỏ qua cho người ta đi thôi.”

A Thường cười khở. “Ông chủ của chúng tôi hiện giờ giờ giấc đi làm có khác gì công chức bình thường, còn chưa đủ an phận ư?”

Viên cảnh sát cười cười. A Thường mang người đi khỏi đó.

Hạ Vũ Thiên lái xe, một tay nắm số của Lâm Viễn.

Trong xe, di động của Lâm Viễn vang lên, vừa lấy ra thì thấy người gọi tới là Hạ Vũ Thiên.

Lái xe chìa tay. “Đưa tôi.”

Lâm Viễn không phản kháng, đưa di động cho cậu ta.

Người nọ nhận điện. “A lô.”

“...” vừa nghe giọng nói kia, Hạ Vũ Thiên ngây ngẩn hồi lâu cuối cùng mới lên tiếng, “Triệu Nhân?”

“Ha ha ha.” người nọ cười vang. “Lợi hại thật, Hạ Vũ Thiên, phận tép riu như tôi mà có thể khiến anh nhọc công nhớ kỹ như vậy sao?!”

“Cậu muốn gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Muốn anh chết.” Triệu Nhân nói thẳng.

“Lâm Viễn đang ở đâu?”

“Trong xe của tôi.” Triệu Nhân đáp. “Làm theo lời tôi, không thì đời này anh đừng mơ gặp lại anh ta.”

“Được, để tôi nghe giọng cậu ấy.” Hạ Vũ Thiên yêu cầu.

Triệu Nhân không chút do dự đưa di động ra đằng sau cho Lâm Viễn. Lúc này, bọn họ đã chạy ra đường ngoại thành, bốn phía tối om, Lâm Viễn không biết mình đang ở đâu.

Lâm Viễn cầm di động. “A lô.”

“Vẫn ổn chứ?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Ồ.” Lâm Viễn gật đầu. “Mao Mao đâu?”

“Đang ở cạnh tôi, nó chạy tới báo cho tôi nhưng tôi lại bị Tôn Lâm dụ đi.”

“Ừ, anh cẩn thận một chút.” Lâm Viễn nói.

“Biết rồi, đưa di động cho Triệu Nhân đi.” Hạ Vũ Thiên nói, đồng thời nói máy tới A Thường...

“Triệu Nhân, cậu muốn tôi phải làm gì?”

...

“Triệu Nhân?” Lý Cố nghe điện thoại của A Thường, mày hơi nhíu lại. “Tôn Lâm cùng thằng ranh đó bắt tay?”

Tống Hy sốt ruột hỏi, “Lâm Viễn đang ở đâu?”

“Chưa rõ.” A Thường cúp máy. Vừa lúc người anh phất đi điều tra đã gọi đến.

Hạ Vũ Thiên tiếp tục thương lượng với Triệu Nhân, “Nói, muốn tôi làm gì? Tiền hay mạng?”

“Tôi có hứng thú với mạng của anh hơn.” Triệu Nhân trả lời. “Sáng mai, mình anh tới bến tàu Thành Đông.”

“Đến đó làm gì?” Hạ Vũ Thiên hỏi.

“Tôi lúc ấy sẽ tiết lộ cho anh.” Triệu Nhân cúp máy, quãng di động lại cho Lâm Viễn.

Lâm Viễn cầm lấy, khẽ thở dài, anh bận bịu cả ngày, cơm trưa chẳng kịp ăn, biết vậy đã ra ngoài đi ăn với Hạ Vũ Thiên rồi về thì giờ bụng đâu có lép kẹp như này. Thấy Triệu Nhân không có ý dừng xe, Lâm Viễn vừa mệt vừa đói, liền cuộn tròn thiếp đi trên ghế sau.

Chẳng biết đã ngủ được bao lâu, Lâm Viễn có cảm giác mình được đưa đến một nơi êm ái thoải mái. Chậm rãi mở mắt, anh đã nằm trên một cái giường được trải sẵn ga, còn Triệu Nhân đang ngồi bên hút thuốc.

Lâm Viễn tròn xoe mắt nhìn cậu ta.

Triệu Nhân nói, “Ngủ đi, đừng có soi nữa.”

Lâm Viễn hỏi, “Có gì ăn không?”

Triệu Nhân ngẩn người, thoáng giật mình xoay sang.

“Tôi đói.” Lâm Viễn nói. “Buổi trưa chưa kịp ăn, hôm nay bệnh viện rất bận.”

Triệu Nhân chau mày, đi đến tủ lạnh tìm kiếm. Lâm Viễn lúc bấy giờ mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ, bốn vách tường trắng trơn, chỉ có một cái giường, một cái bàn vuông, trên bàn có cái bếp điện, cạnh đó là tủ lạnh, trên tủ lạnh là một cái lò vi ba, cùng vài tờ báo và tạp chí.

“Mì ăn liền được không?” Triệu Nhân hỏi.

“Được!” Lâm Viễn tỉnh cả người, đứng dậy, chạy tới, trong tủ lạnh còn có trứng và jăm-bông, anh mừng rỡ bật bếp lên nấu mì.

“Có ăn cùng không?” anh hỏi.

Triệu Nhân hút thuốc, không đáp.

“Đây là đâu thế? Sao cậu lại ở đây?”

Triệu Nhân nhún vai. “Thuê tạm, trước hình như đã có người ở, mấy thứ này chắc của họ.”

“A?” Lâm Viễn vừa đập trứng vừa đồng tai lên nghe. “Chà... vẫn chưa ung.”

Nước sôi, Lâm Viễn thả vào đó hai gói, đoạn hỏi Triệu Nhân, “Cậu có ăn không?”

Triệu Nhân lặng lẽ lắc đầu.

Lâm Viễn thả thêm một quả trứng và một miếng jăm-bông vào, dưa có một đôi nhưng không có bát. Lâm Viễn tắt bếp, ăn luôn trong nồi.

Bỗng nhiên có tiếng chìa khoá mở cửa.

Lâm Viễn húp mì sì sụp. Triệu Nhân có vẻ căng thẳng nhìn về phía cửa.

Cửa bị mở ra tức khắc... người đi vào là Tôn Lâm.

Triệu Nhân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tôn Lâm đảo mắt thấy Lâm Viễn đang ăn mì, Triệu Nhân ngồi hút thuốc.

Lâm Viễn gặp Tôn Lâm, anh lại cúi đầu ăn không nói gì. Nhanh nhanh ăn mấy miếng, kéo lát cậu ta ôm hận trút lên người anh trả thù cho ông nội, đoàng cho anh một phát.

Tôn Lâm đóng cửa, đi tới, đặt cái túi trước mặt Lâm Viễn. “Đừng ăn mì nữa, tôi có mua đồ ăn cho anh.”

Lâm Viễn kinh ngạc, lại gần nhìn nhìn, có một đĩa cơm rang, thịt nướng với vài món nữa: bò sốt tiêu, trứng bác cà chua, thịt xào, trứng heo nấu cay, một bát canh gà.

Lâm Viễn nhướn mắt liếc Tôn Lâm.

Triệu Nhân ngồi một bên, kéo rèm che ở cửa sổ lên, nhìn đăm đăm vào màn đêm ở ngoài, mặc Tôn Lâm nói chuyện với Lâm Viễn.

Lâm Viễn vốn thực dụng, chén ngay cơm rang, húp canh, không quên ăn cả mì.

Tôn Lâm hình như chưa ăn, bèn cùng ăn với Lâm Viễn.

Lâm Viễn ngoan ngoãn lẳng lẳng nạp năng lượng, đợi Tôn Lâm no bụng thì chỉnh mình. Khi Tôn Lâm gấp đồ ăn cho anh, Lâm Viễn cảm thấy hơi lạ, ngẩng đầu, Tôn Lâm đang hai tay chống cằm mỉm cười nhìn anh.

“Khụ khụ...” Lâm Viễn sắc canh, ho khan, anh đưa tay xoa ngực – nghẹn chết mất!

Tôn Lâm lắc đầu. “Đừng vội.”

Lâm Viễn nghe khẩu khí của Tôn Lâm hình như thứ cậu ta muốn không phải là mạng của anh, anh nhìn cậu ta với vẻ hoài nghi.

Tôn Lâm quan sát Lâm Viễn, hỏi, “Một năm qua anh sống ra sao?”

“Vẫn thế.” Lâm Viễn không dám nói “sướng dã man!”, chỉ sợ Tôn Lâm nghe rồi nổi đoá.

“Nghe nói anh chưa chết tôi thực sự giật mình.” Tôn Lâm cười cười. “Sao lại về với Hạ Vũ Thiên?”

Lâm Viễn gặm xiên thịt nướng đáp, “Không phải... là bị phát hiện.”

Tôn Lâm như hiểu ra, gật gù. “Ra là vậy.”

Lâm Viễn ăn no, buông đũa xuống đưa mắt nhìn Tôn Lâm.

Tôn Lâm đánh giá anh một lúc. “Anh chưa chết thì quá hay, tôi cứ tưởng anh đã thiệt mạng trong vụ nổ đó mà tiếc thương một thời gian dài.”

Lâm Viễn thầm nghĩ – không phải chứ? Tình cảm như thế à? Anh cũng chẳng quan tâm xem lời Tôn Lâm nói là thật hay giả, nhắc mới nhớ, Lâm Viễn thấy kỳ quái. Bản thân đâu để ý đến chuyện người khác lừa mình, nhưng với Hạ Vũ Thiên...

Thấy Lâm Viễn tỏ ra bất an, Tôn Lâm bỗng hỏi, “Anh có tính đến chuyện hoàn toàn thoát khỏi Hạ Vũ Thiên không?”

Lâm Viễn nhìn thẳng vào Tôn Lâm. “Bằng cách nào?”

Tôn Lâm mỉm cười, nhưng đối với Lâm Viễn, nụ cười này âm trầm khó tả. Đôi môi Tôn Lâm mấp máy, từ tốn tuôn ra mấy chữ, “Hạ Vũ Thiên chết rồi, chẳng phải anh sẽ được giải thoát hay sao?”

61. Chương 61: Kết Thúc Và Sự Khởi Đầu (hoàn)

Lâm Viễn quan sát vẻ mặt của Tôn Lâm, xem ra cậu ta không nói giỡn. Lần đầu tiên anh có cảm giác sờn da gà, hàm ý của câu nói khiến anh thấy cậu ta thật sự đáng sợ.

Anh không muốn tin, khoảng ký ức khi hai người còn cùng nhau chơi bóng vẫn còn đây, nhưng hiện tại... Điều gì đã khiến một con người thay đổi đến vậy? Hận thù? Hay là, đó vốn đã là bản tính?

Tôn Lâm vẫn nhìn Lâm Viễn chăm chú, thấy vẻ mặt ngơ ngác của anh liền nói, “Nếu không có cách nào ra tay với Hạ Vũ Thiên, tôi sẽ giết anh.”

Lâm Viễn ngạc nhiên, giương mắt nhìn Tôn Lâm.

Tôn Lâm uống một ngụm nước, bình tĩnh nói tiếp, “Chỉ cần có thể khiến anh ta đau khổ, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Lâm Viễn quay đầu lại, nhìn Triệu Nhân đang ngồi bên cửa sổ, khoé môi cậu ta vẽ lên nụ cười mờ ám.

Lâm Viễn chợt thông suốt, anh cứ nghĩ bọn họ vẫn còn giữ lại chút ít nhân tính nhưng bây giờ đã nhận ra, hơn cả sự uy hiếp như cơm bữa của Hạ Vũ Thiên trước đây, hai người này thật sự đã thành ác quỷ.

Tất nhiên anh sẽ không đồng tình với việc làm của họ, anh hỏi Tôn Lâm, “Giết Hạ Vũ Thiên... không phải là phạm pháp sao?”

“Anh sợ cái gì?” Tôn Lâm nhếch miệng cười. “Còn có bọn tôi mà, kẻ ra tay là bọn tôi, anh chỉ cần dụ người đến đây là được.”

Lâm Viễn do dự. “Hai người... chuẩn bị đến đâu rồi?”

Tôn Lâm cười. “Rất đơn giản, ngày mai...”

Tôn Lâm tiết lộ kế hoạch ngày mai cho Lâm Viễn xong bèn đi ngủ. Lâm Viễn nằm trên giường, một tay bị trói vào đầu giường ngăn không cho anh chạy mất. Triệu Nhân và Tôn Lâm thay phiên nhau gác đêm.

Anh nhắm mắt lại, nằm yên giả bộ ngủ. Trần trọc nghĩ đến lời nói của Tôn Lâm, có thể tin được bao nhiêu phần? Cậu ta quả thực tin tưởng anh, muốn cùng anh hợp tác hay có toan tính khác, mưu đồ dụ anh trúng kế, hại chết Hạ Vũ Thiên?

Lâm Viễn không trở người hay lăn qua lăn lại được, anh nằm suy nghĩ đến căng não... rồi vô thức chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

“Lâm Viễn!”

Chẳng rõ đã qua bao lâu, Lâm Viễn bị ai đó lay tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn bóng người mặc đồ đen. Anh cứ tưởng đó là Hạ Vũ Thiên, mở hắt mắt mới thấy, thì ra là Tôn Lâm đang cầm chai nước.

“Mau dậy đi, đến giờ rồi.” Tôn Lâm nói.

“A...” Lâm Viễn chậm chậm ngồi dậy, tảng sáng anh đã bị Tôn Lâm lôi ra ngoài vút lên xe, hướng ra vùng ngoại thành tới một nhà xưởng đã bị bỏ hoang.

Lâm Viễn bị trói, nhìn quanh bốn phía, ngờ nghệch hỏi, “Không phải bảo ở bến tàu à?”

Tôn Lâm cười. “Tôi đâu có ngốc đến mức để Hạ Vũ Thiên mai phục ở đó.”

Cậu ta lấy di động, ắn ắn, đưa về phía trước áp vào tai Lâm Viễn. Bất gặp ánh mắt của Tôn Lâm, Lâm Viễn ngập ngừng. Đầu dây bên kia bỗng vang lên giọng nói của Hạ Vũ Thiên. “Lâm Viễn? Cậu không sao chứ?”

Lâm Viễn gật. “Ồm... tôi vẫn ổn.”

“Tôi sẽ đến cứu cậu ngay thôi.”

“Ồ... nhớ cẩn thận.” Lâm Viễn dứt lời, Tôn Lâm cúp di động, trên mặt không có vẻ gì khác lạ.

Lâm Viễn liền hỏi, “Tôn Lâm, kế hoạch vẫn theo lời tối qua cậu nói?”

“Đúng.” Tôn Lâm nói. “Bọn tôi giữ anh ở đây, anh tìm cách đưa Hạ Vũ Thiên đến chỗ đã được nguy trang, sẽ có người lo anh ta.”

“Ai?” Lâm Viễn tò mò, Tôn Lâm cười. “Chuyện này anh khỏi phải bận tâm, tôi còn muốn thương lượng vài việc với Hạ Vũ Thiên, đến lúc đó, anh nghe sẽ hiểu.” rồi đưa chai nước cho Lâm Viễn uống.

Đồng hồ nhanh như chớp chỉ tám giờ. Một chiếc xe màu đen chậm rãi từ bên ngoài đơn độc đi vào. Hạ Vũ Thiên xuống xe, vẫn là một thân vận tây trang, có điều tóc hơi rối, Lâm Viễn đoán tối hôm qua người kia chẳng hề chớp mắt, anh thoáng nhú mày. Hạ Vũ Thiên tới nơi thấy Tôn Lâm đang cầm súng khống chế Lâm Viễn, Triệu Nhân đứng kế bên.

Đưa mắt nhìn Lâm Viễn đầu tiên, xác định anh không hề hấn gì, Hạ Vũ Thiên liền hỏi Tôn Lâm, “Cậu muốn gì?”

“Đơn giản thôi.” Tôn Lâm đáp. “Tôi muốn bàn với anh một vài điều kiện.”

“Nói.”

“Dem những thứ anh đã cướp đi của Tôn gia giờ trả về chủ cũ.” Tôn Lâm đi thẳng vào vấn đề.

Lông mày Hạ Vũ Thiên nheo lại. “Tôn gia các cậu gia sản có chừng ấy, năm đó tôi cũng không tiếp quản tài sản của mấy người. Trước kia ông cậu đã ở vào tuổi gần đất xa trời, lại thêm căn bệnh ung thư giai đoạn cuối, ông ta sớm chuyển tất cả tài sản đứng tên cậu. Phần lớn bất động sản cùng địa bàn vẫn do người Tôn gia các cậu quản lý.”

“Bọn họ không phải người Tôn gia nữa!” giọng Tôn Lâm chất chứa oán giận.

Hạ Vũ Thiên nhướn mày. Bây giờ người đứng đầu Tôn gia là anh họ của Tôn Lâm, đối nhân xử thế không tệ, làm ăn đứng đắn. Những toà cao ốc được dựng lên trên địa bàn của Tôn lão gia xưa kia, ngày nay xã hội đen đã không còn chỗ đứng nữa, làm ăn nghiêm chỉnh vẫn hơn, mấy ai còn vướng vẩn với cái danh xã hội đen chẳng hay ho gì, có khi ngày nào đó trên người còn có thêm một lỗ đạn không biết chừng.

Tôn Lâm luôn khắc ghi mối thù kia nên người nhà Tôn gia chắc chắn đã có bất hoà với cậu ta. Nói cách khác, ngoài số tiền Tôn lão gia để lại cho cậu ta năm đó, hiện giờ cậu ta đã trắng tay!

Hạ Vũ Thiên thấy Tôn Lâm kích động bèn nói, “Nơi này là địa bàn của Tôn gia, cậu muốn chém giết thể nào thì tùy, không đến mức phải để tôi dạy cho chứ?”

Tôn Lâm cười lạnh. “Khỏi cần anh lo, Hạ Vũ Thiên, đưa bản danh sách đó cho tôi!”

Hạ Vũ Thiên khẽ nhún mày. “Nó đã bị tiêu huỷ.”

“Tôi cóc tin anh không giữ lại bản sao!” Tôn Lâm xám mặt lạnh lùng nói.

Hạ Vũ Thiên cười trừ. “Tôn Lâm, tôi không phải là cậu.”

Lâm Viễn hét thầm trong đầu – nói hay lắm, nhưng không kích cậu ta còn hay hơn nữa, tôi vẫn đang nằm trong tay cậu ta đó!

Sắc mặt Tôn Lâm lập tức trở nên khó coi. Lâm Viễn kêu khổ... xong xong, bão nổi!

Tôn Lâm chìa súng vào Lâm Viễn. “Hạ Vũ Thiên, anh còn vênh vang như vậy sao? Không sợ tôi giết anh ta?”

Hạ Vũ Thiên châm một điếu thuốc. “Sợ gì.”

Há! – Lâm Viễn bốc hỏa – hay cho Hạ Vũ Thiên, không sợ thì vác xác đến đây làm gì!

Tôn Lâm cau mày. “Anh không muốn anh ta?”

Hạ Vũ Thiên nhún vai. “Dù gì cậu ta có chịu theo tôi đâu, giết hay để cũng chẳng quan hệ gì đến tôi.”

Tôn Lâm và Triệu Nhân há miệng, lại nghe Hạ Vũ Thiên nói tiếp, “Các người thật sự tin Hạ Vũ Thiên này có thể mở lòng với ai đó?”

“Ha ha.” Tôn Lâm bất ngờ cười, gật đầu. “Đúng đúng, suýt nữa đã quên, Hạ Vũ Thiên là kẻ lãnh cảm.”

Hạ Vũ Thiên bình thản. “Có thể nói là như vậy.”

Lâm Viễn nghe xong thoáng nhăn mặt... bực nha, Hạ Vũ Thiên xấu xa, không chơi với anh nữa!

“Lâm Viễn, xem ra anh cũng không quan trọng như tôi nghĩ.” Tôn Lâm rút súng ra. “Để anh đi luôn tại đây vậy...”

Lời vừa dứt, Hạ Vũ Thiên bất thành linh cũng rút súng...

Đoàng! Đoàng!

Hai tiếng súng vang dội.

Cùng với thời điểm Hạ Vũ Thiên nổ súng, Triệu Nhân cũng nã một phát.

Lâm Viễn trông thấy bả vai Tôn Lâm bị trúng đạn, cậu ta ngã về sau rồi ngã xuống. Hạ Vũ Thiên nghiêng người né sang một bên – phát súng của Triệu Nhân không trúng anh.

Khi Triệu Nhân chuẩn bị truy sát Hạ Vũ Thiên, tất cả những người còn lại đều nghe thấy tiếng súng khác đổ tới. Hạ Vũ Thiên đứng lặng người, Tôn Lâm cười nhạt. Lâm Viễn lập tức hiểu được ý Tôn Lâm ban này chính là – vẫn còn người nào đó âm thầm mai phục – hồng bét, Hạ Vũ Thiên mắc bẫy rồi sao?

Nhưng cuối cùng, Hạ Vũ Thiên không phải là người ngã xuống.

Lâm Viễn nhìn Triệu Nhân tay đang chĩa súng vào anh dần dần đổ xuống. Trên đầu xuất hiện một lỗ nhỏ.

Cùng thời điểm cậu ta ngã xuống, Lâm Viễn bị Hạ Vũ Thiên kéo lại. A Thường mang người đi vào, không chế Tôn Lâm.

“Mấy người đã có chuẩn bị trước?” Lâm Viễn cả kinh hỏi Hạ Vũ Thiên đang cời trói ỳnh.

Hạ Vũ Thiên trả lời, “Đâu có, khi tôi còn đang nói chuyện với Tôn Lâm, Tống Hy và Tiêu Thuỵ đã giải quyết hai tên tập kích, bọn A Thường cũng vừa mới đến.”

“Ồ.” Lâm Viễn gật gù cười. “Thảo nào anh chẳng tỏ vẻ sót ruột.”

Hạ Vũ Thiên bật cười nhìn Lâm Viễn, nửa đùa nửa thật nói, “Tôi thật sự không sót ruột chút nào.”

Lâm Viễn nheo mắt lại. “Gì cơ?!”

Hạ Vũ Thiên cười cười kéo Lâm Viễn qua ôm vào lòng. “Cậu nói xem tôi có nóng ruột hay không?”

Lâm Viễn suýt phì cười, đột nhiên... anh thấy bất thường.

“Ha ha ha ha...” Tôn Lâm bị A Thường lôi ra ngoài bắt chợt cười lớn.

Hạ Vũ Thiên bực bội nhìn cậu ta, lại có cảm giác Lâm Viễn trong lồng ngực như mất trọng tâm, dần gục xuống.

“Lâm Viễn?” Hạ Vũ Thiên cúi đầu. Lâm Viễn nhăn nhó, khoe miệng có vết máu đỏ sẫm rỉ ra.

“Lâm Viễn?!” Hạ Vũ Thiên hoảng hốt, đỡ lấy Lâm Viễn, tận mắt nhìn người kia nhanh chóng rơi vào trạng thái hôn mê.

Trong thoáng chốc Lâm Viễn thấy cơ thể nóng ran, anh biết mình đã trúng độc, ngệm nước Tôn Lâm hồi nãy cho anh uống kia hẳn có hạ độc.

Anh từ từ ngã xuống, ngoài nóng ra anh không còn cảm giác nào khác, kể cả sợ hãi, mới rồi anh còn có thể nghe được tiếng động nhưng hiện giờ trước mắt chỉ còn đọng lại vẻ mặt đầy hoảng loạn của Hạ Vũ Thiên.

Lâm Viễn thấy biểu cảm kia, chợt thấy lạ lẫm – Hạ Vũ Thiên mà cũng có lúc cuống cả lên như vậy à?

Rồi màn đêm bao phủ, Lâm Viễn chìm dần vào bóng tối, đầu óc hỗn loạn... Không biết thế giới bên kia như thế nào, liệu có giống như nhiều người đã nói, phải đi qua một đường hầm dài đen thẳm, phía đầu bên kia có một điểm sáng le lói. Xuyên qua đó rồi đầu thai chuyển kiếp... Anh không biết mình sẽ sinh ra ở một gia đình như thế nào, mong là không có xích mích, mong là anh sẽ được ba mẹ thương yêu... tốt nhất là gia cảnh dư dả một chút.

...

Lâm Viễn chìm trong bóng đêm không biết đã qua bao lâu, cuối cùng anh cũng thấy một điểm sáng. Khi anh xúc động tiến về phía nó, liền phát hiện mắt như bị che lấp bởi quầng sáng, có người gọi anh. “Lâm Viễn.”

Lâm Viễn cau mày. Sao ở thế giới này còn gọi cái tên đó chứ? Chẳng sáng tạo gì cả... mà giọng nói kia thật quen tai.

“Oắt con, đứng lên tao coi!”

Lâm Viễn bị người ta lay mạnh, lay đến mức anh choáng váng, không gian chói lòà trước mắt hoá thành ngàn đốm sao nhỏ lấp lánh.

Lâm Viễn từ từ mở mắt. Ba mẹ mới sao bạo lực như vậy?

Mắt tròn xoe, hai người xuất hiện trước mặt cùng giọng nói thân thuộc.

Nhìn thật lâu Lâm Viễn mới nhận ra một người là Tiêu Thụy, còn một nhân vật đã lâu không thấy – Tống Hy.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Lâm Viễn là – người vừa mới lay mình chắc chắn là Tiêu Thụy.

Lý Cố mặc blouse trắng, đưa bàn tay lạnh lạnh chạm vào động mạch trên cổ Lâm Viễn. Lâm Viễn mất một lúc mới có phản ứng, ra anh vẫn chưa chết... chắc đã được cứu sống. Anh định mở miệng hỏi chuyện gì vừa xảy ra thì phát hiện giọng hơi khàn khàn. Còn câu hỏi chính anh cũng không ngờ được. “Hạ Vũ Thiên đâu?”

Lý Cố bĩu môi. “Đi bàn công chuyện.”

Lâm Viễn sầm mặt... Không phải lúc này là sinh ly tử biệt sao? Anh ta nên túc trực ở đầu giường chứ? Chết tiệt! Anh ta còn kém cả mấy nam diễn viên dẫn độn trong phim Hàn!

“Cũng chịu tỉnh cơ đấy.” Tiêu Thụy nhéo nhéo má Lâm Viễn. “Hôn mê một trận mà phải cúng bái mới dậy, tí nữa thì tôi đã đốt pháo ăn mừng cậu thành người sống đời thực vật rồi!”

Lâm Viễn ngạc nhiên. “Chuyện sau đó là sao?”

Lý Cố vỗ vỗ ngực nói, “Dù gì cũng nhờ tôi chu đáo, mang cả xe cứu thương đến nên kịp cứu cậu ngay tức khắc. Tôn Lâm vốn chẳng am hiểu về độc dược, thứ cậu ta dùng không tác dụng lên hệ thần kinh, coi như mạng cậu lớn!”

Lâm Viễn thở phào, tức là, chắc sẽ không có di chứng về sau.

Ngày hôm đó, Lâm Viễn đã có thể ngồi dậy ăn uống, anh đói chết đi được, vội vàng bổ sung phần bị thiếu trong bảy ngày.

A Thường có ghé qua, mang theo rất nhiều đồ ăn cho anh, còn dặn, “Trước thiếu gia đúng là vẫn ở đây nhưng hôm qua có việc hệ trọng cần xử lý nên cậu ấy phải tạm thời rời đi, tối nay cậu ấy sẽ về.”

“Dạ.” Lâm Viễn gật đầu.

Chiều, bọn Tiểu Dịch cũng đến, cậu ta cùng Hách Văn Dương đã sớm làm hoà. Nghe kể lại thì hôm đó Hách Văn Dương đến trường tìm Tiểu Dịch, đúng là long trời lở đất. Lâm Viễn nghe Tiểu Dịch thuyết minh như thật ngày hôm ấy kinh động đến quỷ thần ra sao, khoé miệng anh run run – đôi này quả biết phá làng phá xóm.

Tiêu Thụy thấy Lâm Viễn đã tỉnh liền bắt nạt anh một trận thừa sống thiếu chết rồi mới cúp đuôi chạy.

Tống Hy ngồi với anh rất lâu, đến khi trời chạng vạng liền đứng dậy. “Tôi phải đi đây.”

Lâm Viễn nhìn Tống Hy. “Đi đâu? Anh sẽ bắt đầu lại một lần nữa?”

Tống Hy nhún vai. “Bắt đầu hay không bắt đầu cũng chẳng sao, vẫn giống nhau cả thôi, tôi trở về để sắp xếp một số việc.”

Lâm Viễn gật đầu dõi theo bóng Tống Hy đi khuất, lòng chợt thấy trống trải, anh mong Tống Hy có thể gặp được người tốt, chỉ là người kia nhất định không phải là anh.

Ban đêm... khi tắt cả mọi người đều đã đi, chỉ còn lại một mình Lâm Viễn nghỉ ngơi. Anh ngồi trên giường, nhắm chán bật TV lên. Bật ngờ cửa bật mở.

Người đứng ở cửa trên Âu phục đều là nước nhỏ giọt, Lâm Viễn nháy nháy mắt, mới nghe ra bên ngoài có tiếng mưa rơi tí tách.

Bước vào, là Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên đi tới bên Lâm Viễn, vươn tay sờ trán anh. “Hạ sốt rồi, Lý Cố còn bảo cậu có thể bị sốt đến dẫn đi, may mà nhìn vẫn bình thường.”

Mí mắt Lâm Viễn giật giật. Hạ Vũ Thiên chẳng đáng yêu chút nào, thời điểm này nếu là nam diễn viên chính thì không phải nên nhào tới gào thét lay lay anh sao?

Hạ Vũ Thiên nhìn Lâm Viễn một hồi, ra ngoài kéo Lý Cố lại hỏi vài câu rồi bước vào.

“A?” Lâm Viễn thấy Hạ Vũ Thiên một tay nhấc bồng anh cùng cả chăn lên, rời khỏi phòng. Anh nôn nóng hỏi, “Anh muốn làm gì?”

Hạ Vũ Thiên cười. “Lý Cố nói cậu có thể đến nơi khác tĩnh dưỡng, tôi sẽ đưa cậu về hòn đảo kia.”

“Hơ?” Lâm Viễn dờ dẩn, mặc Hạ Vũ Thiên nhét vào trong xe.

A Thường lái xe.

“Này, tôi phản đối!” Lâm Viễn trừng mắt với Hạ Vũ Thiên.

“Sao lại phản đối?” Hạ Vũ Thiên cười.

Lâm Viễn khẽ nhú mày, mấy bữa trước còn thấy Hạ Vũ Thiên có máu nghệ sĩ, khác xa bây giờ, hay đây là phẫu thuật thẩm mỹ?

Hạ Vũ Thiên nắm nhẹ tay Lâm Viễn, sờ sẫm từ tay đến lưng anh, cũng bởi trị liệu mà không ít lỗ tiêm lớn xuất hiện trên người Lâm Viễn. Một lát sau Hạ Vũ Thiên lên tiếng, “Tôi muốn trói buộc cậu bên tôi, cậu tha thứ hay không cũng chẳng sao, tôi vẫn muốn giữ cậu bên cạnh.”

Lâm Viễn ngược nhìn anh.

Hạ Vũ Thiên cúi đầu, đối mặt với Lâm Viễn cười nói, “Lâm Viễn... chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé?”

Lặng im.

Hạ Vũ Thiên không cần biết câu trả lời của Lâm Viễn, giọng gần như uy hiếp, “Tôi không có cách nào sống cuộc sống sáng ra khỏi cửa lúc chín giờ, chiều về lúc năm giờ đều đặn như cậu.”

Lâm Viễn hơi nhăn mày.

“Tôi muốn thi vị hơn, ít nhất khi giữ cậu lại, một nửa thời gian có thể nhìn thấy cậu.” Hạ Vũ Thiên cười. “Nhưng chắc cậu không muốn.”

“Ừ.” Lâm Viễn gật.

Lại thấy Hạ Vũ Thiên cười. “Nên tôi đã nghĩ ra một cách.”

“Cách gì?” Lâm Viễn mở to hai mắt.

Hạ Vũ Thiên cười đáp, “Bắt cóc!”

...

Lâm Viễn cười gượng. “Anh nói thật?”

Hạ Vũ Thiên nghiêm túc gật đầu, với tay đến cổ Lâm Viễn, lấy cái bình tro của mẹ Lâm Viễn luôn cùng chiếc nhẫn. “Cậu cũng thật lòng đúng không? Bằng không sao lại để nhẫn ở đây? Nơi này không phải để vật quan trọng nhất với cậu sao?”

“A...” Lâm Viễn chớp mắt. “Cái này có giá, tôi tính ngày nào đó làm vào đường cùng thì bán đi.”

Hạ Vũ Thiên tươi cười nhìn anh. “Cậu nói thế nào cũng được, dù sao cậu trốn không thoát đâu... Tôi sẽ làm vật chủ, cậu kí sinh trên người tôi là tốt rồi.”

Lâm Viễn thấy phản kháng vô hiệu, bèn thờ ơ. Kệ đi, sống ngày nào hay ngày đó quen rồi.

“Tôi đã mời một đầu bếp có tiếng lên đảo.” Hạ Vũ Thiên bổ sung. “Sẽ làm tất cả những món trứ danh trên khắp thế giới.”

“Thật?” Lâm Viễn thoáng mừng rỡ.

“Ừ.” Hạ Vũ Thiên gật. “Trong phòng cậu đầy truyện tranh, máy tính chứa cả đồng phim, quanh đảo chỗ nào cũng có wifi, còn có một cái máy siêu khủng chơi game vô tư.”

Lâm Viễn nghe mà chộn rộn, Hạ Vũ Thiên kia tính mật ngọt chết ruồi sao!

“Nên...” Hạ Vũ Thiên nói đến đây thì ngừng lại một chút. “Cậu ở với tôi mới là vui nhất, Lâm Viễn, thừa nhận đi... Tôi sẽ cho cậu hạnh phúc.”

Lâm Viễn ngáp ngừng, lại nghe Hạ Vũ Thiên chêm thêm, “Mao Mao đã ở đó. Nó sắp có em bé rồi...”

= = Lâm Viễn ngoác miệng đến nửa ngày. “Ha! Là đứa nào?”

“Một con kim mao khác!” Hạ Vũ Thiên nói. “Tôi đã đem nó đến, buộc nó phải chịu trách nhiệm, lũ cún con sau một tháng nữa sẽ chào đời!”

Lâm Viễn bắt đầu dao động.

“Cậu không muốn nhìn con cháu Mao Mao sao? Cún con vừa sinh ra vô cùng đáng yêu, biết uống sữa nữa!”

Khoé miệng Lâm Viễn nhếch nhếch, một hồi lâu sau anh mới nói nhỏ, “Thế thì... đi thôi.”

Hạ Vũ Thiên nheo mắt lại – thành công!

Lên đảo rồi Lâm Viễn mới thấy ngờ... Trang hoàng như vậy, còn tấm bảng ghi – “Hôn lễ của Hạ Vũ Thiên và Lâm Viễn” kia...

...

“Hạ Vũ Thiên, anh làm cái trò gì thế?” Lâm Viễn trợn mắt.

Hạ Vũ Thiên nhếch mép cười giảo hoạt. “Hôm ấy tôi hỏi Lý Cố, cậu ta đã giúp tôi ngâm cứu, để đối phó với người gian manh như cậu, độc đoán hay mưu toan cũng vô ích, phải gian hơn mới được.”

“Anh nói gì thế?” Lâm Viễn bất lực. “Chuyện này là sao? Mục sư bên kia đang làm gì đó?”

Hạ Vũ Thiên nhướn mày, lấy ra một chiếc nhẫn mới mua, nhanh như cắt đeo vào ngón tay Lâm Viễn. “Lấy tôi nhé!”

Lâm Viễn tròn mắt. “Tôi không đồng ý!”

Hạ Vũ Thiên nhìn anh. “Kệ cậu!”

“Anh...”

Hạ Vũ Thiên tiến đến bên tai anh thì thầm, “Có muốn xem phòng tân hôn không?”

Lâm Viễn tối mặt.

Hạ Vũ Thiên mỉm cười. “Lý Cố bảo nên vận động nhiều thân thể mới mau hồi phục.”

“Biến!” Lâm Viễn phẫn hận, nhưng sau cùng vẫn bị Hạ Vũ Thiên bức hôn.

Cuộc sống của Lâm Viễn và Hạ Vũ Thiên từ đó về sau vô cùng hạnh phúc, hai người luôn luôn có nhau. Lâm Viễn vẫn theo thói quen, lười nhác, Hạ Vũ Thiên cũng theo thói quen, đem con mèo lười kia nuôi cho béo tốt, cuộc sống nhàn chán bình yên cũng sẽ bị anh biến thành lấp lánh muôn màu.

Vì thế, Lâm Viễn vốn là một đường thẳng thẳng tưng tưng tự nhiên bị đường cong Hạ Vũ Thiên bẻ cong cuốn lấy, quấn quýt bên nhau, đến chết vẫn không xa rời.

~The end

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-chi-danh-hinh-bong-ac-ma>